

Tinh
Dương
Anh

Hy
dang
anh

Hy Du Ký

Tác giả: Tinh Dã Anh

Thể loại: Ngôn tình

Dịch giả: Phụng

Typer: Tinh Linh Tuyệt

Làm ebook: Mia

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Gặp được Đường Tam Tạng, nhiệm vụ của Tề Thiên Đại Thánh là đưa ngài đến Tây Thiên.

Gặp trúng Đường Tam Hảo, nhiệm vụ của Tề Thiên Sanh là đưa nàng lên kiệu hoa.

Cùng hướng đến mục tiêu giúp người làm niềm vui, trong khi một con khỉ có thể tạo nên nghiệp lớn, lưu danh muôn thuở, còn hấn, mang tiếng là con người, thế nhưng sao lại xui xẻo đến mức này cơ chứ. Nếu so sánh đẳng cấp của mình với người ta thì phải nói là xa tít mù khơi, nhìn mãi cũng chẳng thấy.

Kẻ nào nói nha đầu đó không thể gả đi được?

Nàng ta rõ ràng bận bịu ra phết kia kìa?

Muội phu thì cứ quần dính lấy nàng, tử phu thì có ý đồ mờ ám với nàng, ngay cả kẻ thù không đội trời chung với hấn - thằng cha đã có vợ bên người cũng không nguôi ý định trêu chọc nàng!

Cuốn Tây Du Ký kia viết sao mà hay thế, Quyển Liêm đại tướng quân, Thiên Bồng nguyên soái, cả con ngựa Bạch Long kia nữa, tất cả đều đồng tâm hiệp lực hộ tống Đường Tăng thẳng tiến Tây phương bái kiến Như Lai.

Nhưng đến lượt hấn, sao mấy tên khôn chết tiệt này đều muốn cùng "Tề Thiên đại thánh" hấn ca bài ca cạnh tranh, đoạt thịt Đường Tăng từ trong tay hấn?

Thông tin tác giả:

Tinh Dã Anh - Người không được ngọt ngào như tên, thường xuyên đi đêm dẫn đến hậu quả trực tiếp là được gấu trúc nhận nhầm là đồng loại, người trong giang hồ thường gọi là “Yêu nghiệt”, pháp hiệu “Anh yêu nghiệt”, từ đó mới ngộ ra sứ mạng của mình là hạ giới làm nhiều loạn nhân gian, mê hoặc các bạn thích đọc ngôn tình.

Một lần lật gia phả phát hiện tổ tiên từng có một vị cử nhân làm quan tam phẩm, thế là thừa kế truyền thống tốt đẹp của cha ông nên cũng đua đòi kiếm tấm bằng thạc sĩ chơi.

Tư tưởng méo mó, ngòi bút lệch lạc. Đến giờ phong cách viết của “Anh yêu nghiệt” vẫn méo mó như vậy đồng thời chết không hồi cải! Thề quyết khai phá ra một con đường tiểu thuyết ngôn tình đặc chất yêu nghiệt!

Mục lục

Quyển 1: Hào “đâu hũ” thành Tây Du

Chương 1: Nàng không muốn thỉnh kinh, nàng chỉ muốn xuất giá

Chương 2: Tề Thiên đại thánh giúp người ta tìm phu quân

Chương 3: Củi mục Đường Tam Hảo

Chương 4: Thề rằng không được thích ta

Chương 5: Tề Thiên đại thánh dụ dỗ nha đầu xấu tính

Chương 6: Lương Hạnh Thư “cắn câu” rồi

Chương 7: Lương Hạnh Thư nhen nhóm hờn ghen

Chương 8: Tề Đại Thánh tâm thoáng rung động

Chương 9: Tề Đại Thánh trong lòng bức bối

Chương 10: Lương Hạnh Thư tâm ý đã quyết

Chương 11: Tề Đại Thánh khinh bạc đầu hũ

Chương 12: Đường Tứ Diêm đâm lén sau lưng

Chương 13: Tề Đại Thánh bãi giá hồi kinh

Chương 14: Thư sinh ngốc xấu bụng trả thù

Chương 15: Đường Tam Hảo gặp mặt Bạch Long Mã

Chương 16: Đây có xem như cưỡng hôn không?

Quyển 2: Khỉ ranh vô sỉ đại náo kinh thành

Chương 17: Đường Tam Hảo vào kinh

*Chương 18: Lướt qua màn cầu huyết**

Chương 19: Tỷ phu cực giàu lên sân khấu

Chương 20: Dì út lăng lơ cùng cháu trai nóng tính

Chương 21: Tắm uyên ương

Chương 22: Đạo phố mua yếm

Chương 23: Gian tình của Bạch Long công tử cùng Tề Thiên đại thánh

Chương 24: Màn đùa cợt của Bạch Long công tử

Chương 25: Ba vị phu nhân Bạch gia

Chương 26: Muội phu đến kinh thành

Chương 27: Muội phu bái kiến phủ Tề Nam Vương

Chương 28: Muội phu đụng độ gian phu

Chương 29: Đường Đâu Hủ bị bắt cóc

Chương 30: Từ bỏ tình cảm có khó không?

Chương 31

Chương 32: Bị giam ở phủ Thái Phó

Chương 33: Không thể tha cho tình địch

Chương 34: Hoạ từ xuân dược mà ra

Chương 35: Bắt chàng làm thuốc giải

Chương 36: Ta nên làm gì với con đây?

Chương 37: Một miếng đậu hũ xẻ làm đôi

Chương 38: Tình hình hỗn loạn trong nhà

Chương 39: Trong sạch là vấn đề lớn sao?

Chương 40: Có nam chính nào lại xuất gia không?

Đoạn kết

Quyển 1: Hảo “đậu hũ” thành Tây Du

Chương 1: Nàng không muốn thỉnh kinh, nàng chỉ muốn xuất giá

“Cô chính là Đường Tam Hảo?”

“Um...um...um...!”

“Áp a áp úng, chớ đứng đắn chút nào, ăn mặc diêm dúa, co đầu rụt cổ, ta không thích cô, từ nay về sau cô đừng đến tìm con trait a nữa.”

“Ồ...ơ...ơ...?”

“Hừ, ta cứ tưởng người bà mới giới thiệu là Tứ Diêm, biểu muội nhà cô, nên mới để đưa con tuần tú lịch sự nhà ta đến xem mắt. Cô phải biết rằng, con ta tài sánh ngang Trọng nguyên, đường công danh rộng mở, nữ nhi nào được gả cho nó chẳng khác gì nhặt được cái danh phu nhân Trọng nguyên. Còn cô, cô nhìn lại mình xem có chỗ nào xứng với cái danh đó không?”

“U...u...u...”

“Hôm qua ta đưa con ta đến quán trà gặp mặt cô, có biết lòng ta lúc đó đau đến cỡ nào nhưng vẫn ráng nhịn không? Công ta nuôi lớn đưa con trai

ưu tú suốt hai chục năm qua, sao có thể để một nha đầu cuỗm đi dễ dàng như thế được? Khụ, mà việc đó cũng không quan trọng, điều quan trọng ở đây là ta đã lên theo sau hai đứa suốt cả quãng đường, dọc đường cô cứ thích cắn móng tay, cho thấy con gái như cô không an phận ở nhà. Đã vậy, cô còn thích dạo quanh mấy gian hàng quà bánh, có thể thấy cô siêng ăn biếng làm. Con ta muốn mua tặng cô cây trâm, cô cũng dám nhận, con gái như thế tuyệt không biết hiếu thuận với cha mẹ chồng, chỉ biết thỏa mãn bản thân mà thôi. Tóm lại, ta nhất quyết không để đứa con hoàn hảo của ta chịu thiệt trong tay cô, quyết không cho phép cô bèn mảng đến tìm nó, nghe rõ chưa?”

“Ô...ô...ô...”

“Con trai, Lương gia chúng ta mấy đời độc đinh, mẫu thân tuyệt đối không để con phải mất mặt, không để tổ tông bị bôi nhọ. Chuyện hôn nhân lần này cứ dẹp qua một bên, mẫu thân sẽ tìm cho con một cô nương tốt hơn nhiều.”

“Vâng... Mọi việc cứ theo ý mẫu thân.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Vâng... Mọi việc cứ theo ý mẫu thân.”

Tám mảnh trước cửa phòng trong quán trà hết bị vén lên rồi lại được buông xuống, hai mẫu tử hiếu thuận khiêm nhường nọ lần lượt rời khỏi, chỉ còn lại một cô nương đang úp mặt trên bàn trà khóc lớn.

Một cánh quạt ngọc chọt nâng tám mảnh lên, một đôi hài đen bước lên

bạc cửa. Người mới tới nhìn nhả tựa bên khung cửa, giọng nam thuần hậu mang theo chút bông đùa vang lên: “Mắt nhìn người của cô sao mà tẻ thế, loại bám váy mẫu thân như thế mà cũng thích được sao. Đã vậy còn là thằng ngốc chưa cai sữa nữa chứ!”.

“Ô...ô...ô..., huynh ấy không phải thằng ngốc mà. Điềm Nhi nói, huynh ấy rất chăm chỉ đọc sách, lại hiếu thuận với cha mẹ, là một nam nhân mẫu mực. Nếu ta được gả cho huynh ấy thì cả đời này không phải lo lắng chuyện áo cơm, huynh ấy lúc nào cũng sẽ đối tốt với ta.”

“Tốt vậy cơ à? Thế mà người ta chịu đem dâng cho cô sao? Xì!” Cô nương ơi, tìm phu quân chứ đâu phải tìm con trai! Cô mà gả qua đó thế nào cũng sống trong cảnh con dâu bị mẹ chồng ngược đãi, đã vậy còn gặp phải thằng chồng nhu nhược không có trách nhiệm, cứ luôn mồm “dạ, mọi việc cứ theo ý mẫu thân ạ”. Chậc, hấn cam đoan thằng ngốc đó sẽ bỏ mọi chuyện ngoài tai, thờ ơ lạnh nhạt mặc cô nương này sống chết ra sao thì ra dưới nanh vuốt mẫu thân mình. Có điều, nếu cô ta thích xuất giá như thế, thôi thì hấn đành ra tay vậy, “Này, Đường Tam Hảo, nếu cô chị hợp tác với tiểu gia, tiểu gia cam đoan sẽ giúp cô tóm được một vị phu quân mang về”.

Nàng lập tức nín khóc rồi quay đầu nhìn về phía cánh cửa, “Công tử, ta với huynh không quen biết cũng chẳng thân thiết gì... Sao huynh lại đối tốt với ta như vậy, đã thế còn muốn giúp ta tìm phu quân nữa chứ?”.

“Cô cho rằng tiểu gia ta nhìn rồi sinh nông nổi nên mới chạy đến đây giúp cô sao? Cô chỉ cần trả lời ‘đồng ý’ là được, tiểu gia đây không thích nghe mấy lời thừa thãi!”

“...”

“Cô xoi mới cái gì vậy?”

“Ta đang vắt óc ra suy nghĩ liệu ta có quen công tử hay không. Người nhà ta có dặn, không được tiếp chuyện mấy kẻ lạ mặt, chúng toàn là phường ăn chơi lêu lổng, dụ dỗ con gái nhà lành thôi.”

“ ... ”

Phường ăn chơi lêu lổng, dụ dỗ con gái nhà lành? Quỷ tha ma bắt nhà cô, khó khăn lắm ta mới hạ được quyết tâm làm việc thiện một lần, dùng đức hạnh phổ độ chúng sinh, vậy mà lại bị nha đầu cô xuyên tạc thành phường gian ác đê tiện, lụn bại đạo đức như thế à?

Nhắc đến việc xúi quẩy tệ hại này, phải xoay ngược thời gian trở về mấy hôm trước, tại cái miếu hòa thượng cũ nát kia...

Chương 2: Tề Thiên đại thánh giúp người ta tìm phu quân

Hành Thiên tự.

Non xanh nước biếc cảnh sắc nên thơ, chuông chùa ngân vang văng vẳng bên tai, nhang khói nghi ngút lượn quanh thân người.

Ngôi chùa này khác hẳn những chốn cửa Phật khác. Nguyên nhân là vì qua nhiều triều đại, mỗi lần đế vương đăng cơ xong đều đến đây nghe giảng Phật pháp tu nhân mấy ngày, khiến nơi đây trở thành chốn hương khói thịnh vượng nhất Trung Nguyên, là tòa miếu Phật có đức vọng cao thâm nhất.

Mặc dù nhờ có tấm biển cuồng thảo* của Tiên đế Cung Diệu Hoàng treo ngay cổng chính khiến ngôi chùa mang đầy vẻ uy nghiêm tôn quý, người người kính nể, thế nhưng đời vẫn có lắm kẻ coi trời bằng vung.

* Cuồng thảo: Một kiểu chữ thảo.

Dưới tấm biển, một dáng người cao cao vận áo bào đỏ bóng bở vươn vai, rồi không chút phép tắc lười biếng khom lưng trước tấm biển Tiên đế đề bút. Hắn ngáp dài một hồi, rồi đặt mông ngồi phịch xuống chiếc ghế thái sư bằng gỗ lim khế lắc lư, bắt chéo hai chân đung đưa quay lại, thông thả nhận chén trà từ tay nha đầu hầu bên lắc nhẹ, nét mặt thờ ơ chả buồn để tâm mọi việc quanh mình, dường như đã cạn cả nhẫn nại.

Miếu hòa thượng đúng là miếu hóa thượng, cứ cho là hơn những nơi khác ở cái tấm biển quảng cáo do đích thân Tiên đế ngự bút đi, cũng chỉ là

cái miếu hòa thượng có tí tiền nhang đèn nhiều hơn những chỗ khác mà thôi. Xét cho cùng đây cũng chỉ là một địa điểm du ngoạn của hoàng gia những lúc rỗi việc, thế mà lão hòa thượng già ở đây dám để người cầu kiến mình phải chờ đến ngu người, chẳng thèm đoái hoài xem người tới là ai! Hừ, ra về là người bề trên, ngay cả bản thân mình họ gì cũng quên sạch sành sanh, lão nghĩ mình là ai chứ?

Hắn nhắm mắt lại, chẳng còn chút hứng thú nào, hươ tay, “Nè, lão trọc này cũng to gan gớm nhỉ, dám để tiểu gia chờ ở đây suốt ba ngày liền, đến hôm nay cũng không chịu ra gặp. Trai giới* tắm rửa dăng hương, tiểu gia đây đều nể mặt Thái hậu với Tân đế nên nghe theo lão hết, thế còn chưa đủ sao? Chả lẽ tiểu gia ta phải cạo đầu tụng kinh niệm Phật thì lão già đó mới chịu ló đầu ra gặp ta hả?”

*Trai giới: Người xưa lúc đi cúng thần, thường ăn mặc trang nghiêm, bỏ hẳn mọi ham muốn như: Không uống rượu, không ăn đồ mặn... để biểu thị sự thành kính của mình.

Tề Thiên Sanh hẳn thân là ngoại tôn của đương kim Thái hậu, là con trai độc nhất của Tề Nam Vương, từng này tuổi chưa bao giờ bị người ta đối xử thờ ơ như thế. Hôm nay phụng chỉ thay Hoàng đế ranh con miệng còn hôi sữa vừa mới đăng cơ kia đến Hành Thiên tự cầu phúc, vậy mà lại bị ông hòa thượng già này đá sang một bên không thềm đoái hoài, cẩn thận hẳn nổi máu tiểu nhân, nên cho lão trọc không biết điều này một trận ra trò đấy nhé. Dám không coi Thái hậu cùng Tân đế ra gì, chỉ riêng cái tội này thôi cũng đủ khiến trên dưới Hành Thiên tự ăn không ngon ngủ không yên, đầu lia khỏi xác rồi!

Hai hàng chân mày hẹp dài nhíu chặt lại vào nhau, hắn liếc vẩy tay ngoắc thẳng bé sai vặt, “Ê, lại đây coi nhóc”.

Thằng bé đứng nép một bên, đầu cúi gập đơ như khúc gỗ.

Hắn lại khó chịu nhíu mày. Từ lúc rời khỏi kinh thành, suốt quãng đường đi người hầu kẻ hạ đều do mấy tên quan địa phương phái đến, không hợp ý hắn chút nào. Sớm biết thế này, hắn nhất định sẽ không đồng ý với Thái hậu mấy chuyện tiết kiệm ki cốp gì đó, mấy việc cần kiệm liêm chính chỉ là khẩu hiệu mà thôi. Hắn thân là Thế tử gia đi tuần mà chả khác gì dân chạy nạn mất hết người thân đi cầu miếng ăn, thử hỏi cứ kiêu này thì mặt mũi hoàng thất còn để đi đâu được nữa?

“Này tiểu hòa thường, ngươi xách cái lỗ tai qua đây nghe tiểu gia nói cho rõ, sau đó nói lại với lão trọc kia rằng, tính nhẫn nại của tiểu gia tiêu sạch hết rồi! Ông già đó mà còn không ra tiếp đón, ngay ngày mai tiểu gia ta sẽ rước hẳn một đoàn ca kỹ về đây phá tan cái chốn thanh tịnh này của lão, tiện thể kéo lão về lại với cõi trần thế để vui trọn kiếp người, rồi dẹp quách luôn cái Phật đường này đi, để lão chỉ còn có thể thờ Phật trong lòng mà thôi!”

Hắn vừa dứt lời, cả đám tiểu hòa thường liền lao nhao lên hét như mấy con gà chọi, cuống cuống chạy vào trong miếu truyền tin.

“Xì... Rõ là rước vận xui vào người.”

Khẽ phủi một ít tàn nhang vương trên áo bào, Tề Thiên Sanh ngáp một hơi thì hai mắt cũng muốn díp lại. Một viên quan địa phương này giờ vẫn đứng yên bên cạnh ruột cuộc cũng không nhin được nữa, vội bước đến lên tiếng.

“Thế tử gia ngài không nên động vào ngôi chùa này.”

“Hử? Sao lại không thể động vào? Ngay cả Thế tử gia như ta cũng không đủ tư cách sao? Hay là thế lực của lão trọc đó lớn đến mức có thể chèn ép cả hoàng thân quốc thích, quan viên triều đình?”

“Không không không, Thế tử gia là cháu trai của Thái hậu, lại là Phụ chính đại thần do đích thân Tiên đế bổ nhiệm, cho dù là chủ trì phương trượng chốn này cũng không thể cao quý bằng ngài. Chỉ là... hạ quan cho rằng, trọng trách của Thế tử gia là đến đây để cầu phúc cho Thánh thượng. Cho nên, nhập gia tùy tục, quy củ của Hành Thiên tự trăm năm quá vốn đã như thế, người vào đây muốn gặp hòa thượng thì phải trai giới ba ngày, tắm rửa dâng hương...”

“Những điều đó chẳng phải tiểu gia đều đã làm hết rồi sao?”

“...Ngài dâng hương không quỳ, trai giới nhưng không kiêng rượu, tắm rửa lại gần nữ sắc, cái này...”

“Theo ý của ‘hạ quan’ người, tiểu gia ta cần phải thực sự làm hòa thượng ba ngày thì mới có thể gặp mặt lão hòa thượng kia được à?” Chân mày hắn xéch lên đầy quyền uy.

“Chuyện này...”

Hắn tức giận hừ một tiếng, “Thôi được, lão trọc đó đã không chịu gặp mặt tiểu gia, thử hỏi làm sao ta có thể trở về phục mệnh, vậy thì tiểu gia ta cứ cao hứng thoải mái một phen đã! Đi thôi, chúng ta đi uống rượu ăn thịt, ở lại nơi này chỉ tổ bị người khác chà đạp!”

Hắn co chân đá bay cái ghế dựa, xoay người bước đi, giắt chiếc quạt giấy đang phe phẩy trong tay lên đai lưng bằng ngọc trắng, đang ngang tàng cất bước trên sáu trăm bậc thang, thì phía sau truyền đến tiếng can ngăn của tiểu hòa thượng.

“Xin thí chủ dừng chân, chủ trì phương trượng mời ngài vào điện.”

Vạt áo đỏ bóng phát phới trong gió, hắn quay đầu lại đưa mắt lờm tiểu hòa thượng kia một cái, rồi cười quái dị, “A, chủ tử nhà ngươi rốt cuộc cũng rảnh rồi tiếp đãi tiểu gia rồi nhỉ?”

“Mời thí chủ theo tiểu tăng vào điện.”

“Ái chà, thật không khéo, lúc này tiểu gia lại không rảnh để gặp chủ nhà ngươi rồi.” Hắn nói xong liền đưa tay vén áo bào, chẳng thèm coi ai ra gì mà co chân ngồi bệt xuống chỗ sáu trăm bậc thang ngay trước điện Phật. Sáu trăm bậc thang này tượng trưng cho lục đạo luân hồi, nhưng hắn nào hiểu được mấy thứ lý luận chốn Phật gia ấy. Hắn chỉ biết bản thân được người ta khiêng lên đây, thế nhưng người ở đây lại không cho người ta khiêng hắn xuống, còn muốn hắn phải tự đi qua. Hắn nổi cơn phẫn nộ, phái người phá luôn cái “Lục đạo luân hồi” già đó cho rảnh nợ.

“Ha ha ha, nếu Tề Thế tử đã không rảnh gặp lão tăng, vậy để lão tăng đích thân đến gặp ngài vậy.”

Tề Thiên Sanh quay đầu lại, thoáng thấy một ông lão râu bạc phơ thân khoác cà sa, kính cẩn khiêm nhường đứng ngay dưới tấm biển do đích thân Tiên đế hạ bút, hắn lập tức cười ha hả. Lão trọc này rốt cuộc cũng chịu lặn ra

đây, lấy lại được thể diện rồi, tiểu gia hẳn cảm thấy thật sáng khoái.

Nâng đôi giày đen chưa sạch bụi trần lên, nghênh ngang thông dong bước bệ phía chính điện, Tề Thiên Sanh cho rằng bản thân đã xong việc lớn. Tiếp theo, chỉ cần bảo lão trọc này giúp Hoàng đế ranh con vừa mới đăng cơ kia cầu phúc, thế là hẳn có thể tức tốc quay trở về kinh thành phục mệnh rồi. Nhưng sao lão hồ li tăng này cứ như đang cười đùa hẳn ấy nhỉ...

“Không thì ông muốn thế nào?”

“Tề Thế tử vẫn còn chưa biết, lần cầu phúc này không chỉ đơn giản là cầu trời khẩn Phật, trước tiên ngài phải tích phúc đã, sau đó lão tăng mới thay ngài cầu phúc được.”

“Ý của ‘lão tăng’ ông là, tiểu gia muốn ăn thì phải cấy mạ chứ gì?” Hẳn đương nhiên không đồng ý, khoanh hai tay trước ngực liếc nhìn chủ trì phương trượng đang cười gian xảo.

“Ha ha, tuệ căn của Thế tử gia thật sâu rộng, không biết ngài có ý nương nhờ cửa Phật hay không?”

“Hừ, thôi dẹp đi, chuyện này Tề gia ta cũng đã nhiều lắm rồi. Bản thế tử từ nhỏ chỉ muốn hưởng trọn phúc phần của con người, đến vợ ta còn chưa lấy được, ông đừng có mà xui đại ta làm mấy chuyện vớ vẩn.” Ông hòa thượng già này thật là biết cách được đằng chân lên đằng đầu.

“Thế tử gia trần căn quá nặng, xem ra việc cầu phúc lần này khó mà thực hiện được. Thần tử mấy đời trước ai nấy đều tích đủ đức rồi mới tới cầu

phúc thay bệ hạ, đây vốn là quy tắc, lão tăng cũng không thể làm trái mà mở cửa sau cho ngài luôn lách được.”

Lão trọc này tuyên bố hùng hồn như thế là quyết tâm làm khó hắn mà, muốn đem cái tội danh không hoàn thành hoàng mệnh kẻ sát cổ Tề Thiên Sanh hắn đây. Hừ, dù gì người ăn chay cũng là ông hòa thượng già này, không phải Tề Thế tử hắn.

“Được! Chẳng phải là tích phúc thôi sao? Ông nói coi, tích phúc kiểu nào đây? Đốt vàng mã, quyên ngân lượng, hay là...” Hắn đột nhiên xích lại gần lão hòa thượng, nhíu mày buông lời xấu xa, “Hay là ta hỏi lộ ông, đưa ông đi dạo hồng trần một chuyến?”

“Điều Thế tử đoán cũng không hẳn không đúng.”

“Hóa ra ông muốn dạo chơi chốn hồng trần thật à? Sao không chịu nói sớm! Chuẩn bị kiệu, đưa chủ trì phương trượng đến Tích Phượng lâu dưới núi.”

“Khụ khụ! Tề Thế tử, ngài hiểu lầm ý của lão tăng rồi. Ý của lão tăng là... chuyện khác không nói làm gì, nhưng về mặt tình trường thì Thế tử gia ngài phải nói là kinh nghiệm đầy mình, sắc xuân rực rỡ, kiến thức phong phú, có đúng không nào?”

“Hừ... sao nghe không thấy giống như đang được ông khen nhỉ? Chẳng lẽ lẫn lộn trong chốn tình trường phóng túng gian hiểm kia cũng xem như là tích phúc à?”

“Có chứ có chứ, không nơi nào là không thể thành Phật, không chốn nào là không thể tích phúc, chỉ cần có tâm thì mọi sự sẽ thành.”

Lão hòa thượng ra vẻ thâm trầm vé tấm màn lên, tiện tay chỉ về phía một cô nương đang quỳ trên đệm tròn, thành tâm dâng hương trong điện. Nàng ta búi tóc thành hai nắm tròn như hai miếng bánh trôi rắc đầy vừng hai bên tai, quần lụa mỏng đỏ tươi còn quần trăm thứ rườm rà, áo ngoài dát đầy kim tuyến quê mùa, hai má quánh phấn đỏ au cả lên. Hai tay nàng chấp lại, cầm một lá thăm nhân duyên hồng nhạt, vành môi đỏ chót không ngừng mấp máy, nhìn qua cũng biết là đang cầu nhân duyên.

“VẬY... cứ chọn cô nương này đi!” Lão hòa thượng vân vê chòm râu rồi ra quyết định.

“Cái ... cái gì? Cứ chọn cô nương này là sao? Nàng ta là ai?” Ăn mặc trang điểm không đâu vào đâu thế này, muốn dọa người chắc, thật là không vét được chút thâm mỹ nào trên người cô nương này hết! Con gái không xuất giá được lại ăn mặc kiểu này, vẫn còn dám đến cầu nhân duyên? Chỉ nhìn nửa mặt thôi cũng đủ khiến người ta không nuốt nổi cơm rồi!

“Đó là tiểu thư nhà họ Đường ở thành Tây, Đường Tam Hảo. Cô nương này thường xuyên đến chùa dâng hương, là một người thành tâm lễ Phật, chỉ tiếc vận đào hoa mãi không đơm nổi một nụ, bà mỗi chạy ngược chạy xuôi cũng không thể tìm được một tấm chồng cho nàng ta. Thế tử gia cứ từ trên người nàng ta mà tích chút phúc cho Thánh thượng đi vậy.”

“Ông muốn tiểu gia cùng nàng ta...” Muốn đem hạnh phúc cả đời hẳn ra hủy hoại ứ, thế thì cái phúc này chả cần tích làm gì nữa.

“Xin Thế tử gia chớ hiểu lầm, lão tăng chỉ muốn một người hiểu rõ chuyện tình cảm, tung hoành chốn tình trường như ngài, có thể chỉ điểm độ hóa cho tiểu cô nương này một phen, giúp nàng tìm được đấng lang quân như ý, đây chẳng phải là chuyện tốt đẹp, tích vô vàn phúc hay sao?”

“...Ông muốn tiểu gia chỉ nàng ta cách tìm phu quân hử?”

“Thế tử gia mặc dù ăn nói ngông cuồng, nhưng cũng không đến nỗi nào. Nếu chịu cố gắng, Phật tổ sẽ giúp đỡ ngài, ai di đà phật.”

“...”

Quý tha ma bắt lão trọc nhà ông, rõ ràng là cố ý làm khó hấn đây mà! Đáng tiếc, hấn đây chẳng phải là ngọn đèn cạn dầu!

“Thật không ngờ chủ trì phương trượng chốn Phật tự lớn nhất thiên hạ này lại không thể trút sạch bụi trần, đã thế ta hỏi thẳng một câu, hòa thượng già này, chẳng lẽ cô nương đây chính là con riêng của ông trước lúc lục căn chưa dứt? Bằng không, sao ông lại muốn giúp nàng ta như vậy? Ngay cả chuyện dựng vợ gả chồng cũng muốn tìm thay nữa chứ!” Hừ! Dám làm khó hấn, thế thì hấn cũng tiện tay giội cho lão trọc này một gáo nước bẩn!

“Thế tử gia thật khéo đùa! Độ người cũng như độ mình, giúp người cũng như giúp mình, chẳng qua lão tăng thấy tiểu cô nương này có duyên với cửa Phật mà thôi. Đường Tam Hảo, chẳng phải có cái tên gần giống với cao tăng nhà Phật Đường Tam Tạng hay sao? A ha ha ha, đúng là duyên phận mà!”

“...” Duyên phận cái gì chứ, hấn liếc xéo ông hòa thượng già vẫn còn đắm chìm trong chốn Phật đạo kia, “Cái đó mà cũng cho là có duyên với Đường Tam Tạng à, vậy tiểu gia ta chính là Tôn Ngộ Không chuyển thế rồi, xì!”.

“Sao Thế tử lại nói thế?”

Tề Thiên Sinh tức đến mím môi hậm hực, “Tề Thiên đại thánh mặc dù chỉ là một con khi, nhưng lại là vua của loài khi đó nha!”.

Lão hòa thượng được lời như cởi tấm lòng cười lớn, “Nếu nói vậy, Thế tử gia sinh ra quả là để họ tổng Đường gia tiểu thư một chạng đường rồi. Duyên phận do trời định, duyên phận do trời định mà! Ha ha ha ha!”.

“...” Ha ha cái rắm ấy, người ta là đến Tây thiên thỉnh kinh hoàn thành nghiệp lớn, còn hấn thì sao nào? Phải giúp một nha đầu ăn mặc dung tục như vậy tìm vận đào hoa?

“Nếu là tích phúc thay Thánh thượng thì phải chọn việc không bình thường, có độ hóa cao mới được.”

Hấn ngửi được mùi kì quặc từ trong lời lão trọc kia, liền chau mày, “Rốt cuộc ông đang âm mưu cái gì thế?”.

Lão hòa thượng không buồn trả lời, khoan thai bước ra khỏi điện, đắc ý ngâm nga một đoạn vè...

“Đậu hũ Đường gia Đường Tam Hảo, tính ngậy ngô dung mạo tâm thường, duyên đào hoa không chớm nổi nụ, luôn miệng chỉ biết ‘vâng, vâng, vâng’.”

Chương 3: Củi mục Đường Tam Hảo

“Đường Tam Hảo, tử lại đến Hành Thiên tự thấp hương cầu nhân duyên nữa à?”

“Ừm, ừm, ừm!”

“Mẫu thân bảo muội mang chút nhang đèn lên núi, nhưng tử cũng thấy Diêm Nhi bận đi ngắm hoa cùng Ngạn ca ca rồi, lát nữa tử giúp Diêm Nhi mang mấy thứ nhang đèn này lên núi, được không?”

“Được, được, được!”

“Đường Tam Hảo, hoa cài đầu của tử lại không hợp nữa rồi, mau tháo xuống đưa muội cài nào!”

“Ồ, ờ, ờ!”

“Đường Tam Hảo, sắp tới muội có cuộc hẹn giao lưu với thư sinh ở thư viện Tây Lục, nhưng Diêm Nhi lại bận đi hẹn hò, vừa hay trống một chỗ, tử đi thay muội nhé.”

“Được, được, được!”

Tiểu thư Đường gia khuê danh Tam Hảo, cha mẹ đặt cho nàng cái tên này ngụ ý cũng rõ ràng rành rành ra đây, họ mong muốn con gái dung mạo đẹp, dáng người chuẩn, tính tình tốt. Thế nhưng Đường gia tiểu thư lại hiểu sai bét cái ý nghĩa tên mình, đem “ba điều tốt” kia biến thành câu cửa miệng, lúc nào cũng cười với người khác, người ta yêu cầu gì cũng không từ chối, mở miệng chỉ biết thốt ra ba chữ “vâng, vâng, vâng”*.

*Tam Hảo trong tiếng Trung có nghĩa là “ba điều tốt”, ‘hảo’ cũng có nghĩa là vâng, được

Ngân lượng mà nàng mang theo bên người đều bị mượn sạch, ra khỏi cửa thì đầu cài đầy hoa, về đến nhà thì đầu tóc xơ xác. Hai bàn tay nhỏ nhắn vì giúp người ta dọn dẹp đồ đạc, bưng bê khuân vác mà giờ còn thô hơn cả tay nha hoàn giúp việc trong phủ, tính tình nét na tốt như thế hẳn có thể liệt vào hàng ngũ những cô nương chịu thương chịu khó đấy nhỉ? Cớ sao lại chẳng có lấy một mống nam nhân để ý tới nàng, kéo bừa một người hỏi xem lí do, thế là người ta cho ngay một đáp án đầy tính triết lí thế này.

“Tìm nương tử là để cùng nhau sinh sống, đương nhiên là phải trải qua hết ngọt bùi đắng cay, củi gạo khói dầu vẫn luôn bên nhau, thế mới không uổng kiếp người, đúng không? Nhưng thử nhìn cái cô tiểu thư nhà họ Đường kia xe, chả khác gì miếng đậu hũ luộc mà quên cho muối, chẳng có vị gì cả, cho vào mồm chỉ tổ mỗi miệng chứ chả được gì. Phải ăn cái món đó cả đời thì thà chết quách đi còn sướng hơn!”

Dân gian có câu tục ngữ, đậu hũ không muối, đến chó cũng còn chê!

Tiểu thư nhà họ Trương tính tình nóng nảy đến nam nhân cũng phải tránh xa nay cũng có người lấy, hay tiểu thư nhà họ Lí tính nhút nhát lại bệnh liệt giường cũng được gả đi luôn, ngay cả cô nương nhà họ Ngô vốn xuất thân thấp kém cũng xuất giá nết, thế nhưng miếng đậu hũ không muốn

nhà họ Đường vẫn chả có ma nào đoái hoài tới.

Cứ như vậy mãi rồi khắp cả thành Tây Dur này đều truyền tai nhau bài vè trêu chọc cô nàng: “Đậu hũ Đường gia Đường Tam Hảo tính ngây ngô dung mạo tầm thường, duyên đào hoa không chớm nở nụ, luôn miệng chỉ biết ‘vâng, vâng, vâng’!”.

Nghe bọn tử muội chốn khuê phòng bảo muốn dẫn mình đi làm quen với thư sinh ở thư viện Tây Lục, Đường Tam Hảo vui vẻ hẳn ra. Nàng nào biết trong bụng người ta có bao toan tính nhỏ nhen, cố ý gạt bỏ Điềm Nhi miệng lưỡi ngọt ngào tính tình sôi nổi mà thay vào đó miệng đậu hũ không muối nhà họ Đường. Dù sao thì nếu may mắn đào trúng cái mỏ vàng nhà chồng, ắt sẽ được khỏi kẻ ngược nhìn kính trọng.

Đến con nít ba tuổi cũng biết được, trong các tầng lớp sĩ nông, công thương, vợ quan lại còn to hơn cả các bà chủ buôn bán. Vì thế các thư sinh hiển nhiên trở thành món hàng quý được biết bao cô nương tranh nhau. Thư viện Tây Lục – học phủ nổi danh nhất được Tiên đế khâm điểm thì càng khỏi nói, nơi đó trực thuộc Lại bộ*, sản sinh ra biết bao trạng nguyên bảng nhãn. Ai ghi danh thì cử tại đây, thì đến giám khảo cũng phải kính mấy phần, ngay cả mấy thiêu gia công tử trong thành cũng mong mỗi một ngày có thể dát lớp vàng danh tiếng đó lên người.

Cái tên thư viện Tây Lục – vùng đất hội tụ biết bao con rùa vàng ưu tú – vang lên, thì cũng đủ khiến khỏi người kính sợ!

Theo bọn tử muội đến tiền sảnh một căn gác cửa tửu lâu, Đường Tam Hảo vẫn còn rất hưng phấn. Nàng cố không để mấy đóa hoa cài đầu của mình bị người ta giành lấy chia nhau. Ai dè, đám đông chen chúc nhau thế nào lại đẩy nàng vào một góc nhỏ, đã vậy còn bị mấy tên say xỉn kêu réo đi châm trà rót nước. Nàng tuy bực bội nhưng miệng lại không ngừng được

mấy từ “vâng, vâng, vâng”, trong lòng không ngừng cầu Phật tổ hiển linh cứu giúp.

*Lại bộ: Lại bộ là bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyên, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nhau môn.

Thật ra đây cũng không phải là lần đầu Đường Tam Hào bị bọn tử muội kéo đi xem mặt làm quen, nhưng quay đi quay lại, người mà mấy công tử thư sinh nhìn trúng lúc nào cũng là người khác, còn nàng thì họ chỉ xem như nha hoàn của cô tiểu thư nhà nào đó mà thôi. Thậm chí có kẻ còn chia cái chén rồng về phái nàng mà gào.

“Nha đầu kia, lại đây châm trà đi!”

Nàng cũng biết cứ nhịn như vậy mãi là không được, nàng cũng biết bị người ta khi dễ thì uất ức đến nhường nào, nhưng cứ mỗi khi bị như vậy, miệng sẽ lại theo bản năng buông ra mấy lời vớ vẩn chẳng có tí khí phách nào.

“Vâng, vâng, vâng.”

Trong khi các công tử mãi mê giới thiệu về bản thân, ba hoa khoác lác lời đủ lời văn vẻ từ sách vở ra khoe mẽ, nàng lại bị bọn tử muội gạt phăng sang bên đi châm trà rót nước. Đáng ra con gái lúc này nên liếc mắt đưa tình, tháo hoa cài đầu tặng người ta để biểu lộ tâm tình, thì cả đầu đầy hoa của nàng lại bị bọn họ tháo sạch đi tặng người ta, nàng chỉ biết ngơ ngác đứng trơ ra đó mà gãi cái đầu không.

Nhưng lần này không thường đâu, là các công tử ở thư viện Tây Lục cơ đấy. Ai cũng biết mấy vị công tử trong viện kia tâm tính cao ngạo, những buổi tụ tập tán gẫu chuyện nhi nữ thường tình của các cô tiểu thư rồi việc như thế này, bọn họ luôn tránh né thậm chí coi thường ra mặt. Chẳng biết vị tỷ tử nhà nào lại bản lĩnh như vậy, có thể mời đến được quý công tử ở thư viện đây, cơ hội hiếm có, lần này nàng tuyệt đối không thể tiếp tục làm chân châm trà rót nước, nàng phải mạnh dạn tiến tới!

Hương mực thoang thoảng xuyên qua tấm màn tre len lỏi vào trong phòng, các vị tiểu thư đều vui vẻ thoải mái hít sâu một hơi, rồi đưa tay đẩy Đường Tam Hảo đang mải mê châm trà rót nước cản trở tầm nhìn của họ sang một bên. Bốn vị công tử ngọc thụ lâm phong, tri thức ngời ngời thông thả bước vào, vị công tử thanh nhã đi đầu đưa mắt quét qua các cô nương trong phòng, lúng túng bước đến trước một người trong đó, giở thanh quạt che trước miệng khẽ thì thầm:

“Cầm Nhi đừng muội, muội muốn ta dẫn chúng bằng hữu trong thư viện đến để lấy uy, ta đã làm rồi, muội có đưa người tên Đường Tam Hảo đến để ta làm quen đôi chút hay không?”

Chu Lê Cầm trợn tròn mắt, liếc xéo đường ca Chu Lập Dục một cách chán ghét: “Hừ, đưa rồi, đưa rồi, mắt nhìn của đường ca huynh tề đến thế là cùng, lại nhìn trúng nha đầu kia. Muội đây nói trước, muốn muội kêu ả ta hai tiếng đường tâu là chuyện không bao giờ, rõ chưa?”

“Cô nương ấy đâu?” Chu Lập Dục vội vàng đảo mắt tìm kiếm xung quanh, quạt mồ hôi trên trán, không thềm giải thích mấy lời thừa thãi.

“Ồ hay! Nữ nhân mà huynh để ý, huynh lại không biết dáng vẻ nàng ta ra sao à? Đây, là nha đầu đang say mê châm trà rót nước đằng kia, mồm cứ ngoác ra mà cười, miệng lúc nào cũng chỉ biết nói vụn ba chữ ‘vâng, vâng,

vàng' đó!''

“Trời đất ơi! Đây không phải là tiểu muội hầu trà ở quán sao?”

“Nàng ta là người huynh muốn tìm, Đường Tam Hảo đây!”

“... Mắt nhìn của hã...” hã là không tệ đến mức này chứ? Uông công y luôn cho rằng vị Tề công tử kia là người có thẩm mỹ rất chuẩn.

“Đúng rồi, chẳng phải huynh nói sẽ dẫn năm người đến đây sao? Sao chỉ có bốn thế này? Còn một người nữa đâu? Bạch Long công tử bảo vật của thư viện Tây Lục đâu rồi? Muội đã ở trước mặt bọn tử muội huênh hoang khoe khoang, vỗ ngực cam đoan rằng huynh có thể đưa đến năm người ưu tú nhất. Nếu huynh dám để muội mất mặt, muội sẽ dạy cho con nha đầu Đường Tam Hảo mà huynh thích kia một bài học cho nó chết luôn đây!”

“Bạch Long công tử là hậu duệ của hiền tướng tiền triều Bạch Phong Ninh, sao có thể bảo đến là đến?” Chu Lập Dục đẩy vị đường muội đang kéo tay mình qua một bên, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Đường Tam Hảo đang mải lầy việc hầu người làm niềm vui, gỡ ấm trà trong tay nàng đặt xuống, cười nói, ‘Đường tiểu thư, sao nàng có thể ủy khuất làm mấy việc châm trà rót nước thế này được. Đến đây, ngồi xuống bên này nào’.

Chu Lập Dục chỉ muốn kính cẩn khiêm tốn mời nàng ngồi xuống một bên cho thanh thoi, nào ngờ nàng như con khi động kinh, giật giật ống tay áo của y liên hồi, tiếp theo còn bắn ra một tràng liên thanh tự giới thiệu về bản thân, “Tru* công tử, ta là Đường Tam Hảo, không phải là ‘Hảo, Hảo, Hảo’ đâu. Ta là tiểu thư, không phải nhai hoàn. Nhà của ta ở phố Thập Tự thành

Tây, không phải cửa hàng đậu hũ ở thành Tây. Ta tuyệt đối sẽ không cần móng tay trên đường, không lên nhìn mấy quay hàng ăn vặt, cũng sẽ không nhận trim tóc mà huynh mua cho ta đâu!”.

*Chu và Trư trong tiếng Trung đều đọc là zhu.

“Trời ơi!” Chu Lập Dục bị một chuỗi giới thiệu liền thoảng không kịp thở kia làm cho giật bắn cả mình, bàn tay chả biết từ lúc nào đã bị nàng ta túm chặt. Trong lúc y phải đối mặt với đôi mắt lấp lánh tràn ngập mong đợi hết như trẻ thơ của nàng, thì nhóm bạn của y đang cố chen chúc nhau vĩa cả mồ hôi ngoài cửa sổ để xem náo nhiệt.

Dưới lầu chột có tiếng ngựa hí vang, chỉ thấy một dáng người vận đồ đỏ bóng đang điều khiển một cỗ xe song mã nghênh ngang tung hoành giữa phố. Tiếng roi dài quát “bành bạch” xuống đất chói tai, một cỗ xe ngựa nhà quan bị hấn quát cho phải đánh đường vòng mà né, sau đó hấn nhân cơ hội vọt thẳng lên trước cỗ xe của người ta. Phu ngựa tức đến nghẹn họng nhưng chỉ biết ghì cương để giữ vững cỗ xe vẹo vọ bị quát cho suýt lật.

Đánh xe kiểu đó ngay trên đường lớn? Thậm chí còn qua mặt cả xe ngựa nhà quan nữa?

Mọi người nghẹn họng trân trối nhìn cỗ xe ngựa kia bá đạo dừng ngay trước cửa tử lầu. Dáng người áo đỏ bóng nhảy từ trên xe ngựa xuống, ném chiếc roi dài trong tay cho hạ nhân nãy giờ vẫn chờ bên cạnh, chả buồn để ý đến cát bụi bám trên người, vén áo nhảy vào trong quán, chưa đầy hai khắc đã phóng thẳng lên lầu.

Áo trong màu sừng phối với áo ngoài bằng tơ sa đỏ bóng, thanh quạt

giấy cán ngọc giắt xéo bên hông, vài lọn tóc đen xám rơi ra khỏi cài tóc màu bạc rũ xuống nền áo đỏ bóng rức rỡ, đôi mắt xám tro ánh bạc nghiêm nghị ngạo mạn quét qua một lượt nam nữ khắp phòng, bên tai phải đeo lủng lẳng món trang sức chạm trổ hình rồng, khi hắn quét mắt nhìn thì món đồ kia cũng di chuyển theo, khẽ đung đưa lay động.

Cánh môi hắn thoáng cong lên khi thấy Đường Tam Hảo đang tha thiết mong chờ bám chặt lấy Chu Lập Dục, trong khi y lại hết sức khó chịu mà cố gắng tách khỏi nàng ta. Hắn bèn rút cây quạt giấy ra, mở “phập” một phát, sau đó ngông nghênh chen vào giữa hai người, dùng giọng điệu quan lại hách dịch đầy gian xảo xen lẫn ám muội mà trêu ghẹo:

“Nè, họ Chu kia, trước đó chúng ta có giao kèo, cô nương này người không thể chạm vào, nàng là của ta.” Hai chữ “nhiệm vụ” còn chưa bay tuốt ra khỏi miệng đã theo cái uốn lười mà trôi tọt xuống cổ họng hắn.

Giọng điệu hắn không giấu nổi hờn ghen tức giận khiến Chu Lập Dục chỉ biết há hốc mồm. Y nhận thấy bản thân cùng Đường Tam Hảo đang có hành động thất thổ, bốn tay đan vào nhau, lập tức giật tay ra nhằm vạch rõ quan hệ, sau đó liên tục phui phui ống tay áo, “Tề huy nh, hiểu lắm... hiểu lắm thôi mà”.

“Hừ, chẳng lẽ bực bội chuyện ta đến quá muộn nên Chu công tử thấy nhàm chán, liền nắm tay cô nương nhà người ta giải sầu ư?”

“Không... không có... Sự thật là do Đường tiểu thư nàng...”

“Chẳng lẽ người muốn nói Đường tiểu thư chủ động chạy đến nắm tay người sao?” Hắn nhướn mày, đôi đồng tử xám tro liếc xéo tên kia, bắn ra

ánh nhìn uy hiếp “làm gì cũng phải chừa cho tiểu thư nhà người cha chút mặt mũi đây, đừng có mà trả lời lung tung.”

“...” Dù y đáp thế nào, cũng sẽ không thể khiến vị đại gia trước mặt đây cảm thấy vừa lòng, cứ ngậm bồ hòn làm ngọt thì hơn, chuyện lớn hóa nhỏ là xong.

“Ha ha, thật rat a cũng không phải kẻ nhỏ nhen. Nếu Chu công tử và Đường tiểu thư đây tình đầu ý hợp, chuyện tốt thành đôi thì còn gì bằng. Khụ! Chi bằng người cứ cưới nàng ta về nhà luôn đi, thấy thế nào?”

“Không... không... không bao giờ... Chu mỗ không dám.”

“Quý tha ma bắt nhà người, không dám thì không được sờ mó!” Không cưới mà còn ở đó bày đặt sờ soạng lung tung cái gì hả? Giá trị thị trường của nha đầu này vốn đã thấp, lại bị sờ kiêu này thì còn giảm cỡ nào nữa, thử hỏi đến khi nào hấn mới có thể giúp nàng tìm được phu quân hả trời?

“Vâng, vâng, vâng, từ này về sau Chu mỗ nhất định sẽ cách Đường tiểu thư thật xa, tuyệt đối không dính líu chút gì đến nàng ta nữa.”

“Ừ!” Hấn miễn cưỡng đồng ý, đưa mắt liếc xéo cái cô Đường Tam Hảo còn chưa thu hồn về xác kia, “Cô còn không mau đem cái tay táy máy kia gói ghém bao bọc kĩ lại cho tiểu gia!”. Hấn còn tưởng rằng phút chốc có thể thoát khỏi biển khổ, nào ngờ thất vọng cùng thất bại làm hấn giận cá chém thớt, trút mọi bực dọc lên kẻ không rõ đầu cua tai nheo là Đường Tam Hảo đây.

“Ồ hay? Không phải huynh là cái tên chơi bởi lâu lộng, lừa gạt con gái nhà lành hôm nọ ư?” Đường Tam Hảo tròn tròn mắt, lúc này nàng mới nhìn rõ kẻ đứng trước mặt mình chính là kẻ phát ngôn bừa bãi bảo rằng sẽ giúp nàng tìm phu quân ở quán trà mấy hôm trước. Ô, tên này hẳn là phường du côn lưu manh sống nhờ tiền bảo kê của người khác đây mà! Nàng chưa từng gặp công tử thư sinh nào có bộ dạng kì cục như vậy, hẳn đeo khuyên tai, đánh xe tán loạn, đã vậy đôi mắt xác bạc cứ anh lên vẻ hung tà ác bá thế nào ấy, ôi trời... Tự dung khi không lại chạy ra hiến ý tưởng cho nàng, chẳng lẽ muốn giúp nàng tìm phu quân rồi bắt chẹt tiền giới thiệu của nàng sao? Hay thật... làm người hạ lưu đến thế là cùng!

“Chu công tử, làm phiền người nói cho Đường tiểu thư biết, tiểu gia là ai!”

Chu Lập Dực cười trừ, gạt cô đường muội đang mãi mê ngắm trai sang bên cạnh, hăng giọng, kéo toàn bộ sự chú ý của các thiên kim đang hồn siêu phách lạc kia về, rồi mới bắt đầu giới thiệu, “ ‘Các vị, đây là nhân tài mới vào thư viện của chúng ta – Tề Đại Thánh Tề công tử, vốn là nhân sĩ chốn kinh thành, thật ra huynh ấy còn là quý công tử nổi danh như cồn ở kinh thành nữa đấy...’ ”.

“Chu công tử không cần nói nhiều lời khách sáo như vậy! Đường Tam Hảo, mau dập đầu cảm tạ tổ tiên nhà cô đã tích được cái đức này đi nhé!” Tề Đại Thánh công môi cười khẩy.

Đường Tam Hảo ngược đôi mắt vô tội lên. Tề Đại Thành? Cái tên này... y chang tên con khỉ đi Tây thiên thỉnh kinh. Chẳng lẽ người này có họ hàng thân thích với nó sao? Hay là, hẳn thuộc giống khỉ biến dị?

Nàng chả hiểu nãy giờ người ta nói gì về vị quan nhân này, nàng chỉ biết du côn lưu manh thì chớ nên dây vào, thế là nàng dùng cách mà mình rành

nhất để dẹp yên mọi chuyện, tránh dây dưa phiền phức, “vâng, vâng, vâng”.

Cứ trả lời qua loa như vậy là xong. Hắc bảo nàng làm cái gì thì nàng cứ làm cái đó, chỉ cần không kéo nàng đi đua xe ngựa, thu phí bảo kê là tốt rồi, nàng thuộc loại nhất gan, gan bé có một mẩu thôi.

Thấy nàng ngoan ngoãn biết điều như vậy, Tề Đại Thánh hài lòng cong môi, “Tiểu gia sẽ đem vận may đến cho cô. Dưới sự huấn luyện của tiểu gia, dù là miếng đậu hũ không muối cũng có muôn vàn mùi vị hấp dẫn!”

“Vâng, vâng, vâng.”

“Xì, dẹp cái màn luôn mồm vâng dạ này đi! Đường Tam Hảo, bây giờ chúng ta không phải là người xa lạ nữa rồi đúng không? Vậy cô mau đi theo tiểu gia nào!”

“Vâng, vâng, vâng... Ồ hay... Ê... Nhưng mà... Nhưng như vậy có vẻ không được hay lắm.”

“Cô dám từ chối tiểu gia à?” Hắc trừng mắt chăm chăm nhìn nàng một cách lạnh nhạt, “Cô mà không biết điều, tiểu gia sẽ trực tiếp tiễn cô đến thẳng Tây thiên luôn!” Không phải là Tề Thiên đại thánh bảo vệ Đường Tam Tạng đến Tây Thiên thỉnh kinh, mà là Tề Đại Thánh hắc tống tiễn Đường Tam Hảo nàng đến Tây thiên, nhân tiện chém trụ cái gốc đào héo của nàng luôn thể!

“...” Hu hu hu! Nàng khóc không ra tiếng, mở to mắt nhìn hắc, dùng hành động câm lặng không nói nên lời biểu thị sự kháng nghị lớn nhất của

mình!

“Hừ!” Chả khác gì nói chuyện với gà với vịt! Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, sao hấn lại đại dốt ôm cái việc quỷ quái dở hơi này vào người cơ chứ! Đã vậy còn gặp phải nha đầu ngốc nghếch đầu khoai lang óc đậu hũ, cứ khoái trợn trừng mặt đến muốn lòi cả ra!

Và thế là công tử phong thái tôn quý trang nhã xách theo miếng đậu hũ Đường gia đi dạo phố.

Đi trên đường hai người vẫn duy trì một khoảng cách an toàn, Tề Thiên Sanh bực mình, tiểu gia hấn nhân từ, cho nàng cơ hội ở cạnh làm nũng, vốn muốn nhân lúc ở riêng cùng nhau thế này thăm dò cho rõ ngọn nguồn tình sử của nàng ta, phải tìm hiểu rõ thì mới dạy tốt khóa học này cho nàng được chứ. Nhưng hôm nay xem ra thất bại rồi, nữ nhân theo sau hấn căn bản chả có mối tình vắt vai nào để mà kể, tư chất phải nói là kém đến mức chỉ có thể làm bạn với con lừa.

Nàng hoàn toàn không có ý định lại gần hấn, hay nói thẳng ra, nàng căn bản không thể tới gần cái người toàn thân đầy những thứ lông lánh óng ánh kia, bởi vì nàng hể cứ bước vội là lại vấp chân, qua mấy con mương thì lại giẫm hụt, ngay cả đi vào một cửa hiệu nào đó cũng có thể giẫm phải váy hoặc bị cánh cửa kẹp lại ngã song xoài trên mặt đất.

Ban đầu hấn bình tâm tĩnh khí, giữ tinh thần ổn định, tin tưởng bàn tay vàng của mình có thể giữa đá thô thành ngọc quý. Thế nhưng sau lần thứ ba thấy Đường đậu hũ bị hai cái ván cửa kéo giật ngược lại, bao toan tính dự liệu trong lòng hấn đều tắt lịm.

Có nhầm lẫn gì không, sao lại vút cho hấn một con lừa ngay cả đường cũng không biết đi như vậy, đã thế còn bắt hấn phải dạy nàng ta cách trói buộc một nam nhân bên cạnh? Việc này là trái tự nhiên, trái lẽ trời đất!

Hấn thở dài thườn thượt, định chọn mấy khúc tơ lụa chon ha đầu này diện đi gặp người khác. Dáng vẻ dùng miếng vải hồng nhạt rách nát búi cả cục tóc trên đầu nàng ta thật khiến cho ý đồ của bao nam nhân chưa kịp nhen nhóm đã bị dập bằng sạch, chỉ muốn về nhà an phận thủ thường ăn chay niệm Phật cho lành.

Quay đầu lại, nha đầu kia đã biến mất tăm ngay chỗ cửa hiệu trang sức. Hấn căng mắt tìm, thì thấy một tên khát cái* ăn mặc rách rưới miệng ngậm cây tăm, đưa cái bát sứ bị mẻ trong tay đến trước mặt nha đầu ngốc không ai bằng kia mà rằng:

*Khát cái: Ăn mày.

“Đường Tam Hảo, rốt cục cũng tìm được cô, giúp tôi xin ít cơm đi, có được không?”

Khóe miệng Tề Thiên Sanh giật liên hồi, mấy tiếng hừ lạnh liên tục dập dìu nối đuôi nhau chen khỏi lồng ngực hấn. Nha đầu này không tìm được phu quân, nhân duyên đã đủ tội tộ rồi, ngay cả khát cái xin cơm trong thành cũng biết nàng không bao giờ từ chối người khác, mon men đến kiếm lợi từ trên người nàng. Có điều, cho dù là Đường Tam Hảo, cùng lắm cũng sẽ chỉ bỏ thí mấy đồng tiền, hấn sẽ không ngu đến mức nghe theo lời tên khát cái kia, bỏ đi xin cơm cho y đâu nhỉ

“Được, được, được.” Nàng trả lời rõ ràng rành mạch, không hề khước

từ, đưa tay định đón lấy cái bát mẻ của tên khất cái kia.

Gân xanh trên trán lồi hết cả lên, hấn nằm mờ cũng không ngờ nàng lại ngu đến mức này. Đôi môi Tề Thiên Sanh run run, hấn cố hít sâu một hơi:

“Đường Tam Hảo! Cô lặn lại đây cho tiểu gia, ai cho phép cô đi xin cơm cho kẻ khác hả?”

“Ờ...ờ... ờ...?” Tiếng rống giận dữ của Tề Thiên Sanh khiến nàng sực nhớ mình đang đi trên phố cùng người ta, liền lộ nét mặt khó xử, ‘ ‘Hôm nay ta đi cùng bạn, không có thời gian rảnh rồi, hôm khác ta sẽ giúp người nhé...’”.

“Cô còn dám trưng cái vẻ mặt thất vọng đó ra trước mặt tiểu gia à? Nha đầu họ Đường kia, nếu cô có gan dám mò lên phố xin cơm, tiểu gia sẽ dùng roi quất cho cô tàn phế luôn”

Thiếu niên bất lương bộ dạng hạ lưu hùng hồn tuyên bố, đã vẩy còn đưa tay tìm cái roi da bạc giắt bên hông, giật phất ra, quất “phành phạch” xuống đất nghe đau cả tai.

Đường Tam Hảo chịu đựng nỗi khổ sở này, chưa từng nghĩ có một ngày nàng gặp phải người mà mình muốn cự tuyệt đến thế. Trước giờ nàng luôn qua loa cho xong chuyện, nhẫn nhục chịu đựng, qua nhiều cuộc xem mặt, nàng bị người ta cự tuyệt thành quen, thành ra chỉ cần có một người đàn ông nguyện ý cùng nàng song hành, nàng liền nguyện ý cùng người đó đi hết cuộc đời, nhưng... tuyệt đối không thể là người trước mặt này được.

Vấn đề là làm thế nào để từ chối khéo hấn mà vẫn có thể toàn mạng đây.

Hấn thoát nhìn trông khá sĩ diện, lại thích nghe mấy lời bùi tai. Loại nam nhân này chỉ có hấn không cần người khác, chứ không dễ để yên cho kẻ không cần hấn.

Hấn thoát nhìn có khuynh hướng bạo lực, roi không rời tay, hễ có tí ti không hài lòng là tức giận đánh mặng.

Hấn thoát nhìn không thuần huyết thống với dân mình. Nàng thâm nghĩ cùng hấn sinh một đứa nhỏ Trung Nguyên thuần huyết với đôi mắt đen láy, mái tóc đen bóng là chuyện không thể nào. Màu tóc màu da màu mắt của hấn đều vô cùng kì cục, đã vậy còn xỏ khuyên tai nữa chứ!

Ôi trời, nhìn tổng thể kiểu nào nàng cũng muốn cự tuyệt hấn, không thể tiếp tục dây dưa cùng hấn được. Cứ nói thẳng với hấn, nàng không thích hấn, về phần hấn thì sao nhỉ, hấn nhất định sẽ không nuốt trôi cục tức này, sẽ dùng roi đánh nàng, có biện pháp nào có thể khiến nam nhân này trong chốc lát chán ghét mình đây?

Trước đây nàng làm gì thì bọn nam nhân đều chán chường coi thường nàng nhỉ, mau nghĩ nào mau nghĩ nào! Khiến nam nhân thích nàng thì không thể rồi, vô lí hết sức, hiện giờ đến cả việc làm nam nhân ghét nàng cũng không làm được luôn là sao? Đây rõ ràng là sở trường của nàng mà.

“Này, tháo cái thứ bùi nhùi xấu xí trên đầu cô xuống ngay đi, thay bằng cái này.” Hấn chê xỏ miêng vải hồng bó tròn cả búi tóc trên đầu nàng, tiện tay ném một đoạn dây gấm tinh xảo màu ngà voi cho nàng, mặt gấm nhỏ nhắn trơn bóng không pha chút tạp sắc nào, phong cách thanh lịch tạo cảm

giác hài hòa lại không hề rườm rà.

Nàng đưa mắt nhìn sợi dây buộc tóc bằng gấm được đặt trong tay mình, não bắt đầu hoạt động. Trước đó, nàng đã nhận lễ vật của công tử Lương gia, kết quả bị người ta chán ghét, làm nàng về sau không dám nhận đồ nam nhân tặng nữa. Cho nên, chỉ cần nhận lấy lễ vật của nam nhân, nhất định sẽ bị người ta ghét bỏ?

Nếu vậy nàng sẽ không khách khí đâu!

“Ồ, cảm ơn huynh, ta rất thích huynh tặng đồ cho ta đó!”

Nàng nhíu mày, nắm chặt tay quyết tâm nhận món đồ kia, đồng thời cũng đang đợi sự chán ghét từ hắn, ai dè lại rước lấy một trận cười đều, “Chỉ là cái dây gấm buộc tóc thôi mà, không cần trọn trùng mặt mà cảm tạ mãi liệt như vậy đâu. Có điều, nếu cô nhiệt tình muốn tạ ơn tiểu gia đến thế... Nào, lại đây, hóp bụng, uốn ngực, hé môi, miệng hơi mím lại một chút, cổ họng phát ra chút âm thanh ngọt ngào kiểu nũng nịu với tiểu gia ấy, như vậy mới khiến nam nhân thương được”.

Hắn nghiêng mặt, nheo đôi con ngươi màu xám tro lại, chăm soi khắp người nàng, dự định tranh thủ cơ hội này bắt tay vào việc dạy nàng làm sao phát ra những âm thanh mà cánh đàn ông thích nghe. Cái bộ dạng thật thà nói lời cảm tạ của nàng chả có chút đáng yêu nào cả.

Hắn không báo trước mà thính linh đến gần khiến tim nàng nhảy loạn lên, mặt đỏ mặt, rồi xông thẳng vào mũi là mùi trầm hương buổi sớm, khiến nàng không biết nên hưởng thụ hít vào hay là vô ý thờ phà vào mặt hắn.

Nàng như cái cọc gỗ bị cắm dính xuống đất mà hương đặc huân của hần, vừa noén miệng chưa kịp phát ra tiếng thì đã nghe thấy tiếng bạt tai dội thẳng vào màng nhĩ, một đợt nóng dồn tụ vào bên má...

“Bốp!”

Cái bạt tai này giáng thẳng vào gò má trái của nàng, đau đến mức mắt nỏ đăm đóm, trời đất quay vòng vòng trước mặt. Nàng bụm mắt đặt mông ngồi bệt xuống đất, cố ổn định cơ hoa mắt choáng váng ập tới, thì thấy giữa mình và Tề Thiên Sanh đột nhiên nhoi đâu ra một cô nương trẻ tuổi. Cô ả dúi thẳng một đấm vào ngay thắt lưng nàng, rồi hờn giận liếc nàng một cách khinh thường, xoay người liền nhào vào lòng Tề Thiên Sanh, ôm chặt cánh tay hần mà nũng nịu nhõng nhẽo.

Ả ta ôm bụng, ra chiều đau đớn, mím chặt môi khẽ rên, bám dính lấy công tử Tề gia mà khóc lóc nũng nịu, ra vẻ người bị táng bị đấm chính là mình, “Thấy ghét quá đi, nha đầu này lại là ai nữa đây? Chàng đã nói là thích người ta mà, vì sao không đến tìm người ta, lại ở giữa đường giữa phố dùng dằng dây dưa với nó cơ chứ?”.

Tề Thiên Sanh chau mày, để mặc cô ả cứ kéo ống tay áo mình. Hần cũng không buồn trả lời, chỉ chăm chăm nhìn Đường Tam Hảo đang co người ngồi ở bên đường, chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô ngốc này. Hần biết nàng bị đánh không nhẹ, má sưng vù lên, mí mắt run run, nước mắt đọng đầy trên vành mắt, chực trào ra nhưng cứ cố kìm lại, chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương nhìn đôi nam nữ đang ôm ấp trước mặt mình.

Thấy Tề Đại Thánh dường như quên luôn cả bản thân mình, ánh mắt say sưa nhìn về phái Đường Tam Hảo vẫn đang ngồi trên mặt đất, cô nương kia mặt tối sầm lại, xoay người giật phăng cái dây buộc tóc trong tay nàng xé

nát, ném xuống đất rồi dùng chân giẫm đạp, “Cô là ai? Là ai mà dám nhận dây gắm buộc tóc mà chàng tặng? Ta không cho phép cô nhận bất cứ món gì mà chàng tặng, không được phép đến gần chàng nữa, nghe rõ chưa?”.

Cô nương đó còn chưa hết giận, vung tay muốn tát nàng thêm bạt tãi nữa. Nàng sợ cuống cả lên, vốn chẳng thèm để tâm mình đang ở trên phố với người ta, từ trên mặt đất lồm ngồm xách váy bò dậy, miệng thì cứ bù lu bù loa khóc nức nở rất chói tai.

“Định làm gì thế? Các người thân thiết ở trước mặt ta rồi còn giở quẻ muốn đánh ta nữa là sao?”

Hắn làm như mọi việc không liên quan đến mình mà đứng tách ra, cười khẩy nhìn trời cao rồi ngâm nga một điệu nhạc, chờ đợi cuộc chiến giữa hai cô nương này kết thúc, trong lòng không ngừng thì thầm.

Hừ! Chịu ủy khuất đi! Phẫn nộ chưa? Không cam lòng chứ gì! Để coi cô có mở miệng nói ra ba chữ “được, được, được” nữa hay không?

Đây chính là kết quả mà hắn muốn.

Nha đầu kia sẽ từ mặt đất nhào lên, tranh giành hắn với người khác!

Theo hắn dự liệu, nữ nhân cho dù yếu đuối vô dụng đến cỡ nào cũng sẽ không chịu nổi trận sỉ nhục này. Sau này nhất định sẽ mạnh mẽ vươn lên, biến hóa đột phá, trở thành gái hư, lấy việc đùa bỡn quyến rũ tranh đoạt nam nhân làm mục tiêu sống! Tranh đoạt nam nhân mà học được rồi, thử hỏi cái ngày bước lên kiệu hoa có còn xa nữa không?

“Lạch bạch, lạch bạch!”

Tiếng bước chân vội vã hấp tấp vang bên tai làm lòng hẫng lạnh đi, không thể nào... Làm gì có nữ nhân nào không đoạt lại nam nhân mình theo đuôi, lại cấp đít bỏ chạy thế kia? Đã vậy còn chịu oan húng trọn cái bạt tai nữa chứ?

Hẫng nửa tin nửa ngờ, đôi mắt long sòng sọc, nhất thời giận sôi cả máu...

“Đường Tam Hảo! Nha đầu chết tiệt kia! Cô dám không thể hiện theo đúng kế hoạch của tiểu gia, lại còn bỏ của chạy lấy người! Quay lại đây cho ta, khúc củi mục kia!”

Chương 4: Thẻ rằng không được thích ta

Đường Tam Hảo tung cẳng chạy bạt mạng, quyết không ngoảnh lại nhìn vị Tề công tử vẫn đang phun lửa giận ngay sau lưng. Gò má sưng vù nóng ran cùng với dòng lệ đang chực chờ tuôn trào cứ thôi thúc nàng mau chạy về nhà.

Nàng ôm đôi má sưng tấy không dám để bọn hạ nhân trong phủ trông thấy, nhưng bọn họ vốn chẳng ai buồn để tâm hay đến hỏi han gì nàng. Chỉ có hai tiểu nha đầu xì xầm với nhau vài câu, sau đó liền che miệng cười khúc khích.

Nàng đi đến đâu là mất hết thể diện ở đó, chẳng trách người ta không thèm đoái hoài.

Nàng đang cụp mắt xuống lén nhanh về phòng thì bất ngờ bắt gặp đôi giày thêu xinh xắn màu phấn trắng trước mặt, hương phấn son xông thẳng vào mũi khiến nàng không cần ngẩng đầu lên cũng biết là ai, nhất thời xấu hổ lùi bước, nghiêng nghiêng nửa khuôn mặt không bị sưng cườì nói:

“Điềm... Điềm Nhi, sao muội về sớm vậy?”

“Tam biểu tử, tử lại bị người ta ức hiếp nữa sao? Nhìn mặt tử sưng tấy ra kia kia.”

“À... ờ..., là tử không cẩn thận thôi mà...”

“Bị ngã chứ gì? Người như tử thì cũng khó mà tránh khỏi việc này, ba ngày té một lần, năm ngày ngã một bận, đến Diêm Nhi muội đây nhìn còn chóng mắt nữa là! Tử làm ơn trưởng thành hơn một chút đi! Người ngoài không biết, còn tưởng Đường gia chúng ta ai cũng không có não như tử, dễ bị coi thường lắm!”

Bên má Đường Tam Hảo sung phù cả ra, chỉ có thể hơi ngẩng đầu lên, có muốn ngửa mặt lên cao cũng không không được, lúc này lại thấy công tử Lương gia hôm trước cùng nàng gặp mặt giờ đang khúm mún nhún nhường đứng cạnh Diêm Nhi.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của nàng, Đường Tứ Diêm liền nhướn mày, miệng hàm hừ, “Tam biểu tử cũng thật là, Diêm Nhi không biết mọi lần tử đi gặp mặt người ta kiêu gì nữa! Cớ sao vừa quay đi quay lại thì công tử Lương gia lại chạy đến cầu hôn với Diêm Nhi thế này?”. Công tử Lương gia Lương Hạnh Thư bị gọi trúng tên, chớp chớp mắt, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Mẫu thân cứ khen ngợi tứ tiểu thư mãi, cho nên mới dặn dò tiểu sinh đến thăm hỏi tứ tiểu thư”.

Hai mắt Đường Tam Hảo tối sầm cả lại, muốn bỏ đi nhưng lại không được, chỉ đành mắt nhắm mắt mở cố nghe mấy lời ngửa tai kia.

“Lương ca ca thật thích đùa với Diêm Nhi! Diêm Nhi nghe tam biểu tử nói cả rồi, chính tay chàng tặng trâm cài tóc cho tử ấy, đến tin vật đính ước cũng có luôn rồi, cớ sao lại bỡn cợt Diêm Nhi như thế chứ?” Thanh âm hờn dỗi kèm theo những đường cong uyển chuyển nhu mì, ngọt lịm thấu xương làm người ta muốn tan chảy, “Lương ca ca, chàng nói xem, như thế chẳng phải là cố ý làm khó Diêm Nhi sao? Cứ thế thử hỏi sau này Diêm Nhi cùng tam biểu tử sao có thể sống chung với nhau được nữa chứ!”.

Lương Hạnh Thư nghe xong, liền dờn ánh mắt khó xử về phía Đường Tam Hảo, cây trâm kia vẫn đang được cài trên tóc của nàng. Lúc trước chỉ là tùy hứng mua coi như một món đồ chơi nhỏ, nếu giờ lấy lại thì khó tránh bị cho là bụng da hẹp hòi, nhưng ý của Đường Tứ Diễm rành rành ra thế kia, thật khiến y không thể vờ như không thấy được.

“Tam tiểu thư... tiểu sinh...”. Y không được tự nhiên mà đưa tay lên, dùng mắt ra hiệu, không dám chỉ thẳng.

“Ồ! Vâng, vâng, vâng!” Không để y nói toạc ra mấy lời khó nghe, Đường Tam Hảo chẳng chút do dự mà tháo cây trâm trên đầu xuống, vui vẻ hai tay dâng trả lại. Cây trâm này nàng cũng chưa cài quá lâu, nếu đã không có tình cảm gì, vậy thì cứ trả đi là xong, nàng cũng không thấy buồn bã gì hết.

Lương Hạnh Thư nhận lấy trâm cài tóc, thở phào nhẹ nhõm. Đường Tứ Diễm đắc ý nhướn đôi mày thanh tú lên, cố tình không thèm nhìn đến cây trâm trong tay Lương Hạnh Thư, bước từng bước nhỏ, chuyển chủ đề: “Tam biểu tỷ này, Diễm Nhi muốn tiễn Lương ca ca ra cửa. Tỷ mau vào phòng lấy ít thuốc thoa lên chỗ bị đau đi, nhìn mặt tỷ sưng phù lên thế kia, tội quá đi mất!”.

“Hử... phải rồi ha!” Khúc cúi mục như nàng làm sao mà xứng với Lương công tử người ta chứ, nhưng nếu là Diễm Nhi thì là quá xứng rồi.

Lương Hạnh Thư không dám dừng bước, lướt ngang qua người Đường Tam Hảo, chỉ đưa mắt nhìn nàng đầy áy náy day dứt, rồi lập tức theo Đường Tứ Diễm ra khỏi phủ. Đường Tam Hảo gượng gạo nhích chân qua bên, cách y cả một khoảng, đợi bọn họ đi xa thì mới thở phào một cái.

Hôn sự của nàng lại thất bại nữa rồi, rốt cuộc người mà người ta coi trọng lại là Diêm Nhi, Diêm Nhi quả là kiêu nữ nhân mà cánh đàn ông mơ ước.

Tuy nhiên chuyện này cũng chẳng có gì to tát. Nghe nói thời nay số lượng nam nữ không cân đối, nam nhiều nữ ít, chỉ có nam nhân sống độc thân, chứ không có nữ nhân lo lắng chuyện cưới gả, chẳng lẽ nàng không thể vét nổi một nam nhân muốn cưới nàng ở cái chốn thiên thời địa lợi nhân hòa này?

Đường Tứ Diêm tiễn Lương Hạnh Thu ra khỏi cửa phủ. Nàng biết rõ chàng thư sinh đi đằng sau có chuyện muốn nói với mình, nhưng vẫn cố ý bước thật nhanh, tận lúc ra đến cửa lớn, mới khom người, bỏ lại một câu “chào Lương ca ca” rồi toan xoay lưng bỏ đi.

Thành thật mà nói, Lương thư sinh này tuy là tài tử có chút tiếng tăm của thư viện Tây Lục, nhưng lại là một thằng khờ, luôn mồm bảo đến câu hôn là vì mẫu thân y, nghe chả lọt tai chút nào thật là xúc phạm tứ tiểu thư nàng quá đi mất. Hừ, nếu không phải vì mẫu thân y thích nàng hơn, thì dám y sẽ chấp nhận vị tam tiểu tử chả có gì hay ho kia cũng không biết chừng. Tên thư sinh thối này không phải quá kiêu ngạo mà là quá ngốc nghếch thì đúng hơn. Nhưng bộ dạng cổ hủ, vô dụng vô cầu của y quả là làm nàng nổi hứng thú. Y hiếu thuận như vậy, chỉ cần mẫu thân y thích thì là ai y cũng lấy, thật khiến nàng đây muốn khiêu chiến, chinh phục bằng được con người này, khiến y không có Đường Tứ Diêm nàng là không được, thậm chí có phải ngỗ nghịch với mẫu thân mình cũng không nề hà. Nàng đây không vô dụng như tam biểu tỷ đâu.

“Tứ tiểu thư, tiểu sinh có thể nói vài lời được không?”

Rốt cuộc cũng chịu mở miệng rồi sao.

Đường Tứ Diễm chậm rãi đưa mắt liếc nhìn, hàng mi dày rũ xuống, “Lương ca ca, còn việc gì nữa sao?”

Lương Hạnh Thư vốn không muốn chủ động mở lời, nhưng thấy Đường Tứ Diễm không có biểu hiện gì, nên cũng đành bắt đầu dĩ lên tiếng trước, “Tứ tiểu thư vẫn còn chưa cho tiểu sinh biết câu trả lời, tiểu sinh về rồi sẽ khó ăn nói với mẫu thân”.

“Ồ? Lương ca ca muốn nói đến...”

Lương Hạnh Thư nắm chặt cây trâm cài tóc trong tay, cắn môi hỏi, “Chuyện hôn sự của chúng ta, chẳng hay tứ tiểu thư thấy thế nào?”.

Đường Tứ Diễm vờ như vừa giật mình tỉnh mộng, tỏ vẻ lúc này mới nhớ đến chuyện vừa nhắc kia, miễn cưỡng cong cong khóe môi, “Điễm Nhi không thể cùng Lương ca ca... chỉ e sẽ làm lãng phí tâm tư của chàng. Lương ca ca đã quên rồi sao, trước Tứ Diễm còn có một vị tam biểu tử chưa xuất giá. Dù tử ấy chỉ là người mà mẫu thân Điễm Nhi nhân nuôi trước khi sinh Điễm Nhi ra, nhưng lớn bé có thứ tự, tam biểu tử dù gì vẫn là tử tử của Điễm Nhi, tử ấy còn chưa xuất giá, thử hỏi làm sao Điễm Nhi có thể bước lên kiệu hoa trước tử ấy được cơ chứ?”.

Nhận nuôi?

Lương Hạnh Thư thoáng sửng sò, y không lường được mình lại giảm phải một cái đinh mềm, mà cái đinh mềm ấy lại chính là người mà y vừa cự tuyệt trước đó – Đường Tam Hảo. Y cho rằng Đường Tứ Diễm chỉ để ý

chuyện cây trâm kia, nên hẳn sẽ không phản đối hôn sự lần này. Y chỉ muốn sớm hoàn thành mệnh lệnh mẫu thân đã giao thôi, nên mới quyết làm đến cùng* như thế, vậy mà không ngờ tâm tư cô tú tiểu thư này giáo hoạt như vậy, thật khó mà lay động.

*Nguyên văn câu này là ‘Phá thủ trâm châu – (đập nổi dìm thuyền)’, vốn dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng. Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến.

Đường Tứ Diễm che đôi môi thoang thoảng mùi đàn hương lại, “Ấy chết! Lương ca ca không biết chuyện tam biểu tử không phải là con ruột mà là người được mẫu thân Diễm Nhi nhận nuôi sao? Vậy mà Diễm Nhi cứ nghĩ, Lương ca ca là người đi xem mặt tam biểu tử, cả hai hẳn sẽ chuyện trò thân mật chẳng có gì giấu nhau...”

“Tam tiểu thư chưa từng đề cập vấn đề này với tiểu sinh.”

Mỗi câu nàng nói đều nhắc đến việc y cùng Đường Tam Hảo qua lại, rõ ràng là rất để tâm, nên mới không đồng ý lời cầu hôn của y đây mà, rớt cuộc thì...

“À, nếu tam biểu tử đã để tâm đến thân phận của mình như thế, vậy thì Lương ca ca cứ xem như Diễm Nhi chưa từng nói gì nhé.” Đường Tứ Diễm để lộ đầu lưỡi hồng hồng, nũng nịu với Lương Hạnh Thư, “Muốn trách thì trách Diễm Nhi và Lương ca ca không duyên không phận, Lương ca ca vẫn nên trở về thì hơn”.

Đường Tư Điềm vừa nói vừa đẩy Lương Hạnh Thư ra. Lương Hạnh Thư chỉ đành thở dài một hơi, tâm tư phụ nữ y không hiểu càng không đoán được, vả lại cũng chẳng muốn dây dưa nhiều, đành phất tay áo bỏ đi.

Thấy tên thư sinh ngốc này đi liền một mạch không hề có ý quay đầu lại, khác hẳn kế hoạch nàng đã vạch ra trước đó, Đường Tư Điềm cắn khước môi, trông mắt linh động khế đảo, ngon tay thon gọn búp măng luôn qua khe cửa khế kéo lấy ống tay áo Lương Hạnh Thư.

Ống tay áo bị người ta níu giữ, Lương Hạnh Thư bèn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà không ngần ngại lễ giáo nam nữ bất thân mà cố giữ lấy ống tay áo của y, kèm theo đó là đôi mắt rung rung với bờ mi lật phất mưa lệ đang nhìn y một cách vô tội.

“Nếu Lương ca ca thực sự có tình ý với Điềm Nhi, vậy hãy chứng minh cho Điềm Nhi xem đi.”

“O? Tứ tiểu thư...”

“...két!”

Lời ngọt vừa dứt, cửa phủ cũng đồng thời khép lại, bỏ rơi thư sinh ngốc ngây ngô lần đầu tiên được nghe khúc nhạc tình bên hồ xuân.

Ở một con hẻm cách Đường phủ không xa, Tề Thiên San hung dung phe phẩy thanh quạt ngọc, ánh mắt thâm trầm xen lẫn giễu cợt nhìn tên Lương Hạnh Thư bị cô nương kia bỡn cợt đến mức không biết nên làm thế nào kia,

khỏe miệng khinh thường nhếch lên.

Không ngờ Đường gia vẫn còn một cao nhân nữa vời nhưng lại thích ra về ta đây thế này. Hắn còn tưởng ai cũng giống hệt miếng đậu hũ họ Đường đầu gõ não phẳng kia chứ.

Có điều... Rốt cuộc hắn cũng biết được lí do vì sao nha đầu kia lại khó gả đi đến như vậy.

Có Đường Tư Điềm – cô nương khôn vặt thích giở trò như vậy ở đó, đã vậy còn có thể nhìn thấu được lòng nam nhân, là hình mẫu nữ nhi mà mọi nam nhân đều mong muốn có được. Cô ngọc Đường Tam Hảo sao có thể vượt qua chướng ngại lớn như thế để ra khỏi cửa phủ, leo lên kiệu hoa được kia chứ?

Xem ra, chỉ giúp khúc củi mục kia thôi vẫn chưa đủ, hắn đây phải giở vài chiêu để xử lí Đường Tư Điềm trước đã.

Được ăn cả ngã về không, đến đường cùng rồi thì cái gì cũng phải thử.

Nghe nói những ai không có duyên với nam nhân thì cứ đi vái hồ tiên là được, Đường Tam Hảo hễ gặp Phật liền quỳ gặp miếu liền lạy, nhưng vẫn chưa vái qua tòa miếu hồ tiên kia.

Thường nghe mọi người bảo nhau, miếu hồ tiên kia là dành cho những nữ nhân hư hỏng thờ phụng hồ li tinh, chỉ có những nữ nhân muốn làm hồ li tinh đi dụ dỗ nam nhân mới đến đó quỳ lạy mà thôi, nhưng hiện giờ nàng bất chấp mọi thứ.

Hai má đau rát, trâm cài cũng bị lấy đi, lúc này không ai cần sức mạnh của hồ li tinh để đối phó bọn nam nhân hơn nàng đâu

Dâng cao ngọn nến thơm lạy hồ thần, ở tít trên cao là một pho tượng hồ li tinh bằng đá được chạm trổ tinh tế, mắt xéch, miệng nhọn, vẻ mặt sắc sảo lạnh lùng, tay phải giơ cao trông khá giống con mèo chiêu tài.

Đường Tam Hảo quỳ trên tấm đệm mềm mại, nghệt mặt ra mà nhìn bức tượng tiên chẳng ra tiên, yêu chẳng ra yêu kia, rồi lại nhìn cô nương đang quỳ cạnh mình. Ô ồ, nàng ta nhìn hết như mấy mỹ nhân đầu bang trong kỹ viện, ăn mặc hở hang, sa mỏng để lộ cả nửa bờ vai ra luôn kìa.

Ôi trời, đã quỳn rũ thế này rồi, cần gì phải đến vái hồ tiên nữa, lẽ ra phải chừa lại một tí ti quỳn rũ còn thừa kia cho miếng đậu hũ như nàng mới phải.

Một cô nương khác đang quỳ rạp trên mặt đất bỗng đưa mắt nhìn về phía Đường Tam Hảo, nhíu mày quát lớn, “Này, đến vái hồ tiên không được bất kính mà nhìn thẳng như thế! Nha đầu cô có hiểu quy củ hay không vậy? Ô... Cô chẳng phải là con nhỏ đòi bại vô dụng hôm qua sao?”.

“Ôi trời ơi! Cô chính là kẻ đã đánh ta hôm qua!”

Đường Tam Hảo vừa nhận ra đây chính là cô nương hôm qua đã giáng một cái tát làm đầu mình xoay hẳn ba trăm sáu mươi độ, mắt nổ đom đóm, thì sợ vãng cả hồn vía, bất chấp quy củ ở miếu hồ tiên, lồm ngồm bò dậy muốn trốn, ai dè lại bị cô ả túm áo kéo giật lại, chẳng thể động đậy được.

“Hừ, ta biết cô cố ý vờ mềm yếu, lấy lui làm tiên mà, làm gì có cô gái nào bị người ta cướp đoạt nam nhân lại cong đít lên mà chạy như thê! Quả là nham hiểm mà, trước mặt nam nhân thì tỏ vẻ vô tội, chớp mắt đã lại mò đến đây vái hồ tiên!”

“Ta... ta... ta... Ối! Cô đưa tay lên làm gì, lại muốn đánh ta nữa hả?”

“Biết rồi còn hỏi!”

“Không được, không được, không được! Không được đánh ta nữa mà!”

“Phập.”

Một thanh quạt ngọc bỗng nhiên chắn ngang trước khi cái tát kia kịp giáng xuống, ngăn bàn tay với bộ móng được sơn đỏ chót kia lại.

Cô nương nọ còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, đã nghe thấy thanh âm nặng trĩu lạnh lẽo của thỏi bạc rơi xuống nền đất...

“Lời tiểu gia muốn nghe đã nghe được rồi, nhiệm vụ của cô cũng đã xong. Khuôn mặt của cô nương này, còn phải để tiểu gia tiếp tục chăm sóc, không cho phép cô tiếp tục đánh nữa.”

“Tề công tử, nữ nhân này lại vờ nhu nhược đấy, chàng đừng tin cô ta

mà!”

“Nàng ta mà biết giả nhu nhược lấy lui làm tiên ở trước mặt nam nhân, thì tiểu gia đâu chỉ thưởng cho cô chút bạc cón con như thế.” Bản thân có bộ dạng đáng thương thế này mà không biết tận dụng, quả là ngu hết chỗ nói luôn.

Đôi mắt dài xám tro nheo lại, họng phát ra mấy tiếng hừ khẽ, “Đường Tam Hảo, ba tiếng ‘không được’ của cô quả thật rất đáng tiền đó! Nếu cô vô duyên vô cớ bị người ta tát cho một bạt tai đau điếng mà còn có thể mở miệng nói ‘được, được, được’ nữa, thì dù tiểu gia ta có tài biến đá thành vàng cũng đành bó tay trước đồng bùn nhão như cô”.

Đường Tam Hảo hai tay ôm mặt, tỏ vẻ thiếu tin tưởng nhìn thiếu niên bất lương trước mặt. Nàng cho rằng sau lần mình bỏ của chạy lấy người kia thì sẽ cắt sạch nghiệp duyên với hắn, ai dè truyện viết ra vẫn còn hồi tiếp, hắn lại đuổi theo đến tận miếu hồ lí này chứ, ôi trời... Chẳng lẽ hắn thật sự thích nàng thế sao? Trước giờ chưa có ai bám theo nàng dai dẳng như vậy, lòng nàng không hiểu sao lại thoáng rung động.

“Có điều, trải qua chuyện hôm qua, bản lĩnh của khúc củi mục cô cao hơn tiểu gia nghĩ nhiều đấy. Thế nhưng cô dám bỏ tiểu gia lại trên đường để trốn chạy một mình, hành động không có nghĩa khí kia thật khiến tiểu gia phải bẽ mặt, quý tha ma bắt cô đi!” Hễ nghĩ đến việc này, hắn lại nhìn không được đưa tay lên sờ cái roi da giắt bên thắt lưng.

“Khoan! Huynh không phải đến cứu ta, mà là đến tính sổ với ta sao?” Không cho người khác đánh nàng, cũng không có nghĩa là hắn không muốn đánh nàng... Ôi trời, đã vậy còn muốn đánh bằng roi da nữa chứ.

Trái tim thoáng rục rịch của nàng giờ lo lắng đến độ chả còn muốn đập nữa luôn, chỉ biết im lặng chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hắn cong khóe miệng, nhếch môi lên một cách vênh váo hống hách, “Tiểu gia không chỉ đến cứu cô thôi đâu, mà còn đem vận may đến cho cô nữa đây!”. Cho nên, trước hết hắn phải khiến nàng mở miệng nói chữ “không”, rồi sau đó mới từ từ chỉ dạy nàng một loạt những bài học giá trị.

Đã sắp không còn thời gian nữa mà nàng ta lại rồi hơi chạy đến vái hồ tiên này nọ! Vái hồ li tinh so với lạy súc sinh thì có khác gì nhau chứ, chi bằng...

Đường Tam Hảo bị Tề Thiên Sanh lôi vào một cái đình cách miếu hồ tiên không xa. Nàng nghĩ nát óc cũng không biết được vị thiếu gia đang ngồi vắt chân nghể nghện trên ghế đá này muốn gì, hắn cứ ở trên cao mà đưa mắt đánh giá nàng, chân mày hắn cứ nhíu chặt vào nhau, tựa như nàng là một món hàng thứ phẩm bị lỗi vô cùng chướng mắt, và việc nghĩ ra câu từ quảng cáo giúp nàng lại là chuyện hết sức đau đầu vậy.

Hắn hất cằm lên, ra hiệu gã sai vặt bên mình bưng chén trà nhỏ đặt vào tay nàng. Nàng nhìn chén trà trong tay mà hỏi ngu một câu, “Để làm gì?”.

“Kính trà.”

“Cho ai?”

“Tiểu gia ta.”

“Ồ hay? Tại sao?”

Hừ, cô học cũng nhanh thật, giờ mở miệng ra thì không còn “vâng, vâng, vâng” như trước nữa, lại còn biết hỏi “tại sao” luôn cơ đấy.

Hắn hồng hách vất tà áo đỏ bóng qua bên, từ tốn phui phui, “Đi vái hồ tiên, chi bằng đến vái tiểu gia!”.

“Vái.. vái huynh sao?” Chưa từng thấy có nơi nào nói lạy khi thì tốt hơn lạy hồ li!

“Bây ngay!” Hắn xòe bàn tay ra, thờ ơ nói, “Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tiểu gia, nội trong bảy ngày, tiểu gia cam đoan sẽ khiến tên Lương Hạnh Thu kia quỳ gối dưới váy cô”.

“Có... Có thật không?” Trái tim của thư sinh họ Lương kia đối với nàng đã chết lặng luôn rồi, thế mà hắn lại ba hoa huênh hoang rằng, mình có bản lĩnh khiến tro tàn lại cháy, cây khô ra hoa ư?

Nàng trung ra vẻ mặt ngây ngô đầy mong đợi khiến hắn bất giác nhếch mép, rồi như cười như không đoạt lấy chén trà từ trong tay nàng, mở nắp uống một ngụm, nét cười lộ ý thăm dò của hắn vừa thu hút lại vừa khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Quả nhiên, hắn bất thành linh đưa đôi mắt xám tròn nhìn nàng đăm đăm...

“Có điều, cô phải đồng ý với tiểu gia một chuyện.”

“Ồ... ta chẳng có gì hết, cũng không có tiền để trả công cho huynh đâu.” Mấy kẻ lừa đảo chỉ lăm lăm nhắm vào phụ nữ, nhi đồng tay không tác sát mà thôi. Nếu hắn mở miệng đòi tiền công, nàng sẽ lập tức quay đầu bỏ đi cho xong chuyện.

“Hừ, nhìn mặt tiểu gia giống hạng người bịp bợm đòi tiền lắm sao? Đừng cuống lên như thế, chuyện này, cô nhất định làm được mà.”

“Chuyện... chuyện gì?” Nàng xoắn vạt áo.

Hắn nheo đôi con ngươi lại, đưa một ngón tay lên chỉ vào đầu nàng, đẩy nàng ra, tạo nên một khoảng cách vừa xa vừa an toàn cho cả hai, “Cô... không được phép động lòng với ta, không được phép thích ta. Bởi vì, tiểu gia cực ghét mấy thứ phiền phức lằng nhằng”.

Nàng là quân cờ, là công cụ để hắn xử xong chuyện tích phúc cho Thánh thượng, để ranh con kia cả đời như điều gặp gió. Nàng chỉ là nhiệm vụ, là tai họa, là thứ phiền phức mà người ta quẳng cho hắn, hắn không có hứng thú dây dưa cả đời cùng thứ phiền phức này.

Không cần biết nàng để ý đến ai, chỉ cần mối tai họa này xuất giá một cách suôn sẻ, thì hắn có thể đại công cáo thành vinh quang lỗi lạc quay về kinh chờ thăng quan tiến chức rồi. Nếu miếng dậu hũ này không để ý đến đại cục, dễ dàng động lòng với hắn, hoặc giả hắn vô ý khơi dậy ham muốn của nha đầu này, khiến nàng nhất quyết phải gả cho hắn, thử hỏi có phải đã đẩy bản thân vào tình thế tiến thoái lưỡng nan hay không.

Để tranh việc không thích được phúc mà còn gây ra họa, nuôi hổ có ngày bị hổ dọa kia xảy ra, hắn phải xuất chiêu trước để giữ lấy mình, ngăn sạch mọi mầm mống có thể uy hiếp bản thân.

“... Trời ạ?!” Đường Tam Hảo ngẩn ngơ một lúc, vì chợt da mà vội vàng dới ánh mắt đang lưu luyến trên người hắn đi nơi khác. Dù thế nào nàng cũng không ngờ được điều kiện mà hắn đưa ra lại là như vậy. Chuyện này cũng khó quá, hắn rõ ràng rất ưa nhìn, khiến người ta vừa nhìn đã thích ngay, lại rất hợp sở thích của nàng nữa!

Nàng chớp chớp đôi mắt, nuốt ực ngụm nước bọt trong miệng xuống rồi lén nhìn tư thái yêu kiều đẹp đẽ của hắn.

Nhìn bộ dáng vừa muốn cự tuyệt lại vừa muốn tiếp nhận của nàng, hắn càng cảm nhận được nguy cơ trùng trùng. Ánh mắt hắn bỗng trở nên lạnh dần, sau đó đưa tay tìm cái roi bạc giắt bên thắt lưng, bày bộ dạng ác bá đích thực ra uy hiếp nàng:

“Nếu để tiểu gia biết được cô dám có mấy ý nghĩ không an phận với tiểu gia, tiểu gia ta sẽ dùng roi đánh cho cô tỉnh ra trước sau đó lại dùng xe ngựa nghiền cô thêm mấy lượt, mặc cô sống chết ra sao thì ra. Nghe rõ chưa?”

“Rõ rõ rõ!”

Trời ơi... Một con khỉ vô cùng đẹp trai nhưng tính khí lại hung hăng như vậy, tốt hơn hết nàng không nên dây vào làm gì.

Nàng thấy hắn vẫn cứ lăm le cái thứ vũ khí nguy hiểm kia trong tay không có ý buông ra, thế là liền cuống quýt giơ ba ngón tay lên, mở miệng thề thốt.

“Đường Tam Hảo ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không động lòng với Tề Đại Thánh công tử, tuyệt đối sẽ không có những ý nghĩ không an phận với Tề Đại Thánh công tử, cũng sẽ tuyệt đối không thích Tề Đại Thánh công tử! Nếu làm trái lời thề, vậy thì ta... ta... cả đời này làm một bà cô gia, không gả đi được, không nam nhân nào thèm!”

“... Nha đầu phiền phức cô có thể đổi lời thề độc nào khác không?”

“Hả?”

“Quý tha ma bắt cô đi! Cô mà không gả đi được, tiểu gia ta còn phiền phức hơn nữa kia!”

“...”

Chương 5: Tề Thiên đại thánh dụ dỗ nha đầu xấu tính

Binh thư có nói, biết người biết ta, ắt sẽ trăm trận trăm thắng.

Sách thuốc có viết, tùy bệnh bốc thuốc, có thể cải tử hồi sinh.

Việc gấp rút trước mắt đó là tìm người quen giúp hắn nắm rõ sở thích của Lương Hạnh Thư, tìm hiểu xem loại nữ nhân nào mới có thể quyến rũ được y.

Nhắc đến người quen, trong thành Tây Dư này quả thật hắn chẳng có người quen nào cả, nhưng nếu nói đến kẻ thù cũ thì có một tên, việc này xem ra cũng khó thực hiện đây...

Ngẫm lại hiềm khích giữa hắn và thằng cha kia, trước đây khi ở kinh thành, cả hai cùng làm quan như nhau nhưng tên đó lúc nào cũng nhắm nhe đâm thọc, gây khó dễ cho hắn. Trước mặt thì cứ vờ tươi cười chấp tay chào hỏi, nhưng sau lưng lại hận không thể đánh chết hắn luôn cho rồi, gã đó chịu giúp hắn mới là lạ. Có điều dù gì cũng đã từng quen biết, đến tiếp kiến một lát cũng chả sao đâu nhỉ.

Nghĩ đến đây, Tề Thiên Sanh liền vén tà áo đi vào thư viện Tây Lục.

Ở sương phòng góc phía tây của thư viện Tây Lục, sách vở chất đống, giấy tập chất chồng, hương mực thoang thoang lượn lờ quanh vị công tử áo trắng đang ngồi trước bàn gỗ lim, nét bút có thần, cán bút nhanh như gió lướt trên giấy Tuyên.

Gã ngồi im không nhúc nhích, thế nhưng ánh mắt lại cứ liếc về phía cạnh cửa sổ, khóe môi nhếch lên để lộ nụ cười giấu cợt không chút vui mừng.

Gã vẫn say sưa tập trung viết chữ, chỉ để lộ nụ cười hời hợt trên môi, “Người hỏi Lương Hạnh Thư thích loại phụ nữ nào ư? Thế tử gia Cửu thiên tuế ơi, phải chăng người đã quá xem trọng Bạch mỗ rồi? Còn muốn Bạch mỗ kéo giúp ngài sợi tơ hồng đoạn tỵ kia sa?”

Tề Thiên Sanh đang nhâm nhi chén trà bên cửa sổ, hấn chẳng thích nghe lời này chút nào, chỉ phe phẩy cái quạt, vắt chân lên cao, ra dáng ông chủ mà liếc mắt nói, “Bạch Long Mã, người đừng có ở đó mà pha trò với ta! Biết hay không biết người cứ nói luôn có phải đơn giản không?”.

“Bạch mỗ công danh chưa thành, phẩm cấp lại không có, nào dám ở trước mặt Cửu thiên tuế ngài mà pha trò bỡn cợt cơ chứ. Ngài hỏi thì ta đáp, nhưng việc tiểu sinh không biết, cũng đành lực bất tòng tâm.”

Nghe thấy vị chua chát trong câu nói kia, Tề Thiên Sanh chẳng nói nên lời, bèn vén áo đứng dậy, thông thả bước đến trước bàn. Hấn cúi xuống, giật phăng tờ giấy Tuyên mà thư sinh họ Bạch kia chỉ mới viết được một nửa, giữ giữ trang giấy, thì thấy một rừng thể chữ liễu* đang ganh nhau đua sắc trước mắt hấn...

*Thể chữ Liễu: Chữ viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường.

“Cáo tội Phụ chính đại thần Thế tử Tề Nam Vương – Tề Thiên Sanh đã phụ ủy thác của Tiên đế. Người này ngông cuồng tự cao, trong mắt không có ấu chúa, chỉ e sau này sẽ không an phận, trở thành mối họa lớn, thật là đáng lo thay...”

“Người được lắm, còn viết cả sớ mà kể tội tiểu gia nữa cơ đấy! Chẳng trách mọi người trong kinh đều gọi người là Bạch Long công tử - Bạch đại chương quỹ, hóa ra trong bụng người lúc nào cũng ôm khư khư quyền sở nhật hạnh thói hư tật xấu của người khác, chướng mắt ai thì tìm người đó tính sổ sao?”

Vị công tử áo trắng kia im lặng không nói tiếng nào, chẳng may may xấu hổ gì trước việc bị bắt quả tang tại trận kia, vẫn ung dung bình tĩnh bưng chén trà lên uống: “Ta và người quen biết nhau từ đó đến giờ, việc ta kể tội người đâu chỉ lần một lần hai. Nhưng cứ nhìn Cửu thiên tuế người mà xe, chức quan mỗi lúc một to, đến giờ thì không thể to hơn được nữa, ngay cả Thái hậu cũng buộc phải phong cho người là cử gặp quan thì cao hơn kẻ đó một bậc. Nói không chừng cứ mỗi tội trạng mà Bạch mỗ đây kể ra lại đem đến may mắn cho Cửu thiên tuế người đấy”.

“Đợi được may mắn như đại chương quỹ người nói, không biết chừng tiểu gia xui đến mất quách cái mạng hèn này rồi, chỉ có người vạch tội đây mới trèo cao được thôi.”

Cái mũ quan to tướng được chụp lên đầu hắn xem ra cũng khá hữu dụng. Chẳng cần biết phẩm cấp đối phương to cỡ nào, chỉ cần đứng trước mặt Tề Thiên Sanh hắn, tự khắc sẽ thấp kém hắn một bậc.

Tên thư sinh hủ lậu này ở trong triều lúc nào cũng đấu với hắn đến long trời lở đất, gà bay chó sủa. Gã sớm đã thấy vị Cửu thiên tuế hắn đây chướng mắt rồi, thêm vào đó bản thân lại không có quyền thế như ý nguyện. Thấy kẻ

thù không đội trời chung với mình được phong thêm cái tước quan to như thế, sau này nếu cùng hấn làm quan trong triều thì phải chịu bao uất ức nữa đây. Gã giữ đầy một bụng lửa âm ti, rốt cuộc chịu không được, trong cơn tức giận nhất thời liền buông tay từ quan rời triều, tránh bị người khác hại chết mà không biết tại sao. Thế là sau đó gã trốn trong thư viện giả vờ giả vịt, bảo rằng mình muốn đọc “sách thánh nhân*” thêm mấy năm nữa.

*Sách thánh nhân: Ngụ ý muốn nói đến những lúc rảnh rỗi thì sẽ đọc sách thánh hiền.

Xi! Gia thanh cao! Miệng thì cứ oang oang bảo rằng muốn xem “sách thánh nhân”, nhưng tên này cũng chẳng rảnh rỗi đâu, cứ ba ngày hai bận lại giờ con lôi sớ ra viết nhằm kể tội hấn! Chẳng hạn như lúc thì lên án quần áo mà Cửu thiên tuế hấn mặc chả khác gì bọn thị vệ làm mất thể diện hoàng gia, lúc thì chỉ trích việc phủ đệ của Cửu thiên tuế hấn quét dọn không sạch sẽ, rồi có lúc còn chê bai Cửu thiên tuế hấn nói chuyện không có tí phong thái đại quan nào, không phát âm đúng tiếng Trung Nguyên, thỉnh thoảng còn bồi thêm vài câu thổ ngữ kinh thành để pha trò cho thiên hạ nữa...

Nói tóm lại, chỉ cần là việc liên quan tới Cửu thiên tuế hấn, dù là chuyện con ruồi, con muỗi bay ngang qua người hấn thôi gã cũng có thể kết thành tội trạng thảo luận thành sớ, đã vậy còn là tội ác tày trời.

Thậm chí với cái tội kia, dù có chu di cửu tộc nhà hấn vẫn chưa xong chuyện đâu, ngay cả con ruồi, con muỗi kia cũng phải đem chém luôn mới được!

Mẹ ơi! Gã từ quan rồi mà cũng không chịu yên cho người ta nhờ, có thật là phải chèn ép hấn đến mức này mới được không?

Xoạt, xoạt, xoạt!

Hai phát rồi ba phát, Tề Thiên Sanh chẳng chút tiếc nuối gì xé toạc luôn bức viết thể chữ liễu đẹp tuyệt vời của quý công tử đây, sau đó trưng ra bộ mặt ngạo mạn mà hỏi: “Cả thư viện đều nói người và tên Lương Hạnh Thư kia có quan hệ rất thân thiết, người đừng nói với tiểu gia là người không biết tí gì về tên họ Lương kia đấy.”

Thư sinh áo trắng kia nét mặt vô tội, nhìn tờ giấy thể chữ liễu mình mới viết giờ đây bị xé vụn tung lên cao rồi rơi xuống lả tả, không giận mà cười, “Biết! Đương nhiên là có thể biết đôi chút, nhưng Bạch mỗ không biết Cửu thiên tuế người muốn biết những gì đây?”

Tề Thiên Sanh chẳng thèm để ý đến cái giọng hạch dịch sặc mùi xỉa xói kia, trực tiếp nhướn mày dò hỏi: “Y đến lầu xanh thì thường tìm các cô nương như thế nào?”

“Ừm... Theo như Bạch mỗ biết, Lương thư sinh chưa từng đến những nơi trăng hoa đó.”

“Một thằng đàn ông sao lại chưa từng đến lầu xanh? Thư viện Tây Lục của các người sao toàn dạy ra quái vật không vậy?” Hắc đàn hình phải nói gần nói xa, “Vậy khi y dạo phố thường hay ngắm nhìn dạng nữ nhân nào?”

“Cửu thiên tuế, quân tử không nhìn ngó lung tung, phi lễ vật thị*, Bạch mỗ cho rằng những đạo lí căn bản đó, dù ngài có đọc ít sách đến đâu thì cũng nên biết mới phải chứ.”

*Phi lễ vật thi: Việc không đứng đắn thì không được nhìn.

Dám mắng tiểu gia hấn vô văn hóa, là hạng vô liêm sỉ, không phải quân tử sao?

“VẬY CỨ THẾ NÀY, BẠCH ĐẠI NHÂN.” Hấn phe phẩy cái quạt, rồi ra điệu kẻ, “NGƯỜI DẮT Y ĐẾN LẦU XANH MỘT LẦN XE, ĐỂ Y ĐƯỢC MỞ TO MẮT RA MÀ NGẮM NỮ NHÂN CHO THỎA THÍCH. CHUYỆN TIỀN NONG THÌ CỨ GHI NỢ BẢN THỂ TỬ TA LÀ ĐƯỢC!”.

“CỨU THIÊN TUẾ, THỨ CHO BẠCH MỠ ĐƯỜNG ĐỘT, NẾU THÍCH NGƯỜI TA THÌ CỨ THĂNG THẮN THỎ LỘ ĐI! CHỚ LẤY NỮ NHÂN RA ĐỂ THỬ LÒNG LƯƠNG THƯ SINH, NHƯ VẬY KHÔNG TỐT ĐÂU.”

“... HỌ BẠCH KIA, AI CHO PHÉP NGƯỜI MỘT MẶT THÌ BẢO NGƯỜI TA THỎ LỘ, MẶT KHÁC LẠI VIẾT SỚ BUỘC TỘI BẢN THỂ TỬ ĐAM MÊ ĐOẠN TỰ? ĐÃ VẬY CÒN TỔ BẢN THỂ TỬ LẤY CỦA CÔNG ĐÚT LÓT SĨ TỬ CHƠI BỜ CHÓN LẦU XANH! TIỀN BẢN THỂ TỬ DỪNG ĐỂ LÀ CỦA BẢN THÂN TA ĐÂY!”

Đã không moi được mẩu tin tức có ích gì từ chỗ tên họ Bạch kia, lại còn bị bôi tro trát trấu vào mặt, Tề Thiên Sanh khó chịu bước ra khỏi cửa lớn thư viện Tây Lục. Hấn vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, chẳng phải ai khác, chính là người làm nền khiến cho miếng đậu hũ họ Đường kia càng thêm đàn độn và nhạt nhẽo trong mắt kẻ khác – Đường Tứ Diêm.

Cô chị thì y hệt con cá gỏi, còn cô em thì thông minh ngọt ngào, lại biết khéo léo thăm dò tâm ý của người khác, hôm qua vừa mới trêu chọc thư sinh xong, hôm nay liền biết đường mò đến đây để thu thập kết quả. Trong mắt hấn, sự xấu xa và đáng yêu của nữ nhân này chỉ cách nhau một lần ranh

mỏng. Nếu nàng ta nhìn rõ được sợi dây tơ tình trước cả bọn nam nhân, có thể tinh khôn mà nắm bắt được ai đang có tình cảm với nàng, từ đó thừa thắng truy kích, hưởng thụ cái cảm giác mờ ám không rõ kia, như vậy thật sự là...

Thật sự là đáng sợ.

Hắn ung dung bình tĩnh nghiêng người tựa vào bức tượng sư tử đá cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực từ trên cao ngạo nghễ quan sát Đường Tứ Diễm vẫn đang đứng đợi. Nàng mặc áo trắng váy xanh, tóc cài dây tua xanh nhạt, đeo hoa tai bằng ngọc trắng, toàn thân không quá ba màu, phong cách thanh thoát không chút rườm rà, xem ra rất biết ăn diện.

Ánh nhìn không mấy thân thiện làm Đường Tứ Diễm khó chịu, lập tức cảm nhận được có người đang ngắm soi mình. Nàng hơi ngẩng lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt xám tro như ánh trăng mờ đang khẽ nheo lại, đôi con ngươi ấy ngập ý bông đùa, dường như biết rõ đây là cô nương khó động vào nhất nhưng vẫn cứ cố tình chòng ghẹo nàng. Cặp mắt đó chẳng buồn che giấu sự soi mói trắng trợn mà còn thẳng thắn bộc lộ:

“Ta có hứng thú với nàng rồi đấy! Chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé, nàng qua được hai chiêu thì muốn thế nào cũng được?”

Đường Tứ Diễm cũng không bị giật mình đến mức phải co rúm người, trái lại còn mím môi, thản nhiên cười với vị công tử ăn mặc xa hoa kia.

Nụ cười của nữ nhân dành cho nam nhân mà nói chẳng khác nào thuốc kích thích. Dùng môi cười làm cầu nối, nàng đây ý đã rõ rằng, hắn phải bước đến thì nàng mới đáp lời. Tề Thiên Sanh cười khẩy một cái, không hề cau có

mà thư thả bước đến trước mặt nàng, ánh mặt thấp xuống kề sát vào nàng. Nàng nghiêng mặt đi thoáng ý khước từ, nhưng chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp mạnh mẽ cất lên, khiến nàng ngậy người ngơ ngẩn...

“Này, ta muốn biết tên của nàng, nói cho ta biết nào.”

Ngữ khí gần như là mệnh lệnh kia cứ khiến tim nàng hẫng một nhịp, nàng chưa từng bị ai mạo phạm một cách vô lễ như vậy. Loại nam nhân trước mặt đây nàng cũng chưa từng gặp qua, đối mặt với người mình thích hẳn không hề tỏ ra ngại ngùng không dám thổ lộ, cũng không mở đầu bằng câu “xin hỏi quý tính tiểu thư là gì?”, lại càng không hề chấp tay thi lễ tự giới thiệu về bản thân mình. Từ đầu đến chân hẳn đều đầy dáng vẻ của một tên “tiểu tử xấu xa”, tự phụ, tự tin lại tự yêu bản thân quá mức, giống như liệu trước được nàng chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện nói tên mình cho hắn biết, rồi làm như đã chinh phục được mà giẫm nạt nàng dưới chân vậy.

Có điều cảm giác mới mẻ cùng ham muốn chinh phục khiến Đường Tứ Diễm tim đập ngày một nhanh, luồng cuống đỏ lựng cả mặt.

Những thay đổi này làm sao qua được đôi mắt ung xám tro của Tề Thiên Sanh cơ chứ, hắn cười khế, “Dù không muốn nói cho ta biết cũng không cần đỏ mặt như vậy đâu!”.

Đường Tứ Diễm không muốn để lộ sự thua kém của mình khi bị hắn chi phối cảm xúc, vừa giận vừa cuống, bèn cắn môi dưới tức tối trả lời, “Công tử, Diễm Nhi đang đợi người đây.”

“Ồ?”

Hắn cố tình kéo dài âm cuối, đôi lấy cái cười khẽ vì ý đồ đã đạt được của Đường Tứ Diễm, “Không phải là chờ ngài đâu, là chờ một vị công tử khác cơ”.

“Tà ‘ồ’ ở đây là vì biết được tên của nàng là Diễm Nhi thôi mà...”. Hắn tỏ ra lơ đãng mà chế nhạo sự sơ suất của nàng. Thói quen thích đem tên mình đặt trên đầu lưỡi rồi phát ra nũng nịu như vậy cũng không tồi, chiêu này khiến người khác muốn không biết tên mình cũng khó đây, ngày mai nhất định phải bảo miếng đậu hũ kia sửa thành “Hảo Hảo” mới được.

“Ngươi...”

“Diễm Nhi, tiếc rằng người nàng đợi không phải là ta, nếu không, suýt nữa ta cũng bị nàng mê hoặc luôn rồi.”

“...”

“Thôi vậy, nàng cứ tiếp tục đợi đi, có điều... tên Lương thư sinh kia thật sự tốt đến thế sao?”

“Làm sao ngươi biết Diễm Nhi ta...”

Đường Tứ Diễm còn chưa hỏi xong, đã thấy một gã sai vặt dẫn theo một cái kiệu to tướng đi về phía Tề Thiên Sanh, sau đó kính cẩn chấp tay khom lưng, “Bẩm, tiểu nhân đã chuẩn bị một cỗ kiệu tốt cho ngài rồi ạ”.

“Ái chà chà, thường ngày chả thấy người nhanh chân nhanh tay như vậy, tiểu gia đây vừa mới để ý được một cô nương là người liên nhoi ra! Nếu đã chuẩn bị sẵn kiệu rồi, vậy chúng ta đi thôi.”

Gã sai vật kia đảo mắt thoáng liếc nhìn Đường Tứ Diễm, chả thấy thiếu gia nhà mình có gì nhắn gửi với cô nương này, thế là gã cũng không nhiều lời, chỉ vén màn kiệu hầu chủ tử nhà mình bước lên.

Đường Tứ Diễm liếc xéo, thầm nguyên rửa gã hạ nhân có mắt không trông này, biết rõ chủ tử có ý với nàng, thế mà còn không xem người tar a gì. Nàng không mấy vui vẻ muốn quay đi, nhưng tíu lưu luyến trong ánh mắt dường như vẫn còn đậu vấn vương trên màn kiệu. Đường Tứ Diễm nàng trước nay chưa từng đoán sai tâm ý nam nhân, ánh mắt hấn rõ rành rành đong đầy hứng thú cùng tình ý với nàng, nhất định hấn sẽ không bỏ nàng lại như vậy, nhất định hấn sẽ vén màn kiệu lên nói chuyện với nàng.

Mãi đến khi cỗ kiệu kia được nâng lên cao, tấm màn kiệu cũng chẳng được vén lên như nàng mong đợi, lại càng không có một lời nào nhắn lại, nàng vẫn mù quáng tiếp tục đợi. Nàng đợi hoài đợi mãi, thế nhưng chỉ thấy cỗ kiệu đấy được người ta khiêng ngày một xa khỏi tầm mắt mình, người ngồi trên kiệu kia thong thả bỏ đi, dường như chẳng có chút lưu luyến gì với buổi gặp gỡ này, chứ đừng nói đến việc giữ hình bóng nàng trong tim.

Nàng chưa bao giờ bị nam nhân đối xử như thế, lòng dâng lên cảm giác thất bại và nhục nhã, nhất quyết không thềm nhìn cỗ kiệu đang đủng đỉnh rời đi kia nữa, định chơi trò lạt mềm buộc chặt sao? Hấn đã không đếm xỉa đến nàng, nàng đây cũng chả thềm ngóng hấn, mà hấn cũng không ngẫm lại xem là ai đã xông đến bắt chuyện trước kia chứ!

Rời tầm mắt đi, nàng hậm hực nén cơn tức tối trong lòng xuống, cắn đôi môi hồng nhìn cảnh trời xanh mây trắng, đột nhiên một tiếng cười bông đùa

từ bên cạnh lọt vào tai nàng.

“Nàng đang giận ta không vén màn kiệu lên nhìn nàng đúng không?”

“Ngươi? Ngươi sao lại...” Đường Tứ Diễm tròn tròn mắt, chỉ thấy cổ kiệu vốn đã đi xa kia đột nhiên quay trở lại, sau tấm màn kiệu được thanh quạt ngọc vén lên là nụ cười nhếch mép đắc ý xen lẫn giễu cợt của vị quý công tử nọ.

Cơn tức to ùng còn nghẹn ngay lồng ngực rớt cuộc cũng được vượt trôi, chiều này đã hoàn toàn hạ gục Đường Tứ Diễm khiến nàng trở tay không kịp. Nàng trước giờ luôn thông minh lanh lợi, đối với chuyện tình cảm lại càng thông hiểu. Trong quan hệ nam nữ, nàng biết rõ phải mập mờ, phải điều chỉnh ra sao, thậm chí nên làm loạn thế nào nữa kia, chung quy nàng cảm giác được việc đùa giỡn nam nhân đều nằm gọn trong lòng bàn tay mình rồi. Đối với nàng mà nói, không có nam nhân nào nàng không thể nhìn thấu, không thể nắm giữ được, muốn nàng thừa nhận có trường hợp ngoại lệ sao, rõ là chuyện hoang đường.

Thế nhưng, việc Tề Thiên Sanh không nói không rằng, thỉnh linh xuất hiện, quả thật không nằm trong tầm kiểm soát của nàng, khiến nàng không biết nên ứng phó thế nào. Từ đầu đến cuối luôn bị bốn cột tình cảm một cách trắng trợn như thế, hy vọng rồi lại thất vọng, đắc ý rồi lại không được như ý, dây dưa qua lại mãi, khiến nàng miệng khô lưỡi nóng. Trước nay chưa từng có nam nhân nào khiến nàng cảm thấy kích thích như vậy.

“Chẳng phải ngươi đã đi xa rồi sao? Còn quay lại làm gì?”

“Đúng là đã đi xa thật, nhưng bỗng dưng nhớ ra, ta còn chưa cho nàng

biết tên của ta mà. Nhỡ sau này gặp lại, nàng lấy có đôi bên là người xa lạ không thềm liếc mắt nhìn ta nữa thì phải làm sao.’’

“... Vậy tên của người là gì?”

“Tề Đại Thánh.”

“Hử?”

“Là vị cao nhân họ tống Đường Tăng đi lấy kinh ấy. Nếu nàng thấy chán tên Lương thư sinh kia, vậy cứ để ta hộ tống nàng một đoạn.”

Hắn cười ngạo mạn, hơi đưa tay lên, cổ kiệu kia lại quay đầu tiếp tục lên đường.

Hắn cố ý quay kiệu trở lại, chỉ vì muốn cho nàng biết tên thôi ư? Rốt cuộc có ý gì cơ chứ? Chẳng lẽ hắn muốn theo đuổi nàng cho nên mới tìm mọi cách khiến nàng chú ý như thế? Chẳng biết hắn làm thế nào dò hỏi được mối quan hệ giữa nàng và Lương Hạnh Thư, nhưng nhìn tính cách kiêu căng ngạo mạn như thế của hắn, nếu thật lòng thích nàng ắt sẽ không ngại phải trái mà ra tay tranh đoạt nàng mới đúng, có sao lại bảo nàng khi nào muốn đá Lương thư sinh kia thì hãy quay sang để hắn ôm ấp đưa đi? Hay là cảm giác của hắn với nàng không đủ mạnh, lòng yêu thích không đủ lớn, nên mới cảm thấy nàng chưa đủ tầm khơi dậy nỗi lòng đố kị trong hắn, khiến hắn phải vứt bỏ vẻ tự cao để tranh đoạt nàng với nam nhân khác?

Vậy nên hắn chỉ xem nàng như một cô nương dễ dãi, muốn chơi đùa với nàng một lúc thôi, bảo rằng muốn hộ tống nàng một đoạn đường, nhưng

chẳng biết hộ tống được bao lâu.

Đường Tứ Diễm nắm chặt ống tay áo mà nhú mày, không muốn thừa nhận người bỗng dung đến rồi đột ngột đi kia đã nhất thời chiếm hữu trái tim nàng. Hắn không nói không rằng thỉnh thoảng xuất hiện thu hút sạch mọi sự chú ý của nàng, mập mờ lầy lòng khiến nàng khó phân được thật giả, lời nói tuy có ý ghen tuông nhưng những câu than thở lại không lọt tí ti đổ kị nào, thật khiến người ta khó mà không để ý được.

Người đời luôn nói, nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu, nàng thật muốn xem thử liệu hắn có thể ngang ngạnh đến mức nào đây. Nếu hắn không muốn mất thể diện nam nhân, không muốn tranh đoạt nữ nhân của người khác, vậy nàng đây nhất định phải ép hắn làm việc đó cho bằng được. Ái chà, như vậy chẳng phải càng chứng tỏ nàng không giống những cô nương tầm thường khác sao.

Mặc kệ hắn là loại nam nhân gì, Đường Từ Diễm nàng đều sẽ có biện pháp thu phục khiến hắn phải ngoan ngoãn vâng lời. Không thể khơi dậy dục vọng chiếm hữu cùng lòng đổ kị của nam nhân, khiến hắn phải giở đủ âm mưu thủ đoạn để có được mình, vậy thì còn gọi gì là nữ nhân nữa chứ, đi bán đậu hũ luôn cho rồi!

“Tứ tiểu thư, sao nàng lại đứng ở đây thế?”

Lương Hạnh Thư không biết đã đứng phía sau Đường Tứ Diễm từ lúc nào. Nàng xoay đầu lại nhìn chàng thư sinh vẫn còn đang khó hiểu kia, nhưng trái tim sớm đã không còn đặt ở chỗ y nữa.

Bây giờ, Lương Hạnh Thư không còn là đối tượng khó tấn công mà

nàng muốn chinh phục. Ngoại trừ việc y là người đàn ông mà tam biểu tử từng nói muốn lấy làm chồng ra thì bản thân y cũng chẳng có điểm gì hấp dẫn, lại không khiến nàng có cảm giác muốn chinh phục. Có điều, việc người khác thích nàng cũng chẳng có gì là xấu cả, trái lại càng nhiều càng tốt, và đương nhiên, nàng sẽ không bao giờ tạo cơ hội để nam nhân chán ghét nàng đâu.

Cong khoe môi mềm lên, nàng khéo léo lộ vẻ tươi cười: “Lương ca ca, Điềm Nhi muốn đến hỏi thăm chàng về một người ấy mà. Chàng có quen vị Tề công tử trong thư viện này không? Khí chất của huynh ấy thoát nhìn không giống mấy vị công tử nho giáo bình thường tí nào”.

“Ồ? Tề Đại Thánh công tử sao? Tiểu sinh từng có duyên gặp qua thôi, không tính là quen biết.”

“Vậy thì dễ rồi”, không quen thì cứ từ từ thân thiết là được, “nếu Điềm Nhi có việc muốn nhờ Lương ca ca giúp đỡ, liệu chàng có đồng ý giúp Điềm Nhi không?”.

“Việc này...”

“Lương ca ca...” Nàng cố kéo dài âm cuối bằng chất giọng mềm mại đáng yêu khiến người nghe cũng phải rối lòng, bàn tay nhỏ bé lại lần mò quần lấy cánh tay Lương Hạnh Thu.

Lương Hạnh Thu đỏ bừng cả mặt, luống cuống gạt tay nàng ra, “Xin tứ tiểu thư tự trọng, việc đó... nếu tiểu sinh có thể giúp được gì cho tứ tiểu thư ắt sẽ không từ chối”.

“Hứa rồi đấy nhé, cảm ơn chàng nha!” Hừ, dám bảo nàng tự trọng lại còn cự tuyệt nàng nữa!

Tên ngốc ngay cả đậu hũ cũng không biết đường ăn này, nếu không phải người còn có chỗ để lợi dụng, có thể giúp ta tìm hiểu xem Tề Đại Thánh kia rốt cuộc là người thế nào, luôn tiện khiến hắn hiểu lầm quan hệ của hai ta, khiến hắn phải sinh lòng đố kỵ, thì còn lâu bản thiếu thư mới hứng thú với người!

Chương 6: Lương Hạnh Thư “cẩn câu” rồi

Cỗ kiệu mà Tề Thiên Sanh ngồi cứ lắc lư lắc lư, Đường Tứ Diễm có nằm mơ cũng không ngờ cỗ kiệu kia rớt cuộc lại dừng ngay trước cửa nhà mình, đã vậy còn đợi vị tam biểu tử mà nàng xem thường nhất.

Tề Thiên Sanh đối với Đường Tam Hảo không hề khách khí như đối với Đường Tứ Diễm. Cao thủ so chiêu với nhau cũng như hương thoảng qua không lưu lại dấu, mỗi chiêu thức đều cần chú ý đến khí khái phong độ của bản thân, nhưng sư phụ dạy dỗ học trò của mình, thì không cần khách khí làm gì cho mất công. Hắn xách tai nàng kéo vào một góc sáng sủa, sau đó đánh giá nàng từ đầu đến chân một lượt. Nói thật, nàng ngốc này đến làm vật trang trí cho Đường Tứ Diễm cũng hoàn toàn không xứng.

Cả người nàng mặc đủ năm màu sắc sỡ, luộm thuộm lôi thôi mà còn tự cho là đẹp. Vừa nhìn nàng, hắn liền thấy hai mắt tối sầm, đầu đau ê ẩm.

Hắn không tài nào hiểu nổi, sao nàng có thể vác bộ dạng hết như kẻ làm thuê trong phường nhuộm này mà hồn nhiên dạo khắp phố được cơ chứ.

Hắn nhìn nàng khinh khinh, chả còn lòng dạ nào mà lắc đầu thờ dài, “Hai chị em cô quả là khác nhau một trời một vực”.

Đường Tam Hảo nghe vậy, con mắt chột tối lại, sau đó gãi đầu lăm lăm bầm than thờ. Nàng cũng biết bản thân không thể so sánh với Diễm Nhi, nàng không có khiếu thẩm mỹ hay tư chất tốt như Diễm Nhi, từ nhỏ đã vậy rồi. Dù có đặt một đồng quần áo đẹp để trước mặt nàng, thì nàng cũng chọn trúng bộ đồ không hợp với mình, đã vậy còn ngu si không biết phối màu nữa chứ,

nhưng khiếu thẩm mỹ của Diễm Nhi lại tuyệt đến mức khiến mọi cô nương quanh đây đều tin tưởng mà gia cho muội ấy chọn váy, phối trang sức giúp họ.

“Ngay cả huynh cũng xem thường tôi?”

“Cô tự nhìn lại mình xem, như vậy mà cũng vác mặt đi gặp người khác được à? Xì! Xấu chết đi được!” Hấn không nề nang gì mà đâm thẳng vào điểm yếu của nàng.

“Huynh... huynh có phải là sư phụ của tôi không vậy? Đến cả huynh cũng xem thường tôi!”

“Xấu thì nói là xấu, chả lẽ cô muốn tiểu gia tâng bốc tằm thân cô đẹp như khổng tước có một không hai hay sao? Mà trông cô cũng giống con chim đấy, quả thật rất giống luôn!”

“Diễm Nhi điễm nào cũng tốt, còn tôi thì mặt nào cũng tệ hết đấy! Huynh đi mà thích muội ấy là được rồi!”

Hấn nheo đôi mắt xám tro lại tỏ ý cảnh cáo, nha đầu này gan tở hấn ra nhỉ, dám quản cả việc hấn thích nữ nhân nào cơ à? Không chịu nghĩ xem vì ai mà hấn phải đâm đầu vào lọ mật kia, tưởng hấn nhàn cư vi bất thiện ăn no rủng mỡ nên đi khiêu khích Diễm nữ nhân trong đầu ngậ ý trêu đùa nam nhân kia chắc? Làm như hấn sung sướng lắm ấy!

“Ái chà? Giờ cô đang cẩu kính với tiểu gia đấy à? Sao tiểu gia không nhớ được là chúng ta đã thân đến mức này rồi nhỉ.”

“Um... Ồ... Tôi... không có thích huynh đâu nha.”

“Ai hỏi cô chuyện này!” Tuy rằng người đặt ra quy định không được phép thích hấn cũng chính là bản thân hấn, thế nhưng mấy lời biện minh kiểu này nghe chả xuôi tai chút nào, nàng ta cứ treo suốt bên cửa miệng như thể làm gì cơ chứ?

“Tôi chỉ sợ huynh lại tưởng tôi nổi máu Hoạn Thư mà thôi...”

“Cho nên, cô đang thông báo cho ta biết rằng cô không hề ghen đây à?” Vấn đề mà hấn hỏi quả thật rất kì quái, ngay cả hấn hỏi xong cũng tự thấy chẳng ra sao nữa là, thế nhưng thấy nàng cứ gật đầu như giã tỏi, lòng tự tôn nam nhân của hấn cứ như bị nàng hung hăng đục khoét. Hấn lờm nàng, làm như không có gì mà lằm bằm, “Có điều, nhắc đến Diễm Nhi, nàng ta quả là hình mẫu khiến mọi nam nhân đều phải say mê.”

Hấn biết rõ một nam nhân đứng trước mặt cô nương này mà lại khen ngợi cô nương khác, dù thế nào cũng rất dễ khiến đối phương khó chịu và sinh lòng đố kị. Nhưng hấn là kẻ xấu xa, không nghe được lời chua ngoa của nàng thì không chịu được, “Cô không thấy Diễm Nhi rất xứng đôi với tiểu gia à?”

Đường Tam Hảo vừa nghe liền tưởng hấn có ý với Diễm Nhi thật, chẳng rõ thế nào mà giám bắt đầu lên men, “Huynh, huynh, huynh... Huynh không được thích muội ấy đâu! Huynh đừng hiểu lầm, Diễm Nhi lúc nào cũng được người khác yêu thích, với lại muội, muội, muội ấy cũng sắp đính hôn với nam nhân khác rồi!”

Nhìn vẻ mặt trắng bệch như xác chết, cuống lên như sợ hãi lún sâu vào bùn tình không bước ra được của nàng ngọc này khiến hắn thấy sảng khoái vô cùng. Hắn cười khẽ, rồi bắt đầu dạy dỗ nàng, “Cô đây, chính là bị mấy thứ quy củ nhảm chán đó giam cầm, nên đầu óc mới mụ mị ngọc nghếch như con cá gỗ thế kia. Gì mà đã dính hôn rồi chứ, gì mà đã có ý trung nhân, tiểu gia ta không bao giờ để mớ quy củ thôi nát phiền hà ấy bó buộc đâu”.

“Hả? Người ta có ý trung nhân rồi, huynh cũng không tha cho người ta sao?” Đây là loại tình cảm gì mà... có thể mặt dày như thế cơ chứ?

Hắn muốn dạy nàng giở trò như thế trong chốn tình trường à? Ôi... nghe qua đã thấy mất mặt rồi.

“Thứ mà tiểu gia muốn có, mặc kệ là của ai, bất kể âm mưu thủ đoạn nào cũng phải đoạt cho bằng được. Trong đầu tiểu gia chỉ có một chữ mà thôi – Đoạt! Chữ này cô phải nhớ kỹ cho ta đó!” Hắn bước lại gần, giơ ngón tay chỉ vào mũi nàng mà dạy, “Cô là đồ đệ của ta, không được phép khiến ta mất mặt! Mặc xác tên Lương thư sinh kia giờ thích ai, cô phải đoạt về được!”.

“Thế à?” Hóa ra là muốn dạy nàng cướp giật.

“Thế cái gì mà thế, không được khom lưng uốn gối, phải tỏ ra có khí thế, có chút triển vọng cho tiểu gia! Có chắc chắn sẽ đoạt được người ta hay không?”

“Có!”

“Nói nhỏ quá, ta không nghe được!”

“Có!!!” Khí tụ đan điền, cố sức rống to!

Xem ra nói suông với nha đầu này là không được rồi, phải trực tiếp dùng phương pháp huấn luyện binh lính để tẩy não nàng ta thì may ra mới tiến bộ được.

“Có cái gì?”

“ ‘Có thể trở nên vô sỉ hạ lưu, đê tiện bỉ ổi, không màng thể diện mà đi cướp giật đồ của người khác như sư phụ Tề công tử, phải đoạt lấy Lương thư sinh biến thành của riêng mình!’ ” Nàng nắm chặt tay đưa ra lời thề son sắt!

“ ... ”

“Cốc”

“Ồ? Sao lại gõ đầu tôi?”

Hắn chẳng thèm đôi co với nàng, chỉ bồng dung nở nụ cười nham hiểm, “Này, Đường đậu hũ, cô có biết nơi nào có thể khiến một người dễ dàng yêu người khác nhất không?”.

Đường Tam Hảo ngơ ngác lắc đầu, có cả nơi có thể quyết định được việc yêu đương của người khác nữa cơ à?

“Trên cầu treo”.

“Ồ? Tại sao?”

Tề Thiên Sanh giơ thanh quạt ngọc lên chỉ vào ngực nàng, “Bởi vì khi người ta đứng không vững, chỗ này sẽ đập rất nhanh”.

Nàng cúi đầu lẩm bẫm, “Tim đập sao?”.

“Đúng thế. Là tim đập.”

Người càng lo lắng thì càng căng thẳng, tim sẽ không nghe lời mà đập loạn, tim đập nhanh sẽ dẫn đến việc máu trong người sôi sục lên, lập tức dễ nảy sinh ảo giác với người trước mặt, cho rằng bản thân đã yêu người ta rồi.

Đây là hiệu ứng cầu treo trong truyền thuyết.

Có điều, hấn chẳng quan tâm đó là phản ứng sinh lí hay là ảo giác tình cảm.

Chỉ cần Lương thư sinh có thể nhìn trúng Đường Tam Hảo là được, dù chỉ là ảo giác nhất thời hấn cũng mặc kệ. Sau này tình cảm của họ có phai

nhật đường ai nấy đi, hoặc đầu bạc đến già như chim liền cánh như cây liền cành cũng chẳng phải chuyện của hắn. Hắn chỉ quan tâm rằng mình liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ đưa Phật đến Tây Thiên, rồi thuận lợi quay về kinh thành, tiếp tục làm Cửu thiên tuế muốn gió được gió, muốn mưa được mưa của hắn được hay không mà thôi.

Nhà của Lương Hạnh Thư ở ngay con hẻm phía tây phố Thủy Tây Môn thành Tây Dur, bởi vì tình hình trị an của con hẻm này là cả một vấn đề nan giải, cho nên nhóm người quản lí nơi đây hết sức nhiệt tình mà đặt cho nó một cái tên xứng với thực tế - đó là “Đường về với Trời”.

Con hẻm khúc khuỷu dài thườn thượt, đã vậy hai bên tường còn dán chi chít cáo thị truy nã. Cái bàn đá tiêu điều ngay góc phố phối với dây cáo thị tơi tả đã hết hạn kia càng khiến cả con hẻm này nặc mùi “giang hồ”.

Áy thế nà... ở trong con hẻm tuyệt vời này lại chẳng có lấy một cái án mạng đậm chất giang hồ nào hết, rõ là lãng phí bối cảnh hoang sơ của chốn này.

Lương Hạnh Thư ngần ngại cất bước trên đường. Con đường này ngày thường y đi không biết mấy trăm lần rồi, thế nhưng chưa bao giờ cảm thấy âm khí lại dày đặc, sát khí lại bức người khó nói nên lời như hôm nay.

Cơn gió bất chợt thổi lạnh sống lưng y, hai bên góc tường mấy gã to con kẻ đứng người ngồi, cơ bắp cuộn cuộn, hai mắt sáng quắc, bên hông là thanh đao to tướng được lau sáng bóng như gương, nhìn qua đã biết chẳng phải người tốt.

Phi lễ vật thị.

Người giang hồ tự có quy củ tác phong chôn giang hồ.

Lương Hạnh Thư tự trấn an bản thân như thế rồi lui thủ bước đi, mới tới giữa hẻm, liền bị mấy gã to con kia không nói không rằng bủa vây ở giữa.

Y không cao to bằng người ta, đành phải ngẩng đầu lên để nhìn vị đại ca rất có “khí chất giang hồ” nọ, sau đó lễ độ chào hỏi, “Xin hỏi các vị huynh đài, sao lại chặn đường tiểu sinh thế?”.

“Hừ! Tên thư sinh sặc mùi hủ lậu kia! Nói chuyện thật ngứa tai! Tiểu tử, ngươi làm ông đây ngứa mắt rồi đấy, mau đưa chút ngân lượng cho ông tiêu!”

“Xin hỏi huynh đài đang bắt chẹt tiểu sinh ư?”

“Nhìn cũng đủ biết rồi! Ông đang bắt chẹt ngươi đấy thì sao? Đưa tiền đây!”

“Vâng.” Không lôi thôi nhiều lời, y liền lấy túi tiền ra, sau đó thành thật đặt vào trong tay gã đàn ông kia, rồi ra vẻ liêm khiết định lách mình rời khỏi.

“Ngươi... ngươi... ngươi! Ngươi đứng lại đó cho ông!”

“Huynh đài, tiền đã đưa cho huynh rồi, còn chuyện gì nữa sao? Mẫu

thân của tiểu sinh còn đang chờ tiểu sinh về dùng cơm.”

“Ai cho phép người dễ dàng đưa tiền cho bọn ta như thế? Đã thế còn dám trưng ra bộ dạng thanh cao xem tiền như rác nữa. Bọn ta là cướp chứ không phải lũ ăn mày xin được bát cơm liền bị tống cổ xua đi. Huống hồ, bọn... bọn... bọn ta có nói là muốn cướp tiền của người sao?” Tên này quả là không hiểu được nỗi khổ tâm khi lăn lộn trong chốn giang hồ của bọn họ mà! Chưa gì y đã vung tiền ra bỏ đi rồi, bọn họ lấy có gì để đánh người đây chứ!

“Việc này...” Thường ngày y đọc toàn sách thánh hiền, vấn đề võ hiệp ít khi quan tâm đến, cùng lắm chỉ biết được nhân sĩ võ lâm ở Trung Nguyên đều thuộc hàng chính nghĩa, còn ở xa hơn một chút đều là tà ma ngoại đạo. Máy chuyện giang hồ này chuyện nào cũng lạ lùng khó hiểu, “Xin hỏi huynh đài, nếu không vì tiền, vậy thứ huynh muốn là...”.

Gã đàn ông kia nghẹn đỏ cả mặt, nhất thời không biết trả lời thế nào, đầu lưỡi run run, theo bản năng mà bắn ra hai từ, “Cướp sắc!”.

“...” Mọi người im lặng, da mặt co giật. Lão đại... sao có thể không màng thể diện mà nói ra chuyện mất mặt như vậy chứ!

“Đúng vậy, hôm nay bọn ta muốn cướp sắc đấy, thì sao nào? Người có gan, vậy thì để sắc lại đây!” Tên thư sinh này từ đầu đến chân đều nặng mùi hủ lậu của bọn nhà Nho, ngoại trừ tiền bạc ra, thì thứ còn lại có thể dùng được cũng chỉ là tí nhan sắc của y mà thôi.

Bảo cướp tiền thì y liền lấy túi tiền dâng cho gã, thế nhưng sắc thì gã cũng thật muốn xem y sẽ lưu lại thế nào đây!

Lương Hạnh Thư khó xử cau mày, đôi con ngươi đen thẫm sừng sốt nhìn xuống dưới, sau đó lại dời mắt nhìn cái đai lưng màu xanh nhạt thắt bên hông mình.

Này này này! Không nông nổi đến mức vậy chứ? Bộ y tính lột sạch quần áo hiến thân cho gã thật sao? Gã muốn cướp sắc chứ không phải cưỡng dâm, hai từ đó từ ý nghĩa đến cấp độ hành động đều khác nhau hoàn toàn đó! Tam tiểu thư sao còn không mau xuất hiện đi, bọn họ vì diễn vở kịch này mà mất hết cả danh dự rồi. Nếu chẳng may thấy phải thứ không nên thấy, đối với nam nhân lại nảy sinh tà tâm thì về nhà nương tử sẽ không tha cho họ đâu.

“Dù hôm nay ngươi có lột sạch quần áo, ông đây cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Tiên hạ thủ vi cường, gã đàn ông kia vừa dứt lời, vội giơ cao thanh đao toan bổ xuống. Gã e không nâng đao lên sớm, tên thư sinh không biết phối hợp kịch bản kia sẽ khiến gã không thể diễn nổi tuồng vui này nữa.

Lương Hạnh Thư còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy thanh đao từ trên đỉnh đầu vung thẳng xuống, nói thì chậm nhưng tốc độ lại nhanh. Bất thành linh, một bóng người mặc đồ năm màu từ phía sau nhảy ra dang tay che chắn trước mặt y. Lưỡi đao kia không thể kiềm lại tốc độ, mạnh mẽ bổ xuống cánh tay đang dang ra bảo vệ y, khiến máu tuôn xối xả..

Dòng máu ngọt lịm đỏ tươi chọt bắn lên cao, y hét pháo bông tung tóe đầy trời.

“Lương công tử, huynh không thể tùy tiện lột đồ ra được! Huynh mau chạy đi, ta, ta, ta đến để cứu huynh đây!”

“Tam tiểu thư?!”

Lương Hạnh Thư căng thẳng trợn tròn mắt, nhìn Đường Tam Hảo đang nằm dài trong vũng máu trên mặt đất, tim chẳng hiểu sao cứ co thắt lại, không thể khống chế mà đập cuồng loạn.

Y cũng không lường được nhan sắc của mình lại khiến bọn ác ôn hung tàn này gây nên tội ác tày trời như thế, nhất đao bổ xuống lúc này chẳng khác gì chặt thịt heo. Đáng người tam tiểu thư nhỏ nhắn thế kia, nhưng máu phun ra còn hơn cả mưa rào, có thể bắn lên bức tường cách xa tận ba trượng. Thật là lạ quá đi!

“Tiểu tử, ngươi được lắm, cũng có người đến cứu nữa cơ đấy. Hừ, nể mặt tam tiểu thư nên hôm nay bọn ta tạm thời bỏ qua cho ngươi!” Đám côn đồ kia quây tung bùng xong, hoàn toàn không để ý việc máu tươi làm ô nhiễm môi trường, co cẳng muốn chuồn.

Thế nhưng một tiếng tam tiểu thư “thành sự không có, bại sự có thừa” kia lại khiến Lương Hạnh Thư phải nhíu mày, “Ồ? Mấy người quen tam tiểu thư sao?”.

“Ta khinh! Mấy trò thông đồng không có nhân cách như thế ông đây tuyệt đối không làm! Bọn ta không cùng một phe với cô nương này đây!”

“... Tiểu sinh có nói các người chung một phe đâu.” Huống hồ, loại

người ngay cả việc xấu xa như chặn đường cướp bóc cũng làm được thì còn đòi hỏi nhân cách làm gì? Tính mang làm nước tương chắc?

“Tóm lại, ông đây chưa bao giờ gặp qua tam tiểu thư! Không hẹn gặp lại, không cần tiễn, xin cáo từ!”

“Huynh đài, thứ lỗi nếu tiểu sinh có lỡ lời, mấy lời các vị đại hiệp hay dùng dường như không thích hợp với huynh cho lắm.” Người này không ăn thân làm việc tốt, cũng chả làm được chuyện có tình có nghĩa, hào khí ngất trời gì, chẳng qua chỉ mới ra tay chém một tiểu cô nương máu tuôn xối xả mà thôi.

Đường Tam Hảo hai mắt trắng dã, nhìn Lương Hạnh Thư đang rất hứng thú đôi co qua lại với gã đàn ông to con kia. Nàng nằm vật vờ trên đất rồi đưa tay lên ngoắc y, đã vậy còn dùng cánh tay đang chảy máu không ngừng kia mà vẫy.

“Lương công tử! Lương công tử!” Mau ngồi xuống đây này, mấy lời thoại nàng bị ép học thuộc từ trưa không thể lãng phí không dùng thể này được!

Lương Hạnh Thư vừa thấy nàng tùy tiện cử động cánh tay bị thương, vội vàng ngồi xuống bên cạnh. Nàng sợ hãi lo lắng, nên mới vẫy tay loạn xạ thế này, muốn để hắn biết nàng không có chuyện gì sao? Sao có thể như vậy được chứ, “Tam tiểu thư, nàng đừng cử động, nàng bị thương không nhẹ đâu!”.

Vết thương có thể bắn máu xa ba trượng, đương nhiên là không nhẹ, nếu như chẳng may anh dũng si hình, biến thành quỷ, vậy chắc chắn sẽ biến

thành lệ quý - loài quý cao cấp trong số những con quý!

“Chỉ cần huynh không bị thương là được rồi, ta có chịu bao nhiêu thương tích cũng chẳng sao! Huynh không bị thương chứ? Lương công tử?” Nàng trợn hai mắt bắt đầu đem lời thoại đã học thuộc lòng ra nói, lại còn dồn sức bò lên người y.

“Tiểu sinh không sao, không có chút tổn hại nào hết, nhưng tam tiểu thư nàng thi... Ồ... tam tiểu thư, nàng bò vào lòng tiểu sinh làm gì vậy?”

“Huynh ôm ta đi mà, để ta gối lên cánh tay huynh. Ta phải gối lên tay huynh thì mới có thể nói tiếp được.” Nàng nóng vội, cứ nhìn đăm đăm không chớp mắt vào lồng ngực mà nàng thềm thường đã lâu kia.

“Ừm...” Nàng bị làm sao vậy? Chẳng phải người mất máu nhiều thì sẽ không cử động được sao, có gì nàng lại có thể nhanh nhẹn như thế mà đề ra ý tưởng nằm lên tay y cơ chứ?

Haizzz! Muốn trách thì trách lời thoại nàng học rắc rối rườm rà, vì muốn nàng có thể nhớ lâu, nên sư phụ Tề công tử liền ra chiêu ác, nhét nàng vào trong lòng hấn, cho nàng gối lên cánh tay hấn, mắt đối mắt, mũi kề mũi mà dạy dỗ nàng, sau đó đem tất tần tật những lời thoại đã soạn sẵn rót vào đầu nàng.

Tập mãi lại thành một thói hư... nàng phải gối lên cái gì đó mới có thể thốt ra những lời buồn nôn kia được.

Lương Hạnh Thư khó hiểu, nhưng vũng máu lênh láng trước mặt rất

cuộc cũng khiến y mềm lòng, cảm xúc chẳng rõ vì sao lại khó tả như vậy, rồi lại không màng những lời đàm tiếu nam nữ thụ thụ bất thân gì đó của người đời, nâng đầu Đường Tam Hảo lên, đặt trên cánh tay y.

Vừa tựa lên tay Lương Hạnh Thu, Đường Tam Hảo liền ôm cánh tay bê bết máu bắt đầu sắm vai người đương hấp hối nhạt phèo của mình một cách thê lương. Nàng yếu ớt nắm lấy vạt áo của y, còn bồi thêm mấy lời trần trối hết sức cần thiết đã được đầu tư kỹ lưỡng trước đó, hỏn hển thì thào, “Lương công tử, sau này huynh đừng đi đường nhỏ nữa nha! Dù người huynh thích là Điềm Nhi, nhưng nếu huynh gặp phải nguy hiểm gì, ta đây sẽ rất lo lắng. Cho dù, cho dù... chúng ta có duyên không phận, ta cũng hi vọng huynh sống thật tốt”.

Lương Hạnh Thu chưa bao giờ nghe được những lời tình cảm thiết tha, kìm nén đau khổ như thế. Tim y vốn vì hành động không màng nguy hiểm xông ra che chở của nàng mà muốn bay khỏi lồng ngực, lúc này đây, lại không chịu nổi giọng tỉ tê non nớt ấy mà như dây đàn bị kéo căng. Lòng vốn đã mềm ra nay lại bị đánh thêm đòn phủ đầu này nữa, khiến y chỉ biết ngo ngác mê mẩn nhìn nàng.

Y cảm thấy bản thân mình có gì đó không ổn, lồng ngực như bị thiêu đốt cứ nóng ran cả lên. Nếu hỏi y mấy ngày trước có cảm giác gì với tam tiểu thư nhà họ Đường này không, vậy thì chỉ có ba chữ... không cảm giác. Y chưa từng nghĩ đến nàng, nhớ về nàng, hoài niệm nàng, thậm chí sau buổi gặp mặt, cách mấy ngày là y đã quên bém bộ dạng của nàng ra sao. Lúc gặp mặt nhau, y mua cây trầm cho nàng là vì thấy được bộ dạng đáng thương “rất muốn có được nó” của nàng, lấy lại cây trầm đó cũng là vị phụng lệnh mẫu thân cầu hôn với tứ tiểu thư.

Nhưng ngay lúc này đây, vừa nhìn thấy khuôn mặt không chút biến sắc của nàng, y lại cảm thấy vô cùng thuận mắt, khiến trái tim đập ngày một nhanh. Nàng chớp chớp đôi mắt tròn xoe, sợi tóc thấm ướt mồ hôi vắt giữa

làn môi, linh hồn y như bị ai kéo đi mất, vô thức chạm ngón tay lên môi nàng, vốn muốn nhẹ nhàng gạt sợi tóc bị nàng ngậm trong miệng kia ra.

“Ồ... ơ... ơ...? Ta cần phải tóc này?” Chả trách đầu lười lại vương vúi khó chịu như thế. Nghĩ đến đó, nàng liền thè đầu lười phì phì mấy cái muốn phun sợi tóc mình đang ngậm ra, ma xui quỷ khiến thế nào lại liếm phải đầu ngón tay chưa kịp rút ra của Lương Hạnh Thư.

Lương Hạnh Thư thè rằng, hấn chỉ đơn thuần muốn giúp nàng gạt sợi tóc trong miệng ra mà thôi, thế nhưng đầu ngón tay mẫn cảm bị cái lười kia kiếm cho ướt nhẹp, nhất thời tạo nên một luồng khoái cảm tê dại xông thẳng đến cột sống y.

“Tam... tam tiểu thư, đầu lười của nàng... Đừng liếm nữa mà!” Thanh âm khàn khàn tê dại cho thấy rõ miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo, vừa muốn khước từ lại muốn dây dưa.

Nhưng nàng lại chẳng hề hiểu được sự xấu hổ của y, đầu lười kia hết như lười chó con mà liếm loạn xa, miệng thốt ra mấy tiếng phàn nàn, “Tóc vương trong miệng thật khó chịu quá! Phì phì phì!”.

“... Nàng liếm ướt sưng cả tay tiểu sinh rồi đây này.”

“Ồ? Vậy huynh bỏ tay ra đi, nhét vào miệng ta làm gì cơ chứ?”

“Ồ?” Y thấy ngón tay mình bị phun đầy nước bọt, nhẹ nhàng nhắc nhở nàng, mới phát hiện bản thân tâm trí hỗn loạn, vốn vì lưu luyến bờ môi mềm mại kia, nên mới vẽ thêm chuyện để được lưu lại lâu hơn. Y vội vàng thu

ngón tay đang đường đột mạo phạm nàng về, thế nhưng lại không thể thay đổi tư thế ngại ngùng khi nàng vẫn đang còn gồi trên cánh tay y, đành tránh nhìn trực diện nàng mà quay sang hướng khác, “Mạo phạm quá rồi, tam tiểu thư. Tiểu sinh... tiểu sinh thất lễ”.

Lỗ tai nàng đang dán chặt trên ngực hấn bỗng nghe được những tiếng thình thịch thình thịch, nàng liền lắc đầu nguầy nguậy, “Ô! Không sao đâu, không sao đâu! Ưm... Ta không ngại huynh giữ đầu lười của ta đâu mà”. Có lẽ đây chính là hiệu ứng cầu treo trong truyền thuyết, có thể giày vò người ta khiến tim họ cứ đập như nổi trống, vừa nhanh vừa mạnh, sự phụ Tề công tử quả nhiên thật lợi hại!

“Nếu đã thế, vậy để có qua có lại, tiểu sinh... cũng không để ý vị chua như nước cà trên người tam tiểu thư đâu.” Rất chua nhưng cũng rất ngọt.

“...”

Lại nói về vấn đề chính...

“Nếu ta không xuất hiện kịp thời, vậy Lương công tử huynh vừa nãy tính... cởi hết quần áo ra thật sao?” Nếu nam nhân này thích phơi bày như thế, nàng thật không có phúc được hưởng rồi.

“Ồ? Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm. Nếu quả thật tam tiểu thư không xuất hiện ra tay tương trợ, tiểu sinh thà lấy đai lưng treo cổ tự tử, cũng tuyệt đối không để đám cường đạo kia làm chuyện nhục nhã với

mình.”

“... Dùng đai lưng để giữ trinh tiết à.”

“Ừm, có điều nếu suy nghĩ kỹ lại, có lẽ tiểu sinh sẽ từ bỏ ý định đó.”

“Hả?” Loại nam nhân nhút nhát không có gan như thế, nàng không thèm yêu đâu.

“Mẫu thân nói, bất hiếu có ba tội, không con nối dõi là tội nặng nhất. Tiểu sinh chưa lo được hương khói cho Lương gia, cho dù có muốn giữ trong sạch thể nào đi chăng nữa, thì cũng phải lưu lại huyết mạch cho Lương gia trước, sau đó mới có thể nhắm mắt ra đi.”

“...” Có cả loại nam nhân phải sinh con xong mới chịu tự sát à?

Gả cho hãn liệu có ổn không vậy?

Suốt cả chặng đường quay về Đường phủ, Lương Hạnh Thư hết sức tận tình đỡ Đường Tam Hảo. Đường Tứ Diễm nhìn thấy cảnh này, hết như có cái gai trong mắt.

Tuy nàng đã chẳng còn hứng thú với Lương Hạnh Thư, nhưng từ trước đến giờ những nam nhân đã từng để ý đến nàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ để ý đến miếng đậu hũ Đường gia kia. Vốn tưởng Lương Hạnh Thư đã là vật nằm gọn trong tay, mặc nàng muốn dùng lúc nào thì dùng, thế nhưng sao y

lại qua lại thân thiết với tam biểu tử.

Nàng nén cơn ức chế trong lòng xuống, tiễn Lương Hạnh Thư ra khỏi Đường phủ. Hai người cứ thế y trước nàng sau, không ai lên tiếng trước.

Vốn định bước vào giai đoạn tình cảm mập mờ rồi, nàng sẽ dễ thủ dễ công, cười lừa tìm ngựa.

Y cầu hôn với nàng, nàng không đồng ý cũng không từ chối, đây dựa như vậy, lúc nào cũng nhen nhóm cho y tia hi vọng. Y chính là chiến lợi phẩm của nàng, có dấn máu của Đường Tứ Diêm, nhưng lại không có lí do gì có thể cản trở nàng quen biết người đàn ông tốt hơn.

Bởi vì nàng không phải là của y, y không có quyền gì mà quản nàng.

Nhưng nàng không ngờ, cờ mình đánh lại kém một nước, đó là vì nàng cũng chẳng phải của y, nên cũng không có quyền quản y ở cùng với ai.

Nàng không thích ánh mắt của Lương Hạnh Thư dần dần hướng về phía tam biểu tử, nàng phải tranh thủ dịp này để đảo lại thế cờ mới được.

Khi y còn chưa rõ được lòng mình, chưa phân rõ được cảm giác, nàng phải khiến ánh mắt kia quay về phía mình, chỉ được nhìn nàng thôi, phải rút hẳn tam biểu tử ra khỏi tầm nhìn.

Nếu đã không thể tỏ ý mập mờ, vậy thì cứ tấn công trực diện là được

rồi.

Nghĩ đến đây, nàng liền mở miệng, “Điêm Nhi không thích chàng qua lại với tam biểu tử đâu”.

Chương 7: Lương Hạnh Thư nhen nhóm hờn ghen

Đường Tam Hảo nhát gan cứu thầy

Lời nói hờn dỗi từ phía sau truyền đến khiến Lương Hạnh Thư khựng lại.

Y quay đầu lại, thì thấy Đường Tứ Diễm đang cúi thấp đầu, nhẹ nhàng kéo lấy tay áo y, hết như đứa trẻ biết mình làm chuyện sai trái, sợ bị trừng phạt nên cố ý làm nũng.

“Diễm Nhi không thích chàng qua lại cùng tam biểu tử đâu. Diễm Nhi biết nếu nói ra những lời này, Lương ca ca nhất định sẽ cho rằng Diễm Nhi không biết điều. Diễm Nhi cũng biết rõ Lương ca ca không có ý gì với tam biểu tử hết, Lương ca ca cũng đã đề cập đến chuyện hôn sự với Diễm Nhi rồi, nhưng sao chàng lại cứ mập mờ với tam biểu tử thế? Cứ nghĩ đến đó thì... thì Diễm Nhi lại bức bối vô cùng... Lương ca ca có vì vậy mà chán ghét Diễm Nhi không?”

Đôi mắt róm lệ hơi ươn ướt kia ngược lên, kéo theo ánh nhìn vừa vô tội vừa sợ hãi, mấy lời chán ghét này nọ làm sao y có thể mở miệng nói ra được chứ, thế là đành phải mím môi lại, trơ như khúc gỗ mà lắc đầu nguầy nguậy.

“Thật tốt quá! Lương ca ca không chán ghét Diễm Nhi, Diễm Nhi thấy vui ghê! Vậy Lương ca ca có thể vì Diễm Nhi, tránh xa tam biểu tử một chút có được không?”

“O? Chuyện này... vì sao vậy? Tam tiểu thư vì tiểu sinh nên mới bị thương, tiểu sinh không thể không có trách nhiệm với vết thương của nàng được.”

“Điềm Nhi chỉ em tam biểu ty học thói xấu của người ngoài, giờ thói lọc lừa. Lương ca ca thật sự cho rằng tỷ ấy bị thương sao? Cả thân nhuốm đầy máu kia chẳng giống thật chút nào cả.”

“Tam tiểu thư... nàng ấy không giống loại người hay nói dối.”

“Cho nên, Lương ca ca tin tỷ ấy hơn tin Điềm Nhi sao?”

“...”

“Chẳng phải Điềm Nhi đã từng nói rồi sao? Nếu Lương ca ca thật lòng muốn cầu hôn Điềm Nhi, vậy thì phải chứng minh cho Điềm Nhi xem. Thế nhưng giờ đây Lương ca ca lại muốn dùng thái độ này để cầu hôn Điềm Nhi à?”

“...”

“Hay là, Lương ca ca không hề thật tâm với Điềm Nhi, chỉ muốn trêu đùa Điềm Nhi thôi?”

Lương Hạnh Thư chưa từng nghĩ rằng những vấn đề nhỏ nhặt như mấy chuyện tư tình nhi nữ kiểu này lại rắc rối và còn khó ứng phó hơn cả những

trích dẫn kinh điển trong sách trị quốc. Y bị chất vấn đến độ lâm vào đường cùng, không biết nên nói gì cho phải.

Nhịp tim đập dồn dập lúc này rốt cuộc cũng quay lại trạng thái ổn định.

Thế nhưng cứ nghĩ đến xúc cảm từ cánh môi mềm mại của tam tiểu thư mang đến, tim của y lại chẳng thể tĩnh như mặt nước được nữa. Y cố nén những y nghĩ không an phận trong lòng xuống, yếu ớt mở miệng, “Tiểu sinh đồng ý với tứ tiểu thư, một khi đã cầu hôn với tứ tiểu thư rồi, thì tuyệt đối sẽ không qua lại với tam tiểu thư nữa, càng không có y gì với nàng ấy để tránh mọi hiềm nghi”.

Lương Hạnh Thư đã ngỏ lời muốn lo lắng thuốc thang, Đường Tam Hảo bèn dùng băng vải treo cánh tay mình lên, kiên trì chờ y đến thay băng cho mình.

Chờ hoài chờ mãi không thấy ai, ngóng hoài ngóng mãi không ai đến.

Cánh tay phải cứ vờ treo như vậy, thật là khó chịu muốn chết luôn, mà bực nhất là đúng lúc này nàng lại thấy ngứa ngứa sau lưng, muốn gãi nhưng không được, đưa tay cào thì lại không tới, đành phải tựa lưng vào cột giường mà cọ cọ cho đỡ ngứa. Nàng thấy xung quanh yên lặng liền quên bég lời dặn của sư phụ Tề công tử, tháo miếng băng vải trên tay ra mà cọ tay gãi lưng một cách sảng khoái.

Đang lúc nàng thấy dễ chịu vô cùng, thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy ra.

Nàng bị tiếng mở cửa làm cho giật cả mình, tưởng rằng Lương Hạnh Thư đến thay băng, vội xoay lưng về phía cửa phòng rồi chộp miếng băng vải choàng qua đầu.

“Tam biểu tử, không cần đóng kịch nữa đâu, là muội, Điềm Nhi đây.”

Từ phía sau lưng nàng truyền đến thanh âm u oán của Đường Tứ Điềm, đôi tay ngọc ngà từ phía sau vươn đến đè cánh tay giả bị thương của nàng xuống.

Như sớm liệu trước nàng đang diễn trò, Đường Tứ Điềm dùng hết sức mà nắm khuỷu tay của nàng, “Lương ca ca đã bị Điềm Nhi đuổi đi rồi, y sẽ không đến đây nữa đâu. Y không đến, tử giả tội nghiệp cho ai xem hả? Nói cho tử biết, Điềm Nhi là nữ nhân, hơn nữa còn là loại nữ nhân không bao giờ chịu thua kẻ khác”.

“Điềm... Điềm Nhi, tử... tử đây là vì...” Thủ đoạn nham hiểm bị vạch trần ngay tại chỗ, nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Tam biểu tử không cần giải thích với Điềm Nhi, Điềm Nhi đây phải đến cảm ơn tử mới phải.”

Đường Tam Hảo thấy Đường Tứ Điềm thoáng cong cánh môi hồng, nàng khó hiểu đến sững sờ cả ra, “Cảm ơn... cảm ơn tử ư?”.

“Đúng thế, từ sau khi Song Thái biểu tử được gả đến kinh thành, đã lâu rồi Điềm Nhi không thấy phẫn khích như lúc này.” Nàng ta nói xong liền đưa ngón tay lên xoắn bím tóc bên vai, “Điềm Nhi kì quái thế đấy, chỉ có

hứng thú với biểu tở phu hoặc người đàn ông của biểu tở mà thôi. Trước đây chỉ có những ai qua lại cùng Song Thái biểu tở mới có thể lọt vào mắt muội, khi đó tam biểu tở vốn không phải là đối thủ của Điềm Nhi, trong mắt Điềm Nhi tở chẳng là gì cả. Nhưng hiếm khi thấy tam biểu tở nghiêm túc như bây giờ, vậy để Điềm Nhi từ từ so chiêu với tam biểu tở nhé”.

Vừa nghe đến tên của chị ruột Đường Song Thái nhà mình, hai mắt Đường Tam Hảo tối sầm lại, bao nhiêu bình tĩnh đều bị thu hết vào đáy mắt. Nàng quăng phất băng vải trong tay qua một bên, không thèm để ý đến Đường Tứ Điềm, cất bước muốn rời khỏi phòng.

“Đứng lại! Tam biểu tở!”

“Điềm Nhi, tở không muốn đôi co với muội đâu.”

“Tở không muốn đôi co với tôi ư? Tam biểu tở bây giờ đang tuyên chiến với Điềm Nhi đấy à? Chẳng phải ở trước mặt người khác tở luôn bày ra bộ dạng an phận thủ thường, tính tình tử tế không muốn tranh với đời hay sao? Bây giờ thì sao nào? Bỗng dưng thấy thông suốt ra à? Hay là tở thật sự động lòng với tên Lương thư sinh kia, muốn làm Trang nguyên phu nhân? Mà cho dù làm Trang nguyên phu nhân, cũng nên là Điềm Nhi tôi mới phải, tam biểu tở có tư cách gì mà tranh đoạt với tôi? Cả tở và Song Thái biểu tở chẳng qua đều là con nuôi mẫu thân nhận về khi chưa sinh tôi ra mà thôi, chỉ có Đường Tứ Điềm tôi mới là máu mủ ruột rà của Đường gia thôi biết chưa!”

Đường Tam Hảo mím chặt môi không nói một lời. Nàng chưa bao giờ quên mình và tở tở đều do Đường gia nhận về nuôi để kiếm con nối dõi, hơn nữa từ sau khi Đường Tứ Điềm được sinh ra, nàng càng không dám quên thân phận một nửa người dung của mình với Đường gia.

Nhị tử Đường Song Thái tính cách hiếu thắng hơn nàng, từ nhỏ đã không chịu nổi Điem Nhi ngang ngạnh luôn được nuông chiều, lúc nào cũng cảm thấy muội ấy phòng hờ mình, xem mình là chướng ngại tranh đoạt gia sản Đường gia. Còn Điem Nhi lại cho rằng nàng và tử tử là người đã chiếm bớt sự cưng chiều của cha mẹ dành cho muội ấy, nếu muội ấy được sinh ra sớm vài năm, thì Đường gia nhất định sẽ không phải đeo hai cái gánh nặng này. Cho nên từ sở thích ăn mặc cho đến cả vị hôn phu, bất cứ thứ gì muội ấy cũng đều phải tranh đoạt với tử muội nàng cho bằng được.

Cha mẹ lúc nào mà chẳng yêu thương cốt nhục của mình hơn. Nhị tử vốn có một mối nhân duyên tốt đẹp, kết quả Điem Nhi sống chết muốn được gả cho vị hôn phu của biểu tử, cứ nhằm ngay người này mà ngả nón quyến rũ. Mọi việc bị Điem Nhi làm cho rối tung lên, hôn sự của nhị tử cũng bị thổi cho bay hơi. Trong cơn nóng giận, nhị tử liền đồng ý cuộc hôn nhân ngoài thành Tây Du, một hơi gả thẳng đến tít tận kinh thành xa xôi.

Đến giờ nàng cũng không biết rốt cuộc nhị tử đã gả cho ai, chỉ biết nhà đó làm quan to ở kinh thành, rộng rãi hào phóng. Nhị tử giận dữ, không chịu mang theo bất kì món hồi môn nào của Đường gia, phía bên nhà tử phu cũng không có lấy một câu oán trách.

Đã có vết xe đổ rành rành trước mắt, nhìn thấy nhị tử có năng lực như thế mà cũng tranh không lại Điem Nhi, chỉ có thể nén giận mà gả đi xa, nên từ nhỏ nàng đã tập thói quen cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng trước sở thích xuống tay với “biểu tử phu tương lai” của Điem Nhi.

Không phải tính nàng hiền lành dễ tính, chỉ là do bị chèn ép đến mức chẳng còn cách nào khác mà thôi.

Chỉ cần không có người để ý, thì sẽ không bị Điem Nhi cướp đi, chỉ cần

trong lòng không có người đặc biệt quan trọng, thì sẽ không sợ bị mất đi. Nàng tuyệt đối không muốn giống như nhị tử phải gả đi trong nước mắt, vì thế, nàng cứ dứt khoát đừng yêu thích ai hết là được, cho dù có thì cũng bị cướp đi thôi. Bất kể là ai cũng được, nàng đều có thể đồng ý gả đi.

Thật không ngờ, dù là như vậy, Diêm Nhi cũng không chịu.

Có lẽ do nhị tử nhận thua quá sớm, khiến mọi người khó chịu, có lẽ nhị tử bỏ đi rồi, mọi người không còn ai là đối thủ nữa.

Cho nên, mới xem nàng như dê con thể nặng.

“Diêm Nhi, tử không phải là đối thủ của mọi người, có thể để tử nhận thua không?” Nàng nhát gan như vậy đấy, nếu đầu hàng mà có thể giữ được mình, dù nói nàng không có chí khí không có tương lai cũng chẳng sao.

“Nhân thua ư? Quân cờ mà tam biểu tử đánh ra đã lấn sang sân của Diêm Nhi rồi, sao có thể nói muốn thu lại là thu được? Chi bằng vậy đi, chúng ta lấy Lương thư sinh ra mà đặt cược, xem thử hai chúng ta ai sẽ thắng ai, ai có thể khiến y phải mở miệng ra thừa nhận không phải mình thì sẽ không cưới về?”

“Diêm Nhi, đừng lấy người khác ra mà đùa bỡn như vậy.”

“Đùa bỡn? Chiêu này là Diêm Nhi học được từ tam biểu tử mà. Chẳng lẽ tam biểu tử thật lòng thật da thích Lương thư sinh nên mới dùng mấy trò hạ lưu lừa mình dối người này để theo đuổi huynh ấy hay sao?”

Đường Tứ Diễm nhẹ nhàng giơ hai ngón tay lên, giật phăng miếng băng vải dính đầy nước cà chua kia, không cần nói cũng đã lộ rõ ý Đường Tam Hảo, tởm chơi người ta cũng khá đấy, khiến người ta mơ mơ hồ hồ không phân được thật giả.

Đường Tứ Diễm rút mấy ngón tay lại, tấm vải trắng rơi xuống mặt đất, nàng nhấc chân giẫm lên, cười lạnh rồi đẩy cửa ra ngoài.

“Tam biểu tử, Diễm Nhi không nhớ đã cho phép tử được quyền nói ‘không’ khi nào. Tử vốn chỉ là món đồ chơi để Diễm Nhi tôi giải sầu mà thôi, bằng không Đường gia chúng tôi nuôi tử để làm gì? Ăn không ngồi rồi thôi chắc? Trước khi Diễm Nhi được gả đi, làm phiền tam biểu tử chịu khó cùng Diễm Nhi chơi cho thỏa thích đã nhé.”

Cửa phòng lập tức khép lại.

Đường Tam Hảo chớp mắt nhìn chằm chằm miếng băng vải vấy bẩn bị ném dưới đất kia, nặng nề thở dài một hơi.

Phải đấy, nàng ghét cái tính thích đùa bỡn người khác của Đường Tứ Diễm như thế, cứ sao còn hồ đồ mà làm những chuyện vớ vẩn như mọi ấy cơ chứ?

Hay là cứ từ chối ý tốt của Tề Đại Thánh công tử cho rồi. Chỉ cần Diễm Nhi được gả đi, thì sẽ có một ngày nàng cũng có thể xuất giá.

Nàng là một người rất thoải mái, không cần vội.

Hôm sau, Đường Tam Hảo chạy đến thư viện Tây Lục tìm Tề Đại Thánh, muốn đem quyết định đại nghịch bất đạo tự ý làm chủ của mình nói cho hắn biết.

Cánh cổng thư viện Tây Lục vốn là nơi các thực nữ đợi tình lang, đặc biệt khoảng thời gian tan học chính là giờ cao điểm. Nàng đứng ngoài vòng vây đông đúc, làm thế nào cũng không chen vào nổi, chỉ có thể nhón chân thò đầu dòm ngó. Mục tiêu của nàng rất nổi bật – một vị công tử kiêu căng mặc đồ đồ chói.

Lương Hạnh Thư dường như là người đầu tiên thấy được quả đầu không ngừng nhấp nhô trong đám người kia. Nhớ đến lời hứa hôm qua với tứ tiểu thư, y không tỏ bất cứ thái độ gì, phui phui tay áo màu trúc xanh, cụp mắt xuống lướt qua người nàng vờ như không thấy.

Đường Tam Hảo cũng biết điều mà cúi đầu xuống, vốn có ý muốn chào hỏi mấy câu với y nhưng thoáng chốc đều bay sạch. Dù sao y cũng không phải nam nhân đầu tiên nàng gặp mắt rồi sau đó tỏ ra không quen biết nàng. Nàng biết rõ Diêm Nhi lợi hại thế nào, nên để tránh bị xấu hổ, nàng cũng xoay người sang chỗ khác vờ như không thấy y.

Lương Hạnh Thư rảo bước về phía trước, chỉ mấy bước chân đã bỏ lại nàng phía sau lưng. Nàng vốn nên cong khốe môi lên rồi mỉm cười chào y mới phải, mặc cho y xem nàng như người xa lạ mà thờ ơ lướt ngang.

Là bản thân y từ chối người ta, bỏ mặc người ta trước, có gì lại nhen nhóm lòng tham, hy vọng nàng chào hỏi y trước, để y có cơ dừng lại hàn huyên vài câu với nàng?

Y nên bình tĩnh lại mới được, tu tâm dưỡng tính, chứ không nên lấy lời hứa kia ra làm cái cớ.

Y đã đồng ý rằng, không qua lại với nàng nữa. Nếu đã có ý cầu hôn với tứ tiểu thư, vậy y nên tránh mọi hiềm nghi, phải xem nàng là đại di tử* của mình, là trưởng bối... trưởng bối...

*Đại di tử: Chị vợ.

Nhưng đi đường gặp trưởng bối, lại làm như không thấy mà đường đột lùi đi, chẳng phải rất không lễ phép hay sao, uổng công y đọc sách bấy lâu?

Đây là lần đầu tiên trong đời y tìm cớ cho hành động của mình, vừa xoay bước chân lại, cả người y đã ở trước mặt tam tiểu thư rồi, y đứng đờ như khúc gỗ không tài nào mở miệng được.

Đường Tam Hảo vốn không ngờ được y đi rồi còn quay lại nữa, nhất thời luống cuống, thậm nghĩ đến cánh tay không bị thương của mình nếu bị lộ, rồi tương lai y lại thật sự trở thành muội phu của mình, vậy thì chẳng phải nàng đây sẽ xấu hổ cả đời hay sao? Đại di tử giảng bấy muội phu mình, có ý muốn muội phu để ý đến mình? Vậy còn ra thể thống gì nữa chứ!

Nghĩ đến đây, nàng vội ôm cánh tay giấu phía sau lưng.

Lương Hạnh Thư vừa thấy cánh tay nàng không băng bó đàng hoàng liền nhíu mày, “Cánh tay của tam tiểu thư còn đau không?”

“Ồ? Ta... Hi hi... Hình như nó không có gì đâu. Không đau gì hết!”
Nàng cười xòa nói cho có lệ.

“Không đau không có nghĩa là không bị tổn thương xương cốt, nàng tốt nhất không nên ham chơi chạy loạn, phải dùng băng vải cố định cánh tay mới được.”

“Được rồi được rồi, ta về nhà sẽ bó lại mà.”

Hàn huyên xông rồi, y cũng không còn có gì để tiếp tục nên đành phải xoay người đi, nhưng miệng lại đột nhiên buông ra một câu: “Tam tiểu thư đứng đây là để chờ... người sao?”.

Chữ “ta” còn chưa ra khỏi miệng, đã bị hắt nuốt tọt xuống luôn rồi.

“Đúng vậy đúng vậy. Ta đang chờ một người.”

“Vậy đã đợi được chưa?”

Dường như nàng hiểu được ý gì đó trong lời nói của y.

Nàng sợ y hiểu lầm mình lại đến đây dựa vào với muội phu tương lại, nên vội vàng lắc đầu phân rõ quan hệ.

“Á... Ồ... Huynh hiểu lầm rồi, ta biết chuyện hôn nhân giữa hai ta đã đẹp qua một bên, hơn nữa huynh đã từng ngỏ ý cầu hôn với Điềm Nhi, hôm qua là do ta quá xằng bậy, ăn nói mê sảng, ta ta ta... Ta đã nghĩ thông rồi, tuyệt đối sẽ không dây dưa với huynh nữa đâu!” Nàng không thể sa đọa giống như Điềm Nhi được, việc đùa bỡn tình cảm của người khác, nàng không làm được.

“...”

Lòng ngực như bị thứ gì đó mạnh mẽ nện vào, vô cùng đau đớn? Đây là cảm giác đau nhói buồn bực từ ngực y truyền đến sao?

Hóa ra không chỉ có y muốn vờ như không quen biết nàng, mà bản thân nàng cũng đang kiêng dè y. Thế mà y còn lo lắng phải cự tuyệt ý tốt của nàng thế nào mới được, phải làm thế nào nói cho nàng biết, y đã đồng ý với người khác giữ khoảng cách an toàn với nàng rồi.

Bây giờ xem ra, những lo toan vụn vặt đó là quá dư thừa.

“Vậy thì là tiểu sinh đường đột rồi. Cáo từ.”

“Được rồi được rồi, Lương công tử huynh đi thông thả nhé.”

“Ừm.” Sao mà thông thả được nữa chứ, y phải nhanh chóng rời khỏi nàng mới được. Cơn đau nhói nơi lồng ngực không hiểu sao mỗi lúc một lan rộng, giãy vò y khiến y suýt quên luôn phong thái của người quân tử, muốn tóm lấy bả vai của nàng lắc mạnh rồi chất vấn nàng cho rõ ràng, đã biết vậy sao còn chạy đến đây trên người y làm gì!

“A phải rồi! Lương công tử, huynh có nhìn thấy vị Tề công tử Tề Đại Thánh không? Ta chờ ở đây đã lâu, nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu hết...”

“Nàng không tìm thấy tên ăn chơi trác táng kia thì liên quan gì đến ta! Thích tìm hắn như vậy thì cách xa ta một chút!” Con tức giận lỗ mãng cuộn cuộn dâng lên trong lời nói, Lương Hạnh Thư phất tay áo nhanh chóng rời khỏi.

“Hả... Hóa ra Lương công tử cũng biết giận! Có điều, y nổi giận cái gì mới được chứ? Ôi trời, thật khó hiểu quá.”

Tề công tử ăn chơi trác táng đang ở đâu cơ chứ?

Đương nhiên là ăn mặc xa hoa xách theo cái lồng chim đi chơi bời, miệng huýt sáo một cách đều đặn vừa nựng vừa nhử hai con họa mi vừa mới mua được, nhàn nhã thoải mái bước vào một quán trà.

Tên thư sinh ngốc kia dễ đối phó hơn cả trong tưởng tượng của hắn. Vốn tưởng rằng y chơi thân với thằng cha Bạch Long Mã cậy tài khinh người kia, thì ắt sẽ có chút năng lực, ai dè chỉ cần vài cân nước cà chua đỏ tươi kèm theo mấy câu thoại buồn nôn là có thể khiến sững sờ mà sờ môi Đường Tam Hảo, rồi kim lòng không được mà lén ăn đậu hũ Đường gia.

Có điều ăn sơn hào hải vị mãi rồi, chả biết ăn đậu hũ sẽ có vị thế nào đây nhỉ.

“Người đâu! Cho tiểu gia một đĩa đậu hũ trộn hành.”

Hắn vừa căn dặn tiểu nhị trong quán trà, vừa đút hạt hướng dương cho chim ăn, tưởng tượng mấy ngày nữa là hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi trở về kinh thành, tiếp tục làm Cửu thiên tuế hô mưa gọi gió. Tiệm thể tìm có nào đó gom lão trọc dám làm khó hắn ở Hạnh Thiên tự cùng thẳng nhãi Bạch Long công tử không biết hợp tác kia lại để dạy bảo một lượt luôn.

Nên tổng bọn họ vào lao ăn cơm tù, hay là cho sung quân ngoài biên ải đây nhỉ?

Trong lòng đã vạch sẵn ý đồ khoe miệng nhếch lên cười xấu xa, hắn đang chuyên tâm ngắm nghía hai cái chim trong lồng, không hề chú ý tiểu nhị bưng đậu hũ đang lặng lẽ đi đến bên bàn, rồi bất thành linh rút ra một con dao ngắn từ sau lưng đâm về phía hắn.

“Đồ gian thần cầu tặc ngoại bang kia, mau nộp mạng đi!”

Quý tha ma bắt! Là tàn dư của bè phái phản tặc trong kinh thành, sao lại mò đến tận thành Tây Dư này để ám sát hắn vậy?

Tề Thiên Sanh đập tan lồng chim trong tay, hai con chim vừa nãy còn được hắn yêu thương chớp mắt đã bay ra phía trước làm tấm chắn giữa hắn và gã thích khác.

“Su phụ Tề công tử! Huynh lại chơi trò “cường đạo” nữa à? Để tôi tới cứu huynh nha!”

Giọng nói quen thuộc làm hắn nghĩ ngay đến mấy thanh âm oang oảng trên chợ, hắn đưa mắt liếc xéo, không cần nhìn kĩ cũng biết là khúc củi mục thành sụ thì không, bại sụ có thừa Đường Tam Hảo giá lâm rồi.

Đường Tam Hảo không nói hai lời, vươn tay anh dũng chắn ngay phía trước Tề Thiên Sanh, hết sức nghĩa khí và hùng dũng mà quay lại nhoẻn miệng cười với hắn, “Huynh lại muốn huấn luyện tôi nữa đúng không? Tôi biết chắc sẽ như vậy mà! Yên tâm đi! Tôi sẽ bảo vệ huynh, tôi giờ không còn là khúc củi mục Đường Tam...”.

“Vèo!” Tiếng dao sắc bén bay đến cắt ngang mấy lời hàm hồ của nàng, sau đó lưỡi dao kia nhẹ nhàng đáp xuống, cắm phập vào cánh tay nàng khiến máu tươi bắn ra như hoa rơi...

“Phù hu hu hu!!! Đau quá đi mất!!! Sao nước cà chua bắn ra lại đau đến vậy chứ! Oa oa oa! Huynh gạt tồ, huynh nói nước cà chua mà phun ra người ta sẽ không chém tôi nữa mà! Cứu tôi với!” Cô ngọc này mới trước đó còn hùng hồn nói rằng muốn bảo vệ người ta, giờ đây lại quên sạch những lời mình vừa nói, cứ gào lên mà khóc quang quác như gà thế kia.

Là mạng người đấy! Cả phụ nữ mà cũng không tha, muốn giết người diệt khẩu luôn à?

Ai nói cho nàng biết hắn đang chơi trò gì đây, chẳng lẽ lần này có người muốn lấy đầu hắn thật sao?

Chương 8: Tề Đại Thánh tâm thoán rung động

Đường Tam Hảo ngây ngô không biết

Thành thật mà nói, mấy vụ ám sát bé bằng hạt mè này đều là chuyện thường ngày, từ bé đến giờ Tề Thiên Sanh gặp mãi cũng thành quen.

Kể từ khi bắt đầu tiếp nhận việc tiêu diệt bè phái loạn đảng từ Hình bộ*, hấn bị ám sát liên tục. Lần nguy hiểm nhất, phải kể đến cái ý tưởng hết sức sáng tạo chẳng biết đào đâu ra của gã thích khách nọ, nhận lúc hấn đi nhà xí mà phá cửa bỏ vào, hại hấn phải túm lưng quần mà chạy thực mạng cả buổi.

*Hình bộ: giữ việc luật lệnh, hình phạt án tù, ngục tụng và xét xử người phạm tội ngũ hình.

Từ sau vụ việc lần đó, hấn không chỉ rèn được khả năng chạy bán sống bán chết, mà ngay cả khi đi nhà xí, việc thắt lưng quần cũng nhanh và chặt hơn hấn người bình thường.

Chẳng hạn như lúc này đây, bất thành linh có một con dao bay ra ngay trước mặt, hấn chỉ cần phóng vào một góc an toàn để né là xong chuyện, đang tính vọt ra cửa bỏ chạy, thì lại thấy gã côn đồ kia túm lấy Đường Tam Hảo đang choáng váng lão đảo mà uy hiếp hấn.

“Chó ngoại tộc, đừng hòng trốn, ả đàn bà của mày đang ở trong tay ông, coi chừng ông thụt ả đấy!”

“Này này này! Người làm ơn có thể chuyên nghiệp một chút được không? Ám sát thì lo mà ám sát đi, chả lẽ lão đại của người còn giao cho người thêm nhiệm vụ sỉ nhục khiêu thăm mĩ của tiểu gia sao? Con mắt nào của người nhìn thấy cô ta chính là người đàn bà của ta hả?;;

Mặc dù tính mạng mới là quan trọng, nhưng người sống cũng phải có phẩm cách mới được, sỉ nhục khiêu thăm mĩ của hãn kiêu này, hãn nhất định phải quay lại làm cho ra lẽ mối quan hệ nam nữ hết sức trong sáng kia để mọi người biết mới được!

“Miếng đậu hũ Đường gia này không phải là ả đàn bà của mày ư? Vậy tại sao mày lại muốn ném thử món đậu hũ hả?” Đây rõ ràng là tương tư quá mức đâm ra gây họa, vì vậy mười muốn nhìn đồ ăn để nhớ đến người!

“Quý tha ma bắt nhà người đi, người là sĩ tử thi rớt đó hả? Viết tiểu thuyết diễm tình chả kiếm được bao nhiêu bạc nên mới chạy đến đây chơi trò ám sát à? Cô ta không phải là người đàn bà của ta! Không đúng không phải sai rồi! Nếu người muốn hỏi mối quan hệ giữa hai chúng ta là gì, tiểu gia chỉ có thể nghiêm túc mà trả lời thật với người một câu, chúng ta chỉ là bạn tốt của nhau thôi!”

“...” Mồ hôi lạnh tí tách rơi... Quan lại triều đình luôn thích dùng cái giọng điệu ấy để đĩnh chính những vụ tai tiếng cho mình, khiến người ta càng nghe càng thấy mập mờ, “Tóm lại, ông đây mặc xác quan hệ giữa bọn bay là gì, nếu mày dám bỏ trốn, ông sẽ chém chết ả!”.

“Tùy người! Ai thêm quan tâm chứ!”

Có thấy hai con chim bị đem ra là tấm chắn rồi sớm bay đến miền cực lạc kia không? Trong mắt hấn, Đường Tam Hảo đây chả khác gì chúng nó. Tính người của hấn sớm đã đem vứt bằng sạch trong tiệm cầm đồ rồi, những gì còn sót lại chả đáng một đồng. từ nãy đến giờ hấn vẫn đứng ở đây nói nhảm chỉ vì muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân, giờ đây mục đích đã đạt được, hấn nên lách mình chuẩn bị trốn chạy giữ lấy cái nạng này là hơn hết.

Hấn và miếng đậu hũ kia không có “thân” đến mức phải vào sinh ra tử vì nạng, nói một cách nghiêm túc, chuyện sống chết của nạng vốn chả liên quan gì đến hấn, nếu lỡ chết rồi thì để lão trọc kia tìm một nhiệm vụ mới cho hấn làm là xong, không biết chừng còn có thể giảm bớt độ khó nữa kia!

Tốt như vậy sao lại không làm chứ? Tiểu gia đi đây!

“Chó ngoại tộc, không được chạy! Con đàn bà thôi này! Đừng có túm lấy giày ông, mau buông ra!”

“Bụp bụp” tiếng chân đã bùm bụp khiến Tề Thiên Sanh phải quay đầu lại nhìn, vừa nhìn thì trống ngực liền nhảy liên hồi, quả tim không thể không chế mà co thắt lại.

Hấn thấy gã thích khách kia đang hung hăng giơ cao cẳng đạp liên tục vào miếng đậu hũ mềm mại này, đậu hũ bị đá trống rất đáng thương, nhưng dù thế nào vẫn không chịu buông tay ra, sống chết vẫn túm chặt đôi giày đen của gã thích khách, giữ chân không cho gã có cơ hội đuổi giết hấn.

Mặc dù bị gã chém thật sự rất đau, đau đến mức nạng chìm hấn trong trạng thái tê dại, nhưng để gã không thể chạy đi truy sát Tề công tử, nạng

quyết liều cái mạng này!

Nghĩ đến đây, nàng liền nhe hàm răng sáng bóng ra, há miệng cắn vào chân người nọ.

“Con đàn bà chết tiệt thói tha này, dám cắn ông à!”

Tên thích khắc kia giờ lưỡi dao ngắn sắc bén lên nhắm thẳng lưng nàng mà đâm xuống, một trận gió mạnh ủa đến rít gào, gã chỉ cảm thấy khi lưỡi dao trong tay hung hăng cắm xuống, dưới chân bỗng nhẹ tênh, miếng đậu hũ Đường gia vốn vẫn khăng khăng ôm chặt lấy chân gã không biết từ lúc nào lại nằm trong lòng tên chó ngoại tộc kia, lưỡi dao sắc bén của gã còn cắm trên cánh tay tên chó ngoại tộc ấy, sau khi mạch máu bị đâm vỡ, máu đỏ thấm ướt cả cánh tay chảy liên tục không ngừng.

“Chó ngoại tộc, mày còn bảo ả không phải nữ nhân của mày à?”

“Quý tha ma bắt, ngươi có nhất thiết phải tranh luận với tiểu gia cái vấn đề lãng nhăng chả đáng một đồng này không?” Nhiệt tình moi móc chuyện đời tư của mệnh quan triều đình như vậy, bộ tính viết mấy thứ sách phản động gì đó rồi đem lưu hành ngoại thị trường hả? Nên biết, thứ mà chó ngoại tộc phun ra không hẳn là máu chó đâu nhé! Phải làm cho rõ mới được!

Có điều, lần này diễn quá trớn rồi, hẳn lại vì một người phụ nữ mà lãnh trọn một dao khiến máu chảy đầm đìa! Xi!

Hắn rốt cuộc bị thứ gì làm cho mù mị đầu óc thế này? Mặc chứng gì lại nổi lòng trắc ẩn, không thể không chế bản thân mà quay đầu trở lại? Chẳng

lẽ hấn bị trúng chiêu của chính mình? Mới vừa rồi ngực hấn cứ đập thành thịch, tâm trí mê muội, càng nhìn gương mặt lấm lem vết bẩn của nàng thì càng thấy thuận mắt, càng nhìn dáng vẻ liễu mạng bảo vệ hấn của nàng thì càng thấy thương tiếc, lí trí lúc đó vốn không thể thắng nổi con tim, chẳng buồn suy nghĩ liền xông đến cứu nàng!

Xem ra hiệu ứng cầu treo này quả thật lợi hại, ngay cả người lăn lộn trong chốn tình trường nhiều năm như hấn cũng không thể kháng cự lại được. Có điều... nếu nói như thế, vậy đây chỉ là ảo giác, hấn tuyệt đối không ngu ngốc, thiếu vững vàng như tên thư sinh kia đâu.

Ảo giác chính là ảo giác, chỉ cần thứ cảm giác tạp nham không có thật này quay đi thì sẽ ổn cả thôi, hấn vốn không cần để ý cho một người, hấn và cô ngốc này chỉ là “bạn tốt” của nhau thôi.

Tề Thiên Sanh đang phiền muộn muốn chết, nhưng vừa thấy gã thích khách kia đang ngoe nguẩy muốn vùng dậy, toan rút đao phóng về phía hai người họ, hấn không thềm nhiều lời liền vội vàng ôm đầu hũ vọt thẳng ra cửa trốn mất dạng. Bồ khoái tuần tra ngay trạm dịch nha môn vừa thấy có kẻ giở thói hành hung chém người giữa phố, chưa tính tội bọn này không xem họ ra gì thì thôi, đã vậy còn phá banh cái kế hoạch lĩnh tiền thưởng cho việc “giữ trị an liên tục một trăm ngày” của họ nữ chứ, họ hết sức tức giận liền rút khoái đao phóng thẳng về bên đó. Đám thích khách phát hiện hành động của mình đã lọt vào mắt quan phủ, ngay cả giặc cũng chả thềm đuổi theo nữa, vút lại một câu hết sức thấp hèn “Chó ngoại tộc, chờ đó, rồi sẽ có một ngày ông đây băm thây xẻ thịt mảy ra”, nói xong lập tức co cẳng chạy biệt tăm.

Nhóm bồ khoái chỗ trạm dịch vừa rút đao ra, liền nhắm hướng bọn thích khách đào tẩu mà truy đuổi. Tề Thiên Sanh gần như đã kiệt sức, dùng cánh tay bê bết máu vác miếng đầu hũ nát bèm kia chạy thẳng một mạch đến bên góc tường, tay kia thì chổng vào vách tường, thở hồng hộc.

Dạo gần đây sống quá an nhàn thì phải, lâu rồi không tập chạy bán sống bán chết kiểu này, mới khiêng miếng đậu hũ này chạy được vài bước đã làm hấn thở hổn hển như trâu rồi, quả nhiên ăn sung mặc sướng quá mức cũng khiến thể xác lẫn tinh thần con người ta bị mai một dần!

“Sư phụ Tề công tử... Huynh không sao chứ?” Đường Tam Hảo từ trong cơn choáng váng chợt tỉnh dậy, đôi mắt mơ mơ màng màng, câu đầu tiên nói ra tuy rất yếu ớt nhưng lại đong đầy sự quan tâm lo lắng.

Hấn lại không hề cảm kích, mà còn tức tối hừ hừ, “Bị người ta đâm cho một phát như xiên thịt nướng, sao lại không sao được?”.

“Ôi trời! Cánh tay của huynh bị người ta đâm cho một nhát kia!”

“Đúng vậy! Sao không vắt óc suy nghĩ xem vì ai ta mới ra thế này hả?” Quả là miếng đậu hũ thôi ngu si đàn độn mà, “Cô nói xem đang yên đang lành cô lao đến đó phá phách làm gì?”.

“Vậy ý của sư phụ Tề công tử là... huynh đã cứu tôi sao?” Nàng không hề để tâm đến cái vẻ khinh khỉnh đầy tức tối của hấn, trong lòng giờ đây đã ngập đầy cảm giác ngọt lịm luôn rồi.

“Chứ sao nữa? Chẳng lẽ cô cho rằng mình thật sự là Phật sống Đường Tam Tạng chuyển thế, luôn có cái chuông vàng úp lên người để bảo vệ cho cô chắc?” Hấn loay hoay với con dao cắm trên tay mình, không dám tự tiện rút ra, nghĩ bụng nên đến chỗ đại phu xem thì tốt hơn, bỗng dưng một ánh mắt hết sức nóng bỏng từ bên cạnh phóng thẳng lên người hấn làm tóc tai hấn dựng hết cả lên. Đôi mắt kia to tròn như vì sao sáng lấp lánh nhìn hấn

chan chứa nỗi niềm, đã vậy còn liên tục bắn ra ánh sáng tình yêu rực rỡ lung linh. Trong khoảnh khắc ấy, hấn cảm thấy da gà mình nổi hết cả lên.

“Này! Cô bị làm sao lại nhìn tiểu gia bằng cái kiểu đó hả?”

Quả tim nàng cứ đập liên hồi, khuôn mặt thì cứ nóng ran lên, rồi mấp máy đôi môi như nói cái gì đó, “Tôi... cái mà huynh dạy... cái mà sư phụ Tề công tử dạy tôi ấy...”.

“Câm miệng, bây giờ bất kể cô có cảm giác gì với tiểu gia, cũng đều là ảo giác từ hiệu ứng cầu treo hết! Chỉ là ảo giác thôi cô có hiểu không? Tất cả đều là giả, không phải sự thật! Rồi nó sẽ biến mất ngay thôi!” Đúng vậy, cái cảm giác tim gan run rẩy không ngừng này đều là ảo giác! Đều là giả cả! Đừng có dùng ánh mắt vô tội đó mà mời gọi hấn, đừng lay thứ cảm giác tội tệt chết giẫm đó sang cho hấn! Mau biến đi cho hấn nhờ, biến hết đi!

“Ồ.. đây là ảo giác ư?” Thứ cảm giác sau khi được người khác bảo vệ, lồng ngực như căng cứng, hệt như có thứ gì đó dao động không ngừng trong đó, khiến quả tim cứ run rẩy liên hồi, đây chính là trạng thái hồi hộp mà hiệu ứng cầu treo mang lại sao?

“Đúng vậy. Chính là ảo giác! Tiểu gia cảnh cáo cô, chúng ta đã ước pháp tam chương, cô không được thích ta!”

“Ồ... nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết! Lặp lại ba lần cho tiểu gia nghe! Không được thích ta!”

“Không được thích tôi! Không được thích tôi! Không được thích tôi!”

“Ai khiến cô phải nhắc nhở tiểu gia! Tiểu gia đương nhiên sẽ không thích cô! Quý tha ma bắt cô đi, tiểu gia chỉ muốn cô nhắc nhở chính bản thân mình, không được thích tiểu gia!”

“...À, ờ... tuyệt đối không được thích huynh, không được thích huynh, không được thích huynh!” Thật sự là rất khó, rất khó, rất khó mà!

Chương 9: Tề Đại Thánh trong lòng bức bối

Lương Hạnh Thư đi trước đoạt người.

Đám chó thích khách cuối cùng cũng phá vòng vây trốn thoát, nhóm bồ khoái ăn cơm nha môn sao nữ làm mất thể diện nha môn được, án đã được lập ra thì nhất định phải được điều tra, mà đầu mối duy nhất lúc này chính là người bị hại – Tề nào đó cùng Đường gì đó.

“Này, hai nười các người bị người ta chém, đến nha môn lấy lời khai.” Đại ca nha sai đi đầu giờ giọng quan phách lối gọi họ, bị bọn này phá hỏng kế hoạch “một trăm ngày trị an tốt đẹp”, cơn tức của y còn nghẹn cả cục ở cổ đây này.

Đường Tam Hảo gật đầu nhữ già tởi định cất bước đi theo, nhưng Tề Thiên Sanh không thích có người ở trước mặt hấn giờ trò quan quyền như thế, liền túm lấy nàng vút ra sau lưng mình, lạnh lùng nói, “Người bảo ai bị người khác chém hả?”.

“Trên tay cầm nguyên con dao, không phải bị chém thì gọi là gì? Không thích gọi như vậy à? Vậy thì thế này, hai người phải chịu ngàn mũi dao kia, qua đây cho lời khai”.

“Người!” Tề Thiên Sanh vốn bị nhát dao kia bỏ cho lửa cháy bùng cả bụng, giờ còn bị tên bồ khoái này châm dầu, ngọn lửa kia càng cháy càng dữ dội, “Chỉ là một tên gác thành quèn mà dám nói chuyện với tiểu gia kiêu đó à? Người là người của đơn vị nào, mau xưng tên ra!”.

“Muôn hỏi ta là người của đơn vị nào à? Ranh con nhà người là ai chứ? Dám ở trên địa bàn của bọn ta giờ giọng hồng hách à? Gác thành thì sao nào? Dùng bạo lực trị bạo lực có biết không hả? Muôn trị đám lưu manh chốn này, thì bọn ta phải lưu manh hơn cả lưu manh! Dẫn chúng đi!”

Thân là người bị hại giờ lại như tội phạm bị áp giải đến nha môn, cả đời Tề Thiên Sanh hẳn chưa từng xui xẻo như vậy, chẳng lẽ miếng đậu hũ thối này chính là khắc tinh của hắn? Tại sao từ sau khi gặp nàng thì hắn chẳng khác gì vừa lặn từ trong lò than ra vậy, lúc nào cũng xui tận mạng!

Cũng may phúc lợi ở nha môn không quá tệ, còn có cả đại phu nữa. Lão đại phu cẩn thận xử lí miệng vết thương trên cánh tay Đường Tam Hảo, rồi mới quay sang bắt đầu rút dao ra khỏi cánh tay Tề Thiên Sanh.

Lão đại phu sờ sờ con dao đang cắm trên tay hắn, sau đó nói với Đường Tam Hảo bằng giọng đầy quan tâm, “Tam cô nương tốt hơn không nên nhìn làm gì, mấy cảnh rút dao máu bắn tung tóe này rất đáng sợ đấy”.

“Vậy chẳng phải Tề công tử sẽ rất đau sao? Nếu không vì cháu, huynh ấy cũng sẽ không bị...”

“Đậu hũ họ Đường kia, cô mau đem cái bộ mặt đưa đám đó cất đi cho ta, không cần phải cảm động, là ta khi không lại tự rước xui xẻo vào người, chứ không hơi đâu mà lãng phí lòng từ bi cho miếng đậu hũ như cô!” Tề Thiên Sanh lấy một lọ thuốc từ trong túi tay áo đưa cho lão đại phu rồi dặn dò, “Ông dùng thuốc này đổ vào vết thương cho ta”.

“Đây là gì vậy?”

“Thuốc giải độc chứ gì nữa! Ai biết được thằng điên kia có tâm độc trên lưỡi dao không.”

Lão đại phu đưa tay nhận lọ thuốc, mở nắp lọ ra rồi nhẹ nhàng ngửi, hương thuốc thoang thoảng khắp chốn. Đây nhất định là một lọ thuốc tốt vô giá, cũng có thể nói người này đã từng trúng phải loại độc vô cùng lợi hại, nên lúc nào cũng mang thuốc giải bên mình để phòng thân, “Rốt cuộc công tử đã trêu chọc phải kẻ thù thế nào? Sao chúng có thể ra tay hung ác như vậy chứ?”.

“Hừ, một lời khó mà nói hết, nói chung ông cứ đổ thuốc kia lên vết thương cho ta là xong chuyện.”

“Được rồi, lão đây sẽ bôi thuốc giúp công tử, vùng thịt quanh lưỡi dao này đã cứng lại rồi, phải xoa nắn cơ thịt quanh đó rồi mới rút cây dao găm này ra được.”

“Ừm. Nếu còn độc tố nào chưa trừ sạch được, ông cứ cắt cả miếng thịt nát đó cũng chả sao.”

“Phải cắt cả thịt nữa à? Đại phu, như vậy chẳng phải sẽ rất đau sao?”

“Lão đây biết phải xử lí thế nào mà, vậy... tam cô nương trò chuyện với công tử một lúc, nhằm phân tán sự chú ý của công tử nhé?”

“Trò chuyện cùng Tề công tử ư? Tất nhiên là được rồi! Cháu rất rất muốn luôn đó... Ưm... Về việc này... Tôi... Huynh có chuyện gì đặc biệt thích thú muốn đề cập đến không?”

Một cánh tay của Tề Thiên Sanh được treo lên, còn một tay thì lại chống cằm, nhìn miếng đậu hũ kia đang vất óc tìm chuyện để nói chả khác gì con ruồi con nhặng lượn lờ trước mặt mình. Liếc mắt xem thường nàng, hắn cũng chả trông mong cô ngọc này có thể nghĩ ra được đề tài gì có chiều sâu có trình độ để cùng hắn nghiên cứu thảo luận, “Cô nói cô thấp thỏm bồn chồn nên mới chạy đến tìm tiểu gia ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Áy chết! Phải rồi, tôi chạy đến tìm huynh là có chuyện muốn nói!” Nàng nhìn hắn chằm chằm một cách nghiêm túc, rồi nghiêm mặt nói, “Huynh không cần giúp tôi theo đuổi Lương công tử nữa đâu”.

“Ồ, rồi sau đó thì sao?” Lúc này hứng thú của hắn dường như đã cạn sạch, thành ra đối với việc nàng muốn theo đuổi hạng đàn ông nào hắn cũng chả quan tâm.

“Là vì, tạm thời tôi không có ý định thành thân.”

“Ồ, rồi sau... Cô vừa nói gì cơ!?” Nàng có theo đuổi tên họ Lương kia hay không hắn chả cần quan tâm, nhưng nếu nàng không chịu lập gia đình thì hắn không muốn quan tâm cũng không được.

“Bỗng dưng cô được khai sáng tuệ căn nên muốn xuống tóc làm ni cô sao? Trờ con gì lại không muốn lập gia đình nữa hả?”.

“Tại vì tôi không thích đùa bỡn tình cảm của người khác.”

Cái lí do từ chối của nàng quả là thâm đượm tinh thần trượng nghĩa mà, thế nhưng chỉ có thể rước lấy cái cười khẩy khinh khỉnh cùng mấy tiếng hầm hừ của Tề Thiên Sanh mà thôi, “Không thích đùa bỡn tình cảm của người khác à? Ha ha... Ít ra cô cũng phải học xem thế nào là đùa bỡn người khác thì mới có thể mở miệng nói thích hay không được chứ? Cô mà có thể đùa bỡn tình cảm của người khác, vậy thì tiểu gia đâu cần gánh cục nợ xúi quẩy như cô vào người. Này, ai bảo cô đấy là đùa bỡn tình cảm người khác hả?”

“Không phải sao! Không thích người ta mà lại... chạy đến dụ, dụ, dụ dỗ người ta...”

“Chờ một chút, cô nói cô không thích tên ngốc họ Lương kia à?” Hấn không thể tin mà trợn tròn đôi mắt xám tro, ngày đó nàng rõ ràng rất thất vọng với việc xem mắt không có kết quả kia mà, hễ thấy con mọt sách kia là lại bày ra nét mặt si ngốc ngơ ngác, đã vậy còn có thể hạ quyết tâm sẽ đoạt y về, thế mà giờ lại luôn mồm bảo không thích y là sao?

Từ từ, từ từ đã... Có gì hấn lại nhen nhóm thứ cảm giác vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, rồi đi đoán già đoán non vấn đề này chứ?

Khụ, đại khái đây chính là thói hư tật xấu của cánh đàn ông. Chỉ cần nghe một người con gái kinh thường người đàn ông khác trước mặt mình, ắt sẽ sinh ra cảm giác vượt trội hơn người khó tả.

“Tôi không hề ghét Lương công tử chút nào, nhưng mà nếu nói thích thì... không có. Tôi có thể hỏi huynh một chuyện không?”

“Hỏi đi.”

“Rốt cuộc thì... thích sẽ có cảm giác gì nhỉ?”

“Phụt!” Tiếng lưỡi dao được rút ra khỏi cơ thịt vang lên vô cùng sống động khiến Tề Thiên Sanh phải nghiêng răng mà hít sâu vào, “Đau chết ta!”.

“Ồ? Thích là có cảm giác đau sao?”

Ai nói thích chính là cảm giác đau? Tề Thiên Sanh liếc xéo Đường đậu hũ một cách khinh thường, sau đó chuyển ánh nhìn về phía lão đại phu vừa xử lí vết thương cho hắn xong mà rống lên, “Lão già kia, ông rút dao ra ít nhiều gì cũng phải nói một tiếng cho ta biết chứ, tiểu gia không phải cái đầu gỗ như miếng đậu hũ này, ngay cả thích là thứ cảm giác gì cũng không biết! Cô đừng nói là cả đời này của cô chưa từng để ý, hoặc chưa từng thích qua ai hết nha?”.

“Tôi chưa từng thật mà.” Đường đậu hũ trả lời hết sức vô tội, “Người tôi thích thì không có, người mà tôi để ý thì đều bị người ta cướp sạch”.

“...” Sự tồn tại của nha đầu Đường Tứ Diễm kia quả là chết tiệt thật, nếu không có nha đầu đó, miếng đậu hũ này sẽ không vừa cứng ngắc vừa khó dạy như vậy, “Vậy cô cũng chưa từng được người khác thích sao?”.

“Hình như cũng không có luôn.”

“...” Sao không kiểm cọng dây rồi thắt cổ tự sát luôn đi.

“Vậy Tề công tử huynh có từng thích qua người nào chưa?”.

Ánh mắt tha thiết chờ mong câu trả lời của Đường Tam Hảo chỉ khiến Tề Thiên Sanh cong môi lên, hấn cố ý nhìn về hướng khác rồi rầu rĩ trả lời “Không có! Mấy chuyện yêu đương đó phiền phức lắm. Tiểu gia chỉ thích đùa bỡn tình cảm của người khác mà thôi, hơn nữa nữ nhân mà tiểu gia càng không thể chạm vào, ta lại càng muốn trêu chọc”.

“Ồ... ồ... ồ...?” Chuyện xấu này nghe qua như có bí mật ẩn giấu, “Tề công tử, vậy huynh thích dạng nữ nhân như thế nào?”.

“Mắc mớ gì ta phải nói với cô, ồ cái gì mà ồ! Đường Tam Hảo cô sắp tiến hóa thành Đường Tam Di* rồi sao?” Miệng đậu hũ tự dung đánh lạc hướng muốn tìm hiểu chuyện tình cảm riêng tư của hấn, nhất định là có ý đồ, nữ nhân đúng là nữ nhân mà, ai nấy đều thâm hiểm như nhau!

*“Ồ” trong tiếng Trung đọc là ý, đồng âm với từ dì.

“Tôi giờ đã làm dì rồi đó. Sau khi tử tử của tôi gả đến kinh thành, nghe nói còn có thêm một người con trai, luận về vai vế hấn nó sẽ gọi tôi là dì nhỉ?”

“Tử tử cô nhất định đã được gả vào nhà có tiền đúng không?” Hấn khinh thường mà hừ nàng.

“O, sao huynh biết?”

“Nữ nhân mà chịu gả xa như thế, thử hỏi còn có ý gì nữa? Nhất định là vì tham luyến hư vinh, vì tiền bạc dù có phải làm thiếp, làm nha đầu, làm nô tì cũng đều được hết, phụ thân ta cũng vừa cưới một tiểu thiếp về nhà, cũng từ thành Tây Dư này gả đến kinh thành đấy.”

“Tỷ tỷ của tôi không phải người như vậy.”

“Hừ.” Hấn ra vẻ không hề tin tưởng, hờ hững quay đầu đi chỗ khác, nhìn miệng vết thương đâm máu của mình.

“Tỷ tỷ của tôi chính vì bị Diêm Nhi ức hiếp nên mới phải gả đi xa như vậy, huynh không biết gì thì đừng có phán lung tung thế!” Thái độ dửng dưng của hấn khiến ngọn lửa ngàn năm không bén trong lòng nàng bỗng cháy bùng lên.

“Chả lẽ tỷ tỷ cô vì thích người chưa một lần gặp mặt ở kinh thành kia nên mới gả đến tận đó sao? Buồn cười!”

“...” Tỷ tỷ đương nhiên không phải vì thích vị tỷ phu chưa từng gặp mặt kia nên mới gả, đồng ý thành thân cũng là vì giận dữ. Mấy chuyện này dù có nói ra, Tề công tử cũng chỉ biết cười nhạo nàng mà thôi, “Nhưng tỷ phu nhất định rất thích tỷ tỷ nên mới cưới tỷ ấy về!”

“Vậy sao? Cho nên, chỉ cần có tên đàn nào tỏ ý thích cô, cô liền coi trọng hấn đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Hừ!”

“Huynh hừ cái gì mà hừ! Được người khác thích vốn là chuyện đáng để vui mừng mà!” Đến bây giờ nàng còn chưa được trải nghiệm thử cảm giác đó nữa, nghĩ thôi cũng biết là sẽ rất vui rồi!

“Ngây thơ!” Chẳng lẽ gã ăn mày bên đường nói thích nàng, nàng cũng sẽ tò tò đi theo gã sao? Cùng nhau đi ăn xin đến tận chân trời góc biển chắc?

“Tôi ngây thơ chỗ nào!”

“Cô cũng biết bắt lại ta rồi đây, nha đầu luôn mồm chỉ biết ‘vâng, vâng, vâng’ như cô giờ lại muốn sinh sự cãi nhau với tiểu gia à?”

Nàng nghẹn họng, bị hấn rống đến mức phải thụt cả cổ, nét mặt âm ức mà nhìn hấn trừng trừng, hết như người có oan mà không thể nói thành lời vậy.

“Cô trung cái bộ mặt bị ức hiếp đó ra là có ý gì? Tiểu gia bắt nạt cô chắc?” Dám gân cổ cãi chày cãi cối với hấn mà không chịu nhận sai nữa chứ, xì! Dù nàng có trung ra cái bộ mặt vô tội vờ đáng thương đó, hấn cũng không thừa hơi mà dễ dàng cung chiêu đâu.

“Dù thế nào đi nữa! Nếu có người chịu thích tôi, tôi nhất định sẽ thích người đó, ở bên cạnh người đó. Tôi sẽ chứng minh cho huynh xem, tở tở của tôi không phải loại người như huynh nói, tôi không cần huynh giúp nữa đâu!”

Nàng dồn sức nói một hơi rồi xoay người chạy khải nha môn, hoàn toàn không nhớ đến việc phải cho lời khai.

Nha đầu thối này rốt cuộc có thật là nhát gan hay là thần kinh có vấn đề vậy? Tự dưng nổi giận với hắn nữa chứ? Tở tở của nàng có là cái quý gì với hắn cơ chứ! Xì, tở tở của nàng cũng đâu phải ả tiểu thiếp cứ nhăm nhe tài sản Tề gia hắn! Hắn cần quái gì quan tâm tở tở của nàng là người thế nào, người hắn quan tâm chính là nàng...

Đừng nói là nàng tóm đại con mèo con chó nào đó xách về gả cho nó nha!

Gì mà có người thích nàng, nàng liền thích người ta? Nàng tưởng muốn đùa giỡn với ai cũng được hay sao, tùy tiện tìm một người là có thể sống hết cả đời hả?

Từ từ đã, nàng chỉ là quân cờ, là nhiệm vụ của hắn thôi mà, nàng có gả cho ai thì liên quan gì đến hắn, hơi đâu hắn phải lo lắng thừa thãi như vậy.

Nếu cái ý tưởng xuất giá chả đâu ra đâu đó có thể khiến nàng gả đi được thì hay quá, dù gì nhiệm vụ của hắn cũng hoàn thành, sau này đôi bên sẽ không qua lại với nhau nữa! Hơn nữa...

Nàng muốn tùy tiện tìm một nam nhận thích nàng để gả? Hừ, tưởng dễ chắt? Không có hẳn ra tay giúp đỡ, thử hỏi có ai dám đâm đầu để ý miếng đậu hũ Đường gia kia?

Lương Hạnh Thư lòng dạ thấp thỏm đứng bên sạp hàng rong, bên cạnh là tứ tiểu thư Đường Tứ Diễm đang hăng hái chọn hoa tai.

Tứ tiểu thư lựa tới lựa lui mấy đôi hoa tai, còn y thì lại chả có chút hứng thú nào mà thần thờ nhìn về phía xa xăm.

Trước đây dù có thức đêm học bài cũng không khiến y phải thần thờ như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời y bị thứ cảm giác kia giày vò lâu đến thế.

Đường Tứ Diễm đeo lên một đôi hoa tai được khâu từ nhiều hạt châu be bé màu phấn, nhoẻn miệng cười rồi quay sang lắc lư đầu trước mặt y, “Lương ca ca, chàng thấy Diễm Nhi đeo đôi hoa tai này có đẹp không?”.

“Ừm.” Y gật đầu trả lời qua quýt.

“Ừm là đẹp hay là không đẹp vậy?”

“... Đẹp.”

“Là đôi hoa tai có mắt xích ánh bạc ban nãy đẹp, hay là đôi này đẹp?”

“... Cả hai đều đẹp.”

“Từ nãy đến giờ chàng chưa hề nhìn Điềm Nhi lấy một lần, làm sao biết đẹp hay không chứ?” Đường Tứ Diềm giận dữ.

Y nghe xong lời này, mới dời đôi mắt đen về phía nàng. Y hoàn toàn không biết khi ở cạnh một người con gái thì phải như thế nào, chứ đừng nói đến mấy lời ngọt ngào khôn khéo. Cặp mắt đen cứ khờ khạo nhìn thẳng vào đôi hoa tai kia, quăng phắt việc phải ngắm Đường Tứ Diềm qua một bên.

Đôi hoa tai được khâu từ nhiều hạt châu be bé màu hồng dịu ngọt, tinh tế lại không lỗi thời, xinh xắn lại không rườm rà.

Tam tiêu thư mà đeo đôi hoa tai có nhiều hạt châu nhỏ màu phấn hồng này lên nhất định sẽ rất hợp?

Mỗi lần nàng lắc lư đầu để nói chuyện, hắt chuỗi hạt này cũng sẽ va vào nhau tạo nên âm thanh xào xạc êm tai nhỉ?

Nghĩ đến đây, môi y bất giác lại cong lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào, y vô thức đưa tay sờ những hạt châu hồng nhạt be bé kia, thì thầm rằng, “Hạt châu màu phấn thật đẹp, ta thích lắm”.

Đường Tứ Diềm tức tối cắn môi, nắm chặt tay lại, tên ngốc không biết lấy lòng phụ nữ này, chỉ biết nhìn chằm chằm vào đôi hoa tai nàng đang đeo, từ đầu đến cuối không thêm để ý đến sự tồn tại của nàng. Y không thêm đưa mắt nhìn nàng lấy một lần, còn dám đối xử qua loa với nàng như vậy, từ lúc

đi với nàng chả biết y đã vút hồn phách ở nơi nào rồi mà lại thần thờ nhìn xa xăm như thế chứ.

Nàng nheo mắt lại, quyết định phải thử y một phen.

“Ô! Tam biểu tử. Sao tử lại đến đây thế?” Đường Tứ Diễm bỗng dựng kiễng chân lên, cố y nhói người qua bả vai Lương Hạnh Thu, sau đó nhìn về phía sau lưng y mà vẫy vẫy tay.

Quả tim của Lương Hạnh Thu như bị kích thích mà run lên bần bật, vội vàng xoay người lại, không chút nghi ngờ mà rảo mắt tìm kiếm xung quanh.

Sau lưng chỉ là con đường dài thườn thượt không một bóng người, người mình mong nhớ không xuất hiện khiến lòng y trống rỗng khó chịu, cảm giác buồn lai láng bao bọc cả nỗi thất vọng lẫn hụt hẫng thật không dễ chịu. Đôi mày y chau chặt vào nhau, quay đầu lại nhìn Đường Tứ Diễm một cách khó hiểu, lời nói không giấu được nghi ngờ cùng trách cứ, “Tứ tiểu thư vì có gì lại như thế? Sao phải lừa tiểu sinh?”.

“Hừ, Diễm Nhi đâu có lừa Lương ca ca. Chẳng lẽ trong lòng Lương ca ca không phải đang nhung nhớ tam biểu tử, đang mong chờ tử ấy xuất hiện hay sao?” Đường Tứ Diễm tháo đôi hoa tai đang đeo trên tai mình xuống, giờ nàng chả còn chút hứng thú nào với nó nữa rồi, liền xem nó như rơm rác mà vút vào cái rương trên sạp hàng rong.

Y đang nhung nhớ tam tiểu thư ư? Đang mong chờ sự xuất hiện của nàng ấy sao? Sao lại như vậy chứ?

Y không dám hi vọng sẽ có cơ hội tiếp tục qua lại với tam tiểu thư, y vừa nổi nóng với nàng, nàng nhất định rất giận hành động vô lễ lỗ mãng của y. Huống hồ, lúc này hẳn nàng đang ở cạnh cái tên chỉ biết ăn chơi trác táng kia.

Y không có nhớ đến tam tiểu thư, y chỉ là...

“Tiểu sinh chỉ đang lo lắng vết thương của tam tiểu thư mà thôi. Dù gì tam tiểu thư cũng vì tiểu sinh nên tay mới bị thương như vậy.”

Đường Tứ Diễm đương nhiên biết rõ mình vô cớ nổi giận với nam nhân như vậy cũng chẳng được gì, thành thử mới tỏ thái độ mềm mỏng, “Điễm Nhi biết Lương ca ca tâm tính lương thiện, nếu có ai vì chàng mà bị thương, Lương ca ca ắt không hề hững hờ mặc, nhưng... tam biểu tử cũng thừa biết Lương ca ca có tấm lòng nhân hậu đấy.”

“Tứ tiểu thư có ý gì?”

“Tam biểu tử dù gì cũng là tử tử của Điễm Nhi, nên Điễm Nhi không tiện nói rõ, nhưng chẳng phải lần trước Điễm Nhi đã ám chỉ cho Lương ca ca biết rồi sao, vết thương của tam biểu tử không như Lương ca ca thấy đâu, tử ấy bụng da nham hiểm, vết thương kia là giả đấy, Điễm Nhi tận mắt nhìn thấy mà!”

“Hoang đường! Tam tiểu thư có gì phải làm như thế? Sao lại muốn gạt tiểu sinh chứ.” Lời nói của y vạch rõ sự thiên vị.

“Vậy Lương ca ca tin tưởng tam biểu tử hơn cả Điễm Nhi sao?”

“Tiểu sinh chỉ tin những gì mình tận mắt thấy thôi.”

“Lúc ấy hỗn loạn, Lương ca ca có kịp nhìn thấy vết thương của tam biểu tử không?”

“...” Tam tiểu thư đã băng bó vết thương đàng hoàng, mà nam nữ thụ bất thân, sao y có thể tùy tiện kéo tay áo con gái người ta lên nhòm cơ chứ, đương nhiên là chỉ có thể nhìn thấy máu tươi chảy rỉ rỉ bên ngoài mà thôi.

“Chỗ máu đó, Lương ca ca không thấy kì quái hay sao? Chỉ húng có nhất đao thôi mà, sao lại đổ nhiều máu như vậy chứ? Đã vậy còn có cả vị chua chua ngọt ngọt nữa.”

“...”

Tam tiểu thư tuyệt đối không phải loại tiểu nhân nham hiểm chạy đến bốn cột y như thế.

Tính tình nàng ấy đôn hậu trong sáng, nét na dịu dàng, lại không thích tranh giành thứ gì của người khác. Sao nàng ấy có thể làm ra hành động tiểu nhân như thế được cơ chứ?

Thấy lòng tin của Lương Hạnh Thư dường như đang bị lung lay, Đường Tứ Diễm liền thừa thắng xông lên, “Ngay cả bọn côn đồ chẳng rõ tại sao lại

tấn công Lương ca ca, nói không chừng cũng là do tam biểu tử sắp đặt từ trước. Dù gì Lương ca ca cũng đã từng từ chối hôn sự với tam biểu tử, nên tử ấy mới không cam lòng mà tìm bọn người đó hòa nhau diễn tuồng trước mặt chàng, việc này không phải là không có khả năng... Này, Lương ca ca, huynh định đi đâu vậy?''.

Đường Tứ Diễm còn chưa nói xong, Lương Hạnh Thu đã không còn tâm tư nghe tiếp nữa, đôi chân cứ thế rảo bước về phía Đường phủ.

Y muốn đến đó hỏi cho rõ ràng mọi chuyện. Tam tiểu thư rốt cuộc có đang trêu đùa y, khiến y vì nàng mà âu lo phiền muộn.

Vết thương của nàng là giả sao? Ngay cả máu chảy ra cũng là giả luôn ư? Thậm chí nàng còn hòa theo bọn vô lại kia diễn tuồng trêu chọc y nữa sao. Tất cả chỉ vì muốn báo mối hận bị cự tuyệt ngày đó thôi ư? Hận y ngày đó đã làm bẽ mặt nàng, lấy lại cây trâm y đã tặng nàng sao?

Nếu đúng như vậy...

Nếu đúng như vậy, y nhất định sẽ không tha thứ cho nàng!

Đường Tam Hảo không biết hồn bay phách lạc chốn nào, lê từng bước nặng nề về phía Đường phủ.

Nàng cãi nhau với sự phụ Tề công tử đã đành, lại còn tuyên bố hùng hồn rằng sẽ gả cho bất kì người đàn ông nào chịu thích mình nữa chứ.

Nhưng sự thật là chẳng có ai thích nàng hết, nếu có thì nàng cũng chẳng quen được Tề công tử.

Tề công tử... Hắn nhất định là công tử có thân phận cao quý nhỉ? Từ thích khách cho đến lọ thuốc trị thương vô giá kia, nàng chỉ cần nghe thôi cũng hiểu được. Cho nên, hắn mới cảnh cáo nàng trước, rằng nàng không được phép thích hắn, vì nàng không đủ tư cách, không xứng với hắn.

Sẽ chẳng có ai thích được miếng đậu hũ như nàng, nàng chẳng những không có thân phận mà còn là miếng đậu hũ không muối, không có chút thu hút nào, ngay cả cảm giác thích là gì cũng không biết được nốt, ngày nào cũng như ngày nào sống cho qua bữa, chẳng trách Diêm Nhi nói mình là món đồ chơi để mọi ấy đùa nghịch. Ngay cả bản thân muốn thứ gì cũng không biết được, cứ y như con rối để người khác giật dây.

Ban đầu là không dám muốn, nhưng giờ nàng đã quên bằng sạch cái cảm giác “muốn” là gì rồi.

Chỉ bằng bản lĩnh của mình, sao nàng có thể tìm được người đàn ông nào chịu thích mình cơ chứ.

“Oái! Ai kéo tay ta vậy, đau chết mất!”

Nàng đang mãi nghĩ ngợi, không để ý lại bị người ta kéo mạnh khuỷu tay. Cánh tay vì bảo vệ cho sự phụ Tề công tử mà bị thương, chỗ vết thương vừa hình thành sau khi hứng một đao của gã thích khách quái đản kia bỗng dưng vì cái kéo mạnh này mà da toét ra, ứa cả máu, miệng vết thương vừa bắt đầu rỉ máu vừa đau đến tê dại.

Quay đầu lại nhìn, thì thấy Lương Hạnh Thư đang mím đôi môi mỏng, không nói lời nào mà giữ chặt cánh tay của nàng, bàn tay run rẩy đưa ra kéo ống tay áo thấm đẫm máu đỏ của nàng lên, đập vào mắt y là vết chém rướm máu được đắp thuốc qua loa của nàng.

Vẻ mặt phức tạp vui mừng xúc động, như trút được gánh nặng của y thật khiến đầu óc nàng mụ mị, chỉ biết nhìn y đặt dấu chấm hỏi.

Phút chốc sau đó, cả người nàng bị kéo vào một cái ôm ấm áp lạ lẫm, hương mực nồng đậm trên người y xông vào mũi nàng.

“Thật tốt quá... nàng không lừa gạt ta.” Y thì thầm liên tục.

Còn nàng thì lại đứng ngây như phỗng ra đó.

Chương 10: Lương Hạnh Thu tâm ý đã quyết

Đường Tam Hảo trúng kế ghen tuông.

Cả khuôn mặt của Đường Tam Hảo đều bị hãm sâu trong lớp y phục mềm mại đậm hương mực của Lương Hạnh Thu, hít vào thở ra đều là mùi mực thơm nồng trên người y.

Nàng chưa bao giờ biết cảm giác khi được nam nhân ôm ấp sẽ như thế nào.

Kể cả lúc này, khi được Lương Hạnh Thu ôm chặt trong lòng, nàng cũng không thể hiểu hết được cái cảm giác ấy.

Đây là một vòng ôm vững chãi, dù có chút kìm nén cùng dần đo nhưng lại không cam lòng lùi bước. Đó là một cái ôm dè dặt, dù cẩn thận từng li từng tí nhưng lại sợ bản thân ôm người trong lòng không đủ chặt. Trong cái ôm ấy dường như đang chất chứa thứ tình cảm phải cố gắng đè nén để rồi vòng ôm kia như muốn đẩy nàng ra xa nhưng lại không tự chủ được mà bắt giác kéo nàng sát gần hơn.

Phải chăng cái ôm của mọi nam nhân đều lúc gần lúc xa hệt như cái ôm của Lương công tử?

Cái ôm của Tề công tử cũng sẽ như vậy ư?

Ôi trời... Hắn đương nhiên sẽ không ôm nàng như thế, cho nên... hắn sẽ dùng cái ôm ấm áp đó để ôm một cô nương khác phải không?

Người kiêu căng ngạo mạn như hắn cũng sẽ có lúc ở trước mặt một cô nương nào đó mà lộ vẻ kìm nén khó xử, giống hệt Lương công tử lúc này sao?

Đợi đã nào... Lương công tử - đối tượng xem mặt trước đây của nàng, mục tiêu săn lùng mới nhất của Điềm Nhi lúc này, người có khả năng lớn nhất trở thành muội phu tương lai của nàng đang...

Nàng đang cùng muội phu tương lai của mình làm ra chuyện đồi phong bại tục, mất cả thể diện!

Đưa tay dùng sức đẩy Lương Hạnh Thư ra, nàng cố gắng giãy khỏi cái ôm đầy ám muội của y, rồi vội vàng lùi ra sau, cách y một khoảng chừng vài bước chân, sau đó len lén đưa mắt nhìn trộm y.

Y đâu vốn định ôm nàng như vậy, chỉ là không kìm được kéo nàng vào lòng để rồi bị đẩy ra dễ dàng như thế. Bước chân lảo đảo, hàng mi rũ xuống, y cố nâng đôi mắt đã chìm trong cô quạnh lên nhìn về phía người nọ.

Cái đẩy vạch rõ quan hệ của nàng khiến y nhất thời tỉnh ra, đôi tay vừa ôm nàng giờ không biết nên để chỗ nào cho phải, cũng chẳng hiểu vì sao lại tê cứng đau đớn đến thế, lồng ngực cũng chả rõ vì có gì bỗng dưng căng cứng đến run bật lên, đong đầy cảm giác chua xót.

“Lương công tử, ta ... Ta là Tam Hảo, không phải Điềm Nhi đâu,

huynh nhận làm người rồi.’’

Câu thành ngữ “trù tâm thứ cốt*’’ nên dùng thế nào đây, liệu có dùng được trong trường hợp này không? Y vốn chẳng có thời gian để đắn đo, chỉ cảm thấy từng câu từng chữ của nàng còn hơn dao nhọn dùi vào tim, hơn băng lạnh xát vào xương cốt, khiến cả người y cứ đau thối từng cơn.

*Trù tâm thứ cốt: thành ngữ Trung Quốc, chỉ cảm giác đau đớn như bị vật nhọn khoan vào tim, đau tận xương tủy, tê tái cõi lòng.

Rốt cuộc nàng đã xem y là muội phu của mình thật rồi.

Y không phải đến tìm tứ tiểu thư, y không hề muốn tìm tứ tiểu thư, y cũng biết rõ người y nên tìm không phải là nàng mà là tứ tiểu thư. Nhưng tứ tiểu thư không có vì y mà bị thương khiến y phải cánh cánh trong lòng như thế, tứ tiểu thư cũng không khiến nhịp tim y đập loạn, lồng ngực y co thắt đau đớn thế này, tứ tiểu thư cũng sẽ không để mặc y ở cạnh người khác như vậy, rồi sau đó muôi hi vọng giản đơn rằng, chỉ cần mỗi ngày y đều sống vui vẻ là nàng đã mãn nguyện rồi.

Người y muốn ôm không phải là tứ tiểu thư, và y cũng không hề muốn làm muội phu của nàng.

Cớ sao nàng lại không hiểu được cơ chứ?

Nhìn thấy y phải kìm nén đến u uất, gương mặt khó đoán được vui buồn, Đường Tam Hảo không biết nên ứng phó thế nào cho phải. Nàng cho rằng vì y chưa kịp nhận rõ người trước mặt là ai mới ôm nhầm nên xấu hổ

ngại ngừng, mặt chau mày ủ không buồn lên tiếng, liền cười một cách độ lượng, “Ta sẽ không nói cho Điềm Nhi biết đâu, um... hay là, để ta giúp Lương công tử đi xem Điềm Nhi có nhà không nhé. Huynh ở đây chờ một chút, để ta vào trong xem thử”.

“Không cần đâu!”

“Ồ... ồ... ồ...?”

“Là tiểu sinh không đúng, đã thất lễ với tam tiểu thư, nhưng tiểu sinh không hề đồ đến mức không phân biệt được ai với ai để rồi làm ra những chuyện đường đột thế này.” Giọng y lạnh buốt, siết chặt nắm tay, “Nếu tam tiểu thư chán ghét như thế, vậy lần sau tiểu sinh sẽ cố kìm nén, không chạm vào tam tiểu thư nữa”.

“... Ồ, được được được.”

“...” Nàng từ trước đến giờ chẳng bao giờ nghĩ ngợi sâu xa, mở miệng thì thích nói nhất câu ‘ ‘được được được’’, vốn lẽ y không nên vì những lời rỗng tuếch kia mà đau lòng, nhưng mà... y vẫn cứ tức điên lên được.

“Vậy thì ta vào nhà đây, Lương công tử.”

“Đợi đã!” Thấy nàng dễ dàng quay đầu bỏ đi như vậy, y vội lên tiếng giữ nàng lại.

“Hả?”

“Cái này, cho nàng.”

Một cây trâm gỗ quen mắt được đặt vào trong tay Đường Tam Hảo, nàng ngẩn người ra, đây rõ ràng là cây trâm Lương công tử tặng cho nàng lúc xem mắt, rồi sau đó lại đòi về cơ mà?

“À... Lương công tử, cái này...”

“Đừng hỏi ta đây là ý gì!”

“Hả?” Y làm sao biết được nàng muốn hỏi gì cơ chứ?

Y ngượng ngùng trốn tránh ánh nhìn của nàng, “Ý của tiểu sinh, tam tiểu thư hẳn cũng đã rõ.” Chỉ cần nàng cầm cây trâm này, y sẽ không còn là muội phu của nàng nữa.

“...Ồ... À... Hình như ta cũng hiểu sơ sơ rồi.”

“Thật ư?” Y thoáng chút mừng rỡ, ánh mắt âm đạm bỗng dung dấy lên vài tia sáng hạnh phúc.

“Muốn ta giúp huynh đưa cái này cho Điềm Nhi đúng không? Huynh xấu hổ nên không dám đưa cho muội ấy chứ gì?”

“...”

“Áy? Không phải sao?” Sao lại dùng cái ánh mắt thâm thù đại hận đó nhìn nàng cơ chứ?

“Tam tiểu thư cứ thử mà xem, nếu nàng dám đem cây trâm này đưa cho người khác, sau này tiểu sinh đỗ đạt, nhất định sẽ quay về báo mối thù này, gây khó dễ với tam tiểu thư.”

“Á?” Uy hiếp người ta cũng không cần nho nhã đến mức này chứ?

Một đôi tay nõn nà chọt siết chặt rồi nện thụp lên bức tường ở góc sâu hẻm cụt, Đường Tứ Diễm cắn chặt môi dưới cố hít thật sâu vào.

Tam biểu tỳ nhà nàng đã thay đổi thật rồi, bụng dạ khó lường, mưu tính hơn người, không từ thủ đoạn, dám xuống tay khiến vết thương kia từ giả thành thật rồi vờ vọt ra vẻ đáng thương nữa đấy, ngay cả nàng còn không dám bao tay như thế nữa là. Tam biểu tỳ lần này quả thật đi một ngày đàng học một sàng khôn, lại đánh đòn táo bạo như thế lên người Lương Hạnh Thư.

Chỉ bấy nhiêu mà muốn đấu với nàng sao, tưởng vậy sẽ thắng được nàng chắc? Muốn dùng lại chiêu “phồng tay trên” này để báo thù cho tỳ ruốt Đường Song Thái của mình ư?

Nàng càng lúc càng muốn hai chị em họ thất bại thảm hại trước mặt mình!

Đã hạ quyết tâm rồi, Đường Tứ Diễm tức giận tính quay về phủ bày trận trả đũa, vừa quay người, lại bị một khối cơ thịt cường tráng chắn ngay trước mặt.

Nàng ngược mắt nhìn người nãy giờ vẫn đứng lù lù phía sau lưng mình, cơn giận vừa xông thẳng lên não kia bỗng dung được thổi bay, khóe mắt đầu mày ngập đầy niềm vui khó tả.

“Tề Đại Thánh công tử, sao huynh lại ở đây vậy? Còn cánh tay sao lại bị thương thế kia?”

Tề Thiên Sinh vác cánh tay bị thương được treo lủng lẳng bằng băng vải, ánh mắt lạnh tanh nhìn đôi nam nữ đang ôm ấp thắm thiết ở phía đối diện kia, cười khẩy chế nhạo, rồi tức tối liếc mắt đáp, “Vì sao lại ở đây à? Còn vác cả cái tay ‘tàn tật’ này đến nữa ư? Hừ, tới xem biểu tỳ vô lại của nàng ôm ấp thẳng đàn ông khác không được sao?”.

Đường Tứ Diễm sững sốt, phát hiện ánh mắt của Tề công tử từ nãy đến giờ vẫn nhìn chằm chằm cặp nam nữ vô sỉ kia một cách u ám, bèn mở miệng dò hỏi, “Huynh quen tam biểu tỳ nhà muội sao?”.

“Ừ? À... Không quen! Nếu được thì, không quen càng tốt.” Tốt hơn hết cứ là người xa lạ, để hấn không vì cái kẻ không biết nghe lời sư phụ tự tiện chạy đi ôm nam nhân kia mà cả người khó chịu, lửa nóng dấy lên cuộn cuộn trong lòng. Tốt hơn hết đừng quen nhau, để hấn không cảm thấy bỡ ngỡ với cái cảm giác lạ lẫm khi cãi nhau với nàng, để rồi âm ức không nuốt

trôi cái giọng điệu đó của nàng, cánh tay bị thương còn chưa băng bó tử tế đã chạy thực mạng đến đây tìm nàng nói cho ra lẽ.

Chẳng phải vừa bảo sẽ không sống chung với nam nhân sao? Chẳng phải hẳn chỉ nàng chiêu nào nàng mới được phép thực hành chiêu đó hay sao? Chẳng phải không có ma nào thèm để ý đến nàng sao? Thế mà giờ đây đạo hạnh của nàng bỗng dung tăng cao, thẳng bước vọt lên trời luôn là sao? Có phải muốn cho hắn biết, nàng đã tiếp thu tất tần tật mọi lí lẽ yêu đương từ hắn, và tên cầu quân sư như hắn có thể xem như xong việc mà rút xa được rồi, còn nàng thì có thể thỏa lòng mong muốn, thành thạo sành sỏi, tự do thoải mái chạy đi đối phó, điều khiển bọn nam nhân chứ gì?

Quý tha ma bắt nàng đi! Không biết tôn sư trọng đạo, chỉ biết qua cầu rút ván!

Giọng điệu của Tề công tử bỗng dung quái gở như vậy là sao nhỉ, Đường Tứ Diễm ngập trong nỗi ngờ vực nhưng ngẫm mãi cũng không ra. Nàng chỉ biết nếu ngay cả Tề công tử cũng có giao tình với tam biểu tử, vậy thì tam biểu tử quả là bức người quá mức rồi, không những tỏ thái độ khác thường không chịu nhượng bộ trong chuyện của Lương Hạnh Thư, đã vậy còn muốn được voi đòi tiên cố ý kết bạn với người đàn ông mà Đường Tứ Diễm có hứng thú nữa chứ.

Rốt cuộc là ai đã thổi lá gan của tam biểu tử to đến nhường này chứ? Dám khiêu chiến với cả nàng!

Tình hình của nàng hiện giờ cực kì không ổn, nếu tam biểu tử lấy việc hôm nay ra khoe khoang rồi cười nhạo nàng, vậy nàng phải ứng phó thế nào đây?

Chỉ có nam nhân ruồng bỏ tam biểu tử trước mặt nàng, chứ chưa hề có nam nhân nào ở cùng với nàng rồi lại chạy đi tìm tam biểu tử.

Lương Hạnh Thư chết tiệt, có phải mắt y có vấn đề rồi không, tự nhiên bỏ mặc nàng mà chạy đi ôm tam biểu tử, đã vậy còn trả lại cây trâm kia cho tử ấy nữa chứ!

Không thể được!

Thật mắt mặt, nàng tuyệt đối không để tam biểu tử có cơ hội nhạo báng nàng.

Đôi mắt tròn xoe đen láy khẽ chớp, vài hạt sương thoáng vấn vương trên vành mắt, nàng ta lại ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo ngập nước, ánh rõ nét vô tội cùng sự uất ức dễ khiến người khác phải dõ dằn đập thẳng vào đôi mắt xám tro của Tề Thiên Sanh.

Nhỏ giọng nức nở rồi lại nghiêng người bước lên phía trước, cả thân thể mềm mại của nàng đều ngã vào ngực hắn, tựa vào cánh tay bị thương kia mà thút thít khóc.

Tề Thiên Sanh khẽ nhíu mày, nhếch đôi môi mỏng lên, sắc mặt không đổi, chỉ cúi đầu nhìn cô nương xấu tính đã nũng nịu trong lòng mình. Hắn không hề dang tay ôm lấy nàng, cũng không hề bói rồi đẩy nàng ra, chỉ để mặc thân thể mềm mại ngát hương này tựa sát bên mình mà mặc sức khiêu khích.

Hắn không có phản ứng cũng chẳng nói năng gì, chỉ lạnh lùng đứng yên tại

đó. Thái độ khước từ, chẳng để ai vào mắt này của hắn tuy không nói rõ thành lời nhưng với giác quan nhạy bén, Đường Tứ Diễm thừa sức cảm nhận được, trong lòng hết sức căng thẳng, run rẩy lên tiếng, “Tề công tử hãy dạy Diễm Nhi xem, nếu người nhà hoặc tử muội thân thiết quay lưng lại với mình, vậy mình phải làm thế nào đây?”.

“...Người nhà ư? Hừ, đó là thứ gì thế? Có ích không?” Người nhà của hắn – là nói lão già phụ thân chẳng có gì gần gũi với hắn đâu ư? Hay là nói vị công chúa mẫu thân sinh hắn ra chỉ để ứng phó với nhiệm vụ nối dõi tông đường mà chưa từng một lần bế hắn, hay là ả tiểu thiếp mới bước chân vào nhà, lòng chỉ nhằm nhe tài sản của Tề gia hắn thôi? Nói chuyện người nhà với hắn? Cô nương nàng tìm nhầm người rồi.

Nói còn chưa dứt lời, Đường Tứ Diễm đã chớp chớp đôi mắt đăm lẹ, nhìn Tề Thiên Sanh một cách kì quái.

“Làm gì mà nhìn ta như vậy hả? Có phải người bình thường sẽ không buông ra mấy lời táng tận lương tâm như vậy đúng không? Sau khi biết ta là kẻ lạnh lùng vô tâm như thế, thì sợ tiểu gia ta không có thừa lòng trắc ẩn để nàng dụ dỗ chứ gì? Ái chà... không sao. Ta không dấy nổi tình yêu da diết với thứ gọi là người nhà kia thôi, nhưng đôi với với nữ nhân thì hoàn toàn khác đấy, nhất là với những cô nương đúng loại ta thích, khiến ta phải yêu thương nhưng nhớ thì lại càng đặc biệt khác.”

Hắn vừa nói vừa ngả ngón nâng cằm Đường Tứ Diễm lên.

Nữ nhân chính là vậy đấy, hành động phải tinh tường, tâm kế phải thâm sâu, phải có bản lĩnh khiến nam nhân động lòng trước mình, phải hao tâm tổn trí, bày mưu tính kế để nam nhân phải chú ý thậm chí yêu thích mình.

Bởi vậy, cô ngọc đứng đằng kia đang ôm ôm ấp ấp kẻ khác vốn chẳng phải là nữ nhân.

Hắn không nên rời mắt khỏi cô nương đang động tâm với mình đây để hướng về cô ngọc kia.

Hắn hơi nghiêng thấp mặt, khiến cái khuyên tai hồng ngọc chạm trở hình rồng buông thõng xuống trước mặt Đường Tứ Diễm, đôi môi với những đường nét tinh tế kia rõ ràng đang chực chờ hé mở, ngụ ý là gì không cần nói ra nàng cũng thừa biết, hắn muốn hôn nàng chứ gì? Nhanh như vậy sao? Vì có gì bỗng dưng muốn hôn nàng? Hay là có cảm giác với nàng rồi? Nhưng chiêu vờ đáng thương này của nàng dường như không thành công cơ mà, nàng thậm chí còn không đủ khéo léo để khiến hắn...

Bóng lưng khom khom của hắn chợt phủ xuống khiến Đường Tứ Diễm phải nhắm nghiền hai mắt, không thể không nuốt gọn mọi nghi vấn đang lớn vồn trong lòng.

Chứng kiến môi mình chỉ chốc lát nữa sẽ chạm vào bờ môi mềm mại trước mặt khiến hắn không khỏi cau mày, một cảm giác kháng cự không biết từ đâu cuộn trào trong lồng ngực. Hắn mím cánh môi mỏng rồi nhẹ nhàng lướt đến bên vành tai của nàng, nhỏ giọng, “Này! Nàng còn tính ôm ta khóc lóc kẻ lẽ bao lâu nữa đây, đề cả lên cánh tay bị thương của ta, đau lắm có biết không?”

“Hả?!”

Đường Tứ Diễm từ trong cơn mê sảng chợt mở to hai mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt mình đây không thể tin được.

Hắn không phải muốn hôn nàng sao?

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng ngầm đồng ý để một nam nhân như hắn hôn mình, thế nhưng hắn chỉ kẻ sát tai nàng nói những lời này.

Chỉ có người này, hắn luôn xuất chiêu không theo bài bản của nàng, mỗi chiêu hắn xuất ra đều nằm ngoài dự liệu, khiến nàng không kiểm soát được. Hắn không thèm để ý đến hành động của nàng, thậm chí dễ dàng đoạt quyền chủ đạo từ nàng, khiến nàng bất giác phải nương theo nhịp độ xuất chiêu của hắn.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, thấy cảnh ôm ấp quần quít đằng kia hay ho lắm sao?” Hắn cất bước toan rời khỏi, quay đầu lại phát hiện Đường Tứ Diễm vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ chưa kịp lấy lại tinh thần, đành phải lên tiếng lôi chướng ngại vật này đi.

Đồ đệ thì đứng đằng kia ôm trai, phận làm sư phụ chẳng những phải giúp nàng đỡ đao mà còn phải lo lắng mấy chuyện tình trường của nàng nữa chứ, làm sư phụ như hắn, mẹ kiếp, phải nói là ức chế chết đi được!

Xuân tháng ba tơ liễu bay phấp phới, mấy thứ lông tơ trắng mềm kia chả lẳng mạn chút nào, giống hệt con sâu róm bay đến bên cánh mũi Đường Tam Hảo, khiến nàng phải hắt xì thật to.

Nàng cầm cây trâm gỗ mà Lương Hạnh Thư đưa mình tựa người bên khung cửa sổ ngẩn ngơ.

Ba ngày.

Sư phụ Tề công tử không hề đến tìm nàng nữa, hắn đã bỏ mặc nàng luôn rồi, không quan tâm đến nàng nữa.

Vết thương của hắn đã đỡ hơn chưa nhỉ? Vết thương nhỏ trên tay nàng vẫn còn âm ỉ đau thế này, vậy hắn bị người ta đâm như xiên thịt thế kia, khiến máu cứ chảy không ngừng nhất định là rất đau đớn rồi, là do vết thương kia quá đau nên mới không còn tâm trạng để ý đến nàng ư? Thuốc mà nàng nhờ lão đại phu gửi cho hắn hắn là dùng được nhỉ? Mặc dù không tốt như mấy thứ linh đan diệu dược mà hắn luôn mang theo bên mình, nhưng dù gì cũng là một chút tâm ý của kẻ làm đồ đệ như nàng mà.

Nàng đã biết sai rồi, đừng dùng biện pháp lạnh lùng, không thèm đếm xỉa gì như thế này để trừng phạt nàng nữa được không?

Nàng nên sớm biết rằng, nàng không may mắn như Diêm Nhi, chả có ai cam lòng chịu đựng tính khí chết giẫm này của nàng, cho nên, nàng không có tư cách để nổi cáu, bởi vì căn bản không có ai bằng lòng dỗi dành nàng mỗi khi nàng giận dỗi.

Hiện giờ, là nàng gieo gió gặt bão. Sư phụ Tề công tử không thèm để ý đến nàng nữa, ngay cả nghi vấn to đùng trong lòng cũng không có ai giải thích rõ cho nàng hiểu, lời Lương công tử nói nàng nghe cái hiểu cái không, còn Diêm Nhi đã nhiều ngày rồi cũng không đến tìm nàng, trái lại còn cố ý tránh mặt nàng. Cây trâm gỗ đã từng mất đi rồi đột nhiên có lại này rốt cuộc là có ý gì, nàng có nên thử đến thỉnh giáo hắn hay không?

Liệu hắn có đồng ý chỉ dẫn nàng không? Hay là vẫn cảm thấy nàng

không biết suy xét, không đáng để hấn phải giúp đỡ, tính qua chuyện đôi co lần này mà tổng khứ nàng đi luôn?

Nàng cầm cây trâm gỗ vân vân xoay tròn giữa ngón trở và ngón cái một lúc lâu, cuối cùng, cũng ra quyết định đi xin ý kiến của sư phụ, dù có bị hấn hoạnh hợ hay chế nhạo cũng chả sao. Một mình nàng quả thật không biết phải ứng phó thế nào với tình huống trước mặt này đây. Nàng thừa nhận, hiện giờ nàng không có hấn là không được.

Sư phụ Tề công tử hiện đang ở trong sương phòng chỗ dịch quán phía tây thư viện Tây Lục.

Nàng đứng ngoài cửa đắn đó một hồi lâu, sau đó mới lấy hết dũng khí bày ra khuôn mặt tươi cười đẩy cửa viện bước vào sân trong.

Ngồi bên chiếc bàn tròn đặt giữa sân là một nam nhân, vạt áo trọng của hấn mở rộng quá nửa, đôi mắt hơi nhướng lên, cái khuyên tai hình rồng phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, đôi mắt xám tro hờ hững thản nhiên quét về phía cánh cửa, rồi dừng lại trên người cô nương đang đứng ngây như phỗng kia, nét cười trên mặt nàng thoáng cứng đờ.

Tề Thiên Sanh vắt chéo hai chân, một tay cầm sách, tay kia bị thương đặt trên bàn tròn, rất nhàn nhã và cũng rất thoải mái giao cả cánh tay cho cô nương ngồi bên cạnh thay thuốc băng bó, ánh mắt thờ ơ lơ như chả thấy vị khách không mời mà đến đang đứng bên cánh cổng kia.

Hấn không có ý đứng dậy đón khách, ánh mắt lạnh tanh chả có tí né tránh nào cứ bắn thẳng vào đôi con ngươi như mắt cá tiêu cự của nàng, như muốn nhân mạnh rằng bản thân hấn không thấy thẹn với lòng.

Cô nương đang mài thay băng vải kia hết sức chu đáo mà thổi thổi miệng vết thương bị rách thịt của hắn, ôn nhu lên tiếng: ‘ ‘Thánh ca ca còn đau không? Điem Nhi có làm huynh bị đau không vậy? Có cần Điem Nhi nhẹ tay một chút không?’’.

Nhất thời, một quả quýt xanh chưa chín bồng dung hình thành trong lòng Đường Tam Hảo... để rồi nước quýt phá vỏ trào ra.

Chương 11: Tề Đại Thánh khinh bạc đậu hũ

Lương Hạnh Thư đến nhà cầu hôn

“Vì có gì huynh lại bảo Điềm Nhi băng bó vết thương cho huynh?”

“Vì có gì huynh không gọi tôi đến băng bó vết thương cho huynh?”

“Huynh quen biết muội ấy từ khi nào?”

“Rõ ràng là huynh bảo vệ tôi nên mới bị thương mà, rõ ràng là tôi hại huynh bị thương mà, rõ ràng hai chúng ta quen thân hơn mà, vì có gì huynh chỉ kêu mỗi muội ấy đến băng bó vết thương, vì có gì lại không tìm tôi, không tìm tôi, không tìm tôi hả?”

“Huynh đừng nói là huynh đã thích Điềm Nhi rồi nhé! Huynh nói đi, nói đi, nói đi chứ! Có gì ngay cả huynh cũng thích muội ấy cơ chứ? Huynh rõ ràng là sư phụ của tôi mà!”

Mấy lời này, quả là bạo gan hết sức, rống ra rồi phải nói là phê chết mất!

Nhưng nàng sao mà rống ra được mấy lời đó, nếu nàng có thể nhảy dựng lên mà gào rú, vậy nàng không còn là đậu hũ Đường gia Đường Tam Hảo nữa rồi.

Hơn nữa... Nàng quả thật không muốn nghe sư phụ Tề công tử nói mấy lời như gáo nước lạnh tát vào mặt: “Ta để ý muội muội của cô đấy, thì đã sao? Liên quan rắm gì đến cô?”.

Với cái thái độ nhìn người bằng nửa con mắt của hắn, xem ra hắn quả thật rất giống loại người có thể nói ra những lời đó. Trước đây hắn cũng từng nói, miếng đậu hũ như nàng ngay cả việc ở cạnh hắn còn chả đáng nữa là, chỉ có Diêm Nhi mới là cô nương xứng đôi với hắn thôi.

Kết quả này vốn chả có gì lạ lắm hết... Sư phụ Tề công tử thích Diêm Nhi, thế là Diêm Nhi lại hết lần này đến lần khác đoạt đi từng người một bên cạnh nàng. Đây vốn là chuyện bình thường hay xảy ra thôi mà, nàng cũng không cần bị nổi buồn bực quần thân thế này.

Nhưng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà lồng ngực nàng cứ trĩu nặng như bị ai đó ném chì vào thế này? Rốt cuộc là vật gì đã lấp kín rồi siết chặt dạ dày khiến nàng khó chịu vậy cơ chứ? Ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy mình thảm thương đến mức muốn độn thổ cho rồi...

Có phải nàng đối với sư phụ Tề công tử...

Không xong rồi! Nàng không thể để mình bị phát hiện thế này được, nàng đã từng thề, nếu hắn phát hiện những ý nghĩ không an phận của nàng, hắn nhất định sẽ không nể nang gì mà mặc xác nàng, chế nhạo nàng, khinh thường nàng.

Thế là nàng vội vã xoay người, cắm đầu bỏ chạy.

Tề Thiên Sanh thề, hấn chẳng trông mong gì miếng đậu hũ kia bỗng dưng có can đảm xông lên chắt vẩn hấn, hấn cũng không định sẽ chon ha đầu kia tư cách chắt vẩn, nhưng tận mắt thấy nàng không nói không rằng mà buông xuôi mọi chuyện một cách dứt khoát thế kia, đã vậy còn quay đầu bỏ đi, phải nói là...

Khiến hấn điên tiết lên được!

Đường Tứ Diêm đang chuyên tâm bôi thuốc bỗng thấy cánh tay hấn căng cứng, bàn tay siết chặt thành quyền, bèn ngược đôi mắt khó hiểu lên hỏi, “Thánh ca ca, huynh sao vậy?”.

“Đau bụng, phải đi nhà xí, nàng cũng muốn đi cùng sao?”

“Ồ hay... Thánh ca ca, huynh thật đáng ghét mà.”

Hấn ung dung thong thả kéo ống tay áo xuống, vắn vắn cổ, thử cử động cánh tay, không nhanh không chậm đẩy cửa viện bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, hấn quăng phát hình tượng cùng sự cảnh giác vẫn giữ này giờ với cô nương ngồi bên trong kia, đôi chân bắt đầu rảo bước nhanh hơn, lòng sục khắp nơi tìm nha đầu chỉ biết ở trước mặt hấn tỏ vẻ anh hùng, còn tuyên bố rằng sẽ bảo vệ hấn kia. Trước đó chẳng phải nói năng oai phong lẫm liệt lẫm sao, bây giờ lại biến thành kẻ nhát gan vô dụng, ngay cả đối mặt với hấn cũng không dám!

Đuổi theo nàng làm gì? Tìm nàng để làm chi? Tóm được nàng rồi thì

phải nói gì? Tất thảy những điều đó hẳn còn chưa nghĩ ra. Nhưng chỉ vừa đảo mắt, hình ảnh của nha đầu chết giẫm kia đã lọt vào mắt một cách đơn giản dễ dàng, khiến hẳn không thể vờ như không thấy được.

“Đậu hũ thối chết tiệt, đến cả lẩn cô cũng lẩn chậm như vậy là sao hả? Muốn chết thì chết xa một chút có biết không?”

Nếu đuổi không kịp thì tốt, đuổi không kịp thì không cần suy nghĩ xem nên nói câu gì với nàng trước tiên, đuổi không kịp thì không cần lo lắng phải dùng thái độ gì đối với nàng để tránh mất thể diện, đuổi không kịp thì không cần đắn đo xem nên mở miệng thế nào để hỏi nàng rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì với tên thư sinh ngu xuẩn kia, đuổi không kịp thì sẽ không để nàng chứng kiến mình vút cả vẻ ngạo mạn thường ngày mà dùng bộ dạng ngu ngốc này đuổi theo nàng.

Nhưng nàng cố tình dừng lại, là để hẳn đuổi kịp đây mà.

“Sư phụ Tề công tử!” Nàng quay đầu lại nhìn, không thể tin cái âm mưu nhỏ nhỏ của mình rốt cuộc cũng có lúc thành công, chỉ là cố ý chạy chậm một chút, không ngờ hẳn thật sự đuổi theo như nàng mong muốn.

Tâm tình vốn đã chìm sâu dưới đáy vực giờ lại phát lên như điều gặp gió, rục rờ tựa như mầm xanh gặp được ánh mặt trời.

Hắn khoác chiếc áo ngoài luộm thuộm, vạt áo mở rộng, bờ ngực ướt đày mồ hôi, rõ ràng là đã rất sốt ruột cuống cuống đuổi theo nàng, thế nhưng giờ lại chậm rãi bước đến trước mặt nàng, rồi xả vào mặt nàng một câu chả lọt tai chút nào, “Cô còn đến tìm ta làm gì hả?”.

Chẳng phải đã có một tên nam nhân ngu si đàn độn để ý nàng rồi sao? Chẳng phải nàng không cần hắn nữa sao? Chẳng phải chỉ cần có người để ý nàng, nàng liền thích người đó sao?

“... Vì sao tôi lại không thể đến tìm huynh?” Vì có gì Diễm Nhi có thể đến, còn nàng thì lại không được?

Tâm tình xán lạn bỗng chốc trượt thẳng xuống dốc, nàng uất ức cong môi lên, “Tôi cũng đâu có thích huynh, chẳng phải huynh đã nói chỉ cần không thích huynh, huynh nhất định sẽ không bỏ mặc tôi sao?”.

“...”

Trên đời này sao lại có người cứ luôn mồm nói ra mấy lời khiến người ta tức sôi máu lên nhưng lại chả kiếm được có gì để nổi nóng thế này? Nha đầu thối này muốn chạy đến đây so tài ác khẩu với hắn à? Muốn khiến hắn tức chết luôn mới được hả?

“Thấy tiểu gia thì co giò bỏ chạy, đương nhiên là cô không thích tiểu gia rồi! Cô làm như ta là thằng ngu vậy, tự mình đa tình rồi đi hiểu lầm cô chắc! Có chuyện gì thì nói mau, ta không có thời gian ở đây huynh thuyên với cô, rốt cuộc là làm sao?”

Hắn không kiên nhẫn đứng nhón nhón trên mấy ngón chân, nàng xấu hổ rụt cả cổ lại.

“Huynh... vết thương của huynh, có đỡ hơn chút nào chưa? Đều là tôi

hại huynh bị thương cả.’’

“Không chết được đâu! Ngày nào chả có người đến chăm sóc, bôi thuốc cho ta.’’

“...Vậy, vậy... tôi về đây’’. Mấy lời đó nghe thật khó chịu, nàng thà trốn về luôn cho rồi.

“Quý tha ma bắt cô đi, cô mà cũng để tâm vết thương của ta ra sao ư?’’ Chẳng phải ngày nào nàng cũng bận bịu quần lầy nam nhân khác hay sao, đến cả cái bóng cũng không xuất hiện trước mặt hắn. May mà hắn vẫn nhớ phải giúp nàng trông chừng nha đầu chuyên phá bĩnh người khác – Đường Tứ Diễm, tạo cơ hội để nàng cùng tên thư sinh ngu ngốc kia dây dưa quần quýt. Rốt cuộc hắn đã phạm phải tội nghiệt gì, để rồi gặp phải cái nghiệp chướng to tướng như nàng thế này.

Nàng bị chất vấn như thế, hai chữ “để tâm” vừa định buột miệng thốt ra lại bị nàng nuốt gọn xuống cổ họng, không thể để hắn phát hiện tâm tư của nàng được, không thể để hắn phát hiện ý đồ của nàng được. Nàng phải tỏ ra không hề quan tâm, nàng phải tỏ ra thật thư thái tự nhiên, nàng cười ha hả, sau đó thả lỏng người rồi mím môi, “Sao tôi lại để tâm cơ chứ, tôi chả hề để tâm chút nào đâu’’. ”

“..”

Hắn tối sầm mặt rồi chột nhăm mắt lại, cho dù hắn đã ép nàng thề rằng không được thích hắn, nhưng miếng đậu hũ này dám liều lĩnh tuyên bố rằng nàng ta hoàn toàn không có tí rung động nào đối với hắn, đã vậy còn đi để ý nam nhân khác nữa chứ, một thằng đàn ông tự tôn ngút trời như hắn sao có

thể cúi đầu chịu thua như thế được.

“Dù sao cũng có Diêm Nhi bôi thuốc giúp sư phụ Tề công tử rồi còn gì, Diêm Nhi rất giỏi mấy chuyện này, mỗi lần tôi bị người khác bắt nạt, mọi ấy đều giúp bôi thuốc băng bó hết đấy, ha ha ha ha.”

“Cô thật sự không hề để ý chút nào ư?”

“Đương nhiên!”

“Không hề khó chịu chút nào à?”

“Sao lại khó chịu chứ!”

“Vậy đi chết đi nhé?”

“Được được được... Ồ hay...” Sao tự dung lại bảo nàng đi chết?

“Đường Tam Hảo cô vênh cái tai lên mà nghe kĩ cho ta, cô không cần cảm thấy mắc nợ tiểu gia mà phóng đến đây xem tiểu gia có chết hay không, vết thương của ta chả liên quan gì đến cô hết! Người tên thích khách kia muốn giết chính là tiểu gia ta, từ đầu đến cuối cô chỉ là sợi râu ngô, là kẻ qua đường cản trở ta mà thôi, là do bản thân cô lảm chuyện muốn bảo vệ ta nên mới khiến mọi chuyện ra cơ sự này, cô bớt lo chuyện bao đồng đi là được!”

“VẬY... VẬY TẠI SAO HUYNH CỨ KHẼNG KHẼNG MUỐN TÌM CHỒNG GIÚP KẼ QUÁ ĐƯỜNG NHƯ TÔI?”

“LÀ TA RẢNH RỖI, MUỐN GIẾT THỜI GIAN, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“HUYNH ĐANG GIẬN TÔI CHUYỆN GÌ À?”

“VỚ VẤN! TA RẤT LÀ BÌNH TĨNH!”

“CHO NÊN, HUYNH MỚI THÍCH ĐIỀM NHI ĐÚNG KHÔNG?”

“CÁI GÌ?”

TỰ DUNG LÔI CẢ ĐƯỜNG TỨ ĐIỀM VÀO LÀM GÌ CHỨ? LIÊN QUAN GÌ ĐẾN NÀNG TA? CHẢ LẼ NGƯỜI QUÁ ĐƯỜNG NÀY LẠI KHÔNG QUAN TRỌNG BẰNG NGƯỜI QUÁ ĐƯỜNG KIA HAY SAO?

“BỒI VÌ HUYNH THÍCH ĐIỀM NHI, NÊN MỚI ĐỂ MUỘI ẤY BĂNG BÓ VẾT THƯƠNG CHO HUYNH CHỨ GÌ!” NÀNG BẮT ĐẦU SỬ DỤNG CÂU KHẼNG ĐỊNH, GIỌNG NÓI CŨNG TO HƠN TRƯỚC ĐÓ MẤY PHẦN.

NÀNG KHÔNG HỀ BIẾT NHƯỢC ĐIỀM NHỎ NHỎ NÀY GIỜ VẪN CỐ CHE GIẤU ĐÃ HOÀN TOÀN BẠI LỘ, HẮN NHÍU ĐÔI MẮT XÁM TRO LẠI, CÁNH MÔI MỎNG THỎÁNG CONG, LẬP TỨC ĐÃ HIỂU RÕ MỌI CHUYỆN.

Tiếp theo sẽ là gì nhỉ? Phải chăng nàng sẽ nói mấy câu đại loại thế này, có phải vì huynh thích Diễm Nhi nên mới để muội ấy nhìn thấy bộ dạng phanh cả áo ra thế kia của huynh không, có phải vì huynh thích Diễm Nhi nên mới để muội ấy gọi huynh là Thánh ca ca không, cũng vì huynh thích Diễm Nhi nên mới vô cớ nổi giận với tôi đúng không...

“Có phải vì huynh thích Diễm Nhi nên mới để muội ấy nhìn thấy bộ dạng phanh cả áo ra thế kia của huynh không? Có phải vì huynh thích Diễm Nhi nên mới để muội ấy gọi huynh là Thánh ca ca không? Cũng vì thích Diễm Nhi nên huynh mới vô cớ nổi giận với tôi đúng không?”

“...” Quả nhiên là thế mà.

Chẳng phải bảo là không để tâm hay sao?

Chẳng phải bảo là không khó chịu hay sao?

Chẳng phải đã từng thề rằng tuyệt đối sẽ không có những ý nghĩ không an phận với hấn hay sao?

Cảm nhận được chút ít dư vị ngọt ngào kia, tự tôn nam nhân vừa nãy bị đã kích trầm trọng phút chốc đã trở lại, hấn đã đạt được ý đồ mà cong cong khóe môi, xấu xa hừ nàng, “Đúng vậy, ta thích những cô nương có tâm kế có mưu mô đấy, không được sao?”. Mặc kệ có phải ở cạnh Đường Tứ Diễm hay không, chỉ cần khiến miếng đậu hũ này không có ngày nào vui vẻ là được!

“Nhưng mà Diễm Nhi đã có hôn ước rồi, muội ấy cùng với Lương công

tử...”

“Cô còn dám nhắc đến tên thư sinh ngu xuẩn kia trước mặt ta hả?” Chút dư vị ngọt ngào mà hấn vừa cảm nhận được bỗng dưng bị đè cho chìm ngấm, ngay lúc này mà nàng còn có thể nhớ nhung cái tên đàn độn đến mức bị miếng đậu hũ như nàng câu mắt cả hồn vía!

“Đúng rồi, nhắc đến Lương công tử, tôi đến đây là muốn hỏi sư phụ Tề công tử việc này.” Nàng gõ gõ vào cái đầu vô dụng của mình, rớt cuộc cũng nhớ đến vấn đề chính, bèn cúi đầu lục lọi trong túi tay áo.

Tề Thiên Sanh đương nhiên biết nàng đang muốn tìm vật gì rồi, chẳng phải là cây trâm gỗ chả có tí rắm giá trị nào sao? Cứ nghĩ đến việc nàng xem cái thứ rác rưởi đó như bảo bối lúc nào cũng mang khur khur bên người, nhất thời lửa giận trong lòng hấn lại phụt lên, mặt mày hầm hầm.

“Sư phụ Tề công tử, huynh nói xem rớt cuộc Lương công tử làm vậy là có ý gì?”

Cây trâm gỗ mục nát chường mắt kia còn chưa kịp đưa đến trước mặt hấn đã bị hấn hung hăng phất tay hất đi, rơi xuống đất.

Có ý gì à? Còn ý gì được nữa, chẳng phải là tên thư sinh có mắt cũng như không có đã động lòng trước miếng đậu hũ không muối này rồi sao! Thích nàng, để ý nàng, muốn đính ước với nàng, ở bên cạnh nàng cả đời!

Ngay cả hấn cũng không ngờ được bản thân mình lại có hành động mất

phong độ như vậy. Nhìn thấy vẻ mặt đầy khó hiểu của nàng, hắn chợt dạ dờn tầm mắt sang hướng khác, yết hầu di chuyển lên xuống muốn tìm lí do để giải thích, nhưng đôi môi cứ như bị khâu chặt lại không thể mở lời.

“Su phụ Tề công tử, huynh...”

“Chẳng phải chỉ là cây trâm gỗ mục nát thôi sao? Không cần đem ra khoe khoang trước mặt ta làm gì!” Hắn sợ lời nói của nàng sẽ lại đâm thủng thứ gì đó trong lòng hắn, thế là liền to tiếng cắt ngang, “Cô muốn biết tên thư sinh ngu xuẩn kia vì sao lại tặng cái thứ mục nát này cho cô chứ gì? Được thôi! Ta sẽ nói cho cô biết!”.

Hắn vừa dứt lời, đã kéo nàng đến trước phòng sách của thư viện Tây Lục, nhân lúc Lương Hạnh Thư cùng Bạch Long Mã vừa nói chuyện vừa vén áo bước qua thềm cửa, liền kéo nàng vào trong lòng, bày ra bộ dạng lưu manh giữa lầy đầu nàng, nâng cằm nàng lên mà áp đôi môi mình xuống.

Đường Tam Hảo trợn tròn mắt, nhìn thấy đôi môi với những đường nét tinh tế rõ ràng kia sắp sửa không màng lễ nghi mà dán xuống môi mình, trong lòng lại thấp thoáng ý nghĩ muốn kiễng chân lên giúp hắn một phen.

Gót chân còn chưa kịp nhón lên, hơi ẩm kề sát mặt bỗng dưng bị người khác tách ra.

“Tề công tử, huynh thật vô lễ, thân là đệ tử thánh hiền sao có thể giữa ban ngày ban mặt đi trêu ghẹo khuê nữ thế này?”

Có thể thốt ra mấy lời đạo mạo trang nghiêm như vậy, Tề Thiên Sanh

không cần nhìn cũng biết kẻ nào vừa kéo hẳn ra. Hấn tỏ vẻ vô lại mà lau lau khóe miệng, đưa tay kéo quần áo, sửa sang chỉnh chu lại mớ y phục xộc xệch trên người, “Họ Lương kia, bớt xen vào chuyện của người khác đi, biết điều thì rút xa khỏi bản công tử một chút”.

Lương Hạnh Thư hai mắt tối sầm lại, vội kéo Đường Tam Hảo vẫn còn đang si ngốc ra phía sau lưng để che chở, “Tề công tử, huynh là người đọc sách, nên biết liêm sỉ hiểu lễ giáo, chớ nên hòa với bọn súc sinh làm chuyện cầm thú thế này. Tam tiểu thư là con nhà gia giáo, huynh nên giữ chừng mực”.

“Liêm sỉ? Lễ giáo? Đó là cái thứ gì? Tiểu gia có học nhưng không hiểu, tiểu gia ta chỉ biết có tiền có quyền thì sẽ có đàn bà mà thôi, hơn nữa muốn dạng gì thì có dạng đó, mặc sức ta chọn lựa.”

“Quần áo không chỉnh tề, mở miệng toàn là lời lẽ vô lại, chả khác gì lưu manh. Tam tiểu thư, chúng ta đi.”

Chẳng cần phí lời với hạng vô sỉ như vậy, Lương Hạnh Thư kéo Đường Tam Hảo toan bỏ đi.

“Đợi đã nào!”

Lương Hạnh Thư quay đầu lại, thấy Tề Thiên Sanh hai tay khoanh trước ngực, có vẻ đang muốn xem kịch vui.

“Tiểu gia có nói sẽ để hai người đi sao? Dám ở trước mặt ta chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân hả, sao không ngấm lại xem bản thân ngươi là cái thá

gì, muốn cút thì tự người cút cho xa vào, đàn bà thì để lại cho tiểu gia.”

“Người...!”

“Sao nào? Hay là người cùng cô nương này có quan hệ mờ ám không muốn người khác biết cho nên mới che chở nàng ta như vậy?”

“Quan hệ giữa tiểu sinh và tam tiểu thư hết sức trong sạch, người đừng có ngậm máu phun người.” Tên man di ngoại tộc này quả nhiên khó khai thông mà, chả có đạo lí gì hết.

“Vậy sao? Không có quan hệ gì với nhau ư? Vậy thì vừa hay, tiểu gia ta để ý nàng ấy mất rồi, đang tính mua về làm tiểu thiếp.”

“...”

“Sao nào? Ta nghe lời Lương huynh cả đấy, bái thiên địa với nàng ta rồi mới giờ trò cảm thú, như vậy có xem như hiểu lễ giáo biết liêm sỉ chưa nhỉ? Ha ha. Đến lúc đó, người lấy tư cách gì mà xen vào chuyện phòng the của vợ chồng người ta?”

“...”

“Ta có nhà có ruộng có tiền có lương thực, định cưới một cô vợ bé về để hưởng cái gọi là phúc tề nhân*, Lương huynh thấy vừa mắt thì đến uống chén rượu mừng, không vừa mắt thì cứ nhắm mắt im miệng coi như không

thấy! Này, nữ nhân kia! Nhà nàng ở đâu, tiểu gia lập tức đem tiền đến trước mặt cha mẹ nàng để mua lấy cái hôn sự này.’’

*Phúc tề nhân: Ý chỉ sự mỹ mãn một thê một thiếp; hoặc chỉ cuộc sống phú quý, một vợ một chồng nhiều thiếp.

Đường Tam Hảo thành sự không có, bại sự có thừa, chỉ biết đứng ngây ngốc, há hốc miệng, ‘‘Hả? Có... Có thật không vậy? Huynh muốn đến nhà tôi cầu hôn thật hả?’’.

‘‘...’’ Vỡ kịch diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần mà miệng đậu hũ kia vẫn có thể đàn mặt ra, đã thế còn thốt ra mấy lời chờ mong là ý gì chứ!

Tề Thiên Sanh đưa mắt lờm, nhưng Lương Hạnh Thư hoàn toàn không hề chú ý đến chi tiết đang nghiền ngẫm đó. Trong đầu y hiện giờ chỉ ngập đầy hình ảnh tên cầm thú kia nếu thật sự cưới được tam tiểu thư, vậy thì cuộc sống sau này của nàng sẽ cơ cực đau khổ thế nào đây. Mặc dù tên vô lại này chỉ biết chơi bời lêu lộng, dốt nát kém cỏi, tính cách không đứng đắn, nhưng lại là kẻ lắm của, thất lưng giắt bạc triệu, chẳng may cha mẹ của tam tiểu thư không hiểu rõ ngọn nguồn, cảm thấy gia cảnh thằng con rể này không tồi, nhất định sẽ gả con gái cho hắn.

Tam tiểu thư đã đỡ thay y một đao khiến bản thân bị thương, thậm chí còn giao cả trái tim cho y, nên y đã quá tự tin rồi? Y chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có một người muốn có được tam tiểu thư, y cứ cho rằng điểm tốt của nàng ngoài y ra thì sẽ chẳng có nam nhân nào phát hiện được, nên y muốn dùng dằng chờ thêm một thời gian nữa, dù gì những cảm giác kia cũng đến quá nhanh, khá mâu thuẫn với tính ôn tồn từ tốn của y.

Y vẫn chưa thể quen với cảm giác có người nắm giữ trái tim mình, nhưng tình huống xảy ra trước mắt đây đã không cho y cơ hội tập làm quen dần với nó nữa rồi.

Nhận thấy bản thân có nói thế nào thì tên khốn chỉ biết chơi bời lêu lổng kia cũng chẳng nghe lọt tai, còn định vươn móng thú ra mà khinh bạc tam tiểu thư, Lương Hạnh Thư thấy thế vội phát tay ngăn lại, nghiêm mặt nói, “Người không thể cầu hôn tam tiểu thư được!”

“Hả? Vì... Vì sao?” Người mở miệng thốt ra câu hỏi này không ai khác chính là nữ chính đang bị lôi kéo kia, nàng hiển nhiên không biết mình đang trong tình huống gì, một nỗi thất vọng sâu sắc không thể giấu được chợt lan tỏa khắp người.

“Bởi vì tam tiểu thư đã đính ước với tiểu sinh rồi, nàng chính là vợ chưa cưới của tiểu sinh.”

Lời nói dối này quả thật khiến Đường Tam Hảo sững sốt, nàng vội vàng nhìn về phía sư phụ Tề công tử - người diễn vai cường đoạt dân nữ hết sức chuyên nghiệp.

Hắn cố ý không mở mắt, không muốn nhìn thấy nàng, như cười như không mà nhếch môi, thở dài một hơi, tựa như vừa lòng hả dạ khi bức được tên kia nói ra câu mà hắn chờ đợi đã lâu.

Hóa ra đây chính là lời hắn muốn cho nàng biết ư, cây trâm này biểu thị nỗi lòng của Lương công tử, y lại một lần nữa muốn lấy nàng. Hóa ra hắn mong muốn Lương công tử rước nàng đi, muốn hoàn thành nhiệm vụ giúp nàng thành thân đến vậy sao? Muốn đến mức hắn mừng như bắt được vàng

khi trút bỏ gánh nặng như nàng ư?

Tay nàng vẫn bị Lương công tử giữ chặt, miễn cưỡng bước đi, nhưng ngực lại dấy lên nỗi buồn rười rượi, rõ ràng có thứ gì đó đang chần trong tim nàng mà.

Tề Thiên Sanh cúi đầu chỉnh lại vạt áo, cố tránh nét mặt đau thương của nàng khi quay đầu lại nhìn hắn đầy lưu luyến.

Chẳng phải có người thích nàng thì nàng sẽ rất vui sao? Chẳng phải có người thích nàng thì nàng sẽ thích người đó sao? Hắn chắc như đinh đóng cột rằng, tên họ Lương kia đã thích nàng, vừa mắt nàng, yêu quý nàng rồi. Nàng trung bộ mặt đáng thương kia ra để làm gì, để hắn xem chắc, đã vậy biểu cảm này còn là do đích thân hắn chỉ dạy, nhằm quyến rũ người khác nữa!

Hắn dốc hết sức, rốt cuộc cũng tổng được miếng đậu hũ Đường gia chả ai thèm kia lên kiệu hoa, giờ thì hắn có thể thoải mái hồi kinh phục mệnh Thái hậu được rồi, xem ra bản lĩnh của hắn có thừa đấy nhỉ. Nhưng sao cứ nhìn thấy tên Lương Hạnh Thư kia ôm đậu hũ đi, hắn lại không tài nào vui vẻ được, thậm chí còn cảm thấy cái nghiệp bà mối mà mình sao lại uất ức đến nhường này... đã vậy còn có chút cô đơn.

“Cửu thiên tuế.” Bạch Long Mã từ nãy giờ vẫn đứng bên xem trò vui rồi cuộc cũng lên tiếng, “Thật là không tồi, quen biết lâu như thế, tại hạ mới biết ngài có có một mặt xấu chưa bộc lộ - lỏa thể chạy loạn, cưỡng đoạt dân nữ, ép uổng nhân duyên, vũ nhục thánh hiền, làm chuyện cợt nhả, chả khác du đảng, phải nói là ngài làm những việc đó quá chuyên nghiệp quá thuần thực, khiến người ta không thể không bội phục. Haiz, tại hạ hiện đang rầu rĩ muốn chết vì gần đây chả biết nên thêm tội danh gì hay ho cho Cửu thiên tuế ngài, không ngờ lần này tại hạ còn có cơ hội thảo luận nguyên sùng sanh

mục nữa. Đa tạ đã giúp đỡ”.

“... Hừ! Đợi đến khi ngươi có thêm mấy nếp nhăn trên mặt hoặc có bản lĩnh đưa được cáo trạng đến trước long án thì hãy nói!” Mấy cuốn sổ kẻ tội còn con đó đều phải qua tay người của hắn sàng lọc trước khi dâng lên trình tấu, thử hỏi còn sợ gã thêm thắt gì trong đó nữa sao? Nếu dễ dàng như thế thì Cửu thiên tuế hắn cũng chẳng được thoải mái làm loạn thế này!

Bạch Long Mã hạ mắt xuống, không giận mà lại cười, “Cũng phải. Có điều, nếu họ hàng thân thích bên ngoài của Cửu thiên tuế quyền cao chức trọng như thế, có gì lại đi để ý tam tiểu thư – miếng đậu hũ chả dính nổi hạt muối của nhà họ Đường kia? Ai da, chẳng qua Bạch mỡ muốn nhắc nhở ngài một câu, Hạnh Thu đã được Lại bộ tiến cử, có khả năng sẽ vào kinh làm quan, Cửu thiên tuế ngài ngàn vạn lần phải biết kìm nén bản thân, chớ nên nhòm ngó thế tử của cấp dưới rồi phá vỡ tình đồng liêu, lụn bại triều cương đây”.

“Hừ, tên họ Bạch kia, sẵn đây tiểu gia cũng nói cho ngươi tỉnh luôn, thay vì ngươi rảnh rỗi lo lắng tiểu gia có làm nhiều việc bất nghĩa hay không, chi bằng dành thời gian đó mà nghĩ xem sổ cáo trạng của ngươi viết được bao nhiêu tội danh của tiểu gia thì hơn, luôn thể tiểu gia đề nghị ngươi nên chia tập ra viết cho tiện, nhớ viết xong cuốn này mà còn chưa kẻ hết tội thì còn cuốn nữa để mà viết!”

Mọi người dường như đã quên bằng cây trâm gỗ rơi trên hành lang gấp khúc phía tây của thư viện Tây Lục.

Một đôi tay trắng nõn nà từ từ hướng xuống phiến đá loang lổ rêu xanh, ngón tay mịn như cánh lan khê vùn vên thân cây trâm, cẩn thận nhặt nó lên.

“Hừ, tôi còn tưởng chị đã đắc đạo, lĩnh ngộ được tuệ căn thật rồi chứ, hóa ra là có cao nhân chỉ giáo. Tam biểu tử, muốn trách thì trách tử muội các người không đủ tư cách tranh đoạt với tôi, càng không nên tranh giành bất cứ thứ gì với Diêm Nhi này!”

Chương 12: Đường Tứ Diễm đâm lén sau lưng

Một sách ngọc mắc mưu trúng kế

Một lời quân tử nói ra nặng tựa cửu đỉnh.

Đã hùng dũng tuyên bố sẽ cưới người ta về sao có thể quên được, nếu nuốt lời thì chả khác gì hủy đi sự trong sạch của cô nương này, bội bác cái danh quân tử.

Lương Hạnh Thư chỉ còn cách kéo Đường Tam Hảo xông vào Đường phủ, gặp mặt hai vị trưởng bối Đường gia để cầu thân.

Thành ngữ có câu, nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy. Nhưng nếu con ngựa này giống hệt Đường Tam Hảo cứ lì lợm muốn lùi về phía sau, níu chặt áo quân tử, chết cũng không chịu bước về phía trước, không hiểu tiếng người, không biết hợp tác, chỉ biết cản trở người khác, thử hỏi người quân tử làm sao mà giữ lời hứa được đây.

“Lương công tử, huynh cứ bình tĩnh đã, nghe tôi nói này.”

“Tam tiểu thư, nam nữ khác biệt, lúc này không nên đôi co giữa đường. Chúng ta nên sớm định ngày thành thân, có chuyện gì đợi đến đêm tân hôn nói cũng được.”

“Đêm tân hôn không phải lúc để ngồi tán gẫu đâu!” Có nam nhân nào lại đòi tán gẫu với tân nương tử ngay đêm động phòng hoa chúc chứ? Nàng tuy ngốc nhưng không đến mức không hiểu mấy lời lừa gạt dễ dàng của bọn nam nhân.

“Không sao, tiểu sinh cam đoan đêm đó nhất định sẽ nghe tam tiểu thư nói hết nỗi lòng rồi mới động phòng.”

“Đó không phải là trọng điếm mà! Trong điếm ở đây là, chúng ta không thể thành thân càng không thể động phòng, huynh có biết không?”

Lời này quả thật khiến Lương Hạnh Thu ngây ra như phỗng, y quay đầu lại, nét mặt hiện rõ vẻ khó chịu, “Tại sao lại không thể? Hay là tam tiểu thư chán ghét tiểu sinh, chê tiểu sinh tiền tài, thế lực không bằng tên thiếu gia họ Tề kia?”

Sư phụ Tề công tử có tiền, có thế ngút trời cũng không quan trọng, vấn đề quan trọng ở đây là, “Lương công tử, huynh chính là muội phu của tôi đó!”

“...”

“Vả lại, tôi biết huynh chỉ vì sợ tôi bị Tề công tử hiếp đáp nên mới cố ý nói như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không hiểu lầm, càng không bắt huynh phải chịu trách nhiệm, chúng ta không cần phải thành thân đâu.”

Mấy lời thiếu tự tin lại có chút đáng thương này đã khiến ánh mắt Lương Hạnh Thu bỗng trở nên dịu dàng, thở dài mà nói, “Trọng điếm của

nàng đã nói xong chưa?”.

“À... Ồ... Hình như xong rồi.” Những nỗi cánh cánh còn chần trong lòng, nàng không dám nói ra mà cũng không thể nói được, bởi vì Tề công tử không cho phép.

“Vậy thì đến lượt tiểu sinh.” Hấn nhìn nàng một cách tỉ mỉ, lòng thầm nghĩ không được nhìn nữa nhưng tâm lại luyến tiếc không nỡ, có chút lúng túng xấu hổ mà mở miệng, “Tiểu sinh không có ý định là biểu muội phu của tam tiểu thư, điều tiểu sinh muốn chính là làm vị hôn phu của tam tiểu thư. Không phải vì Tề Đại Thánh, cũng không phải vì chịu trách nhiệm, mà là... tiểu sinh đã phải lòng tam tiểu thư.”

Lương công tử phải lòng nàng? Phải lòng một miếng đậu hũ không muối ư? Làm sao có thể như thế được.

Sao lại có thể có người vừa mắt nàng được chứ? Nàng hoàn toàn không biết nên dùng tâm trạng gì, vẻ mặt gì để đón nhận cái bánh ngọt tình duyên rơi từ trên trời xuống này.

Gả cho một nam nhân thích mình, đây chẳng phải là mong muốn của nàng sao?

Vì vậy, nàng nên lấy Lương công tử sao?

Lòng nàng đang rối như tơ vò, lại chợt nghe Lương Hạnh Thư tiếp tục thở dài, “Nếu không phải ma xui quỷ khiến để tam tiểu thư đỡ đao thay tiểu sinh, e là tiểu sinh sẽ không thể thông suốt, mãi ngu ngơ như khúc gỗ, bỏ lỡ

cô nương tốt như tam tiểu thư, nhất định sẽ hồi hận suốt đời”.

“... Không, không, không phải như vậy đâu, vết thương đó là...” Là giả đấy, nó không có thật đâu!

Nàng đưa cánh tay phải lên muốn làm rõ sự hiểu lầm, nhưng trên cánh tay rõ ràng là vết thương do đao chém vẫn còn chưa lành.

“Nó... Nó, nó... Nó...” Nàng lắp ba lắp bắp, nghẹn đỏ cả mặt, rốt cuộc nên giải thích thế nào rằng vết đao này không phải là vết đao kia đây chứ!

Lương Hạnh Thư ân cần kéo ông tay áo nàng xuống, nhẹ nhàng cười nói, “Tam tiểu thư, vết thương chưa lành thì đừng để ra gió, còn nữa, đối với khuê nữ, ngoại trừ vị hôn phu của mình ra thì không nên để bất kì người đàn ông nào khác nhìn thấy cánh tay của mình. Nhưng qua vài ngày nữa, nàng cũng phải để tiểu sinh nhìn, nên tiểu sinh sẽ không để bụng chuyện này đâu!”.

“Tôi... tôi... tôi...”

“Làm phiền bẩm báo Đường lão gia và Đường phu nhân, tiểu sinh Lương Hạnh Thư đặc biệt đến nhà cầu hôn.”

Nàng phải làm sao để giải thích rõ sự hiểu lầm tai hại này đây, sư phụ Tề công tử làm ơn hiện thân cứu mạng với!

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, từ khi ngỏ lời câu hôn ở Đường phu đến nay, tâm tình của Lương Hạnh Thu phải nói là tốt vô cùng, lúc cùng Bạch Long Mã sắp xếp lại phòng đọc sách cũng không giấu được nét cười trên gương mặt.

“Này, thành thân vui thế sao? Tới tận bây giờ tôi chưa từng thấy Lương đại nhân mặt mày hớn hở như vậy.”

“Đó là do Bạch huynh vẫn chưa đính hôn, không hiểu hết được cảm xúc khó nói thành lời trong đó.” Lương Hạnh Thu cười nhạt rồi lật trang tiếp quyển sách đang cầm trong tay, con người đen thoảng động, lướt qua hàng chữ trong sách, rồi cầm bút ghi lại đề mục của quyển sách xuống sổ.

“Làm sao huynh biết Bạch mỗ chưa lấy vợ? Nói không chừng tôi đã sớm có thể quyển rồi đấy.”

“Haizz, Bạch huynh chớ đùa, nếu huynh có thể quyển ắt phải đưa họ đến đây cùng huynh chứ, sao lại để tâu phu nhân một mình chôn kinh thành, cô quạnh nơi khuê phòng?”

“Bởi vì thể quyển nhiều quá, đưa cũng không hết.”

“...” Nét mặt y cứng đờ, dần ra nhìn Bạch Long Mã vẫn thờ ơ cầm quyển sách trên tay.

“Phì! Tôi đùa chút thôi mà, đừng nói là huynh tưởng thật đấy? Ai dao, huynh vác bộ dạng thật thà chất phát, dễ bị lừa như vậy lên kinh làm quan, tôi thấy tóa mồ hôi lạnh thay huynh rồi đây này.”

“Làm quan là vì vua, chỉ cần tận trung, có gì phải lo lắng.”

“Ái chà, thật vậy sao? Nói thật với huynh, cả đời dù có tận trung cỡ nào cũng không đủ, chốn triều cương này vốn có luật lệ và mảnh khóc riêng của nó. Huynh cứ nhìn tôi đây là biết, trong chốn triều đình này, người lắm thủ đoạn cũng không phải ít, người ngay thẳng hiếm khi giờ trò lại càng không nhiều. Dù là ai, đã bước vào cuộc chơi này, một khi đã thua thì phải chấp nhận, nhẹ thì cuốn gói rời kinh, nặng thì để lại cái đầu trả bằng cả tính mạng.”

Bạch Long công tử lại lật tiếp trang sách rồi thở dài, người bạn đồng môn này của gã tuy đọc nhiều sách, tài đức tên tuổi lan xa tận kinh thành, khiến Thái hậu phải đích thân khâm chỉ mời vào cung làm thầy của Thiên tử, nhưng ngoài những lí luận suông trong sách vở thì y chả khác gì đứa trẻ ba tuổi, đối với những đạo lí làm người trên đời này thì hoàn toàn không biết gì hết, “Huynh có biết ngày đó huynh cầu hôn với Đường tam tiểu thư đã đắc tội với ai rồi không?”

“Tề Đại Thánh?”

“Ha ha. Tề Đại Thánh cái gì chứ. Chỉ là tên giả mà thôi.”

“Quả là tiểu nhân, đại trượng phu đi không đổi tên, ngòi không đổi họ, đến cái tên cha mẹ đặt cho cũng có thể thay đổi dễ dàng như vậy, chả trách lại lưu manh đốn mạt đến thế.”

“Lưu manh đốn mạt ư? Lương đại nhân ơi, hấn chính là cháu ruột của

đương kim Thái hoàng Thái hậu, Thế tử Tề Nam Vương là Phụ chính đại thần được phong kèm tước hiệu Cửu thiên tuế, cứ gặp quan thì cao hơn kẻ đó một bậc.”

Lương Hạnh Thư đóng quyển sổ ghi chép danh mục sách lại, rũ hàng mi xuống trầm giọng hỏi, “Hắn chính là vị ‘Tề công công’ nhân phẩm đòi bại, chuyện bỏ dỡ Thái hậu mà huynh thường nhắc đến đấy à? Hắn đến thành Tây Dur này để làm gì?”

“Này, này, huynh vẫn còn nhớ cái biệt danh dí dỏm mà tôi đặt cho hắn nữa à? Tôi nghĩ, chắc là do Thái hậu phái hắn rời cung làm việc. Thiên tử còn quá nhỏ, Thái hậu ở đằng sau buông rèm nhiếp chính, hắn thân là trợ thủ đắc lực của Thái hậu, mấy việc chạy ngược chạy xuôi thế này nhất định không thiếu phần hắn.”

Gã chột khựng lại, rồi mới nói tiếp, “Về phần vì sao phải dừng lại ở thành Tây Dur, còn chọn trúng Đường tam tiểu thư, theo tôi thấy, hắn là hắn muốn dạy cho tôi và huynh một trận. Huynh đừng thấy bộ dạng lông bông phát phơ thường ngày của hắn mà làm, đến cả việc điều động quan lại trong kinh thành, trong bụng hắn đều có tính toán cả. Đợi đến khi huynh nhậm chức Đế sư của tiểu Hoàng đế thử xe, đến lúc đó trở thành kẻ địch hay người nhà là cả một vấn đề đấy. Huynh phải dè chừng hắn một chút, đừng để hắn lại tiếp tục nhòm ngó Đường tam tiểu thư, dù sao huynh cũng muốn lên kinh làm quan mà, cần phải vượt mặt nể mũi mới được. Huynh đừng có học theo tôi, để rồi phải bỏ bê thế tử ở tí kinh thành xa xôi”.

“ ... ”

Lương Hạnh Thư cũng đâu phải là kẻ không hiểu thế sự, nhưng với tính cao ngạo của kẻ đọc sách sao có thể để bản thân phải khom lưng uốn gối như thế, vừa nghe cái tên Tề Đại Thánh giàu nứt tiếng kia chính là cháu ruột của

đương kim Thái hoàng Thái hậu, y nhất thời hiểu được bố cục trong triều đình lúc này.

Trước kia, Tiên đế Cung Diệu Hoàng bình định phiên bang, lấy tiểu công chúa phiên bang, đổi lấy hòa bình vài chục năm. Nhưng có lẽ ngay cả Tiên đế cũng không ngờ được, năm đó còn trẻ người non dạ, không hề ý thức được tiểu công chúa phiên bang mà ngài phong làm Hoàng hậu sau khi ngài trăm tuổi sẽ buông rèm nhiếp chính, ngăn cản ấu đế lâm triều, thủ đoạn vô cùng, bản lĩnh vô song, vun vế cháu ruột, khiến vương quyền suy yếu.

Có lẽ bởi vì Tiên đế quá bá đạo uy quyền, tự cao tự đại, nên tiểu hoàng tử từ nhỏ sợ đầu sợ đuôi, vừa nhu nhược vừa ngại phiền phức, không dám thể hiện trước mặt Tiên đế. Sau khi Tiên đế qua đời, đến cả bàn bạc chính sự quan trọng với Thái hậu y cũng không dám mở lời, cứ để Thái hậu ngoại tộc lâm triều hơn mười năm, mãi đến khi trưởng thành rồi mắc bệnh qua đời, cũng không một lần được đích thân chấp chính.

Ngay cả tiểu Hoàng đế hiện nay kế vị, Thái hậu cũng tiếp tục mượn cơ thao túng vương quyền.

Sớm nghe Bạch Long Mã nói qua chuyện hậu cung độc chiếm thiên hạ. Trong triều đình, bè cánh họ hàng của Thái hậu cùng thân thích của Hoàng đế đấu đá nhau hết sức kịch liệt.

Hiện giờ xem ra, dường như Tề Thiên Sanh chính là con chó săn đắc lực của Thái hậu nên mới đắc chí như thế.

Lương Hạnh Thư đang cúi đầu nhúm mày trầm tư về những thay đổi trong triều đình, không hề chú ý mà cứ cắm đầu đâm thẳng người trước mặt,

người nọ cũng chẳng có ý né tránh, cúi đầu liền đụng phải ngực y.

Y ngẩng đầu lên nhìn người vừa bước tới, bỗng dung cảm thấy không ổn, liền nheo mắt chấp tay nhận lỗi, “Tứ tiểu thư”.

Đường Tứ Diễm kinh ngạc mà “ồ” một tiếng, hạ thấp đôi mắt ướt nước xuống rồi mím môi, là như xấu hổ không biết phải tránh mặt đi đâu, thật lâu sau mới cố gượng cười, cúi người cất giọng ngọt ngào, “Lương ca ca, sao chàng lại không cẩn thận như vậy chứ? Đang đi trong nhà Diễm Nhi mà cũng có thể ngán người như thế. Nhỡ ngã thì phải làm sao đây?”.

“Đa tạ tứ tiểu thư nhắc nhở, là tiểu sinh vô lễ lỗ mãng.”

“Ừm, Lương ca ca quả thực vừa vô lễ lại vừa lỗ mãng.”

“Tứ tiểu thư?”

“Nếu không phải, cứ sao lại đi bõn cọt Diễm Nhi. Bõn cọt Diễm Nhi rồi lại xoay qua cầu hôn với tam biểu tỷ.” Đôi con người nàng sóng sánh ánh nước, sắc buồn trào dâng, vội rời mắt đi không muốn nhìn y nữa, ‘Lương ca ca gấp gáp như thế, hẳn là muốn tìm tam biểu tỷ bàn chuyện hôn sự đúng không?’”.

Lương Hạnh Thư biết rõ bản thân đuối lí, không thể biện bạch gì nữa nên đành gật đầu.

“VẬY sau này Lương ca ca chính là biểu tở phu của Điem Nhi rồi.” Nàng lê từng bước chân nhỏ lùi ra sau, cố gắng cách y một khoảng, “Quan hệ chúng ta đã ra thế này rồi, để tránh hiem nghi, từ nay về sau, Điem Nhi sẽ không nó như thế với Lương ca ca nữa. Hay nói cách khác, dù sau này không ở trước mặt tam biểu tở, Điem Nhi cũng sẽ không nói chuyện với Lương ca ca nữa. Lương ca ca bảo trọng”.

Chỉ mấy câu đơn giản qua miệng Đường Tứ Điem lại chẳng khác gì những lời sinh li tử biệt, đôi mắt đen láy ngân lệ từ từ rữ xuống. Nhưng tên thư sinh ngọc kia vốn không thể hiểu được thâm ý của nàng, chẳng những không biết lựa lời ngon ngọt để từ chối, đã vậy còn xem hai chữ “hiem nghi” vừa nghe như thánh chỉ, cúi mặt nhìn chăm chăm xuống sân, sợ rằng sẽ đường đột mạo phạm tiểu di tử*. Hạnh động rung rung nước mắt của nàng lại bị lơ đi một cách phũ phàng như thế.

*Tiểu di tử: Em gái của vợ.

Hàm răng trắng khẻ cắn đôi môi đỏ mọng, Đường Tứ Điem không cam lòng chút nào.

Tên thư sinh ngọc này đã ù lại lại còn chậm hiểu, khiến nàng không thể chịu được. Tại sao khúc gỗ đàn này lại cam như hén trước mặt nàng, còn tam biểu tở chỉ biết dựa dẫm vào người khác kia lại lấy được lòng y?

Nếu không có Tề công tử, y vốn sẽ không buồn liếc mắt nhìn tam biểu tở, đã sớm cúi đầu thân phục dưới váy hồng của nàng rồi!

“Nếu đã như vậy, Lương ca ca cứ đến bàn bạc hôn sự với tam biểu tở đi, Điem Nhi còn có việc, xin cáo lui trước.”

Đường Tứ Diêm chậm rãi rời gót ngọc, lướt qua bên người Lương Hạnh Thư

Đúng lúc một cây trâm gỗ chột rơi xuống cạnh làn váy mỏng, đập ngay vào tầm mắt vẫn mãi hướng xuống mặt đất của Lương Hạnh Thư.

Đó chẳng phải là trâm cài tóc mấy ngày trước y đích thân đưa cho tam tiểu thư hay sao?

Đường Tứ Diêm vừa thấy cây trâm rơi xuống đất, liền thông thả cúi người nhặt nó lên, nhẹ nhàng thổi lớp bụi đất bám trên đó, xoay người toan rời khỏi.

“Tứ tiểu thư, có thể cho tiểu sinh mượn cây trâm đó một lúc không?”

“Hả? Cây trâm này có gì ư?”

“Tứ tiểu thư. Nếu tiểu sinh không nhìn nhầm, đó chính là tín vật đính hôn mà tiểu sinh đã tặng cho tam tiểu thư, cứ sao lại ở trong tay tứ tiểu thư thế?”

“Thứ này là của tam biểu tỷ ư? Sao có thể như thế được chứ. E là Lương ca ca đã nhìn nhầm rồi. Cây trâm này là Diêm Nhi vô tình nhặt được ở trong sân của Tề công tử mà.”

“Tề công tử? Tứ tiểu thư sao lại biết hẳn?”

“À...” Nàng vờ giật mình khi phát giác bản thân lỡ lời, vội che miệng, “Xin lỗi Lương ca ca. Điềm Nhi biết chàng có chút xích mích với Tề Đại Thánh công tử nên mới không nói cho chàng biết. Trước đó vài ngày cánh tay của Tề công tử bị thương, tam biểu tử có nhờ Điềm Nhi đến bôi thuốc băng bó giúp, khi đó Điềm Nhi mới biết Tề công tử.”

“Tam tiểu thư có quen biết với... tên Tề công tử kia ư?”

“Lương ca ca không biết sao? Tam biểu tử cùng Tề công tử quen nhau lúc hoạn nạn đấy, trước đó vài ngày không biết vì sao Tề công tử lại gặp chuyện, tam biểu tử còn đỡ thay y một đao. Có thể nói là không đánh không quen biết đó.”

“...”

“Tam biểu tử dặn dò Điềm Nhi đi đưa thuốc cho Tề công tử, nên Điềm Nhi mới đến đó. Cây trâm này...” Đường Tứ Điềm trộm nhìn cây trâm gỗ, rồi đưa đến trước mặt Lương Hạnh Thu, “Tuy rằng Điềm Nhi khá thích nó, nhưng nếu nó là tín vật đính hôn của Lương ca ca, vậy thì trả lại cho chàng đó”.

Đôi mắt Lương Hạnh Thu buồn rười rượi, đưa tay nhận lấy cây trâm, im lặng không nói.

“Vậy Điềm Nhi chúc Lương ca ca cùng tam biểu tử răng long đầu bạc.”

Đường Tứ Diễm đi rồi, Lương Hạnh Thư đứng sững sờ ở hành lang gấp khúc một hồi lâu, nhìn chăm chăm vật trong tay với nét mặt căng thẳng.

Người con gái đó chính là vợ sắp cưới của y, sao y có thể hoài nghi nàng thông đồng với kẻ khác bốn cột mình được chứ.

Không thể nào.

Ngày ấy nàng cũng ở thư viện, nhất định là bị tên tiểu nhân Tề Thiên Sanh kia khinh bạc nên mới làm rớt cây trầm, rồi tình cờ bị tứ tiểu thư nhặt được mà thôi.

Nhất định là như thế rồi.

Trong lòng y nghĩ như thế, chỉ cần nàng gật đầu lời nói phải, y tuyệt đối sẽ tin tưởng nàng.

“Tam tiểu thư, cây trầm mà tiểu sinh đưa cho nàng đâu?”

Trong lúc cả hai cùng nhau tản bộ, hấn thuận miệng hỏi một câu.

Đường Tam Hảo như bị sét đánh, mồ hôi cứ rịn ra, tròng mắt đảo liên tục, qua loa trả lời lấy lệ, “Cây trầm đó... Cây trầm đó đang ở trong phòng tôi, ha ha... Tôi để ở trong phòng quên mang ra rồi”.

“...” Tay chân tê rần, y đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, “Thật sao?”.

“Phải... Đúng vậy... Bởi vì vật đó rất quan trọng mà. Nên tôi... không dám mang ra ngoài.” Ngày ấy cây trâm bị Tề công tử hất rơi mất, nhất định vẫn còn ở chỗ đó rồi. Cũng chẳng phải vật đáng giá gì, hẳn sẽ không ai nhặt đâu nhỉ.

“Ngày thành thân, cài cho ta xem được không?”

“À...”

“Không được so?”

“Không... không phải mà! Sao lại không được chứ! Được rồi, được rồi! Tôi sẽ cài, tôi nhất định sẽ cài mà.”

“Ừm.”

Chương 13: Tề Đại Thánh bái giá hồi kinh

Lương Hạnh Thư phá vỡ gian tình

Đường Tam Hảo lén lút chuồn khỏi Đường phủ, nhân lúc trăng sáng lén vào gian phòng mé tây của thư viện Tây Lục.

Nàng muốn tìm lại cây trâm kia.

Thư viện cũng chẳng phải nơi cao sang quan trọng gì, cánh gác cũng lỏng lẻo, nàng mon men theo vách tường, vốn định chuồn từ cửa hông lén vào thư viện, ai dè lại nhìn thấy một cỗ xe ngựa rộng lớn hoành tráng đang đậu ngoài cửa, bốn con ngựa khỏe mạnh thuần sắc buộc ở đầu, nom rất khi thế.

Trong thành Tây Du này chưa có ai khoa trương như thế, ngòi trên cỗ xe to tướng được bốn con ngựa thuần sắc kéo cơ đấy.

Đừng bên xe ngựa là hai đứa nhóc vẫn còn nhỏ tuổi, một đứa tay cầm kiếm, một đứa tay cầm roi, đang căn dặn người khác dọn dẹp đồ đạc bên ngoài.

“Tay chân nhanh nhen lên một chút, những thứ gì của Thế tử gia nên thu dọn thì đều dọn cả đi, đừng làm rơi đấy. Tất cả chỗ này đều là tiên dược cứu mạng mà Thế tử gia thu thập được, mấy thứ thuốc quý giá đó có thể cải tử hoàn sinh, khiến người bị chém đầu chỉ còn lại chút hơi thở cũng thoát khỏi quỷ môn quan đó. Thế tử gia đi đâu cũng đều mang mấy thứ này theo bên người, bằng không sẽ chẳng thể nào ngủ yên được, đánh mất thì cẩn thận

cái đầu đầy.’’

“Sao cậu cứ nói như thể Cửu thiên tuế vô dụng sợ chết đến mức đi đến đâu cũng trốn chui trốn nhủi như chuột vậy?”

“Cậu thì biết cái gì chứ? Đó gọi là tham sống sợ chết, hay còn có thể gọi là sự nhạy cảm tính tế, bởi vì thiếu cảm giác an toàn, lo được lo mất, nên mới hình thành hội chứng hoang tưởng. Cậu cứ nhìn mà xe, chỉ cần ngài bị truy sát là lập tức lấy người khác làm lá chắn, chạy nhanh như sao băng ấy, phải thiếu cảm giác an toàn cỡ nào mới có thể luyện được cảnh giới đó chứ!”

“Ừ ha... Đã vậy còn hám lợi nữa, chỉ thuê hai đũa nhi đồng tội mình cầm kiếm cầm roi.”

“Mà phải rồi, sao Thế tử gia cứ khăng khăng đòi khởi hành lúc nửa đêm thế này? Tội mình vừa mới đến đón, Thế tử gia liền gấp gấp đòi quay về kinh. Đợi trời sáng rồi đi không được sao? Hay là trong kinh có biến, hoặc giả ngài nhớ Thái hậu đến phát điên luôn rồi?”

“Hôm nay Cửu thiên tuế đã đến Hành Thiên tự bàn giao xong nhiệm vụ rồi, còn ở lại cái thành bé tí này làm gì chứ? Kinh thành náo nhiệt phồn hoa như thế, đã vậy Cửu thiên tuế lại có sẵn cái máu phá gia chi tử đang chảy trong người, chịu ở lại chỗ này mới lạ.”

“Vậy sao? Còn tôi thì lại thấy Cửu thiên tuế giống như bị chuyện phiền phức gì đó quán chân nên phải trốn chạy.”

“Sao lại nói thế chứ?”

“Ê, cậu nhìn này, cái chứng nghiện mua sắm của Thế tử gia nhà ta càng ngày càng nặng, lồng vàng quạt ngọc gì đây, cũng mang về kinh hết à? Thái hậu cũng đã quở trách là không biết tiết kiệm rồi đấy thôi.”

“Chuyến đi lần này đâu phải là không được cấp chi phí. Máy thứ này chả phải đều được ghi vào công nợ hết sao?”

“Ai mà biết được, Thế tử gia của chúng ta phải nói là cao thủ xài của công, ngay cả lương cho hai đứa trẻ nhi đồng tại mình cũng còn có thể tìm đại cái tên ghi sổ công nợ nữa là, cậu còn ở đó mà lo lắng ngài sẽ tốn tiền túi của mình hay sao?” Thằng bé cầm roi nhún vai chả muốn bình luận thêm, bỗng dưng phát giác có gì đó là lạ, liền nghiêng đầu vung roi quất về phía vách tường, ‘ ‘Kẻ nào đang trốn trong xó thế? Mau ra coi!’’

“Chát chát” nhát roi của người như thế am hiểu võ công kia tuy quất vào tường, nhưng cũng đủ khiến Đường Tam Hảo bay sạch ba hồn bảy vía, cuống cuống ôm đầu ngồi xồm xuống mà run như cày sậy.

“Thị Kiếm, Phụng Tiên. Các người ở bên ngoài ồn ào nhí nhố chuyện gì thế?” Giọng nói hết sức khó chịu của Tề Thiên Sanh từ phía trong vọng ra.

“Dạ bẩm, có một nữ nhân đang chờ ngài ngoài này ạ! Cái bản tính phong lưu, gieo tình khắp chốn của ngài cũng nên sửa đi là vừa.”

“Vả lại mặt hàng lần này không phải loại ngài hay thích trêu ghẹo, ngài

đôi khẩu vị từ hồi nào vậy?”

“Cộp, cộp” Hai tiếng gõ đầu vang lên.

Tề Thiên Sanh nghiêng rằng hừ, “Hai thằng ranh con chúng bay cút hết qua chỗ xe ngựa đứng đợi cho ta”.

“Dạ...” Sau khi hai tiếng vâng dạ đầy uất ức kia tắt đi, Đường Tam Hảo mới cảm thấy xung quanh yên tĩnh trở lại. Nàng nheo nheo mắt, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Trang phục hấn đang mặc có một màu đỏ bóng rực rỡ trông còn xa hoa hơn lúc trước, trên sắc đỏ là đường viền bạc, khiến người khác cảm nhận được trong sắc ấm vẫn thấm đượm sắc lạnh dưới ánh sáng lập lòe của vàng trắng, khiến đôi mắt nàng đong đầy dòng sáng rực rỡ.

Vì sao cứ mỗi lần nhìn hấn, nàng liền cảm thấy rất vừa mắt, rất đáng để sùng bái, thậm chí còn thấy rất thích hấn nữa?

Thế nhưng sắc mặt của hấn lại không rạng rỡ như quần áo. Hấn mặt mày hầm hầm, nheo đôi con ngươi xám tro tối sẫm lại, cúi người lờm kẻo nào đó vẫn còn đang ngồi xổm trên đất.

“Con gái sắp thành thân đến nơi, đêm hôm khuya khoắt còn một mình chạy loạn đến chỗ năm nhân khác, có phải trong đầu cô chỉ chứa toàn đậu hũ hay không hả?”

Tiếng gào như thể giáng đạo kia vừa giáng xuống, làm nàng ngay lập tức phải bịt chặt hai tai lại, nhưng dư âm kia vẫn len lỏi lọt vào tai nàng, khiến lòng nàng ấm áp không thôi.

“Tôi... tôi... tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi. Cô rảnh rồi quá không có việc gì làm thì về nhà thuê thừa may vá đi, tự thuê cho mình cái gói trăm năm hảo hợp, tự khâu cho mình đôi hai uyên ương, rồi tự may cho mình tấm chăn con đàn cháu đống ấy, lại chạy đến chỗ của ta làm gì hả?”

Nàng tủi thân mếu máo.

“Tiễn Phật đến Tây thiên cũng không khó bằng việc giúp cô lập gia đình, dạy cô nhiều như vậy, cô vẫn không thể thông suốt hơn được chút nào sao? Đừng khiến tiểu gia ta đến phút cuối còn phải lo lắng cho cô. Đức hạnh cô sao lại kém thế này, nếu để vị muội muội của cô biết được cô đang ở chỗ ta, rồi chạy đi mách tên họ Lương ngu ngốc kia nghe, thử hỏi cô còn có thể gả đi được nữa không? Mau lăn về nhà cho ta.”

Nàng ngồi xồm dưới đất không nhắc mình lên nổi, chỉ biết nhìn chăm chăm xuống đất cả buổi không nói năng gì.

“Lời tiểu gia nói cô không nghe được hả, bảo cô lăn trở về nhà đấy.”

“... Huynh sắp phải đi ư?”

“ ... ”

“Nếu không phải bị tôi bắt gặp, ngay cả nói một tiếng với tôi huynh cũng lười mở miệng sao?”

“ ... ”

Cảm giác chua xót lẫn quẫn khó mà nén được, nàng âm ỉ ghen ngào, “Sẽ không quay lại nữa, đúng không?”.

Hắn đứng đờ như cái chày gỗ, thật không hiểu nổi cảm giác chia tay li biệt buồn rười rượi này rốt cuộc là thứ gì. Thứ cảm giác chưa được sự cho phép của hắn lại tùy tiện xuất hiện, tràn ngập bầu không khí quanh người khiến hắn khó xử, không biết phải làm sao. Một lúc lâu sau hắn mới có thể mở miệng đáp lại.

“Ừm.” Không có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng chẳng có nhiệm vụ nào cần làm, hắn đương nhiên sẽ không quay lại nơi này, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa.

“Nói cũng đúng, nhà huynh vốn ở kinh thành mà.” Nàng vờ như không có chuyện gì mà cười ngượng ngập, “Tỷ tỷ của tôi cũng ở kinh thành, nói không chừng nếu sau này tôi có dịp tới kinh thành vui chơi, khi đó, tôi có thể đến tìm huynh không?”.

“Không thể.”

Tìm hãm làm gì cơ chứ? Khi đó đã là lúc nào rồi? Sau khi nàng gả cho kẻ khác ư? Đi theo hôn phu của mình đến kinh thành gặp hãm sao? Đến cảm ơn ông mai từ trên trời rơi xuống như hãm chăng? Hãm đây vốn không thích những chuyện đó.

“... Cũng phải thôi, tôi phiền phức như vậy, nhất định sẽ không đến kinh thành quấy rầy huynh đâu.”

Dáng người tội nghiệp của nàng cứ đơng đầy trong mắt hãm, khiến hãm phải chau mày. Chẳng phải không biết vờ đáng thương để tranh thủ sự cảm thông của nam nhân sao? Chẳng phải không biết vờ vô tội để khiến nam nhân động lòng sao? Giờ nàng lại đến trêu chọc hãm làm gì?

Hãm phát tay áo quay người sang hướng khác, hết như muốn rũ bỏ mọi ưu buồn phiền nào vây quanh người hãm đi vậy, thế nhưng ống quần lại bị một đôi tay níu chặt lại.

Dường như không khí li biệt đã thôi cho người ta thêm chút dũng khí, lần đầu tiên nàng to gan mà chạm vào hãm như vậy, níu chặt hãm luyến tiếc không muốn buông.

“Su phụ Tề công tử, tôi...” Không thể mở miệng nói thích hãm được, nàng đã từng thế rồi. Không thể nói thích hãm, bằng không sẽ bị hãm chán ghét. Không thể nói thích hãm, bởi vì nàng không xứng với hãm. Không thể nói thích hãm, bởi vì nàng còn phải thành thân.

Là chính miệng nàng nói, chỉ cần có người sẵn lòng thích nàng, nàng liền đồng ý gả cho người đó. Hãm giúp nàng lâu như vậy, nàng chẳng những không có tí tiền đồ nào mà còn làm hỏng việc, khiến su phụ như hãm mất

cả mặt mũi.

“... Cảm ơn huynh.”

Hắn không nờ, chỉ một lời cảm ơn rỗng tuếch lúc nào cũng có thể nghe được ở chốn quan trường kia lại khiến lồng ngực hắn co thắt dữ dội như vậy.

Nàng buông tay ra, để hắn tuột khỏi tay mình, sau đó ôm chặt đầu gối cuộn người bên góc tường.

Cái bóng của người trước mặt bỗng nhiên phủ xuống, khiến nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, chợt nhận ra không biết từ khi nào hắn đã ngồi xôm như tượng đá trước mặt nàng rồi.

Thấy nàng ngẩng mặt lên, đôi mắt đen láy uơn ướn nhìn hắn một cách rối rắm, hắn không thể kiềm chế được nữa, vươn tay ra ôm lấy đầu của nàng ngốc, đang mãi ngỡ ngác này, hé miệng ngậm lấy cánh môi mềm của nàng.

Có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, nàng cũng chẳng mấy khi để lộ ra được vẻ mặt đáng yêu, thu hút người khác đến nương này. Cứ xem như phần thưởng khen ngợi nàng, tiện thể kiếm có hưởng lợi để lén hôn một cái, cũng chẳng sao đâu nhỉ? Cho kẻ làm thầy như hắn một chút ngọt ngào làm học phí cũng nên mà.

Hắn say sưa mút lấy đôi môi không biết nên mở hay nên khép của nàng. Sau khi chạm vào khuôn mặt nóng rực của nàng, hắn mới phát hiện nhiệt độ cơ thể mình cũng không thấp hơn là bao. Hắn ôm lấy đầu nàng, nhân lúc nàng vẫn chưa hiểu rõ tình hình, liền được đặng chân lên đặng đầu, không

nén nỗi lòng tham mà lừa nàng hé mở đôi môi

Hắn hiện không cam lòng, không cam lòng giao nàng cho tên thư sinh ngu ngốc kia, không cam lòng để nàng trở thành thê tử của kẻ khác, nàng rõ ràng là do một tay hắn mài dũa ra mà. Hắn cảm thấy tâm tư rối loạn, lẽ ra hắn phải cướp đoạt nàng ngay từ đầu mới đúng. Hắn chính là tên tiểu nhân vừa ích kỉ vừa ngang ngược thế đấy.

Ai cũng bảo nữ nhân sau khi thành thân rồi thì sẽ mắc phải hội chứng mất trí, quên sạch mọi thứ về những nam nhân mình quen trước khi cưới.

Lẽ nào cứ vậy mà quên hết sao?

Hắn thật ấu trĩ khi muốn chiếm một vị trí trong tim nàng, dù chỉ là một góc nhỏ thôi cũng được, dù có là kẻ tiểu nhân xấu tính cũng tốt.

Chấm dứt nụ hôn triền miên, đối diện với con người lấp lánh rạng rỡ của nàng, hắn thấy hối hận.

Sợ tơ rối rắm vốn đã quấn quanh quả tim hắn giờ lại càng chặm rãi siết chặt hơn, khiến hắn không thể vùng thoát được.

Mang nàng trở lại kinh thành, quay về Vương phủ, đến gặp bà già Thái hậu kia – cái ý nghĩ không thể chấp nhận ấy, chả hiểu sao lại cứ vẩn mãi trong đầu hắn.

Hắn gạt bay suy nghĩ đáng sợ ấy đi, rồi đột nhiên đẩy nàng ra, hành động mạnh mẽ ghê tởm như thể hắn không phải là người chủ động hôn nàng, phải sạch mọi quan hệ dây mơ rễ má giữa hai người.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Cô đừng có suy nghĩ linh tinh, mấy chuyện thế này cũng chả có ý gì đặc biệt đâu, chỉ cần tạo không khí một chút là làm được thôi.”

Tia sáng lấp lánh trong mắt nàng bỗng dung đóng băng rồi tắt lịm.

Tim hắn lại nhói lên, cố gắng đưa tay chống lấy đầu gối, làm như không có việc gì mà đứng dậy, phui phui lợp bụi đất bám trên áo ngoài, “Về sau nhớ cho kĩ, nam nhân chính là thứ đê tiện như vậy đấy, chỉ cần nổi hứng thì cái gì cũng có thể làm được, đối xử với cô như vậy không có nghĩa là có tình ý với cô. Ngay cả tên thư sinh kia cũng vậy, nếu không vấy thêm cho hắn tí ti lòng đố kỵ, thì hắn cũng chả chịu ngoan ngoãn đến cầu thân với cô. Cô đấy, đừng có lúc nào cũng trưng bộ mặt ngốc nghếch không chút phòng bị kia ra, kéo bị người ta lợi dụng mà còn không biết chuyện gì đang xảy ra.”

Bao vấn đề triết học về nam nhân mà hắn đang dạy kia không phải nàng nghe không hiểu, mà là nghe không vào.

Là vì nàng không có phòng bị, nên hắn mới đối xử với nàng như vậy ư? Trước khi đi còn dạy cho nàng bài học cuối cùng sao?

Rốt cuộc có phải do nàng quá dễ dãi không?

Vì sao không thích một người, cũng có thể đối tốt với người đó như

vậy? Nàng quả thật không hiểu.

“Su phụ Tề công tử sẽ lấy một cô nương như thế nào?”

Câu hỏi vừa tuột ra khỏi miệng, ngay cả bản thân nàng cũng phải ngây người.

Nàng muốn biết cái gì cơ chứ? Muốn biết mình kém xa người kia bao nhiêu ư? Có bao nhiêu điểm không bằng người ta sao? Có phải người đó cũng giống như Diêm Nhi không? Hay là người đó còn tốt hơn, giỏi hơn, thậm chí còn làm hấn vui vẻ hơn cả Diêm Nhi.

“Ta sao? Hừ. Trong nhà có một bà già không cho lấy vợ, đời này e chỉ có thể làm hòa thượng lưu manh là cùng. Mà cũng chả sao, tên tuổi tiểu gia nức tiếng như vậy, sẽ không định để bản thân chịu thiệt bên cạnh một người đàn bà. Chả ai nói hòa thượng lưu manh thì không được phép uống rượu ăn thịt cả.” Hấn nói bằng giọng điệu ngạo mạn bất cần, mục đích là muốn nàng biết được, hấn chính là cái loại đốn mạt ă rồi nhưng không muốn chịu trách nhiệm, cái hôn vừa nãy vốn chả là gì cả.

“Phải rồi. Cô cầm lấy cái này.” Hấn như chợt nhớ ra điều gì, lấy một lọ thuốc bằng ngọc từng dùng khi bị thương ra, từ trên cao vớt xuống cho nàng.

“Vết thương trên tay cô là vì chấn cho ta nên mới bị, tiểu gia cũng phải chịu chút trách nhiệm.” Nhắm tính đến lúc này, tay nàng hấn cũng đã đóng vảy, sau khi bôi thuốc này sẽ không để lại sẹo nữa. Hấn chỉ có thể tỏ thái độ lạnh lùng như vậy, chẳng còn cách nào có thể dịu dàng ôn nhu, đến bên cạnh quan tâm săn sóc cho nàng được.

“Nếu tôi nói không sai, đây có phải là lúc nam nhân rũ sạch mọi quan hệ không? Vết thương lành rồi, thì quan hệ đôi bên cũng không còn nữa, có đúng không? Vậy tôi phải học dần mới được, tránh cho sau này bị người ta chán ghét.” Nàng vờ như đùa giỡn mà hỏi hắn.

Toàn thân hắn cứng đờ, cố gắng nén chặt từng cơn đau thắt nơi lồng ngực, chẳng muốn giải thích thêm gì, liền cất bước đi về phía cỗ xe ngựa.

“Thị Kiếm, Phụng Tiên.”

“Dạ bẩm, mọi thứ đều sắp xếp xong hết rồi ạ.”

“Lên đường về kinh.”

“Dạ, lão đại!”

“Lão đại gì hả, sao cậu có thể gọi Cửu thiên tuế như vậy chứ?”

“Thế tử gia nói rằng, ra ngoài rồi thì phải mai danh ẩn tích, không gọi lão đại thì gọi là gì?”

“Mai danh ẩn tích? Vậy tên giả của Cửu thiên tuế là gì?”

“Tôi nghe nói hình như là Đại Thánh gì đó ấy... Phụt! Không ngờ ngài

ấy thích làm khi đến vậy?”

“Hai đứa ranh này còn không dẹp ngay mấy ý nghĩ vớ vẩn ấy đi! Mau lên đường cho ta!”

“Dạ rõ, lão đại! Đi thôi, đi thôi. Anh khi nhà chúng ta nổi nóng muốn đại náo thiên cung rồi đấy.”

Tề Đại Thánh...

Hóa ra... cả cái tên cũng là giả sao.

Nàng lại lầm tưởng nữa rồi, không phải hẳn muốn rũ sạch quan hệ với nàng, mà là từ trước đến giờ cả hai vốn chẳng hề có quan hệ gì hết.

Nàng chỉ là một kẻ xa lạ đến cái tên cũng không đáng để hẳn cho biết mà thôi.

Cỗ xe ngựa khua dần khỏi ngã tư thư viện Tây Lục.

Ở một góc khác, một bóng người đang siết chặt nắm tay dưới ống tay áo, cây trâm gỗ cắm trong tay bị y siết cho rạn nứt, gần như muốn gãy.

Lương Hạnh Thư nhìn thấy Đường Tam Hảo cuộn người co ro nơi góc tường, y mím chặt đôi môi mỏng trắng bệch, hít vào thật sâu.

Hóa ra tất cả đều là giả hết.

Vết thương kia là giả, chấn dao thay y cũng là giả, tất cả đều là vì Tề Thiên Sanh nên mới bị thương, chả liên quan gì đến y hết, kể cả việc hôm ấy bị Tề Thiên Sanh khinh bạc cũng đều do bọn họ trù tính cả.

Nếu như cơn đau không dứt đang lẫn quẩn nơi ngực y, cùng trái tim bị nàng làm cho rung động cũng là giả, là vờ vĩnh, có thể tự động biến mất, vậy thì tốt rồi.

Thế nhưng nổi rung động khi nàng cứ khẳng khẳng muốn bảo vệ y không phải là giả, việc y muốn giữ lấy trái tim của nàng không phải là giả, tấm lòng khi tặng trâm cho nàng không phải là giả, cả nỗi lo lắng sợ nàng bị kẻ khác đến trước đoạt mất cũng không phải là giả luôn.

Hai người bọn họ vốn quen biết nhau từ trước, hai người bọn họ cùng một phe, thông đồng với nhau trêu đùa y.

Nhìn thấy y bị nổi đau khổ não nề giằng xé, họ sẽ thấy hả hê mà cười trộm sau lưng sao? Cười y ngu ngốc đần độn, vậy mà cũng có thể dễ dàng mắc mưu?

Lúc y rat ay muốn cuu1 nàng, phải chặng trong lòng nàng ngậm cười nhạo y làm chuyện thừa thãi, tự mình đa tình.

Khi y đến cầu hôn với nàng, lúc ấy nàng đang nghĩ gì?

Người đàn ông này đã cắn câu rồi sao? Hay là, giá như Tề công tử cầu hôn thì tốt biết mấy?

Y gục đầu xuống, tóc mái phủ trước trán cản ánh trắng sáng rọi xuống mặt y, nhếch đôi môi mỏng kéo ra một nụ cười lạnh nhạt.

“Đường Tam Hảo, Tề Thiên Sanh. Các người được lắm.”

Chương 14: Thư sinh ngọc xấu bụng trả thù

Cả đời ngây ngô trở nên gian xảo

Tề Thiên Sanh đi rồi.

Đường Tam Hảo chuẩn bị hôn lễ.

Chuyện Lương Hạnh Thư trở thành con rể Đường gia rồi lại trúng tuyển làm Đệ sư của Hoàng đế, không biết từ khi nào đã truyền khắp thành, mọi người hễ thấy nàng đều phải cung kính gọi một tiếng, Lương phu nhân tương lại, thế nhưng ánh mắt họ nhìn nàng, từ đầu đến cuối đều rất lạ lùng.

Có ánh nhìn vừa ngưỡng mộ vừa hiếu kì không hiểu tại sao Lương đại nhân lại chịu để mặt, chọn trúng miếng đậu hũ Đường gia làm phu nhân cơ chứ. Cũng có ánh nhìn nghi kị pha lẫn giễu cợt rằng người Lương công tử để ý rõ ràng là muội muội Đường Tứ Diễm, là nàng ý vào việc đã từng xem mặt Lương công tử trước đó, nằng nặc đòi người ta phải chịu trách nhiệm.

Có lẽ là do Lương Hạnh Thư trước khi nhậm chức khá là bận rộn, đột nhiên không có thời gian gặp gỡ nàng, đối với chuyện hôn sự cũng chẳng hề thấy y hỏi han gì, vì thế chuyện chuẩn bị hôn lễ đều đổ dồn lên người nàng.

Cũng may mấy bà vú già trong Đường phủ đều là người từng trải, nhiệt tình nhận nhiệm vụ dạy dỗ mọi lễ nghi phép tắc cho nàng. Chẳng cần chờ đến lượt các ba ấy nói đâu, trước đó Tề công tử cũng đã rống một trận tường tận với nàng rồi.

Nào là tấm chăn con đàn cháu đống, nào là chiếc gối trăm năm hảo hợp, nào là đôi hài uyên ương nghịch nước.

Hắn quả thật rất thích lên mặt dạy bảo kẻ khác, hệt như một ông thầy cứ luôn miệng cảm ràm đệ tử, khiến mọi nơi quanh nàng đều ngập đầy bóng hình của hắn, đi đến đâu cũng nghe thấy từng lời hắn dạy bảo nàng phải nói năng thế nào mới khiến nam nhân yêu thương được.

Khi nàng cầm trên tay khúc vải rẻ tiền nhất, tính chọn nó làm vải may đồ cưới thì...

“Cô thích mua hàng rẻ tiền thế cơ à?”

“Đồ rẻ thì có gì không tốt cơ chứ. Có thể tiết kiệm được tiền.”

“Phải rồi, cô đúng là ham của rẻ thật. Cô tính cả đời này cầm phiếu giảm giá để sống qua ngày thôi chắc? Xi, thật nhạt nhẽo.”

Nhớ đến nét mặt khinh khỉnh của hắn, khóe môi nàng bất giác cong lên, buông xấp vải rẻ tiền trong tay xuống, đánh bạo hét to với ông chủ, ‘ ‘Phiền ông lấy loại vải tốt nhất đắt nhất ở đây! Tôi phải may đồ cưới’ ’.

Rồi khi nàng bị mấy cô tiểu thư ở phủ khác giễu là chó ngáp phải ruồi nên mới có thể gả cho Lương Hạnh Thư thì...

“Này, nào cô là nã heo đày à? Bộ dằng đáng thương không biết lấy ra dúng, cô không biết vờ tội nghiệp để lấy sự cảm thông của người khác hay sao? Cười khở một cái cho tiểu gia xem nào, ngày nào cũng trưng ra khuôn mặt tươi tắn, nụ cười rạng rỡ hết như nhân gian chẳng hề có khổ đau cho ai xem chứ? Ai nhìn thấy cũng đều muốn giẫm cho cô khóc thét lên mà thôi!”

Tiếp thu lời dạy bảo của hấn, nàng bắt đầu xụ mặt xuống tỏ vẻ tội nghiệp mà méu máo, nghẹn ngào nức nở rằng, cha mẹ ruột đã sớm không ở cạnh nàng nữa rồi, tử tử thì phải gả đến kinh thành xa xôi, nàng bơ vơ không nơi nương tựa, cũng may ông trời đối với nàng còn chút công bằng. Từng lời từng chữ nàng nói ra đều khiến quần chúng vây quanh cảm động không thôi, đã vậy còn coi thường trừng mắt với mấy cô tiểu thư sống trong nhung lụa lại đi bắt nạt bé gái côicút.

Trước hôm thành thân một ngày, nàng còn miệt mài ngồi trong phòng khâu cho xong chiếc áo tân nương để mặc vào ngày mai, đang miệt may vá thì con gián Tiểu Cường đen thùi lùi bất chợt xông vào tầm mắt, nàng chả buồn suy nghĩ nhiều liền tháo giày ra đập nó

Tiểu Cường lật người lại, nằm bẹp dí trước mặt nàng.

Nàng ngồi xỏm trên mặt đất rồi lại chột ghĩ đến mấy lời bình luận của Tề công tử, “Đến cô cả gián cũng dám đập? Chả phải cô là nha đầu nhất gan sợ sệt hay sao?”.

“Tại tôi không sợ nó!”

“Cô thật là, lúc không cần thì lá gan lại to như gan tên trộm. Này! Cô có

biết kiểu nữ nhân nào mới không sợ gián không?”

“Ồ... ồ... ồ...?”

“Đó chính là kiểu không hề có tư tâm vọng tưởng đến việc yêu đương gắn kết cùng phu quân mình nên mới có thể xắn tay áo lên mà đi đập gián như thế. Chuyện gì cũng có thể tự mình xử lý được, đến cả gián còn tự động đập chết được, thử hỏi còn cần nam nhân bên cạnh để dựa dẫm gì nữa cơ chứ?”

“VẬY Ậ?”

“Ừ, một cô nương đúng chuẩn thì phải sợ gián, hơn nữa nếu chẳng may gặp phải mấy loài côn trùng như thế thì phải sà ngay vào lòng nam nhân, phải tạo cơ hội khiến cho bọn nam nhân thể hiện được bản chất anh hùng của mình, cô phải tỏ ra luống cuống bối rối mà rên lên, ‘muội sợ lắm!’”

“Ồ... Nhưng thật sự tôi không hề sợ gián mà!”

“VẬY CÔ CÓ THÍCH ĂN NÓ KHÔNG?”

“Á, sư phụ Tề công tử, huynh tính làm gì vậy?”

“Đút nó cho cô ăn, đợi sau khi ăn xong rồi thì cô ắt sẽ sợ nó.”

“Ô... ô...ô..., tôi sợ rồi...”

“Thế thì tốt.”

Nàng đang đắm mình trong dòng kí ức rồi chợt phì cười, sau đó nhìn chăm chăm con gián đang nằm bẹp dí trên mặt đất một lúc thật lâu.

Dường như có thứ gì từ trong mắt chực trào ra, nàng đưa tay cố sức ngăn lại, nhưng làm thế nào cũng không ngăn được. Rõ ràng nàng đang đắm mình trong những kí ức vui vẻ, sao bỗng dưng lại rơi nước mắt thế này?

Tân nương tử khóc nhè sẽ rất khó coi đấy.

Nếu hắn vẫn ở đây, nhất định sẽ mắng nàng khó dạy bảo.

Nhưng hắn đã không còn ở đây, sau này cũng sẽ không quay lại đây nữa.

Lần đầu tiên trong đời có người đối tốt với nàng đến thế, tại sao lại không được phép thích hắn? Lần đầu tiên trong đời có người chỉ dạy nàng cặn kẽ rằng, là nữ nhân thì điều gì nên làm, điều gì không nên làm. Sao bản thân nàng lạ nhạt gan không dám thừa nhận cơ chứ?

Nếu cứ đánh bạo thừa nhận rằng, nàng thích hắn, dù bị hắn chán ghét cũng được. Phải chăng nếu nàng có thể can đảm hơn thì leu1 này sẽ không phải hối hận?

Nàng nhìn chăm chăm con gián đã sớm yên nghỉ nơi tây phương cực lạc mà yếu ớt thì thầm: “Làm sao bây giờ. Hiện giờ ta thật sự rất sợ”.

Ngày mai, nàng phải làm sao đây?

Lương Hạnh Thư đang đứng bên ngoài, cánh tay đưa lên toan gõ cửa phòng chột rũ xuống, cơn giận dữ của y vẫn còn chất chứa nơi lồng ngực.

Người con gái bên trong cánh cửa này xem tình cảm của y như là xiếc khỉ mà đem ra bỡn cợt, vết thương kia ngày một khuếch trương, ăn mòn mọi cảm giác của y, hiện giờ sâu tận xương tủy y chỉ còn khắc mỗi lòng thù hận cùng ý định phục thù nàng mà thôi.

Nếu không có kế sách của Tề Thiên Sanh, y nhất định sẽ không động lòng với nàng, đến cả bản thân y cũng không biết mình đã nhìn trúng nàng ở điểm nào. Nhưng sao vừa nghe thấy tiếng nước nở khe khẽ của nàng, tâm tình y lại thoáng biến động như thế?

“Lương ca ca, Điềm Nhi thấy chúng ta vẫn nên nói trước với tam biểu tử một tiếng thì hơn. Dù gì... đây cũng là chuyện lớn mà.”

Mặc dù giọng nói đáng yêu của Đường Tứ Điềm văng vẳng bên tai, nhưng y không nghe thấy gì nữa, toàn bộ sự chú ý của y giờ đây đều đổ dồn lên người con gái đã khoét vết thương thật sâu trong lòng y.

Y nén chặt cảm xúc mãnh liệt kia xuống, xoay người lạnh lùng đáp, “Không cần cho nàng ta biết”.

“Có thật là sẽ không cho tam biểu tử biết hay không?”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến nàng ta, không phải sao?”

“Được rồi. Mọi việc Diêm Nhi đều nghe theo lời Lương ca ca hết, vậy khi nào chúng ta mới đến kinh thành?”

Lương Hạnh Thư thản nhiên liếc nhìn Đường Tứ Diêm đang hăng hái dạt dào, trầm giọng đáp, “Nếu cô thích kinh thành như thế, vậy thì có thể tự mình đến đó trước”.

Nét mặt Đường Tứ Diêm chợt sa sầm, nàng bất mãn cắn môi, tức tối nhìn về phía cửa phòng của Đường Tam Hảo, nhưng ánh mắt vừa quét qua chữ “song hỉ” được dán trước cửa phòng, tâm trạng nàng bỗng dung tốt hẳn lên.

Chờ Lương Hạnh Thư ở phía sau đã dứt khoát quay người bỏ đi, nàng mới nhỏ giọng hăm hừ.

“Tam biểu tử, đến cuối cùng người thắng vẫn là Diêm Nhi tôi thôi. Cái danh phu nhân của Đế sư Thiên tử, sao có thể tặng không cho miếng đậu hũ thiếu muối như tử được chứ!”

Hôm sau, Đường Tam Hảo khoác bộ áo tân nương đỏ rực lên người, rồi ngồi bên giường trong khuê phòng chờ đến giờ lành.

Bên ngoài phòng, tiếng pháo rộn ràng hòa với tiếng chúc mừng rôm rả ùn ùn kéo đến khiến nàng thấy đau cả tai, nàng lo lắng đến độ cắn môi, nhấp chân, cạy móng tay, khó khăn lắm mới chờ được đến giờ lành, lại hoài nghi có phải bản thân đã để lỡ mất giờ lành ấy. Ngoài cửa chẳng có ai đến gọi nàng, dường như cả thế giới đều quên mất hôm nay nàng chính là tân nương tử.

Chẳng phải hôm nay hỉ nương* sẽ đến dạy nàng rằng cô dâu mới cần phải làm những gì sao?

*hỉ nương: người chăm sóc cho cô dâu trước khi bái đường.

Sao chẳng có ai đến gọi nàng ra ngoài bái đường thế này?

Có phải đã đổi ngày thành thân mà chưa báo cho nàng biết hay không?

Thế nhưng bên ngoài chẳng phải là tiếng pháo nổ lạch tạch, tiếng cười nói vui vẻ của khách đến dự tiệc sao?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Giờ lành đến, tân lang tân nương bái đường hành lễ.”

Giọng nói cất cao át cả tiếng ào ào của khách khứa trong buổi tiệc, khiến cả phòng đều phải im lặng lắng nghe, giọng nói chói tai kia từ ngoài

đại sảnh chẳng quản cách trở mà len vào khuê phòng của nàng.

Mọi người đã quên mất nàng còn chưa ra hay sao? Lương công tử tự mình bái đường cũng được ư?

Nàng cuối cùng cũng cảm thấy được mọi việc không được bình thường, bèn xúc tẩm khăn đỏ đang được trùm trên đầu mình lên, rồi lảo đảo chạy đến mở cửa phòng, một thân đỏ rực chậm bước chạy khỏi sân, vừa đặt chân vào đại sảnh nàng liền ngậy đại cả người.

Trong đại sảnh không hề thiếu tân nương.

Đóa hồng bằng lụa trong tay Lương công tử rõ ràng đang nối đến tay một vị tân nương khác mặc áo tân nương đỏ thắm y hệt như nàng.

Đóa hồng lụa kia là do chính tay nàng làm, dùng loại tơ lụa quý giá nhất để kết thành, thế nhưng người nắm đầu kia dải lụa đỏ đấy lại không phải là nàng.

Lương Hạnh Thu dừng động tác hành lễ lại, đảo mắt nhìn khắp phòng, rồi lạnh lùng nhìn thẳng vào thân hình hồng dung xuất hiện tại tiệc vui – Đường Tam Hảo.

Khách khứa cả phòng đưa mắt dõi theo hướng nhìn của y, liền thấy một cô gái mặc áo tân nương đỏ rực hồng dung xuất hiện đứng thần thờ tại đó, nhất thời đều sửng sốt.

Người chủ trì hôn lễ cũng phải ngẩn ngơ mà xấu hổ hỏi Lương Hạnh Thu, “Lương đại nhân, ngài nhìn xem...”

Y không kéo tầm mắt của mình rời khỏi người nàng, muốn làm nhục nàng, khiến nàng bẽ mặt trước mặt khách khứa hoàn toàn là ý đồ của y, khoe môi y thoáng nhếch lên, “Không sao, mời ngài cứ tiếp tục”.

Đây chính là điều mà y muốn, y muốn nàng phải tận mắt chứng kiến cảnh này. Muốn nàng cảm nhận được hiện giờ bản thân nàng thấy phần nợ bao nhiêu, thì y cũng phần nợ bấy nhiêu, nàng cảm thấy khó chịu thế nào, thì y cũng cảm thấy khó chịu như thế. Bị người ta lừa gạt có thấy dễ chịu không? Bị người ta đùa bỡn có thấy vui không? Bị người khác phản bội, trở thành trò cười trước mặt đám đông thì thấy thế nào? Sao lại làm ra những chuyện quá quắt với y như thế? Là vì y không biết tức giận, ngu ngơ như khúc gỗ thì sẽ không bị tổn thương sao? Nàng chưa từng để tâm xem cảm giác của y thế nào sao?

Người chủ trì hôn lễ thấy Lương Hạnh Thu không có ý muốn ngừng nghi lễ lại, đành ngại ngần nhìn Đường Tam Hảo một lúc, rồi hạ thấp giọng ho, “Nhất... Nhất bái thiên địa”.

Y cầm dải lụa đỏ dắt tân nương Đường Tứ Diễm đang bị khăn đỏ che kín tầm nhìn khom người quỳ xuống.

Đến lúc ngẩng đầu lên, y liếc nhìn gương mặt vẫn đơ ra ngây ngốc của nàng. Dường như nàng vẫn chưa thể hiểu hết được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Giữa vô vàn cảm xúc bức bối trong lòng y bỗng dưng nhen nhóm một tí

cảm giác thích thú vì đã báo được thù.

“Nhị bá cáo đường.”

Khi y lặng lẽ quay đầu lại, thoáng thấy nàng khó xử mà gục đầu xuống, không hề có ý tranh cãi chất vấn mà ngằm tiếp nhận sự thật. Nàng kéo tấm khăn trùm đầu đỏ thắm xuống, đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn chằm chằm vào buổi tiệc.

Ngực y chợt nhói lên, thoáng chốc bao nhiêu cảm giác thích thú đều bị cơn đau chiếm cứ hết.

“Phu thê giao bá.”

Tiếng thở dài khe khẽ len lỏi giữa những tiếng xầm xì ồn ào xông vào tai y.

Cơn thịnh nộ lại một lần nữa phụt cháy trong lòng y, nàng đang cảm thấy may mắn sao? May mắn vì chưa báo cáo đường với y, nàng có thể yên tâm trút bỏ gánh nặng, có thể tiếp tục nhớ đến tên tiểu nhân đã cuốn gói về kinh thành kia, nên nàng thấy vui lắm sao?!

“Kết thúc buổi lễ. Chúc mừng Lương đại nhân, Đường tứ tiểu thư... Ái chà, lúc này đây, phải gọi là Lương phu nhân mới đúng, ha ha ha ha. Lương đại nhân, ngài có thất thần gì nữa thế, mau đưa tân nương vào phòng trước đi!”

“Ừm.”

Một trong bốn niềm vui của đời người chính là đêm động phòng hoa chúc, nhưng giờ đây việc đó đối với y hoàn toàn bay biến sạch. Y không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, chỉ biết chờ dẫn kéo dải lụa đỏ dặt tân nương đến sân nhỏ của phòng bên.

Nàng vừa thấy cô dâu chú rể chuẩn bị đi về phía bên này, liền vội vàng lùi bước nhường đường để họ đi. Nhưng sự nhường bộ của nàng càng khiến lòng y chua xót hơn.

Tuy bị tấm khăn trùm đầu che khuất tầm nhìn nhưng Đường Tứ Diễm vẫn có thể nhìn thấy tà váy đỏ rực của người kề bên. Nàng biết rõ Đường Tam Hảo đang đứng cạnh mình, cho nên liền cất giọng thánh thót dưới lớp khăn đỏ.

“Tam biểu tỷ, Diễm Nhi và Lương ca ca không phải cố ý đâu, tỷ đừng trách phu thê muội nhé.”

“...” Nàng không tài nào cất tiếng đáp trả được, đành cúi đầu khẽ gật, hành động im lặng không lời này cũng biểu đạt cho ba chữ mà nàng rành nhất – được, được, được.

Con người y đen thẫm một màu ảm đạm, y im lặng không nói lời nào.

Quả nhiên mọi thứ đều là giả cả.

Chính vì giả dối nên nàng mới xem như không có gì mà để mặc y rời khỏi nàng, chính vì giả dối nên nàng mới có thể thờ ơ đứng bên cạnh theo dõi, chính vì giả dối nên ngay cả một lời chát vấn thậm chí một câu giải thích của y nàng cũng không cần.

Đây chẳng phải là kết quả mà y mong đợi sao, đến khi trong lòng phủ đầy thù hận cùng căm hờn đối với nàng, thì y lại không cam lòng trước việc bản thân không là gì trong mắt nàng.

Nặng nề rời đi, y lặng người bước vào phòng rồi khép cửa lại.

Tiếng xì xầm bàn tán của khách khứa khiến Đường Tam Hảo xấu hổ vô cùng, nàng chỉ biết kéo hi phục đồ rục giấu mình trong phòng, đóng chặt cửa lại.

Váy đỏ trở thành trò cười, lụa thắm lại dành cho người khác, ngay cả chiếc gối trăm năm hảo hợp cùng tám chân con đàn cháu đống nháy mắt đã không còn liên quan gì với nàng nữa rồi.

Vậy mà nàng trong phút chốc đó cảm thấy thoải mái hẳn ra, cái thở phào nhẹ nhõm kia khiến cả người nàng xụi lơ bên cánh cửa, nàng không biết rốt cuộc mình nên vui hay nên lo đây.

Thật là muốn chết quá. Người vốn sẽ thành thân với nàng lại trở thành muội phu của nàng, thử hỏi sau này nàng phải sống thế nào ở cái chốn nhà không phải là nhà này đây?

Buổi sáng ngày hôm tiệc vui của Đường phủ, Đường Tam Hảo cố gắng

dậy thật sớm, định bụng rời khỏi ngôi nhà hỗn độn này, thế nhưng vừa đặt chân khỏi cửa phòng đã bị nha hoàn gọi giật ngược lại.

“Tam tiểu thư, cô định đi đâu thế?”

“Ta... Ta muốn ra ngoài dạo một lúc, hít thở không khí thôi.”

Nha đầu kia liền nhướn mày, “Tam tiểu thư, là do cô không hiểu thật hay giả vờ không hiểu thế? Tứ cô gia* rất nhạy cảm khi gặp mặt tiểu thư, chuyện hôn sự lại đều do Đường phủ lo liệu hết, vì vậy, lúc này tứ tiểu thư và tứ cô gia sẽ đến đại sảnh dâng trà thỉnh an các vị trưởng bối, cô chạy ra đó ngộ nhờ đụng mặt tân lang tân nương, chẳng phải sẽ rất khó xử sao?”.

*Ý chỉ Lương Hạnh Thu.

“À... Thế thì ta đi cửa sau vậy.”

“Ý của lão gia và phu nhân là, mấy ngày này cô cứ ngoan ngoãn ở yên trong phòng đừng có ra ngoài. Nếu cô xuất đầu lộ diện, ắt sẽ khó tránh được mấy lời dèm pha của thiên hạ, không chỉ khiến nhà cửa huyên náo, mà ngay cả thể diện của lão gia và phu nhân cũng bị cô bôi nhọ.”

“...”

“Chẳng phải tam tiểu thư thích nhất là nói ba chữ được sao? Vậy thì lần này cô nói một câu cho nha đầu nghe, ở yên trong phòng không ra ngoài, có

được hay không nào?”

“...” Chết tiệt thật, ta không muốn! Vì sao ta phải nói “được”, bọn họ thành thân thì có gì lại cấm cửa ta, ta vốn chả làm gì sai hết!

Nếu là sư phụ Tề công tử, nhất định hẳn sẽ dạy nàng nói ra mấy lời như vậy?

Nhưng hẳn nào có thể hiểu được, trú dưới hiên nhà người thì không thể không cúi đầu.

Bản thân nàng cũng chẳng phải là con gái bảo bối được họ nâng nịu yêu chiều, thử hỏi nàng có tư cách gì mà nói ra mấy lời bốc đồng như thế chứ.

“Được. Ta biết rồi.” Nàng xoay người trở về phòng, cứ dứt khoát đánh một giấc no nê là xong chuyện.

Nàng kéo tấm chăn mềm lên bịt kín hai tai của mình lại, cố ngăn tiếng cười nói vui vẻ hòa thuận từ đại sảnh len lỏi vào phòng rồi chọc vào tai nàng.

Tại đại sảnh của Đường phủ, Đường lão gia và Đường phu nhân hài lòng ngắm nhìn đứa con rể tuấn tú nhỏ nhắn của mình, vẻ mặt tán thưởng cùng ý cười trên mặt họ cũng không thể khiến khuôn mặt bí xì như trái khế qua của Đường Tứ Diễm dần ra được.

“Diễm Nhi, ta rất hài lòng với đứa con rể Hạnh Thư này, con phải cố

gắng trở thành thê tử tốt của người ta, sau này không được nhõng nhẽo bày trò nữa biết không?”

“Ý phụ thân là nói Diêm Nhi không hiểu chuyện sao? Diêm Nhi không phải là người không hiểu chuyện như Lương ca ca đâu.” Tên nam nhân ngu ngốc này ngay đêm động phòng lại vớt nàng qua một bên hết như quả phụ, đã vậy còn lôi mấy cuốn sách rách ra xem, không hiểu phong tình cũng có mức độ thôi chứ!

Đừng nói với nàng, đến giờ phút này y còn hung nhớ đến tam biểu tử - người đã lừa y quay mòng mòng đây nhé, bị người khác lừa chẳng phải nên ghét nên hận người đó sao? Chẳng phải y đang hận tam biểu tử đến thấu xương ư? Bằng không cũng chả ở trước mặt mọi người khiến tử ấy khó xử như vậy. Rõ ràng là y đã từ bỏ tam biểu tử rồi, có sao lại hét như một kẻ đáng thương bị tam biểu tử bỏ rơi, còn không thôi nhớ hung tử ấy nữa chứ?

Mẫu thân của Lương Hạnh Thư vốn là người cô chấp, Đường Tứ Diêm vẫn luôn là đứa con dâu lí tưởng mà ba đã chọn được, trước đó nghe thấy Hạnh Thư bỗng dung nổi hứng muốn lấy tam tiểu thư Đường gia về làm vợ, bà đã thẳng thừng phản đối đến cùng. Đường thấy đứa con này của bà bình thường ngoan ngoãn vâng lời, tính cách điềm đạm, lúc nào cũng giữ thái độ trung dung đối với mọi việc quanh mình, nhưng thực chất lại là đứa cực kì bảo thủ, nhờ có ai giẫm đạp lên cái ranh giới nguyên tắc mà nó đã vạch ra, bức cái tính nóng nảy cứng đầu của nó bộc phát, lúc đó dù có mười con trâu cũng không thể kéo lại được. Bà vốn cho rằng, nàng dâu được con trai mình chọn về lần này đã chẳng còn cách nào thay đổi được nữa rồi, nhưng nào biết gió bỗng dung lại chuyển hướng, có thể lay động thẳng con cứng đầu, khiến nó đổi ý quay sang lấy tứ tiểu thư.

Và đương nhiên, đối với bà mà nói, còn chuyện gì tốt bằng cái hôn sự này chứ, bởi thế, vừa nghe thấy Diêm Nhi ngầm ý phê bình con mình, bà lập tức đưa mắt nhìn con trai, “Hạnh Thư có chỗ nào không phải với con, con

cứ nói cho ta biết, ta sẽ thay con nói cho nó tỉnh ra”.

Lương Hạnh Thu hết như kẻ ngoài cuộc mà đứng đần ra trong đại sảnh, từ đầu đến cuối chỉ biết ngậm miệng kính cẩn dâng trà mặc cho các vị trưởng bối bình phẩm, hồn vía sớm đã bay đi đâu mất.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ, không để ý gì đến chuyện hôn sự này của y, Đường Tứ Diễm lặng lẽ bước đến cạnh y, rồi bất chợt giật giật ống tay áo của y.

“Xoảng!”

Tiếng rơi vỡ của tách sứ khiến mọi người giật cả mình.

Lương Hạnh Thu cúi đầu nhìn cái tách sứ vỡ tan như xác hoa dưới chân mình, mím chặt môi chẳng nói lời nào, rồi khom lưng ngồi xuống tự tay gom mấy mảnh sứ vỡ kia lại.

“Mẹ, mẹ nhìn xem. Ngay cả lúc kính trà mà tâm tư của chàng cũng không hề đặt ở đây, e là đã sớm vút lên chín tầng mây rồi bay thẳng đến chỗ biểu tở rồi.”

“Hiện tể chó nhật, chó nhật, tách vỡ bình an*, không có gì đáng ngại cả, cứ để bọn hạ nhân dọn dẹp là được rồi.” Đường lão gia cười ha hả giúp con rở tìm lối thoát, “Có lẽ đêm qua Hạnh Thu ngủ không ngon giấc đấy mà, Diễm Nhi con cũng đừng càn quấy”.

*Trong tiếng Trung từ mang nghĩa “bể, vỡ” có cùng phiên âm sui với từ mang nghĩa năm. Nói ‘tách vỡ bình an’ cũng có nghĩa là nói cả năm bình an, đó là điềm may mắn đối với người Trung Quốc.

Đường Tứ Diễm bấu môi, co chân đá mấy mảnh sứ vỡ dưới sàn. Tất nhiên là y ngủ không ngon rồi, cả đêm mở mắt thao láo ngồi dưới ngọn nến đỏ đọc sách, ai không biết còn tưởng y cưới cây nến cùng đồng sách kia đấy. Hừ!

“Hai con cũng đã thành thân rồi, Hạnh Thư này, con dự định khi nào dẫn Diễm Nhi vào kinh thành cùng con thế? Ta cũng cần phải chuẩn bị chu đáo hành lí cho các con lên đường nữa chứ.”

“Đường lão gia, tiểu sinh còn một số việc ở thư viện chưa giải quyết xong, chuyện đến kinh thành cứ thông thả, còn nếu tứ tiểu thư muốn vào kinh ngay, vậy thì cứ đi trước là được.”

“Hả?” Đường lão gia bỗng dung ngậy người, đứa con rể này vốn gốc thật hay là giả gốc vậy? Vừa mới thành thân mà hai vợ chồng đã muốn kẻ đi trước người đi sau là sao, “Khụ khụ, hiền tể à, cách xưng hô này của con cũng nên sửa lại đi. Có ai gọi cha vợ của mình là lão gia, gọi vợ mình là tiểu thư cơ chứ? Chẳng phải lúc trước, khi con đến đây cầu hôn, đã đổi xưng hô gọi ta là nhạc phụ rồi sao...”

“Bụp!”

Đường phu nhân nãy giờ vẫn ngồi im không lên tiếng, vừa nghe được lời này thì không thể tiếp tục im lặng được nữa, liền nhích chân đã vị Đường lão gia không biết ý tứ kia một phát, sau đó đưa mắt lườm ông ta.

Ông già quá nên lẫn rồi à? Sao không thử nghĩ lại xem lúc đó người nó cầu hôn là ai, hai tiếng “nhạc phụ” khi đó vì ai nó mới gọi hả? Đương nhiên không phải vì Tứ Diễm rồi, mà là vì Tam Hảo, có biết không ông già!

Đường lão gia vỗ đầu ngó ra, cuối cùng cũng nhớ đến việc mình còn một đứa con gái nuôi, nhưng lời đã nói ra rồi làm sao rút trở lại được nữa chứ, thành thử khiến mọi người ở đây đều lúng túng khó xử.

Thân làm cha mẹ, lúc nào chả hướng vòng tay yêu thương về phía con ruột của mình, ai mà chẳng muốn nhìn thấy con gái mình được đứng cao hơn người khác. Chỉ riêng việc Lương Hạnh Thu nhậm chức Đề su Thiên tử, cũng đủ thấy tương lai nó quyền cao chức trọng thế nào rồi, thêm vào đó con gái mình lại thích nó đến vậy, thử hỏi thân làm mẫu thân sao không thể vì hạnh phúc của con mình mà độc đoán một lần. Thế nhưng bà lại quên bằng mất mỗi nguy hại đến hạnh phúc con mình vẫn còn chưa xóa được.

Đường phu nhân khẽ đảo mắt một vòng, trong lòng bèn nảy ra một kế, liền thấp giọng hỏi nhỏ con rể, “Hạnh Thu này, mẹ thấy tính con ôn hòa điềm đạm, thông thư đạt lễ, Diễm Nhi được gả cho con, khiến người làm mẹ như ta hết sức yên lòng. Chẳng hay quanh con còn có người bạn nào tuấn tú, tử tế như con không?”.

Lương Hạnh Thu không hề nghi ngờ mà cung kính trả lời, “Tất nhiên là có, phần lớn môn sinh trong thư viện Tây Lục, ai nấy cũng đều là người tài đức, không hề có mặt nào thua kém Hạnh Thu”.

“Vậy con có quen người nào trong số đó không?”

“Dạ co. Đó là Bạch Long Mã – Bạch công tử.”

“Chính là vị Bạch Long công tử chôn kinh thành bị giáng chức về đây đây à? Nghe đâu y chính là con trai của thừa tướng tiền triều, cũng chính là cử tử có tiếng ở thư viện Tây Lục đúng không?”

“Dạ đúng vậy.”

“Vậy thì vừa hay, nhạc mẫu có chuyện muốn nhờ con giúp, có được hay không.”

“Nếu đó là việc Hạnh Thư có thể làm được, phu nhân cứ việc dặn dò.”

“Việc này con nhất định có thể làm được.” Đường phu nhân cười khẽ, “Con cũng biết trên Tứ Diêm vẫn còn một tỷ tỷ chưa kết hôn, việc Tứ Diêm gả đi trước đã là trái phép tắc rồi. Nếu như con có người quen, tài đức vẹn toàn, thích hợp phò tá cả đời như thế, sao không giới thiệu cho người trong nhà nhỉ”.

“...”

“Thân làm muội phu, chẳng phải nên giúp đại di tử kéo sợi dây tơ hồng hay sao?”

Hai chữ “muội phu” kia vừa vang lên đã khiến sắc mặt y trắng bệch, tim như đóng băng, trong lòng chua chát, chân mày nhíu chặt.

Sao lại quá đáng đến vậy, đúng là trên cả quá đáng, quá đáng hết sức luôn! Muốn y giới thiệu bạn tốt cho tam tiểu thư quen biết sao? Muốn y giới thiệu nam nhân kahc1 để tam tiểu thư phó thác cả đời ư?!

“Mẫu thân, ý này được đó! Nếu như tam biểu tử cũng có được hạnh phúc, vậy thì Diêm Nhi và Lương ca ca cũng sẽ vui vẻ, hơn nữa nếu là do Lương ca ca chàng đích thân giới thiệu, kéo duyên cho tam biểu tử, vậy thì mấy lời đồn vớ vẩn chẳng đâu ra đâu bên ngoài sẽ tự động tiêu tan, có đúng không, phu quân?”

“...”

Chương 15: Đường Tam Hảo gặp mặt Bạch Long Mã

Suốt mấy ngày liền sau màn hôn sự phô trương, rùm beng kia, khách khứa, lễ nghi đều đã được dàn xếp đâu vào đó, Đường Tam Hảo vẫn bị giam đến ngu người.

Không phải ăn thì lại lặn ra ngủ, nếu không nhờ tí ti thời gian đi nhà xí mới được bước chân ra khỏi phòng một lúc thì nàng sẽ bị ngột ngạt hành cho phát điên mất.

Tiếng gõ cửa hết như lệnh đặc xá từ phía ngoài phòng vang lên, khiến nàng kích động đến nỗi nhảy vọt khỏi giường, tóc tai rối bù thò chân xỏ vội đôi giày thêu, sau đó chân nọ đá chân kia mà phòng đến mở cửa.

Nhất định là nha đầu đến báo cho mình biết giai đoạn rối ren đã qua rồi, thời gian lãnh án của nàng như vậy cũng đủ rồi, giờ đã đến lúc được phóng thích, có thể ra ngoài hít thở không khí tự do.

“Có phải là ta có thể ra ngoài không vậy?”

Cánh cửa vừa được kéo ra, giọng nói thánh thót của nàng đã bay vọt ra ngoài trước tiên, tích tắc sau đó, sắc mặt nàng bỗng trở nên tái mét.

Chỉ là bất ngờ nhìn thấy đôi phu thê lịch sự nhã nhặn đứng lù lù trước cửa phòng mình mà thôi. Đường Tứ Diễm mặc trên người bộ trang phục đẹp đẽ của thiếu phụ trông rất xinh xắn, còn Lương Hạnh Thu thì từ ánh mắt cho đến sắc mặt đều toát ra vẻ lạnh lùng khó gần, bộ dạng lãnh đạm, nét mặt thờ

ơ như thế “tâm không cam, tình không nguyện” mà bị ép đến đây vậy.

Nhưng dù thế nào y cũng không ngờ được tam tiểu thư lại bỏ nhào ra ngoài với bộ dạng như thế. Bất thành linh chạm trán nhau thế này khiến y lúng túng đến nổi nóng ran cả mặt, nét mặt nghiêm trang bình tĩnh mà y cố giữ nhất thời bị rạn nứt, vốn định giả vờ bình tĩnh để ổn định tâm trạng, sau đó sẽ rời tầm mắt đi nơi khác, thế nhưng ánh nhìn kia cứ như tận dụng mọi khe hở mà len lỏi quét về phía nàng...

Y chưa từng thấy qua bộ dạng như thế này của tam tiểu thư, tóc dài đen óng rũ xuống bên vai trông rất thuận mắt, đã vậy còn phảng phất hương vị kích thích đến khó tả, dáng vẻ hấp tấp vội vã, luống cuống lật đật của nàng lúc này lại toát lên chút đáng yêu. Đôi chân trần sạch sẽ trắng nõn vô ý giẫm lên đôi hài thêu hoa, những ngón chân tinh nghịch không hề bó vại khế nhón trên bậc thềm cao cao. Nét cười nơi khóe miệng của nàng sau khi chạm phải ánh nhìn kiên định của y thì bỗng dựng vụt tắt. Thế đấy, y suýt nữa lại vì bộ dạng luộm thuộm của nàng mà nổi lên ý cười.

“Ô... ô... ô... ôi trời! Tỷ... tỷ... tỷ...”

Ở trước mặt muội muội và muội phu lại thất thố như thế, đã vậy còn vô ý vô tứ để lộ chân trần trước mặt muội phu nữa chứ, nàng đây xong đời chắc rồi!

Đường Tứ Diễm còn chưa kịp mở miệng cười nhạo dáng vẻ lôi thôi của nàng, nàng đã hốt hoảng đóng sầm cửa lại.

Sau đó chỉ còn nghe được một loạt âm thanh “lục đục lạch cạch” ở bên trong nổi nhau vang lên, y đứng bên ngoài tưởng tượng đến dáng vẻ chật vật

vội vàng chỉnh chu lại diện mạo của nàng trong căn phòng kia, thế là khoe môi lại bất giác cong lên.

“Bộ dạng của tam biểu tử buồn cười đến thế ư? Hay là phu quân nhớ đến việc mình bị Tề công tử cùng tam biểu tử ngốc nghếch nhà thiếp liên kết đùa bỡn, nên đang tự giễu sao?”

Chỉ một lời đơn giản nhưng đầy ẩn ý kia của Đường Tứ Diễm đã quét sạch tia âm áp nhỏ nhoi vừa nhen nhóm trong lòng y. Đôi con ngươi y vừa hết như lớp sương phủ kín chợt khôi phục sắc lạnh vốn có, sau đó y quay phắt người sang hướng khác, chẳng buồn ngoái đầu nhìn cánh cửa phòng vẫn đang khép chặt kia.

Sao y lại cảm thấy nàng đáng yêu cơ chứ? Nàng đáng yêu ở điểm nào? Là liên kết với kẻ khác đùa bỡn y sao? Là lén lút thông đồng cùng kẻ khác dụ dỗ khiêu khích y để tiêu khiển sao?

“Két!”

Tiếng mở cửa rụt rè khiến y chột run rẩy, giọng nói yếu ớt như trẻ con từ phía sau truyền đến, khiến lồng ngực y co thắt đau đớn, nỗi buồn khó tả bắt đầu mặc sức lan toả.

“Diễm... Diễm Nhi, mọii có... có chuyện gì ư? Vừa nãy tử đang ngủ, nên không... không có trang điểm.”

“Phải, là chuyện tốt đó mà, tam biểu tử.”

“Hả? Chuyện tốt gì cơ?” Với tình cảnh lúc này của nàng liễu còn có thể gặp được chuyện tốt gì nữa đây? Một kẻ vốn nhất gan bỗng dung trở thành trò cười cho người trong thành, trước thì bị Tề công tử bỏ rơi sau lại bị Lương công tử hủy hôn, một kẻ như vậy còn gặp được chuyện gì tốt nữa hử?

“Phu quân nói rằng muốn làm mối giúp tam biểu tử, đó chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Nàng chột ngây người ra một lúc, sau đó mới đưa mắt lên nhìn Lương Hạnh Thu

Y đang đứng quay lưng về phía nàng và Điềm Nhi, bóng lưng lãnh đạm kia như đang nói rõ, mọi chuyện đều không liên quan đến y, y vốn không muốn đứng tại đây cũng chẳng muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì liên quan đến Đường Tam Hảo nàng.

“Đối tượng chính là Bạch Long công tử của thư viện Tây Lục, người ta là nhân sĩ chốn kinh thành cơ đấy, đã vậy còn là hậu duệ của tướng soái, gia cảnh giàu có, điều kiện tốt như thế chẳng phải là điều mà tam biểu tử vẫn luôn mơ ước hay sao?”

“Thế à?” Sao chính nàng cũng không biết tiêu chuẩn chọn phu quân của mình lại cao đến vậy nhỉ?

Lương Hạnh Thu khẽ cau mày, những lời y vừa nghe được quả thật chướng tai vô cùng, nhưng Đường Tứ Điềm nào có ý muốn để y dễ chịu như thế, nên liền cố ý nói thêm:

“Đương nhiên là tốt hơn vị Tề công tử ‘thần lòng kiến thủ bất kiến vĩ’* kia rồi.”

*Thần lòng kiến thủ bất kiến vĩ (Ròng thần thấy đầu không thấy đuôi): Ngạn ngữ Trung Quốc, dùng để ví von những người có hành tung bí ẩn, hay giấu diếm chân tướng, đồng thời cũng dùng ví von những lời lấp lửng mập mờ, khiến người khác khó đoán được, gần nghĩa với câu “thâm tàng bất lộ”.

“Đủ rồi!” Y tức giận lên tiếng cắt ngang câu nói của Đường Tứ Diễm, sau đó liền xoay người lại trừng mắt nhìn Đường Tam Hảo, rồi như tự giễu mà cười lạnh, “Hừ, thế mà ta lại không hề biết tiêu chuẩn của tam tiểu thư cao như vậy”.

Cứ cho là y không biết lượng sức đi, nên mới ngu ngốc mò đến cầu thân với nàng. Nào biết được dã tâm của người ta lại lớn đến thế cơ chứ, một kẻ như y làm sao với tới được tiêu chuẩn coa vờ vợ mà nàng đặt ra, y cũng chẳng có phong thái kiêu ngạo như tên họ Tề kia, bị đùa cợt cũng đáng mà.

Rõ ràng y ghét tính nịnh nọt bợ đỡ của nàng vô cùng, hận thấu xương mấy trò bỡn cợt không đứng đắn kia, thế nhưng sao vẫn giữ đầy một bụng ghen tuông, không thể phớt lờ nàng đi được?

“Nếu tam tiểu thư đã thích dựa dẫm nhà quyền quý đến thế, vậy thì tiểu sinh sẽ dẫn cô đến gặp mặt hẳn là được. Dù gì không có cá thì vẫn còn tôm mà, đối với tam tiểu thư mà nói, cũng chả có gì khác biệt đâu nhỉ? Hi vọng tam tiểu thư có thể trở hết mọi bản lĩnh, khiến Bạch công tử để mắt tới nàng.”

“Ta không hề muốn...”

“À, phải nói trước thế này, Bạch Long công tử và tên họ Tề kia trước giờ vốn không hợp nhau, nếu các người có duyên thành đôi với nhau, đến đêm động phòng nhớ thấy hấn cầm tấu chương kể tội tên tiểu nhân kia thì cũng chớ kinh ngạc!”

Y không để nàng nói hết lời, đã tự động phát áo bỏ đi.

Việc Đường tam tiểu thư gặp mặt Bạch Long công tử cứ như vậy được định ra.

Một cỗ xe ngựa từ cổng chính thư viện Tây Lục chậm rãi rẽ vào khu phố đang xôn xao những lời dèm pha vô căn cứ.

“Là Đường Tam Hảo đây mà, chính là miếng đậu hũ thiếu muối từng dấy dưng mập mờ với muội phụ đây phải không?”

“Không gả đi được thì cũng không thể nảy sinh ý định với cả muội phụ của mình chứ! Thật đáng sợ quá.”

“Tôi nghe nói, hôm tứ tiểu thư thành thân cùng Lương công tử, nàng ta còn mặc cả hỉ phục đồ thắm chạy ra đại sảnh, xem ra bệnh cũng không nhẹ đâu, chẳng lẽ lại cho rằng người mà người ta muốn lấy chính là nàng ta sao? Nghĩ thôi cũng đủ biết, Lương công tử là người sẽ nhận chức Đế sư của Thiên tử, sao có thể để mắt đến nàng ta cơ chứ?”

“Không phải chứ? Sao điều tôi nghe được khác xa với những gì mấy người nói vậy. Nghe nói đối tượng mà Lương công tử đến cầu hôn thật ra là tam cô nương của Đường phủ, là do Đường lão gia lấy hận thay đào, rắp tâm gả tứ cô nương cho Lương công tử đấy.”

“Con nuôi sao mà bằng con ruột được chứ, Lương công tử là vị hôn phu tốt thế nào, chẳng lẽ Đường lão gia và Đường phu nhân lại không rõ?”

Những lời thêm thắt đặt điều cứ rì rầm bên tai dọc con đường, người ngồi bên cạnh lại là nhân vật nam chính được đề cập đến trong câu chuyện thị phi kia, tình huống này khiến Bạch Long Mã chỉ biết cười nhạt, rồi nói khẽ, “Khó trách huynh không thể không ngồi xe ngựa, ở con phố này huynh mà cuốc bộ thì quả là khủng khiếp.”

Lương Hạnh Thư im lặng không lên tiếng.

“Này, mấy hôm nay huynh cứ thờ ơ lãnh đạm với ta suốt, lúc thì thấy ta chướng mắt khi thì không hài lòng với ta, muốn giận cá chém thớt thì huynh tìm nhầm người rồi! Hôm nay ta nể mặt huynh nên mới đồng ý đến ra mắt tỷ tỷ của phu nhân huynh, Bạch mỗ cũng không phải là kẻ không biết điều, đã biết rõ đó chính là người trong lòng của bạn mình sao có thể ra tay chiếm đoạt được chứ.”

“... Nàng ấy không phải là người trong lòng của tôi.”

“Phải rồi, có ai lại nỡ để người trong lòng mình mất mặt khó xử, lại còn giới thiệu nàng cho bạn thân của mình nữa, huống hồ giờ huynh cũng là người đã yên bề gia thất. Có điều, nghe được lời này của huynh, đủ khiến tôi thấy yên tâm hôn.” Gã chột cười xấu xa.

“Huynh tính làm gì?”

“Đã không phải là người trong lòng huynh mong nhớ, vậy tôi cùng nàng ta làm gì có cần phải dè dặt báo cáo cho huynh biết không? Ai đời muội phu lại quản đại di tử nhiều đến thế chứ, ha ha.”

“...” Bị những lời kia làm cho cứng họng, trong lòng Lương Hạnh Thu thấp thỏm không yên, “Huynh sẽ không có hứng thú với nàng chứ?”

“Ái chà chà... Chuyện đó cũng khó nói lắm! Cảm giác được làm tỳ phu của huynh xem ra cũng thú vị.”

“Nàng không phải là một cô nương tốt.”

“Vậy sao? Không tốt thế nào?”

“... Nàng... tham phú khinh bần, không hề thật tình, chỉ biết nhìn xem nam nhân có tiền có thế hay không.”

“Thật không? Thế thì hay quá, Bạch mỗ thích nhất chính là dạng nữ nhân thẳng thắn như vậy, thích tiền thì cứ nói toạc ra, có gì không tốt nào? Cứ sống như vậy chẳng phải sẽ sáng khoái sao, cần gì phải che đậy giấu giếm.”

Đến cả việc đó cũng không để ý sao? Đôi mày của Lương Hạnh Thu

nhíu chặt vào nhau, “Vậy nếu nàng ta câu kết với Tề Thiên Sanh thì sao đây?”.

“Câu kết với tên đó ư?” Phong thái nhẹ nhàng thoải mái của Bạch Long Mã thoáng khựng lại, “Vậy ta đây cũng muốn xem thử bọn họ đã tiêm nhiễm thói xấu cho nhau đến mức nào rồi”.

Nhận thấy xe ngựa đã dừng lại vững vàng, Bạch Long Mã liền vén rèm, nhảy khỏi xe ngựa, sau đó sải bước tiến vào Đường phủ.

Cánh cửa phòng khách khép hờ, gã liền đưa tay đẩy cửa bước vào, đập vào mắt là hình ảnh một cô nương đang ngồi xếp bằng trên ghế, nàng ta chẳng những đã không trang điểm thật đẹp, lại còn cau mày bĩu môi tỏ vẻ khó chịu.

“Đường Tam Hảo?”

“Ôi trời. Đến rồi sao?” Nàng chẳng có chút thành ý nào mà đưa mắt liếc nhìn gã, đã vậy cũng không hề có ý đứng dậy, vẫn tiếp tục duy trì thế ngồi của ni cô, cũng không có ý muốn chuyện trò dông dài, vừa chạm mặt đã mở đầu bằng một câu, “Nói thật với huynh, ta đây đã có người trong lòng rồi.”

Đây là cô gái âm hiểm giả dối thích nương dựa quyền thế mà mọi người đồn đại sao? Chẳng phải lúc này nàng ta nên dùng miệng lưỡi dẻo ngọt của mình, rồi vờ ra vẻ ngoan hiền dịu dàng hay sao? Có gì vừa mở miệng, câu đầu tiên thốt ra lại đáng ăn đòn như thế?

Bạch Long Mã nhướng mày, lập tức khẳng định chắc chắn rằng cô gái này nhất định đã bị nhiễm nặng thói xấu của tên Tề công tử kia. Bị tên đó tưới cả thùng dầu cay xè lên người, tự một miếng đậu hũ không muối rớt cuộc cũng biến thành món đậu hũ Ma Bà* mất rồi.

* Đậu hũ Ma Bà: Món đậu hũ cay nổi tiếng của Tứ Xuyên.

Gã không hề giận mà còn cười, từ tốn đáp lời nàng, “Thế thì tốt quá, ta đây cũng có vợ rồi”.

“Cái... cái... cái gì hả?” Nàng vốn tưởng bản thân mình bình tĩnh đến thế cũng đủ khiến người khác phải giật mình rồi chứ, nào ngờ đến khi so chiều cùng hắn thì mới thấm hết cái cảnh núi cao còn có núi cao hơn, “Huynh... huynh... huynh... lấy... lấy... lấy... vợ... vợ... vợ... rồi sao?”.

“Đúng vậy, có đến ba người lận.”

“Đến... đến... đến... tận... tận... tận... ba... ba... ba... người cơ à?” Định đùa nàng sao, nếu đã vậy thì hắn còn chết dí ở đây làm gì chứ? Một kẻ đã có vợ thì có tư cách gì đi xem mặt người khác hả?

“Nàng có sở thích hễ nói ra một chữ thì phải lặp lại đến ba lần mới được à?” Gã dường như không nghe ra ý trong lời nói của nàng, đã vậy còn rất tự nhiên, không câu nệ lễ tiết mà vén áo ngồi xuống, hoàn toàn làm lơ câu nói bắt chuyện chán ngắt kia, trái lại còn dào dạt hứng thú mà bắt chuyện lại với người đó.

‘ ‘Liên quan gì đến huynh? Huynh là kẻ đã có vợ rồi đây!’’

‘ ‘Có vợ rồi thì không thể nói chuyện với nàng sao? Vậy chẳng phải Hạnh Thư cũng thế?’’

‘ ‘Đó là phu quân của muội muội ta, đương nhiên có thể cùng nhau trò chuyện rồi, nhưng mà huynh thì...’’

‘ ‘Làm muội phu của nàng khó chịu lắm, ta đây thích làm người trong lòng của nàng hơn, như vậy là có thể cùng nhau trò chuyện được rồi!’’

‘ ‘Huynh... huynh... huynh... Ta đã có người trong lòng rồi đó!’’

‘ ‘Ta biết rồi, chính là cái tên sư phụ Tề công tử thất tín bội nghĩa, tham sống sợ chết, đê tiện vô sỉ, ngoại trừ khuôn mặt ra thì từ đầu đến chân không vét nổi một mẩu ưu điểm nào chứ gì, đúng không?’’ Hôm đó khi thấy hai người bọn họ dây dưa lằng nhằng trước mặt Hạnh Thư, gã đã không nghĩ ra được tí trong sáng thuần khiết nào trong mối quan hệ đó. Đôi nam nữ như vậy, một trai một gái, một âm một dương, lúc nào chả có chuyện như thế, cứ ở cùng nhau lâu thật lâu thì chẳng cần châm mồi lửa nào rom cũng tự động cháy thôi.

‘ ‘Huynh sao có thể nói Tề công tử như vậy chứ!’’ Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, mặc kệ những lời gã vừa nói là thật hay giả, thậm chí một loạt khuyết điểm gã vừa nêu ra quả thật cũng có phần giống với tác phong của Tề công tử, nhưng nàng có tận mắt thấy được, nghe được hay đánh hơn được đâu chứ!

“Này, này, lần đầu trong đời ta mới thấy có người sau khi quen hẳn lâu đến thế rồi mà còn có thể mở miệng nói đỡ cho hẳn đây. Tam cô nương à, thằng ranh đó chẳng tốt lành gì đâu, hẳn còn kém xa Hạnh Thư nữa kia, mắt nàng đúng là tệ thật đấy.” Bạch Long Mã nắm bóp cổ tay mình rồi thở dài, ngao ngán lắc đầu, vốn tưởng hai người gốc bả sinh này sẽ có thể thành đôi, rồi cứ thoải mái sống những ngày hạnh phúc với nhau thì tốt biết bao, nào ngờ kết cục lại thành ra thế này.

“Huynh ấy có điểm nào không tốt như huynh nói đâu chứ. Vả lại, huynh cũng có quen biết gì huynh ấy đâu mà nói thế.” Trong trí nhớ của nàng thì Tề công tử quả là đẹp trai, anh tuấn, bá đạo lẫn ôn nhu rồi, ưu điểm nào cũng có đủ hết, đôi với nàng thì ngoài cứng trong mềm, tốt đến mức không lời nào tả nổi!

“Ta mà không quen biết tên đó ư? Ôi trời!” Gã đứng dưng nhún vai, “Ta với thằng ranh đây thân còn hơn ‘tình nhân’ nữa kia!”.

“Trời đất ơi! Chẳng lẽ huynh cũng thích huynh ấy sao?” Không phải chứ? Bạch công tử đây đã mê thiếp đề huề rồi mà vẫn còn thích chơi trò đoạn tụ nữa à, thật là thất đức quá! Với lại, nàng không muốn có một tình địch tuấn tú phong độ thế này đâu, hu hu...

“Đúng là khi còn bé hẳn đáng yêu đến nỗi chọc cho người ta phải thích thật, có điều, sau khi lớn lên thì thay đổi hẳn.”

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?”

“Thích đi chọc người ta.”

“...” Vồn vẹn mấy chữ thôi, chỉ cần sắp xếp lại trật tự của chúng, thì ý nghĩa câu đã khác hẳn rồi.

“Nàng sẽ thấy thế nào nếu hẳn cứ làm những việc khiến nàng khó chịu? Nàng sẽ thấy thế nào nếu hẳn cứ không ngừng làm những việc khiến nàng chán ghét? Một tên tiểu quý vốn trầm tính ít lời dùng một cái lại đòi tính trở nên hạ lưu, vô sỉ, thối tha như bây giờ, nàng nói xem, như vậy có đủ khiến người ta ghét không?”

“À... ờ... ờ thì... Đúng là như thế không thể khiến người ta thích được, nhưng mà...” Nàng sẽ không thừa nhận sự thật này đâu!

“Đừng nhưng nhị gì nữa, đi thôi.”

“Oái? Đi đâu cơ?” Có phải nàng ngốc quá không nhỉ? Sao cứ cảm thấy là lạ, dường như nàng đã bị quay mòng mòng một lúc lâu trong câu chuyện gã kể, nên mới thấy đầu óc choáng váng thế này.

“Ra vườn đi dạo một lúc thôi.” Gã hơi nghiêng đầu, ý bảo nàng thử ra ngoài nhìn xem thời tiết hôm nay đẹp đến thế nào, nếu không ra tản bộ một lúc thì đúng là phí thật.

“Ừm, nhưng mà huynh nên biết, ta đã có người trong lòng rồi đó...”

“Vừa tản bộ vừa tán gẫu về người trong lòng nàng có được không nào?”

Nàng không muốn biết những chuyện liên quan đến tên đó sao? Ta với hắn là thanh mai trúc mã, ngay cả việc hắn quần tã màu gì ta cũng biết đây.” Gã để lộ nụ cười ôn nhu khiến người khác cảm thấy vô cùng yên lòng, khéo léo che giấu đi việc gã đã nắm quyền chủ đạo không chế được toàn bộ cuộc trò chuyện này.

“Có thật không? Huynh chịu nói cho ta biết ư? Vậy thì tốt quá!” Nàng đã quên bằng chuyện bản thân còn đang đấu tranh với việc xem mắt lần này, lại bị gã kéo đi vòng vòng, đã thế còn vui vẻ hơn hờ nháy chân sáo tò tò theo sát gã.

“Nhưng mà, Bạch công tử này, hình như từ ‘thanh mai trúc mã’ không thích hợp dùng để chỉ quan hệ của hai người?”

“Sao lại không được?”

“Đó chẳng phải là từ để tả mối quan hệ của một đôi trai gái sao?”

“À à, bởi vì trước đó ta cứ luôn cho rằng hắn là bé gái nên mới đáng yêu đến thế, trắng trắng tròn tròn, áp úng ngượng ngùng, đáng vẻ lúc đó không hề vô lại như lúc này đâu. Cho nên, dùng từ thanh mai trúc mã cũng chẳng có gì không thích hợp cả.”

“...Ồ!” Tề công tử mà trắng trắng tròn tròn, áp úng ngượng ngùng sao, quả là tưởng tượng không ra. Chắc không phải là Bạch công tử tự mình ngộ nhận đó chứ?

Dưới giàn nhỏ bên cửa hông phòng khách, có một cái bàn và mấy bục

ghế đá.

Lương Hạnh Thư tay tuy cầm sách, nhưng tầm mắt thỉnh thoảng vẫn dừng lại nơi cánh cửa hông đang khép hờ kia.

Bạch Long Mã vào đó cũng đã lâu rồi, sao còn chưa chịu ra? Hai người bọn họ chưa từng gặp mặt nhau sao lại có nhiều chuyện để nói vậy? Tự giới thiệu về bản thân cũng chỉ mất một lúc mà thôi, chẳng phải giờ cũng nên ra rồi sao? Gã sẽ không có hứng thú với tam tiểu thư chứ, tám phần là gã muốn trêu mình, muốn nhìn thấy bộ dạng lúng túng bẽ bàng của mình đây mà. Tính gã vốn quái dị lại thích giày vò người khác như vậy, tam tiểu thư tuyệt đối không phải là mẫu người gã thích.

Y cứ tự an ủi mình như thế cũng chả có mấy tác dụng, mãi cho đến khi cánh cửa hông vang lên “cót két”, báo hiệu cho y biết nó đã được mở ra.

Đập vào mắt là một đôi trai gái từ trong phòng bước ra, người nam thì cười khe khẽ rồi cúi người thủ thủ gì đó vào tai người nữ, nàng ta ngơ ngác một lúc rồi “phụt” cười hết sức giòn giã.

Quả tim của y cứ như bị kéo lên cao, rồi bị đánh bụn xuống đất.

Lương Hạnh Thư có nằm mơ cũng không ngờ được hai người bọn họ có thể trò chuyện với nhau vui vẻ đến thế, bàn tay đang cầm sách bỗng chốc căng thẳng, thậm ướm mồ hôi.

“Hồi còn bé hấn theo phụ thân ta học võ công, lúc ông ấy hỏi hấn muốn học môn võ gì, hấn liền huênh hoang rằng muốn học võ công thượng thừa.

Ai mà biết được mới học có nửa buổi mà đã như quả cân ì ạch trên mặt đất, bò mãi cũng chả lết dậy nổi, phải nói là cần bao nhiêu mất mặt thì có đủ bấy nhiêu.”

“Không phải chứ, ta thấy khinh công của Tề công tử rõ ràng rất đáng ngưỡng mộ mà.”

“Thì cũng như con gián thôi, bò lâu quá sẽ tự động biết bay. Khinh công của phụ thân ta vốn có nguồn gốc từ danh môn, phong thái thanh nhã, chẳng biết tại sao đến khi hấn dùng lại hồ báo hoang dại, mất cả tác phong. Nàng cũng thấy qua bộ dạng trốn chui trốn nhủi như chó hoang của hấn rồi chứ? Kiểu đó chỉ khiến người khác phải nói ra ba chữ ‘không quen hấn’ mà thôi!”

“Làm gì có chuyện đó, huynh ấy vì cứu ta nên tay mới bị chém một nhát đấy.”

“Này, có thật là nãy giờ chúng ta đang nói về cùng một người không vậy? Ái chà chà, ta quên mất, hấn có thói quen thích sắm vai anh hùng trước mặt các cô nương, hình tượng của hấn trong mắt nàng đều là giả hết đấy, có biết không?”

Bạch Long Mã vừa ngoảnh đầu lại nói chuyện với nàng vừa cất bước đi về phía cái bàn đá dưới giàn nho.

Nhìn theo hướng đi của gã, lúc này Đường Tam Hảo mới để ý đến cậu muội phu vẫn đang ngồi đọc sách bên bàn đá. Vừa thấy bọn họ phớt lờ mà đi đến chỗ y, thế là sắc mặt y liền sầm xuống, gương đôi con ngươi u ám lên trùng họ. Bộ dạng cảnh cáo người khác chớ đến gần của y khiến nàng có

chút sợ sệt.

“Bạch... Bạch công tử, hay là chúng ta đến chỗ khác ngồi vậy.” Nàng kéo kéo ống tay áo của Bạch Long Mã.

“Sao phải đi chỗ khác? Chẳng lẽ phải ngồi dưới tán hoa tử đằng thì mới lãng mạn sao?” Gã tỏ vẻ khó hiểu mà tròn mắt nhìn nàng, sau đó đưa mắt nhìn sang bên kia thì thấy Lương Hạnh Thu đang ngồi một đống ở đó, sắc mặt hầm hầm chẳng có ý chào đón họ chút nào, thế là gã không còn thắc mắc gì nữa mà cười cười, “Ồ, hóa ra tam cô nương sợ quấy rầy muội phu đọc sách đó ư? Vậy thì nàng yên tâm đi, con mọt sách này ngày nào chả chôn mình trong đống sách ở thư viện, sẽ chẳng so đo chút thời gian này với chúng ta đâu, phải không Hạnh Thu?”.

“...”

Lương Hạnh Thu không thèm để ý đến gã, cố rời mắt, ép mình phải tập trung triệt để vào quyển sách trên tay. Y cũng không ngờ, người bạn tốt của mình lại hết sức tự nhiên mà vén áo ngồi xuống, đã vậy còn kéo Đường Tam Hảo đang lúng túng ngượng ngùng ngồi xuống theo luôn.

“Chúng ta cứ tiếp tục tán chuyện của chúng ta, cứ xem như y không hề tồn tại là được.”

“Hả...” Sắc mặt muội phu đen kịt như vậy, thử hỏi sao nàng có thể xem như không thấy được cơ chứ. Có phải Bạch công tử còn “thần kinh thép” hơn cả nàng hay không?

“Khi này ta vừa nói đến đâu nhỉ?”

“Huynh nói huynh lén bắt một con muỗi, sau đó đem đi hỏi huynh ấy rằng nên nuôi nó ở đâu thì được. Thế là huynh ấy liền lờm huynh, bảo huynh thật tẻ nhạt.” Nàng rụt rè đưa mắt liếc nhìn Lương Hạnh Thư đang bị xem như không khí, có chút sợ hãi mà lí nhí trả lời.

“À, phải rồi. Ta nhớ ra rồi. Nàng đoán thử xem, sau đó ta sẽ đem con muỗi kia nuôi ở đâu nào?”

“Ồ... ở đâu nhỉ?”

“Nhích lại đây nào. Để ta nói nhỏ cho nàng biết.” Gã đưa ngón tay ngoắc ngoắc nàng đến gần.

Lòng hiếu kì bị khơi dậy, thế là nàng chẳng chút đề phòng mà nghiêng người qua, suýt tí nữa thì ngã nhào vào lòng gã.

“Đương nhiên là quăng vào trong mùng của thằng nhóc đó mà nuôi rồi. Ai bảo dám chê ta tẻ nhạt cơ chứ!”

“Hi hi hi! Ha ha ha ha ha ha!”

Nàng không ngờ được Bạch công tử lại có cái phương án thiếu đạo đức đến thế, tưởng tượng đến cảnh sư phụ Tề công tử bị muỗi chích đến sưng cả mặt, rớt cuộc quen bég Lương muội phu đang ngồi cạnh mình, không kiềm

được lòng mà vỗ bàn vỗ ghế bình bịch rồi bật cười khanh khách.

“Bụp!”

Quyển sách bỗng rụng bị ai đó đập cái phập xuống bàn, nàng liền ngậm chặt miệng, vội vàng dừng ngay cái dáng cười toe toét của mình lại, sau đó nín thở mà nhìn về phía Lương Hạnh Thu đang bị lửa giận thiêu đốt bùng bùng, bất giác lùi lại giữ một khoảng cách nhất định với y.

Chỉ hành động nho nhỏ ấy thôi đã đủ khiến y phải nheo mắt, “Thân là khuê nữ lại cợt nhả với nam nhân ngay giữa ban ngày ban mặt, tam tiểu thư, nàng có biết phải giữ chừng mực không thế?”.

“Ta...” Chẳng phải chính y đã tìm một nam nhân đến để nàng gặp mặt hay sao? Cớ gì lại bảo nàng không biết giữ chừng mực.

“Hạnh Thu mọi phu này, cậu cũng quản nhiều việc quá nhỉ, tôi thấy cậu chỉ cần quản việc phu nhân cậu có biết chừng mực hay không là đủ rồi. Còn về vấn đề chừng mực của tam cô nương, cứ để cho vị hôn phu sau này của nàng ta quản là được.” Giọng nói lạnh lạnh của Bạch Long Mã chọt vang lên.

“Huynh!”

“Được rồi được rồi, đầu óc của huynh cổ hủ đến thế là cùng. Nếu thấy chương mắt thì nên biết thông cảm một tí, nhường chỗ này lại cho chúng thôi nói chuyện riêng chứ.” Gã phát phát bàn tay, ý bảo người thừa thãi thì có thể lui được rồi đây.

“Kẻ nên biết điều là huynh mới phải, tới chậm chính là tới chậm, cái gì cũng có thứ tự trước sau, vì sao tôi phải nhường chỗ hco hai người chứ?”

“Này! Hạnh Thu à, lời này của huynh có ý gì đây? Huynh đang tranh đại bàn với Bạch mỗ, hay là... tranh thứ khác thế?”

Lời ấy khiến cho Lương Hạnh Thu phải cứng họng, nói nhiều ắt thất thố, trong lời nói của y cũng đã để lộ biết bao cảm xúc thiếu tự nhiên rồi, đến cả tam tiêu thư cũng nhìn y đầy hoài nghi.

Y không muốn thừa nhận bản thân mình vẫn không vứt bỏ được cô nương trơ trên đã khiến y mãi luẩn quẩn trong vòng nhớ thương kia.

Y không muốn tiếp tục dây dưa nhiều lời ở đây nữa, liền cắn chặt răng đem chỗ của mình nhường cho người khác, rồi phát tay áo bỏ đi.

“Người thừa thãi rốt cuộc cũng đi rồi, tam cô nương này, chúng ta tiếp tục nào. Nói đi, về chuyện lần trước của hai người ấy, có thể kể lại đôi chút cho ta nghe được không?”

Đường Tam Hảo thu lại ánh mắt ngập đầy nghi ngờ vẫn đang dán trên người Lương Hạnh Thu vừa tức tối bỏ đi, chẳng chút phòng bị mà gật gù, “À, được được được. Chuyện lần đó là thế này...”.

Chương 16: Đây có xem như cưỡng hôn không?

Đường Tam Hảo đứng trước cửa Đường phủ tiền Bạch Long Mã công tử ra về.

Nàng không ngờ được vị công tử số một của thư viện lại gần gũi bình dị đến thế, chẳng kênh kiệu chút nào, đã vậy còn là một nam nhân hài hước dí dỏm nữa chứ, hèn gì nàng thường nghe mọi người kháo nhau rằng, có rất nhiều tiểu thư say mê Bạch Long công tử.

Đáng tiếc người ta đã có đến ba phu nhân rồi, chẳng trách mấy cô tiểu thư to gan chạy đến bày tỏ với gã đều phải chịu nỗi khổ bị từ chối.

Hôm nay gã chịu nhín chút thời gian tới gặp mặt nàng, hẳn là vị nể mặt Lương muội phu rồi.

Gã còn nói, sau này nếu còn gặp phải mấy chuyện ra mắt buồn chán tẻ nhạt thế này thì cứ lôi gã ra làm lá chắn, hơn nữa chuyện nàng hết lòng sùng bái vị sư phụ Tề công tử kia, gã cũng sẽ giúp nàng giữ bí mật.

Tâm trạng nàng lúc này rất tốt, liền xoay người trở về phòng. Ngay trên hành lang gấp khúc, một thân hình to cao đã đón đầu sẵn ở đó, chặn ngang bước đi của nàng.

Lương Hạnh Thư.

Y lẳng lẳng đứng trên hành lang gấp khúc, tà áo dài khẽ lay động trong gió, làn gió nhẹ lướt qua vành tai y nhưng chẳng gây ảnh hưởng gì, dường như y đã hạ quyết tâm không thể tiếp tục nhân nhượng với nàng nữa.

Nàng không còn cách nào để vờ như không thấy y, đành tiếp tục bước, cố gắng đi thật nhanh. Ngay khoảnh khắc nàng sắp lướt qua người y, thì các người nàng đã bị y tóm lại, đặt gọn trước cây cột ngay góc hành lang.

“Tại sao phải lừa gạt ta?” Nàng có thể dây dưa với Tề Thiên Sinh cũng có thể tâm sự cùng Bạch Long Mã, nhưng có gì lại cứ một mực muốn lừa y? Y bị buộc đến đường cùng, bất đắc dĩ nên mới tìm đến bạn tốt của mình, nhờ gã đến gặp mặt nàng, thế mà nàng lại làm trò trước mặt y, bàn luận mọi thứ trên trời dưới đất về tên tiểu nhân kia với nam nhân khác.

Nàng có rằng mọi giác qua của y đều bị tê liệt, không còn bất kì cảm giác nào sao?

“Ồ... ơ... ơ...?” nàng nhìn mãi cũng chẳng thấy mấy ý tứ sâu xa cứ thay đổi xoành xoạch trong mắt y, giờ nàng chỉ thấy tư thế lúc này của hai người bọn họ chẳng hề hợp lẽ nghi, ‘ ‘Biểu... biểu muội phụ, huynh cứ như vậy bị người khác thấy thì không tốt đâu’.

“Biểu muội phụ? Nàng còn dám gọi ta là biểu muội phụ nữa sao?”

“Vậy thì, Lương... Lương công tử có được không?” Nàng cho rằng y không thích bị xem như hậu bối, nên vội vàng chữa lời.

Y nhắm chặt mắt rồi lại trừng mắt, không nén được tia xao động đang chuẩn bị dâng lên, “Đến lúc này mà nàng còn muốn trêu chọc ta sao? Rốt cuộc nàng muốn giày vò ta thế nào mới thấy thỏa mãn?”.

“Mấy lời huynh nói tôi vốn không hiểu gì hết.”

“Nghe không hiểu ư? Vậy bây giờ ta sẽ khiến cho nàng hiểu rõ!”

Y vừa dứt lời, liền nâng khuôn mặt đang ngập trong nỗi hoang mang của nàng lên, kéo lại gần mình, cúi người kề sát mặt nhanh chóng khóa chặt cánh môi của nàng.

Hơi thở lạnh lẽo phả xuống môi khiến nàng phải hít lấy một luồng khí lạnh, đây không phải lần đầu tiên nàng bị người khác đối xử như vậy. Đương nhiên biết rõ đó là gì.

Tề công tử từng nói, nam nhân đều là đồ đê tiện cả. Chỉ cần họ có hứng thì sẽ như vậy. Tề công tử còn nói, nam nhân đều là loại mặt người dạ thú, nếu nàng không biết đề phòng thì sẽ bị người khác đối xử như vậy.

Nhưng Lương công tử là muội phu của nàng mà, sao y có thể đối xử với nàng như vậy cơ chứ?

Nàng cố quay mặt để tránh né sự khao khát trên đôi môi kia. Nàng nào biết được làm như vậy chỉ khiến y không chịu nhượng bộ mà kéo mạnh đầu nàng trở lại nhằm thực hiện ham muốn xâm nhập vào sâu hơn. Nàng đưa tay lên chắn trước ngực y, tức giận đẩy ra.

Thân hình to cao trước mặt bị nàng dùng sức đẩy mạnh.

Ánh mắt tràn ngập sự mất mát của y lại dán chặt lên người cô nương vừa kiên quyết đẩy mình ra, trên môi cũng dần dần rỉ ra màu máu đỏ tươi.

Khuôn mặt y chẳng chút thay đổi, chậm rãi đưa tay lên lau vết máu trên môi mình.

Nàng cắn y, bài xích y, từ đầu đến cuối không hề bằng lòng đến gần y. Vì sao tên họ Tề kia có thể làm được, còn hắn thì lại không được? Nàng từng nói nàng nhớ y, trong lòng có y, dù cho vết thương do đờ đao thay y là giả đi nữa, chẳng lẽ trong tất thảy mọi chuyện mưu ma chước quỷ lừa người dối mình kia, chẳng có lấy một câu thật lòng nào sao?

Không khí nặng nề khiến Đường Tam Hảo chẳng còn tâm trạng tiếp tục đứng đấy nữa, đành vội vàng bỏ chạy.

Nàng bịt chặt miệng mình lại mà chạy thẳng một mạch đến trước cửa phòng, lòng bồn chồn lo sợ có người nhìn thấy nàng vừa làm chuyện bê bàng với muội phu.

Mãi đến khi đứng trước cửa phòng mình nàng mới có thể thả lỏng một chút. Nàng tính đẩy cửa bước vào trong, thì bất chợt một bàn tay ngọc ngà thơm tho xoay mạnh người nàng lại, còn không để nàng đứng vững, đã giáng một cái tát đau điếng xuống mặt nàng, tát cho nàng ngã sòng soài trên mặt đất.

Nàng ôm gò má đang run lên đau rát, rồi nghe thấy giọng ỏi không phân được thích thú hay tức giận của Đường Tứ Diễm xối thẳng xuống đầu mình.

“Tam biểu tử, cái tát này của Diễm Nhi hẳn là không quá đáng chứ?”

“ ... ”

“Tỷ có biết tỷ vừa làm chuyện gì có lỗi với Diễm Nhi không?”

“ ... ”

“Tỷ muội các người đều cũng một giuộc với nhau cả! Biết mình được nhận về làm con nuôi, biết bản thân mình chẳng có gì, nên thứ gì cũng đều muốn cướp, cướp cha mẹ của Diễm Nhi, còn cướp gia sản nhà họ Đường. Tỷ đúng là cao thủ, ngoài mặt thì ra vẻ ngốc nghếch không muốn tranh với đời, nhưng thực tế thì đến phu quân của tôi tỷ cũng muốn cướp, tam biểu tử, tỷ tính làm gì đây?”

“ ... ”

“Đừng tưởng có thể xem như chưa có gì xảy ra đấy nhé? Đứng lên! Theo Diễm Nhi đến gặp cha mẹ, tôi phải nói rõ cho cha mẹ biết tỷ đang toan tính ở lại đây để cướp thứ gì trong nhà tôi nữa!”

Đường Tam Hảo bị lôi vào đại sảnh của Đường phủ.

Tôi danh là dụ dỗ muội phu.

Nét mặt của Đường lão gia cùng Đường phu nhân lộ vẻ khó xử, chuyện đã đến nước này, bọn họ đã hoàn toàn không không chế được nữa. Vốn định để Lương Hạnh Thu đích thân giới thiệu người đến gặp mặt Đường Tam Hảo để lập đi chuyện ám muội của hai đứa trước đó, không ngờ được lại chữa lợn lành thành lợn què.

Mọi chuyện trên đại sảnh lúc này đều loạn cả lên.

Đường Tứ Diễm thì ôm chân Đường phu nhân mà khóc, nước mắt lã chã, tâm trạng Đường Tam Hảo có chút sa sút, chỉ biết gục đầu quỳ gối trên đại sảnh mà thôi.

Gương mặt Đường lão gia lộ vẻ khó xử, ông ho nhẹ một tiếng, nháy mắt ra hiệu với cậu con rể đang đứng bên cạnh, ý bảo y tốt xấu gì cũng phải biết che đậy chứng cứ rành rành trên môi mình đi chứ, chẳng phải vết thương nhỏ kia đã thể hiện quá rõ y vừa làm chuyện không đứng đắn với người khác rồi sao? Muội phu hôn đại di tử, kẻ làm phụ thân như ông khó mà xem như không thấy được.

Dù chẳng có vẻ xấu hổ, nhưng cũng không cần ra dáng đại trượng phu dương dương tự đắc như thế, nhìn như đang đeo huân huy chương trên người để khoe với mọi người vậy. Hễ nhìn thấy cái vết hồng hồng tím tím trên môi y thì ông có muốn khuyên can gì cũng chả nói nên lời được nữa.

Nhận thấy ánh mắt ra hiệu của nhạc phụ đại nhân, Lương Hạnh Thu cũng chả phản ứng gì, chỉ im lặng mà mím chặt đôi môi vừa bị cắn của mình

lại thôi, mắt cũng không hề cụp xuống.

Thấy đứa con rề thờ ơ, Đường lão gia đành bắt đắc dĩ ho nhẹ một tiếng, sau đó nhìn về phía Đường Tam Hảo da mặt vốn mỏng hơn nhiều, “Tam nha đầu này, chuyện Diêm Nhi nói có thật hay không? Rốt cuộc con với Hạnh Thư sao lại thành ra thế này?”.

Vết tích trên môi y khiến nàng bồn chồn bất an đến mức mồ hôi túa ra như tắm, làm ra hành động trái luân thường như thế với muội phu cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì. Người một nhà cúi đầu không thấy nhưng chỉ cần ngẩng đầu là đụng nhau bôm bốp, thử hỏi sau này sao có thể nhìn mặt nhau mà sống được nữa đây, chuyện xấu hổ như vậy nhất định có lau mồn khăn cũng chả sạch được, “Phụ thân, con với Lương... Con với muội phu chỉ như người quen cũ mà thôi, chẳng qua chỉ nói với nhau mấy câu, đương nhiên không xảy ra chuyện gì rồi, là do Diêm Nhi muội ấy nhìn nhầm thôi!”.

Lời kia vừa thốt ra, đã khiến tia nhìn lạnh lẽo của ai đó từ phía sau bắn thẳng vào nàng.

Đôi con ngươi của Lương Hạnh Thư co lại, sừng sốt nhìn người đang cố rũ sạch mọi quan hệ với mình.

Mới nãy người đó vẫn còn quán quýt thân thiết trong lòng y, thế mà giờ đây lại chỉ như người quen cũ, lại còn không nói được với nhau mấy câu nữa chứ.

Mối quan hệ của họ trong mắt nàng chỉ có thể thôi sao?

Rốt cuộc nàng muốn trêu cợt y đến mức nào đây?

Câu kia tuy như kim đâm vào lòng Lương Hạnh Thu nhưng lại nói đúng ý Đường lão gia. Bất luận thế nào, chỉ cần có một người không thừa nhận mối gian tình này, thì có thể xem như mọi việc đều là chuyện hiểu lầm, rồi kết án một cách qua loa. Chuyện nhà vốn đã lấm rối ren, chỉ có mắt nhắm mắt mở mới có thể sống yên mà thôi.

Đường lão gia không nhìn đứa con rể vẫn đang tức giận ngụt, ánh mắt đầy bất bình kia nữa, ông liền mở cờ trong bụng mà gõ nhịp, “Ta đã nói mà, Hạnh Thu vừa tuần tú lịch sự, lại là chính nhân quân tử, sao có thể cho phép bản thân mình làm ra mấy chuyện đáng hổ thẹn như thế được chứ. Nhất định là Diễm Nhi con lại giờ tính nhõng nhẽo rồi.”

“Phụ thân, Diễm Nhi không nhìn nhầm mà, rõ ràng là...”

“Được rồi! Không cần nhiều lời về vấn đề này nữa.” Khó khăn lắm mới dẹp yên cơn dèm pha này, sao có thể khơi sóng lại chứ, cho nên Đường lão gia mới kiên quyết không chiều theo con gái Đường Tứ Diễm cứng đầu đang không muốn bỏ qua vụ này.

Tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng hai vị trưởng bối Đường gia đã sớm có tính toán. Diễm Nhi mới thành thân không lâu thì gặp phải dư luận xôn xao, giờ chuyện cưới hỏi của con bé còn có nguy cơ đổ vỡ nữa. Họ đều là người từng trải, nên đối với mấy chuyện tình cảm nam nữ này, chỉ cần liếc mắt thôi cũng nhìn ra được bên trong có mờ ám hay không rồi.

Vừa nhìn đã thấy rõ ánh mắt mà đứa con rể này dành cho Tam nha đầu nhà mình, đó là cái nhìn mê muội, nửa khắc cũng không muốn rời, hết như hồ dán quét bện trên người con bé vậy. Sâu trong ánh nhìn kia chất chứa tâm chân tình trăm năm khó đổi ngàn năm khó dời, cùng những ham muốn quẩn siết ruột gan, nhìn thế nào cũng thấy không ổn, ngó kiêu gì cũng thấy có vấn đề.

Chuyện ám muội dây dưa hôm nay chỉ xảy ra trong nhà, ít ra còn có thể che giấu được, nhưng sau này nhờ đâu lại truyền ra ngoài mấy lời kiêu như muội phu không không chế được tình cảm nên đã ăn nằm với đại di tử, thử hỏi ai có thể ém mấy tin như thế xuống được chứ?

Vì giữ gìn hạnh phúc sau này cho Điềm Nhi, không thể để Tam nha đầu tiếp tục ở lại Đường phủ nữa.

Nhưng nếu đuổi nó đi như thế, chẳng phải hàng xóm làng giềng lại có chuyện phiếm đề bàn tán với nhau sao.

Chuyện tân nương bất ngờ bị thay đổi còn chưa dẹp yên, giờ mà đuổi con gái nuôi ra khỏi nhà, thế nào Đường gia cũng mang tiếng là ruồng rẫy con bé.

Đường phu nhân xoa xoa đầu của đứa con gái bé bỏng vẫn còn đang thút thít khóc, mỉm cười lên tiếng, “Lão gia, vừa thấy Tam nha đầu tôi bỗng dưng nhớ ra một chuyện. Đạo trước, chẳng phải Song Thái đã gửi thư từ kinh thành về cho chúng ta sao? Con bé bảo rằng mấy tỷ muội nó đã lâu không gặp mặt, lại thấy nhớ nhà vô cùng, nên muốn đón Tam nha đầu đến kinh thành ở một thời gian”.

“Thư của Song nha đầu ư?” Đường lão gia có chút mơ hồ, xoay mặt qua đối diện với ánh mắt Đường phu nhân...

Để dập tắt hy vọng của thằng rể, thì phương pháp dựng sào thấy bóng này là tốt nhất lúc này rồi, có thể khiến nó không còn cơ hội gặp mặt con bé nữa.

Gửi Tam nha đầu đến kinh thành để con bé tìm gặp tử tử Đường Song Thái của nó, rồi nhờ Song Thái làm chủ tìm một nam nhân tốt để Tam nha đầu sớm được gả đi.

Mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế, cho dù sau này Diêm Nhi và Hạnh Thư có đến kinh thành, khi đó ván cũng đã đóng thuyền, chuyện đã thành tro bụi, chẳng thể khơi sóng lại được nữa.

Vỗ đầu, Đường lão gia như bừng tỉnh khỏi cơn mê, “Phải rồi! Thư của Song nha đầu gửi từ kinh thành về, ôi dào, bà thấy đấy, cứ mãi lo hôn sự cho Diêm Nhi, tôi cũng quên khuấy việc này. Nay Diêm Nhi vừa mới thành thân, Hạnh Thư nói còn có việc ở thư việc chưa xử lý xong nên không thể rời thành. Vậy thì thế này, Tam nha đầu, ta viết một lá thư gửi đến cho tử tử Song Thái của con, con thay mặt cả nhà tạm thời đến kinh thành gặp con bé trước, tránh để nó vì nhớ nhà mà thấy cô quạnh, con thấy thế nào?”.

“Đến kinh thành gặp tử tử sao?”

Bất thành linh lại có thay đổi lớn như thế, Đường Tam Hảo ngậy ra một lúc, không biết nên phản ứng thế nào.

“Thân phận của tử tử con ở kinh thành cũng khó lường, nghe đâu bên nhà chồng cũng thuộc hàng nhân vật có danh tiếng. Con lại là muội muội ruột của nó, đến đó rồi nhất định sẽ có cuộc sống sung sướng, không bị bạc đãi đâu.” Đường phu nhân đỡ lời nói chêm vào.

Đường Tứ Diễm vừa nghe lời này, liền nhỏ giọng lầu bầu một cách lạnh nhạt, “Có danh tiếng thì sao chứ? Chẳng phải cũng chỉ làm thiếp của người ta thôi sao?”. Sao có thể sống sung sướng hơn phu quân sắp là “Đế sư Thiên tử” nhà nàng chứ? Còn dám đọ với nàng nữa cơ à.

“Diễm Nhi!” Đường phu nhân vỗ nhẹ lên bả vai của Đường Tứ Diễm, nháy mắt ra hiệu, ý bảo nàng nên bớt lời lại thì hơn.

Đường Tứ Diễm liền bất mãn ngậm miệng lại, còn Đường Tam Hảo thì lại chẳng hề nghe thấy mấy lời làm bầm lí nhí của nàng ta, trong mắt nàng giờ đây không ngừng phát ra muôn ngàn tia sáng cảm xúc.

Kinh thành...

Đến từng này tuổi nàng vẫn chưa hề đặt chân đến một nơi to như thế.

Nơi đó nhất định tốt hơn ở đây nhiều, bởi vì có tử tử ruột của mình, và có cả cảm giác gia đình nữa...

Nói không chừng còn có thể gặp lại sư phụ Tề công tử.

Chẳng phải hẳn là người kinh thành sao?

Có lẽ bọn họ sẽ tình cờ gặp nhau nơi đầu đường, khi đó hẳn nhất định sẽ giật mình cho xem, bất ngờ vì sao nàng lại có mặt ở kinh thành.

Có điều, nếu biết miếng đậu hũ như nàng lại bị người khác xem như món hàng mà ruồng rẫy, liệu hẳn có nổi trận lôi đình không nhỉ? Hay là sẽ cảm thấy có chút vui mừng?

“Phụ thân, con có thể đến kinh thành ư? Có thật không ạ?”

Nàng hưng phấn đến mức ngẩng phắt đầu lên, không hề biết rằng Lương Hạnh Thu đang đứng phía sau với sắc mặt vốn đã đen như nhọ nồi giờ đây lại càng sa sầm, tâm trạng nặng nề u ám của y hết như lớp sương mù dày đặc phủ chằng chịt không trung.

Y đương nhiên biết rõ việc gì có thể khiến nàng hớn hở thế kia, có cơ hội gặp lại tên tiểu nhân chó chết kia liền vui đến thế sao? Có thể cách xa y thì thấy may mắn đến nhường ấy ư?

Cứ nghĩ đến đây, cơn buồn bực ủ trong ngực y ngày một căng đầy, rất muốn lên tiếng nhưng đã sớm phát hiện mình vốn chẳng có tư cách gì để mở miệng nữa rồi. Nàng muốn đi đâu, muốn gặp ai, thân là muội phu như y vốn chẳng có quyền mà quản mấy chuyện đó.

“Tam nha đầu, con có đồng ý đến kinh thành tìm tỷ tỷ con không?”

“Dạ được được được!” Nàng gật đầu như giã tỏi, trong mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh không nén nổi niềm hân hoan đang trào dâng. Những ngày bị giày vò vì phải chen cùng một mái hiên với muối phu rớt cuộc cũng có thể đặt dấu chấm hết rồi, đã vậy còn có cuộc sống mới xán lạn đang vẫy gọi nàng phía trước nữa chứ!

“Thật tốt quá, vậy để ta viết cho con bức thư để mang theo nhé.”

“Dạ được được được!”

“Thế con về phòng thu xếp hành lí trước đi.”

“Dạ được được được! Con đi ngay đây!”

“Vậy ngày mai khởi hành đến kinh thành luôn, con thấy sao?”

“Được được được! Con đi ngay! Đi ngay ạ...”

“Àm!”

Tiếng sập cửa cái rầm khiến Đường Tam Hảo đang ngất ngây trong mộng đẹp suýt thì cắn phăng luôn cái lưỡi, nàng nghi hoặc ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy cửa lớn ở đại sảnh bị người khác đóng sầm lại một cách bạo lực, phía sau chẳng có lấy một bóng người, một luồng gió lạnh từ đâu ùa đến lượn lờ sau lưng nàng, Lúc này, chỉ còn lại hai tiểu nha đầu đứng ngay hai bên đang xi xầm to nhỏ với nhau...

“Người khi nãy vừa mới sập cửa rời khỏi chính là tứ cô gia nho nhã nhà chúng ta sao? Tôi có nhìn lầm không vậy?”

“Phải... Phải đó! Rầm một cái, dọa tôi suýt chết rồi đây này, đây là lần đầu tiên tôi thấy tứ cô gia có nét mặt u ám như vậy đấy, đáng sợ quá.”

“Hóa ra bậc thánh nhân quân tử cũng có lúc mất hết phong thái mà nổi điên lên!”

“... Ủ, mau gọi người đến sửa lại cái cửa đi, nhìn nó cứ đong đưa ở đó, muốn rơi cả ra rồi đây này.”

“Ôi giời, có gì mà phải cuống lên, dù gì nhìn theo hướng này, có rơi xuống thì cũng chỉ rơi lên mỗi người tam tiểu thư mà thôi.”

“Ủ, nói cũng phải.”

“Cót két cóc két” cánh cửa gỗ rít lên mấy tiếng lung lay...

“Rầm!”

“Á á! Đau chết mất!”

Cánh cửa gỗ đổ cái rầm xuống người Đường Tam Hảo ngay trước mặt

bao nhiêu người, nàng bị đè đến nổi mặt mày xây xẩm, chân tay run lẩy bẩy.

Sao lại xui thế này chứ, đến cả cái cửa cũng không tha cho nàng?

Cho dù là trừng phạt chuyện với Lương muội phu, cũng không cần nhanh chóng, nghiêm khắc đến mức này chứ?

Kinh thành Lâm Dương

Trong phủ nha của Hình bộ, Tề Thiên Sanh đang vắt vẻo trên ghế, phớt lờ phép tắc mà gác đôi chân vẫn mang giày lên bàn án, miệng ngậm cán bút lông, thỉnh thoảng lại đong đưa cái ghế.

Đúng dưới công đường là vị Lại bộ Thi lang hoàn toàn không biết có chuyện gì mà ông nội này đang yên đang lành lại kéo giật ngược y từ Lại bộ đến tận đây. Y cảm thấy từ sau khi thằng cha này quay về, tự dưng cứ thấy khó chịu với mình suốt, đã thế còn gây khó khăn cho mình mà chẳng nói rõ nguyên do.

“Thị Kiếm, Phụng Tiên, hai đứa còn đứng trơ ra đó làm gì, mau xách cái ghế cho đại nhân ngồi!”

Thị Kiếm cùng Phụng Tiên đang đứng bên cạnh cứ nháy mắt sai nhau, rốt cuộc cũng là Thị Kiếm kéo cái ghế đầu be bé từ dưới bàn của Tề Thiên Sanh ra.

“Đại nhân, thật xin lỗi, cái ghế dựa ban đầu đã bị đại gia nhà tôi đập nát bậy từ hôm qua rồi, tính khí ngài ấy dạo gần đây không tốt, toàn thích đập đồ thôi, ngài thông cảm nhé.”

“...”

Đây chẳng phải là lấy cớ để vứt cái ghế con cho y sao? Lại Bộ Thị Lang cũng không dám nhiều lời, ba chân bốn cẳng chạy đến trước cái ghế con, sau đó ngoan ngoãn đặt mông ngồi xuống, lòng nơm nớp sợ sệt nhìn bị Cửu thiên tuế thích đập đồ kia, hôm qua thứ hắn đập tanh bành chỉ là một cái ghế, ai biết được hôm nay hắn sẽ đem thứ gì ra đập chứ.

Tề Thiên Sanh thấy y đã ngồi vào đúng chỗ của mình rồi, mới miễn cưỡng mở miệng, “Chức Đế sư của Thiên tử là do người chọn đúng không?”

“Không không không, hạ quan nào có tư cách mà chọn chứ, hạ quan chỉ liệt kê tên của vài người thôi, người đưa ra quyết định đương nhiên là Thái hậu rồi.”

“Là bà ta chọn sao? Nhưng người được đề cử lại nằm trong danh sách người đưa lên! Xem ra quan hệ của người và tên Bạch Long Mã kia cũng không tồi? Đến cả cử tử ở Tây Dư mà y cũng giới thiệu cho người nữa đấy.”

“A... Hạ quan, hạ quan...” Mồ hôi lạnh túa đầm cả người Lại bộ Thị lang, trong triều ai chẳng biết vị Thế tử này cùng Bạch đại nhân vốn là kẻ thù không đội trời chung, giờ Bạch đại nhân đã bị phế truất, ai là người thắng thế nhìn vào cũng đủ biết, lại còn tiếp tục duy trì quan hệ riêng với Bạch đại nhân, rõ ràng rành rành là đang đối đầu một cách trắng trợn với vị Cửu

thiên tuế uy danh như mặt trời ban trưa này rồi.

“Được rồi, đừng có ở trước mặt bản thể tử giả bộ run rẩy để tranh thủ sự thương hại, nói cho người biết, tạm thời ta không quan tâm người và tên Bạch Long Mã kia có dây mơ rễ má gì với nhau, nhưng tên Lương Hạnh Thư ở thành Tây Dư kia, mặc kệ người dùng cách gì, lo mà xử lý hắn cho ta! Bản thể tử không muốn thấy hắn xuất hiện tại kinh thành, rõ chưa?”

“Còn cả gia quyến, vợ con của hắn nữa!” Phụng Tiên đang đứng bên cạnh đã kịp thời bổ sung thêm một câu quan trọng, “Đại gia nhà tôi khả năng kiềm chế có hạn, ngài không chịu nổi cảnh người khác ở trước mặt mình khiêu khích đâu!”.

“Đúng đó, trời cao Hoàng đế xa, lắm lúc ngài muốn lột đồ người ta thì cũng chả ai ngăn nổi. Nhưng nếu thật sự dan díu với vợ đồng liêu để Bạch đại nhân biết được rồi kể tội ra thì còn hơn cả thảm!” Thị Kiếm gật gù, bồi thêm vài câu.

Nguyên cái nghiên mực phóng thẳng về phía hai thằng ranh lắm lời kia.

Tề Thiên Sanh hung hăng liếc xéo hai đứa nhỏ đang đứng sau lưng mình.

Lại bộ Thị lang hoa cả mắt, vôi vàng lật đật giở xấp hồ sơ trong tay, ngu ngơ nói, “Dạ bẩm Cửu thiên tuế, trong danh sách đề cử này không có ai tên Lương Hạnh Thư hết ạ!”.

“Cái gì?!”

“Vốn không có người nào là Lương Hạnh Thu hết ạ.”

“Không thể nào!”

Lại bộ Thi lang thấy hấn không tin, vội cúi đầu khúm múm dâng xấp hồ sơ trong tay lên.

Tề Thiên Sanh nào có tin, vội vàng mở xấp giấy kia ra tra cứu tỉ mỉ...

Lương Lương Lương... Thằng khốn họ Lương này đã lấy con heo nái Đờng đậu hũ kia rồi. Phỏng chừng tên cầm thú rác rưởi đó đã ném đủ tư vị mất hồn của đê mê động phòng rồi cũng nên, mẹ kiếp, cái tên chết tiệt đó rốt cuộc ở đâu, làm quái gì mà tra mãi chả thấy. Mau lặn ra đây chịu chết đi! Cứ chờ xem, tiểu gia ta tìm thấy cái tên đó ở chỗ nào thì sẽ chọc thủng ngay chỗ đó... Đây rồi, chỗ này có một cái đầu heo họ Lương đây...

Lương... Lương Tuyển Liên?!

Ai đây? Không biết!

Là sao đây? Phải chăng cứ phải lấy tên giống năm con quái từng đi thỉnh kinh thì mới có thể sống lâu trăm tuổi? Đã có Tề Thiên đại thánh là hấn rồi, lại còn chui đâu ra thêm một Quyên Liêm* đại tiên nữa?

*Quyển Liêm đại tướng là chức của Sa Tăng trước khi bị đày xuống hạ giới, Quyển Liêm và Tuyên Liễn trong tiếng Trung có cách phát âm giống nhau là juàn lián.

Thịt Đường Tăng có bấy nhiêu đó thôi, đừng nói là phải phân đều ra cho mỗi người một bát?

Dùng dằng suốt buổi trưa, rốt cuộc Lại bộ Thi lang cũng có thể lau mồ hôi lấm tẩm trên trán mà thoát khỏi ma chướng của Tề Thế tử, gót chân còn chưa kịp chạm vào bậc thềm ở phòng công vụ Lại bộ thì đã bị một vị tiểu công công đứng chờ nãy giờ đưa đến một cái chòi nghỉ mát.

Không đợi đến lúc phải nhìn rõ thân hình ngồi trước bàn chạm trở ngọc bích, y đã ba chân bốn cẳng khom người quỳ gối dập đầu, “Tham kiến Vạn tuế gia”.

“Miễn lễ, thẳng cha Tề Thiên Sanh kia kéo người đi rốt cuộc có chuyện gì, nói trẫm nghe coi.”

“Ồ... Tề Thế tử gọi hạ quan đến để thảo luận về chuyện chọn Đế sư phò trợ Vạn tuế gia ạ.”

“Vậy hẳn chọn ai?”

“Bẩm Vạn tuế gia, các vị Đế sư đều do đích thân Thái hậu khâm điếm, Tề Thế tử không hề chọn, nhưng ngài ấy có nói với hạ quan rằng muốn loại đi một người do chính Thái hậu đã chọn.”

“Hắn muốn loại bỏ ai?”

“Chính là cử tử họ Lương ở thành Tây Du, nhưng hình như Thế tử đã nhầm người rồi, trong hồ sơ hạ quan mang theo không có ai như thế.”

“Họ Lương? Lương Hạnh Thu ư?”

“Ô? Vạn tuế gia cũng biết người đó ư?” Trong một ngày nghe thấy cùng một cái tên tận hai lần, đã vậy cả hai lần đều được thốt ra từ miệng của hai người có thân phận khó lường, Lại bộ Thị lang hết sức sững sốt, suýt chút nữa thì phạm thượng nhìn trân trân vào mặt Hoàng đế. Hắn vội vã quay đầu sang hương khác, ấp a ấp úng nói tiếp, “Nhưng trong hồ sơ rõ ràng là không có tên người này ạ”.

“Hừ, thế có vị hiền tài nào tên Lương Tuyên Liễn do Bạch Long Mã Bạch đại nhân tiến cử không?”

“Dạ có, dạ có, người này thì có ạ.”

“Vậy thì đúng rồi, ‘Hạnh Thu’ chính là tên tự của y, Tề biểu ca của trẫm không biết cũng phải.” Người ngồi trước bàn ngọc bỗng đứng dậy, thong thả cất bước đến trước mặt viên quan đang quỳ rạp dưới đất, rồi bỗng dung mở miệng, “Nếu Thái hậu đã nói rõ, vị Đế sư này trẫm nhất định phải nhân, ai dám bảo người phải gạt y ra, người cứ bảo người đó đến gặp trẫm mà nói lý”.

“Thần tuân chỉ.”

“VẬY người lui xuống trước đi, mà khoan đã, quay lại, quay lại. Suýt chút nữa lại quên chuyện này, nếu người đã gặp Tề Thế tử vừa trở về kinh thành, thế thì thay trăm truyền lời một chuyện. Nước trà trăm uống mấy ngày gần đây cứ có vị là lạ, không trong vắt như mấy ngày trước, người bảo hẳn khi nào đi tuần thành thì tiện lên lầu Lân Tường giám sát, xem có phải đoàn xe lấy nước trốn việc, không lấy đúng loại nước ở núi Ngọc Quỳnh về cho trăm hay không.”

“Chuyện này... Bảo Cửu thiên tuế ra ngã tư đường giám sát đoàn lấy nước? Vạn tuế gia, việc này có chút không ổn...!” Theo định kì Cửu thiên tuế sẽ đi tuần thành một lần, thế nhưng bảo ngài ấy đi giám sát đoàn xe lấy nước nự dụng, thế thì có ra thể thống gì nữa? Vả lại, đoàn xe chở nước này mỗi ngày vào giờ Dần* đã vào thành, giờ Dần đó... Lúc đó, trời vẫn còn chưa sáng, muốn giám sát đoàn xe lấy nước này thì phải đứng canh trên thành lâu hóng gió từ nửa đêm, việc này... Việc này nói không khéo Cửu thiên tuế còn tưởng mình xem ngài ấy là hạ nhân mà sai bảo.

*3h – 5h sáng.

“Không ổn? Có gì không ổn? Nước ở trong cung, không phải một mình trăm dùng, đến cả Thái hậu cũng phải dùng, việc đưa nước vào cung chính là đại sự, trăm đây không phải là kẻ dùng người không đúng chỗ, cố ý làm khó hẳn. Mặc dù trăm biết rõ hẳn vốn thờ ơ lười nhác, nhưng hẳn là tâm phúc của Thái hậu, chẳng lẽ kẻ nịnh bợ như hẳn nữ để Thái hậu uống nước không sạch?”

“Chuyện này...”

“Chuyện cái gì mà chuyện? Còn không mau đi? Hay là người muốn nói... hiện nay hấn quyền to thế lớn chỗ dựa vững chắc, còn trẫm chưa tự mình chấp chính nên không có quyền thế, ngay cả sai bảo hấn một việc con con cũng không được?”

“Dạ, dạ vâng, vậy để thần đi truyền lời.”

“Mau đi đi, nếu cái đầu của người có mệnh hệ gì, hoặc bị vị biểu ca vô lại không có phong độ quân tử của trẫm cầm giày ném rách, trẫm sẽ ghi công cho người là bị tai nạn lao động, cho phép ở nhà tĩnh dưỡng!”

“...”

“Đã nhiều năm rồi hấn vẫn không chịu bò lên lầu cao. Chứng sợ độ cao hấn là không thể nào chữa trị được rồi. Khử khử! Khụ, nhà người nhơ phải nhắc nhở thị đồng bên cạnh Tề Thế tử, khi lên thành lầu cần mang theo nhiều chậu vào nhé.”

“Dạ?”

Quyển 2: Khỉ ranh vô sỉ đại náo kinh thành

Chương 17: Đường Tam Hảo vào kinh

Giờ Dần gió mát, trăng mờ sao thưa.

Trên lầu gác cao, vi vu gió lạnh.

Thị Kiếm, Phụng Tiên mỗi đứa cầm trong tay một cái chậu bạc, mong mỗi chăm chú nhìn vị chủ tử mặc áo lông đỏ rực, nhưng mặt mày lại xanh mét nhà mình.

Tề Thiên Sanh hướng mặt ra phía ngoài thành, ngừng thở, đưa mặt đón gió, mắt mở trừng trừng, từ đầu đến cuối vẫn cố gắng duy trì tư thế oai hùng.

“Tôi thấy ngài đang cố chịu đựng.”

“... Tôi cũng thấy vậy.”

“Thế cậu nói xem ngài có thể chịu đựng được bao lâu?”

“Chắc cũng sắp chịu đến cực hạn rồi!”

“Vậy để tôi gọi ngài xem sao, Thế tử gia? Có phải ngài... buồn nôn không?”

“Cửu thiên tuế, đừng cô chịu, chỗ này không có cô nương nào, mặc dù có chút khó coi, nhưng hai huynh đệ tôi sẽ giúp ngài giữ bí mật mà.”

“Đúng đấy, sợ độ cao thôi mà, có gì mà phải mất mặt. Đã là nam nhân, ai chẳng có nhược điểm, phải không?”

“Phải đó phải đó, dù sao người ta cũng lập gia đình rồi, phòng cũng động luôn rồi, qua vài tháng nữa thì người ta sẽ mang thai, đến khi đó không chừng còn nghiêm trọng hơn ngài bây giờ. Ngài chỉ mắc chứng sợ độ cao thôi mà, không cần thấy xấu hổ, nàng ta chắc sẽ không để ý đâu!”

“Hai thằng ranh con chúng bay... Ọe... Mang cái chậu lại đây cho ta!”

Vứt bỏ tự tôn nam nhân, Tề Thiên Sanh ôm chậu nôn thốc nôn tháo, đầu óc ong ong tê tái không nén nổi tức tối trước hành động của tiểu Hoàng đế. Tuổi còn nhỏ, lông chưa mọc đủ hết đã học đòi người lớn dấy vào chuyện chính trị, tranh quyền đoạt vị, giờ trò hồng muốn lấy lại quyền hành từ trong tay hắn. Giờ trò gì thì không nói, đảng này lại dùng thủ đoạn kém cỏi không quân tử, biết rõ hắn vừa sĩ diện lại vừa sợ độ cao mà còn làm thế với hắn!

Đàn ông con trai mà nôn thốc nôn tháo như thai phụ, thử hỏi có xem được không? Có thể nói ra được không? Có thể để người khác biết được không? Hành động hết như đàn bà, hắn cũng không thể vứt bỏ tự tôn mà chấp nhận điều này được, nên chỉ có thể giấu giếm đi mà thôi.

Phiền muộn lớn nhất đời này của hắn chính là không tài nào bỏ được tật xấu chết giấm này. Những lúc chạy trốn hắn dùng khinh công cũng không vấn đề, đơn giản vì lúc ấy cần tập trung tinh thần nên không cần bận khoản

lo lắng gì, nhưng chỉ cần hấn đứng lì ở chỗ cao ngất mà nhìn khắp xung quanh thì ôi thôi, trăm phần trăm là sẽ nôn đến hôn mê, ói đến rã người luôn.

Nữ nhân lúc mang thai đều sẽ nôn mửa thống khổ như vậy suốt mấy tháng trời sao? Vậy đồng đậu hũ kia... chẳng phải sẽ vì tên khốn họ Lương kia mà chịu khổ ư?

Oe!

Bản thân hấn giờ còn nôn đến bủn rủn tứ chi, tâm tư thời gian đâu mà để tâm nằng ta vì tên khốn khiếp nào mà nôn mửa chứ.

Cái đoàn đưa nước chết giẫm kia, còn không nhanh lặn vào thành cho hấn.

Nói đến nguồn nước ngự dụng này, đó nhất thiết phải là dòng nước đầu nguồn mới nhất trong ngày, là dòng nước tốt nhất, trong lành nhất, ngọt nhất. Cách hoàng thành một khoảng có dòng nước Ngọc Quỳnh chảy từ trên núi xuống trong vắt và thơm ngọt, được chọn làm nước ngự dụng cho hoàng cung. Rạng sáng mỗi ngày đều có đoàn xe chuyên phụ trách đưa nước suối đó vào hoàng thành, nước đó dùng để uống hàng ngày trong hoàng thất.

Cửa hoàng thành vào giờ Tý* bắt đầu đóng chặt, mãi đến giờ Mão** hôm sau mới được mở ra, duy chỉ có mỗi đoàn xe đưa nước này vào rạng sáng giờ Dần đã được qua cổng thành tiến vào cung, nhằm đảm bảo nước được đưa vào là nước đầu nguồn của ngày mới.

* 11h – 1h đêm.

** 5h – 7h sáng.

Bọn thái giám đưa nước vồn đã có thói quen thức đêm ngủ ngày, nhưng Tề Thiên Sanh thì lại hoàn toàn không thể thích nghi với cảnh đảo lộn giờ giấc giữa ngày và đêm như vậy. Hai mí mắt hắn cứ díp lại vào nhau, dạ dày nhộn nhạo đập dừ sóng vỗ, chỉ biết ôm chấu mở mắt trừng trừng thiếu điều con ngươi muốn lồi ra như mắt cá nhìn chăm chăm công thành.

Mấy ngọn đèn dầu xa xa nhấp nhèm, nhưng cũng đủ khiến đôi con ngươi xám tro của hắn lóe rực lên.

Đến khi nhìn gần lại, quả nhiên chính là đoàn xe đưa nguồn nước Ngọc Quỳnh của hoàng gia, mấy thùng nước to đùng như mấy cọc gỗ không lồ được chắt trên xe kéo, tiếng chuông trên cổ mấy con trâu đong đưa ngân vang trong màn đêm tĩnh lặng.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, tựa lưng vào vách tường trên lầu cao mà trượt người ngồi phịch xuống, sau đó cố hết sức đưa tay căn dặn Phụng Tiên, “Mau đi lấy cho ta chén nước lại đây, uống xong ngậm nước đó là xong nhiệm vụ, chúng ta có thể về nhà ngủ”.

Phụng Tiên tuân lệnh, xoay người chạy xuống dưới thành lầu.

Hắn đưa tay chống cằm, nhắm mắt chờ đợi.

Trong không gian mông lung, đột nhiên có giọng nói quen thuộc len lỏi vào tai hắn, khiến tai hắn bỗng ù ù.

“Ngươi là kẻ nào? Có ý đồ gì? Dám cả gan trà trộn trong đoàn xe đưa nước của hoàng gia để lẫn vào thành à? Chắc chắn là phản tặc trong băng nhóm loạn đảng!”

“Ồ? Đây không phải là xe kéo chuyên đưa người đến kinh thành sao? Tôi ở ngoại thành đến đây, không biết phải vào thành bằng cách nào, cho nên mới đi theo sau xe này, làm ơn cho tôi theo xe vào thành luôn được không, có gì không ổn sao?”

Hắn khẽ nheo mắt, tiếng quát tháo ồn ào dưới thành lâu khiến hắn phải chau mày lại.

Câu nói quen thuộc “Ồ?” bất chợt khơi dậy những kí ức mà hắn đã nén sâu đến mức meo trong lòng. Do hắn nôn nóng quá nên sinh ra ảo giác sao? Hắn không biết sao mình lại nhớ nàng đến vậy. Không được sự cho phép của hắn, soa hình ảnh về con người đó cứ len lỏi ùa vào đầu hắn?

Hắn hít sâu một hơi, muốn xua sạch mọi nhớ nhung ra khỏi đầu óc mình, thế nhưng giọng nói quen thuộc kia lại một lần nữa luôn lách trở ngược lại, quanh quẩn lượn lờ trong cái đầu đang đau buốt của hắn.

“Ngươi nói rằng ngươi là người vùng khác đến sao?”

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Muôn vào trong thành sao?”

“Đúng đúng đúng. Có gì không ổn sao?”

“Đương nhiên là không ổn! Lúc này cửa thành đang đóng chặt, chỉ có xe đưa nước của hoàng gia mới được vào thôi, người cố ý trà trộn vào thành lúc này là có ý mưu phản! Người đâu, bắt ả lại cho ta!”

“Ồ hay! Tôi thật tình không biết gì hết mà, chẳng phải người không biết thì không có tội sao? Người kinh thành dù gì cũng phải biết nói đạo lý chứ?”

“Hừ, đừng nghe ả đàn bà này ngụy biện, mau trói ả đưa đến Hình bộ để Tề đại nhân xử lý.”

“Không được, không được, không được mà! Tôi đâu có phạm pháp, sao lại bắt tôi chứ?”

“Ai cần biết nhà ngươi được hay không được, nửa đêm nửa hôm làm loạn như vậy, vừa nhìn đã thấy y như tàn dư của băng đảng phản loạn! Trói lại, trói thật chặt cho ta!”

“Không được, không được, không được, không được, không được, đã nói là không được mà!”

Hắn cau mày, cảm giác máu chảy ào ào trong não, câu nói “không

được” khiến người hấn bứt rứt, rõ ràng là khúc củi mục do chính tay hấn day dõ đây mà, kiêu nhất gan nhưng vẫn gân cổ lên rống to như vậy, dám chắc không thể nào có người thứ hai.

Đây không phải là hấn, không hề giống hấn thường ngày chút nào. Chẳng phải hấn chính là tình thánh nổi danh mà bao người nhớ mong sao, còn nàng lúc này chẳng phải nên ở thành Tây Dư chờ ngày thai nghén sao? Bận rộn như vậy mà sao nàng ta còn chạy loạn vào tâm trí hấn gây rối thế này.

Tề Thiên Sanh, mau mở mắt ra.

Đừng để loại người thừa thãi ăn hại như nàng ta truyền bệnh vào người.

Chẳng phải là nằm mơ thôi sao? Chỉ cần thoát ra khỏi giấc mộng này sẽ biết nàng không phải thật sự đang ở cạnh mình. Chỉ cần thế thôi, có gì mà không nở mở mắt chứ?

Hấn vốn không cần.

[size=150]“Cửu thiên tuế, sao mắt ngài cứ giật liên hồi vậy? Dưới kia hình như có chuyện gì đó, chúng ta ngồi lì ở đây mặc kệ mọ chuyện thì không tốt đâu!” Thị Kiếm không hiểu chuyện gì đang xảy ra liền khom người, mắt mở to trừng trừng nhìn vị chủ tử dường như còn đang chìm trong cơn ác mộng.

“Đứng dí mặt người sát mặt ta như vậy, xéo ra xa chút đi.” Cảm giác có bóng đen phủ rạp xuống mặt khiến hấn khó chịu lắm, “Mau xuống thôi

tên nghi phạm đang làm loạn kia lên cho ta! Nhớ kĩ, lấy cái gì đó bịt miệng ả ta lại, tìm mảnh vải bông hay thứ gì có thể nhét vào miệng nàng ta được thì cứ nhét, nói chung đừng để ta phải nghe thấy giọng nói khó nghe ngây ngốc đấy nữa!”.

Giống ai không giống, lại đi giống khúc củi mục kia, về điểm này, hẳn nhất định phải kiếm tội danh nào đó nhốt ả ta lại vài năm. Nếu không ả ta cứ ở trong kinh thành, ngày ngày nói loạn trên phố, thử hỏi lúc đó hẳn còn sống nổi hay không?

Nghi phạm bị trói chặt, lôi từ dưới lên tít thành lâu, trong miệng còn bị nhét vải cứng ngắt, chỉ có thể phát âm thanh ư ư nom đến tội.

Tề Thiên Sanh chẳng buồn liếc mắt nhìn ả ta lấy một cái, hẳn kéo y phục trên người, cố chống chọi để không lên cơn buồn nôn. Cả đêm không ngủ, gió mạnh thổi lồng lộng, đã vậy còn đứng trên chỗ cao, cả người không thoải mái khiến đầu óc hẳn choáng váng, chỉ hận bên cạnh không có cái giường mềm mại nào để hẳn có thể ngã xuống mà bất tỉnh nhân sự luôn rồi.

Thị Kiếm đứng một bên tinh mắt liền nhận ra nữ nhân bị đưa lên là ai, rõ ràng nàng ta chính là người đêm đó ở thành Tây Dư cùng Cửu thiên tuế lưu luyến không rời, dây dưa dùng dằng dây mà. Thế là nó không nói nhiều, vội vàng vọt đến trước mặt Đường Tam Hảo đang bị trói như đòn bánh tét, ngồi xổm xuống hỏi.

“Nữ nhân của Cửu thiên tuế?”

“Hả hả hả? Ừm ừm ừm!” Lúc đầu nàng lắc đầu, sau đó ngẫm lại tình cảnh bản thân, lập tức gật đầu.

“Là cô sao? E hèm, hình dáng thì tôi không nhớ chính xác như thế nào, nhưng chẳng sao, mũi tôi nhạy lắm, ngửi phát là biết.”

“Ồ... ơ... ơ...!!!” Bị một thằng bé lạ hoặc dí sát mũi ngửi ngửi, nàng sợ đến mức quẩn quáo cả người muốn chạy trốn.

Đứa nhỏ đưa một tay giữ chặt Đường Tam Hảo không chịu hợ tác lại, đồng thời chun mũi, “Khịt khịt, e hèm, trên người cô quả thật có cái mùi lông bông của Cửu thiên tuế, đúng là đã bị nhúng chàm làm dấu qua rồi! Nào nào, mau cởi trói cho cô nương này đi, đây chính là nữ nhân của Cửu thiên tuế đó”.

Thủ vệ đại ca không tin là thật mà đứng nhìn trân trân nữ phạm nhân đầy khả nghi này, đồng thời cũng không hề có ý định cởi trói. Thị Kiếm thấy bọn họ bất động, cũng không chờ thủ vệ đại ca bên cạnh lên tiếng, đã tự tiện ngồi xổm xuống tháo sợi dây đang buộc chặt Đường Tam Hảo như đòn bánh tét kia ra.

Nhưng Thị Kiếm không thể đoán được cô nương này lại hết như một con thú hoảng, xúc động đến mức mất cả lí trí.

Tương tự người, người nào có biết. Lúc gặp lại, không nén nổi vấn vương.

Dây thừng còn chưa được tháo xong, một bóng người đã phóng vèo qua người Thị Kiếm, chạy ào về phía Cửu thiên tuế đang phát sốt mà tựa bên tường thành lảm nhảm.

“Có thích khách! Có thích khách! Cứu thiên tuế gặp nguy hiểm!”

Thủ vệ ca ca vừa nhìn thấy nữ nghi phạm kia vùng khỏi dây trói phóng đến bên cạnh Tề Thiên Sanh đang không chút phòng bị, thế là liền cầm lấy bính khí kim qua* trong tay xông lên bảo vệ chủ tử.

*Bính khí kim qua: Một loại vũ khí thời xưa, thân là một trụ dài, một đầu có hình dạng như qua bí ngô, hao hao giống cây chùy.

Tề Thiên Sanh còn chưa ngất hẳn đi, chút ý thức còn sót lại khiến hắn phải hé mắt ra nhìn, chỉ thấy có một dáng người từ phía xa chạy ủa đến chỗ hắn, vừa phun mảnh vải trong miệng ra, vừa sốt sắng hốt hoảng bỏ nhào đến trước mặt hắn.

Đôi tay lạnh lẽo đưa lên xoa xoa cái trán nóng hầm hập của hắn, khiến hắn thoải mái thở nhẹ.

Không cần biết ai phái nữ thích khách này đến, giờ đây hắn chỉ muốn tham lam dụi cái trán nóng hổi vào lòng bàn tay lạnh lạnh của ả ta để được an ủi vỗ về nhiều hơn mà thôi.

“Bọn họ cũng bắt huynh đến đây sao? Huynh làm gì mà lại ra nông nổi này? Tề công tử, huynh đừng có ngất đấy!”

“Cô thật là phiền quá, cô lại gần đây làm gì, đầu óc ta đã đủ việc để lo rồi, chẳng còn góc ngách nào chứa nổi cô đâu. Ta không hề nhớ cô, máu tránh ra cho tá”

Hắn mệt mỏi đẩy nàng ra, không muốn tạo chỗ trống trong lòng để nỗi mong mỏi len vào, càng không muốn để nỗi thất vọng đục khoét ý thức, hắn muốn vùng thoát nhưng khuôn mặt lại bị nàng giữ chặt, không thể không mặt đối mặt với nàng.

“Tôi đương nhiên biết huynh không nhớ tôi, huynh sao mà có thời gian để nhớ đến tôi chứ, chính là tôi quá rảnh rồi, lúc nào cũng nhớ đến huynh!” Thừa nhận thì có làm sao, trước kia nàng đã rất hối hận vì không thừa nhận sớm rồi, cho dù bị ghét bỏ, cũng phải nói ra lòng mình. Với người ngạo mạn như hắn, sau này có lẽ nàng sẽ không có cơ hội như vậy nữa, không có cơ hội giữ chặt khuôn mặt hắn, để hắn ngược lên nhìn nàng, đối diện với nhau, nói chuyện như lúc này...

Đôi con ngươi xám tro nheo chặt lại rồi đột nhiên giãn to ra, nét mặt của nàng phản chiếu rất rõ ràng và chân thật trong mắt hắn. Hắn cảm thấy trông mắt mình dường như đang phát sáng, nhiệt độ cứ thế tăng dần lên.

Đôi môi mỏng giật giật, hắn muốn mở miệng, nhưng lại nói không nên lời.

Nàng nói những lời khiến lòng hắn sững ron lên để làm gì? Chẳng phải giờ đây nàng là gái đã có chồng rồi sao? Chẳng phải đàn bà con gái không tuân thủ phép tắc như vậy là không phải đạo sao? Hay là, do bản thân hắn vẫn còn đang chìm trong cơn mộng mị? Là hắn đã nôn đến hôn mê, thân thể thì được Thị Kiếm, Phụng Tiên khênh về nhà, còn linh hồn thì thoát xác, có đúng vậy không? Hay là do hắn sốt quá hoa ngu, nảy sinh ảo giác nàng chạy đến tìm hắn?

Chỉ cần những câu hỏi này buông ra khỏi miệng, thì hẳn liền tỉnh, có phải không?

Một cảm giác man mát chợt dừng trên đôi môi khô khốc của hắn.

Cảm giác mềm mại trơn mát kia giống hệt đôi môi của nữ nhân, hơn nữa còn là đôi môi mà hắn vừa hôn gần đây, cảm giác ấy vẫn còn đọng sâu trong kí ức của hắn, khiến hắn không chỉ một lần muốn rũ sạch thoát khỏi nó, nhưng đang tiếc... mỗi lần như vậy hắn lại không kiềm chế được mà nhặt nó trở lại để trộm nhớ.

Quả nhiên là nằm mơ mà, bằng không nàng nào dám có gan chạm vào hắn.

Đợi đã...

Hắn nghiêng đầu tránh khỏi đôi môi ướt át đang say sưa của nàng.

“... Không được hôn, ta vừa mới nôn, rất... bẩn!”

Mấy lời ngượng ngập như vậy cũng có thể nhảy ra từng miệng hắn được sao?

Mùi chua trên người khiến hắn cảm thấy rất xấu hổ, dù là nằm mơ, hắn cũng không muốn bị nàng trông thấy bộ dạng lôi thôi lếch thếch như thế này. Có phải nàng sẽ chán ghét sự nhếch nhác này, coi thường hắn thân là nam

nhân mà còn sợ đó cao, sẽ cảm thấy hẳn thật kém cỏi, không còn đẹp trai, không còn thú vị như trước nữa, sau đó dần dà mất luôn cảm giác đối với hẳn, không còn thấy yêu thích hẳn nữa?

Nàng không vì mấy lời nói mất hứng của hẳn mà rút lui, ngược lại nâng mắt hẳn lên, bắt chuốc các bước mà hẳn từng dạy cho nàng, ngây ngô cạy mở đôi môi của hẳn ra, đầu lưỡi ẩm áp len lõi vào, dùng cách đơn giản mà thực tế này để nói cho hẳn biết, nàng không hề chán ghét hẳn, trái lại, nàng còn muốn gần gũi với hẳn, mặc kệ người hẳn bày bày bê bối cỡ nào cũng được.

Hành động nho nhỏ ấy rốt cuộc cũng khiến phòng tuyến cuối cùng của hẳn phải lung lay.

Hẳn muốn có nữ nhân như vậy ở bên cạnh – dù nhìn thấy hẳn bẽ mặt, không còn đáng vẻ đẹp trai phong độ, cũng tuyệt đối không ghét bỏ hẳn, bằng lòng ôm hẳn, kề sát hẳn, gần gũi hẳn.

Gì mà gá đã có chồng, gì mà đàn bà của người khác, mà có là vợ bạn thì cũng đã sao, hẳn chẳng cần quản lắm chuyện như vậy, châm ngôn của hẳn chẳng phải là “đoạt” sao? Thế thì cần gì phải giữ thái độ khách khí trước mặt nàng cơ chứ?

Môi lưỡi dây dưa không dứt, hẳn khó khăn đưa tay vòng qua ôm lấy cổ nàng, khép đôi mắt lại như muốn cảm nhận thật sâu cảm xúc triền miên này, thế nhưng bản thân lại không chống cự được màn tối bỗng dưng ập đến trước mắt.

Cảm giác đầu nặng trĩch còn chân nhũn ra, hẳn không tài nào đứng

vững, cuối cùng đành “phụ” một cái, ngã xuống bờ vai của nàng.

“Mau mau, Cửu thiên tuế ngất xiu rồi, mau đưa Cửu thiên tuế về phủ! Gọi đại phu đến nữa!” Thị Kiếm vừa thấy chủ tử ngất xiu, vội vàng lao xuống thành lâu, chạy đi tìm Phụng Tiên, để lại mấy ca ca thủ vệ đã có sẵn thành kiến sâu sắc đối với Đường Tam Hảo.

“Người đàn bà kia trà trộn vào kinh thành có ý đồ bất chính, hòng ám sát Cửu thiên tuế.”

“Đúng vậy! Ắ còn cả gan vô lễ, cưỡng hôn mệnh quan triều đình! Tội lại thêm tội!”

“Mau trói lại!”

“Tống vào đại lao!”

*Chương 18: Lướt qua màn cầu huyết**

*Cầu huyết: Chỉ những tình tiết dung tục, tầm thường trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh, chẳng hạn như khi nhân vật nam chính yêu nữ chính, nhưng lại phát hiện ra cả hai là an hem ruột thịt...

Tấm màn thêu hoa sen rủ xuống âm áp, hương thơm thoang thoảng dễ chịu đánh thức Tề Thiên Sanh.

Hình ảnh của người đó vẫn ngập đầy trong cái đầu đang đau buốt của hắn, chưa chịu tan đi. Hắn khẽ nhấc người, nhận ra bên giường không có lấy một bóng người, xung quanh chỉ là một mảng lạnh lẽo.

Hắn thất vọng bĩu môi.

Dù có cảm thấy chân thật đến mức nào, thì mơ cũng chỉ là mơ thôi.

Nữ thân bước vào giấc mộng, ý xuân vốn nên kéo dài mới phải.

Thân là nam nhân, bỗng dung mơ một giấc mộng xuân, cho dù lúc tỉnh dậy bên cạnh không có ai thì cũng xem như từng được hưởng thụ rồi. Nhưng suốt đêm chỉ mơ thấy một cô nương, đến khi tỉnh giấc lại thấy bên gối lạnh lẽo, nổi bi thương trong lòng chột dâng lên giày vò tra tấn hắn.

Lúc này đây cô nương được gọi là “nữ thần” trong giấc mộng của hắn

hắn đang nằm trên giường cùng nam nhân khác, chữ “song hi” đầu giường họ có khi còn chưa được gỡ xuống đâu.

Mà cũng đúng, nếu không phải nằm mơ, làm sao nàng có thể nhầm đúng lúc hắn đang nhớ nàng mà liều lĩnh sà vào lòng hắn, những lời nàng nói, những việc nàng làm đều đúng y như những gì hắn muốn. Nếu vậy thì, người tối hôm qua không phải là nàng, tất cả đều do hắn tưởng tượng ra mà hi vọng nàng sẽ đối xử với hắn như thế mà thôi.

Tiêu chuẩn người tình trong mộng của hắn phải nói là... thấp một cách chết tiệt! Tự nhiên tệ hại đến mức lấy khối đậu hũ kia làm hình mẫu lí tưởng.

Cười gượng rồi thở dài một hơi, hắn toan chồm dậy khỏi giường. Đột nhiên hương thơm bên người càng lúc càng nồng, hắn chớp chớp mắt, trong ánh nắng chói chang đương hắt vào, loáng thoáng bóng một cô nương đang tắt bật bên giường.

Nàng to gan kéo vạt áo của hắn ra, để lộ bờ vai của hắn, sau đó lấy khăn ấm giúp hắn lau ngực.

“Phụp”

Hắn như chết đuối vớ được cọc, túm chặt tay cô nương kia kéo nàng ta đến trước mặt mình, dù chỉ là một tia hi vọng mong manh cũng quyết không buông.

“Thế... Thế tử gia. Song phu nhân sai nô tì đến tay y phục cho ngài, đêm qua ngài sốt rất cao.”

“ ... ”

Không phải nàng.

Mà làm sao là nàng được chứ.

Vừa nhát như chuột, lại yếu đuối sợ phiền phức, hơn nữa hẳn còn cảm nàng không được thích hẳn, nàng làm gì có dũng khí mà cự tuyệt hôn sự chạy đến kinh thành tìm hẳn chứ.

Lòng nên sớm từ bỏ thì sẽ không phải ôm ấp hi vọng để rồi nhận lấy thất vọng tràn trề thế này.

Hắn mặt không biến sắc, lạnh lùng buông tay nha đầu kia ra, tự mình kéo lại y phục, rồi ngồi ngẩn ngơ bên mép giường.

Nha đầu kia vẫn chưa lui ra, vươn tay định tiếp tục thay y phục cho hẳn.

Hắn cũng chẳng buồn ngăn cản, chỉ hé môi hỏi, “Thị Kiếm với Phụng Tiên đều chết hết rồi sao?”.

“Sao? Dạ không... không phải.”

“Nếu không phải thì làm quái gì đến phiên người thay quần áo cho tiểu gia?”

“... Là Song phu nhân sai nô tì đến thay... thay quần áo cho Thế tử gia.”

“Kêu ả tiện thiếp kia rút xa một chút! Đừng có đem cái chiêu bợ đỡ kém cỏi từng dùng với lão gia nàh này áp dụng trên người tiểu gia ta.”

“Là Song phu nhân nói, sắp tới muội muội của phu nhân sẽ lên kinh thành ở tạm một thời gian... chẳng biết có thể ở tạm phòng khách của Vương phủ hay không, phu nhân hi vọng Thế tử gia cho phép.”

“Muội muội ư? Hừ, ả còn dám đem cả người nhà đến đây cơ à? Tỷ muội cùng hợp tác để chiếm lấy Tề gia này chứ gì?” Hấn cười nhạt, “Muốn có phòng thì cầm ngân lương đi thuê, không thì đi hỏi quản gia. Tiểu gia ta không có cái gì cả, cũng chẳng muốn có bất cứ quan hệ gì với ả mẹ kế đó, chuyện muội muội của ả thì can dự gì đến ta? Bớt tìm cách tiếp cận đi”.

“Song phu nhân nói, muội muội của phu nhân chưa kết hôn, cho nên muốn giới thiệu với Thế tử gia, để cả hai làm... làm quen.”

“Rõ là, chị nào em nấy cả thôi. Bản thân ả ta một mình chiếm trọn lão gia nhà này vẫn chưa đủ, còn muốn gọi thêm muội muội lên đây lập mưu tính kế, làm mờ mắt tiểu gia ta à? Để từng người trong Tề gia ta nhìn thấy nữ nhân thì như kẻ bắt tài nhữn cả chân ra sao?” Hấn nhìn nha đầu đang cúi đầu đứng một bên kia, “Người giúp ta chuyển lời với ả ta rằng, mắt chó của tiểu gia vẫn còn chưa bị mù, muội muội của ả cứ giữ lại tự dùng. Trong kinh thành không thiếu nàh quyền quý cần tiểu thiếp, dẹp ngay ý định đối với tiểu

gia ta đi!”

“... Dạ”

“Gọi Thị Kiếm, Phụng Tiên đến đây hầu hạ ta, còn người có thể lui xuống được rồi.”

Nha đầu ngượng ngừng cúi người chào, sau đó kéo cửa đi ra ngoài.

Chưa được bao lâu, Thị Kiếm và Phụng Tiên miệng ngậm bánh quẩy cùng đẩy cửa chen vào.

“Chúc Thế tử gia một buổi sáng tốt lành!”

“Chúc Cửu thiên tuế một ngày an lành!”

“Hai đứa ranh con chúng bay còn có tâm trạng ăn sáng sao? Ai cho phép hai đứa chạy lung tung, để cho nha đầu của ả đàn bà kia bước vào phòng ta hả?”

“Ồi? Oan uổng quá đi mà, Cửu thiên tuế ơi! Hôm qua lúc bọn tôi khênh ngài về phủ, chính ngài tiện tay kéo nha đầu đó vào mà, miệng còn không ngừng bảo ‘đừng đi, đừng đi’, Song phu nhân thấy thế nên mới bảo nha đầu ấy đến hầu hạ ngài.”

“Ta đang sốt, sao biết được người bị tím là ai chứ!”

“Chuyện này cũng khó nói lắm. Thế tử gia, tôi với Thị Kiếm đều cảm thấy gần đây ngài ngoan quá mức rồi, ham muốn sụt giảm hẳn, cũng nên giải phóng đi, dù là ai cũng không quan trọng đâu mà.”

“... Thôi được rồi. Nói chuyện chính đi, đoàn xe lấy nước có được đưa vào cung an toàn không?” Hấn ngán ngẩm nhìn đôi tay đầy dầu mỡ của hai nhóc ranh này, đành tự mình lấy y phục ra thay.

Thị Kiếm mút mút bàn tay bóng mỡ rồi cười xòa, “Mặc dù gặp chút sơ suất, nhưng đoàn xe đưa nước vẫn an toàn vào cung, chất lượng của nước cũng không vấn đề, tôi với Phụng Tiên đã thử qua rồi. Giá mà ngài đừng ra ngoài lừa gạt nhân duyên, thì đâu có người cố y dạy ngài một bài học, tổng tít lên tận lầu cao mà hóng gió giữa đêm. Bản thân nguồn nước đâu có vấn đề gì.”

Tề Thiên Sanh nhướng mày.

Cái gì mà lừa gạt nhân duyên? Hấn là người xấu xa đến mức đó sao? Rõ ràng là tên tiểu Hoàng đế chẳng có tí quyền hành kia nhìn thấy hấn được lão thái bà Thái hậu cung chiều nên đâm ra khó chịu đây mà.

Hấn chậm rãi cho tay vào chậu rửa mặt, không quên đề cập đến vấn đề quan trọng suýt bị bỏ qua, “Mà sơ suất nhỏ? Sơ suất gì?”

Chuyện triều đình, bất luận là sơ suất nhỏ cỡ nào cũng đều có thể trở thành ngòi nổ lớn.

Thị Kiếm bị hỏi câu này, tròn đen trong mắt xoay tận mấy vòng, rồi bỗng dung vỗ đầu cái bốp như chọt nhớ ra điều gì, “Ôi trời ạ! Không xong rồi! Tôi quên khuấy luôn chuyện của cô nương ấy! Cứu thiên tuế à, còn không phải là do ngài đó, tiểu cô nương từng dây dưa với ngài ở thành Tây Dur đã chạy lên tận kinh thành bắt ngài chịu trách nhiệm rồi. Tối hôm qua nàng ta cứ ôm chặt lấy ngài trên thành lâu, kết quả đã bị lính canh trông thành bắt nhốt vào đại lao Hình bộ rồi...”

Đến khi tiêu hóa xong mấy lời dài dòng của Thị Kiếm, động tác mặc quần áo của Tề Thiên Sanh càng lúc càng chậm, cuối cùng ngẩn ngơ dừng tay, đôi mắt màu xám tro nhuộm kín một màu hạnh phúc.

Không phải giả, không phải mộng xuân, không phải ảo ảnh, tất cả đều là thật.

Nàng đã đến đây.

Đã nâng đôi má của hắn lên, đã chạm qua đôi môi của hắn, đã ghé bên tai hắn mà thì thầm những lời nhỏ nhẹ yếu ớt, nói rằng nàng luôn nghĩ đến hắn, nhớ hắn, rất nhớ hắn...

“Vèo”

Ngay lúc Thị Kiếm đang lải nhải mấy lời vô nghĩa thì một bóng áo đỏ vụt qua người nó.

Thằng bé tròn xoe mắt sừng sốt, “Cửu thiên tuế mới phóng ra ngoài sao? Chẳng phải ngài vừa mới to mồm bảo rằng mình không phải loại bất tài nhìn thấy nữ nhân thì nhũn cả chân ra sao? Vậy... thế này là sao?”. Là anh hùng hào kiệt vừa nhìn thấy nữ nhân thì bay nhảy độn thổ để phóng đến cạnh người ta sao?

Phụng Tiên lắc đầu, “Ai bảo cậu lại đi khiêu khích nổi niềm nhạy cảm sau kín ‘sợ được sợ mất’ của ngài làm gì chứ”.

“Hai thằng ranh này, nữ nhân của ta bị tổng vào đại lao, hai đứa ranh chúng bay còn ngồi ăn bánh quẩy được! Tiểu gia ta sẽ nhớ vụ này! Còn không mau lăn ra đây chuẩn bị xe ngựa cho ta!”

Cảm giác hấp tấp cùng sung sướng đan xen khiến công tử gia nhà chúng ta cứ như ngựa xông chuồng, theo sát phía sau là hai đứa nhỏ đang hí ha hí hửng.

“Thế tử gia của chúng ta, chỉ biết mang thù, không hề nhớ ơn, cậu đúng là thất sách mà Thị Kiếm.”

“Ừ, tôi cũng đang hồi hận muốn chết đây, lẽ ra không nên nhắc nhở làm gì, mặc kệ cô nương kia bị giam đến chết, Cửu thiên tuế cũng đâu hay biết gì?” Dù gì ai đó cũng cho rằng mình bệnh đến hồ đồ, cứ tưởng bản thân đang mơ giấc mộng xuân.

Một chiếc xe ngựa đặc chế từ cỏ bông thoáng mát từ trong Tề phủ phóng thẳng ra ngoài, người đang đánh xe chính là cháu cung của đương kim Thái hậu, Cửu thiên tuế tự tung tự tác – Thế tử của Tề Nam Vương.

Mặc dù cười ngựa nhìn oách hơn, nhưng đánh xe ngựa đến trông cũng kiêu không kém, hấn khó khăn chọn lựa một hồi. Hôm qua để nàng nhìn thấy bộ dạng mắt mặt như vậy, dù thế nào hấn cũng phải lấy lại chút thể diện để gỡ điềm trước mặt nàng, không thể để nàng tuột sạch cảm xúc với hấn. Nghĩ đến một lát nữa bên cạnh mình sẽ có thêm một cô gái mảnh mai, cười ngựa thì xóc nảy quá, hấn quyết định đánh xe đi đón người.

Vung roi, phóng như bay.

“Cửu thiên tuế, giờ chúng ta đến đại lao Hình bộ thả người, hay là đi cửa sau đi?”

“Nữ nhân của ta mà phải đi cửa sau sao? Dù gì ta cũng là hoàng thân quốc thích!” Người đánh xe vung mạnh roi ngựa, tức giận không chịu quay xe.

“Cho dù là hoàng thân quốc thích thì cũng phải đi cửa sau, không thể trắng trợn đánh xe đến thẳng trước cửa đại lao Hình bộ gây náo loạn được, chúng ta đi cửa sau thả cô nương ấy ra cũng được mà? Có phải đi đón tân nương về nhà đâu mà cần quang minh chính đại. Vả lại, đâu có tân nương nào lại lấy đại lao Hình bộ làm khuê phòng, còn tân lang thì lại đánh xe đến cướp dâu.”

“Thị Kiếm, cậu đừng khuyên Thế tử gia nữa!”

“Sao vậy?”

“Rõ qua rồi còn gì, bởi vì bộ dạng như vậy nhìn oách hơn, nữ nhân ai cũng thích hết.”

“ ... ”

Trên đường lớn bụi tung mù mịt, xe ngựa của Cửu thiên tuế cần gì phải tuân thủ luật lệ giao thông chứ. Tất cả các xe khác đều phải nhường đường, mọi người dịch bước, đường mở rộng rãi, Tề Thiên Sanh không hề chớp mắt, bỏ mặc ngoài tai mấy lời chửi rủa bất mãn của đám người bên đường dành cho tên nịnh thần như hắn, cứ thế thẳng hướng đại lao Hình bộ mà đi.

“Ông trời bất công, lòng người gian trá, càng là tiểu nhân thì trèo càng cao.”

“Vị Thế tử gia ‘ngoại tộc’ đó đúng là tính tình không đổi mà, coi đường lớn như trại săn bắn, man di đúng là man di.”

“Hi vọng tiểu Hoàng đế của chúng ta sớm tự mình chấp chính, để cả đám người ‘ngoại tộc’ đó cai quản quốc sự mãi sao được.”

“Mấy người ồn ào như vậy thì được gì, có giỏi thì bắt chức vị công tử kia đi, phong lưu ngạo mạn đều có đủ hết.”

“Thật là, ta ghét nhất đám thư sinh thói nòng mũi nghèo hèn cổ hủ các ngươi, không có bản lĩnh không có tư thái mà cứ nghĩ bản thân là nhất, chỉ chuyên đi dòm ngó chọc ngoáy khuyết điểm của người khác.”

“Không quen thấy dáng vẻ đẹp trai ngời ngời, tuổi trẻ tài cao của người ta thì nói đại đi.”

“Ăn chơi trác táng thì có chứ tuổi trẻ tài cao nổi gì! Muốn nói tuổi trẻ tài cao, thì người sắp nhận chức Đệ sư của Thiên tử mới là tài học đích thực kìa!”

Sau cuộc tranh cãi rôm rả của đám người trên đường, có hai bóng người khó khăn đi ngược hướng xe ngựa.

Cô nương đi trước có mái tóc đen cuốn gọn, cách ăn mặc mang chút phong thái của người “ngoại tộc”, nhưng khuôn mặt lại đậm nét thuần khiết của người Hán, đôi môi đánh son đỏ hồng, tức tối quát cô gái vẫn còn mãi mê xem náo nhiệt phía sau mình.

“Đường Tam Hảo, cô còn ở đó nhìn gì hả? Bản thân cô gây phiền phức còn chưa đủ sao? Còn không mau đi!”

“Ồ, được rồi, được rồi, được rồi.” Cô nương ở phía sau chạy lên mấy bước, muốn bắt kịp tốc độ của người đi trước, tâm tư vẫn để trên chiếc xe ngựa phía sau kia. Cái người vung roi không xem ai ra gì kia dường như rất quen.

“Cô đấy! Quả là bản lĩnh mà, vừa đến kinh thành liền có thể gây rối náo loạn đoàn xe đưa nước, đã vậy còn bị bắt đến Hình bộ, may mà người ta nể mặt tỷ phu của cô, nên mới có thể bảo lãnh cô ra đó. Song Thái tỷ tỷ của cô ở trong phủ bận rộn nhiều việc, không có thời gian, nên mới phiền tôi đến đón cô. Đến lúc gặp tỷ ấy, đừng quên nói tốt vài câu cho tôi, biết không?”

“Được rồi, được rồi, được rồi mà Huy Đình tử. Thật may là còn có người đồng hương ở kinh thành như tử, bằng không muối vẫn còn phải ngồi trong đại lao.”

“Hả? Khoan đã, mấy lời cô nói đều sai hết rồi. Tôi không phải đồng hương của cô, mà là người kinh thành chính tông! Cô phải làm rõ chuyện này, Lâm gia chúng tôi đã chuyển hộ tịch đến Lâm Dương cả rồi, không phải là người Tây Dur giống như cô.”

“Nói như vậy, tử sẽ không về Tây Dur nữa sao?” Đường Tam Hảo chớp mắt, cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Đương nhiên không về rồi. Cái thành nhỏ xíu như thế, cái này không có cái kia cũng chẳng có, ở đó mãi chẳng thấy thoải mái chút nào, làm sao tốt bằng kinh thành to lớn thế này chứ. Cả cô nữa, cũng đừng trở về đó làm gì, cố gắng nịnh nọt Song Thái tử, nhờ tử ấy giới thiệu cho cô một vị hôn phu ở kinh thành, gả đến đây mới có thể sống an nhàn lâu dài được.”

“A... Muối vẫn chưa nghĩa xa đến vậy đâu.” Đường Tam Hảo cắn nốt miếng bánh bao cuối cùng để lót dạ, sau đó xoa xoa bụng, “Hơ, có cái này đúng là đỡ đói rồi. Hôm qua bị tống vào đại lao, chả có gì vào bụng, giờ được ăn một miếng, hừ hừ, đúng là no đã đời luôn mà!”

Lâm Huy Đình nhíu đôi mày liễu, “Nhìn cô mà xem, đừng ở kinh thành nói mấy câu nhà quê mất mặt như vậy, khó nghe muốn chết, vừa nghe liền biết là dân quê vùng khác. Đây chính là kinh thành, đi đâu cũng phải biết giữ mặt mũi, cô phải chú ý một chút biết không?”

“Trời ạ? Vậy em muốn nói no quá thì phải làm sao?”

“Vậy thì cô phải nói, ‘tôi ăn vậy được rồi, cảm ơn đã chiêu đãi’.”

“... Người kinh thành nói chuyện đều nho nhã vậy sao?” Đúng là quần thể kì quái mà.

Nửa đêm vào thành cũng bị tổng vào đại lao, nói chuyện thì lại trúc trắc như vậy.

Tề công tử được nuôi lớn ở chốn này sao? Thật đáng thương quá.

“Ôi trời, Hủy Đình tử, tử nhìn cái thành lâu kia đi, thật là cao quá. Hôm qua muội bị bắt ở chỗ này đó.” Nàng đi ngang qua thì phát hiện nơi xảy ra “kì án” hôm qua của mình, thế là liền đưa tay chỉ vào chỗ thành lâu cao vót mà nói với Lâm Hủy Đình.

Lâm Hủy Đình vội vàng kéo cánh tay đang chỉ lên cao của nàng xuống, nhíu mày xem thường, “Nói cô là đồ nhà quên cô vẫn không chịu nhận nữa, thành lâu kia là nơi cô có thể dùng đầu ngón tay chỉ loạn sao?”

“Ồ... ơ... ơ...?” Ngay cả chuyện này cũng có luật nữa à?

“Tòa Lân Tường lâu kia chính là thành lâu mà Tiên đế Cung Diệu Hoàng trước khi đăng cơ từng ném tú cầu. Sau khi ngài đăng cơ bèn sửa chữa lại tòa thành lâu này để kỉ niệm, đã vậy còn tu sửa lại đường vào thành,

thành lâu này chính là lâu cao đầu tiên trước khi đặt chân vào kinh đô, cô có biết không ả? Đưa tay chỉ loạn là mất đầu như chơi đó!”

“Ném tú cầu? Hoàng đế chẳng phải là nam nhân sao? Sao lại đi ném tú cầu?”

“Haizz, cô không phải người kinh thành, đương nhiên không biết rồi. Tương truyền năm đó, Tiên đế của chúng ta có quan hệ thân thiết với một vị Long cô nương, muốn lập nàng làm hậu, nhưng thập cử Hoàng thúc của ngài lại chê cô nương ấy thân phận thấp hèn. Tiên đế muốn tạo cơ hội cho Long cô nương trúng tuyển, liền quyết định ném tú cầu chọn thê tử.”

“Ồ? Vậy sau đó thì sao? Long cô nương có cướp được tú cầu không?”

“Nghe nói quả tú cầu đó đã bị thập cử Hoàng thúc một nhát chém làm đôi. Kể từ đó dường như duyên phận của hai người cũng bị cắt đứt, về sau không gặp lại nhau.”

“Vị Thập cử Hoàng thúc kia quả thật máu lạnh ác độc! Vậy vị Long cô nương đó có phải rất đẹp không?”

“Tương truyền nàng ta chính là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành năm đó. Ngay cả Thừa tướng Bạch Long Trữ cũng phải quỳ gối dưới váy đào của nàng, vì nàng mà nguyện cả đời không thành thân.”

“Cả đời không thành thân? Chẳng phải ông ta có một đứa con rồi sao?”
Nếu nàng nhớ không nhầm, thì đứa con đó cũng lấy đến ba bà vợ luôn rồi, đã vậy còn từng đến xem mặt nàng nữa?

“Ồ? Cô cũng biết Bạch Long công tử à?” Lâm Hủy Đình một lần nữa đánh giá nàng từ trên xuống dưới, đồng thời cũng có cái nhìn khác đối với nàng, “Có điều, những điều cô biết cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, bởi vì cô không phải người kinh thành mà, tôi thì khác, tôi chính là người kinh thành trăm phần trăm. Mọi người ở thành Lâm Dương này đều biết, Bạch thừa tướng cả đời không thành gia lập thất, chỉ nhận hai đứa con nuôi, Bạch Long công tử là con út của ngài, còn người con cả đã sớm qua đời rồi”.

“Hóa ra là vậy.” Nàng gật gật đầu, cố gắng tiêu hóa mớ thông tin đáng tin cậy mà Hủy Đình cung cấp. Hóa ra Bạch Long công tử còn có một vị huynh trưởng đã qua đời, thân thể còn phức tạp như vậy.

Đường Tam Hảo nhìn thoáng qua tòa Lân Tường lâu kia một cách sùng bái, hóa ra nơi khiến nàng bị giam còn ẩn chứa một câu chuyện đẹp lung linh đến thế. Thật không ngờ những người như Hoàng đế hay Thừa tướng lại lãng mạn như vậy, một người vị tướng nhớ đến người con gái mình yêu, tu đường sửa thành, để tòa thành lâu này đối diện thẳng với hoàng cung nơi xa xa, còn người kia thì cả đời không kết hôn, thủ thân như ngọc.

Truyện thuyết, quả là thứ vừa lãng mạn kì bí vừa khó nắm bắt.

“Được rồi, cô đừng đứng đó trưng bộ mặt thèm thường ra như thế, trong kinh thành này còn rất nhiều trò hay mà cô chưa thấy qua đâu, có thời gian tôi đây sẽ đưa cô đi mở mang kiến thức. Mớ hành lí này tôi sẽ sai người đem về chỗ Song Thái tử của cô, còn cô cứ đến chỗ quản lí hộ tịch trước đi.” Lâm Hủy Đình nói rõ một mạch.

“Chỗ quản lí hộ tịch ư? Mọii tới chỗ đó làm gì?”

“Thì đăng kí hộ tịch tạm thời chứ làm gì. Tuy rằng Song Thái tử đã gả đến kinh thành, là người kinh thành, nhưng cô vẫn là người mang hộ tịch vùng khác đến đây. Vả lại, cô cũng không giống tôi, cả nhà tôi đều đã chuyển đến kinh thành này, mang hộ tịch ở đây, đường đường chính chính là người của thành Lâm Dương rồi. Còn cô, ai biết được cô đến đây để làm trò gì, có tiền án tiền sự hay mưu đồ bất lương gì không, hơn nữa hôm qua cô còn gây chuyện ở đại lao Hình bộ, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết được tại sao cô cần phải đi đăng kí hộ tịch.”

“Trời ạ, ngón chân của tử sao mà thông minh vậy. Được, được, được. Vậy chúng ta máu đi thôi.”

Nàng gật đầu vội vàng đi theo Lâm Hủy Đình, cỗ xe ngựa phía sau thì đã phóng càng lúc càng xa, cuối cùng chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

“Cái gì?! Người đã được bảo lãnh ra rồi sao? Người nào bảo lãnh hả? Đó là người của ta, ai dám cả gan tùy tiện bảo lãnh nàng ta?”

Tề Thiên Sanh đang đứng trước đại lao Hình bộ, nét mặt vô cùng sừng sốt, hắn chưa bao giờ nghĩ muốn gặp người đó lại khó đến vậy. Hắn tranh thủ từng phút từng giây, ngay cả y phục còn không kịp chọn cho tử tế đã phóng thẳng lên xe ngựa, không ngờ mình lại chậm một bước.

Người cai ngục chớp mắt một cách vô tội, “Thế tử gia, không phải ngài phái người đến bảo lãnh cô nương kia ra sao?”

Hắn nghi hoặc đưa mắt nhìn Thị Kiếm cùng Phụng Tiên, hai đứa nhỏ vội vàng lắc đầu quây quậy như trống bỏi, chứng minh bản thân không có

gan mà dám tranh giành nữ nhân với chủ, càng không có ý đồ bất lương trêu đùa chủ khiến hấn tay trắng quay về.

“Ta không phải người tới đại lao, sao lại có người dám mạo danh ta để chuộc người cơ chứ?”

“Không phải giả đâu. Ngài nhìn xem, đây chẳng phải là lệnh bài của Tề Nam Vương phủ sao?” Người cai ngục vừa lấy ra lệnh bài được lưu lại để làm chứng, Tề Thiên Sanh liền chớp lấy.

Trên chất bạc tinh khiết của lệnh bài có khắc mấy chữ khải – “Tề Nam Vương lệnh”.

“Chết tiệt! Đây chính là lệnh bài của ông già nhà ta, không phải của ta!”

“Ồ... Ủa? Hai người chẳng phải ở cùng một nhà sao?”

“Ta là ta, ông ta là ông ta! Người dám đem nữ nhân của ta đưa cho ông ta ư? Người chán sống rồi hả?”

“Á! Tề Thế tử, không phải Tề Nam Vương gia đến chuộc người, mà là... là một vị cô nương.”

“Cô nương?”

“Đúng vậy, là một vị cô nương, nói rằng là do dì... dì... dì của ngài sai đến đón người.”

“Dì?” Trước giờ hắn làm gì có dì nào đâu, hắn liền tròn tròn đôi mắt xám tro nhìn người cai ngục kia để y giải thích rõ từ đó là ý gì, người cai ngục vội dùng miệng ra dấu một chữ “thiếp”, thế là hắn liền hiểu ran ngay “dì” chính là ai.

“Thị Kiếm, Phụng Tiên! Mau về phủ!”

Ả đàn bà Đường Song Thái kia chẳng khác gì hồ cái rình môi, sớm đã chưa thỏa lòng với thân phận làm “thiếp” này rồi.

Ông già ở nhà đối xử với ả ta thế nào, dù là cung chiều hay chán ghét hắn cũng mặc kệ. Cùng lắm cũng chỉ là một ả đàn bà âm hiểm lắm trò, mê muội hư danh mà thôi, muốn làm nữ chủ nhân của Tề gia thì cũng phải nhìn lại xem Thái hậu có đồng ý hay không.

Mẫu thân của hắn vốn là trưởng nữ của Thái hậu, từ nhỏ đã được Thái hậu nâng niu như bảo ngọc, mặc dù đã mất, nhưng linh vị cũng được tôn kính đặt ở vị trí duy nhất dành cho nữ chủ nhân của Tề gia.

Đã biết bản thân không thể qua được cửa ải của Thái hậu, ả mới quay sáng muốn khiến hắn lung lay, tính giới thiệu muội muội cho hắn, hòng củng cố địa vị của mình ở trong phủ. Đến khi thu phục xong đứa con riêng này, thì ngày ả bay lên cảnh cao làm chính thất đâu còn xa.

Ả đã tính sai hết rồi.

Hắn ghét nhất chính là có người nhúng tay vào chuyện của hắn, chạm vào người của hắn.

Nếu ả ta vì muốn gả được muội muội cho hắn, khi dễ đậ hũ nhà hắn, hắn sẽ khiến ả ta hối hận cả đời!

Chương 19: Tỷ phú cực giàu lên sân khấu

Typer: Nguyệt Nguyễn

Tề Nam Vương Phủ

Cái mồm của Đường Tam Hảo cũng thật đáng thương, từ sau khi bước vào phủ cũng không có cơ hội khép lại nghỉ ngơi.

Trên người nàng đeo tay nải y phục nhỏ, đầu thì cứ ngẩng lên, bộ dạng hệt như dân quê lên thành thị, mắt cứ đảo đảo nhìn toàn cảnh xa hoa phú quý ở đây.

Con đường được lát đá xanh trơn nhẵn, hồ nước rộng và trong veo. Cây cầu chín ngã mười tám khúc bắc ngang hồ được làm từ loại gỗ lim tốt nhất, ngay giữa hồ có một mái đình gỗ nằm trên một mỏm đất lớn, mấy khóm lục thảo vây quanh bị treo tít trên cao không có đất, khiến nơi đây phải vài ngày thay hoa một lần mới duy trì được cảnh trăm hoa dập dìu chen nhau khoe sắc.

Nhị tỷ phú của nàng đang kinh doanh tiền trang tư nhân ngầm sao?

Người ở quê lên thành phố, bất cứ chuyện gì cũng có thể kích thích lòng hiếu kì của nàng một cách mãnh liệt. Nàng cứ dòm trái ngó phải, sờ chỗ này chỗ kia, khiến Lâm Huỷ Đình đang dẫn đường phía trước không chịu nổi, cố gắng cất bước thật nhanh, bỏ nàng lại càng xa càng tốt, kéo lại bị cái mùi hai lúá nồng nặc của nàng bám lên người.

Hết cảnh hồ lại sang cảnh núi.

Núi giả san sát trùng điệp.

Nhưng phải nói là có cái gì đó là lạ, vừa len vào giữa đồng núi giả này, thì mùi hơi nước nồng nồng cứ lớn vồn vắn vương, làn khói ấy lượn lờ, tựa như mây mù đang bồng bênh trôi dạt khiến bóng dáng Lâm Huệ Đình ở phía trước dần biến mất.

Nàng như lọt vào chốn tiên cảnh, không thể xác định được phương hướng, chân bước lung tung, cuối cùng chui tọt vào giữa đồng núi giả.

Làn sương này quả thật rất kì quặc, đúng là từ trên mấy tầng đá chổ núi giả kia len lỏi thoát ra.

Núi giả thì nàng đã thấy qua rồi, nhưng núi giả có thể bốc hơi kiểu này, quả thật nàng chưa từng thấy.

"Có phải tầng đá đang bị nướng không?" Nàng nhích người đưa mũi ngửi ngửi hòn núi giả ươn ướt kia, "Có phải tỳ phu thích nướng thịt trên hòn non bộ?"

"Nha đầu người muốn lấy đá Thái Hồ của ta nướng thịt sao"

"Rất hợp đó, lúc nướng thịt mà nghe được tiếng xèo xèo, thấy được khói bốc nghi ngút thì thật sướng khoái."

"Được lắm, chi bằng...lấy thịt của người thả lên đó thử xem."

"Ồ...ơ...ơ...?" sao vừa mới vào Vương phủ đã bị dùng cục hình thế này.

Nàng vội vàng quay đầu lại nhìn.

Bên ngọn núi giả cách đó không xa, một bóng người to lớn không biết đã đứng đó từ khi nào, ẩn trong làn sương mù mờ ảo có vài phần như thần tiên. Nàng không nhìn rõ được khuôn mặt của y, chỉ cảm thấy khoe miệng cong cong lúc ẩn lúc hiện của người đó giống hệt sư phụ Tề công tử.

Trái tim nàng thoáng run lên một nhịp, muốn mở miệng gọi người nọ. Nhưng nghĩ đến cảnh tượng bản thân ôm khư khư người ta đêm qua, thật xấu hổ quá, rồi đâm ra lo lắng người ta sẽ trách tội nàng thừa lúc hắn đang bệnh mà xâm hại hắn, đã định gọi rồi đành nuốt trở lại.

Bóng người kia chợt chuyển động, bước dần về phía nàng.

Hơi nước quanh người y cũng bắt đầu tan dần, giọng nói nhẹ nhàng trầm trầm xuyên qua làn sương, "Người là nha đầu mới của phòng nào thế?"

"Hả?" Giọng nói đó không phải là giọng kiêu căng hống hách của sư phụ Tề công tử, làm cho nàng có chút sững sốt. Lúc này, nàng mới có thể

thấy rõ được người xuyên qua làn sương mờ đến đứng trước mặt nàng.

Áo bào ông ta đang mặc là gấm lụa có thêu kim long, cài tóc bằng ngọc, tóc mai hai bên đã muối tiêu, nhẹ nhàng bay trong gió, giữa ánh nhìn phảng phất tia ôn hoà của ông ta còn ẩn thêm mấy phần thâm ý suy xét khó đoán.

"Đứng ngây ra đó làm gì? Không nghe rõ lời ta hỏi sao? Người là nha đầu mới ở đâu thế?"

Ông ta lặng lẽ đánh giá nàng, không nặng lời, đôi môi dường như còn mang theo ý cười, nhưng vẫn không thể làm giảm bớt đi vẻ uy nghiêm vốn có.

"Tôi...tôi...tôi không phải là nha hoàn mới đâu!" Ở Tây Dư bị người ta xem là nha hoàn không nói, nhưng bây giờ, nàng chính là muội muội của nữ chủ nhân nhà này, thân phận không hề nhỏ!

Người kia cau mày, cuối cùng lại đưa tay túm lấy búi tóc tròn vo trên đầu nàng mà không hề e ngại vấn đề khoảng cách nam nữ,thản nhiên nói, "Không phải nha hoàn ư? Không phải nha hoàn sao lại búi tóc tròn vo thế này?"

"Tôi là tiểu di tử của chủ nhà này đó!"

Bàn tay trên đầu chọt vòng ra phía sau, gáy nàng bỗng dưng bị giữ chặt, chỉ cần kéo thêm tí nữa là đã nhào thẳng vào lòng nam nhân xa lạ kia rồi. Thế nhưng vị thúc thúc kia cũng không làm gì thêm, chỉ ghì chặt đầu

nàng rồi hơi hột nói tiếp, "Tiểu di tử nhỏ thấy này ư, người biết không, trong nhà này có một quy tắc - đó là nữ nhân không được búi tóc thế này".

"Ồ...ơ...ơ...? Tại...tại sao lại như vậy?" nàng đưa tay ôm lấy hai búi tóc, nét mặt nom rất là vô tội. Dây thần kinh của mấy người trong kinh thành này sao lại nhạy cảm quá mức vậy chứ, đến cả búi tóc như thế này cũng bị xem thường một cách dã man sao?

"Bởi vì tỳ phu của người sẽ thấy chướng mắt."

"Làm sao thúc thúc biết tỳ phu tôi sẽ chướng mắt?"

"Bởi vì - nếu không có gì sai, thì ta chính là tỳ phu của cô."

"..."

Vị thúc thúc này lại dùng giọng điệu "chẳng có gì to tát" để nói ra lại lịch hoành tráng của mình.

Búi tóc tròn vo vốn được Đường Tam Hảo rất thích, kể từ hôm đó, đã thành cái gai trong mắt nhị tỳ phu. Tương lai sau này của nó cũng khó nói lắm!

Đường Tam Hảo có bao giờ nghĩ nhị tỳ phu nhà mình trông như thế nào đâu

Nàng thừa biết nhị tử bị nhị tử phu bỏ rất nhiều tiền mua đến kinh thành, cho nên trong hình dung của nàng, tử phu hẳn là một tên giàu xổi, tuổi quá năm mươi, đầu bạc trắng, người mập mập béo, bụng to hơn ngực, đi được vài bước thì thở hồng hộc, hai cái tay béo núc ních ôm cái bụng tròn vo mà nghỉ mệt, khi cười thì lớp mỡ thịt trên mặt dồn và nhau hệt Phật Di Lặc.

Nhưng mà...

Nàng đảo mắt lên nhìn về nhị tử phu đang nhàn nhã nhâm nhi tách trà ở sảnh chính.

Tuy rằng mái tóc của tử phu có điểm chút hoa râu chứng minh tuổi tác cũng không còn trẻ, nhưng...không giống tí nào! Hoàn toàn không giống!

Vị thúc thúc đẹp trai trước mặt so với tử phu trong tưởng tượng của nàng quả là khác nhau mười tám vạn nghìn dặm!

Không hề có bụng bự nhé! Bụng người ta phẳng lì luôn, đã vậy thắt lưng còn đeo đai ngọc cực sang.

Mặt cũng chẳng béo nha! Khuôn mặt trái xoan như được điêu khắc khiến người ta khó nhìn ra vết tích tuổi tác, làn da còn trơn mịn hơn cả nữ nhân kia.

Nếu hai đặc điểm trước đó đều không tồn tại, vậy thì cách nói người béo tròn, tính khoan dung cũng tự động tiêu tan.

Nàng chẳng dám trông mong nhị tử phu của mình là kiểu người phúc hậu như thế. Chỉ có mấy khắc ngắn ngủi thôi, nàng đã thừa biết người này là dạng thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tính cách quỷ dị, tâm tư khó dò rồi.

Bắt gặp ánh mắt soi mói của nàng, Tề nam Vương gia Tề Như Thích nhoèn miệng cười với nàng.

Nàng không thể ngờ thúc thúc đẹp trai kia lại đưa mắt nhìn thẳng vào mình, liền hít sâu một hơi rồi cúi đầu xuống.

"Song Nhi à, tiểu di tử lên nhìn ta kìa, hình như ta làm muội ấy sợ rồi."

"Vương gia khéo đùa, tiểu muội mới đến đây, không biết quy củ trong phủ, lát nữa thiếp sẽ chải kiểu tóc khác cho muội ấy."

Đường Song Thái - tử tử ruột mà nàng chưa gặp mặt chột lên tiếng. Ngay lúc này đây, nàng lại cảm thấy vô cùng xấu hổ khi gặp tử ấy.

Vừa mới và kinh thành, nàng liên tục gặp phải chuyện không may, đầu tiên là cưỡng hôn quan viên triều đình, để rồi phiên tử tử phía bảo lãnh mình từ đại lao Hình Bộ ra, giờ lại mạo phạm đến chén cơm dài hạn của tử ấy - nhị tử phu.

"Tam nha đầu, mau đến đây bái kiến Vương gia."

Thấy nàng không hiểu thế sự, không biết chủ động nói lời ngọt ngào chào hỏi người lớn, Đường Song Thái đành phải mở miệng nhắc nhở nàng.

Nàng bị gọi đích danh, vội ngẩng quả đầu được búi tròn vo, hai tay ôm lấy cái tay nải lật đặt chạy đến trước mặt tỳ phu, lom khom cúi người, suýt ngã lộn cổ, "Tỷ ...tỷ phu. Nhìn sắc mặt huynh tốt thật đó, tinh thần minh mẫn thân thể cường tráng, ha ha ha ha, chẳng giống người có tuổi chút nào cả..."

"Chê ta già?"

"Ồ...ơ...ơ...?!" Chỉ ba chữ thôi mà đã làm thay đổi toàn bộ chuỗi dài nịnh bợ của nàng thế này, "Ý của muội không phải vậy mà!"

"Ồ? Vậy ý của muội là gì?"

"Ý của muội là, nhìn huynh không hề già chút nào, nhìn không rõ tuổi tác, hơn hẳn phụ thân muội, nhìn trẻ hơn nhiều lắm!"

"Vậy thì tỳ phu này có thể làm phụ thân muội rồi? Phải không nhỉ?"

"Phải phải phải! Ồ không...không phải!"

"Xuỳ!" Tề Như Thích đặt tách trà xuống rồi cười khẽ một tiếng, xoay đầu lại trêu chọc Đường Song Thái, "Đây là tiêu di tử mà nàng lấy lệnh bài của ta cứu ra đó à? Muốn ở tạm nơi này một thời gian ư?"

"Dạ vâng, mong Vương gia đồng ý."

"Được rồi. Chỉ cần cô nương này đừng luôn mồm chàm chọc bản vương là người cao tuổi, trâu già gặm cỏ non lấy một người đáng tuổi con mình về làm thiếp nữa thì được." Tề Vương gia ho nhẹ một tiếng, ánh mắt như vô tình thoáng nhìn qua, nàng sợ đến run lấy bầy mà ôm bùm tóc trên đầu, "Còn...tóc tai thì không cần đổi, cứ để nguyên vậy đi. Quy củ này cũng nên sửa lại rồi."

Con người đen láy của Đường Song Thái thoáng động, dịu dàng khuyên, "Vương gia à, không được đâu. Quy củ này vốn là do Trưởng Công Chúa năm đó đặt ra, sao có thể vì tiêu muội mới đến mà huỷ được chứ."

"Không sao. Linh vị của người đặt ra quy củ cũng đã mốc meo lên cả rồi, ai còn để ý nữa. Búi tóc trên đầu tiêu di tử đây nhìn cũng không đến nỗi nào, nếu bản vương mở miệng nói cứ để như vậy, ai dám không đồng ý nào?"

"Nếu đã vậy thì...Song Nhi xin thay mặt tiêu muội tạ ơn Vương gia." Đường Song Thái khom người, khẽ huých muội muội mình, "Còn không mau tạ ơn Vương gia đi."

Búi tóc trên đầu không bị bắt phải thả xuống nữa, hơn nữa trước đó chính nhờ có lệnh bài của thúc thúc đây mới cứu được cái mạng nhỏ của nàng, đúng là ơn tái sinh. Nàng ngẩng đầu nhìn tỷ phu đầy cảm kích, đối diện với ánh mắt đầy chế nhạo của người nọ, rốt cuộc cũng bị khí thế bức người này dọa sợ đến cứng cả người, lắp ba lắp bắp nói, "Tạ ơn...Tạ ơn tỷ phu đã cứu mạng."

"Được rồi, đại lao Hình Bộ không phải ai muốn vào ngắm cũng được đâu, muội mới tới kinh thành, vào đó dạo một lúc cũng tốt."

"..." Làm gì có ai muốn đại lao Hình Bộ để ngắm ảnh cơ chứ?

"Nếu muội thấy thích, thỉnh thoảng cứ đến đó chơi một chuyến, sau đó bản vương lại bảo lãnh muội về là xong."

"..." Nàng không ngốc đến mức nghe không ra ông ta đang mượn chuyện để xia xói nàng đâu.

Bị xia xói như thế đúng là xấu hổ thật, nàng đành cúi đầu nấp sau lưng tỷ tỷ để trốn vị tỷ phu kia.

Thấy bộ dạng tội nghiệp của nàng, Đường Song Thái thở dài, đưa tay cầm lấy chiếc tay nải, "Vương gia à, nàng đừng trách tiểu muội nữa. Tam nha đầu đã đáng thương rồi. Biểu muội Đường Tứ Diễm nhà thiếp khinh người quá đáng, đoạt mất vị hôn phu của Tam nha đầu - chính là người sắp nhậm chức Đế sư thiên tử đấy. Như vậy còn chưa đủ, muội ấy còn khiến cha mẹ đuổi Tam nha đầu ra khỏi thành Tây Dur. Giờ đây nhà đầu này ngoại trừ người tỷ tỷ này là thiếp ra, thì không còn nơi nương tựa, nếu Vương gia đồng ý dung nạp muội ấy, có thể để muội ấy ở trong dinh phủ này được không?"

"Là thật ư? Nghe qua quả thật rất đáng thương. Tiểu di tử này, thư sinh kia hẳn là không thích búi tóc trên đầu muội đúng không?" Thúc thúc đẹp trai chẳng hề có chút đồng cảm nào mà nói ra những lời khiến người khác chạnh lòng, "Tỷ tỷ của muội có nhờ bản vương tìm cho muội một nhà môn đăng hộ đối. Được rồi. Song Nhi à, nếu ta biết được danh môn công tử nào thích búi tóc trên đầu tiểu di tử, bản vương sẽ làm chủ cho muội ấy, gả cho

người còn tốt hơn cả tên Đế sư Thiên tử kia."

"Có những lời này của Vương gia, song Nhi an tâm rồi."

Đường Song Thái đưa tay nâng khuôn mặt của Tam Hảo lên, mãi đến lúc này nàng mới có thể nhìn rõ khuôn mặt của muội muội đã lâu không gặp, "Tam nha đầu à, chúng ta không phải sống khổ sở nữa. Tỷ tỷ đây nhất định sẽ để cho muội làm một thiếu phu nhân hạnh phúc, nửa đời sau không phải lo lắng chuyện áo cơm, khiến cho Đường Tử Điềm phải ôm cột ngẩng đầu ngưỡng mộ hai tỷ muội chúng ta."

"Tỉ..." Bao nhiêu uất ức mấy ngày qua đều bị chôn chặt trong lòng chưa được phát tiết, dồn nén mãi đến giờ, không ai đỡ lời cho nàng, cũng chẳng ai đứng về phía nàng. Chuyện báo thù nàng

Không quan tâm, có được Điềm Nhi ngưỡng mộ hay không nàng cũng chẳng cần, chỉ cần đến cuối cùng tỷ tỷ vẫn bảo vệ nàng là được. sống mãi Đường Tam Hảo cay xè không chịu nổi, nhưng vì còn e dè tỷ phu vẫn đang ngồi đây nhìn nàng với ánh mắt như cười như không, dáng vẻ rất giống đang chờ xem trò vui kia khiến nàng không dám sà vào lòng tỷ tỷ mà khóc oà lên, chỉ biết cố nén trận nước mắt sắp ào ạt tuôn lại, môi mím chặt còn mũi thì đỏ ửng lên.

Trong lúc Đường Song Thái đang dịu dàng vỗ về đôi má của Đường Tam Hảo, thì tiếng của tỷ phu từ phía sau chợt truyền đến.

"Song Nhi à, Sanh Nhi mới sáng sớm đã chạy ra ngoài, giờ đã về chưa nhỉ? Dù gì cũng sẽ chung sống lâu dài, nên giới thiệu người trong nhà cho tiểu di tử biết mới được."

Lời này đã nhắc Đường Song Thái nhớ đến chuyện trọng tâm, đôi mắt nàng ta vương đôi dòng suy tư, "Vương Gia nhắc phải, Song Nhi đã sơ sót".

"Sanh Nhi là ai vậy?" Đường Tam Hảo ngây ngô hỏi, trong nhà này ngoại trừ tỷ tỷ và tỷ phu, còn có người khác nữa sao?"

Tề Như Thích cười khẽ, "Là con trai ta".

"Ồ...ơ...ơ..."

"Đúng vậy, muội sắp được làm dì rồi đó."

Con trai của tỷ tỷ với tỷ phu ư?

Đường Tam Hảo còn chưa chuẩn bị tư tưởng thì vai vế đã được tăng lên một bậc rồi.

Dì ư? Nàng phải làm dì sao? Nàng sắp có thêm một đứa cháu trai trắng trẻo tròn trịa đáng yêu sao?

Bé trai thường thích gì nhất nhỉ? Nàng phải chuẩn bị chút quà gặp mặt mới được. Á! Nếu thằng bé thích nàng, rồi để nó phải kéo váy nàng, lèo đèo theo sau nàng, miệng thì ngậm mút quả, mắt tròn xoe nhìn nàng gọi "dì ơi, ôi, thật là hạnh phúc quá đi!

Nàng buông tay nải xuống, đặt lên cái bàn trà nhỏ, muốn tìm mấy thứ ăn vặt mà trẻ con thích.

Ở thành Tây Du có món mơ dầm sữa, thịt mơ mềm, vị chua ngọt, lại còn có hương thơm nồng rất tuyệt, đây chính là quả đặc sản mà ở trong kinh thành chả mua được đâu, cháu trai nhất định sẽ rất thích!

"Tam nha đầu, muội đang lục lọi gì vậy?" Đường Song Thái thấy nàng vừa nghe đến chuyện sắp làm dì liền kích động lục lọi tay nải, khó hiểu hỏi.

"Muội đang tìm chút quà gặp mặt để tặng cháu trai của mình! Chả là muội sợ đến kinh thành rồi không còn được ăn nữa, nên có lén mang theo nhiều lắm!"

Đường Song Thái sừng sốt, xấu hổ mà lén nhìn về phía Tề Vương gia, chỉ thấy Tề Như Thích nheo mắt cười liên tục, "Tiểu di tử này, con trai ta không thích ăn quà vặt đâu. Muội không phải lo lắng như thế."

"Hả? Nó không thích ăn quà vặt ư? Vậy... vậy nó thích thứ gì? Muội lập tức tìm để tặng nó ngay."

"Cái gì cũng có thể tìm để tặng ư?"

"Dĩ nhiên rồi! Chỉ cần là thứ cháu trai muội thích, người làm dì như

muội đây nhất định phải tìm bằng được thứ đó cho nó!"

"Tiểu di tử không cần khách khí vậy đâu, cứ lấy đại trong tay nải của muội một thứ là được rồi. Thứ thằng bé thích chính là...để ta xem nào..."

Tề Vương gia nhích môi cười xấu xa, đứng dậy, thoáng nhìn ra ngoài sảnh chính, ngắm cảnh xác hoa bay tán loạn trên đường. Chợt có ba bóng người đang hùng hùng hổ hổ rảo bước về phía này, màu áo đỏ bóng của người cầm đầu khiến chân mày ông ta chau lại, ánh mắt liền đổi hướng sang cái tay nải đang được mở ra của Đường Tam Hảo, nhẹ nhàng gạt tấm lụa nửa kín nửa hở trong tay nải ra, vừa hay nhìn trúng một thứ, liền nói một câu rằng...

"Thứ đồ chơi này ranh con đó hẳn là rất thích, có điều muội nữ đem đi tặng được sao?"

Tề Thiên Sanh nằm mơ cũng không ngờ được hẳn vào cửa liền bắt gặp cảnh này - trong tay phụ thân mình đang cầm một cái yếm mà người con gái hẳn ngày đêm trông ngóng đang phải xấu hổ kiễng chân vươn tay muốn lấy lại.

Ông già mặt nét này, lão già thối, sống càng lâu càng thêm đốn mạt mà!

Hắn nghiêng răng kèn kẹt trừng mắt nhìn phụ thân, ông già ấy vẫn không có ý định ngừng lại, đã vậy còn thêm dầu vào lửa trên đầu Đường Tam Hảo.

"Đó là yếm của muội, không thể đem cho người khác được! mau trả lại cho muội!"

"Chẳng phải khi nãy muội bảo rằng thứ gì cũng cho được đó sao? Thế mà lúc này lại bủn xỉn tiếc của à?"

Cái yếm của người trong mộng đêm qua giờ lại bị người cha chết tiệt này đem ra đùa cợt, cái gì cũng nhìn được, nhưng riêng chuyện này thì không!

"Đủ rồi! Ông già thôi hể thấy nha đầu búi tóc là không kiềm chế được kia! Tôi không cho phép ông chạm vào nàng ta!"

Chương 20: Dì út lẳng lơ cùng cháu trai nóng tính

Typet: Nguyệt Nguyễn

Giọng nói cau gắt phía sau khiến Đường Tam Hảo nín thở.

Nàng quả thật không dám quay đầu lại, chỉ biết thẳng sống lưng, tròn mắt đảo một vòng.

Sao Tề công tử xuất hiện trong nhà tử phụ thế này? Có phải hắn tìm đến đây để tính sổ với nàng không? Là do đêm qua trên thành lâu nàng dám vô lễ với quan viên triều đình, nên giờ hắn dẫn người đến bắt nàng về quy án sao?

Nàng còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị một cánh tay từ phía sau kéo giật người lại, nàng chưa kịp nhìn rõ mặt mũi hắn thì cả cơ thể đã bị tóm gọn trong lòng hắn, khuôn mặt kẻ sát trên ngực áo màu đỏ bóng kia.

"Soạt" Âm thanh phát ra từ y phục của ai đó.

Nàng quay đầu lại nhìn, thì thấy áo của tử phụ đang bị Tề công tử hung hăng tóm trong tay.

"Tề công tử, tôi..."

"Cô không cần nói, có ta ở đây không ai dám chạm vào cô đâu." Hấn siết chặt vòng eo nàng, bảo vệ nàng trong vòm ngực vững chãi của mình, "Kể cả lão già hể thấy nha đầu búi tóc là trở con này cũng không được!"

"Ồ...ơ...ơ? Có ai khi dễ nàng đâu!"

Tề Nam Vương gia cong môi khẽ cười, sau đó cúi đầu nhìn xuống cổ áo đang bị thằng con bắt hiếu túm chặt. Ông ta làm như không có việc gì mà nhướng mày, kiêu như đây vốn là chuyện thường ngày vậy, "Hôm nay không bận bịu gì sao? Về nhà cũng sớm quá nhỉ."

"Đương nhiên phải về sớm rồi. Không về sớm, ai biết được ông sẽ làm ra chuyện gì với nàng ấy!" Tề Thiên Sanh có vẻ rất khó chịu khi nhìn thấy cái yếm kia, liền to tiếng với Tề Vương gia.

Tề Như Thích khẽ xoay cái yếm trong tay mình, "Phụ tử trở mặt chỉ vì một cái yếm, như vậy không tốt đâu!"

"Chuyện thôi giữa phụ tử ta nhiều không thể kể, muốn trở mặt, tìm đại một chuyện cũng đủ rồi!" Hấn siết chặt nắm tay, đôi mắt xám tro nheo lại như muốn phóng ra lửa. Thường ngày dù ông già này có kiếm chuyện gây náo loạn cỡ nào, hấn cũng có thể vì tình nghĩa cha con mà nhịn ba phần, nhưng chuyện hôm nay thì đừng trách hấn không nể tình!

"À. Nói cũng đúng. Có điều, ta phải hỏi con cái này, con với tiểu di tử của ta có quan hệ gì mà muốn 'giáo huấn' ta?"

"Quan hệ giữa tôi với nàng ấy thì liên quan gì đến ông chứ! Khoan

đã...Ông vừa mới gọi nàng ấy là gì?"

"Ồ ồ? Nhóc con, sao con có thể trưng khuôn mặt đáng yêu như thế ra chứ?" Tề Như Thích nhướn mày, nhẹ nhàng gạt bỏ bàn tay đang túm chặt áo mình ra, "Ta gọi nha đầu này là gì, con nghe không rõ sao? Hay là để ta bảo nha đầu này gọi ta một tiếng 'tỷ phu' để con nghe rõ hơn nhi?"

Tề Thiên Sanh buông lỏng nữ nhân trong lòng mình ra, hai đầu mày nhíu chặt vào nhau, rồi lại liếc nhìn Đường Song Thái vẫn khoanh tay đứng một bên đầy nghi hoặc, bỗng dưng nhớ đến ngày đó khi còn ở thành Tây Du nàng từng vì người tử tử được gả đến kinh thành mà cãi nhau với hắn một trận, cứ to mồm thanh minh biện bạch rằng tử tử không phải hạng người ham vinh hoa phú quý.

"Cô...cô chính là muội...muội muội của ả đàn bà kia ư?"

"Đúng thế. Từ hôm nay trở đi, nha đầu này sẽ là di của con." Tề Như Thích lạnh nhạt bổ sung.

Trong phút chốc, hắn cảm giác mình không khác gì thằng đàn, lo lắng nàng bị người khác khi dễ như vậy để làm gì? Ra sức bảo vệ nàng như thế để làm gì? Nàng vốn không cần sự bảo vệ thừa thãi của hắn, bởi vì cả câu chuyện này đều là âm mưu, kế sách của bọn họ vạch ra để chơi hắn!

Muốn nhìn thấy hắn thất bại sao? Bộ dạng mặt mặt của hắn buồn cười lắm sao?

Hắn rất muốn thẳng tay đẩy người trong lòng ra để rũ sạch quan hệ,

nhưng sâu thẳm trong lòng ngực như có thứ gì quện lại khiến hấn không cam tâm mà níu nàng lại, "Cô và ả ta..." đã sớm thông đồng với nhau, đến quyền rũ ta, có phải không?

"Tề công tử?"

"Hôm qua, cô..." Mấy lời ngon ngọt thân thiết hôm qua của cô, đều là vờ vịt, cố tình lừa cho ta vui vẻ, có phải không?

"Tề công tử?"

"..." Cô không hề nhớ thương ta, có đúng không? Cô và ả ta đều giống nhau, đều là do ông già kia sắp đặt, xem ta như quân cờ, có đúng không?

Biết bao nghi vấn không thể nói thành lời, chỉ biết ngậm trong miệng, hấn không thể để ông già chết tiệt kia nghe thấy mấy câu hỏi yếu đuối như thế được, không thể để ông già đó thấy hấn bẽ mặt như vậy. Ông già, ông đừng hòng có cơ hội cười cợt, chế giễu, vui trên nỗi đau người khác như thế! Muốn hấn trưng ra khuôn mặt yếu đuối, cam tâm khi bị lừa lọc trước mặt bọn họ ư, không đời nào!

"Cô rút xa chút cho ta! Ai cho phép cô đến gần ta! Cô cứ tưởng chạy đến kinh thành, thì ta sẽ có hứng thú với miếng đậu hũ không muối như cô sao?"

Vòm ngực ấm áp bỗng dung hoá thành sàn nhà lạnh lẽo, Đường Tam Hảo bị hấn vung tay đẩy ngã xuống sàn. Nàng ngồi trên sàn nhà, trừng mắt nhìn hấn đầy khó hiểu!

Tích tắc trước đó, người ôm chặt lấy nàng, nói rằng muốn bảo vệ nàng chính là hắn. Rồi ngay sau đó, người thẳng tay đẩy nàng ra, nói những lời khó nghe khiến người khác tổn thương cũng là hắn.

Quả thật nàng không tài nào hiểu được tại sao hắn lại trái tính trái nết đột ngột như thế, nhưng mấy lời lạnh nhạt mà hắn vừa thốt ra, nàng nghe hiểu hết.

Hắn không hề cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy nàng, hắn vẫn là Tề công tử mong không bị nàng thích, hắn đều giống hết mọi người, thấy nàng là chướng mắt.

"Tôi đến đây không phải để dây dưa với huynh."

"Không phải ư? Vậy cô xuất hiện ở nơi này làm gì? Chẳng phải cô nên ở thành Tây Dư gả cho tên ngốc họ Lương kia rồi sinh con đẻ cái sao? Hay là điều kiện của cô giờ đã cao đến mức ngay cả Đế sư của Thiên Tử cũng không vừa mắt? Cả đám nữ nhân Đường gia các người ai nấy đều ham mê hư vinh, thềm được gả đến kinh thành muốn điên luôn rồi, có chuyện không biết xấu hổ không có liêm sỉ gì mà không làm được không? Dù ông già kia có chịu nhân nhượng, cũng không có nghĩa là ta có hứng thú với các người! Thật là khiến người ta buồn nôn mà!"

Đôi mắt đang trừng to của nàng bỗng dưng rũ xuống một cách ảm đạm. Sau đó, nàng yên lặng đứng dậy khỏi sàn nhà lạnh lẽo, xoè bàn tay ra trước mặt hắn, "Trả lại cho tôi mau!"

"Trả cái gì?" Hấn thấy nàng không lên tiếng biện bạch, cơn giận trong lòng càng cháy mạnh hơn.

Sự im lặng này như một đòn trả thù, khiến hấn phải cắn chặt răng, đây không phải là điều hấn muốn.

Nàng đang cam chịu gì? Sao không phản bác lại? Sao không nói với hấn "mọi chuyện không phải như vậy"?

"Trả cái yếm lại cho dì mau!" Nàng giận rồi! Nói chính xác là hơn cả giận nữa! Sao hấn có thể nói ra những lời như vậy với nàng cơ chứ, cho dù nàng không phải dạng người nóng tính, những vẫn còn chút tự tôn mỏng manh trong từng mạch máu, hấn khinh thường thì thôi đi, còn lòi cả tỷ tỷ nàng ra mắng nữa!

Hấn sừng sốt, phát hiện bản thân nóng nảy mất kiểm soát, tay vẫn đang cầm cái yếm của nàng, luyến tiếc không muốn buông.

Trả cho nàng, đương nhiên là phải ném trả lại cho nàng rồi, không tá cho nàng chẳng lẽ còn mong chờ nàng mặc cho mình xem, hi vọng nàng dùng nó để quyến rũ mình sao?

Hấn tỏ vẻ ghét bỏ mà vứt cái yếm trong tay vào trong lòng nàng.

"Cô cho rằng bản thân đã có chỗ dựa là ả tiểu thiếp cùng ông già kia thì muốn làm càn ư? Dám lớn tiếng với ta? Dì à? Cô là dì của ai cơ chứ?! Có người dì nào lẳng lơ như cô, ôm lấy cháu trai của mình loạn luân không hả?" Nữ nhân chết tiệt, bộ dạng chân chất luôn miệng nói "được" trước kia của cô

đều là giả ư? Trước kia hấn nói một nàng không dám nói hai, mấy chữ "được được" đáng yêu kia chạy đi đâu mất rồi? Bây giờ nàng muốn bày ra hết tất tần tật các mặt xấu ra cho hấn xem sao?

"Huynh...huynh...huynh! Huynh mắng tôi lắng lơ ư?"

"Không chỉ lắng lơ mà còn hạ lưu nữa!"

"Rõ ràng là huynh đưa đầu lưỡi vào miệng tôi trước!"

"Đúng vậy thì sao, ta hôn là chuyện của ta, ai bảo cô cứ cố mở miệng ra khuê gọi ta!"

"Huynh...huynh...huynh! Từ nay về sau ta không bao giờ hôn huynh nữa! Không bao giờ có chuyện đó nữa! Huynh tránh ra đi!"

Dám uy hiếp hấn, lại còn hung hăng nói với hấn sẽ không bao giờ hôn hấn nữa? Đường đậu hũ, cô giỏi lắm!

"Có muốn ta cũng không thèm! Ai lại hứng thú với loại người giả vờ giả vệt như cô chứ!"

Hấn tức tối mà phải vạt áo như cứ sợ bị ám mùi của nàng trên y phục, "Thị Kiếm, Phụng Tiên! Hai đứa ranh này đứng ngây ra đó làm gì? Rảnh rồi quá hả? Mau chuẩn bị xe tiến cung! Ta không có thời gian đứng ở nơi chướng khí mịt mù này mà nói chuyện tào lao!"

"Thế tử gia... hai người cãi nhau cũng nên có chừng mực chứ, nói ra toàn chuyện nhạy cảm không à." Để con nít nghe sao được.

"Chúng ta phải đi sao? Cứu thiên tuế, còn dì út của ngài..."

"Ta không có loại dì lẳng lơ hạ lưu như vậy! Còn lòi thòi bẻ đầu hai thẳng ranh chúng bay đó!"

Dù chỉ là một phút hấn cũng không thể chịu đựng thêm nữa, vội vàng chạy trốn khỏi sảnh chính.

Thứ cuối cùng lọt vào tai hấn, chính là lời trêu chọc của ông già kia.

"Song Nhi à, hoá ra thằng con của ta vẫn y hệt lúc bé, bảo tiểu di tử hãy khoan dung thứ lỗi cho nó nhé."

Hấn tức tối quay lại trừng mắt với ông già cười nham hiểm kia.

Nếu nói Tề thế tử hấn là Tề Thiên đại thánh, thì ông già này tuyệt đối chính là "Thích Gia Như Lai" - người đã giáng hấn xuống hạ giới đây mà.

Hấn tự cười giễu mình ý chí quá yếu, tính tình quá tệ, nóng nảy non nớt, không có tí khôn ngoan, muốn thoát khỏi "ngũ hành sơn" e là còn quá sớm.

Người một nhà mới gặp lần đầu mà đã tan đàn xe ghé thế này rồi.

Trước sự khó dễ mà tiểu gia Tề gia dành cho tiểu muội tiểu thiếp, Đường Song Thái lặng lẽ không lên tiếng, đợi Tề Thiên Sanh vừa nhấc chân bước ra khỏi cửa, nàng với tư thế nữ chủ nhân dặn dò phòng bếp không cần làm tiệc tẩy trần đón tiếp muội muội mình.

Đôi mắt với cảnh như nước ời lửa giữa con trai ruột và vợ bé, Tề nam Vương gia mãi rồi cũng quen, chuyện không liên quan đến mình thì cứ nhàn nhã uống trà thôi, nhưng còn Đường Tam Hảo thì bị xoay mòng mòng đến mức bối rối chẳng biết đường nào mà lần.

Nàng không biết tỷ tỷ gả đến đây làm thiếp người ta, càng không biết đứa cháu trai mình nghĩ trong đầu không phải là con của tỷ tỷ với tỷ phu, mà chính là đối tượng đêm qua nàng mới thổ lộ tình cảm trong lúc đầu óc mơ hồ. Quả thật là hấn không hề thích mấy món quà vật này nọ của nàng, có lẽ hấn sẽ cảm thấy hứng thú với cái yếm, nhưng người dì là nàng quả thật phóng đảng hơn hấn gấp vạn lần.

Hấn nói rất đúng, nàng đúng là lẳng lơ hạ lưu mà - sao nàng lại đi có tình cảm với cháu trai của mình chứ.

Mới rời hang sói, giờ lại tiến vào hang hổ.

Cái yếm bị đem ra triển lãm, đã vậy còn bị hấn xem nàng như hạng đàn bà dâm đảng tùy tiện, chuyên giả vờ giả vịt nữa chứ.

Nàng vốn không có gan đi trêu đùa tình cảm đâu mà! Sau này cứ cách xa hẳn một chút là xong chuyện. Chỉ cần cách xa hẳn một chút, sẽ không nhớ mong không chờ đợi, sẽ không có ý đồ với hẳn, sẽ không để hẳn lại xem nàng là hạng đàn bà dâm đăng, bất chấp luân lý để đeo bám quyền quý, sẽ không khiến hẳn phải tổn công chán ghét nàng nữa...

Nhưng mà cùng ở dưới một mái nhà, cúi đầu không thấy nhưng ngẩng đầu là đụng mặt, nàng phải làm sao để tránh xa người cháu này đây chứ?

Nàng vốn không hề biết làm di của tề Thiên đại thánh phải như thế nào.

Nhưng lời lúc trước sư phụ Tề công tử nói không hề sai, cảm giác "đau" này chính là cảm giác thích một người rồi.

Đầu đau, tim đau, toàn thân đều đau hết!

Thấy nàng tâm sự trĩu nặng, đầu mày chau lại, đã vậy còn bắt giác cắn móng tay, Tề Nam Vương gia liền cười nhạt, "E hèm? Quả thật bản vương không nghĩ tới, tiểu di tử cùng con trai ta - hoá ra là người quen cũ, xem ra cũng khá thân nhỉ?"

Tỷ tỷ đã đến phòng bếp xử lý việc tẩy trần, nàng đành phải bắt đắc dĩ ở lại sảnh chính cùng vị tỷ phụ tâm tình bất định này.

Vấn đề mà tỷ phụ nói khiến nàng khó xử vô cùng, người lớn ai cũng vậy, thúc thúc đây chắc không ngoại lệ, hẳn là ông ta chẳng muốn nhìn thấy cảnh con trai cùng tiểu di tử xảy ra chuyện mất mặt gì. Cũng như ở Đường

phủ vậy, phụ thân không thích nàng gần gũi với muội phu quá, nên mới đưa nàng đến kinh thành, thật không ngờ, đến đây rồi chuyện còn lớn hơn nữa. Muội phu dù gì cũng ngang hàng với nàng, còn cháu thì...

Nàng đúng là cầm thú mà!

"Muội cùng Tề công tử...à ờ..."

"Đến mức môi lưỡi có thể quyến lấy nhau hẳn là tình cảm không hề hơi hợt. Vấn đề bản vương vừa hỏi xem ra có chút thừa thãi rồi."

"..."

Không xong rồi! Ông ta sắp nổi giận sao? Có phải sắp sửa mắng nàng là tiêu di tử không biết ý tứ, dám vung ma chướng ụp lên đầu đứa con "trong sáng" của ông ấy không? Có phải muốn đuổi nàng ra khỏi Tề nam Vương phủ hay không? Thế thì tiếp theo nàng đi đâu đây? Chẳng lẽ đêm nay phải ăn bờ ngủ bụi ư?

Nàng rụt cổ lên nhìn tỷ phu, thế nhưng lại phát hiện ông ta không hề giận mà còn nheo mắt cười quyến rũ, "Khó có ai chịu được tính cách dở hơi ngạo mạn của con trai ta, hai người đã hợp nhau như thế, vậy không cần kiêng dè gì đâu, cũng không cần giữ thể diện gì cho ta hết, cứ việc sống vui vẻ với nhau đi."

Hả? Các vị đại thúc ở kinh thành đều cởi mở như vậy ư? Luân thường đạo lý, vai vế thân phận tất cả đều không quan trọng sao? Đừng tuỷ tiện cổ vũ nàng làm chuyện loạn luân chứ!

"Đương nhiên, bản vương chỉ nói là dùng thân phận dì và cháu trai cư xử với nhau. Còn chuyện môi lưỡi dây dưa thì phải xem lại, không được đâu."

"...Ô...muội...muội...muội...Muội biết rồi."

Một tỳ phu phóng khoáng cởi mở suy cho cùng đúng là hiếm có, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Chạm vào cái đỉnh mềm này không cẩn thận là đầu rơi máu chảy, nàng nhìn Tề Như Thích với ánh mắt vừa kính vừa sợ.

Kính là vì, ông ta biết mối quan hệ rối ren giữa nàng và con trai mình, nhưng vẫn không hà khắc tống cổ tiểu di tử ăn nhờ ở đậu này ra khỏi nhà.

Sợ là do, rõ ràng ông ta thấy khó chịu với chuyện phạm vào luân thường đạo lý này, nhưng vẫn cố nói như mình rất công tâm chỉ cần nàng cùng đưa con ngõ nghịch của ông ta, cả hai đều cùng thức thối mà sống hoà bình không gây chuyện thị phi, ông ta sẽ vui vẻ làm một vị trưởng bối coi như không biết gì, nhắm mắt nhắm mũi cho qua chuyện.

Rốt cuộc nên nói ông ta cơ trí hay là...nham hiểm đây?

Trong lúc nàng đang đánh giá cách đối nhân xử thế của tỳ phu, thì bất chợt ông ta đứng dậy, nhẹ bước đến bên cạnh nàng, cúi người nhẹ nhàng căn

dặn bên tai nàng, "Búi tóc trên đầu, đừng để cho tên tiểu tử thối kia chạm vào. Bằng không, bản vương sẽ xử đẹp muội đó."

"Ồ...ơ...ơ...?" Đây cũng là quy củ mới của tề Nam Vương phủ sao Cháu trai không được chạm vào búi tóc của dì ư?

Tiệc tẩy trần đón tiếp Đường Tam Hảo cũng không tồi, nàng vinh dự dự tiệc với tư cách muội muội của nữ chủ nhân.

Thế nhưng tỳ phu không kiềm chế được tật xấu thích mấy thứ tròn trịa, ông ta chẳng chút kiêng dè tỳ tỳ nàng mà cứ liên tục gấp thức ăn cho nàng, đồ được gấp cũng tăng dần theo số lần gấp.

Nào là cá viên bò viên thịt mọc, cơm nếp được nắm tròn vo ăn cùng mấy viên thịt to đùng, thức ăn trong bát nàng cứ thế chất dần thành ngọn núi nhỏ.

Tỳ tỳ không nói lời nào, nàng chỉ thấy tỳ ấy cười vui vẻ, sau đó khoát tay, ý bảo nàng không cần từ chối ý tốt của nhị tỳ phu.

Tất cả đều không phải thứ nàng thích ăn mà. Quả thật nàng khóc không ra nước mắt, muốn mở miệng từ chối, nhưng nàng vừa thấy khuôn mặt như cười như không của tỳ phu, nói thật nàng chẳng dám nghĩ nữa, chỉ biết cắn răng nuốt hết xuống bụng.

Dường như cảm thấy muội muội bị tra tấn rất tội nghiệp, Đường Song Thái bỗng dựng đề nghị, "Tam nha đầu à, dùng cơm tối xong, muội cũng nên đi tắm rửa đi. Đường xa vương bụi đã mệt mỏi lắm rồi, đã vậy còn bị giam

trong thiên lao, muội mau đi tắm sạch hết mấy thứ xui xẻo trên người đi."

"Tắm rửa ư?" Nàng quên khuấy luôn chuyện cả người mình đầy bụi bặm dơ bẩn. Ôi trời! nàng đã gặp Tề công tử với bộ dạng dơ bẩn này sao? Có phải vì mùi thối trên người nàng, nên hắn mới hung hăng xô nàng ra?

Đường tam Hảo ơi là Đường Tam Hảo, lời khó nghe gì hắn cũng đều đem ra nói hết, mắng cô hạng gái dâm đĩ hạ lưu ham mê hư vinh, sao cô còn viện cớ thay hắn thế này? Rõ ràng là hắn rất chán cô, ghét cô, bỏ mặc cô rồi mà!

Cái gì mà tề Thiên đại thánh chứ? Hắn giờ chỉ là một con khỉ chết dẫm không biết phải trái, mắc chứng hoang tưởng, là tên tiểu nhân keo kiệt lòng dạ hẹp hòi!

"Để tiểu di tử đến hậu viện ngâm nước nóng tắm rửa đi."

Nàng dang mãi mê lau bầu trong lòng, bỗng dưng bị lời của tỷ phu cắt đứt dòng suy nghĩ, ngay sau đó tỷ tỷ lên tiếng nói tiếp.

"Đó là chỗ của Vương gia, để tiểu muội tới đó tắm rửa, liệu có ổn không?"

"Người trong nhà cả, không cần giữ phép tắc nhiều như vậy. Cứ để tiểu di tử tới đó tắm rửa, thay y phục cho thoải mái."

"Vây thiếp xin thay tiểu muội tạ ơn Vương gia ưu ái." Đường Song Thái miệng cười tươi rói, vội vàng kéo Đường Tam Hảo đến cúi người tạ ơn.

Nước nóng? Đến hậu viện tắm ư? Đường Tam Hảo nghe nhưng không hiểu.

Đại khái đây cũng là phong tục tắm rửa của người kinh thành, thích đặt bồn ở hậu viện để tắm chứ gì. Để không thành trò cười, nàng đành ngậm miệng, dù gì cũng là đi tắm thôi mà, nhập gia tùy tục vậy, chỉ cần cho nàng một cái bồn tắm có nước đun nóng có màn che là được rồi. Ở hậu viện cũng được, tắm lộ thiên cũng được, dù sao cũng chẳng ai muốn nhìn một miếng đậu hũ.

Trong đêm lạnh lẽo, sao sáng rực rỡ, Đường Tam Hảo xách quần áo, đi theo nha hoàn đến hậu viện tắm rửa.

Phía cuối con đường đá khúc khuỷu là cánh cửa gỗ cực to được chạm trổ hoa văn tinh tế, làn hơi nước mờ ảo len qua cửa gỗ tràn ra ngoài, khiến xung quanh như bị bao lấy bởi một màn sương mù lượn lờ.

Nha hoàn dừng bước, quay lại nói, "Tam tiểu thư, đi về phía trước chính là suối nước nóng linh thiêng của Vương phủ, nô tì không thể vào đó được, đành phiền tam tiểu thư tự mình vào trong."

"Hả? Một mình ta đi vào trong cánh cửa gỗ to đùng đó ư? Đêm hôm khuya khoắt, bên trong đen như bị đổ sơn, đáng sợ lắm."

"Ó? Tam tiểu thư, cô nói bên trong như thế nào?"

"..." Nàng không ngờ bản thân lại tuôn ra thổ ngữ Tây Du, "Ý ta là...Bên trong tối om, ta không dám vào."

"À. Tam tiểu thư lo lắng quá rồi, đêm nào bên trong suối nước nóng cũng được thắp đèn, xung quanh rất sáng sủa. Vương gia không thích có kẻ làm ồn nên mới không cho hạ nhân vào hầu hạ. Đồ dùng tắm rửa bên trong đều có đủ cả, khăn quần người, chất thơm, áo tắm, còn có cả canh gừng được đun sôi nữa, tất cả đều được đặt ngay bên trong cửa, cô bước vào là nhìn thấy liền, chỉ cần đưa tay ra lấy là được."

Quả là thiết kế tiện lợi, đậm chất hưởng thụ.

Nàng nửa tin nửa ngờ đẩy cánh cửa dày cộm ra, một làn hương thơm ngát theo hơi nước bốc lên lan toả khắp nơi, trên mặt nước còn có mấy hòn non bộ với đủ kiểu dáng độc đáo. Giữa những khe đá nhấp nhô làn hơi nước như sương mù vươn mình lên ra, nước trong veo đến mức có thể thấy được đáy, bọt bong bóng chen nhau kêu rục rịch trên mặt nước nóng, tiếng bọt nước va đập vào nhau nghe rất vui tai.

Nàng chưa từng được hưởng thụ không gian tắm xa hoa như thế này, mắt tròn xoe mê mẩn nhìn, ngơ ngác si mê chìm đắm trong cảnh đẹp này - trên trời sao chiếu sáng rục, dưới đáy suối nước nóng nhả sương lượn lờ, cỏ cây xanh mượt ướt át, lư hương toả ra làn khói dễ chịu phủ khắp xung quanh.

Chả trách tỷ tỷ nói đây là ưu ái.

Đây quả là trời cao ưu ái mà!

Đêm này, cả khu suối nước nóng này đều là của một mình Đường Tam Hảo nàng, nàng muốn làm gì thì làm!

Nàng cứ như khi con hấp tấp vừa cởi xiêm y vút sang một bên vừa chạy, đến khi chạy đến suối thì cả người đã trần như nhộng, ngay cả yếm cũng tiện tay ném lên bờ. Nàng héch mũi lên "khịt" một cái rồi nhảy tồm xuống dòng suối ấm nóng, bắt đầu ngâm mình trong làn nước nóng một cách thoải mái.

Ở bên ngoài cánh cửa gỗ, nha đầu vừa đưa nàng đến cũng quay về chính sảnh. Đường Song Thái thấy nàng ta bước vào cửa, liền kề tai nàng thì thầm vài câu, nha đầu kia liền gật đầu chạy về phía cửa lớn Tề Nam Vương phủ.

Mãi một lúc sau.

Một chiếc xe ngựa từ ngã tư đường liêu xiêu phóng đến, rồi dừng lại trước cửa chính Vương phủ.

Đường Tam Hảo như cá gặp nước, bơi lội hưởng thụ trong dòng suối nước nóng, từ suối Thái Cực đến suối Thọ Trúc, mỗi một khúc suối, nàng không hề bỏ qua.

Đột nhiên, tiếng "cót két" của cánh cửa dày len qua làn hơi nước truyền đến tai nàng. Ngay sao đó, tiếng nói chuyện ồn ào khiến nàng phải mím môi hít thật sâu vào.

"Thế tử gia, ngài tính xử lí người tình của mình thế nào?"

"Đúng vậy thân mật với dì út, bị Bạch đại nhân biết được, e là ngài sẽ chịu không nổi đâu."

"Hãy! Phụng Tiên này, vì sao trên đít quần cộc của cậu lại có thêm một con gà thế kia?"

"Gà cái gì mà gà! Đó là yên ương mà Tiểu Thuý thêu cho tôi đấy! Một con trên quần cộc của tôi, một con trên yếm của nàng ấy, cậu thì biết gì chứ!"

"Ồ ồ! Hoá ra ngay cả cậu cũng có bạn gái! Cừu thiên tuế, đừng coi đồ khoe cơ bắp nữa, ngài xem Phụng Tiên hấn yêu sớm quá!"

"Ranh con người khó chịu à? Vậy thì đoạt lấy bạn gái của nó là được chứ gì."

Là giọng của Tề công tử! Ở đây sao lại có giọng của Tề công Tử?

"Tôm!"

Không biết là tiếng nhảy vào nước của ai khiến nàng giật bắn cả người, liền lén lút bơi về mé góc suối, nín thở chìm xuống làn nước.

"Hai thằng ranh con chưa dậy thì chúng bay còn đứng trên đó mà đánh nhau gì đấy, sợ ta chưa gặp đủ phiền phức hay sao? Ai muốn xem đàn ông mông trần đánh nhau chứ? Hừ! Cái đó nhỏ đến bẽ mặt mà cũng khoe!"

"Cửu thiên tuế! Đừng có đả kích thân thể người khác như vậy chứ! Ngài cũng trải qua giai đoạn cái đó bé tí ti còn gì!"

"Đúng vậy, Thế tử gia, chúng tôi đều là đồng nam đang trong thời kì phát triển cả mà, tuy rằng bây giờ của ngài rất to, chúng tôi chưa sánh kịp. Nhưng mà, đừng để một ngày nào đó bọn tôi vượt mặt ngài, đến lúc đó, ngài không được lấy việc công trả thù riêng lòi chúng tôi đi thiên đâu!"

"Hai thằng ranh chúng bay mau ra chỗ khác tắm cho ta, tởm quá! Ta không có hứng thú tắm rửa với đồng nam!"

"Cửu thiên tuế, trước kia ngài nói tắm chúng với người 'nhỏ' hơn mình cũng sẽ 'nhỏ' theo, hại tôi không dám tắm cùng Phụng Tiên."

"Rốt cuộc ai 'nhỏ' hơn chứ! Tiểu Thuý nói lời của Thế tử gia toàn là lừa người cả!"

"Hai đứa ranh chúng bay mà còn lòi thôi dài dòng nữa, ta thiên hai đứa ngay và luôn!"

"Ồ! Thế tử gia, chỉ một câu nữa thôi...Cái đó, yếm bên chân ngài nhìn

quen quá, hình như có thấy ở đâu đó rồi. Ngài bắt đầu mặc yếm từ lúc nào vậy? Vừa nãy không thấy ngài cởi ra."

"Cái yếm?" Hắc hoài nghi nhíu mày lại, dưới chân dường như chạm phải thứ gì mềm mại trơn trượt.

“Ừng ực ừng ực... Ừng ực ừng ực...”

Đường Tam Hảo ở dưới làn nước trơn tròn đôi mắt, phun ra bọt nước, tài nín thở của nàng cũng không hề tệ, nếu không vì mớ chuyện họ vừa nói có nhắc đến món đồ đó, nàng...nàng...nàng không bỏ cuộc sớm như vậy đâu.

"Phụt! Khụ khụ khụ!! Khụ khụ khụ!" Có thứ gì đó chọt ngoi lên mặt nước vội vàng hít lấy hít để bầu không khí trên này.

Tề Thiên Sanh hít một hơi sâu, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là...

"Quý tha ma bắt chúng bay! Hai đứa ranh này mau nhắm mắt lại cút thẳng ra ngoài cho ta, ngay cả hé mắt cũng không được phép! Nếu thấy phải cái gì không nên thấy, ta liền lột ngay cái yếm trên người Tiểu Thuý mà nãy giờ hai đứa nhắc đến đấy!"

Chương 21: Tắm yên ương

Thị Kiếm cùng Phụng Tiên liền tuân lệnh, che mắt ngậm miệng không dám lên tiếng, hơi nước bốc lên hết sương mù dày đặc lấp kín nơi đây, xung quanh là một mảng yên tĩnh, hai đứa nhỏ vốn không rõ được nơi chủ tử đang ngậm mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tiếng nước “tí tách” giòn tan.

Giọt nước suối trong vắt lăn từ trên yết hầu Tề Thiên Sanh rơi xuống dòng suối nóng.

Cảnh trước mắt khiến cổ họng hắn sớm bị thiêu cháy mất rồi.

Trong làn nước mù sương, là một cơ thể trắng mịn nõn nà ướt đẫm nước đang cuộn mình, Đường đậu hũ tắm đến thơm phức trông thật ngon miệng.

Hai tay nàng vòng trước ngực ôm chặt cơ thể dưới làn nước suối, chỉ để lộ mỗi cái đầu trên mặt nước lấp lánh. Cũng không biết được là có phải do dòng suối này có tác dụng gột sạch bụi trần, dưỡng nhan dưỡng thể hay không, giờ đây hắn chỉ cảm thấy đáng vẻ thẹn thùng này của nàng khiến người khác bị mê hoặc đến chết - khuôn mặt trắng hồng nõn nà, đôi môi mọng nước mềm mại, mái tóc đen như mực mềm như tơ đang lênh bênh trên mặt nước, đuôi tóc lướt bên đầu ngón chân hắn tựa như khiêu khích.

Nàng xấu hổ giương mắt nhìn hắn, khiến quả tim hắn run lên bần bật. Đôi mắt kia sau khi nhuộm đầy hơi nước, lại ngập đầy nét quyến rũ hấp dẫn

của nữ nhân, chạm phải ánh mắt đang mãi mê quan sát của hắn, chợt then thùng mà đưa mắt sang hướng khác.

Hắn nôn nóng vuốt nước đang chảy trên mái tóc dài của mình, cúi đầu nhìn lại mới nhận ra vì sao nàng lại rời mắt đi, là do hắn đang trần như nhộng đứng trong suối nước, nhất thời mặt hắn nóng ran lên.

Nhưng để nàng nhìn hắn vẫn hơn nhìn kẻ khác, hai đứa nhóc Thị Kiếm cùng Phụng Tiên vẫn còn đờ đờ trên bờ, nàng ta liếc ngang ngó dọc để nhìn cái gì thế? Giờ không phải là lúc nàng giở trò then thùng, cái loại biểu cảm hạ lưu này của nàng có thể tùy tiện để kẻ khác nhìn thấy hay sao?

Nghĩ đến đó, hắn như nuốt phải nước bắn vào cổ mà quát lớn, “Cô đang nhìn đi chỗ nào đấy hả? Mau xoay đầu lại đây cho ta!”.

Nàng bị la đến mức rụt cổ, cuộn người lại, muốn dùng mái tóc dài ướt nước che đi thân thể mình, một làn tóc mảnh mai đen nhánh từ trên vai rơi xuống bầu ngực của nàng.

Chỉ một động tác nhỏ cũng khiến hắn phải nhú chặt đầu mày.

Bị nàng lôi cuốn, ánh mắt súc sinh không thể kiềm chế len vào giữa kẽ ngón tay nàng.

Đôi tay bé nhỏ của nàng vốn không ngăn được cảnh xuân hé lộ, càng ôm chặt bầu ngực, ngược lại càng khiến động tác che đậy đó ngập đầy dục vọng, như ẩn như hiện, khiến lòng người ngứa ngáy.

Che cái gì mà che, có gì hay ho đâu mà phải che! Sợ hẳn không chú ý đến sức hấp dẫn của nàng nên mới để lộ thứ tròn trịa của mình, cố ý bất chấp tất cả nhằm quyến rũ ánh nhìn của hẳn ư?

“Hai đứa nhóc kia mau cút ra ngoài cho ta, đóng cửa lại!”t

“Thế tử gia, ngài bắt chúng tôi bịt mắt thế này làm sao ra được chứ?”

“Đúng vậy đó, Cửu thiên tuế à, bọn tôi còn đang để mông trần, chưa mặc quần áo nữa!”

“Đi ra ngoài!” Đám tiểu quỷ lông còn chưa mọc, không mặc quần áo thì ảnh hưởng gì.

Hai tiểu quỷ trần như nhộng trông thật tội nghiệp, mới tắm được một tí, bỗng dưng đại nhân có chuyện muốn làm, thế là bị tống cổ ra khỏi buồng tắm.

“Sập” tiếng cửa lớn vang lên, khiến Đường Tam Hảo đến lúc này ý thức được nguy hiểm.

“Đợi... Đợi đã!”

“Ta không đợi.”

Nam nhân đang cùng nàng tắm chung đang rảo bước tiến về phía nàng, mỗi bước chân đều phát ra tiếng nước.

Cơ thể to cao của hắn ướt đẫm nước khiến hai tai nàng đỏ ửng lên, đôi mắt bất giác lén ngắm nhìn hắn - từng giọt rần chắc, chảy thẳng xuống bên hông, thân thể ướt sũng đầy nam tính lộ rõ trong làn sương mờ, con người xám tro không chút né tránh mà nhìn thẳng về phía nàng. Chẳng lẽ nam nhân không thấy xấu hổ nhiều như nữ nhân? Nam nhân sẽ không để ý đến chuyện mình bị người khác nhìn thấy hết sao? Nam nhân có vóc người đẹp thì có thể khoe khoang khắp nơi sao?

“Người... người dừng lại đây!”

“Mấy lời của gái nhà lành không thích hợp để cô nói ra. Cô là loại dì lẳng lơ hạ lưu.” Khuôn mặt khiến nữ nhân rộn rạo xuân tình kia làm tim nàng chột đông cứng, hắn nheo mắt cười khẩy, kéo nàng từ dưới mặt nước lên, đè khuôn ngực lõa lồ của mình lên người nàng.

Da thịt ướt mềm dán chặt vào nhau, khiến cho làn nước vờn quanh càng toả nhiệt cao hơn.

Đầu óc nàng choáng váng muốn khước từ mùi vị nam tính đang ập vào mặt mình, nhưng lại khiến động tác của hắn càng mạnh mẽ. Hắn giữ chặt cổ nàng, liếm lấy giọt nước đang lăn dài từ mái tóc xuống cằm cổ trắng nõn, rồi đột nhiên hắn dùng hết sức mà mút mạnh, tựa như muốn hút cạn máu trên cổ nàng, “Trốn cái gì hả? Đây chẳng phải là điều cô muốn sao? Chẳng phải cô tính đợi ở đây để quyến rũ ta sao? Nói cho ta biết kẻ nào phái cô đến đây, ta sẽ giúp cô toại nguyện!”.

“Ta không quyền rũ người mà! Việc gì ta lại đi quyền rũ cháu trai của mình chứ!” Hấn dùng lời lẽ sắc bén thô tục kèm theo kỹ xảo thuần thực chế ngự nàng, khiến cả người nàng căng thẳng, muốn cự tuyệt nhưng lại bị hấn nhấn xuống vực sâu không lối thoát, không kiềm chế được trước sức hấp dẫn của hấn mà run rẩy liên tục.

“Không phải quyền rũ ta sao? Vậy sao có người đến nói với ta, nơi này không có ai, muốn sử dụng bất cứ lúc nào cũng được.”

“Sao lại thế được? Từ nãy đến giờ tôi vẫn ở đây mà!” Chẳng phải có người đưa nàng đến đây, sau đó ở bên ngoài đợi nàng sao?

Hấn cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không có hứng thú với mấy lời biện bạch của nàng, lướt từ cánh cổ đến sống mũi cao của nàng, rồi trượt xuống đôi môi mềm, “Cô lại muốn giở trò vờ vịt với ta nữa ư? Cô đã tỏ vẻ vô tội lại không chút đề phòng như thế, vậy thì ta đây sẽ khiến cho cô nhớ mãi chuyện hôm nay. Đường đậu hũ, cô chọc nhầm người rồi”.

Bỗng dung hấn ôm lấy nàng, đặt bên bệ nước, hai tay giữ chặt đôi chân nhỏ nhắn của nàng, cúi sát người về phía nàng.

Hơi ẩm từ trên cao phủ xuống khiến nàng líu cả lưỡi, ngũ quan tinh tế đậm chất ngoại tộc trên khuôn mặt Tề Thiên Sanh bỗng chốc như được phóng to trong mắt nàng, đôi mắt màu xám tro chẳng buồn chớp, dấy lên mấy phần ma mị quyền rũ chết người.

“Huynh muốn làm gì?”

“Xâm phạm cô.”

“...” Nàng không thể tin nổi mà tròn tròn mắt.

“Ta tổng cổ hai đũa ranh kia đi, đương nhiên là muốn ném thử miếng đậu hũ như cô có mùi vị như thế nào rồi. Cô sẽ không cho rằng ta đóng cửa lại chỉ để nói chuyện phiếm với cô chứ?!”

“Không được, ta là dì của ngươi... Ừm!”

Bàn tay to của hắn bỗng đưa lên che cái miệng nhỏ liến thoắng của nàng, bất chấp mấy luân thường đạo lý đang lấp kín trong đầu nàng, tay kia của hắn vuốt ve thân thể nõn nà của nàng, “Bớt ra vẻ thanh cao đi, trong lúc ta không có mặt, cô và tên ngốc họ Lương kia tiến triển đến mức nào rồi? Cô đã bị tên khốn đó chạm qua mấy lần rồi? Vì sao lại không thành thân? Tên khốn đó không đủ cho cô thoả mãn sao?”

Hắn cố gắng không chạm vào môi nàng, muốn biến tất thảy thành sự trừng phạt.

Nàng không gả cho người khác, đó là may mắn của hắn, nhưng vì sao những lời hắn thốt ra lại khó nghe đến thế chứ.

Khó nghe đến mức ngay cả bản thân hắn cũng không chấp nhận được những lời dối lòng tuôn ra từ miệng.

Nhưng...

Là do nàng không đúng, nàng không nên thông đồng với ả tiện thiếp kia, giở trò bốn cột hấn, nàng không nên gieo rắc hi vọng cho hấn, nàng không nên mang trong lòng ý đồ quyến rũ hấn!

Không biết từ khi nào, người trong lòng đang giãy dựa bỗng dưng ngừng lại, lòng hấn ngập đầy nghi hoặc mà gương mặt nhìn nàng.

Lúc này, trong đôi mắt vốn quen nhìn nhĩn ấy lại ngập đầy uất ức, có chịu đựng, có căm phẫn, miệng bị hấn bịt chặt không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ mà trừng hấn.

“Bỏ tay ngươi ra, bằng không ta cắn đấy!” Hóc mắt đỏ au trừng hấn như thể cảnh cáo.

Hấn thoáng sửng sờ, cho rằng mình đã nhìn nhầm nàng rồi, nhưng quả nhiên đã được hấn dạy dỗ quá tận tình đây mà, dám mở miệng hung hăng cắn hấn thật.

Hấn theo phản xạ rút bàn tay sói về, nàng nhân lúc hấn mất cảnh giác liền đẩy hấn ra.

“Thật không ngờ ngươi là người như thế! Ta nhìn nhầm người rồi!”

Bước chân hấn chao đảo, nghe thấy lời phủ định từ đáy lòng nàng khiến

hắn khó chịu rùng to, “Nhìn làm? Ta khiến cô thất vọng rồi ư? Cô cho rằng ở bên cạnh cô, ta nên là loại người nào mới phải? Giống tên ngốc Lương Hạnh Thư chưa từng ăn nằm với mấy cô nương lầu xanh nên vừa thấy cô thì hồn bay phách lạc ư?”

Hắn cợt nhả nàng cùng Lương muội phu có quan hệ gì khác sao? Cố ý nói sang chuyện khác ư? Nàng cắn môi đáp trả, “Lương công tử là người như thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết sư phụ Tề công tử sẽ không nói những lời như vậy với tôi, càng sẽ không làm ra chuyện tầm thường này!”. Khi còn ở Tây Dư, những gì hắn dạy nàng đều là việc có phẩm cách, có cảm xúc, hắn khi đó không giống như tên súc sinh đầu óc sâu bọ chỉ thích làm chuyện loạn luân ở trước mặt nàng bây giờ!

“Hắn sẽ như vậy! Chắc chắn sẽ làm thế! Tuyệt đối sẽ làm như vậy! Không tin cô cứ thử mà xem!” Tình huống bây giờ là gì? Trong lòng nàng cho rằng bản thân hoàn hảo hơn hắn sao?

Nàng dám ghét bỏ hắn? Hắn đứng trên thành lâu cao suýt ngất xỉu, bộ dạng tề hại như vậy cũng khoong bị nàng ghét bỏ, vậy mà khí khái nam tử lúc này lại bị nàng xem thường ư? Đường đậu hũ, cô đúng là một người thấp kém không có mắt nhìn!

“Hắn sẽ không như vậy, không như vậy, không bao giờ như vậy!”

“Bây giờ cô muốn loã thể mà cãi nhau với ta sao?” Cả thế giới vốn không có nam nhân nào chịu làm chuyện ngu xuẩn như vậy, vậy mà nàng lại buộc hắn phải làm!

“Người tránh xa ta ra!”

Nàng giẫm mạnh chân đánh đá hắt làn nước nóng lên người hắn, bò lên bờ trốn chạy về phía cửa gỗ.

Hình ảnh quá mức kích thích kia làm tim hắn đập liên hồi.

Nếu quả thật nàng giận quá mất khôn mà loã thể chạy ra khỏi cửa, chẳng phải người thiệt thòi chính là bản thân nàng sao? Cũng không thể để hai thằng ranh lông chưa mọc hết kia chiếm lợi trên người nàng được. Hắn bất giác phát hoảng, quên mất việc bản thân phải nổi giận, ba chân bốn cẳng phóng về phía trước, một tay kéo vội mảnh khăn tắm trắng tinh bao lấy cơ thể trần trụi của nàng lại.

“Người mắng ta xong còn muốn quần ta lại thế này làm gì? Người đúng là cầm thú mà!”

“...” Phải gói thật kĩ, hắn vừa mới ném qua miếng đậu hũ này, không thể để kẻ khác chiếm lợi được!

“Người còn quần nhiều lớp như vậy nữa chứ? Con khi chết giẫm nhà người! Con khi xấu xa không có lương tâm, không nhớ tình cũ, ngay cả tên cũng là giả kia!”

“...” Quần một lớp vẫn có thể thấy được vóc người quyến rũ, vậy thì quần làm quái gì? Phải bọc lại thành nhiều lớp như vậy mới được!

“Ô... ô... ô...!”

“Đúng rồi đó, kiếm chút bạc lẻ ở chỗ ngài cũng chẳng dễ dàng gì, Cửu thiên tuế...”

Thị Kiếm cùng Phụng Tiên run lẩy bẩy, mỗi đứa cầm một cái chậu gỗ nhỏ, che chắn vật nhỏ trên thân thể đồng nam của mình để nó không phải hứng chịu gió lạnh. Hai đứa nhỏ lén nhìn qua kẽ ngón tay thì thấy chủ nhà mình quần áo chỉnh tề khênh một cái bao màu trắng to tướng chạy từ trong nhà tấp ra. Chủ nhân hắt cằm lên, ý bảo bên trong không còn gì ảnh hưởng đến tâm lí nhi đồng của bọn chúng rồi, giờ bọn chúng có thể mặc sức sử dụng nhà tắm, bởi vì người lớn tính chuyên địa điểm đến nơi khác làm chuyện đứng đắn.

ọn

Đạp cửa, đóng cửa, khoá lại.

Hành động nhanh, gọn, dứt khoát.

Khúc bánh chưng trắng tinh trên vai được đặt xuống chiếc giường mềm mại.

Sáng nay hấn còn nằm trên chiếc giường này mơ giấc mộng xuân, giờ thì nữ chính trong giấc mơ lại nằm đây. Tình cảnh thiên thời địa lợi nhân hoà này quả là khiến nam nhân không thể nhịn được, mà cũng không cần phải nhịn.

Hắn gian trá mở từng lớp bọc khỏi bánh chưng kia ra, mở từng lớp từng lớp hết như đang mở quà sinh nhật, lòng nôn nóng muốn vét gạo nếp bên trong ăn cho bằng sạch.

Hắn nghĩ đến ánh mắt ngoan cố của nàng lúc trừng hắn đầy phần nộ, rồi lại nhớ đến khuôn mặt ngưng ngập, ánh mắt ngại ngùng lén dờ sang hướng khác khi nàng vừa thấy hắn, nhưng đến khi mở hết lớp vải bọc thì đập vào cả mắt hắn chính là khuôn mặt trắng hồng nõn nà đang say ngủ của nàng.

Hắn muốn tắt thở tại chỗ.

Nàng không xem hắn là nam nhân hay sao? Hay là hắn quả thật rất nhàm chán tẻ nhạt? Hắn thiếu sức hút đến mức có thể khiến nàng ngủ ngon lành trên vai hắn?

“Đường đậu hũ, ai cho phép cô ngủ hả? Thức dậy cho ta!” Bọn họ có rất nhiều món nợ về sự cố “quyên rũ” này phải tính cho xong, sao có thể lẩn ra ngủ được.

“Ôi! Đừng có phá, ta mệt lắm rồi.”

“Ta còn chưa làm gì cả, khắp người chẳng có chỗ nào thoải mái, cô nằm đây than mệt gì chứ!” Hắn nắm lấy mũi nàng, bóp chặt không để nàng ngủ dễ dàng như thế.

“... Điềm nhi thành thân, ta chẳng thể ngủ được, đại lao tối thui ta cũng chẳng ngủ được... Đã mấy đêm rồi ta chưa được ngủ...” Lại thêm đường đi trắc trở, được ngâm mình thư giãn trong dòng suối nóng, bao nhiêu mệt mỏi đều được tống ra hết, sau đó lại còn được bọc lại, xung quanh vừa ấm vừa tối, con buồn ngủ tràn đến khiến hai mắt nàng díp lại.

Miếng đậu hũ, còn tính đem bộ dạng đáng thương này bày ra trước mặt hấn nữa chứ, cố tình để hấn thấy được hấn vẫn còn yêu thích nàng...

“Trả lời ta một chuyện, ta sẽ cho cô ngủ.”

“Ừm?”

“Tề công tử tốt hơn, hay là tên gốc họ Lương kia tốt hơn?”

“... Chắc là... Tề công tử?” Đem tất cả nam nhân trên đời này so với muội phu, nàng cũng không dám chọn muội phu đâu.

“Chắc cái gì mà chắc! Nói rõ lại xem! Rốt cuộc ai tốt hơn hả?”

“Được rồi, là Tề công tử.” Tính cạnh tranh tình cảm với muội phu sao?

“Chẳng phải cô bảo hấn giống cầm thú, đã vậy còn thấy thất vọng với hấn nữa sao?”

“... Chẳng phải người nói chỉ hỏi một chuyện thôi sao?”

“...” Rốt cuộc là nàng đang ngủ thật hay chỉ giả bộ ngủ thôi vậy? Còn biết cò kè mặc cả nữa chứ?

Ngay lúc hắn tính thả lỏng phòng bị vươn tay vuốt ve vành tai của nàng, thì bỗng dưng có tiếng gõ cửa truyền đến. Hắn cho là hai tên nhóc con kia đã tắm rửa xong xuôi nên mới mò đến đây để chờ nghe sai bảo, vừa mở cửa ra liền thấy Tề Nam Vương ung dung nhàn nhã đứng trước cửa.

“Đêm hôm khuya khoắt, ông không lăn lên giường tiểu tiện của mình đi, còn chạy đến đây làm gì?”

Tề Như Thích cong môi cười nhạt, khó nói được là vui hay giận, “Con trai à, con đang giấu cái gì trong phòng thế?”.

“Đàn bà, Tiểu di tử của ông đấy. Thì sao nào?”

“Chả sao cả, chỉ cần con phòng thân cẩn thận thôi. Bản vương cũng không ngại làm ông nội quá sớm, nhưng hình như Thái hoàng Thái hậu không muốn làm bà cố nội đâu. Chẳng phải con từng đồng ý với bà lão đó sẽ không sinh con nối dõi hay sao?”

“...” Lời kia chợt khiến đôi mắt phượng của Tề Thiên Sanh nheo lại, “Ông già, rốt cuộc ông muốn chơi trò quý gì đây hả?”.

“À, bây giờ người muốn giở trò quỷ không phải là phụ thân của con, có người đến truyền cho con vào cung, Thái hoàng Thái hậu ngọc thể bất an. Con trai à, con nói xem, nếu chỗ dựa vững chắc của con bị sụp đổ, con sẽ như thế nào đây?”

Tề Thiên Sanh vào cung ngay trong đêm.

Phía trước tấm rèm dày nặng được buông xuống chính là tiểu Hoàng đế chưa tròn mười tuổi đang ngồi trên ngai vàng, chân còn chưa chạm đất. Người đang nằm nghiêng trên chiếc trường kỉ phía sau chính là Thái hoàng Thái hậu - mẹ ruột của mẫu thân hắn, cũng chính là người áp đặt vận mệnh hoàng tộc, nắm gọn binh quyền trong tay.

“Hoàng thượng vạn tuế, Thái hoàng Thái hậu thiên tuế.”

“Biểu ca hãy bình thân. Nửa đêm trẫm cho gọi huynh vào cung, có làm biểu ca tụt hứng trong lúc âu yếm mỹ nhân không?”

Tiểu quỷ chết tiệt, lần trước kiếm chuyện chơi hắn còn chưa đã giờ còn muốn giở trò gì nữa, “Hồi bẩm Thánh thượng, về chuyện này thì đợi đến khi nào ngài phá kén thành đàn ông thì hẵng tìm thần thảo luận, thần rất vui lòng chỉ giáo!”.

“Hoàng nhi đừng làm loạn nữa.” Giọng nữ đầy uy nghi truyền đến từ phía sau tấm màn, cắt ngang màn bắt chuyện đầy châm biếm, “Sanh nhi, thân thể bản cung có chút bệnh nhẹ, muốn rời kinh thành, đến vườn hoàng gia gần đây nghỉ ngơi một thời gian”.

Lão thái bà này lại muốn giở trò quý gì nữa đây, nửa đêm nửa hôm lôi cổ hấn đến đây bảo rằng trong người khó ở muốn được cấp tiền đi du lịch sao? Ngân lượng trong Hộ bộ đều nằm cả trong tay bà già này, đến Cửu thiên tuế hấn cũng chỉ biết ghi sổ nợ chưa được thấy tận mắt, bà ta muốn ra ngoài tỉnh dưỡng, cứ vét đại ít bạc trong kho rồi đi là xong, mấy chuyện này liên quan quái gì đến hấn chứ.

Chỉ e rằng lời này vốn không phải nói ra cho hấn nghe, mà là nó cho nhóc con Hoàng đế chân căng gân ngùn, lông chưa mọc hết kia nghe.

Tề Thiên Sanh giã đôi mày ra, cũng không vạch trần hành động thừa thãi của bà ta, chỉ hừ nhẹ, “Thần lĩnh chỉ. Thái hoàng Thái hậu muốn sai thần đi chuẩn bị xe ngựa hay người hầu dọc đường? Thần sẽ lập tức đi chuẩn bị”.

“Xi... Sanh nịnh hót, Tề công công!”

Lời lảm bảm chửi thảm của tiểu Hoàng đế đã lọt vào tai hấn.

Hấn nhướng mày, tránh tầm mắt của lão thái bà đang ngồi phía sau, nghiêng người giơ tay áo lên kê bên tai nhóc con Hoàng đế, rồi với tay ra nhéo tai y, miệng thì thảm - tiểu quý chết tiệt, ghé Hoàng đế ngồi còn chưa nóng mà lại bắt đầu xác láo với hấn rồi sao, lâu rồi không bị dạy bảo nên ngứa ngáy trong người à?

Tiểu Hoàng đế bị nhéo đau đến chảy nước mắt, nhưng vì sợ uy nghi của bà nội ở phía sau nên không dám nhiều lời, chỉ biết mở to mắt trừng tên Tề Thế tử chết tiệt đang phạm thượng kia.

Thái hoàng Thái hậu ở sau không hề biết phía trước tấm màn che hai đứa cháu của mình đang bất hoà, tiếp tục lên tiếng, “Sanh nhi à, con hãy ở lại trong cung một thời gian đi. Lúc bản cung không ở trong cung, con thay ta giúp đỡ Hoàng thượng để ý chuyện chính sự. Để sư Thiên tử do chính Hoàng nhi chọn ít hôm nữa sẽ vào thành, trong có Đế sư chỉ dạy, ngoài có Sanh nhi con phò tá, bản cung mới có thể yên tâm. Bà già này ngồi sau giật dây cung quá lâu rồi, khó tránh khỏi oán giận của người đời, nhân dịp này để Hoàng thượng cảm nhận mùi vị tự mình chấp chính”.

Lời vừa dứt, khoé môi của tiểu Hoàng đế cũng thoáng run lên, nhảy khỏi ghế rộng, “phịch” một tiếng liền xuống.

“Hoàng Tổ mẫu, tôn nhi nói muốn đích thân quản lí triều chính chỉ là muốn san sẻ giúp người, chỉ muốn làm tròn chữ hiếu, không muốn người phải nhọc lòng với mấy chuyện quốc gia vụn vặt, nếu Hoàng Tổ mẫu hiểu lầm tôn nhi như thế, vậy... vậy chi bằng tôn nhi tiếp tục nhàn rỗi thì hơn.”

Tề Thiên Sanh nhếch miệng châm biếm, nói nghe như đang hát ảy. Bản thân vốn muốn tự mình chấp chính đến điên luôn rồi, lúc nào tên tiểu quý này chả mong mỗi cái ngày có thể đuổi bà già kia xuống chứ. Tiểu quý xấu xa, mới có tí tuổi mà lòng dạ đã nham hiểm, diễn cảnh đau thương cứ y như thật.

“Thiên hạ này vốn là của nhà họ Cung các người, bản cung chỉ là người ngoại tộc được gả đến đây, cùng lắm chỉ giúp phu quân quá cố trông coi thiên hạ này vài năm mà thôi. Tháng trước ta còn bảo Sanh nhi đến Hành Thiên tự cầu phúc cho người, cũng xem như đã chuẩn bị xong quà sinh nhật tặng cho Hoàng thượng. Chẳng phải người sớm đã muốn nắm giữ lệnh bài của Cung Hoàng thượng rồi sao?”

Tiểu Hoàng đế nghe đến đây, trong mắt đảo một vòng, trong lòng bỗng

nảy ra một kế sách, “Hoàng Tổ mẫu đã có ý toại nguyện cho tôn nhi, vậy thì tôn nhi sẽ làm tròn chữ hiếu mà chia sẻ việc nước với người ít hôm, mong Hoàng Tổ mẫu tĩnh dưỡng thật tốt để sớm ngày hồi cung. Nhưng mà... Tôn nhi còn có một yêu cầu, hi vọng Hoàng Tổ mẫu chấp nhận”.

“Là chuyện gì?”

“Tuy rằng Hoàng Tổ mẫu đã để Tề biểu ca ở bên cạnh giúp tôn nhi phụ chính, nhưng quốc sự hỗn loạn, tôn nhi muốn mời một người quyên đến chia sẻ cùng tôn nhi.”

“Ồ? Là ai vậy?”

“Chính là con trai của thừa tướng tiền nhiệm Bạch Phong Trữ - Bạch Long công tử Bạch đại nhân.”

“... Bản cung nhớ... đó là người đã bị đuổi khỏi triều đình, đúng không Sanh nhi?” Thái hoàng Thái hậu hừ một tiếng, trực tiếp hỏi Tề Thiên Sanh chuyện Bạch Long Mã từng bị đuổi khỏi triều, “Bạch đại nhân đã phạm phải lỗi gì?”

“Bạch đại nhân đã phạm thượng, dâng tấu quấy rối Tiên hoàng.” Tấu lên Thánh thượng đề nghị ngài sớm gạt sạch đám họ hàng thân thích bên ngoài của Thái hậu, tự mình chấp chính, vậy đã được chưa?

Sau việc đó, hấn cùng đám hoàng thân quốc thích âm thầm tính kế, vờ chia ra hai phe, người hát kẻ hò tống cổ tên họ Bạch kia ra khỏi triều.

Vai chính diện tất nhiên là bà già này rồi, vai phản diện còn ai khác ngoài bọn con cháu như hấn đóng, bà già này còn vờ không biết mà đi hỏi mình, đúng là cáo già.

“Lí lịch của Bạch đại nhân, tôn nhi đã xem qua, tội bị định ở triều trước vẫn còn mơ hồ, có thể thấy được người tuyên án có tư tâm”, tiểu Hoàng đế liếc xéo Tề Thiên Sanh, rồi nói tiếp...

“Chẳng phải Hoàng Tổ mẫu từng dạy tôn nhi rằng, đối với văn nhân khó mà khống chế hoàn toàn, cho nên không thể lạm dụng quá mức cũng không thể vứt đi không dung ư? Bạch đại nhân không hề ham mê chức quyền, tôn nhi chắc chắn có thể khống chế, tận dụng y. Hơn nữa ba bị phu nhân của y đều ở tại Bạch phủ ngay trong kinh thành, nếu cho gọi y về kinh đoàn tụ với gia đình, ơn này y nhất định ghi lòng tạc dạ quyết không hai lòng. Huống hồ không nể mặt tăng thì cũng nên nể mặt Phật, Bạch Long công tử dù gì cũng là con trai duy nhất của Bạch thừa tướng, đã xa thê tử một thời gian dài, sống nơi đất kahchs quê người, để mấy bị phu nhân sống như quả phụ không nói, Hoàng Tổ mẫu hấn cũng không nỡ để Bạch gia tuyệt hậu chứ?”

“... Sanh nhi à, con thấy sao?”

Tề công tử cùng Bạch thiếu gia, vốn là một đôi oan gia dễ kết không dễ giải.

Đến đưa nhỏ ba tuổi trong kinh thành cũng có thể hạt được bài vè về họ, quan hệ giữa hấn và tên họ Bạch kia tệ đến mức nào ai cũng đều biết hết. Bà già này sao lại không biết chứ?

Ý kiến của hắn tất nhiên là bảo tên họ Bạch đi chêts đi! Tình cảm giữa y cùng mấy phu nhân ranh nứt cũng được, hay là thê thiếp của gã hồng hạnh vượt tường1 cấm sùng gã cũng tốt, Bạch gia về sau đoạn tử tuyệt tôn cũng không sao, liên quan quái gì đến hắn cơ chứ? Tóm lại, có gã thì không có hắn, có hắn thì không có gã! Cần hắn hay cần gã, tự đi mà chọn!

* Hồng hạnh vượt tường: trích ra ừ bài thơ “Du viên bất trị” của tác giả Diệp Thiêu Ông đời Tống, ý nói dù tường có cao đến mấy cũng không ngăn nổi một đoá hoa (người con gái), hiện nay dung ám chỉ người phụ nữ đã có chồng còn đi ngoại tình.

Nhưng chuyện đã thế này thì hắn đành gior đầu chịu báng, rõ ràng bà già này đã sớm có tính toán.

“Thần dù gì cũng chỉ là tên nịnh thần, không có ý kiến. Mọi chuyện đều do Thái hoàng Thái hậu định đoạt. Người nói thế nào thì cứ như thế này, thần cũng chẳng mong đang đêm hôm khuya khoắt, hưởng thụ chẵn ấm nệm êm lại bị dựng đầu dậy chạy đến làm chân sai vặt cho người.

“Ồ? Vậy được rồi. Nếu ta đã nói buông tay để mặc mọi việc, vậy tất cả cứ để Hoàng thượng quyết định đi.”

Chết tiệt! Nếu đã quyết định như thế, thì bà làm ơn sau này đừng cho người truyền chỉ ngay giữa đêm xuân dục không?

“Sanh nhi à, mấy chữ ‘tên nịnh thần’ gì đấy, con cũng thật là, mắng lớn tiếng quá.”

“ ... ”

Ngủ say cả một đêm, rốt cuộc Đường Tam Hảo cũng thức giấc trên chiếc giường xa lạ trong tình trạng tóc tai bù xù.

Vừa vén chăn ra, thấy mình không một mảnh vải che thân, cơ thể trần trụi vẫn được bọc bởi mấy chiếc khăn trắng tinh doạ nàng sợ phát khiếp.

Nàng nhớ lại những kí ức đứt quãng đêm qua, ngâm mình trong suối nước nóng đến choáng váng đầu óc, hơn nữa lại mệt mỏi quá độ, khiến nàng không thể chống cự lại sức hấp dẫn của chiếc giường.

Mùi nam nhân trên chiếc chăn mềm khiến đôi mày nàng nhíu lại khổ sở.

Nàng nhất định đã thất thân rồi đúng không?

Đúng là thằng cháu súc sinh mà, hấn nhất định không buông tha nàng mà.

Mở vải vụn trên người nàng chính là chứng cứ tốt nhất, hấn xem nàng là hạng người dễ dãi thế ư, sao có thể phá huỷ sự trong sạch của nàng không chút thương tiếc vậy chứ.

Mới ngày đầu đến nhà tỷ phu mà nàng đã phạm sai lầm, làm ra chuyện đòi bại với cháu trai mình.

Chẳng lẽ nàng quả thật như lời hắn nói, là hạng đàn bà lẳng lơ hạ lưu?

Chẳng còn mặt mũi nào mà ăn nhờ ở đậu chốn này nữa, nàng quần trong ba lớp, ngoài ba lớp, còn quần thêm tấm chăn mềm mà chạy ra khỏi căn phòng ô uế này. Nàng còn chưa quyết định được nên nhảy xuống hồ hay nhảy xuống giếng, thì đầu đã đâm phải một bức tường bằng xương bằng thịt.

Vừa ngược mắt lên nhìn, da đầu nàng đã tê rần.

“Tỷ... Tỷ, tỷ phu?”

“Người là ai? Ở trong phủ nhà ta làm gì thế?” Thúc thúc đẹp trai nhìn khối bánh chưng trước mặt mình với vẻ xa lạ.

“Hả?” Tỷ phu mới hôm qua còn nhiệt tình quá mức với nàng thế mà ngay hôm sau lại không nhận ra nàng sao? Là do trí nhớ của ông ta quá kém, hay là do nàng bị Tề công tử chà đạp đến biến dạng luôn rồi, “Muội... muội... muội chính là tiểu di tử của ngài đây mà”.

“...” Mặt ông ta vẫn lộ ra vẻ mơ hồ.

Nàng liền giơ hai nắm tay lên đầu, thay thế búi tóc mà mình vẫn chưa chải, “Cái đó... Búi tóc ấy”.

“À? là tiêu di tử sao?”

“...” Có thật là thúc thúc này nhận ra người ta qua búi tóc không, sau khi thả búi tóc xuống, thì ông chú đây chẳng nhận ra nàng là ai nữa.

“Muội bọc chần như thế, tính đi nhảy hồ hay nhảy giếng?”

“O... ơ... ơ...?” Tỷ phu quả là thần cơ diệu toán!

“Bị con trai ta chà đạp rồi ư, đó cũng là chuyện đương nhiên, Bản vương sớm đã khuyên muội nên tránh xa nó một chút rồi mà.”

Đường Tam Hảo hít vào một luồng khí lạnh, nàng vẫn còn ôm một tia hi vọng mong manh, che giấu sự trong sạch để sống lay lắt qua ngày, thế nhưng giờ tỷ phu đã biết hết gian tình của nàng cùng cháu trai, chẳng lẽ nàng phải lấy cái chết để tạ tội thật sao?

Cứu... Cứu mạng với.

“Tiêu di tử, muội cũng đừng đau khổ quá làm gì. Chiếm đoạt con gái nhà người ta vốn là sở thích của Khuyển nhi này, chuyện thường đấy mà, ở lâu rồi cũng thành quen thôi.”

* Khuyển nhi: cún con, là cách Tề Nam Vương gọi thân mật Tề Thiên Sanh

“Chuyện... chuyện... chuyện thường ư?” Hành động vừa đê tiện vừa vô liêm sỉ thế này cũng được cho là sở thích à?

“Bất kể là hạng nữ nhân gì thì thằng ranh kia cũng có thể chạm vào. Để thêm kích thích, nữ nhân nào càng khó trêu chọc, nó càng muốn chơi đùa.”

Nàng đứng ngậy người ra, ngẩng đầu nhìn chăm chăm tử phụ, nét mặt ông ta bình tĩnh đến mức không hề gợn sóng, hết như người vừa nhắc đến không phải là con trai của mình mà chính là tên chết tiệt chỉ biết chơi bời trác táng nhà nào đó.

Nữ nhân nào càng khó trêu chọc, hẳn càng muốn chơi đùa?

Những lời này rất quen, dường như đã nghe qua ở đâu rồi.

“Chỉ cần bị nó nhìn trúng, thì ngay cả thị thiếp² của bản vương nó cũng có thể đem lên giường làm càn. Dây dưa với dì út, nó chưa từng thử qua bao giờ, đương nhiên sẽ có hứng thú.”

* Thị thiếp: nàng hầu và vợ bé

“Sao... Sao có thể như vậy được?!”

“Nếu không phải, vậy muội thử nghĩ xem, có gì nó lại cho rằng hễ cứ là

thiếp thì đều là hạng đê tiện ham mê phú quý?”

“...”

Nàng nhớ lại, Tề công tử cũng từng nói với nàng những lời như vậy...

“Mấy chuyện yêu đương đó phiền phức lắm. Tiểu gia chỉ thích đùa bỡn tình cảm của người khác mà thôi, hơn nữa, nữ nhân mà tiểu gia càng không thể chạm vào, ta lại càng muốn trêu chọc.”

Hắn còn nói qua, nữ nhân dâng đến tận miệng, có gì lại không ăn? Nam nhân chính là hạng đê tiện như vậy, có những việc bồng dung nổi hứng thì làm, chẳng có nguyên nhân ý nghĩa gì hết.

“Tiểu di tử à, giờ thứ mà mọi cần lo lắng không phải là vấn đề trong sạch của bản thân, mà chính là... việc không được để lại ‘hậu hoạ’ về sau.”

Con người của tỷ phu khế động tựa như muốn chỉ về phía cái bụng đang được gói chặt như đòn bánh tét của nàng, sau đó bỗng nở một nụ cười đẹp tuyệt rồi dí dí mũi nàng, “Có gì thắc mắc thì cứ tới tìm tỷ phu, có điều nhớ phải chải đầu búi tóc rồi hẵng đến”.

Ông ta vừa nói dứt lời thì nghênh ngang bỏ đi, để lại Đường Tam Hảo với khuôn mặt suy sụp.

Vì sao mà phụ tử Tề gia lại quái gở biến thái đến vậy?

Nàng ôm chặt bụng, cắn môi.

Cuộc sống trong kinh thành hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của nàng, ngay cả Tề công tử cũng trở nên khác hẳn với người trong kí ức của nàng.

Lời tỳ phu nói là thật sao? Hoá ra Tề công tử nàng biết trước kia chỉ là giả tạo bên ngoài thôi, người nàng khao khát vốn không hề tồn tại. Tề công tử thật sự chính là kẻ đồi bại, khó mà gọt giũa khiến nàng thất vọng tột cùng?

Người nàng thích không phải là một con khỉ ngang ngạnh, mà là một tên súc sinh đam mê kích thích, gieo tình khắp nơi, đùa bỡn nữ nhân, ngay cả thị thiếp của cha ruột lẫn dì mình cũng không tha?

Chương 22: Đạo phố mua yếm

Đường Song Thái không hồ là người biết nhìn xa trông rộng.

Nàng ta hoàn toàn không bất ngờ trước bộ dạng chật vật của Đường Tam Hảo, chuẩn bị sẵn xiêm y cho muội muội mình, lẳng lặng đợi mặc vào.

Thường thì thiếp nhà giàu không ở chung phòng với phu quân, nhưng tình cảnh của Đường Song Thái lại khiến cho Đường Tam Hảo khó hiểu.

Tỷ phu dùng cỗ kiệu hoa to yêu chiều đưa tỷ tỷ lên kinh thành, đến một xu tiền hồi môn tỷ phu cũng không lấy, thậm chí không màng đến việc trong lòng tỷ tỷ đang tức giận âm ức vẫn lấy tỷ ấy về, hẳn là thực sự yêu thương mới có thể làm như vậy, nhưng vì sao cả hai lại ngủ riêng phòng thế này?

Chẳng lẽ là lo lắng đến cảm nhận của Tề công tử sao?

"Tam nha đầu, ngồi xuống đây nào."

Đường Song Thái đang ngồi bên bàn trà, đưa tay vẫy Đường Tam Hảo.

Nàng cúi thấp đầu vội vàng ngồi vào chỗ của mình, tỷ muội đã lâu không gặp, nàng cũng đoán được tỷ tỷ sẽ nói gì với mình, nhưng nàng tuyệt đối không thể ngờ câu đầu tiên tỷ ấy nói chính là...

"Muội thích Tề Thiên Sanh?"

Khuôn mặt nàng phút chốc đỏ bừng, nàng cực kì khó xử ấp a ấp úng.

"Tỷ, là muội không tốt, muội không biết Tề công tử chính là con riêng của tỷ phụ, muội và hắn sẽ không tiếp tục..."

"Muội không cần giải thích với tỷ. Tam nha đầu quả thật có ánh mắt tinh tường, chẳng phải đêm qua tỷ đã tác thành cho muội rồi đó sao?"

Nàng sững sờ một lúc mới kịp hiểu chuyện tỷ tỷ vừa nói, chả trách đêm qua Tề công tử cứ khăng khăng là có người âm thầm lừa hắn đến suối nước nóng. Nhưng mà, vì sao tỷ tỷ phải...

"Đêm qua hắn có nhẹ nhàng với muội không?"

Đối đãi với nàng thế nào ư? Không những trói, mà còn ném, còn khiêng, còn tùy tiện lăng nhục nàng, ở đó mà nhẹ nhàng ư?

"Hắn đối đãi với muội có tốt không?" Đương Song Thái đưa tay vén lọn tóc đang sà xuống mặt nàng, "Tam nha đầu à, là tỷ tỷ vô dụng, để muội phải chịu khổ. Nhưng giờ đây tỷ tỷ cần muội giúp đỡ. Thân phận thị thiếp này tỷ làm cũng quá đủ rồi. Mấy năm tỷ sống trong phủ này, trong lòng bọn

hạ nhân cũng sớm khinh thường nữ chủ nhân như tử, là do thân phận tử kém một bậc. Lí do Vương gia không lập tử làm chính thất, muội từng gặp qua Tề Thiên Sanh, hẳn hiểu rồi chứ?"

Đương nhiên nàng hiểu, biết Đường Song Thái là tử tử của nàng, Tề Tiên đại thánh hẳn như biến thành khí hoang, đứng ngồi không yên, hấp tấp nóng nảy, tính cách với hành động chẳng khác gì gặp phải yêu quái. Hẳn ghét tử tử như vậy, vì tử ấy chỉ là thị thiếp thôi sao? Từ nhỏ hẳn đã lớn lên trong gia đình giàu có nhung lụa, trong nhà nhiều thị thiếp đâu phải chuyện hiếm thấy? Chính bản thân hẳn cũng từng nói trong tương lai sẽ lấy thật nhiều vợ, thế thì vì sao lại ghét lạnh thị thiếp của tử phu?

Chẳng lẽ mọi việc đều giống như lời tử phu nói, sự phụ Tề công tử hẳn...

Ngực nàng chợt run lên, sợ hãi hỏi, "Chẳng lẽ...trước kia hẳn từng gian dứ với thị thiếp của tử phu sao?"

Đường Song Thái nhướng mày, "Vương gia nói cho muội biết ư?"

Đường Tam Hảo khẽ gật đầu.

"Đúng vậy hẳn ghét ta. Hay nói cách khác, hẳn ghét tất cả thị thiếp của phụ thân hẳn. Chuyện này mấy hạ nhân lớn tuổi trong Vương phủ đều biết cả. Nghe nói năm hẳn mười hai mười ba tuổi cả gan làm càn, làm ra chuyện đòi bại cùng với một ả thị thiếp của Vương gia. Chuyện bại lộ, Vương gia cũng không nhiều lời với hẳn, nhưng mà tính tình hẳn vốn ương bướng, sĩ diện, thế là liền gây khó dễ với tất cả thị thiếp sau này."

Đường Song Thái tức tối nện bàn, sau đó nhìn thoáng qua Đường Tam Hảo bất chợt lên tiếng, "Có điều, tình thế bây giờ đã khác, hấn không thấy thích tỳ cũng chẳng sao, chỉ cần Tam nha đầu muội có đủ năng lực trèo lên cái cây to này, khiến hấn gật đầu đồng ý việc ta làm chính thất, thì hai tỳ muội chúng ta mới có thể sống yên ổn trong phủ này được."

"Tỳ tỳ...Nếu tỳ phu đã cung chiều tỳ như vậy, thì danh phận kia có hay không cũng chẳng sao mà? Chỉ cần mọi người đều xem tỳ là nữ chủ nhân nhà này, chẳng phải được rồi sao?"

"Muội ngốc quá! Muội cho rằng cái chữ 'thiếp' này dễ nghe lắm sao? Ngày nào Tề Thiên Sanh chả nhắc nhở tỳ, tỳ là thiếp, đừng hòng nhích lên được vị trí của trưởng Công Chúa mẫu thân hấn. Vương gia che chở được cho tỳ nhất thời, chứ không thể che chở được cả đời. Tước vị của Vương gia sớm muộn gì cũng thuộc về hấn, nếu Vương phủ này đổi chủ, hấn ắt sẽ tống cổ tỳ muội ta ra khỏi đây. Việc đó cũng chẳng sao, nhưng muội đã quên Đường Tứ Diễm rồi ư? Con bé đo sấp theo vị hôn phu đến kinh thành, muội cho rằng nó sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy mà không cười nhạo chúng ta sao? Dù thế nào đi nữa cũng không thể thấp kém hơn nó được!"

"..." Cho nên, đón nàng đến kinh thành, không phải vì nhớ nàng, mà là cần nàng giúp một tay sao?

"Nó cướp vị hôn phu của muội, muội không hận nó sao? Muội cam tâm sao? Nếu muốn bầu víu thì phải tìm người tốt hơn Đế sư Thiên tử kia mới được, Tề thế tử chính là lựa chọn tốt nhất hiện nay."

"..." Cho nên, dù sau này con riêng của phu quân thành muội phu của mình, tỳ vẫn có thể chấp nhận quan hệ rườm rà này ư?

"Tỷ đã nói rồi, không thể thua con nhỏ xấu xa Đường Tứ Diễm đó cái gì được! Tam nha đầu à, những ngày mà muội bị người ta xem như quả bóng đá tới đá lui con chưa đủ hay sao? Chúng ta bị Đường Tứ Diễm ức hiếp đủ rồi, muội còn muốn nhịn nhục đến lúc nào nữa? Nghe lời tỷ, nhân lúc Tề Thiên Sanh còn có ý với muội, mau giữ chặt hắn. Tỷ Tỷ chỉ muốn tốt cho muội, cho nên muội giúp tỷ tỷ đi, có được không?"

Hắn không hề có ý với nàng đâu mà! Hắn chỉ dùng nàng để tương kế tựu kế mà thôi, chỉ là hắn đang cảm thấy nàng mới mẻ kích thích hơn mấy thị thiếp của phụ thân hắn, hắn chỉ đang chơi đùa với nàng mà thôi.

Nàng vốn không rõ, trong mắt Tề công tử nàng vốn là cái gì.

Là hạng nữ nhân dễ dãi? Là người di không màng đạo lí? Hay chỉ là miếng đậu hũ thiếu muối không làm được việc gì?

Nàng chỉ biết bất kể mình sắm vai nào, hắn cũng sẽ không vừa mắt với mình.

Sau hôm đó, chẳng thấy bóng dáng hắn đâu nữa, cũng chẳng có mấy lời nhắn nhủ thừa thãi dành cho nàng. Nàng quả thật rất lo lắng bụng mình sẽ vô duyên vô cớ to lên. Tỷ phu nói hắn đang bận phục vụ cho chuyến du lịch của ngoại Tổ mẫu, chữ hiếu trong hắn đã dốc cạn cho ngoại Tổ mẫu tôn quý hiển hách kia. Tỷ tỷ nói hắn ở trong cũng làm chân chạy việc, thường xuyên mất tâm mất tích, có khi dứt khoát ở hắn trong cung lười về phủ, mãi rồi cũng quen thôi.

Đến khi gặp lại hắn, nàng còn không rõ tim mình đang reo lên vui

sương hay đã nguội lạnh nữa.

Hắn đang ngồi trong đình, tựa lưng vào cột thiu thiu ngủ, đôi chân dài gác lên cao không chút ý tứ. Gió trưa thổi qua khiến vạt áo đỏ bóng của hắn bay phấp phới.

Hắn đã về, vậy mà chẳng buồn cho người tới báo nàng một tiếng.

Cũng đúng thôi.

Nàng chỉ là một nha đầu không có nhà để về, chẳng biết xấu hổ mà chạy lên kinh thành ăn bám người thân, cuộc sống của hắn cũng chẳng liên quan gì đến nàng, vốn không cần phải báo với nàng hắn đi đâu, làm gì, khi nào thì về nhà.

Hắn muốn làm gì đây chứ? Trước đó làm chuyện xằng bậy người ta, xong rồi lại chẳng thèm đoái hoài đến gì nữa. Đúng là một nam nhân tệ hại! Nếu uqra thật có khí con, nàng sẽ một mình sinh nó ra, không thèm nói cho con khi súc sinh kia biết!

Nàng buồn bã thở dài, làm như không thấy mà đi qua người hắn.

Bỗng dưng có một bàn tay chặn ngang nàng lại, kéo nàng về phía sau, đặt nàng ngồi lên đùi hắn. Nàng giương mắt nhìn thẳng khuôn mặt vẫn đang ngủ kia - đôi mắt hắn nhắm lại thành một đường dài, hàng mi vừa dày vừa dài hết như tán quạt phủ bóng râm xuống, sống mũi thật cao chun lại hết như đũa nhỏ bướng bỉnh, đôi môi mỏng vô lại nhìn không đứng đắn.

Trong chớp mắt tất cả mùi hương của hấn vây kín nàng, chỉ với động tác nhỏ lúc này, miễn là hấn đừng mở mắt ra nhìn nàng, thì tất cả phiền cùng phần nộ trong nàng đều tiêu tan hết.

Nhớ nhung là một căn bệnh.

Người ta càng nhàn rồi, thì càng bị giày vò.

Hấn có thể bận đến mức không thời gian nói với nàng một tiếng phải ra ngoài. Nhưng còn nàng thì lại nhàn rồi đến mức dù ăn cơm hay đi nhà xí hoặc cả lúc buộc lưng quần cũng đều nghĩ đến hấn, đầu óc rối như tơ vò, nghĩ xem khi gặp lại hấn nên nói câu gì đầu tiên. Nàng phải làm theo lời tử tử sao? Chuyện của hấn cùng người thị thiếp kia rốt cuộc là sao? Nàng có thể hỏi hấn không?

Nàng khịt mũi, toan mở miệng nói chuyện, nhưng bất chợt có một bàn tay đặt sau gáy của nàng, sờ soạng đến búi tóc trên đầu nàng thì đôi mày hấn chau lại một cách khó chịu.

"Ôm nhầm người rồi ư?" Câu đầu tiên nàng nói e là lời hờn dỗi đầu tiên trong đời này.

Đôi mày hấn giãn ra, ôm chặt lấy gáy nàng kéo vùi sâu vào hõm vai hấn, "Mệt chết được! Dì út dâm đăng hạ lưu này, mau lại đây thị tẩm cho ta."

Dáng vẻ mệt mỏi của hấn khiến nàng dấy lên lòng trắc ẩn, vấn đề của bọn họ rất nhiều, nhưng lúc này cũng có thể tạm gác sang một bên.

Giờ nàng cũng phải giải quyết mối tương tư khó chịu này, thế là liền ôm chầm lấy hắn, ôm chặt hắn, mặc sức ngửi mùi trên người hắn, cùng hắn ngủ, tất cả những chuyện còn lại để thức dậy rồi tính.

"Ặc, cô muốn đè chết ta hả? Thả lỏng người chút đi, ta sắp rơi xuống hồ luôn rồi này."

"..."

"Hề ta không gặp cô một thời gian, thì dường như cô lại thấy cô quanh đến mức nhiệt huyết dâng trào, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, lần sau thì sao?"

Chạm vào búi tóc kia bỗng dưng hắn thấy thoải mái vô cùng, khoảng thời gian không ngơi tay ngơi chân vì lão thái bà kia, hắn không ngừng nghĩ đến nàng ở trong Vương phủ sẽ như thế nào. Nghĩ đến nàng sẽ không trở thành người của tên ngốc họ Lương kia, nghĩ đến lúc nàng an phận ở trong phủ nhà hắn, môi hắn lại bất giác cong môi lên cười trộm.

Đây là cảm giác khao khát khi không có được của nam nhân sao, hay là do khẩu vị của hắn quá đặc biệt? Ngay cả miếng đậu hũ không muối cũng có thể cảm nhận được đủ mọi mùi vị, đã thế còn luyện tiếu dư vị của nó.

Nhiều ngày không gặp, hắn không muốn, cũng không còn sức lực tiếp tục giận đối nàng, thậm chí chỉ cần yên lặng ôm nàng thế này là tốt rồi.

Nếu nàng thật sự là một quân cờ được phái đến để cám dỗ hắn, vậy hắn có thể bỏ qua nguyên tắc không màng đại cục mà hợp tác một chút hay không?

Đường tam Hảo chìm vào ngủ, mãi đến khi có luồng gió lạnh tràn vào ngực mới choàng tỉnh dậy, cúi đầu liền thấy nam nhân mình ôm đang nhẹ nhàng thò ngón tay vào trong cổ áo nàng, ánh mắt lơ đãng nhìn thẳng vào lớp da thịt bên trong.

"Ngươi! Ngươi đang...đang làm gì thế?" Chuyện không có phẩm cách như thế hắn cũng làm ra được! Chẳng khác gì một lão già hèn hạ.

Bộ dạng gương ngọc vội vàng che ngực của nàng khiến hắn khẽ xuy một tiếng, "Không ngờ cô cũng dám mặc cái thứ xấu kinh hồn hôm bữa lên người đấy."

"Ngươi nói cái gì thế? Yếm của ta làm gì xấu đến vậy!"

"Khó coi chết được!"

"Sao lại khó coi, chẳng phải hồng hồng mềm mềm rất đáng yêu đó sao?"

"Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, cô không thích hợp với màu đó đâu, sao cô nghe không hiểu lời tiểu gia nói vậy? Ta không thích màu đó!"

"Người không thích liên quan gì tới ta, thứ mặc trên người ta, ta thích là được!"

"Sao lại không quan hệ gì, người nhìn là ta, người cởi nó ra cũng là ta! Người cô phải quyến rũ cũng chính là ta. Nếu cô muốn mê hoặc người ta, dĩ nhiên cô phải đổi kiểu khác theo ý người đó rồi! Cô làm ơn chuyên nghiệp hơn một chút, thay cái khác để ta có thể nuốt trôi com đi!"

"Người tính kéo ta đi đâu vậy?"

"Mua yếm!"

"Ta không đi mua thứ đó đâu!"

"Được thôi, cô đừng mặc thứ đó nữa, ta càng thấy vui hơn, dì út dâm dăng hạ lưu ạ."

"..."

Đường Tam Hảo bị kéo đến cửa hiệu may mặc nổi tiếng kinh thành - Kim Mãn Tụ.

Có lẽ đây là cửa hiệu lâu đời có tên tuổi hơn trăm năm rồi, nhìn nước sơn vàng trên tên cửa hiệu có thể thấy được nó đã phai bớt mấy phần.

Chữ "Kim" thiếu mất hai nét trên đầu, đã vậy còn được viết theo lối chữ thảo nữa.

Dường Tam Hảo ngẩng đầu lăm bằm, "Khuê Mãn Tự?"

"Khuê cái gì mà khuê, đây là chữ 'kim'!" Tề Thiên Sanh liếc nàng một cái, đây chính là cửa hàng may mặc có tiếng tăm nhất, là gương mặt đại diện cho trào lưu ăn mặc khắp kinh thành này, y phục luôn theo kịp trào lưu, chất liệu tuyệt đến mức ai cũng khen ngợi, nha đầu ngốc này thật là hông có mắt!

"Đúng đúng đúng, là chữ 'kim', ta còn đang nghĩ, sao chữ 'khuê' này lại không nhô cái đầu ra, hay là bị rơi mất rồi...u...u...u...!" Sao tự dưng bịt miệng nàng lại thế này? Còn tròng mắt với nàng nữa?

"Chuyện cười nhay cảm cô kể cũng không tệ. Cô đúng là biết cách bày trò khiến người ta vui vẻ đấy."

"..." Ó hay? Nàng như vậy khi nào?

Nhãn hiệu Kim Mãn Tự nàng cũng thấy qua rồi, trong thành Tây Du cũng có một chi nhánh, xiêm y bên trong toàn là giá trên trời, một bộ xiêm y cũng có giá bằng một tháng tiền sinh hoạt của người bình thường, chẳng biết trên đó có nạm đá quý hay kim cương không nữa.

Mấy lần nàng tính ghé thăm ngắm thử nhưng đều chùn bước trước cửa, nghe nói tiêu nhị trong cửa hàng đó mặt song song với trời, không cho sờ vào vải vóc, cũng chẳng cho chạm vào quần áo, trên mặt lúc nào cũng như được khắc sẵn dòng chữ - "Người có tiền để mua không? Nhớ làm bản rồi

ngươi lấy gì ra để đền hả?"

Nàng cứ nghĩ cửa hiệu như vậy chỉ bán áo ngoài, hay là mấy thứ y phục váy quần lụa là, không ngờ ở đây cũng có bán yếm.

Chi nhánh bé tẹo trong thành Tây Du không thể so sánh với Kim Mãn Tự ở chốn kinh thành này được, mỗi khí thế thôi đã không thể sánh bằng rồi. Cửa hiệu lớn cao ba tầng nằm ngay trên con đường sầm uất nhất, đang nói ở đây là ba tầng lầu này không phân theo kiểu dáng quần áo mà phân theo mức giá, tầng trên đắt hơn tầng dưới, tầng dưới khó sánh bằng tầng trên.

Đến quây bán trang phục nữ, tấm bảng hiệu "khách nam không đi vào" khiến Tề Thiên Sanh dừng bước.

Hắn chưa từng làm mấy chuyện phiền phức như dắt nữ nhân đi mua đồ, đối với mấy loại hàng hiệu này hắn đều mù tịt, sớm biết thế này đã bảo thợ đến phủ may cho rồi.

Có điều đã đến rồi, thì cứ bắt chước người ta thôi.

Hắn huých nàng, dặn dò trước một câu "không được lấy màu hồng", sau đó xoay người ngồi vắt chéo chân trong khu ngồi đợi dành cho khách nam, ra vẻ đạo mạo cầm quyển sách trong tay, lật đến trang mới nhất trong cuốn "tạp văn Lâm Dương" xem, thế nhưng trong đầu toàn lớn vồn cảnh gian tà đêm khuya rèm rủ.

Đầu hũ mặc đồ của Kim Mãn Tự vào rồi chẳng biết có ngon không nhỉ.

Một khắc sau, Đường đậu hũ nét mặt thất thểu chạy đến trước mặt hắn, hai tay trống trơn.

"Yếm đâu?" Hắn khép quyển tạp văn lại hỏi.

Nàng lắc đầu, khó hiểu nói với hắn, "Tiểu nhị kia bảo ta đưa đại gia qua đó?"

"Cái gì?!"

"Hắn nói, đại gia của cô đâu rồi, không có tiền mua xiêm y thì về tìm đại gia của cô đi. Làm sao hắn quen biết đại gia của ta vậy?"

"..." Nha đầu ngốc này, rõ là nghe không hiểu mấy lời thô tục trong kinh thành, bị người ta mắng như vậy mà trong đầu lại có nhiều dấu hỏi thế, còn đứng trước mặt hắn gãi đầu ra vẻ đáng yêu.

Dám mắng nữ nhân cả hắn à, mẹ kiếp, chán sống rồi đây.

Hắn liền kéo nàng đi, rời khỏi khu chờ đợi dành cho khách nam mà đến thẳng tầng cao nhất, đứng ở trước quầy ra rắng thổ phỉ mà vỗ bàn, "Đại gia nào hả? Kẻ nào dám bảo nữ nhân của ta đại gia mau lăn ra đây cho ta."

Tiểu nhị đứng sau quầy hít mạnh một hơi, run rẩy gật đầu cười lấy lòng.

"Chính người bảo nữ nhân của ta về tìm đại gia mua xiêm y đi đúng không? Được rồi, đại gia đang đứng ở đây này!"

Đường Tam Hảo bị quan hệ loạn cào cào này làm quay cuồng đầu óc, đứng nhìn cháu trai với ánh mắt ngây ngốc. Hắn biến thành đại gia(1) nàng từ lúc nào thế này? Rõ ràng vai vế của nàng lớn hơn hắn một bậc mà?

"Dạ dạ dạ, đại gia, ngài muốn xem gì? Tiểu...tiểu nhân liền lấy ra cho ngài!"

"Lấy cái yếm bằng lụa đen mỏng kia, cái màu trắng có thêu lá sen nữa, cả cái bằng voan mỏng tang kia nữa, đem hết lại đây cho ta!"

"Dạ dạ dạ..."

"Khoan đã, người quay lại đây cho ta!"

"Đại gia, người còn gì căn dặn nữa ạ?"

"Chủ của người đâu, người là nam nhân thì có tư cách gì đi lấy yếm cho nữ nhân của ta hả? Thứ đồ chơi đó người muốn nhìn thì nhìn sao? Phải không? Hả?"

"Ồ..., dạ phải, dạ phải, để tôi sai nha đầu mang đến đây! Mà cái đó, ngài muốn...trả bằng ngân phiếu hay qua tiền trang(2) nạp ạ?"

(1) Đại gia: ở trong gia đình có thể dùng để chỉ anh trai của bố

(2) Tiền trang: giống như ngân hàng bây giờ

"Chẳng trả qua tiền trang nào hết!"

"Hả?" Bộ tính cướp yếm sao?

"Đại gia không có húng dùng ngân phiếu, chỉ có tiền mặt thôi! Cứ đến Tề Nam Vương phủ mà lấy tiền xu đi!" Nói đoạn lại đặt một cái lệnh bài ngay trên quầy, "Chỉ cho phép một mình ngươi đến nhà kho, đếm từng đồng một cho ta!"

"Á! Đại...đại gia, mấy cái yếm đó giá không rẻ đâu!" Cái nào cũng đắt vô cùng, đếm từng đồng từng cắc một sao? Vậy thì phải đếm đến năm nào đây?

"Đếm đến lúc nào xong thì được cầm tiền đi! Đếm không xong thì ngươi chờ bị đóng tiền xu đó đè chết đi. Mấy cái yếm đó gói lại cho ta, đi thôi."

Dùng tiền xu để chèn ép người ta xong, Tề Thiên Sanh sáng khoái khoác vai Đường đầu hũ nghênh ngang bước ra khỏi cửa tiệm Kim Mãn Tự, mãi đến khi bước đến đầu con hẻm nhỏ, nữ nhân trong lòng hấn mới lẫm lẫm khó hiểu, "Vì sao đều là đại gia, mà cách hấn gọi người lại khác xa thái

độ khi nói chuyện với ta?"

"...Gọi ta là đại gia chính là để nịnh bợ ta, còn gọi cô là đại gia là để chửi cô đấy! Đồ ngốc à!"

"Hả!? Chẳng phải đều là đại gia cả sao? Sao khác biệt đến vậy?"

Không muốn cùng nàng thảo luận về sự khác nhau trong việc sử dụng từ ngữ nữa, Tề Thiên Sanh bỗng nhớ đến đêm hôm đó chưa kịp cùng nàng ân ái. Có lẽ là do hắn suýt nữa làm ra chuyện sai trái, hoặc do chưa ôm được nàng mà hưởng trọn một đêm, mà dã tâm của nam nhân trong hắn bùng cháy. Nàng bỗng dung biến thành một miếng thịt béo bở mê người thu hút toàn bộ ánh nhìn xám tro của hắn.

Hắn không nói thẳng việc "lâu ngày không gặp hoá tương tư" với nàng mà dùng ánh mắt hấp dẫn nữ nhân của mình nhìn thẳng vào nàng để biểu lộ cảm xúc. Đôi mắt xám tro kia như đang phủ một lớp tơ mỏng tang, "Có thấy thích mấy cái yếm ta vừa mua cho cô không?"

Tiếng thủ thi trầm thấp khiến hai má nàng nóng ran, "Mấy thứ đó đều người chọn cả, người có cần biết ta thích hay không đâu chứ."

Nàng cố ý thốt ra câu trả lời chẳng lọt tai, đối đầu lại với hắn. Hắn đối tốt với nàng, vì nàng chính là quân cờ tỷ tỷ đặt bên cạnh hắn, hắn chỉ đang tương kế tựu kế dùng nàng để đối phó với tỷ tỷ mà thôi. Đây không phải lâu ngày tương tư mà là âm mưu quỷ kế.

Lúc ở trên thành lâu, hắn cũng đã nói rồi, hắn không hề nhớ nàng. Nhớ

nhưng gì đó đều là chuyện của một mình nàng, không liên quan đến hắn.

Mấy lời chẳng ra đầu của nàng khiến đuôi mày hắn nhướng lên, hắn nhìn nghiêng xuống đôi môi nàng, không hề giấu giếm ý đồ của mình mà thì thầm, "Mấy thứ đó không phải do nữ nhân quyết định, nữ nhân mặc để nam nhân xem, đó vốn là chân lí rồi."

Khoảng cách gần như thế khiến nàng cảm thấy hơi nóng râm ran lan toả, nàng lùi về sau, rụt cổ lại. Nàng là quân cờ tỷ tỷ phái đến mê hoặc hắn, nhưng nàng thật sự không muốn hắn sẽ đối xử với nàng như một nữ nhân giả hoạt, có mưu đồ riêng.

Nghĩ đến đó, nàng vội mở miệng phủ định, "Ta..ta không hề muốn quyến rũ người, người đừng hiểu lầm!"

"Là ta đang quyến rũ cô!"

"..." Cảm giác mềm mại, âm thanh thì thầm cùng hơi ấm nhẹ nhàng lan trên đôi môi mềm của nàng.

"Nếu không thích thì cô cứ ngậm chặt miệng, đừng có mở ra, đừng để ta chiếm đoạt, đừng để ta hôn."

"..." nàng cảm nhận rất rõ cánh môi mỏng của hắn đang khép mở trên môi nàng, vẽ nên từng vòng cảm giác tê dại lan dần khắp cơ thể.

"Chỉ cần cô làm được như lời ta nói, vậy thì cứ việc thử đi."

"..."

Một lúc lâu sau.

"Um...um...um...! Ngươi thật là gian trá, ngươi bóp mũi ta làm gì vậy!"

"..." Binh bắt yếm trá (3).

(3) Binh bắt yếm trá: dùng binh phải có lúc trí trá để thắng địch

Ai bảo nàng ngốc vậy chứ, bao nhiêu kĩ xảo hấn đều dốc ra hết, nhìn khuôn mặt nàng rõ ràng là say mê tưởng chết đi được thế mà vẫn không chịu ở miệng ra! Chúng đâu cái gì hả, hại hấn chẳng khác nào chó con đứng liếm môi nàng.

Bằng đầu lưỡi thuần thực linh hoạt, hấn đã cạy mở được phòng tuyến đang lỏng lẻo của nàng, nàng không kịp trốn tránh đã bị hấn càn quấy. Hấn bắt đầu bướng bỉnh mà trêu chọc nàng, đôi mắt hẹp dài của hấn nheo lại nhìn nàng như thách thức, hài lòng với nét mặt đỏ bừng lúng túng khó lòng từ chối hấn của nàng.

Hấn hơi lùi bước, dán đôi môi mỏng của mình lên đôi môi mềm của nàng. Nàng suýt ngất đi, cả người nàng như đang bơi trong bể nước mê mẩn, tận hưởng cảm giác bồng bềnh đến mê muội trong đó.

"Người...cũng đùa cợt thị thiếp của tỳ phu như vậy sao?"

Hơi ẩm dán trên môi bỗng trở nên lạnh lẽo, cảm giác đau đớn như sương lạnh phủ xuống mặt hắn, sự yêu thương vốn chiếm trọn mắt hắn giờ không còn nữa.

Hắn chăm chăm nhìn thẳng vào nàng, mặt mày sa sầm, hệt như bí mật được quan tâm nhất bị người ta lôi ra mổ xẻ.

Thay đổi trong tích tắc khiến nàng hiểu ra được, nụ hôn làm nàng suýt ngất đi kia đã khiến nghi vấn chất chứa trong tim nàng bấy lâu tuột ra khỏi miệng.

Chương 23: Gian tình của Bạch Long công tử cùng Tề Thiên đại thánh

Type: Thanh Mạn

Nếu có ai đó khiến người trong phút chốc vừa có thể lạc bước trên mây vừa có thể rơi thẳng xuống vực sâu...

Vậy thì hãy cách xa người đó một chút, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Gần vua như gần cọp, đạo lí này ngay cả tiến sĩ mới vào triều cũng biết rõ, nhưng Tề Thiên Sanh hấn lại khinh thường, trên đời này ngoại trừ Thái hàng Thái hậu, còn ai có thể khiến hấn đang lạc bước trên mây bỗng dung rơi thẳng xuống vực thẳm được? Người khiến hấn cảm thấy nguy hiểm như vậy có tồn tại sao? Có thật không? Người đó ở đâu? Kêu ra đây xem nào...

Có.

Thật sự có.

Hấn không cần kêu gào, cũng không cần tốn sức tìm kiếm.

Người này thực sự tồn tại...

Người đó không phải hoàng đế, cũng không phải Thái hậu. Nàng chính

là một cô nương tay không tác sắt, không có uy quyền, ngọc như gà gổ, nhất như chuột nhắt, mềm mại không hề có sức sát thương giống hết miếng đại hũ, nhưng nàng lại có thể làm được chuyện đó.

“Người... cũng đùa cợt với thị thiếp của tử phi như vậy sao?”

Chỉ một câu hết sức đơn giản như thế, cũng có thể khiến hấn đàn cả người, nếm trải cảm giác khó xử nhất đời này.

Một khắc trước đó hấn còn chìm đắm trong đôi môi mềm ngọt khó lòng dứt ra, thế mà chỉ một khắc sau nàng đã thoải mái nhẹ nhàng vạch trần vết như bê bối của hấn, gương mặt tò mò kia như con dao sắc cắm sâu vào ngực hấn.

Trong nháy mắt vị ngọt lịm như hơi nước bốc đi hết, chỉ chừa lại cay đắng chua xót mà thôi.

“Chuyện đó, ai nói cho cô biết?” Hấn nhếch môi, nheo con ngươi xám tro lại, “Là ông già đó? Hay là ả tử tử bụng dạ khó lường của cô?”.

Giọng nói âm u đậm thẳng vào tai nàng, nàng không dám trả lời, chỉ biết cúi đầu thấp xuống.

“Nhìn ta đi, vì sao không dám nhìn thẳng vào ta mà nói chuyện?”

“...”

“Bây giờ cô đang nghi ngờ nên mới chất vấn ta?” Nếu nàng đã mở miệng hỏi câu này, tức là trong lòng nàng vốn không hề có hai chữ “tin tưởng” dành cho hắn, hắn lặng lẽ lùi bước cách xa người này giờ vẫn dán chặt bên người hắn.

“Không phải ta chất vấn ngươi, ta chỉ muốn biết rõ...”

“Biết rõ cái gì? Quan hệ của ta với ả thịt thiếp kia ư? Muốn biết bọn ta có ăn nằm với nhau không hả? Muốn biết ta có chạm qua đàn bà của phụ thân mình không ư?” Đầu mày hắn nhướng lên, nhìn nàng lạnh lùng, “Cô muốn quản chuyện của ta à? Quan hệ của bọn ta thế nào thì liên quan gì đến cô? Cô có tư cách gì mà muốn biết rõ chứ?”.

“Ngươi đừng ăn nói kiêu đố với ta, ta là...”

Hắn không đợi nàng nói xong, liền cười lạnh tiếp lời, “Là dù của ta phải không? Là người mà ả tiêpr thiếp ham mê cinh hoa phú quý kia phảo đến tiếp cận ta, lẽ ra cô nên biết rõ sở thích cùng tính cách của ta rồi mới phải”.

Lời chua chát kia đâm sâu vào xương sống lạnh cứng của Đường Tam Hảo khiến nàng đau đớn vô cùng, cúi thấp đầu xống lú nhí, “Bây giờ ngươi đang thẹn quá hóa giận sao?”.

“Cô nói gì hả?” Hắn tròn tròn mắt một cách khó tin, hắn đã quá dung tún cho nàng sao? Giờ nàng không chỉ học được cách cãi bướng mà còn học luôn cả thói mỉa mai của hắn, khiếnn ngực hắn nhói lên.

“Ta nói rằng, ngươi thẹn quá hóa giận, bị người ta vạch trần chuyện xấu thì chỉ biết to mồm che giấu!” Nàng bất chấp tất cả, ngẩng đầu lên hét to với hắn.

Vì sao lại phải làm người khác đau lòng thì mới chịu được, hắn không để ý đến cảm nhận của nàng chút nào ư?

Nhey hắn đã không buồn để ý, cũng chẳng sao, không chỉ có mình hắn biết nói ra mấy lời tổn thương người khác như thế! Nàng cũng biết đấy!

“Ngươi vốn không phải là sư phụ Tề công tử mà trong lòng ta mong nhớ, người trong lòng ta nghĩ đến vốn không súc sinh như ngươi!”

“Người có giỏi thì nói cho ta biết mình chưa từng làm ra chuyện đó, có giỏi thì nói cho ta biết ngươi trong sạch đi!” Nếu là lời người khác nói nàng có thể nửa tin nửa ngờ, nhưng một câu của hắn, nàng tuyệt đối tin tưởng!

Hãy nói với nàng tất cả chỉ là hiểu lầm, nói rằng tỷ phu chỉ đùa với nàng, tỷ tỷ không hề biết chuyện trước kia thế nào, nói rằng cho dù hắn có hư hỏng cũng không làm ra cái chuyện đòi bại như vậy, nói rằng không phải vì hắn muốn tìm kích thích mà làm chuyện cảm thú như thế, nói rằng giới hạn đùa giỡn của hắn chỉ có fid mình thôi.

“Ta đã làm đấy, thì sao?”

“...” Phút chốc, con ngươi đen láy của nàng trở nên trống rỗng.

“Sao nào? Thất vọng lắm à? Cái tên sư phụ Tề công tử trong lòng cô sẽ không làm chuyện đó, nhưng ta thì làm.” Hấn nghiêng răng cười lạnh.

“...”

“Chẳng ai nói oan cho ta cả, năm mười hai tuổi ta đã to gan chạm vào thị thiếp của phụ thân mình đấy, cô còn muốn biết gì nữa không? Muốn biết là ta đã làm ra bao nhiêu chuyện thất đức nữa rồi ư? Hay là muốn biết ta đã trêu ghẹo bao nhiêu cô nương, từng có quan hệ mờ ám với bao nhiêu người rồi? Yên tâm đi, nhất định nhiều hơn hẳn cái tên sư phụ Tề công tử trong lòng cô.”

“...”

“Muốn khinh thường ta cũng được, coi ta là súc sinh cũng chẳng sao, tùy cô. Cái tên thần kinh trong lòng cô có như thế nào thì cũng mặc kệ,,, chẳng liên quan đến ta. Cô cho rằng ta sẽ để tâm mấy chuyện đó sao?”

Lúc ở suối nước nóng, nàng cũng từng hét vào mặt hấn mấy lời chói tai này.

Hấn chính là tên chết tiệt cố chấp, thẹn quá hóa giận, làm sai chuyện gì liền lớn tiếng che giấu, lên trên cao thì đầu óc sẽ choáng váng, thích tùy hứng trêu ghẹo nữ nhân. Thật xin lỗi, hấn không phải dạng nam nhân không có tí khuyết điểm mà trong lòng nàng luôn nghĩ đến, sau khi tiếp cận, biết rõ về hấn rồi, có phải nàng thấy thất vọng lắm không?

Người khinh thường hấn nhiều lắm, có thêm nàng cũng chẳng sao, nhưng

người khiến hắn từ biển mây bông bênh ngã nhào xuống vũng nước bùn là nàng người khiến hắn cảm nhận đủ hết mùi vị đau đớn của cũ ngã đó cũng chính là nàng,

Người nguy hiểm như vậy, tốt hơn hết hắn nên cách xa một chút.

Hắn dứt khoát xoay người, giật mạnh tà áo, nhanh đến mức nàng không kịp phản ứng.

Nàng ngơ ngác nhìn quanh, trước mặt đã không còn ai nữa.

Món quà hắn vừa thích thú say sưa vẫn đang trong tay nàng, nhưng những lời rủ rỉ ngon ngọt đã chẳng còn vương lại, những câu đùa cợt bên tai thoáng cái đã trôi sạch, hiện giờ luân quần trong tim chỉ là những lời tổn thương.

Mấy ngày tiếp đó, nàng bị hắn trừng phạt bằng sự lạnh nhạt đến ngạt thở.

Có lẽ nàng thực sự chưa hiểu hết về hắn, chỉ đơn phương giữ hắn trong lòng, ảo tưởng ra hình ảnh mà nàng mong đợi, nhưng càng tiếp cận thì càng không giống những gì mình nghĩ, càng biết nhiều lại càng thấy hoang mang. Nàng vẫn luôn cho rằng hắn chỉ là một người tính nóng như lửa, hay nói thẳng ra là một kẻ hắc ám hung hăng càn quấy, nhưng nàng không thể ngờ hắn lại là người lạnh lùng đến mức có thể thẳng tay đẩy người khác xuống hầm băng.

Hắn cũng không hề tìm cách né tránh nàng, con người xám tro của hắn

thỉnh thoảng cũng lướt qua người nàng, rồi trong thoáng chốc lại quét qua hướng khác. Cách hấn xem nhẹ nàng như thể hoàn toàn khác hẳn những lúc hai người cãi nhau ồn ào trước kia, dường như hấn muốn tuyên bố rằng trong mắt hấn nàng chỉ là rong rêu rơm rạ.

Nàng khiến hấn bẽ mặt, moi móc chuyện xấu khi xưa của hấn, hấn không muốn thấy nàng nữa, đó cũng là điều đương nhiên.

Nhìn thấy hấn ngồi trong đình nghỉ trưa, nàng vội tránh mặt. Thấy hấn chơi đùa cùng Thị Kiếm, Phụng Tiên, nàng đành cúi đầu lướt qua. Lúc dùng cơm nàng chỉ cũng tỳ tỳ ní chuyện hơn nữa cũng chỉ dùng tiếng địa phương, không cần biết hấn nghe có hiểu hay không, mặc kệ hấn lạnh nhạt im lặng ăn cơm.

Nàng cố gắng khiến mình trở nên vô hình, không hề tông tại trong mắt hấn, có thể trốn được thì trốn tránh được liền tránh nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc trên bàn ăn àng ngấy nhiên chạm phải ánh mắt hấn, ánh mắt phần nộ chưa đầy oán hận.

Có lẽ hấn không thích mắt đối mặt cùng nàng, thế thì nàng cứ yên phận cúi đầu ăn cơm là được.

“Phập.”

Tiếng đập đũa đầy tức tối vang lên từ trên bàn, nàng chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn, coi như mọi chuyện không liên quan đến mình mà tiếp tục ăn.

“Sao vậy? Con trai à, mấy món Song nhi chuẩn bị không hợp khẩu vị

của con sao?”

“...”

“Nhưng hình như tiểu di tử rất thích mấy món này, ăn cất lực như vậy, từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn.”

Tỷ phu cầm lấy khăn tay thường dùng đưa đến trước mặt Đường Tam Hảo, nàng chỉ biết cảm ơn rồi cúi đầu nhận lấy lau miệng.

“Người đâu, mau dọn hết thức ăn đi.”

“Dạ? Sao thế Vương gia?”

“Người không thấy nét mặt của Thế tử gia nhà chúng ta như muốn lật tung cái bàn ăn này lên sao? Chúng ta còn chưa dùng bữa xong, đừng để nó đập đổ chứ.”

“... Vâng.”

“Thị Kiếm, Phụng tiên.”

“Thế tử gia?”

“Cửu thiên tuế?”

“Không ăn nữa, chúng ta vào cung.”

“Con trai à, nghe nói ngày mai Bạch Long công tử sẽ đến kinh thành?”

“...”

“Con nhớ bảo hấn đến nhà mình chơi một lúc nhé, đã lâu không gặp, ta quả thật rất nhớ hấn.”

“... Ông nhớ hấn như vậy thì tự đi mà gọi. Tôi không rảnh rồi đi chuyên lời cho hai người.”

“Nói cũng đúng, vật để ngày mai ta đích thân mở tiệc chiêu đãi mời Bạch Long công tử đến.”

Khách quý đến cửa, trên dưới Tề Nam Vương phủ đều bận đến rồi rít.

Nhất là đường Song Thái, thân cũng là nửa chủ nhân nhà này, người mà vương gia gửi thiệp mời đến phủ chơi đương nhiên không thể xem thường.

Đường Tam Hảo cũng không biết tử phụ và Bạch Long công tử có quen biết nhau, cho nên lòng đầy tò mò, vừa giúp tử tử sắp xếp bài trí nhà cửa, vừa tán gẫu với nha đầu bên cạnh tử tử.

“Bạch Long công tử chính là tài tử đệ nhất kinh thành, là người mà thừa tướng tiền triều Bạch Phong Trữ nhận làm con nuôi sau khi cáo lão từ quan, Vương gia với Bạch thừa tướng là bạn tốt của nhau, cho nên thường xuyên gọi Bạch Long công tử đến phủ làm khách.”

“Chẳng phải Bạch công tử và Tề... công tử không hợp nhau sao?” LÀM gì có ai lại kêu đối thủ một mất một còn của con trai đến nhà làm khách chứ?

“Nghe nói cả hai vị công tử là bạn nối khố của nhau, cũng không biết tại sao đến khi vào triều rồi thì lại đối chọi nhau dữ dội vậy, mà Thế tử gia nhà chúng ta cũng thật có bản lĩnh, thẳng tay hất Bạch Long công tử ra khỏi thành. Nhớ năm đó hai người họ một người phong thái nho nhã, một người phong lưu lỗi lạc...”

“NGười phong thái nho nhã hẳn là Bạch Long công tử đúng không?”

“Sao lại thế được! Người phong thái nho nhã năm đó chính là Thế tử gia nhà chúng ta. Còn người phong lưu lỗi lạc chính là Bạch long công tử.”

“Ồ... ơ... ơ...?” Sao mọi việc lại đảo ngược đến vậy?”

“Tài tử mà! Ai mà không có máu phong lưu. Năm đó những người có thể nên mối duyên ngấn cùng Bạch công tử toàn là các cô nương kiêu kì. Còn Thế tử gia nhà chúng ta thì ngược lại, đối với nữ nhân còn chẳng buồn liếc mắt nhìn.”

Đường Tam hảo ngậy người, há hốc miệng. Giật mình nhớ đến lúc Bạch công tử đến xem mắt nàng cũng từng nói một câu thế này...

“Một tên tiêu quỷ vốn trầm tính ít lời dùng một cái lại đôi tính trở nên hạ lưu, vô sỉ, thối tha như bây giờ, nàng nói xem, như vậy có đủ khiến người ta ghét không?”

Nàng còn tưởng những lời kia đều là nói đùa, hóa ra tất cả đều là thật sao? Tề công tử trước kia quả thật trầm tính ít lời ư?

“Có điều, Bạch Long công tử từ sau khi thành thân, mặc dù không thủ thân như ngọc nhưng cũng bớt phóng túng hơn. Haizz, tiếc là Bạch thừa tướng cả đời không chịu lập gia đình, lại lo Bạch gia không có người chăm lo hương khói, nên cứ giục hai vị Bạch công tử sớm thành thân, hại bao nhiêu cô nương trong thành đến cơ hội mơ mộng cũng chẳng còn nữa. Bạch đại thiếu gia còn trẻ đã lia đời, cho nên nhiệm vụ nối dõi tông đường này đều đặt lên vai Bạch Long công tử. Mà nói nhỏ cho cô biết, kì thật Bạch Long công tử và ba vị phu nhân của hắn chính là...”

“Các người đang nhiều chuyện gì vậy?” Đường Song Thái vén màn bước đến, khẽ trừng mắt lườm nha đầu lẩm lời bên cạnh, “Vương gia không thích có người bàn tán sau lưng về chuyện của Bạch Long Công tử, người đã quên rồi sao?”

“Dạ, Song phu nhân, nô tỳ nhất thời lẩm lời, lần sau không dám nữa.”

Đường Song Thái khẽ gật đầu, ý bảo nha hoàn lui ra sau, rồi xoay người đưa bộ ấm trà trong tay cho Đường Tam Hảo.

“Muội đến mái đình giữa hồ đưa trà cho Tề Thế tử cùng Bạch Long công tử đi.”

“Tỷ tỷ à...”

“Tam nha đầu này, dạo gần đây hẳn rất lãnh đạm với muội, cứ vậy mãi thì không được đâu, muội phải chủ động một chút.”

“... Tỷ tỷ à, muội không muốn.”

Nàng không thể để Tam Hảo từ chối việc này được, liền dứt khoát đặt bộ ấm trà vào tay muội muội, “Diễm Nhi đã theo phu quân nó vào kinh rồi đấy. Nếu muội cứ yếu đuối vô dụng như vậy thì sẽ lại bị nó khi dễ nữa.”

Khay trà trong tay bỗng dung trở nên nặng trĩu.

“Nó có thể đá muội đến kinh thành, thì cũng có thể bảo cha mẹ đón muội trở về. Ngày nào muội chưa xuất giá, thì ngày đó vẫn còn phải nghe theo lời cha mẹ, muội muốn rời xa tỷ để về lại chốn xó xỉnh kia sao?”

Đường Tam Hảo run rẩy bung khay trà đến mái đình giữa hồ, đi được vài bước, từ đằng xa đã thấy dáng người cao ráo của hai vị công tử đang giăng co gì đó trong đình.

Công tử áo trắng bên tay phải cầm kiếm bạc sắc bén, công tử áo đỏ bên

trái cầm roi bạc uy nghi, y phục phát phơ tung bay trong gió.

“Cửu thiên tuế à, chẳng phải ngươi luôn tự xưng mình là Tề Thiên đại thánh sao? Lâu rồi không so tài, thật không ngờ võ nghệ của ngươi lại giảm đến mức tệ hại như vậy. Ngươi bận vợ vét của cải của dân chúng đến mức không còn thời gian vận động sao?”

“Họ Bạch kia, ta thấy ngươi mới lẻ kẻ chân nhũn thận hư, mới đến kinh thành đã vội lao vào giường vợ để ủ ấm rồi ư? Có phải sợ nữ nhân của ngươi ở khuê phòng chờ đợi đến cô quạnh, sẽ cấm sừng ngươi hay không hả?”

“Con khỉ ngang ngạnh kia, mau để lại lời trăn trối đi.”

“Tiểu gia đẹp trai hơn ngươi!”

“... Đúng là ngựa đòn mà!”

“Thì sao nào?”

“Đũng quần ngươi rách rồi kia.”

“Ngươi đi chết đi! Chiêu này dùng đến mấy trăm lần rồi, ngươi cho rằng ta còn dễ dàng mắc lừa sao!”

“Ồ ồ? Là vậy ư? Trước kia chẳng phải mỗi lần ta nói câu đó ngươi đều

ngơ ngác nhìn đũng quần mình rồi bị ta nện cho một chuỗi kiếm lăn ra bất tỉnh nữa ư?”

“Vút!” Roi bạc hung hăng vung mạnh uổng đất, cho thấy chủ nhân của nó đang hết sức uất ức bất mãn khi khuôn mặt ngây ngô của mình ngày xưa bị nhắc đến.

“Chiêu đó hết linh rồi, thế thì để ta đổi chiêu khác hay hơn nhé... Ồi? Đương tam tiểu thư, thật là trùng hợp, không ngờ ở đây cũng có thể gặp lại nàng.” Y làm ra vẻ như nhìn thấy có người đang đứng phía sau lưng hắn.

“Người muốn chết hả?”

Hết chiêu rồi hay sao mà lại cố ý dùng cái chiêu nham hiểm này! Hơn nữa, nhắc ai không nhắc, lại một phát giẫm lên hố chát nổ chôn sâu trong lòng hắn thế này.

Hắn phi người lên rồi dùng roi quất mạng xuống, không ngờ tiếng của đậu hũ quả thật từ phía sau truyền đến.

“BẠch công tử, các người đang làm gì ở đây vậy?! Đừng đánh nhau nữa!”

Khay trà trên tay nàng bị hất về phía hai người bọn họ, chân nàng đứng không vững lại vướng vào khe cầu gỗ, cả người bổ nhào về phía trước.

Đôi mắt xám tro của Tề Thiên Sanh dấy lên vẻ hoảng loạn, nhanh như cơn gió rút roi bạc trở về, giơ chân chặn ngang không cho nàng nga vào người tên Bạch Long Mã kia, người nàng vắt ngang trên cái chân dài của hắn, chỏi biết tròn mắt nhìn ấm trà nóng đang bay thẳng về phía khách quý của tử phụ.

Bạch Long công tử không hề tránh né, nhanh như chớp đưa tay đón lá ấm trà, trong tích tắc cả nước trà văng trong không trung cũng có thể hốt trở về.

“Hương trà thơm ngát. Đã phiền tam cô nương đến đây đưa trà cho chúng tôi, đúng lúc BẠch mỗ đang khát. Khi ranh này, mang chén lại đây nào.”

Nàng giật mình, ngoảnh lại nhìn về phía Tề Thiên Sanh, chỉ thấy tay phải của hắn đã chụp gọn ba cái chén ngọc trong khay của nàng, hắn liếc nàng lạnh lùng.

Hắn chụp được mấy cái chén đó từ khi nào vậy?

“Hắn vừa ném chén ngọc vừa làu bàu, “Tiếc thật, không bồng chết người cho rồi!”

Bạch Long công tử vừa nhấc tay áo lên, đã đón được cái chén ngọc mà hắn vrag ném đến, rót một li trà vào đó, “Tam cô nương à, lại đây uống trà đi, nàng còn luyến tiếc cái chân con khi ranh kia làm gì, vắt người trên đó thoải mái lắm sao?”

“À? Ta... Ta không có.” Nàng vội vàng chối rồi nhanh chóng lách qua người hắn, không dám nhìn sắc mặt của hắn, khấp khiễng bước đến trước mặt Bạch Long Mã.

“Bạch Công tử.” Nàng cúi người chào, “Thật trùng hợp, lại gặp huynh ở đây.”

Bạch Long Mã mím môi cười nhạt, rồi bông dung vươn tay ra sờ lên gò má nàng, “So với lần gặp mặt trước, dường như sắc mặt của tam cô nương đã tốt hơn nhiều. Xem ra khí hậu chốn kinh thành rất hợp với cô nương đấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta đi đến đâu cũng đều có thể quen nếp ở đó.” Nàng đang tính nhoen miệng cười đáp lại, thì bỗng dung bị người phía sau gạt qua một bên khiến nàng có chút lảo đảo, đôi gò má cũng trượt khỏi bàn tay đang vươn ra của Bạch công tử.

“Tránh ra! Đừng đứng ở đây làm vướng chân vướng tay người khác nữa.”

Ngữ khí cung rắn của Tề Thiên Sanh khiến nàng xấu hổ đứng xấn gấu áo.

Bạch Long Mã nhắm mắt thưởng thức chén trà, cười nhạt thắc mắc, “Thế tử gia Cửu thiên tuế này, sao tam cô nương lại ở chỗ của người vậy?”

Câu hỏi này khiến Đường Tam Hảo ngược mắt lên.

“Nàng ta chỉ tạm thời ăn nhờ ở đậu ở chốn này, là rong rêu rom rạ lẫn quần vương chân thôi.”

Giọng nói nhẹ nhàng lạnh như băng kia lọt vào tai nàng, xoát sâu trong đầu, khiến con ngươi nàng phút chốc như bị bóng đêm đen kịt bủa vây, không thể tìm được lối ra, nàng khó xử cúi đầu thật thấp, đến lên nhìn hắn cũng không dám nữa.

Hắn nói rất đúng, đúng đến mức nàng chẳng còn lời nào để phản bác lại, chỉ có thể cúi đầu cam chịu.

Hắn đột nhiên rút roi về không phải để bảo vệ nàng, nàng không được hiểu nhầm ý hắn.

Nàng chỉ là một nữ nhân không ai thèm lấy, không có nhà để về, là rong rêu rom rạ ăn nhờ ở đậu trong nhà hắn thôi. Hắn vốn không cần quan tâm đến nàng, cũng chẳng cần giới thiệu nàng cũng với người khác.

Nàng đương nhiên càng không có tư cách hỏi ngược lại hắn.

Nàng phạm phải mấy điều tối kị của hắn như thế còn mong chờ hắn đối tốt với mình như trước nữa sao.

“Bạch công tử, ta đi trước, hôm khác gặp lại.”

Bạch Long Mã liếc xéo Tề Thiên Sinh một cái, sau đó đưa mắt nhìn

Đường Tam Hảo, cười nói, “Được rồi, tam cô nương, hôm khác chúng ta sẽ gặp lại.

Sau khi Đường Tam Hảo rời khỏi mái đình giữa hồ, tâm tình Tề Thiên Sanh cũng chẳng thấy tốt hơn, ngược lại càng lúc càng tệ.

“Người cũng đi rồi, ngươi còn khó chịu gì nữa?” Bạch Long Mã vừa thưởng thức chén trà trong tay vừa nói, “Sao nào? Ngươi sợ ta có hứng thú với nàng ư? Ái chà... Rong Rêu rom rạ, ăn nhờ ở đậu, nghe cũng hay nhỉ.”

“Ta cảnh cáo ngươi, ta mặc xác ngươi vì sao biết nàng hay ngươi có ý đồ gì, tóm lại, ngươi không được có tình ý với nàng, tránh xa nàng ra một chút. BẮNG không, ngươi chờ ngày bị tổng cổ khỏi kinh đi!”

“Thật là buồn cười quá, tại sao bằng hữu của ta ai cũng khuyên ta phải tránh xa tam cô nương một chút nhỉ?”

“... Tên khốn Lương HẠnh Thư vì sao lại không cưới nàng?”

Bạch Long MÃ giả vờ kinh ngạc, cong môi hừ nhẹ, “Sao thế? Tam cô nương không nói cho ngươi biết ư? Nhờ ơn ngươi ban cho mà nàng bị hủy hôn ước trước mặt bao người. Bây giờ Hạnh Thư đã là muội phu của nàng rồi.”

“...”

Chuyện gì nàng cũng không nói cho hắn biết, dù chỉ là một câu trách móc hay âm ức cũng không thốt ra trước mặt hắn.

Nàng luôn mồm gọi hắn là sư phụ, đến khi bị người ta coi thường, sao lại không cho hắn biết? Xe, hắn là người ngoài sao? Hay là, ở trong lòng nàng, hắn thật sự là một tên kém cỏi, bởi vì nàng không còn trông mong gì nơi hắn nên không chịu nói rõ chuyện gì cho hắn biết.

Đường Tam Hảo thất thần bước đi trên con đường đá, làn khói trắng khẽ lách mình qua mấy phiến đá Thái Hồ đặt san sát hai bên đường. Tỷ tỷ nói, mấy tảng đá đó cần thấm nước sẽ có khói bốc lên, giá trị lớn vô cùng, hằng ngày tỷ phụ đều cho người rưới chút nước lên đó, gặp phả hôm nào trời mưa thì chẳng khác nào sương mù dày đặc khiến người ta lạc đường.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nàng xoay người lại, còn chưa kịp nhìn xuyên qua làn sương mờ để biết người vừa đến là ai, thì cả người đã bị kéo áp xuống mặt đá Thái Hồ gập ghềnh. Nàng chớp mắt mấy cái, mãi mới nhìn rõ mặt người kia.

Tề Thiên Sanh.

Hắn như đang phải chịu cơn tức giận nào đấy, cắn răng nhìn thẳng trừng nàng.

Nàng lại trêu chọc gì hắn à? Hắn mắng nàng vương chân vương tay, nàng liền tránh đi chỗ khác, sao hắn còn muốn đuổi theo mà nhìn nàng trừng trừng thế này?

“Rốt cuộc cô xem ta là gì hả?”

“Ồ... ơ... ơ...?”

"Ta không đáng tin đến thế sao? Cho nên ngay cả chuyện cô bị hủy hôn cũng lười nói cho ta một tiếng?"

Toàn thân nàng cứng đờ, rốt cuộc nàng cũng biết hắn đang nổi nóng chuyện gì.

Dĩ nhiên là hắn sẽ nổi nóng. Đây là lí do tại sao nàng không dám nói cho hắn biết. Hắn đx giúp nàng nhiều như vậy, nàng vẫn chỉ là bùn nhão không thể trát tường, không tài nào gả đi được.

Nếu như hắn biết được nàng bị hủy hôn trước mặt bao người, hắn là sẽ xem thường nàng? Nếu như hắn biết được nàng bị người ta bỏ mặc trong tân phòng, mãi đến khi bá đường mới biết mình không phải tân nương, hắn là sẽ cười nhạo nàng?

Chuyện uất ức mất mặt như thế, nàng vốn không dám cho hắn biết, lại càng không muốn để hắn cảm thât nàng là thứ phiền phức vút không ai thềm, quăng không ai nhặt.

“Dù sao bây giờ ta chỉ là súc sinh trong lòng cô, hễ thấy ta thì cô sẽ chê ta dơ bẩn rồi chạy thật xa đúng không? Không có thừa hi vọng cho tên súc sinh như ta, đúng không? Cô có khí phách, có dũng khí tự mình gánh vác hết mọi chuyện, đúng không? Trước mặt tiểu gia thì giả bộ kiên cường, còn bản thân thì tự ggặm nhấm đau thương, cô muốn tỏ vẻ vĩ đại như cả thế giới này

đang mắc nợ cô đúng không?”

Giọt nước mắt lăn dài khỏi khóe mắt Đường Tam Hảo, rơi xuống tảng đá Thái Hồ, nhanh chóng bốc hơi thành khói trắng lượn lờ trong không trung.

“

LÀ người bỏ đi trước, là người buông tay mặc kệ chuyện của ta trước, sao giờ lại hung dữ với ta?”

Hắn vươn đầu ngón tay muốn chạm vào gò má nàng, thế nhưng lại bị nàng khước từ gạt ra.

“Ta chỉ là rong rêu rom rạ tạm thời ăn nhờ ở đậu trong nhà người mà thôi, người muốn ta phải nói gì với người đây? Nói tăng ta vô dụng, bị người ta hủy hôn, người sẽ giúp ta cướp vị hôn phu của ta về sao? Nếu ta nói ra, người sẽ tin lời ta sao?”

“ ... ”

“Bản thân người có gì hơn ta? Chính miệng người nói ta không có tư cách hỏi han chuyện của người, chính miệng người nói ta là kẻ bụng dạ khó lường, chính miệng người nói muốn ta tránh xa người ra mà!”

L

àn khói bám quanh hắn bắt đầu dày đặc, lượn lờ len vào giữa hai người, khiến hắn gần như không còn nhìn rõ nàng.

Hắn cắn chặt môi, chậm rãi giữ lấy gáy nàng, rồi lặng lẽ ôm nàng vào vòm ngực cũng đang đau nhức của hắn.

Nàng nắm chặt vạt áo đỏ bóng của hắn, khuôn mặt mềm mại rúc vào trong ngực hắn, liên tục dụi nước mắt nước mũi lên người hắn, không kiềm chế được oa oa khóc lớn.

“Ta ghét Điềm Nhi, ghét cha mẹ, ghét bị bẽ mặt, ghét bản thân không có năng lực, ghét phải nói ‘được, được, được’, ghét bị người khác xem như quả bóng đá tới đá lui, ghét người bảo ta tránh xa người một chút, ghét người bảo ta là rong rêu rơm rạ.”

“Vậy ta gọi nàng là gì nàng mới hài lòng?”

Âm thanh êm ái dịu dàng đầy cung chiều bỗng nhiên tuôn ra khỏi miệng hắn, khiến cả hắn cũng tưởng mình nghe lầm. Hắn hơi cúi thấp nười, khuyên tai bằng ngọc lạnh lẽo của hắn chạm vào cổ nàng.

Đến khi đôi môi của hắn sắp chạm vào mà nàng thì nàng lại nghiêng mặt lui về phía vách đá, không muốn để mặc hắn định đoạt quan hệ giữa hai người, càng không muốn để mặc hắn khống chế cảm xúc của nàng, muốn làm gì thì làm. Không để hắn coi nàng như đồ chơi muốn đẩy nàng ra rồi lại muốn ôm chặt nàng lúc nào cũng được.

Hành động chống cự của nàng khiến đôi mày hắn nhíu lại, hắn giữ chặt tấm lưng của nàng kéo sát vào người mình, sau lưng bỗng truyền đến tiếng nói lạnh lùng.

“Tất nhiên gọi là dì út xinh đẹp rồi, chẳng lẽ con hi vọng tiểu di tử của ta bất chấp vai vế cùng còn chơi trò tình yêu sao?”

Chương 24: Màn đùa cợt của Bạch Long công tử

Typen: Thanh mạn

Tề Như Thích cười nhạt, không hề tỏ ra khó hiểu khi thấy con trai mình cùng tiểu di tử quần lầy một chỗ, tựa vào tảng đá Thái Hồ trên quý của y làm chuyện bậy bạ.

Đường Tam Hảo vội vàng chui ra khỏi lòng Tề Thiên Sanh, không màng đến tâm tư của hắn, cố tách ra xa tạo nên một khoảng cách giữa hai người, rồi nôn nóng giải thích với tỷ phu, "Muội đến đây để..."

"Là Song nhi bảo muội đến tìm Khuyển nhi và Long nhi đi dùng bữa đúng không?" Tề Như Thích không tức giận chút nào, còn tìm lí do bào chữa giúp nàng.

Đôi mày khễ nhíu lại, ông ta cố ý kéo dài giọng trưởng bối của mình, "Khuyển nhi, con có muốn ở lại dùng bữa không?"

Tề Thiên Sanh liếc xéo, không buồn mở miệng, đôi tay vẫn còn lơ lửng giữa khoảng không kia như đang lên án hành động rũ sạch quan hệ không có lấy tí khí phách của nàng.

"Nếu muốn cùng nhau dùng bữa, con nên biết điều một chút, ở trước mặt ta lật bàn, cáu gắt, hoặc làm loạn cỡ nào cũng được, nhưng đừng làm mấy việc không có phép tắc ấy trước mặt Long nhi."

Không khí có chút nặng nề, Đường Tam Bảo lén đưa mắt nhìn trộm nam nhân đang đứng cạnh mình, vẻ bi thương hờ hững như ánh lên trong đôi mắt xám tro của hắn, nhưng chỉ trong tích tắc đã lụi tàn.

Hắn không hề đưa mắt nhìn nàng lấy một cái, không nói lời nào vòng qua người phụ thân mình đi về phía cửa của Vương phủ.

"Con đi đâu thế?"

"Vào cung."

"Ồ? Không ở lại dùng cơm ư?"

Đôi môi mỏng của hắn nhếch lên như thể châm chọc, "Ai muốn ở lại làm chương mắt ông chứ?"

"Ừm, con thế nhưng lại rất biết điều đấy."

Đường Tam Hảo ở lại, ôm một bụng đầy nghi hoặc mà dùng bữa.

Tỷ phu rất kì lạ, ngay nàng cũng nhìn ra, là ông ta cố ý đuổi sư phụ Tề công tử đi. Trong bữa, ông ta không gấp những thức ăn tròn tròn cho nàng nữa mà lại không ngừng bắt chuyện với Bạch công tử, hỏi thăm tình hình của hắn lúc còn ở Tây Dư, hỏi hắn sau khi trở về có tính toán gì không, lần đầu tiên hòa nhã dễ gần như một trưởng bối bình thường vậy, thậm chí...

còn giống một người cha đang ân cần hỏi han con mình.

Nàng cắn đũa, ăn thức ăn mà chẳng cảm nhận được mùi vị.

Chẳng biết con khi kia có ăn uống tử tế không, trong cung sẽ có người chuẩn bị bữa ăn cho hấn, hầu hạ hấn ăn ngon miệng sao? Hấn sống chẳng có quy tắc, ăn qua loa cho có, đến lúc vội, ăn được một nửa liền quăng đũa chạy mất dạng, không ai để ý hay dặn dò hấn một câu, mọi người cứ theo thói quen mà tiếp tục dùng bữa.

Trong nhà không có lấy một người quan tâm hấn có về ăn cơm nữa hay không, hay về được bao lâu rồi, thích ăn cái gì. Có đôi khi thấy thức ăn đang bày trên bàn thì hấn ngồi xuống dùng bữa, có đôi khi vừa bước chân vào cửa, thấy bàn ăn đã vơi đi gần hết, hấn cũng quay đầu không ăn nữa.

Bạch Long công tử còn được đối xử hơn cả hấn, được mở hấn một bàn tiệc lớn chiêu đãi riêng mình. Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy được sự hiện hữu của hấn có chút đáng thương.

Nếu biết được nàng đang thông cảm với hấn, hấn nhất định sẽ ôm nàng khóc to.

Dùng xong bữa, tỳ phu đưa Bạch công tử đến thư phòng tiếp tục nói chuyện phiếm, tỳ tỳ thì bận bịu hầu hạ bọn họ, còn nàng thì ngồi trên ghế đá ngoài sảnh chính nhìn con đường đá uốn lượn.

Một giờ, hai giờ trôi qua, phía cuối con đường đá vẫn không có ai.

Đột nhiên trên chiếc bàn đá cạnh nàng có thêm một thanh kiếm bạc lóng lánh.

Nàng quay đầu lại nhìn, Bạch Long công tử đã ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh nàng cười nhẹ.

"A? Bạch công tử. Huynh với tỷ phu nói chuyện xong rồi sao?"

"Ừm. Cũng sắp thôi, ta thấy nàng ngồi ngây ra ở đây nên muốn đến gọi nàng thôi." Gã thấy nàng cúi đầu quan sát thanh kiếm trong tay mình, liền chìa ra cho nàng xem, "Thế nào? Nàng thích binh khí à?"

"Không không không, ta không rành mấy thứ này, chỉ cảm thấy thanh kiếm này rất đẹp."

"À, đây là vật tổ truyền của Bạch gia, là vật tiên phụ đã truyền lại cho Bạch mẫu, cầm cũng thuận tay nên tiện mang theo để chơi thôi."

"Nhìn qua có vẻ rất lợi hại."

"Món đồ chơi này lợi hại nhất ở chỗ nào, nàng có biết không?"

Nàng lắc đầu.

"Nó chính là bảo kiếm chém đôi quả tú cầu của Tiên đế đây."

"Ồ...ồ...ồ...? Vậy vị thập cửu Hoàng thúc nhân tâm kia đã dùng chính thanh kiếm này chém đôi quả tú cầu của Long cô nương đệ nhất mỹ nữ chốn kinh thành sao?"

"Ồ, hóa ra nàng cũng nghe qua cái truyền thuyết nhảm nhí kia rồi à?"

"Nhảm nhí? Là giả sao? Tôi bị lừa rồi à?"

"Tam cô nương này, mấy thứ truyền thuyết như vậy đều nửa thật nửa giả, thật thật giả giả. Quả tú cầu đúng là bị chém đôi, nhưng Long cô nương trong truyền thuyết đó...Ha ha ha, quả thật không dính dáng đến đệ nhất mỹ nữ chốn kinh thành."

"Sao có thể như vậy được?! Bạch công tử, huynh đã từng gặp người này rồi sao?"

Bạch Long Mã mím môi một cách thần bí, "Đó chính là người mà tiên phụ lúc nào cũng nhớ đến, tuy ta chưa từng gặp qua, nhưng vì người đó, mà tiên phụ cả đời chẳng buồn thành gia lập thất, còn liên lụy Bạch mỗ cùng huynh trưởng đều bị tiên phụ thúc giục thành thân sớm. Tiên phụ sợ ta và huynh trưởng đi theo vết xe đổ của ông gặp phải nữ nhân hư hỏng mà lỡ dở cuộc đời."

"Nữ nhân hư... hư hỏng ư?"

"Nàng không biết đó thôi, thứ mà vị Long cô nương kia thích không phải bình thường đâu."

"Vậy thứ gì?"

"Xem hết dâm thư cùng những thứ dâm tiện trong thiên hạ này."

"Ồ... ơ... ơ!!"

"Để nhớ người đó, tiên phụ đã cất giữ rất nhiều loại sách hay, nếu tam cô nương có hứng thú thì đến nhà ta dạo chơi một lúc đi."

"... Ô... chuyện này..." Đi nghiên cứu dâm thư sao? Giờ nàng đã bị coi là người dìm dăng hạ lưu, tạm thời không thắc mắc về trình tiết của mình, lúc này còn chạy đi xem dâm thư? Như vậy dường như không... không tốt cho lắm.

"Không trả lời ta à, không nói 'được được được' sao?"

"... Ô... Được... được... được." Chẳng phải nàng đã học được cách nói không rồi sao? Sao vừa nhìn thấy nét cười ngây ngô nhẽ của Bạch công tử thì lại không kiềm chế được mà nói ra chữ đó.

"Vậy ta chờ nàng." Gã nghiêng mặt, chống cằm cười khẽ, "Mà này, nàng đang đợi hấn hả?"

Nàng sững sốt, nhìn về phía Bạch Long công tử một cách khó hiểu.

"Chờ con khi kia ấy mà?"

"..."

"Nàng vẫn còn thích hấn à?"

Nàng cúi đầu, không thừa nhận cũng không phủ định.

"Tam cô nương, Bạch mã rất tò mò, rốt cuộc con khi đó có điểm nào vừa mắt nàng thế?"

Nàng kinh ngạc tròn mắt nhìn Bạch Long Mã.

"Có đôi khi, con người ta cũng y như truyền thuyết vừa rồi vậy, sau khi tiếp cận thì mới biết, mới phát hiện ra hấn cũng không đẹp đẽ đạo mạo như vẻ bề ngoài mà mình nhìn thấy, nếu con khi kia không phải là người tự tin, có khí phách, có thể hô mưa gọi gió như trong lòng nàng nghĩ, thậm chí trái ngược hấn với con người hoàn mỹ mà nàng vẽ ra, vậy thì nàng còn tiếp tục thích hấn nữa không?"

Nàng không phải không chú ý đến khoảng cách càng kéo càng xa này, những sừng bái mù quáng cũng đã cạn dần, hấn không còn là người mà nàng gặp ở Tây Dư nữa rồi. Không phải nàng không thấy được mấy tật xấu

như ích kỉ, ngang ngược, khó chịu của hắn, không phải nàng không cảm nhận được hắn đối với gia đình lúc nào cũng hơi hợm lạnh lùng, đối với kẻ nào cũng đều cảnh giác đề phòng.

"Nếu hắn không phải là nam nhân hoàn hảo như trong lòng nàng nghĩ, vậy thì chi bằng tam cô nương cứ phóng tầm mắt lên cao hơn một chút mà thích ta đi."

"Ồ... ơ... ơ...! Bạch... Bạch công tử!"

Lọn tóc hai bên má bị nam tử có nụ cười dịu dàng kia vờ vờ trong tay, gã không cần tốn nhiều công sức cũng có thể chọc cho nàng đỏ bừng mặt lên, "Không... Không được! Huynh là người đã có vợ rồi đấy!"

"Không phải là nàng ghét ta mà là đang ghen sao? Tam cô nương à, cự tuyệt nam nhân như vậy cũng vô dụng, nàng chỉ khiến hắn càng lúc càng hứng thú với nàng mà thôi."

Ngón tay dài đang quấn lấy lọn tóc kia chợt đặt lên môi nàng.

"Ồ!" Nàng giật mình vội lùi về phía sau, sống chết mím chặt môi

Gã bị dáng vẻ lo lắng sợ hãi của nàng chọc cho cười nắc nẻ, "Tính tình của ta tốt hơn tên kia nhiều, cũng không nhỏ nhen như Hạnh Thư, Bạch mỗ tự thấy bản thân kém cỏi không thể gánh được trọng trách làm một người chồng tốt, nhưng làm tình nhân tốt thì Bạch mỗ đây rất tự tin."

"..." Vì sao ngay cả Bạch công tử sau khi đến kinh thành cũng trở nên biến thái như vậy.

"Con khi kia đối với con gái nhà người ta vừa thét vừa gào vừa ồn ào vừa khó chịu, vừa không biết tán tỉnh lại chẳng biết săn sóc người khác, không thích hợp với tam cô nương đâu."

"Bạch... Bạch công tử, ý tốt của huynh, ta xin nhận, nhưng mà..." Nàng tâm tư trĩu nặng, đành vạch áo cho người xem lưng mà nói ra chuyện đáng xấu hổ, "Nhưng ta đã cùng sư phụ Tề công tử làm ra chuyện đồi bại, đã là tàn hoa bại liễu rồi!"

Đôi mày của Bạch Long Mã cau lại, đây đúng là cái có tốt nhất để cự tuyệt người khác, "Con khi kia đã chạm vào nàng rồi ư?"

Nàng nặng nề gật đầu, gật đầu, rồi lại tiếp tục gật đầu.

"Không hổ là cầm thú bốn mùa đều động dục được. Đã dây dưa với thị thiếp của phụ thân, giờ đến cả di mình cũng không buông tha." Gã nhún nhún vai, đôi môi cong cong, nhoẻn miệng cười như chẳng có việc gì to tát, "Nàng đang sợ chuyện của chúng ta sẽ đụng chạm đến tự tôn nam nhân của hấn khiến hấn khinh rẻ nàng sao?"

"..."

"So với việc cùng con khi kia làm ra việc loạn luân, thì thà nàng cùng ta tình tứ đi. Nếu nàng sợ hấn biết được, chúng ta có thể vụng trộm lén lút, không để cho hấn biết." Đôi mắt sâu hoắm của gã nhìn nàng một cách chăm

chú, "Tam cô nương này, Bạch mỗ đồng ý để cô bắt cá hai tay."

Như vậy cũng không để ý ư? Chẳng lẽ đây chính là tấm gương điển hình của những kẻ phong lưu phóng khoáng sao? Trong đầu Bạch Long công tử rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Ngoại tình lén lút thì tốt hơn cầm thú chỗ nào chứ?

Vẻ mặt thất vọng vì một lần nữa lại tin nhầm người của nàng vừa đáng thương vừa tội nghiệp gấp chục lần so với người bị lãng nhục, khiến Bạch Long Mã cuối cùng cũng thôi đùa cợt, nhe răng cười thành tiếng: "Ha ha! Tam cô nương, nét mặt của nàng lúc này thật là buồn cười quá, chỉ nhìn thôi cũng thấy rõ ràng trong lòng nàng đang mắng rửa Bạch mỗ là hạng xấu xa."

Gã tươi cười vỗ vỗ búi tóc trên đầu nàng, xoa đầu nàng hệt như đang dỗ con cún con mèo, "Chỉ đùa với nàng một chút thôi, đừng xem là thật".

"Chi... chỉ là đùa thôi à?" Nét mặt nàng như bừng sáng hẳn lên, vui vẻ hơn hờ!

"Hay là tam cô nương cho rằng Bạch mỗ đang nói nghiêm túc?"

"Không... không phải!"

"Ta thấy nàng cứ ngồi đây thất thần nên muốn chọc nàng cười thôi."

"Bạch công tử, trò này chẳng vui chút nào." Nàng phụng phịu.

"Vậy ngày mai nàng đến nhà ta chơi đi, ta kể chuyện cười khác hay hơn cho nàng nghe."

"Ồ... ơ... ơ...?"

"Chẳng phải khi nãy nàng đã đồng ý đến nhà Bạch mỗ chơi rồi sao? Trong nhà của ta có không ít bí mật đáng xấu hổ của con khi kia đâu, như cái giường hắn từng tè dầm này, bức họa hắn mặc trang phục nữ nhi này, rồi cả lần đầu hắn đọc dâm thư như thế nào nữa. Nàng có hứng thú muốn biết không?"

Bạch phủ là trung tâm triển lãm tuổi thơ của con khi kia sao? Đây là thú vui oái oăm của Bạch công tử ư? Thu thập tất tần tật mọi thứ liên quan đến con khi kia, rồi sau đó sung sướng thỏa mãn ngắm nhìn vẻ mặt xấu hổ của hắn?

Hắn lặng lẽ đến bên nàng, thần bí nói nhỏ vào tai nàng, "Đây là bí mật riêng của chúng ta, nàng phải lén lút đến, không được nói cho con khi kia biết".

Gần đến nửa đêm, Tề Thiên Sanh mới chịu về phủ.

Tiếng ríu ra ríu rít của Thị Kiềm với Phụng Tiên náo động cả khu vườn tĩnh lặng.

"Thế tử gia à, đói bụng quá, mình xuống bếp tìm xem có chút gì lót bụng được không?"

"Ừm, tôi cũng đói quá, Cửu thiên tuế à, tôi đi làm mì nhé, nhìn tôi vậy thôi chứ tay nghề làm mì là số một đấy."

"Thôi đi, Thị Kiềm à, đừng nói cậu tính làm món mì vụn đó như lần trước đấy!"

"Chứ sao nữa, giờ còn cơm đâu."

Tề Thiên Sanh suốt quãng đường chẳng nói tiếng nào, nhắc chân bước thẳng vào phòng.

"Thế tử gia à, ngài không ăn à?"

"Không đói."

"Sao lại không đói, Cửu thiên tuế, ngài còn chưa ăn tối mà."

"Tránh ra."

Hắn không cảm kích sự quan tâm của hai đứa nhỏ mà đóng sập cửa, vừa xoay người, trên bàn đã đặt một bát đầy cơm trắng cùng một khay thức ăn.

Hắn chậm rãi bước đến cạnh bàn, chỉ thấy một tờ giấy đặt dưới bát cơm trắng.

Trên tờ giấy đó có vẽ một cái đầu khi xấu xí cùng với mấy câu đơn giản...

Phần cho người ít cơm, dù đã nguội, nhưng người không được bỏ bữa, chịu khó ăn một ít đi.

Dì út.

Trong tích tắc, tim hắn như được rót đầy sự ấm áp, hắn ngậy ra đứng cạnh bàn lúng túng nhìn tờ giấy trong tay, không biết nên tỏ ra thế nào cho phải.

Không phải không có ai chịu nấu cơm cho hắn, không phải không có ai chịu hầu hạ hắn, Thế tử gia hắn bất cứ lúc nào cũng có thể sai hạ nhân vào bếp. Nhưng hắn không thể hạ lệnh bảo người ta làm điều thừa thãi, dạn dò lải nhải, quan tâm đến hắn như vậy được.

Cơm nguội, thức ăn cũng lạnh tanh, nhưng mùi vị lại sưởi ấm cả cõi lòng. Hắn thiếu chút nữa không khống chế được bản thân mà chạy đến phòng nàng, kéo nàng ra để hỏi xem, làm cho hắn quá nửa đêm rồi còn xấu

hồ ngòi ngân trong phòng thì thú vị lắm sao.

Chẳng phải nàng không hiểu được thú vui của nam nhân sao? Chẳng phải nàng đã xem thường hắn rồi sao? Chẳng phải nàng cho rằng hắn không còn là tên sư phụ Tề công tử khôn kiếp trong lòng nàng nữa ư? Chẳng phải nàng ghét lối sống súc sinh cảm thú của hắn lắm sao? Chẳng phải nàng không muốn dựa dẫm vào hắn, còn làm như không nhìn thấy hắn nữa ư?

Vậy vì sao còn giở trò khiến hắn không còn đường lui, khiến hắn cảm thấy cho dù đây là mưu kế tiểu nhân, cho dù nàng dùng tâm kế nhằm đạt được mục đích của mình, hắn cũng cam tâm tình nguyện đón nhận?

Miếng đậu hũ này quả thật không muối, nhưng lại có đường trong đó, hơn nữa còn ngọt đến tan cả cõi lòng.

"Dì út gì chứ, dám vẽ tiểu gia thành con khỉ à, xì! Tốt xấu gì thì cũng nên viết rằng, sư phụ Tề công tử trong lòng ta, xin huynh hãy vui lòng nhận... rõ ngọc mà!"

"Ôi trời! Thế tử gia! Hèn gì ngài cứ dẫm thẳng vào phòng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, hóa ra đã lén giấu thức ăn trong phòng! Gian trá quá! Thị Kiếm! Mau đến đây đi, Thế tử gia thật không có lương tâm, ở trong phòng ăn uống một mình này!"

"Này, tiểu tử thôi, đây là đồ nữ nhân của ta để dành cho ta, người muốn ăn sao không bảo Tiểu Thúy của người để dành cho người đi?!"

"Thế tử gia, tôi với Tiểu Thúy rất lãng mạn, không giống ngài với dì

út của ngài đâu, củi gạo khói dầu dây dưa dùng dằng!"

"Phụng Tiên này, cậu đừng có chọc Cửu thiên tuế, ngài khó chịu lại hất tung bàn ăn cho xem!"

"Yên tâm đi Thị Kiếm, Thế tử gia không nở đâu! Đúng không Thế tử gia?"

"..."

Giờ Ngọ hôm sau, Tề Thiên Sanh sai bước đến biệt viện nhỏ Đường Tam Hảo đang ở.

Nhờ sự sắp đặt của ả tiểu thiếp đây dã tâm kia, mà nàng được ở cách viện của hấn một khoảng sân nhỏ.

Chỉ cần hai ba bước là đã đến được phòng nàng.

Gia đình đang quét sân vừa thấy hấn đại giá quang lâm, lập tức bước đến chờ sai vặt.

"Thế tử gia, ngài đến đây là..."

"Khụ, nàng ta đâu rồi?"

"Ngài muốn hỏi Đường tam tiểu thư sao?"

"Thừa thãi! Tránh ra tránh ra, tự tiểu gia vào đó xem."

"Không... Chuyện đó, Thế tử gia à, hiện giờ tam tiểu thư không có trong phủ."

"Cái gì? Nàng ta đi đâu rồi?" Đồ ngốc này, không thèm nói với hắn tiếng nào liền chuồn mất? Muốn làm cái gì thế? Không coi hắn ra gì ư? Ở chốn kinh thành này nàng còn quen biết ai chứ? Dám khiến hắn hụt hẫng thế này!

"Sáng sớm hôm nay tam tiểu thư đã đến làm khách ở nhà Bạch Long Mã đại nhân rồi."

"Cái gì?" Người hôm qua còn dựa vào lòng hắn khóc nức nở, người hôm qua còn chừa cơm cho hắn, người khiến hắn trằn trọc cả đêm xem sáng nay phải chào hỏi thế nào, lại dám bỏ hắn chạy đến nhà kẻ đã ba vợ, ngoại tình có tiếng kia à!

"Ai cho phép nàng ta đi hả?"

"Um... Là Song phu nhân nói, ra ngoài kết giao bằng hữu nhiều cũng tốt, nên tam tiểu thư liền..."

Nữ nhân tráo trở lật lọng kia, quả nhiên nàng ta không hề thật lòng với hắn mà! Giờ thì sao đây?

Không cần biết người mà tử tử bảo nàng đi quyến rũ là ai, nàng cũng có thể vội vã, bất chấp tất cả mà sà vào lòng người ấy được ư?

Vứt bỏ cả sự cam tâm tình nguyện của hắn! Vứt bỏ cả tình cảm sâu nặng của hắn!

Vứt bỏ cả Đường đậu hũ của hắn!

Chương 25: Ba vị phu nhân Bạch gia

Type: Anh Anh'ss

Trong phủ bày biện đủ vật dụng liên quan đến con khỉ kia, đâu đâu cũng tràn ngập những kí ức ngây ngô, những kỉ niệm lúc ấu thơ còn chưa hiểu chuyện mà hẳn nam nhân trưởng thành nào cũng không muốn nhắc lại.

Như lúc hắn thua cược, bị bắt phải mặc trang phục nữ nhi, từ đôi mày hờn dỗi đến ánh mắt hững hờ kia đều bị Bạch Long công họa lại hết, rồi treo bức tranh ấy ngay trên tường để ngắm, thần thái dáng vẻ của người trong tranh đều sinh động như thật.

Rồi những thứ kinh điển quý giá như những cây gậy Như Ý thu nhỏ được xếp khít trên giá sách, ngay chính giữa là quyển dâm thư vỡ lòng “Cháu trai, mau lên đây” của ai đó, chính dựa vào món đồ này mà hắn đã mở mang kiến thức để làm một nam nhân thực thụ.

Lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, cái gì cũng có thể làm, đã vậy ở bên cạnh lúc nào cũng kè kè vị Bạch Long công tử có khả năng ghi nhớ tất cả mọi kí ức xấu hổ của người khác, thì trưởng thành sớm một chút cũng là lẽ dĩ nhiên.

Nhớ lại lần đầu tiên hắn xem dâm thư trong phòng riêng của Bạch thừa tướng, Bạch Long công tử còn có thể kể lại mấy câu hỏi ngốc nghếch giữa bọn họ lúc đó...

“Đây đà là gì vậy?”

“Sao ta biết được!”

“Vậy nồn nà là gì thế?”

“Thì đại loại là nữ nhân trong sách này rất béo đó mà.”

“Ý người muốn nói là, nam nhân này không có việc gì làm liền đè lên người nữ nhân kia để ăn thịt sao? Vậy nữ nhân kia là gì thế, trên người sao có nhiều thịt vậy?”

“Muốn biết thì đi hỏi phụ thân ta ấy, chỉ cần người dám là được!”

“Theo luật cũ, cược xem người nào thua người đó đi!”

“Lại muốn so xem ai đi tiêu xa hơn nữa hả? Thế thì đợi ta nhịn thêm tí nữa đi.”

“Tiểu gia muốn so ngay bây giờ.”

“Mặc kệ người, có trời mới biết người đã nhịn bao lâu rồi!”

“Thế rốt cuộc... Là ai đến hỏi Bạch thừa tướng vậy?” Đường Tam Hảo nghe kể chuyện đến mê mẩn, phấn khích, đang nghe đến đoạn gay cấn, đương nhiên rất muốn biết kết quả.

Vấn đề này rất trong sáng, nhưng nếu người nghe đầu óc không trong sáng thì rất dễ hiểu nhầm, “Tam cô nương muốn biết Bạch mỗ với con khi kia kia ai thắng cuộc... hay là muốn biết giữa hai người bọn ta ai tiểu xa hơn hả?”

“Ồ... ơ... ơ...! Hẳn là... sư phụ Tề công tử.”

“Hả? Vì sao? Tam cô nương không nên khinh thường Bạch mỗ như thế.”

“Bởi vì bé trai nhịn lâu quá có thể tiểu rất xa, chẳng phải hẳn đã nhịn lâu lắm rồi sao?” Ưỡn ngực hóp bụng, ra sức mà tiểu, thử hỏi ai có thể thắng được chứ?

Con khỉ kia... có phải thật là đã chạm vào nàng ta rồi không? Sao lại có câu trả lời thuần khiết đáng yêu đến vậy? Muốn làm nổi bật việc gã đường đường là Bạch Long công tử mà trong đầu chứa đầy rác rưởi à? Nhưng nếu không phải bị người ta chạm qua, vậy thì một cô nương bình thường có gì lại tự hủy đi trong sạch của mình chứ?

Gã giấu kín suy nghĩ của mình, nét mặt vẫn tươi cười không hề thay đổi. Nàng lại vân vê gấu áo, hệt như có chuyện muốn nói mà chưa thể nói ra.

Nhìn quyền dâm thư trong tay cùng bức tranh mỹ nữ hờn dỗi treo trên

tường, rốt cuộc nàng cũng không nhìn được mà mở miệng hỏi, “Thật ra huynh rất thích hẳn, phải không?”

Bạch Long Mã bị câu hỏi kia làm cho sững sốt, lại một lần nữa cố giấu thật kín tâm tư của mình, “Đến nàng cũng cảm nhận được ư?”

“Quá rõ rồi còn gì, huynh cất giữ tất cả những thứ của hẳn như bảo bối thế này, lại còn tỉ mỉ nhớ rõ từng chuyện giữa hai người, vì huynh thích hẳn nên mới trưe chọc bắt nạt hẳn, có đúng không?”

“Haizz, Tam cô nương quả thật rất tinh tế thông minh, nhưng con khi kia lại khăng khăng không nhận ra, còn không ngừng làm tổn thương Bạch mỗ, ngay cả ca ca của Bạch mỗ cũng bị hẳn hại không ít.”

“Ca ca của Bạch công tử... chẳng phải đã qua đời rồi ư?” Lúc nàng vừa vào thành có nghe nhắc đến chuyện này.

“Đúng vậy, nàng nghĩ xem là do ai hại?”

Ý cười trong mắt gã chợt tắt.

Đường Tam Hảo còn chưa kịp mở miệng hỏi, tên gia nô bên ngoài đã gõ cửa, cúi đầu bẩm báo: “Chủ gia, bên ngoài có rất nhiều người đem quà đến biếu, ngài xem có nhận hay không?”

Như đã đoán trước, đôi mày Bạch Long Mã nhíu lại, hừ một tiếng, “Quà

biếu à? Đi thôi, ra ngoài xem thứ nào”.

Trong thành Lâm Dương, nhắc tên Bạch gia, có khối người vừa ao ước vừa tiếc thương.

Ao ước chính là, hai đời Thừa tướng, người người kính trọng, Hoàng đế sủng ái, cả nhà vinh hiển.

Tiếc thương chính là, cho dù Bạch gia giàu có như vậy, chung quy cũng chạy không thoát câu tục ngữ “không ai giàu ba họ”.

Bạch Phong Trữ trước kia tuy là người ngoại tộc, nhưng đã cúc cung tận tụy vì triều đình Trung Nguyên, bận bịu đến độ ngay cả hôn sự của bản thân cũng không màng đến, lúc về già chỉ nhận hai đứa trẻ về nuôi.

Vậy thì tại sao Bạch gia lại sa sút như vậy?

Là do con cháu bất hiếu, ăn bám cha mẹ, vô công rồi nghề, ham mê hưởng lạc, miệng ăn núi lở ư? Hay là do đời sau vô dụng, không thể thừa hưởng hết tài đức của tiền bối, không có chí tiến thủ, chơi bời lêu lổng, tầm thường vô tích sự?

Tất cả đều không phải.

Thừa tướng Bạch Phong Trữ là người vô cùng thâm hiểm, cách dạy con cũng rất nghiêm khắc, một khi đã ra tay dạy dỗ thì cho dù đứa trẻ kia có tư

chất kém đến đâu cũng có thể đào tạo thành người có tài.

Đại công tử Bạch Cổ Tấn, chức quan Thừa tướng, phò trợ Tiên đế, là người chính trực ngay thẳng, chấp pháp nghiêm minh, đến độ Thái hậu cũng phải nể y vài phần.

Tiểu công tử Bạch Long Mã, chức quan Hữu đô Ngự sử, thông thạo sách luật, văn võ song toàn không gì không biết, ngoại trừ chuyện tình cảm cá nhân có chút hỗn loạn, thì quả thật không tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào khác của vị công tử phong lưu này.

Nhưng chỉ tiếc người tài đức vẹn toàn như thế lại đắc tội Thái hoàng Thái hậu, cả hai đều bị trục xuất khỏi triều đình, đại công tử buồn bực mà chết, còn tiểu công tử lại bị đuổi khỏi kinh thành.

Cũng giống như nhiều gia đình sa sút khác, từ đó về sau Bạch gia không gượng dậy nổi, khó có ngày quay lại.

Nhưng do ý trời hay do lòng người thay đổi, trong nháy mắt, thế lực triều đình biến đổi, Bạch Long công tử lại quay về kinh thành.

Trước cánh cổng vốn vắng lạnh như chùa Bà Đanh giờ lại đông người như trẩy hội.

“Thời nay tình người vốn dựa theo thế lực, nếu không có thế lực, thì tình người cũng bạc bẽo. Tam cô nương, thật là xấu hổ, lần đầu nàng đến nhà Bạch mỗ chơi, lại để nàng chứng kiến cảnh tượng khó coi này.”

Bạch Long công tử cầm danh sách quà tặng trong tay, nhìn mấy xe quà trước mắt lắc đầu thở dài.

“Tam cô nương này, nàng thử nhìn xem, chỗ này không chừng sẽ có thứ nàng thích đấy. Nếu nàng để ý thứ gì cứ nói ra, Bạch mỗ sẽ tặng nàng.”

“Ồ không cần đâu!” Nàng lắc đầu nguầy nguậy tỏ ý khước từ.

“Không cần ư?” Trong mắt Bạch Long Mã dấy lên ý xấu xa, nhìn nàng nói, “Không phải đồ của người trong lòng nàng tặng, nên nàng không vui chứ gì?”

“Không không không, ta thật sự không có ý đó.”

“Vậy là do Bạch mỗ không đủ tư cách tặng quà cho tam cô nương ư?”

“Không không không, Bạch công tử, huynh hiểu lầm rồi!”

“Hay là tam cô nương ghét Bạch mỗ, cảm thấy ta dễ dàng tặng quà cho nữ nhân như vậy thì hẳn là người không nghiêm túc?”

“Không... Không phải vậy! Mấy... mấy thứ này đều là đồ đút lót, tôi không muốn cất giữ tang vật đâu, sẽ bị bắt đó.” Đứng ép nàng nói ra mấy lời thẳng toẹt khó nghe thế này chứ, gã đút lót nàng để nàng giả vờ như không thấy, kéo nàng vào chia của để nàng vờ như không biết gì hết! Nàng cũng sẽ

không chạy đi mật báo, gã cần gì phải mua chuộc nàng như vậy chứ!

“Phụt! Ha ha ha ha ha! Tam cô nương à, lí do cự tuyệt nam nhân của nàng sao mà đáng yêu quá!” Gã dở khóc dở cười, mắt phượng khẽ liếc, nói thẳng ra suy nghĩ xấu xa của mình, “Nếu là đồ con khỉ kia tặng, nàng cũng không nhận ư? Tiền tham ô của con khỉ kia nhiều tới mức mười cái đầu cũng không đủ đền đâu”.

“ ... ”

Nàng nhếch môi cười gượng khiến đôi mắt đang ngập ý cười của Bạch Long Mã cũng phải rũ xuống, gã im lặng không nói tiếng nào, mãi một lúc lâu sau, mới đột ngột chuyển chủ đề, “Tam cô nương có muốn đi gặp mấy vị phu nhân của Bạch mã không?”.

“Hả?” Gã sợ mấy vị phu nhân hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ nên muốn giới thiệu cho nàng biết sao? Được đấy được đấy, vậy ắt sẽ tránh khỏi hiềm nghi, “Được được được”.

Ba vị phu nhân Bạch gia dáng vẻ xinh xắn dịu dàng, khí chất hơn người, là hình mẫu tiêu biểu của tiểu thư khuê các, tất cả đều đúng như những gì nàng nghĩ, trừ một việc – đó là cách xưng hô của các nàng đối với phu quân của mình rất quái lạ.

“Nhị đệ, hiềm khi thấy đệ đưa nữ nhân về nhà, lần này có phải nghiêm túc không đấy?” Đại phu nhân nhướn mày bước đến quan sát búi tóc tròn vo trên đầu nàng.

“Đây là tình nhân của Long nhi ở Tây Dur đó ư? Không xứng gì hết.”
Đôi môi nhị phu nhân cong lên có vẻ không hài lòng.

“Tiểu Long à, ít ra đệ cũng phải tìm người khi đứng cạnh chúng ta cũng không bị lạc lõng chứ? Nhìn xem, đây là gì vậy? Hạ tiêu chuẩn của chúng ta xuống thấp tahr hại thế này.”

“Ba vị tẩu tẩu*, khó khăn lắm tiểu đệ mới mời được cô nương này về nhà mình đây, mấy tẩu cứ khó khăn như vậy là muốn tiểu đệ cả đời ở vậy cả đời sao?” Bạch Long Mã dờ khóc dờ cười thờ dãi.

(* Tẩu tẩu: chị dâu)

“Bạch... Bạch công tử, huynh mới gọi nương tử của huynh là... tẩu tẩu ư?!” Hóa ra việc vai vế loạn xạ không chỉ là chuyện ở nhà nàng, mà là thú vui nhỏ bất cứ hộ nào trong kinh thành cũng thích sao?

“Nương tử? Long nhi, đệ vẫn chưa nói chuyện của chúng ta với tiểu muội này sao?”

“Còn chưa kịp mở miệng thì nàng ta đã cự tuyệt đệ rồi, cho nên đệ muốn nhờ mấy tẩu đỡ lời giúp đây này.”

“Ai da, tiểu Long nhà chúng ta đúng thật là một vị phu quân tốt, tiểu muội không biết đệ ấy yêu thương mấy vị nương tử chúng tôi nhiều đến nhường nào đâu. Hi hi!” Tam phu nhân vừa tỏ vẻ như trêu đùa, vừa chọc chọc vào búi tóc tròn vo ngô nghê kia.

Mây lời bông đùa càng nói càng lắm nghĩa kia chỉ khiến Bạch Long Mã phải lắc đầu khẽ cười, sau đó gã đưa mắt nhìn về phía Đại phu nhân – người đứng đắn và nghiêm túc nhất.

Đại phu nhân như thấu hiểu lòng người bước đến trước mặt Đường Tam Hảo nở nụ cười hỏi thăm, “Cô nương họ gì?”

“A... Muội, muội họ Đường.”

“Đường cô nương cũng biết việc ‘đệ thế huynh tẩu’ rồi chứ?”

“O... ơ... ơ...?” Đó là gì vậy?

“Phu quân chúng tôi mất sớm, lúc lâm cung có ủy thác, khăng khăng muốn nhị đệ dựa theo phong tục của người ngoại tộc, đệ thế huynh tẩu, thay huynh trưởng chăm lo cho nửa đời sau của ba chúng tôi. Hi vọng Đường cô nương bỏ qua cho tập tục xấu này của người ngoại tộc chúng tôi.”

Đệ thế huynh tẩu? Cho... Cho nên, ba vị phu nhân này không phải là nuwongt ử của Bạch công tử, mà là tẩu tẩu lúc trước của gã ư? Bởi vì đại ca đã qua đời nên phải lấy hết bọn họ ư? Vai vế trong nhà gã còn loạn luân lí hơn nhà nàng nữa.

Nhưng loạn thì loạn, bọn họ loạn thì liên quan gì đến nàng? Nàng có gì tốt mà đi để ý người ta? Nàng cũng không phải là người gìn giữ nền nếp xã hội, không khéo còn là phần tử tệ hại nhất trong số đó nữa kia.

Mọi người đều đang bước chung trên một con đường, nghĩ đến đó, nàng liền gãi đầu cười ngây ngô, “À à, không sao, mọi người không để ý chuyện đó đâu, ‘đệ thế huynh tâu’ rất tốt”.

“Đường cô nương quả là một nữ nhi hiểu chuyện, mắt nhìn của nhị đệ không tệ đâu!” Đại phu nhân mỉm cười hài lòng, nhưng nhị phu nhân lại có vẻ không vừa ý.

“Không ngại ư? Đến cả việc này mà cũng không để tâm? Không thể nào, nàng ta có phải nữ nhân không? Đã là nữ nhân thì chắc chắn sẽ để ý, ta không tin trên đời lại có nữ tử hào phóng đến vậy, cả ta trước khi vào cửa cũng đã đắn đo rất lâu! Nếu nàng ta không ngại thì để nàng ta làm bé đi!”

“Ồ... ơ... ơ...?” Tại sao tự dưng lại bắt nàng đi làm tiểu thiếp? Chắc hẳn có nữ nhân nào lại đi cưỡng đoạt dân nữ như ba vị này hết!

Ba vị phu nhân đã vứt sạch phong thái tiểu thư khuê các của mình mà ríu ra ríu rít, ồn ào nhốn nháo, dọa cho Đường Tam Hảo suýt phải quay người bỏ chạy, may thay Bạch công tử kịp thời nhẹ nhàng cất giọng, xung quanh mới yên tĩnh trở lại...

“Các tâu tâu, đừng bắt nạt nàng ấy, đệ không nỡ.”

Câu nói mập mờ kia khiến đầu Đường Tam Hảo giăng ra một dấu chấm hỏi to đùng, mãi đến khi được Bạch Long Mã tiến ra ngoài phủ, nàng mới đoán ra được Bạch công tử giới thiệu mấy vị nương tử với nàng là có ý gì. Gã muốn nàng chuyển lời đến con khỉ kia, gã cùng phu nhân của gã không phải là quan hệ như hấn nghĩ, vì bất đắc dĩ nên mới lấy người ta về đúng

không?

Ba chữ “được được được” này của nàng không thể bao dung đến mức đó!

Không... Không được! Nàng không có bản lĩnh đó, mấy chuyện mai mối, chuyện lời như thế nàng không làm được!

“Hôm nay chuyện phiếm đến đây thôi, Bạch công tử, ta đi trước đây.”
Đừng nhìn nàng tha thiết như vậy chứ! Đừng ép nàng mà!

Gã không lên tiếng trả lời, chỉ mỉm cười nhìn nàng thật lâu.

“Vậy... hôm khác gặp.” Nàng thấy gã không đáp lời, liền muốn nhân lúc này rời khỏi, gót chân còn chưa kịp nhích thì khuỷu tay đã bị níu ngược trở lại.

“Tam cô nương, việc ta đang giải thích với nàng, nàng không nhìn ra sao?”

“Ta, ta đương nhiên biết huynh đang giải thích với ta, nhưng mà sư phụ Tề công tử hấn...” Người hấn thích là nữ nhân? Có đúng không? Có phải không? Hấn thật sự thích nữ nhân sao? Nhưng rõ ràng hấn rất thích trêu chọc Bạch công tử mà, rõ ràng cả hai cũng không thù hấn đến mức không đội trời chung, vậy mà còn kiếm cớ không dùng bữa chung với nhau, cố né tránh tình cảm không được tự nhiên mà bọn họ đã nhận ra từ lâu.

Cho nên, nói không chừng hai người bọn họ sẽ... không... không được đâu!

“Con khi kia không đáng yêu, cho nên ta muốn dừng chuyện thăm mền hẳn lại, chuyển sang người khác.”

“Ồ... ơ... ơ...? Huynh không cần hẳn nữa sao?” Tình địch nặng kí nhất đã chịu gác chuyện yêu mền hẳn sang bên, lúc này nàng có thể gian trá cười sáng khoái, “Vậy muốn chuyển sang đối tượng nào?”. Chỉ cần không phải sự phụ tề công tử là được, bất kể Bạch công tử có thích nam nhân nào đi nữa, nàng cũng có thể nhiệt tình giúp đỡ...

“Nhưng trong lòng người đó đã có kẻ khác rồi.”

“Người đó kết hôn rồi sao?”

Gã lác đầu.

“Vậy thì đã sao, chỉ cần người ta chưa thành thân là được, cho dù trong lòng có đối tượng khác cũng có thể đoạt về!” Đó chính là điều mà sư phụ Tề công tử đã dạy nàng.

“Nàng cho rằng ta nên đoạt người ta về sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi, cứ tận sức chém giết đi!” Tốt nhất là tranh đoạt đến mức bận tối mắt, không còn thời gian nghĩ đến người tình cũ.

“Nếu tam cô nương đã nói thế, vậy thì được rồi, nàng chịu khó ở bên con khi kia vài ngày, Bạch mỗ sẽ đến đoạt nàng.”

“Không, Bạch công tử, ý của ta là...”

“Con khi kia không làm nên trò trống gì, nhưng ta thì khác, ta có thể trở thành người mà tông lòng cô nương mong muốn.”

“Bạch công tử, ta...”

“Bạch mỗ không tham lam, chỉ cần có người quan tâm lo lắng ta đã dùng cơm chưa, ta đã thấy thỏa mãn rồi. Chúng ta hãy cùng chờ xem.”

“Bạch công...”

“Rầm.”

Cánh cửa của Bạch phủ đóng lại.

Đường Tam Hảo đứng ngây người trước cửa với vẻ mặt sợ sệt.

Nàng vừa mới được người ta thổ lộ ư? Nhưng sao lại cảm giác như mình vừa bị người ta cự tuyệt rồi đá thẳng ra cửa thế này?

Cửa phủ Bahcj gia đóng kín, Bạch Long Mã tựa vào cạnh cửa, đầu vẫn chưa quay lại nhưng miệng đã cười lạnh mà nói với người phía sau: “Hoàng thượng à, ngài một mình trốn ra khỏi cung như vậy, muốn hạ quan ghi sổ tấu tội ngài sao?”.

“Đó là nữ nhân mới xuất hiện bên cạnh Tề Thiên Sanh đúng không? Chẳng trách người lại có hứng thú với người đó như vậy, xì! Thay vì lãng phí thời gian trên người nữ nhân, chi bằng nghĩ xem có cách nào giúp trẫm lật đổ Tề Thiên Sanh không. Ngày nào hắn vẫn còn trong triều, thì ngày đó Thái hoàng Thái hậu vẫn sẽ nắm rõ nhất cử nhất động của trẫm!”

“Chậc chậc, mấy chuyện liên quan đến nữ nhân như vậy tiểu quý ngài không hiểu được hết đâu, Tề biểu ca của ngài vì nàng ta mà thần hồn điên đảo, ta đoạt nữ nhân của hắn, ngài nói xem con khỉ kia sẽ tức tối đến mức nào?”

“Nếu người thật sự muốn trả thù việc hắn buộc tội ca ca người thì nghiêm túc một chút cho trẫm, trẫm không có hứng thú với việc con khỉ đó sẽ giận dữ tức tối thế nào. Đúng rồi, người có biết vị... tam tiểu thư nào không?”

“Ừm? Chuyện gì?”

“Hôm qua trong lúc ngủ mê, Lương Thái phó đã gọi tên nữ nhân đó. Thấy y ngày nhớ đêm mong, trong lòng mãi vẫn vương nên trẫm quyết định phải tìm bằng được nàng ta đem đến làm quà ra mắt ân sư!”

Bạch Long công tử nhú mày, khóe môi hơi nhếch lên, không thành thật

mà đáp lời...

“... À... Thật không may, hạ quan không biết.

Chương 26: Muội phu đến kinh thành

Type: Khánh Trần

Ngay đầu ngõ cổng của Bạch phủ có một tấm bia Tiên đề ban cho Bạch thừa tướng, thấy bia đá ấy quan văn phải xuống kiệu, tướng võ phải xuống ngựa.

Đường Tam Hảo chẳng phải quan văn cũng chẳng phải tướng võ, nhưng vì cỗ kiệu đợi ở tít xa ngoài ngõ, nàng đành tự đi bộ qua.

Cũng sắp đến giờ dùng cơm tối, nàng không dám đề tử tử và tử phu phải đợi mình, liền rảo bước chạy như bay qua ngõ cổng kia, mặc kệ chân váy bám đầy bụi đất. Lúc nàng đang định rẽ qua một khúc cua, thì bất chợt giọng nói yêu kiều mang chút nũng nịu của Đường Tứ Diễm lọt vào tai nàng.

"Diễm Nhi không đi nổi nữa, sao lại đặt kiệu ở tít ngoài kia còn chúng ta phải tự đi bộ vào, bằng hữu của chàng cũng thật phách lối! Rốt cuộc thì quan phẩm của y cao đến đâu chứ?"

Công tử áo xanh đứng bên cạnh vẫn hững hờ không lên tiếng, lạnh lùng nhìn Đường Tứ Diễm đang ngồi xổm bên đường làm nũng không chịu đi tiếp, y nghiêng người, khoanh tay đứng nhìn.

"Này! Chàng đúng là đầu gỗ mà! Thấy thê tử mình bị hành xác mệt thế kia mà vẫn đứng khoanh tay xem như không có gì à?"

"..."

"Lương Hạnh Thư! Đủ rồi đây! Điềm Nhi là người mà chàng cam tâm tình nguyện lấy về, tại sao từ sau khi thành thân chàng cứ dùng khuôn mặt lạnh như tiền đó để đối diện với Điềm Nhi?"

"Ta không hề cam tâm tình nguyện dắt cô theo. Nếu cô thấy mệt, để ta bảo người đưa cô về phủ trước, ta sẽ tự đi một mình" Giọng nói ấy vừa trong vừa lạnh đến tê người

"Không cần! Chàng bỏ mặc thiếp ở trong phủ lạnh lẽo, ngày nào cũng đi theo tên ranh kia, chẳng biết là bận bịu gì nữa! Chăm sóc trẻ con thú vị hơn ở cạnh Điềm Nhi sao? Hôm nay chàng cũng vội vội vàng vàng chạy đến đây đón nó!"

"Cô có biết bản thân mình đang oán giận ai không hả?" Con người đen co lại, giọng nói trầm u ám mang theo lời cảnh báo nặng nề.

Đường Tứ Điềm cứng người lại, đôi môi run run, đương nhiên nàng biết mình đang oán giận ai rồi, chính là đương kim Hoàng đế... Nhưng nàng được nuông chiều từ bé, cha mẹ xem nàng như bảo bối mà nâng niu dỗ dành, sau khi đến kinh thành thì gặp hết quy tắc này đến quy tắc kia, chẳng ai thèm chú ý đến cảm nhận của nàng. Ngày nào phu quân cũng vào cung từ sớm, đến lúc quay về phủ Đế sư được Hoàng đế ban cho thì ngay cả cửa phòng của nàng y cũng lười gõ.

Y cứ hoãn trì mọi việc không chịu vào kinh, nhưng tam biểu tỳ vừa đến kinh thành chưa được bao lâu, y lại đội nhiên bảo muốn đến kinh thành

nhậm chức. Đến kinh thành rồi, ngày nào cũng như bị ma nhập mà trốn tránh ánh mắt dò xét của nàng, ai biết được y ở ngoài làm những chuyện gì chứ, dù gì giờ đây bọn họ cũng ở cùng thành Lâm Dương, không biết có lén lút gặp mặt sau lưng nàng hay không!

"Điềm Nhi cũng hết cách rồi nên mới nói vậy, ai bảo tình nhân cũ của chàng cũng vào kinh thành ngay lúc này cơ chứ, không theo dõi chặt chẽ một chút sao được? Bằng không để Diềm Nhi viết thư cho cha mẹ, nhờ họ gọi tam biểu tử về Tây Dur là xong chuyện, tránh cho Diềm Nhi khỏi phải nghĩ ngợi lung tung, đồng thời cũng tránh cho Lương ca ca chàng thấy bất tiện khi lỡ gặp tử ấy. Phu quân vốn không muốn gặp lại tử ấy mà, có đúng không?"

Đôi con ngươi đen chột nheo lại, đôi tay đang đặt sau lưng cũng siết chặt hơn.

"Phu quân à", nàng ta ngồi xôm trên mặt đất, vươn tay ra trước mặt y làm nũng nịu, "Điềm Nhi không đi nổi nữa, muốn được chàng bế cơ"

"..."

Rốt cuộc Lương Hạnh Thư chùn lòng, liền cúi xuống kéo Đường Tứ Diềm lên ôm ngang người, nàng ta sợ hãi thét lên một tiếng, còn y thản nhiên nhìn sang chỗ khác, cất bước đi về phía Bạch phủ.

Đường Tam Hảo đang trốn ở một góc cuống cả lên, run rẩy quay đầu muốn bỏ trốn, nhưng Bạch phủ chỉ có một ngõ này, lùi lại hay tiến lên đều là ngõ cụt, trước mắt chỉ có con đường duy nhất này thôi, chẳng lẽ nàng đành phải mặt dày chạm mặt họ sao?

Lương Hạnh Thư càng lúc càng tới gần góc cửa này, mỗi bước đều vang lên ong ong trong tay nàng, nàng nhắm chặt mắt lại, nép sát vách tường hít sâu một hơi, chết thì chết! Cùng lắm thì nàng dừng cảm hi sinh, để muội muội và muội phu giết chết trước cửa Bạch phủ vậy!

Cuộc chạm trán gượng gạo trong dự liệu của nàng lại không hề xảy ra, mà đập vào tai nàng là tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa truyền đến.

Tiếng vó ngựa? Chỗ này sao lại có tiếng vó ngựa được? Đây là nơi Hoàng đế lập văn bia đó!

Lòng hiếu kì chợt nổi lên, nàng mặc kệ ngại ngùng xấu hổ mà mở mắt ra.

Chỉ thấy cát bụi mù mịt, rồi một con ngựa cao to sắc lông đen tuyền đứng chắn trước mặt nàng. Bụi mù tung cao văng vào mặt khiến nàng không chịu được mà ho liên tục.

Đến khi cát dần rơi hết xuống, nàng mới thấy được vẻ mặt tối sầm cùng nụ cười chua chát của Tề Thiên Sanh, hắn một tay giữ chặt dây cương, từ trên cao nhìn nàng, rồi ung dung giễu cợt, "Di à, nhà tên họ Bạch chơi vui đến thế ư? Vui đến mức khiến di lưu luyến không muốn về nữa sao?".

"Tề..." Nàng đang tính mở miệng, chợt nhớ còn có người khác ở đây, vội vàng ngậm chặt, nhưng tiếc rằng đã không kịp nữa rồi. Tề Thiên Sanh chợt rời mắt về phía bên cạnh, đôi mắt xám tro bắt gặp hai người kia liền nheo lại hết sức nguy hiểm.

Còn Lương Hạnh Thư dù chứng kiến cảnh náo loạn của Tề Thiên Sanh, nhưng lại luôn chỉ luôn chú ý đến Đường Tam Hảo nãy giờ vẫn đứng run rẩy bên góc tường, lòng y chột căng thẳng, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường cùng căm thù đối diện với cái nhìn xoi mói chẳng tốt lành gì của Tề Thiên Sanh.

"Tề Thế tử, là do người đọc không hiểu chữ khắc trên bản bia hay là do mắt người có tật, đây không phải là nơi người có thể tùy tiện cưỡi ngựa xông vào".

"Hừ! Người là ai chứ, chẳng qua chỉ là một gã phu tử mà hoàng gia mời đến thôi, Thái hoàng Thái hậu mời người đến để dạy Hoàng thượng, chứ không phải đến dạy tiểu gia."

"Lâu ngày không gặp, người vẫn lưu manh vô lại như xưa, dốt nát kém cỏi lại ngang ngược không biết lí lẽ."

"Lương Thái phó sao mà khách khí thế, dù tiểu gia mang tai mang tiếng thế nào cũng không bì kịp với người, tay ôm muội muội nhưng lòng lại nghĩ đến tỷ tỷ, quả là nam nhân chân chính hiếm thấy trên thế gian này."

Bị người ta chọc vào điểm yếu, Lương Hạnh Thư liền dờn ánh mắt phức tạp về phía Đường Tam Hảo.

Mấy ngày không gặp, y cũng không lường được mình sẽ chạm mặt nàng trong tình huống này. Quả nhiên nàng vừa đến kinh thành liền vội vàng qua lại với tên Tề Thiên Sanh kia, hoàn toàn không bận tâm đến y đang phải khổ sở thế nào ở Tây Du.

Đường Tam Hảo nghiêng đầu tránh né cái nhìn soi mói của Lương Hạnh Thu, nhưng bộ dạng khúm núm lúc nãy của nàng lọt vào mắt Tề Thiên Sanh lại biến thành dáng vẻ chột dạ rất gai mắt.

Hắn lạnh lùng cười, "Đây là lí do vì sao hôm nay cô đến Bạch phủ?".

Nàng bị lời kia đâm vào tai, liền ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt xám tro đầy mĩa mai khinh miệt của Tề Thiên Sanh.

"Trong lòng không bỏ được y, nên mới lên tới đây để gặp y ư? Chắc chắn, cũng thật là không đúng lúc, người ta đang dẫn theo thê tử đến thăm nhà bạn cũ kia."

Rốt cuộc hắn ngu xuẩn tới mức nào mới bị nàng làm cho cảm động đến chết đi sống lại như vậy chứ? Thủ đoạn hành động của nàng vòn không có lấy nửa phần thật tình, tất cả đều là giả, bày ra cho hắn xem. Hắn căn bản chỉ là quân cờ, là công cụ để nàng bay cao hơn mà thôi, cho nên nàng mới lên lút đến Bạch phủ để gặp Lương Hạnh Thu.

Hôm đó nàng đã kêu gào cái gì với hắn nhỉ? Là muốn hắn giúp nàng đi cướp tên khôn họ Lương kia về.

Từ đầu đến cuối nàng vốn không quên được tên ngọc kia. Hiện giờ y đã đường đường chính chính vào kinh thành, còn làm Đế sư cho Thiên tử nữa, cho nên nàng muốn nói là tình xưa với y sao?

Không có cửa đâu!

Hắn một tay siết chặt dây cương, tay kia vươn ra kéo Đường Tam Hảo lên ngựa, giữ chặt lấy cổ nàng, rồi cúi xuống cắn.

Dấu răng hằn sâu trên cái cổ trắng nõn kia như là sự trừng phạt mà hắn dành cho nàng, nàng rên lên rụt cổ lại, hắn không cho nàng cơ hội trốn tránh, nướng mày nhìn về phía Lương HẠnh Thư. Hắn muốn y thấy được, miếng đậu hũ này hiện giờ đang ở tổng lòng ai, bị ai chạm vào, hắn có thể đùa giỡn trên chọc nàng bất cứ lúc nào hắn muốn!

“Tề Thiên Sanh, ngươi đừng ức hiếp người quá đáng!” Lương Hạnh Thư rút cuộc cũng không thể nhẫn nại được nữa, thả Đường Tứ Diêm còn chưa hoàn hồn trong tay mình xuống rồi vội vàng vọt đến phía trước con ngựa đen “Mau buông tam tiểu thư ra!”.

“Làm gì thế? Muốn diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt tiểu gia ư? Nàng không nói cho người biết lúc trước chỉ là ta nhường người thôi sao? Bằng không, người cho rằng người có bản lĩnh cướp được nữ nhân từ trong tay tiểu gia sao?” Ngực hắn vừa trống rỗng vừa đau đớn, những lời hắn vừa phun ra chẳng khác nào nhát dao cứa sâu vào lòng kẻ đang đứng trước mặt.

“Tề Thiên Sanh, rồi sẽ có một ngày ta trả lại cho người những gì người đã làm hôm nay!”

“Hừ! Thế thì cứ đợi đến ngày đó hắn nói.” Hắn không thèm để ý, khước miệng nhếch lên một cách tà ác rồi đưa lưỡi liếm lấy cổ của Đường Tam Hảo, nhẹ giọng rử rĩ bên tai nàng. “Cho dù trong lòng cô có nam nhân khác cũng phải giấu thật kỹ cho ta, người mà tử tử cô muốn cô quyến rũ là tiểu gia

chứ không phải là tên gốc họ Lương kia”.

Hắn giật mạnh dây cương, quay đầu ngựa kiêu ngạo rời khỏi, để lại một đám bụi mù mịt, mặc kệ Lương Hạnh Thư đang đứng đó nghiến chặt răng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc dừng lại trước phủ Tề Nam Vương, Tề Thiên Sanh vừa thả dây cương, con ngựa liền co hai chân trước lên rồi hí vang một tiếng.

Đường Tam Hảo bị đặt ngang trên lưng ngựa sợ đến mức tim suýt nữa văng ra khỏi cuống họng. Cái người chơi bời trác táng, tàn bạo vô nhân đạo nào đó vội vàng nhả xuống ngựa, túm lấy thắt lưng nàng, vác nàng trên vai như bao tải rảo bước hướng về phía phòng ngủ.

“Thả ta xuống, thả ta xuống đi!” Nàng quẫy đạp hai chân, nhìn thấy hai thị đồng đang đứng chờ trước cửa phủ, liền bắt chấp tất cả mà rống lên, “Thị Kiếm, Phụng Tiên, Thế tử gia nhà hai đứa phát điên rồi mau đến cứu ta, cứu ta, cứu ta với!”

Thị Kiếm cùng Phụng Tiên tròn mắt nhìn nhau, trán lấm tấm mồ hôi.

“Tam tiểu thư, bọn tôi lĩnh lương của Cửu thiên tuế mà, cô tìm nhầm người rồi.”

“Thế tử gia hiếm khi cao hứng muốn chơi trò cưỡng đoạt dân nữ thế này, cô cố gắng phối hợp một chút, sẽ qua mau thôi, cứ coi như bị khi gã ngựa ấy, nhanh thôi mà.”

“Mấy... mấy đứa!” Qua nhanh là thế nào hả? Dù có rơi vào đường cùng nàng cũng không thể để bản thân bị chà đạp như vậy được. Gì mà như khi gãi ngứa chứ, mấy đứa nhỏ này cho rằng chủ tử của chúng nó là con khỉ bình thường sao? Hẳn là Tề Thiên đại thánh đó! Chỉ cần hắn muốn tiện tay nhổ một sợi lông khỉ cũng có thể biến thành mười tám loại hình cụ cộng thêm bảy mươi hai màn tra tấn biến thái để chà đạp nàng, cắn chết nàng, hút máu, lột da, rút xương nàng ra!

“Thị Kiếm, Phụng Tiên.” Giọng nói nặng nề cho thấy Tề Thiên Sanh đã không còn đủ kiên nhẫn.

“Thế tử gia có gì dặn ạ?”

“Đóng chặt cửa phòng lại.”

“... Ồ... Cứu thiên tuế, có cần Thị Kiếm đứng ngoài cửa canh cho ngài không?”

Tề Thiên Sanh im lặng không nói, mặt mày sa sầm đưa mắt liếc xéo thẳng hâu con lăm mồm kia.

Phụng Tiên lập tức hiểu ý, biết được chủ tử của mình đang khó chịu, đưa tay bịt chặt miệng Thị Kiếm rồi lôi nó ra ngoài, sau đó vừa đóng cửa vừa cười hì hì, “Thế tử gia ngài đang vội, có gì cần sai bảo thì cứ gọi bọn tôi, hê hê... Tam tiểu thư à, ờ, cô tự cầu phúc cho mình nhé, hẹn gặp lại”.

Sao lại có đứa nhỏ ranh mãnh như vậy chứ? Nàng đã nhìn nhầm bọn

chúng rồi! Người học võ chẳng phải nên hành hiệp trượng nghĩa, gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp sao?

“Àm”

Tiếng cánh cửa bị đóng lại vang lên.

Ngay sau đó, nàng bị ném xuống chiếc giường mềm mại của hắn, đây không phải là lần đầu nàng đặt lưng trên chiếc giường này.

Cầu người giúp đỡ không được thì đành tự lực cánh sinh vậy, nàng vội vàng nhảy khỏi giường toa n chạy về phía cửa phòng, chưa kịp chạm vào cửa thì một bàn tay từ phía sau vươn đến chặn lấy cánh cửa không cho àng mở ra, nàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn hắn.

Hắn cố ý kéo cằm nàng, ép nàng phải kiễng chân ngẩng đầu dán chặt vào đôi môi hắn, hệt như nàng đang ở thế chủ động, còn hắn thì lại giống kẻ bị động bị nàng ép buộc. Ai cho phép nàng không rõ ràng với hắn, còn đây đưa mập mờ với nam nhân khác, coi hắn như món hàng rẻ rúng mình mà quẳng hắn ra ngoài?

Hắn túm lấy bàn tay đang muốn tháo then cửa của nàng, ép chặt nàng vào cánh cửa, ngẩn nhìn vẻ hoảng loạn của nàng, đôi môi mân mê bờ môi đang run rẩy của nàng, rồi cười mỉa mai, “Nhìn thấy tên gốc họ Lương đó cô vui lắm sao?”.

“ ... ”

“Cô đúng là to gan. Vừa trêu chọc ta xong, lại quay lưng chạy đi trêu chọc nam nhân khác, đến cả muội phu của mình cũng không tha.”

“Ngươi hiểu lầm rồi, quan hệ giữa ta với y không phải như vậy.”

“Không phải như vậy? Vậy thì như thế nào? Là quan hệ giữa đôi cậu nam nữ sao? Có phải vậy không?” Giọng hắn ngả ngón mơn trớn, đôi tay vòng qua hông nàng, giữ nàng trong lòng, bàn tay bắt đầu càn quấy, lần xuống phía dưới giở trò suồng sã.

Nàng dán sát trên cánh cửa, nghiêng nghiêng người định thoát khỏi sự kề cận thân mật của hắn, “Y chỉ là phu quân của Diễm Nhi, là muội phu của ta, người đừng nói lung tung!”

“Chậc chậc, nghe mấy lời dối lòng cô nói kia, thấy nuối tiếc vì y là phu quân của Diễm Nhi sao? Hay là thấy khó chịu vì y là ‘muội phu’ của cô?” Bàn tay lạnh lẽo kia nhân lúc nàng không phòng bị liền thọc vào trong cổ áo nàng, sự đụng chạm lạnh buốt ấy khiến cả người nàng run lên. Hắn túm lấy áo nàng giật mạnh xuống, “Nếu y không phải là muội phu của cô, cô sẽ cùng y làm những chuyện này phải không? Nếu muốn cùng y như thế, sao còn chạy đến trêu chọc ta? Ai cho phép cô bỡn cợt ta xong lại cạy đi tìm tên khốn kia hả?”. Lời hắn tuôn ra đầy ý ghen tuông, nhưng không lộ liễu đến mức nàng cảm nhận được hắn đang ghen.

Lớp vải che chắn trước ngực thưa dần, nàng kinh ngạc cúi đầu nhìn chính mình.

Đầu vai trắng lỏa lồ lộ ra, nhưng hắn chẳng có vẻ đang chú ý đến chứ

đừng nói là bị nàng cám dỗ. Hấn vốn không phải đang ve vãn nàng, mà chỉ là muốn làm nhục nàng, trừng phạt nàng, cho nên biểu hiện của hấn chỉ nghèo nàn thế thôi.

“Cô đã muốn quyến rũ ta, vậy thì nghe kĩ đây! Ngoan ngoãn ở bên cạnh ra, cô muốn ngọc ngà châu báu gì ta đều có thể cho cô, nhưng ta không cho phép cô đi mê hoặc quyến rũ người khác. Việc cô tùy tiện chạy đến Bạch gia khiến ta bẽ mặt, nếu còn lặp lại một lần nữa, ta sẽ thẳng chân đá cô về Tây Dur, cho cô chết già ở đó!”

“Đây chính là mệnh lệnh mà chủ nhà dành cho kẻ ăn nhờ ở đậu sao?”

Hấn với Diễm Nhi chẳng khác gì nhau cả, cho nên hấn mới giống như Diễm Nhi, nói mấy lời uy hiếp này với nàng. Những người lúc nào cũng được cha mẹ nâng niu trên tay chỉ biết đem người khác ra làm trò tiêu khiển, nêy kẻ nào không biết vâng lời làm theo ý họ sẽ phải trả giá, phải chịu ủy khuất. Bọn họ chính là người muốn hưởng thụ cảm giác chiếm được người khác làm chiến lợi phẩm của mình.

Nàng đưa bàn tay vốn đang đặt trên then cửa lên trước ngực, kẽ động ngón tay, tự giác cởi tấm áo ngoài bị xé toí tả của mình xuống, “Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ không đi đâu nữa. Ta sẽ không để ngài phải mất mặt, cũng không trèo cao bầu bít lấy ngài, ngài là đại thiếu gia, còn ta chỉ là tiểu nha đầu ở nhờ nhà ngài, ngài cứ việc sai bảo, ta hầu hạ ngài như vậy ngài có hài lòng không?”.

Mấy lời bất cần kiêu “người chết không cần mạng” kia hết như một bạt tai hung hăng giáng xuống mặt hấn, hấn không ngờ miếng đậu hũ này lại có sức sát thương lớn đến vậy.

Dáng vẻ mi mắt khép hờ vờ khuất phục, ngoài mặt không hề tức giận nhưng sâu thẳm trong đôi mắt kia là sự ngoan cố bướng bỉnh khiến lửa giận trong lòng hần bùng cháy dữ dội.

Nàng có thể mở miệng nói “được được được” với tất cả mọi người, nhưng lại nói “không được” với duy nhất một mình hần, trêu chọc hần, càu kỉnh với hần, giờ lại còn chống đối hần. Là do nàng khiến hần lo cuống lên, nàng có tư cách gì mà buộc tội lại hần chứ?

Được thôi! Nếu nàng muốn giẫm đạp bản thân, tự dâng đến miệng hần. còn hần lại là một tên súc sinh cầm thú, vậy thì tại sao không chiều ý mà chà đạp nàng!

Giữ chặt bả vai Đường Tam Hảo, Tề Thiên Sanh thuận thế ép nàng xuống mặt bàn, đôi mắt ngập đầy ham muốn, từ trên ngắm nghía nàng.

Đầu nàng đặt trên mặt bàn, hai tay bị hần đè chặt trên mép bàn, hần nghiêng nghiêng cổ, đưa một bàn tay lên lột bỏ lớp áo ngoài đỏ bóng của mình, để lộ áo màu màu sương bên trong.

Động tác khiêu khích gợi tình kia kèm theo hơi thở nóng đậm chất đàn ông khiến nàng phải nghiêng đầu né tránh, nhắm mắt chau mày, cắn chặt môi.

Nàng bày ra dáng vẻ không cam tâm tình nguyện này là có ý gì đây? Muốn chứng minh nàng là trang liệt nữ hiên ngang lắm liệt, vì nước chịu hiến thân sao? Muốn chứng minh nàng vì bất đắc dĩ nên mới chịu chà đạp thể này sao?

Ở cùng với tên ác bá như hấn mắt mặt đến thế sao, nhất định phải trưng ra vẻ đau khổ, anh dũng hi sinh như vậy à?

“Cô tính dùng vẻ mặt chán ngắt này để hầu hạ tiểu thiếu gia à?”

“Ta không biết phải dùng nét mặt như thế nào để hầu hạ tiểu thiếu gia, ngài cứ căn dặn đi.”

“... Cái ta cần là dáng vẻ yêu kiều tự nguyện của nữ nhân, có biết không hả? Cô cho rằng đầu óc ta có vấn đề như tên ngốc họ Lương kia à? Ai mà có hứng thú với miêng đậu hũ không muối như thế này chứ!”

“Vậy làm phiền đại tiểu thiếu gia đi tìm nữ nhân có dáng vẻ yêu kiều tự nguyện đến mà hầu hạ ngài!”

“Được thôi! Tiểu gia đi tìm cho cô xem!” Hấn thật ngốc, có biết bao giao nhân yêu kiều tự nguyện hiến thân cho hấn, nhưng hấn lại cam lòng lãng phí thời gian ở cái xá này cùng nàng, để cuối cùng vợ phải miêng đậu hũ nát này.

“Đi đi, đi đi, nguoi cứ việc đi tìm . Tìm được rồi nhớ đưa đến cho ta xem người ta yêu kiều tự nguyện đến mức nào!”

Type: Nha Đầu

“Khỉ cái còn yêu kiều tự nguyện hơn cô! Ít ra lúc bị nam nhân đè cũng không lộ ra nét mặt như muốn nôn hết cơm canh tối qua ra!”

“Vậy ngươi đi tìm khỉ cái đi! Đè nó xuống bàn xem nó có chảy nước dãi ròn ròn chờ ngươi sướng hạnh không!” Lửa giận sôi sục, nàng duỗi chân đá hấn một phát, lực không lớn, nhưng vẫn khiến hấn phải cau mày lại.

Bao nhiêu nhục dục cùng tình cảm thâm sâu sớm bị con khỉ cái kia phá hỏng hết, hấn tức tối xoay người mở cửa, quay đầu lại nhìn thấy nha đầu kia vẫn nằm trên bàn, thân thể nõn nà chỉ còn mỗi mảnh nội y bao bọc. Hấn có khí phách, không thèm ăn món ngon không tự nguyện dâng cho hấn. Hấn có nguyên tắc, không cần nữ nhân thân nằm dưới hấn nhưng lòng lại hướng về kẻ khác!

Cúi xuống nhặt tấm áo ngoài rơi dưới chân, hấn vung tay, hất áo che kín thân thể khiến người khác ngửa mắt kia của nàng, sau đó mở cửa phòng, rảo bước rời đi.

Yên tĩnh một lúc lâu, Đường Tam Hảo mới từ từ mở mắt ra. Nàng gom hết can đảm mới dám hét vào mặt hấn mấy câu, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xám tro đáng sợ kia.

Cửa phòng mở toang, nàng mặc tấm áo ngoài hấn vút lại trên người nàng, che đi lớp nội y rách bươm, mùi của hấn bất giác xông vào mũi nàng.

Hấn... sẽ không đi tìm nữ nhân thật chứ?

Hấn bảo nét mặt nàng chán ngắt, nhưng nàng cũng đâu cố ý trung về

mặt như muốn nôn cơm đó ra, nàng thật sự buồn nôn mà, hẳn xúc nàng đặt ngang trên lưng ngựa mà phi ào ào, giờ dạ dày nàng còn đang còn cào muốn tống hết thức ăn ra ngoài đây này!

“Oe!”

Nàng lấy tay đè chặt dạ dày đang còn cào, lê thân xác hoang tàn cùng tinh thần mệt mỏi ra khỏi cửa, chân còn chưa kịp đứng vững đã thấy lưỡi kiếm sắc bén chắn ngay trước cổ nàng. Thị Kiếm đang đứng cạnh cửa, tay cầm kiếm kề sát cổ nàng.

“Thị... Thị Kiếm?” Chủ tử nó sai nó đến giết người diệt khẩu sao? Chỉ là cãi hấn mấy câu thôi mà, không đến nỗi phải trừ khử nàng như vậy chứ?

“Tam tiểu thư, cô bắt nạt chủ tôi.”

“O... ơ... ơ? Tôi đâu có.”

“Xi, Thị Kiếm à, cậu như vậy không phải là giúp Cửu thiên tuế đâu. Để tôi, để tôi! Ai lại cầm kiếm kề sát cổ của nữ nhân mà chủ mình ngày đêm muốn bảo vệ không hả?” Phụng Tiên vung roi cuốn lấy lưỡi kiếm của Thị Kiếm, “phụt” một tiếng kéo chặt roi da trong tay, miệng lầm bầm, “Tam tiểu thư, tốt nhất cô nên thẳng thắn nói rõ với bọn tôi, cô đối với Thế tử gia nhà bọn tôi có phải thật lòng không?”

“Hả?” Dù có trung thành bảo vệ chủ thế nào cũng không đến mức quan tâm chăm sóc luôn cả vấn đề tình cảm cá nhân chứ? Hai đứa nhỏ này có phải hơi quá rồi không...

“Đúng đây! Thành thật khai báo đi, có phải tở tở cô đã căn dặn cô gì rồi, nên cô mới đi mê hoặc Cửu thiên tuế anh minh của chúng tôi, khiến Cửu thiên tuế không chống cự được, nóng ruột nóng gan, ăn không ngon ngủ không yên?”

“Không, không, không, ta không có, ta thật sự không có.” Một kiếm một roi chĩa vào khiến nàng phải lùi bước về phía sau.

“Vậy tại sao cô lại vô duyên vô cớ để phân cơm cho Cửu thiên tuế?!”

“Hắn chưa ăn cơm tôi, ta mới để phân cơm cho hắn, có gì không đúng sao?”

“Cô không biết làm vậy rất dễ khiến Thế tử gia rơi vào trạng thái xuân dục bộc phát sao?”

“Hả? Phát... phát dục?” Hôm nay hắn làm bữa xé xiêm y nàng, khinh bạc nàng, là vì nàng dám xen vào việc của người khác, không để ý quy tắc Vương phủ mà tự tiện đưa thức ăn cho thú hoang ăn sao?

“Phát dục cái gì chứ! Thị Kiếm, người ta gọi đó là rung động! Cậu xem Cửu thiên tuế là khi dục đến kì giao phối đó hả?”

“Không phải phát dục thì là gì? Ai da! Từ lúc tam tiểu thư rời khỏi phủ, mặt Thế tử gia tối sầm như bị rưới mực, đợi suốt cả buổi khiến bọn tôi cũng

bị hành lây, cuối cùng ngài chịu không nổi liền cưỡi ngựa đi cướp người về. Tôi nói cô nghe này tam tiểu thư, cô cũng ác quá, cô đến nhà ai chẳng được, lại chọn ngay nhà của Bạch đại nhân, cô không biết Thế tử gia kị nhất là người đó sao? Báo hại hai đứa nhỏ bọn tôi đến giờ cũng chưa được ăn cơm, đói lép cả bụng.”

Lời oán giận không đầu không đuôi của Phụng Tiên lọt vào tai Đường Tam Hảo, nàng cảm thấy có chút khó hiểu, “Hai đứa vẫn chưa ăn cơm tối sao?”

Nàng ở Bạch phủ lâu như vậy nên đương nhiên không kịp giờ cơm tối, nhưng còn bọn họ chẳng phải vẫn luôn ở trong phủ đó sao?

“Làm sao mà ăn được chứ?” Phụng Tiên nhảy vào phòng của Tề Thiên Sanh, giơ tay lên vẫy vẫy Đường Tam Hảo.

Nàng hoài nghi nhắc bước chân theo, Phụng Tiên vén tấm màn che trong phòng lên, gian bên cạnh có một cái bàn cẩm thạch tròn, trên bàn đặt bốn cái bát và bốn đôi đũa, kèm theo mấy đĩa thức ăn đã nguội ngắt giống như nàng đã chừa lại cho hăn đêm qua.

Một hòn đá nhỏ bị ném xuống mặt hồ.

Tề Thiên Sanh chỉ mặc một chiếc áo mỏng, miệng ngậm một nhánh cỏ đuôi chó, chân xếp bằng ngồi trên chiếc trường kỷ sát lan can trong mái đình giữa hồ.

Lòng hăn giờ cũng loạn y hết mặt hồ này vậy.

Ngẫm lại cẩn thận từng câu từng chữ mà mình vừa hỏi nàng, rõ ràng hẳn đã để mất hết phong độ, lộ rõ nỗi hờn ghen kèm theo sự quan tâm. Hẳn so đo tính toán đến mức ngay cả hẳn cũng thấy bản thân thật phiền phức, hẳn hẹp hòi đến mức ngay cả hẳn cũng thấy gai mắt với chính mình, sao hẳn có thể nói ra mấy lời như vậy cơ chứ! Nha đầu kia không khéo đã phát giác ra tâm tư của hẳn rồi, chắc giờ đang che miệng cười thầm đây. Hẳn đường đường là đại thế tử, bản thân tự nhận đã vượt qua không biết bao nhiêu sóng gió tình trường, kết quả giờ lại hết như đứa nhỏ ngây thơ mới bước chân vào đời.

Gió thổi qua mặt hồ, thổi phân tóc sau gáy hẳn bay phất phơ, giờ chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng khiến hẳn cảm thấy hơi lạnh.

Chợt có tiếng bước chân vội vã từ phía sau truyền đến, hẳn không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, nàng chạy đến đây để cười nhạo hẳn ư? Bắt được manh mối trong lời nói của hẳn, biết được hẳn vừa uống phải một đồng giấm chua hờn ghen, bèn chạy đến đây để giễu cợt hẳn à?

Hẳn thật vô dụng, biết rõ nàng đang muốn quuyền rũ mình còn tự nguyện cắn câu. Hẳn thật hèn nhát, biết rõ trong lòng nàng không có mình mà vẫn còn ôm ấp hi vọng.

Cười đi, đùa đi, nàng mà chọc giận hẳn, hẳn sẽ vớt nàng xuống hồ cho cá ăn, mặc nàng ngoi ngóp trong hồ mà ép nàng nói ra câu “trong lòng ta chỉ có mình huynh thôi”, bằng không sẽ chẳng thèm vớt nàng lên! Hừ!

“Ta không biết ngươi đang chờ ta về ăn cơm, xin lỗi nhé!” Nàng vốn không suy nghĩ nhiều, không nghĩ hẳn sẽ cảm động trước hành động rất đỗi

bình thường nhỏ nhoi ấy.

Giọng nói dịu dàng phía sau khiến người hắn cứng đờ. Mặc dù biết rõ nàng không thể nhìn thấy nét mặt của mình lúc này, nhưng hắn vẫn gượng gạo quay ra nhìn đăm đăm xuống mặt hồ.

“Sao ngươi lại không nói sớm với ta, rằng ngươi đang chờ ta về ăn cơm, ta sẽ tranh thủ về sớm hơn, à không... ta sẽ không rời khỏi phủ.”

“...”

Thấy hắn vẫn chưa chịu xoay đầu lại, nàng co người đứng im một chỗ, “Ngươi vẫn còn giận sao?”

“...”

“Ta phải làm gì thì ngươi mới chịu tha thứ cho ta?”

“... Nếu đã biết sai, vậy thì lại gần đây.”

“Ồ... ơ... ơ...?”

“Ta không thích nghe ‘ơ ơ ơ’, ta chỉ muốn nghe ‘được được được’!”

“... Được được được.”

Nàng tiến về phía chiếc trường kỷ, nhích đến gần hẳn hơn một chút.

Hắn còn tưởng nàng thông minh lắm, có thể nhận ra cảm giác xấu hổ mất mặt của hắn, giờ xem ra nàng vẫn dốt đặc cán mai.

“Ôm ta.”

“Ồ...”

“Chẳng phải cô đang nhận lỗi với ta sao? Thái độ gì vậy?”

“Được được được.”

Hai cánh tay từ phía sau vòng qua thắt lưng hắn, chạm vào hắn một cách rụt rè, rồi nhẹ nhàng siết chặt lại.

Cảm giác yên bình khiến hắn mê đắm, đặt đôi tay lạnh lẽo của mình lên tay nàng. Vẫn chưa đủ, hình như còn thiếu cái gì đó... Hắn nhắm mắt lại, nhú mày, thở dài bất mãn.

“Cô đứng cách ta xa vậy để làm gì? Tựa đầu vào người ta đi.”

“Được thôi.”

“Thôi cái gì mà thôi, ta muốn nghe ‘được được được’!”

Rõ ràng trước kia hắn rất ghét nàng nói mấy chữ ‘được’ đó mà, giờ lại làm nũng gì đây? Nàng cong môi mỉm cười, nghe theo lời hắn, “Được được được!”

Nàng tựa đầu vào lưng hắn, toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên người hắn. Tay hắn lạnh quá, áo ngoài của nàng vẫn còn đang mặc trên người, sợ hắn lạnh liền đưa tay nắm ngược lại tay hắn, xoa xoa đôi tay lạnh ngắt của hắn, “Vào nhà đi, tay người lạnh quá”.

Vừa dứt lời, cả người nàng liền bị ôm gọn trong vòng ngực ấm áp. Hắn ôm chặt nàng, cảm thấy trong lòng còn lạnh lẽo, muốn nàng sưởi ấm cơ thể đang run lên của mình.

Trong phủ không ấm áp cũng không sao, có nàng ở đây là được, trong phủ không có nơi nào yên bình dành cho hắn cũng chẳng sao, có nàng ở đây là được. Những hành động nhỏ bé của nàng sao lại có thể khiến tim hắn rạo rạo lên như thế? Khiến hắn chìm đắm đến mức không cần biết nàng có thật lòng với hắn hay không.

Mặt nàng úp chặt trên vòm ngực lạnh buốt kia, hắn cúi người xuống vùi mặt vào hõm vai của nàng.

“Một lúc thôi, chỉ một lúc thôi là được.”

Cho dù trong lòng nàng chỉ có tên ngọc họ Lương kia cũng chẳng sao, giờ nàng có muốn ở bên cạnh người đã trở thành muối phu mình cũng không thể được. Hấn phong độ lại khí phách ngời ngời như vậy, hơn nữa tử tử nàng muốn nàng ở cạnh hấn, thì nàng cũng chỉ có thể ở lại bên cạnh hấn mà thôi.

Hấn không vội, cứ từ từ, sớm muộn gì tên ngọc họ Lương đó cũng không là gì trong mắt nàng.

“Thị Kiếm và Phụng Tiên còn đang chờ chúng ta về ăn cơm đó.”

“Cứ mặc cho hai thằng nhãi con đó chết đói đi.” Có được miếng đậu hủ mềm mại này trong lòng rồi, còn tâm trí đâu để ý chuyện cơm nước của chúng nó nữa chứ.

“Không hai con khi con đó, Tề Thiên đại thánh đã sớm bị bỏ rơi rồi.” Nàng bật cười thành tiếng, cằm bị hấn nâng lên cao, ngón tay thô ráp lướt qua đôi môi mềm mại của nàng, trong đôi mắt xám tro kia đong đầy ý muốn cùng nàng thân thiết.

“Đậu hũ à.” Hấn chớp mắt, mở miệng nói.

“Hả?”

“Hôn môi ta đi.”

Hắn nghiêng người, cúi đầu kê sát khuôn mặt đang đỏ bừng xấu hổ của nàng. Thấy ánh mắt thèm thuồng của hắn, nàng vội đưa tay đẩy vòm ngực đang dán chặt trên người mình ra, “Sao lại bỗng dưng muốn hôn, ta không muốn!”

“Muốn hôn thì hôn thôi, làm gì có lí do, chẳng lẽ cô muốn tiểu gia nói rằng, khuôn mặt thẹn thùng của cô lúc này rất hấp dẫn, khiến ta không thể kìm chế được ư?”

“O? Câu này quen quá. A! Có phải ở trong cuốn ‘Cháu trai, mau lên đây’ không?”

“Đó là cái quái gì vậy, nàng không được cố tình chuyển đề tài!”

“Không phải, đó là cuốn dân thư đầu tiên người xem mà!” Còn cả bức tranh vẽ lại dán vẽ đẹp đẽ của hắn khi mặt trang phục nữ, còn rất nhiều đồ vật liên quan đến hắn nữa, tất cả đều được Bạch Long công tử yêu quý trân trọng, nàng có nên nói cho hắn biết chuyện của Bạch Long công tử hay không?

“Hả?” Hắn ngạc nhiên mở to mắt nhìn nàng. Tề Thế tử hắn đọc qua biết bao dân thư, sao mà nhớ rõ được cuốn sách đầu tiên xem là cuốn nào chứ.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn nước như thể phải chịu uất ức, dường như trong lòng đang phải đấu tranh giằng xé mãnh liệt để đưa ra quyết định khó khăn cuối cùng, đôi môi run lên.

Hắn cũng không rảnh mà để ý đến những chuyện đó, lúc này hắn chỉ

muốn ôm lấy nàng, cúi người xuống định chiếm đoạt đôi môi kia. Xi, hôm nay cho dù nàng không cam lòng để hấn hôn, hấn cũng bất chấp!

“Thật ra, ngươi có biết không? Bạch công tử... thích ngươi đấy.”

“Phụt!”

“Á! Sao ngươi lại phun nước bọt lên mặt ta vậy?”

“...”

“Bạch công tử thật sự rất thích ngươi, huynh ấy còn nói bởi vì ngươi chỉ thích nữ nhân, nên mới gạt chuyện thâm mến ngươi qua một bên! Ta thấy, có phải giữa hai người đã xảy ra hiểu lầm gì không, giải thích rõ ràng chẳng phải tốt hơn sao?”

“...”

“Người đừng có tặc giạt mình không dám nhìn thẳng ta, có phải trong lòng ngươi cũng có gì đó với Bạch công tử không, thế mà còn nói không cho phép ta đến nhà huynh ấy để làm mất mặt ngươi nữa!”

“...”

“Ngươi bẻ ta lên làm gì hả, á á á, ngươi muốn ném ta xuống hồ cho cá

ăn sao?”

“...”

“Quả nhiên là người thích huynh ấy mà, vì thích nên mới muốn giết ta diệt khẩu đúng không, có đúng không, đúng không hả?”

Tiếng gió thu vi vu chậm rãi lướt qua tai.

Dường như nghe được tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền đến, Bạch Long Mã nhếch môi cười, lắc lắc đầu, nâng chén trà xanh lên thổi.

“Huynh nói xem, cuốn số kia khi nào mới có thể trình lên Thánh thượng?”

Người nói chuyện chính là Lương Hạnh Thư này giờ vẫn im lặng cúi đầu chau mày, Bạch Long Mã nhướn mày liếc y, “Số gì cơ?”

“Chính là tấu chương buộc tội Tề Thế tử đấy.”

“Huynh nôn nóng đến vậy sao?”

“Đúng vậy!” Y rất nôn nóng, đến độ hận không thể ngay ngày mai trả lại hết tất cả những gì hai người bọn họ đã gây ra cho y.

Bạch Long Mã nhấm nháp chén trà xanh, “Chuyện của hần không cần huynh phải nhọc lòng, tự ta đã có tính toán, huynh chỉ cần ôm chắc tiểu Hoàng đế của chúng ta là được rồi”.

Lương Hạnh Thư cúi đầu lướt mắt qua tiểu Hoàng đế đang ngủ say trong lòng mình, nâng cao cánh tay làm gối đầu lên.

“Vạn tuế gia đường như rất tin tưởng huynh, nhóc con này chẳng mấy khi buông lỏng phòng bị người khác.”

“Với trí tuệ của Thánh thượng, những điều trong sách chỉ cần một hai canh giờ là có thể hiểu hết.”

Nhắc tới tiểu đồ nhi của mình, đôi mày của Lương Hạnh Thư chột giãn ra. Nét mặt ấy khiến Bạch Long Mã không kiềm lòng được lên tiếng trêu chọc, “Tiểu quý này khó hầu lắm, lúc trước đến cả Bạch mỗ cũng phải bó tay. Có điều ta cũng không ngờ Lương Thái phó lại thích trẻ con thế này, nếu đã như thế, vậy thì tự mình sinh một đứa để bế bồng có phải tốt hơn không?”.

“...”

“Huynh cũng đã thành thân rồi, chỉ cần làm vài lần là sẽ có con ngay mà, có người nói đôi tông đường rồi, khi đó huynh không phải lo lắng nhiều nữa đúng không? Ngày nào cũng ở lì trong cung, làm sao bụng của phu nhân huynh to lên được chứ.”

“...Không cần Bạch đại nhân nhọc lòng để tâm đến chuyện nhà của ta, phiền huynh cho người đưa tứ tiểu thư về phủ, ta phải đưa Thánh thượng hồi cung bây giờ.”

Vừa thấy y bị nhìn thấu tim đen, tính ôm nhóc con kia rời đi, Bạch Long Mã liền nhướn mày lên tiếng, “Đừng nói là huynh vẫn còn tư tưởng tam cô nương nên đến giờ vẫn chưa động phòng đó?”. Gọi nương tử của mình là tứ tiểu thư à? Ở đâu ra kiêu xung hô kì cục như vậy.

Bị ánh mắt lạnh buốt của Lương Hạnh Thu chiếu thẳng, Bạch Long Mã không hề né tránh mà mỉm cười đón nhận, “Ta chỉ là muốn biết, nếu có một ngày tam cô nương nằm trên giường của huynh, lúc đó nét mặt của huynh sẽ như thế nào. Vẫn giữ vẻ quân tử thanh cao, hay là... lộ ra dáng vẻ thèm khát món ngon”.

“Bạch đại nhân, sau này đừng nói những lời xằng bậy như thế trước mặt Thánh thượng, tránh làm bản tâm hồn của ngài. Còn nữa, ta khuyên huynh bớt giao du với Tề Thiên Sanh đi, ngu tầm ngu, mã tầm mã, cẩn thận gà mực thì đen.”

“Hoan nghênh huynh gia nhập hội của chúng ta.”

“Hoan đường!”

“Nhớ kĩ lời hôm nay của huynh đấy, phải giữ vững phong thái quân tử.”

Lương Hạnh Thu ôm ầu đế, phát tay áo bỏ đi, còn Đường Tử Diễm thì vẫn đang ngồi đợi ở phòng bên.

Nam nhân nói chuyện thì nữ nhân nên tránh mặt, nàng nhin, bỏ mặc nàng trong phòng này, nàng cũng nhin. Nhưng giờ thì sao, phải bừa một nha đầu đến báo với nàng, phu quân nàng phải đưa Hoàng đế hồi cung, không có thời gian lo cho nàng.

Nàng đập tay “rầm” một cái xuống bàn, cắn chặt môi, nắm tay siết chặt của nàng khiến nha đầu đến truyền lời sợ run lên.

Hừ, vừa gặp tam biểu tử xong, y liền trở nên khác lạ, bình thường im lặng không thèm hé môi thì thôi, giờ lại còn tỏ vẻ đau thương bất an, thần trí đảo điên là sao? Y đau đớn gì chứ? Đau đớn vì thấy tử ấy bị Tề Đại Thánh bắt đi sao? Y bất an gì chứ? Bất an vì không biết tử ấy ở trong tay người khác sẽ thế nào ư?

Nhìn thấy tử ấy dây dưa quán quýt với Tề Đại Thánh công tử như vậy, không biết được lúc ở Tây Dư đã đánh mất trong sạch chưa. Y còn ngu ngốc ở đó lo lắng cho đóa hoa tàn liễu bại đó nữa!

Tề công tử phong lưu khí phách như thế, tuyệt đối không vô duyên vô cớ để ý miếng đậu hũ không muối đó, trong đó nhất định uẩn khúc. Có điều, kì quái nhất chính là tam biểu tử rõ ràng đến kinh thành để nương nhờ Đường Song Thái, sao lại quán quýt bên cạnh Tề công tử thế này, đã vậy giờ còn ở gần phủ của Bạch Long công tử nữa chứ?

“Này! Ta hỏi ngươi!” Nàng ngoác nha đầu kia đến gần mình, “Hôm nay có cô nương nào tóc búi thành hai chỏm, đến phủ của Bạch đại nhân không?”

“Phu nhân muốn nói đến Đường tam tiểu thư ư?”

“Đúng! Chính là cô ta, cô ta cùng Bạch đại nhân là...”

“Ồ, đó chính là muội muội của Song phu nhân ở phủ Tề Nam Vương, giao tình của chủ nhân và Tề Nam Vương gia rất tốt, nên mới mời Đường tam tiểu thư đến phủ chơi.”

“Tề Nam Vương phủ ư?”

Người mà Đường Song Thái lấy chính là Tề Nam Vương gia sao?

Nếu nàng vẫn chưa gả cho Lương Hạnh Thư, nàng nhất định sẽ giận đến mức cắn nát đầu ngón tay, nhưng bây giờ thì khác... Hừ, chẳng qua chỉ là tiểu thiếp của một Vương gia, có gì hay đâu chứ.

Nghĩ đến đây, nàng cười khẩy, “Muội muội cùng muội phu hẳn cũng nên đến quý phủ bái kiến tử tử. Hiếu kính với trưởng bối là chuyện hợp lễ nghĩa, theo lí nên làm mới phải”.

Chương 27: Muội phu bá kiến phủ Tề Nam Vương

Sau hôm bị bắt về từ nhà Bạch công tử đến nay, Đường Tam Hảo dường như gặp họa mà được phúc, thường xuyên lén lút đi cùng với nhóm ba con khỉ kia, quan hệ gia đình trong Tề Nam Vương phủ phải nói là loạn cả lên.

Tỷ phu thâm sâu khó dò lâu lâu lại hỏi nàng tình hình trong phủ Bạch Long công tử, còn bảo nàng rảnh rồi thì thường xuyên ghé thăm nhà y, đối với con trai mình lại không thèm mở miệng hỏi thăm lấy một chữ.

Tỷ tỷ nghe được hạ nhân truyền tin, nghĩ rằng Tề Thế từ đã đưa muội muội của mình vào phòng sung hạnh, liền gọi nàng đến khích lệ động viên mấy câu.

Ban ngày, Đường Song Thái đưa nàng đi thăm mấy quý phu nhân giàu có trong thành, còn dẫn nàng kết bạn với nhiều người cao quý như vậy mới thể hiện được thân phận đặc biệt của mình, nhưng mỗi lần thấy có người nhắc đến phu nhân của Lương Thái phó, tay nàng lại siết chặt, chỉ cười gượng không nói. Dù gì số lượng phu nhân các quan trong triều cũng ít, nàng rất sợ Đường Tứ Diễm bỗng dưng xuất hiện giữa mấy vị phu nhân cao quý này.

Cũng may ông trời có mắt, không để nàng phải chịu cảnh oan gia đối mặt.

Về phủ, vừa định bước vào phòng, thấy cửa đã bị mở toang, hai con khỉ con đang ngồi trong phòng.

Thị Kiếm giơ ngón tay cái về phía nàng, tinh quái nói, "Dì của Cửu thiên tuế, chủ tử chúng tôi cho mời cô, phiền cô đi theo chúng tôi".

Phụng Tiên mất kiên nhẫn chu mỏ làu bàu, "Rốt cuộc Cửu thiên tuế đang giở trò gì đây, muốn hẹn hò người ta thì trực tiếp đến hẹn, còn sai chúng tôi đến đây, bản thân tôi cũng cần hẹn hò với Tiểu Thủy mà, Thế tử gia thật là không có lương tâm".

Từ lúc biết nàng hoài nghi quan hệ giữa Bạch công tử cùng chủ tử, giao tình giữa ba người họ bỗng dung tiến triển vô cùng, vì thế hai đứa nhóc chẳng lớn chẳng bé này liền tự nhiên bỏ rơi Tề Thế tử mà chạy qua chỗ dì Đường tam, hăng hái cùng nàng thảo luận chuyện tình cảm mập mờ của chủ tử chúng nó.

"Tôi sớm đã nói rồi, Bạch đại nhân đúng là đang tương tư Cửu thiên tuế. Cửu thiên tuế bình thường cư xử hách dịch như vậy, nhưng mọi hành động dù chỉ nâng tay nhắc chân của ngài ấy vẫn vô cùng quyến rũ. Tôi đã sớm cảm nhận được, mỗi lần Bạch đại nhân nhìn thấy Cửu thiên tuế, ánh mắt đều dừng lại quan sát thật lâu, ánh nhìn đó căn bản không ổn, rõ ràng là trong lòng rục rịch. Phụng Tiên còn không chịu tin, giờ thì hay rồi, Bạch đại nhân đã chính miệng thừa nhận với tam tiểu thư rằng ngài ấy rất thèm khát Cửu thiên tuế nhà chúng ta."

"Nhưng chẳng phải hai người họ đấu đá đến mức một mất một còn sao, trong mắt vốn không thể tồn tại đối phương? Làm sao có tình cảm với nhau được chứ?"

"Cậu thì biết gì, đó gọi là lôi kéo sự chú ý của đối phương, không để đối phương rời mắt khỏi mình. Tám phần là Bạch đại nhân không muốn Cửu thiên tuế lưu luyến nữ nhân, cho nên mới trút hết kinh nghiệm xương máu ra

đòn quyết định, bắt Cửu thiên tuế chú ý đến mình."

"Là một thanh niên có tâm sinh lí hết sức bình thường, tôi không thể hiểu được tại sao nam nhân lại thềm thường nam nhân đến thế! Thị Kiếm à, cậu không có để ý tôi đó chứ? Tôi cảnh cáo cậu, trong lòng tôi đã có Tiểu Thuý rồi"

"Ai thềm để ý kẻ mặc quần cộc thêu uyên ương như cậu chứ, khí khái nam nhi của ta không hề thua kém cậu đâu, xí!"

"... Hai đứa đang nói lệch chủ đề rồi đấy, chúng ta đang nói về Bạch công tử cùng chủ tử của mấy đứa, chứ không phải là hai đứa đâu."

"Tam tiểu thư, cô phân xử xem, cô thấy Phụng Tiên có xứng với ta không?"

"..." Làm ơn đừng bắt nàng phải nhận xét hai nam nhân có xứng với nhau hay không chứ.

Thoát khỏi tầm ngắm của hai đứa ranh kia, người di không ra thể thống gì nào đó liền chui vào phòng đứa cháu đẹp trai, mấy màn loạn luân nhà nào chả có, thêm bọn họ vào cũng không nhiều hơn được.

Hắn đang ngồi trên ghé nhú mày viết thư, tay viết còn miệng không ngừng rửa xả.

"Dám bảo chữ ta khó nhìn, thấy khó nhìn thì đừng có đọc, không nghĩ xem ai đang ở kinh thành giúp bà trông coi cục diện rối rắm này hả! Lão thái bà thối, lần nào gửi thư về cũng bồi thêm một câu 'chữ viết quá xấu, cần luyện nhiều hơn', ta không tin chữ viết của tên khốn họ Bạch kia lại đẹp hơn, liệu y có biết chữ 'chết' viết thế nào không! Hôm nào đó tiểu gia sẽ viết chữ 'chết' đẹp thật là đẹp để tặng hần!"

Đây, nhìn xem!

Hần sống chết không chịu thừa nhận tâm ý của mình dành cho Bạch công tử, thế mà cái gì cũng đều muốn đem ra so với người ta, cái gì cũng muốn hơn người ta, cái gì cũng giữ lại trong lòng, không phải thích thì là gì? Nàng bước đến gần bàn của hần, muốn nhìn thử xem chữ hần viết rốt cục xấu đến mức nào. Lúc ở Bạch phủ nàng có thấy qua chữ viết của Bạch công tử, nét bút cứng cáp như núi, lực bút mạnh mẽ, tuy nàng nhìn vào không biết chữ như thế nào mới gọi là đẹp thực sự, nhưng đại khái nhìn nét chữ cũng có thể đoán được tính con người. Chữ viết của Bạch công tử quả là không làm mất đi phong thái của y, còn chữ của Tề Thiên đại thánh, chẳng lẽ lại giống hệt như khi gãy ngựa sao?

Nàng rướn cổ nhìn, còn chưa thấy được hần viết chữ gì trên thư thì đã bị hần ngã ngón ôm lấy đặt lên chân mình.

"Hôm nay muện vậy. Đi đâu thế?"

Nàng lúng túng nhích mông, vẫn chưa quen lắm với việc kề cận sát thế này, "Tỷ tỷ đưa em ra ngoài xã giao".

"Lại xã giao. Rốt cuộc hai người là quan viên triều đình hay là phú

thương khoe của thế? Hứ! Nữ nhân ở hậu viện mà cứ chạy đôn chạy đáo suốt. Hôm nay lại đi gặp ai?"

"Còn nói nữa, tất cả đều tại chàng đó, chàng bảo ngày nào cũng sẽ kể về gia quyến của các đại nhân mà hôm sau em phải gặp, thế mà lại không cho em biết phu nhân của Lưu đại nhân lại nhỏ tuổi như thế."

"Xi, nàng chỉ hỏi ta bọn họ có bao nhiêu phu nhân, ta có thể nhớ rõ số lượng nhân khẩu trong mấy nhà đó là giới lắm rồi, có phải thánh đầu mà nó được phu nhân mấy lão đó bao nhiêu tuổi."

"Kết quả em nhầm lẫn hết cả! Mới nhìn thấy cô nương đó còn nhỏ hơn em, nên em cứ tưởng đó là ái nữ của ông ấy, còn luôn mồm khen lệnh thiên kim thật đẹp, rốt cuộc bị tỷ tỷ mắng xối xả."

"Phụt! Ha ha ha ha ha, nàng đúng là não đậu hũ mà, phu nhân của người ta lại đi gọi là thiên kim. Đắc tội nặng rồi!"

"Làm sao em biết được chứ, giờ phải làm sao đây, có phải Lưu đại nhân tức em lắm không, ông ấy có mượn cơ này hoành hoẹ, cố ý làm khó dễ chàng không?"

Nàng đang lo lắng cho hắn, sợ sơ suất này của mình sẽ liên lụy hắn, sợ hắn bị người ta gây khó dễ.

Nhìn thấy nàng cứ đoán già đoán non rồi lo lắng cho hắn, trong mắt hắn phủ đầy sự ám áp, không kiềm được mà muốn gần gũi với nàng hơn.

"Chàng đừng xoa mặt em nữa được không, ông ta sẽ làm thế phải không?"

Hắn cười khẽ một tiếng, "Làm gì cơ? Muốn làm khó ta à?"

Nàng gật đầu liên tục, dáng vẻ nghiêm túc vô cùng.

Hắn véo má nàng, cười hì hì, "Nếu nàng thấy hôm nay ông già đó làm nàng khó chịu thì cứ nói với ta, ta có thể giúp nàng làm khó ông ta. Có muốn không?"

"Ồ... ơ... ơ...?"

"Phải phạt lão thế nào đây? Gây sự với nữ nhân của ta thì nên cho sung quân biên cương đi nhỉ? Hay là tịch biên gia sản rồi tống cổ lão vào tù? Nàng chọn đi." Mười người làm quan thì chín kẻ tham lam, vút đại cho lão cái tội tham ô nhận hối lộ là xong.

"Chàng... chàng khẳng định ông ta... sẽ không gây khó dễ cho chàng sao?" Mạnh miệng như vậy, còn muốn làm khó ngược lại người ta nữa chứ.

"Ngốc à, thiên hạ này ngoại trừ lão thái bà đang không có mặt ở kinh thành kia ra, thì người có thể gây khó dễ cho ta vốn không hề tồn tại. Kể cả tên họ Bạch kia cũng vậy."

Nàng đảo mắt thất vọng, rõ ràng mở miệng ra không thể không nhắc đến Bạch Long công tử, còn nói là không thích.

Nhưng nàng không định tốt bụng đi hoá giải hiểu lầm sâu sắc giữa hai vị công tử đây. Tốt nhất bọn họ cứ hiểu lầm nhau vĩnh viễn luôn đi, nàng có thể đảm bảo bản thân sẽ không phải là nhân vật phản diện gây sóng tạo gió giữa hai người họ, nhưng muốn nàng cam tâm tình nguyện đem người trong lòng mình ra tặng cho nam nhân khác, hành động đó quá cao thượng, nàng không làm được. Nàng khẽ đảo mắt, cố giấu suy nghĩ, chuyển đề tài, "Em nói với chàng cái này, hôm nay lúc về không ngồi xe ngựa nên em thấy lá phong trong kính thành đã đỏ rồi, đẹp lắm nhé".

"Lá phong chuyển màu đỏ thì có gì mà ngạc nhiên, chờ lá đỏ bị rơi loạn(*) rồi nàng khoe cũng không muộn đâu." Hắn thích thú giở quyển sổ trong tay ra, vừa xem vừa rung đùi trêu đùa nàng như trêu một đứa bé con.

(*) Lá phong (枫) và điên loạn (疯) cùng đọc là fēng.

Nàng đang ngồi trên đùi hắn, bị lắc lư suýt ngã xuống đất, định vừa túm lấy vạt áo trước ngực hắn vừa run rẩy kháng nghị, "Cái gì mà lá đỏ rơi loạn chứ, là lá phong chuyển đỏ, sao chàng lại thế chứ! Chàng lớn lên ở đây từ nhỏ nên năm nào cũng thấy, còn đây là lần đầu tiên em nhìn thấy cây phong thật, đương nhiên sẽ thấy ngạc nhiên rồi!".

Hắn chưa từng trải qua cảm giác có một nữ nhân ngồi trong lòng mình, không làm gì hết, chỉ tán gẫu về những chuyện vụn vặt vu vơ. Liếc mắt nhìn nàng, cảm giác ấm áp thoải mái dâng lên trong tim khiến hắn không nhận được mà đưa tay nhéo mũi nàng, "Được rồi được rồi, nàng loạn lên gì chứ, ngày mai ta sẽ cùng nàng đi xem lá rơi được chưa nào?".

"Là lá phong đỏ, lá phong đỏ, lá phong đỏ!" Nàng khăng khăng sửa lại cho đúng, nhưng chợt nhớ đến việc tử tử dặn sau khi hồi phủ, liền nói, "Ngày mai e là em không thể ra khỏi nhà rồi, tử tử có việc nhờ em làm".

Không ngờ bảo bồi mà mình yêu chiều lại thẳng thắn từ chối mình như thế, vị Thế tử nào đó khó chịu mà vút quyển sổ trong tay xuống bàn, "Bây giờ nàng bận bịu hơn cả ta nữa à? Ta đã dành thời gian đi xem lá đỏ rơi với nàng, nàng lại nói với ta rằng không có thời gian ư?".

"Ngày mai thật sự không được mà, tử tử bảo có người rất quan trọng đến phủ chơi, muốn em giúp tử ấy một tay, hôm khác được không, dời lại một ngày nha, ngày kia đi... ngày kia được không?"

"Ngày kia nàng tự đi xem lá đỏ 'điên' lá đỏ 'thối' kia một mình đi, hứ!" Rõ là miếng đậu hũ chết giẫm không biết điều mà.

Hôm sau, Tề Thế tử giận dỗi dắt theo thuộc hạ rời khỏi phủ, đi Đường tam không thể đi xem lá phong đỏ, đành ngồi ngẩn trong phủ chờ tử tử sai bảo.

Chẳng biết là nhân vật lớn nào muốn đến thăm nhà Vương gia tử phu nữa, lúc Bạch Long công tử đến phủ chơi cũng không thấy tử tử sốt sắng như vậy, không chỉ tự mình lên thực đơn, còn trang trí phòng ốc, dọn dò nha đầu gỡ búi tóc trên đầu nàng ra, rồi đặc biệt chải một kiểu tóc rất lạ cho nàng.

Trâm ngọc, vòng bạc, hài vàng lấp lánh, váy lụa áo gấm thướt tha.

Cả người hể nhúc nhích liền vang lên leng ca leng keng, nàng chạy ra

trước cửa phủ muốn xem thử con khi đang hờn dỗi kia về nhà chưa, đúng lúc nhìn thấy một cỗ xe dừng ngay trước cửa Tề Nam Vương phủ.

Gã nô bộc xoay người nhảy xuống xe, đặt băng ghế nhỏ đang ôm trong lòng xuống để chủ tử bước xuống xe, sau đó cúi đầu cung kính nói với người trong xe, "Luong đại nhân, đã đến Tề Nam Vương phủ rồi ạ".

Ngón tay thon dài vén màn xe lên, giày đen màu mực nhẹ nhàng đặt xuống băng ghế thấp, Luong Hạnh Thư thân khoác quan phục đen tuyền nghiêm nghị đang đứng trước cửa lớn Tề Nam vương phủ.

Nét mặt y như giếng đầy suy tư, đầu mày nhíu lại, đứng trước cửa phủ đắn đo một lúc, cuối cùng đành cắn răng, ráo bước đặt chân lên bậc thang trước cửa phủ. Vừa ngẩng đầu lên, bóng dáng phản chiếu kia khiến cả người y cứng lại, giật mình đứng yên tại chỗ, khó lòng bước tiếp.

Tam tiểu thư...

Biết rõ sẽ không tránh được việc sẽ gặp mặt nàng, biết rõ sẽ ngại ngần không biết nên cư xử thế nào cho phải, biết rõ bản thân sẽ không thể ngừng mơ mộng hão huyền, nhưng y vận đồng ý cùng tứ tiểu thư đến bái kiến Đường Song Thái.

Ngay cả y cũng thấy mình thật kì lạ, rốt cuộc vì sao y lại nhớ nhung nàng đến vậy, từ sau cái ngày nàng bị tên chơi bời trác táng kia lôi lên ngựa, hầu như đêm nào y cũng không ngủ được. Trong đầu liên tục xuất hiện những suy nghĩ không đứng đắn, y sợ nàng bị những suy nghĩ không chính đáng của tên kia vùi dập, y muốn quản nhưng lại không có cách nào nhúng tay vào được, nên chỉ có thể trăn trở trăn trở.

Nhưng đến hôm nay, xem ra y đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng một thân hoa phục, tay áo mỏng như cánh ve, váy lụa thêu hoa sen, tóc đen, má thắm, môi đào, rõ ràng là được người ta nâng niu chiều chuộng.

Y chưa từng thấy nàng ăn mặc như vậy, ngay cả hỉ phục đỏ thắm hôm đó của nàng cũng không bằng, cánh tay trắng tuyết ẩn dưới lớp trang phục mỏng như cánh ve kia đập vào mắt y, xinh đẹp quyến rũ đến mức khiến y khó lòng giữ vững tâm quân tử, cảm giác đứng núi này trông núi nọ lấp kín đầu y. Hoảng sợ trước việc bản thân mình lại nổi lên thú tính đối với cô nương nhà lành, cổ họng y khô khốc, mồ hôi trong tay cứ thế túa ra.

Nàng cũng ăn mặc như vậy đi tới đi lui trước mặt tên vô lại kia sao? Nếu gấm vóc nhung lụa chính là cuộc sống mà nàng muốn, y cũng có thể đáp ứng cho nàng...

Đáng chết, y lại nghĩ gì thế này, nàng giả dối trên đùa y như vậy còn chưa đủ sao? Rõ ràng nàng đã khoét một vết thương thật sâu trong tim y rồi, y còn đứng đây mà mơ mộng chờ mong gì nữa chứ.

Rốt cuộc y thích nàng ở điểm nào? Vì sao nàng vừa xuất hiện, y liền luống cuống mất hết phong thái thế này?

Tất cả biến đổi trên khuôn mặt Lương Hạnh Thu từ kinh ngạc, u sầu, đến lúng túng, buồn bực đều lọt vào trong tầm mắt ngượng ngùng của Đường Tam Hảo. Nàng cũng không lường được người mà hôm nay tỷ tỷ mở tiệc chiêu đãi lại chính là Lương Hạnh Thu, nên đành giữ lễ nghĩa mà cố gắng không quay đầu chạy mất.

"Chỉ nhìn thấy ta thôi cũng khiến tam tiểu thư buồn phiền đến vậy sao?" Thấy nàng không nói lời nào lại muốn cất bước rời đi, tim y như bị đâm mạnh, không nghĩ ngợi nhiều, liền buông lời níu giữ nàng lại.

Sắc mặt nàng chợt tái đi, không thể không quay lại cúi người chào, "Lương... công tử".

Ba chữ rất lâu rồi y chưa nghe nhẹ nhàng trôi vào tai, khiến y hài lòng thờ dài, tự cảm thấy bản thân đáng thương đến nức cười.

Không muốn bị người khác phát hiện vẻ lúng túng của mình, y cất bước đi vào trong phủ, giữ khoảng cách vài bước chân với nàng, không dám gần quá cũng không muốn cách quá xa.

"Lương công tử, sao huynh lại đến đây?"

Nếu nói rằng y muốn gặp nàng, hẳn là không hợp lẽ nghĩa?

Nếu nói rằng y không thể quên được nàng, hẳn sẽ bị chê cười? Nếu nói rằng y muốn đưa nàng đi, hẳn sẽ bị ghét bỏ?

Y ngăn không cho những lí do kia tuột ra khỏi miệng mình, nên im lặng không lên tiếng.

Thấy y không muốn nhiều lời với mình, Đường Tam Hảo đành phải tự mình xua tan bầu không khí ngưng ngừng đến lạnh người này đi, "Ngay cả

huynh và Diễm Nhi cũng chuyển đến đây, cha mẹ ở Tây Dư hẳn sẽ rất buồn. Nghe nói mùa đông ở kinh thành lạnh hơn ở quê nhà nhiều, tử tử nói ở đây năm nào cũng có tuyết rơi, um, sảnh chính ở ngay phía trước, huynh rẽ phải đi qua hồ nước kia là đến, ta có việc nên về phòng trước đây...".

Nàng không biết ăn nói nên đành kiếm cớ thoát thân vậy. Y chỉ bước theo nghe nàng nói, chẳng buồn đáp lời, nàng cho rằng y đã ngầm cho phép mình rời khỏi, nên xoay người tính đi.

"Ta cho phép nàng đi sao?"

Khuyê tay bị người ta giật mạnh trở lại, nàng quay đầu nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của muội phu, hơi lạnh ập vào mặt, sắc bén đến run người, cái nhìn đáng sợ ấy khiến người ta khó lòng đoán ra y đang muốn gì.

Y đưa tay thử chạm vào làn tóc đen óng đang buông xuống bên trán nàng, ngón tay thon dài quấn lấy một lọn tóc kéo đến trước mặt mình mà vẫn vô, mở miệng khẽ hỏi, "Lúc ở bên tên đó nàng cũng mất kiên nhẫn như vậy sao? Hay chỉ có lúc ở bên ta mới khiến nàng đứng ngồi không yên một khắc cũng không chịu nổi như vậy?".

Tiếp xúc quá gần thế này khiến nàng nhớ đến chuyện lần đó ở Tây Dư, y nhất thời xúc động cắn lấy môi nàng, rồi nàng bị đuổi thẳng khỏi nhà, cho nên lúc này nàng vội vàng vươn hay tay chống trên ngực y, dùng sức đẩy y ra, thấy vẫn chưa đủ, nàng còn kéo lọn tóc đang vươn trên tay y lại, lúi đến gốc cây bên cạnh.

Dáng vẻ né tránh như tránh tà của nàng chẳng khác gì kim nhọn đâm vào ngực y.

"Nàng có thể ngoan ngoãn ở trong lòng tên đó, vậy mà đến gần ta một chút lại không chịu? Là vì sao hả?" Y chăm chú nhìn vào dung nhan đẹp đẽ của nàng, túm lấy cánh tay nàng giơ lên cao, chiếc vòng ngọc dưới tay áo gấm the mỏng của nàng lộ ra, "Hắn có thể cho nàng những thứ này ư? Nàng nghĩ rằng ta không thể cho nàng được sao?!".

"Những thứ này là tỷ tỷ chuẩn bị..." Chuẩn bị để khoe trước mặt bọn họ, nàng không thể nói thẳng lời này ra được, đành nuốt ngược trở lại lời giải thích kia xuống bụng.

Nàng nhìn quanh, không biết nên giải thích thế nào cho phải, thế những hành động đó lọt vào mắt y lại trở thành chột dạ không muốn đối mặt. Không để nàng tiếp tục tránh né, y liền kéo nàng lại sát bên mình.

"Trước kia ta không thể cho nàng được, nhưng bây giờ, lựa là gấm vóc mà tên Tề Thiên Sanh kia cho nàng, ta cũng có thể cho."

"Phạch!"

Từ phía sau Lương Hạnh Thu truyền đến tiếng roi vung mạnh xuống chói tay, quả tim Đường Tam Hảo Tâm bỗng rung nháy loạn như sắp văng ra ngoài, con khỉ Tề Thiên đại thánh mỗi lần phát hoả liền vung roi quất lia lịa, chẳng lẽ cháu trai bóc đồng nhà nàng đã về rồi sao?! Nếu đúng thế thì toi rồi, hắn mà nhìn thấy cảnh nàng lôi lôi kéo kéo như thế này với mọi người, thế nào cũng suy đoán lung tung rồi treo ngược bọn họ lên mà đánh!

"Lương Thái phó à, ngài đề di của Thế tử gia nhà chúng tôi như vậy không được đâu! Như thế này Phụng Tiên cũng khó báo cáo lại với Thế tử

gia."

Giọng nói của Phụng Tiên khiến Đường Tam Hảo nhẹ nhõm thở ra, trong lòng cũng thấy an tâm hơn, may là không phải vị Tề Thiên đại thánh có khuynh hướng bạo lực kia giá lâm, bằng không sẽ khó tránh khỏi một màn tàn bạo gà bay chó sủa.

Phụng Tiên vung tay lên rút roi lại, sau đó nhanh nhẹn xoay người len vào giữa đôi trai gái đang dính chặt kia, rồi cọt nhả trò chuyện cùng Lương Hạnh Thu, "Lương Thái phó đại nhân, chúc ngài một ngày tốt lành".

Nghe nhắc đến Tề Thiên Sanh, sắc mặt Lương Hạnh Thu vẫn hờ hững, hệt như không hề nghe thấy gì, chỉ cau mày nhìn tên tiểu đồng không biết thức thời, quấy rối cản trở chuyện tốt của người khác kia.

"Người là ai?"

Phụng Tiên chấp tay cười, "Nào dám nào dám, tiểu nhân chỉ là tiểu thị đồng của kẻ chuyên ăn chơi trác táng không ra trò trống gì kia thôi. Nếu Thế tử gia nhà tôi không hiểu chuyện chọc giận Thái phó đại nhân ngài, tiểu nhân xin được thay Thế tử gia xin lỗi. Nếu ngài vẫn còn thấy ám ức trong lòng, ai da, vậy thì cứ trực tiếp tìm Thế tử gia mà báo thù, dù gì nhân duyên Thế tử gia cũng quá tệ rồi, khắp đường lớn ngõ nhỏ ai nấy cũng đều muốn đuổi theo chửi rủa giết chết, có thêm một kẻ thù nữa cũng chẳng phải là nhiều, nhưng dì Đường tam vô tội, đúng không? Dì Đường tam?"

"Ồ... ơ... ơ...! Phụng Tiên, đừng nói huynh ấy như vậy chứ, huynh ấy vốn chẳng đáng yêu, còn bị nhóc con người nói hệt như con chuột bị người ta hô hào đuổi đánh khắp phố vậy."

Vừa nghe thấy Phụng Tiên dùng lời lẽ vì đại nghĩa không màng người thân như vậy, Đường Tam Hảo bất bình lên tiếng kháng nghị, còn chưa kịp nói hết, cánh tay đã bị ai đó siết chặt đến đau buốt.

Lương Hạnh Thư ánh mắt sa sầm liếc nhìn nàng. Nàng dám ở trước mặt y, không chút kiêng dè gì mà mở miệng bênh vực, bao che khuyết điểm cho tên kia.

Hắn ta chỉ là một tên nịnh hót vô sỉ, hãm hại người tốt, là tên tiểu nhân nham hiểm ương ngạnh trong triều thôi mà. Có cái gì đáng để phải che chở như vậy chứ? Tên đó rốt cuộc có điểm nào tốt? Rốt cuộc hắn có thứ gì mà Lương Hạnh Thư y không có? Có phải y không đủ nham hiểm như tên kia không? Hay là y không tiểu nhân vô sỉ bằng tên đó?

"Đau... Đau quá! Lương công tử."

Mãi đắm mình trong dòng suy nghĩ, y bất giác dùng lực siết chặt bàn tay, mãi đến khi nghe thấy tam tiểu thư không chịu được khễ rên đau đớn, y mới lấy lại tinh thần, sợ bản thân mình làm nàng bị thương nên nhanh chóng buông lỏng tay ra.

Tiểu đồng đứng cạnh vội vàng nhân lúc sơ hở này, kéo nàng ra phía sau, cười ha ha làm lành, "Thái phó đại nhân, bọn tôi thật xin lỗi vì không thể tiếp chuyện với ngài được nữa, Song phu nhân vẫn đang tìm dì Đường tam. Còn Vương gia đang ở thư phòng, cho mời ngài đến gặp".

"Hả? Tỷ tỷ đang tìm ta sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta mau đi thôi!"

Tranh thủ Lương đại nhân đang lúc trầm tư, Phụng Tiên vội vàng dựng tình huống để kéo miếng đậu hũ ngọc kia chạy trốn.

Lương Hạnh Thư thoáng nhìn đôi tay trống rỗng của mình, rồi chậm rãi siết chặt, rào bước đi về phía sảnh chính. Gã nô bộc vẫn đang đợi ở trước sảnh vừa thấy y bước đến, vội vàng khom người đón chào, đưa y đến thư phòng của Tề Nam Vương Gia.

Hắn cảm thấy hoài nghi, Tề Nam Vương gia hoàn toàn không giống Tề Thiên Sanh, ông ta ít can thiệp vào chuyện chính sự, rảnh rỗi chỉ biết giam mình trong phủ, vị Vương gia nhàn nhã này rốt cuộc tìm đến y là có ý gì đây?

Y mang theo nghi hoặc mà đẩy cửa phòng, bước qua bậc cửa, thì thấy phía sau màn châu là một lư hương đang tỏa khói nghi ngút, bên cạnh là một người đang rất nho nhã chăm chút bức tranh trên thư án. Người nọ thấy cửa bị đẩy ra, cũng lười nói chuyện, chỉ hươ tay vẫy vẫy, ý bảo người vừa vào mau đóng cửa lại, tránh để gió lùa vào làm hỏng nhã hứng ngắm tranh của hắn.

Áo gấm đen thêu hình rồng vàng, mũ ngọc lưu ly cùng với dáng vẻ khó đoán được hỉ nộ kia đích thực là Tề Nam Vương gia Tề Như Thích.

Lương Hạnh Thư thân nhiên xoay người lại đóng chặt cửa gỗ, cũng không mở miệng, chỉ lặng lẽ đứng cạnh chờ đợi.

Thư phòng bị khép kín có chút âm u, y bị vút sang một xó, không ai mời ngồi, cũng chẳng có người dâng trà, tựa như không ai nhìn thấy mà mặc y đứng ngây người nơi đó, y cũng chỉ biết đứng im, mãi một lúc lâu sau, từ phía sau màn châu chọt truyền đến tiếng cười khẽ âm trầm.

"Tính tình của Lương Thái phó cũng thật tốt nhỉ, không hờn không giận, cư xử bình tĩnh, người đâu, mau đến dâng trà, mời đại nhân ngồi xuống nào."

Lời vừa dứt, tấm màn châu đang buông xuống chợt bị hạ nhân vén lên, cánh cửa gỗ cũng bị đẩy ra, ánh sáng lọt vào trong phòng, khiến y không kịp thích ứng mà nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, đã thấy Tề Nam Vương gia Tề Như Thích đang ung dung đứng ngay trước mặt mình.

Khí chất trầm tĩnh ổn định khiến người khác khó lòng phán đoán được tâm tư, giữ trên môi nụ cười bí ẩn, Tề Như Thích đón lấy chiếc khăn tay mà hạ nhân dâng lên, thản nhiên lau tay.

"Bái kiến Vương gia."

"Miễn lễ miễn lễ. À, chẳng phải người đến đây cùng với phu nhân ư? Sao chỉ có một mình thế này?"

"Đã phái người đi đón nàng ấy rồi, Vương gia gọi đến không dám chậm trễ, nên vừa tan triều liền đến thẳng quý phủ trước."

"Ồ, Bản vương thường nghe Long nhi nhắc đến người, tò mò muốn gặp thử xem thư sinh người rốt cuộc là người thế nào mà tuổi còn trẻ đã được

chọn làm Đệ sư Thiên tử, thật không ngờ Lương Thái phó lại là người không màng thiệt hơn, vừa nhìn đã biết là người có thể làm nên chuyện lớn, không giống khuyển tử cứng đầu khó dạy nhà ta."

Vừa nghe thấy ông ta đề cập đến Tề Thiên Sanh, đầu mày Lương Hạnh Thu lập tức chau chặt lại, nhướng mắt lên nhìn, thì bắt gặp ông ta đang căn dặn hạ nhân treo bức tranh của mình lên cao.

Không phải bức tranh vẽ cảnh sông núi ngàn dặm bao la hùng vĩ, cũng chẳng phải bức tranh vẽ cảnh non xanh nước biếc nên thơ, mà chỉ là bức phác họa chân dung thiếu nữ đơn giản.

Nữ nhân trong tranh không phải là trang tuyệt sắc, mái tóc được búi cao thành hai nắm nhỏ được bao quanh bởi một mảnh lụa nhạt, gò má ửng hồng, hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trên bờ ao, đôi chân nhỏ nhắn tinh nghịch đá tung bọt nước trắng xoá.

Bắt gặp ánh mắt tò mò của Lương Hạnh Thu, Tề Như Thích liền giải thích, "Đây là thị thiếp đã mất của bản vương, cảm thấy nhớ nhung nên vẽ lại. Búi tóc này rất đáng yêu phải không?".

Lương Hạnh Thu bị đâm vào chỗ đau nên đành dời mắt đi hướng khác, khiến Tề Như Thích cười khẽ.

"Lương thái phó, thằng con bướng bỉnh ương ngạnh nhà ta đã khiến người chịu không ít đau khổ đúng không?"

Y thoáng giật mình, làm như không có gì mà phản bác, "Vương gia

khéo đùa, tôi cùng lệnh công tử nào có quen biết nhau".

"Không quen à? Không quen thì tốt rồi, hôm nay ta gọi người đến đây, là có chuyện muốn nhờ vả."

"..."

Đường Tam Hảo thoát được mừng một, cũng không tránh khỏi ngày rằm.

Nghe Đường Song Thái gọi, nàng đành phải miễn cưỡng lê bước vào sảnh chính.

Chân còn chưa đứng vững, thì đôi tay bỗng dung bị người ta túm lấy một cách nhiệt tình, rồi có thứ gì đó chọt chui vào lòng nàng.

"Tam biểu tỳ à! Tỳ ở kinh thành ung dung tự tại quên mất Điềm Nhi luôn à!"

"Điềm... Điềm Nhi?" Giọng nói ngọt ngào của ai đó khiến nàng giật mình nhận ra người vừa đến là ai, rồi bất giác cảm thấy khó hiểu, Điềm Nhi sao cũng xuất hiện ở đây? Phải chăng muội ấy cũng là khách mà tỳ tỳ mời đến Vương phủ?

Đường Song Thái ngồi ngay vị trí chủ nhà, không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhâm nhi chén trà.

Tựa như những cặp tỳ muội bình thường khác, xa nhau lâu ngày giờ mới có thể gặp lại, Đường Tứ Diễm tỏ ra hết sức thân thiết kéo Đường Tam Hảo ngồi xuống cạnh mình, "Tam biểu tử, sao tỳ lại nhìn Diễm Nhi xa lạ như vậy chứ?".

"Không phải... tỳ, chúng ta..." Nàng không biết phải nói gì lúc này, khi bọn họ còn ở Tây Dur, chẳng phải vì chuyện gièm pha giữa đại di tử cùng muội phu mà phải chia tay đó ư? Giờ đây gặp lại, dù cho hiềm khích có tiêu tan nhưng cũng không thể thân thiết như trước được.

Đường Tứ Diễm thấy nàng tròn mắt cứng họng không có phản ứng gì, liền cố ý cười ngọt ngào, "Tam biểu tử à, chuyện tỳ nhất thời hồ đồ quyền rũ phu quân Diễm Nhi, muội đây không so đo nữa, dù gì chúng ta cũng là tỳ muội tốt của nhau mà".

"..." Lời... lời này nghe sao kì quái thế nhỉ.

Đường Song Thái vừa nghe thấy lời chói tay kia, liền đặt chén trà "cộp" xuống bàn, khẽ mở đôi môi thoảng mùi đàn hương, "Diễm Nhi này, đã kết tóc se duyên với nhau rồi, sao chỉ thấy mình cô lẻ loi đến đây? Có phải muội phu quá bận bịu chính sự, nên không có thời gian lo cho cô không?".

Lời này nghe còn kì quái hơn, Đường Tam Hảo lén nhìn về phía tỳ tỳ, rõ ràng nàng đã bảo cho tỳ tỳ biết rằng Lương công tử đã đến, hiện đang ở trong thư phòng của tỳ phu rồi mà.

Nét mặt Đường Tứ Diễm chợt trở nên căng thẳng, đôi con ngươi đen lầy khẽ chuyển, rồi liền đáp trả, "Diễm Nhi sao có phúc như tỳ tỳ chứ, Vương

gia tử phu vừa khí khái vừa nhân rồi, cả ngày có thể ở cạnh tử tử suốt, không giống như phu quân muối, ngày nào cũng phải theo sát Hoàng thượng chờ sai bảo. Mà này, tử tử thật ra phải cảm ơn Điềm Nhi, nếu không có Điềm Nhi, thử hỏi Song biểu tử sao lại có thể có những ngày tháng nhân nhã vui vẻ như vậy bên cạnh tử phu chứ? Đúng không tam biểu tử?".

"Hừ! Tử tử này đúng là phải đa tạ cô nhiều lắm đấy."

"Đương nhiên rồi, chẳng lẽ tử tử không thích phú đệ nguy nga, cuộc sống nhung lụa quyền quý như thế này sao? Hạng thư sinh công tử trong nhà chỉ có vài đồng lẻ sao có thể sánh với Vương gia tử phu chứ, mặc dù bây giờ tử tử chỉ là một tiểu thiếp, nhưng chỉ cần tử nhiệt tình hầu hạ khiến tử phu hài lòng, thì vị trí chính thất âu cũng sẽ có ngày lấy được thôi."

"Tỷ đây xin nhận lời tốt của cô, nhưng cũng tặng lại cô một câu, nắm được thân xác nam nhân cũng vô ích, tâm người ta không ở chỗ cô, dù cô có kêu cha gọi mẹ họ cũng chả giúp được cô."

"Điềm Nhi thì phải kêu cha gọi mẹ, nhưng Song biểu tử thì lại không cần lo, vì dù gì Vương gia tử phu đối Song biểu tử cũng hết như phụ thân đối với ái nữ, phải vậy không?"

"Điềm... Điềm Nhi, muối bớt lời lại đi." Đường Tứ Điềm mà tranh cái với Đường Song Thái thì sẽ luôn mồm không dứt, hai tử muối đôi co với nhau như thế, lúc còn ở Tây Dư thì đã đành, nhưng hiện giờ lại đang ở trong phủ của tử phu, cũng phải biết kiềm chế giữ lễ tiết chứ.

"Tam biểu tử này, sau khi tử đến kinh thành thì lá gan cũng trở nên to hơn đúng không? Chẳng phải thường ngày lúc nào tử cũng áp a áp úng đó

sao? Giờ có chỗ dựa rồi quả là khác hẳn."

"Không phải đâu, Diễm Nhi, muội đừng hơn thua ở đây nữa." Đường Tam Hảo vừa đưa mắt nhìn về phía cửa, bỗng cuống cả lên, đưa tay bịt miệng Đường Tứ Diễm lại.

Đường Tứ Diễm vừa thấy nàng chạm vào mình, liền gạt tay nàng ra, không hề hợp tác mà tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Diễm Nhi nói gì sai sao? Tuổi tác tỳ phu hẳn cũng không thấp hơn phụ thân chúng ta đâu nhỉ?".

"Tiểu di tử, cứ để nha đầu đó nói tiếp đi, tuổi tác bản vương so với phụ thân ngươi thế nào hả?"

Tề Như Thích không biết từ khi nào đã sải bước vào cửa, đứng ngay trước mặt Đường Tứ Diễm mà cười lạnh, Đường Tứ Diễm sững sốt hoàn toàn, vừa trông thấy mỹ nam trước mặt thì chỉ biết há hốc miệng. Nàng ta vốn tưởng rằng người mà Đường Song Thái lấy là một ông già béo phì bụng bự, hẳn có thể mĩa mai châm biếm một phen, nhưng... nhưng... nhưng mà...

"Tỷ... Tỷ phu, Diễm Nhi muội ấy nói năng không suy nghĩ, muội... muội ấy không hề có ác ý đâu!" Trán Đường Tam Hảo lấm tấm mồ hôi, thầm nghĩ cách đỡ lời cho muội muội mình, đắc tội với vị tỳ phu tính khí thất thường khó đoán này, dù là ai cũng chẳng có kết quả tốt.

"Không có ác ý à? Nhưng sao bản vương chẳng nghe được tí thiện ý nào trong đó?" Ông ta cố ý xoay người lại nhìn về phía Lương Hạnh Thu đang không nói được lời nào kia, "Lương Thái phó, nếu phu nhân ngươi có thiện ý thật, ngươi có thể nghe ra không?".

Hai hàng chân mày của Lương Hạnh hơi chau chặt lại, mím môi không lên tiếng, Đường Tam Hảo vừa thấy muội phu mặc kệ mọi chuyện, không thể chịu nổi cảnh lúng túng tẻ nhạt này, liền vội vàng đưa tay quệt mồ hôi giải thích, "À, Diễm Nhi chỉ đang khen tỷ phu đây chứng chắc chín chắn đáng tin như phụ thân bọn muội đấy mà!".

Nói xong nàng cảm thấy hài lòng trước lời giải thích hết sức thuyết phục của mình, thế nhưng tỷ phu lại âm trầm nhìn nàng mà cười.

"Tiểu di tử này."

"Vâng ạ?"

"Người khác đang giúp ngươi trút giận, biểu hiện thiện lương thừa thãi lúc này của ngươi quả là không phải chút nào."

"Ồ..."

"Ngươi khiến bản vương bực bội nhưng lại không có chỗ trút, thế thì ta đành trút hết xuống đầu ngươi vậy."

"..."

"Đầu tóc sao khó coi thế này, đi chải lại kiểu tóc búi rồi mới được ăn cơm!"

"O... ơ... ơ...?"

"Song nhi, mở tiệc thôi nào, phải nhanh chóng tiếp đãi Lương Thái phó và cả tiểu... à, Đường tứ tiểu thư đáng tuổi con gái ta nữa chứ."

Đường Tứ Diễm ngang ngược hống hách nhưng cũng có khắc tinh, Đường Tam Hảo vốn không tin là có, nhưng đến tận hôm nay nàng rút cuộc cũng chứng kiến được rồi.

Đường Tứ Diễm sợ tỳ phu, vừa sợ vừa nể. Chỉ cần tỳ phu nhướng mày cong môi cười khẩy một cái thôi, nàng ta đã rớt đến mức không dám mở miệng.

Không chỉ có mình Đường Tứ Diễm thấy tỳ phu đáng sợ đâu.

Đến cả Đường Tam Hảo ăn cơm mà cũng chẳng cảm nhận được mùi vị gì khi cứ bị vị tỳ phu kia luôn tay sờ nắn hai búi tóc tròn vo chán ngắt trên đầu nàng.

Chẳng lẽ cả đời này nàng chỉ có thể để mãi một kiểu tóc búi như Na Tra thế này sao? Chỉ vì nàng ngại phiền phức nên mới lười chải mà búi tóc thế này, nhưng một tiểu cô nương cũng cần được đổi kiểu tóc vài lần để trở nên xinh đẹp chứ.

Nàng chun mũi, bĩu môi, nét mặt bất mãn đăm chiêu suy nghĩ khiến tỳ

tỷ không tìm nôi mà đưa chân đá nàng một cái, nàng giật mình, chiếc đĩa bay lên, rơi lạch cạch xuống chân người đối diện.

Nàng vội xúc khăn trải bàn lên, lồm cồm bò xuống bàn, mò mẫm tìm kiếm chiếc đĩa vừa đánh rơi, đến khi phát hiện được nó đang nằm bên mũi giày của ai đó, nàng liền đưa tay định nhặt thì một bàn tay khác nhanh hơn nàng đã nhặt lấy chiếc đĩa trúc.

Nàng đưa mắt lên nhìn, đập vào mắt là đôi con ngươi đen láy ngập đầy ý cười.

Lương Hạnh Thư đang cười nàng.

Dường như y đang cố giữ vẻ nghiêm túc, nhưng vẻ hấp tấp của nàng quả thật đã khơi dậy con buồn cười trong y.

Sao lại cười nàng chứ?

Ăn cơm làm vắng đĩa là chuyện bình thường mà.

Y khom người, vươn ngón tay thon dài ra, trao chiếc đĩa trong tay lại cho nàng. Nàng xấu hổ đưa tay nhận lấy chiếc đĩa, sau đó vội vàng xoay đầu sang hướng khác tìm chiếc còn lại, thế nhưng y vẫn không chịu thẳng lưng dùng bữa tiếp, mà cứ khom lưng tiếp tục chăm chú quan sát nàng loay hoay dưới bàn.

Nàng không được tự nhiên mà ngoái đầu lại nhìn y, trong mắt y vẫn đậm ý cười. Nàng không tìm thấy chiếc đũa lại khiến y vui đến thế ư? Hay là nàng khiến người khác chướng mắt quá, nên chỉ cần nàng phạm phải tí lỗi nào thôi, cũng có thể khiến y cảm thấy sảng khoái, thoải mái đến vậy?

Làm ơn tiếp tục chuyên tâm dùng cơm đi được không?

Nàng nhìn y một cách bất đắc dĩ.

Y không chiều theo ý nàng, con người đen láy khê liếc, héch cảm lên, như ngậm ám chỉ trên đầu nàng đang có thứ gì đó.

"Gì vậy?"

Nàng đưa tay gãi gãi đầu, ngờ vực sờ thử nắm tóc bên trái - không có gì.

Thế thì chỉ còn nắm tóc bên phải mà thôi.

Nàng nửa tin nửa ngờ mà đưa tay lên thử sờ nắm tóc bên phải của mình - y như rằng, một chiếc đũa đang cắm xuyên qua giữa búi tóc phải của nàng.

"O... ơ... ơ...!" Thật là mất mặt quá! Sao nàng có thể cắm đũa ngay trên đầu mình rồi mò mẫm tìm khắp nơi thế này!

"Cộc!"

Mặt bàn gỗ phía trên đầu chột vang lên tiếng lộc cộc, hai búi tóc tròn vo của Đường Tam Hảo chột trôi lên từ phía dưới bàn, nàng ẩm ức trừng mắt nhìn vị muội phu nhẫn tâm đang ngồi đối diện mình, y trơ mắt nhìn nàng loay hoay suốt như thế, sau đó lại giả ngây bảo rằng chiếc đĩa đang cắm trên tóc nàng.

Lương Hạnh Thu ngồi đối diện giấu đầu hở đuôi mà đành ho nhẹ, ánh mắt đầy niềm vui.

Đường Song Thái bắt gặp cảnh này, chột nhướn đuôi mày, đưa mắt nhìn về phía Lương Hạnh Thu đang bị cảm xúc vây kín kia, mở lời hỏi, "Lương muội phu, tử nghe nói đệ đã từng xem mắt tam muội, phải không?".

Vết sẹo cũ bỗng dung bị rạch ra trước mặt mọi người không khỏi khiến sắc mặt Lương Hạnh Thu trở nên sa sầm.

Đường Tam Hảo cũng không đoán được tử tử lại nhắc đến chuyện cũ trước mặt mọi người thế này, vội vàng lay cánh tay tử tử, ý bảo nàng ta đừng nói thêm gì nữa.

Đường Song Thái gạt tay nàng ra, tiếp tục hỏi thẳng, "Người làm tử tử như ta cũng chỉ muốn biết, rốt cuộc đệ cảm thấy gai mắt tam muội ở điểm nào, hay là do tứ muội nhà ta bỗng dung có hứng thú với đệ?".

"Song tử à, tử nói lời này chẳng công bằng chút nào, rõ ràng Lương ca ca cầu hôn với Diêm Nhi trước mà, không tin thì tử cứ hỏi tam biểu tử xem." Đường Tứ Diêm đang muốn phát biểu, nhưng vừa ngẩng đầu liền bắt gặp

ánh mắt không giận mà uy của tỳ phu, khiến nàng ta đành lí nhí trong họng.

"Tỳ tỳ à, đúng là Lương công tử đã cầu thân với Điềm Nhi trước, không phải là lúc sau mới đổi ý đâu."

"Tỳ không hỏi hai người, người tỳ đang hỏi chính là Lương muội phu."

Lương Hạnh Thư đặt chiếc đĩa xuống bàn, đôi mắt âm u thoáng nhìn qua Đường Tam Hảo vừa nãy còn khiến y không nén được cơn buồn cười kia. Là do nàng quá bản lĩnh, hay là do y quá sơ suất, chỉ cần một khắc bất cẩn đã bị nàng ta đem hết buồn vui tức giận của mình ra làm trò hề tiêu khiển.

"Phụ nhân, là tiểu sinh không xứng với tam tiểu thư. Vả lại, tam tiểu thư cũng chẳng thích thú gì kẻ cỏ hủ như tiểu sinh." Nàng có chỗ tốt để nương tựa, sao lại chịu thiệt ở cạnh y chứ.

Đường Tứ Điềm cau mày, cảm thấy hết sức bất mãn trước câu trả lời của phu quân mình. Dù gì y cũng là Đế sư của Thiên tử, cần gì phải hạ thấp bản thân mình như thế, chẳng khác gì bảo Đường Tứ Điềm nàng chỉ xứng với người mà tam biểu tỳ không cần.

"Tuy không có duyên phu thê, nhưng sau này vẫn là người một nhà, Tam nha đầu này, muội nên bao dung một chút, kính Lương muội phu và Điềm Nhi một ly đi, chúc người ta răng long đầu bạc."

Sau khi dòng rượu trắng trong được rót vào ly, Đường Song Thái liền đưa chén rượu đến trước mặt Đường Tam Hảo.

"Còn ngậy ra đó làm gì, mau kính người ta đi chứ. Sau này còn phải mời muội phu và Diêm Nhi đến uống rượu mừng của muội nữa, hoá giải hiểu lầm ngay lúc này thì tốt hơn."

"Rượu mừng ư?" Trong mắt Đường Tứ Diêm chột dấy lên ý chế giễu, nhìn về phía phu quân đang áp a áp ứng mãi không lên tiếng của mình, đột nhiên cong môi cười hỏi, "Tam biểu tử mới đến kinh thành liền có mối tốt rồi sao? Tiến triển cũng nhanh thật đó".

Lời kia lọt vào tai Lương Hạnh Thu bỗng dưng trở nên hết sức khó nghe, y thừa biết đối tượng của nàng là ai, y cũng biết thừa tiến triển giữa họ nhanh đến cỡ nào, nhanh đến mức khiến y trở tay không kịp, không có sức mà chống đỡ, cũng không hề biết họ đã bàn đến chuyện cưới gả rồi.

"Đường Song Thái ta cũng chỉ có mỗi đứa em này là muội muội ruột rà, đương nhiên phải lo lắng chuyện dựng vợ gả chồng cho nha đầu ngốc này rồi." Đường Song Thái dúm chén rượu vào tay Tam Hảo, kéo nàng đến bên cạnh Lương Hạnh Thu, "Ta chẳng có yêu cầu cao sang gì cả, chỉ cần Tam nha đầu có thể gả được cho người không kém gì đệ, thì tử tử như ta cũng thấy mãn nguyện rồi".

"Tỷ..."

"Phận làm muội muội như cô cũng hi vọng tử tử mình được gả cho người tốt đúng không nào, Diêm Nhi?"

"... Đương... Đương nhiên rồi. Hi vọng tam biểu tử có thể tìm được phu

quân tốt như Diêm Nhi."

"Nhận ý tốt của cô vậy, Tam nha đầu này, mọi mau mời rượu người ta đi." Đường Song Thái khẽ huých Đường Tam Hảo vẫn đang áp úng lưỡng lự.

Đường Tam Hảo nâng chén rượu trong tay lên, lén nhìn tỷ tỷ một cách khó xử. Nàng biết tỷ tỷ đang giúp mình trút giận, bản thân nàng cũng không hề thích tính cách của Diêm Nhi, nhưng dù gì cũng là tỷ muội trong nhà, trước mặt người khác mà nội bộ lục đục thế này, thế nào cũng bị chê cười.

Thầm muốn mau chóng chấm dứt cảnh tượng bẽ bàng này, nàng vội vàng nâng chén rượu lên, trầm giọng nói, "Ngày đại hỉ của hai người ta không có dịp mời rượu, nay cho phép ta được kính rượu, tam biểu tỷ đây chúc hai người các người trăm năm hảo hợp."

Nàng chủ động chạm chén rượu của mình vào chén rượu của Diêm Nhi, sau đó quay sang định chạm với Lương Hạnh Thu.

Lương Hạnh Thu hít sâu một hơi, nhưng mắt nhìn chăm chăm nàng. Lời của nàng giống hệt như khói đen, thổi ngập khắp phổi y, tích tụ lại lấp kín cánh cửa trái tim, đặc đến mức không thể len ra được nữa. Trăm năm hảo hợp ư? Y không mượn nàng nói lời này, trăm năm hảo hợp cái quỷ gì chứ! Nàng cho rằng y thích thú với câu "trăm năm hảo hợp" được thốt ra từ miệng nàng lắm sao?

Lẽ ra y nên đứng bật dậy vung tay hất chén rượu của nàng đi mới phải!

Nàng ngửa đầu tỉnh uống cạn chén rượu đầy, thế nhưng chén rượu kia bỗng dưng bị người ta rút ra khỏi tay.

Hương cỏ thơm ngát từ phía sau xông đến, mắt cá chân của nàng chột va phải một cái túi trắng to đùng, miệng túi bị ống tay áo đỏ bóng của ai đó phủ lấy.

"Này! Nàng bận bịu xong chưa? Còn muốn tiểu gia chờ bao lâu nữa hả?"

Cái túi trắng to phòng kia chột nhẹ nhàng được đặt vào trong lòng Đường Tam Hảo, không biết đang chứa thứ gì trong đó mà lại phát ra tiếng sột soạt thế này.

Sợi dây buộc vừa được tháo ra, khiến miệng túi trĩu xuống, nàng không thể ngờ được, hàng loạt những chiếc lá phong đỏ rực như lửa từ trong lòng tay nàng trút xuống, sắc lá đỏ đến diễm lệ khiến nàng hoa cả mắt, trong phút chốc, sắc đỏ ngập đầy trên mặt đất.

"Không phải muốn xem lá đỏ sao? Nhìn xem! Ta mang hết về đây cho nàng này."

Chương 28: Muội phu dụng độ gian phu

Type : metruyen116

Lá đỏ bay lả tả, không gian thơ mộng.

Tề Thiên Sanh hết sức tự tin nghiêng người tựa bên cánh cửa, cong môi cười khẩy đắc ý.

Đôi mắt âm trầm của hắn khẽ quét qua kẻ dư thừa nào đó đang ngồi ở sảnh chính khiến hắn gai mắt, rồi nhìn thẳng về phía dì út nhà mình, quan sát phản ứng của nàng ta.

Tâm tư thiếu nữ hết như làn nước xuân, ai mà biết tâm tư đậu hủ sẽ như thế nào đây.

Không phải vội, ngay lập tức hắn sẽ biết được thôi.

Nhanh thể hiện cho hắn xem nào, tốt nhất là thể hiện ngay trước mặt tên gốc họ Lương kia, không kiềm chế được mà lao đến trước mặt hắn, rồi nép vào lòng hắn hết như chú chim nhỏ. Hai người sẽ tình tứ ngọt ngào để tên thư sinh gốc kia biết được bọn họ tuy sống cùng một mái nhà nhưng lại không kiêng dè chút nào mà dẹp sạch mọi tà niệm trong đầu đi.

Thế nhưng hình ảnh ai đó sà vào lòng hắn như dự kiến không hề diễn ra.

Hắn bị bỏ lơ bên cửa, mặt mày sa sầm không thể chờ được nữa, bèn trừng mắt với cô ngọc Đường đậu hũ không biết phải trái kia.

Này! Nàng còn ngồi ngây ra đó làm gì? Dù có mừng quá hoá sợ cũng không cần sợ lâu đến thế chứ? Hắn thì cứ đứng đó mong mỏi chờ đợi, đã vậy còn dang rộng vòng tay sẵn sàng ôm lấy nàng, còn nàng đến một tí phản ứng cũng chẳng có, khiến hắn trông chả khác gì thằng đàn!

Không phải Đường Tam Hảo không muốn phản ứng, mà là nàng bị hắn dọa cho đơ ra rồi, cái gì gọi là lãng mạn chứ? Nàng chưa từng nghe qua, nàng chỉ biết rằng, không phải hắn đang nổi giận, không phải cố ý rời khỏi nhà để tránh mặt nàng. Hắn vẫn nhớ rõ nàng muốn ngắm lá phong đỏ.

Nhưng cảm động thì cảm động, cảm động xong rồi, tim lại đập như đánh trống, mặt đỏ bừng như bị đốt, lúc ấy nàng chỉ biết chân tay run rẩy luống cuống nhìn hắn, chẳng thể làm ra bất kì động tác nào như hắn mong muốn.

Niềm tin mãnh liệt của hắn hết như quả bóng bị châm thủng, từ từ xẹp xuống, tụ lại hết thành một mảng ảm đạm trong đôi mắt xám tro đang trừng trừng nhìn nàng.

Không phải nàng muốn nói với tiểu gia rằng, ta đang tự mình đa tình đó chứ?

Không...không phải, ngượng chết được, đừng mà, em chả muốn qua đó đâu.

Nàng ta lại vì sĩ diện mà dám lắc đầu cự tuyệt hẳn ư? Chẳng lẽ da mặt hẳn đây dày lắm sao? Biết được tên ngốc họ Lương kia đến Vương phủ, hẳn không muốn tỏ ra cái kính ấu trĩ nữa, đành phải nén giận vờ như không để ý, đã vậy còn bày ra phong thái nam nhân chín chắn chững chạc, ngay cả chuyện nhạt nhẽo chán ngắt như hái lá phong để nữ nhân vui hẳn cũng làm, nàng còn ở đó vờ vịt làm cao gì nữa? Làm sao mà phải thẹn thùng, ta đâu có bắt nàng chạy ra đây hôn ta.

Thế nhưng nếu em quáng quàng chạy đến, chàng dám thề chàng sẽ không cười em không?

“Haizz!” Hẳn dở khóc dở cười quan sát mọi biểu hiện của nàng, sau đó đành thở dài, hẳn quả là bị nàng làm khó thật rồi. Đâu hũ ngốc này đúng là não chỉ để cho có, lại đi lo lắng việc hẳn sẽ cười nàng, hẳn mới là người phải thấp thỏm lo lắng sợ bản thân sẽ phải tự hát tự vỗ tay đây này.

“Ha! Ha! Ha! Ta cười xong rồi, phiền nàng qua đây được không, dì út?”

“Được, được được!” nàng theo quán tính gật đầu, nhắc chân tiến về phía hẳn, chưa được nửa đường thì chợt phát hiện bản thân đã bị dính bẫy, “Ồ ơ ơ!”

“Hay thật đấy, đợi ta nói thêm chữ ‘dì’ nữa mới chịu bước đến đây hả?”

Hẳn rút cuộc không chịu được sự lè mè của nàng, liền tiến về phía trước hung hăng kẹp cổ nàng, xoay người kéo nàng đi.

“Tam nha đầu, muội muốn đi đâu thế?”

Đường Song Thái vội cất bước đuổi theo, thế nhưng lại bị cái nhìn của Tề Thiên Sanh buộc nàng phải dừng bước.

“Đương nhiên là đưa nàng ta đi hoàn thành nhiệm vụ bà giao rồi, chẳng phải bà bảo nàng ta đi quyến rũ tiểu gia sao, chẳng phải bà đã biếu không món đồ này cho ta chơi rồi sao?”

Rõ ràng hắn muốn giúp nàng thoát khỏi cảnh lúng túng xấu hổ, thế nhưng sao lại dùng cách này, mấy lời tốt đẹp trong lòng nói ra lại thành khó nghe như vậy, nào là đồ chơi, nào là quyến rũ. Nàng huých khuỷu tay vào hông hắn, trừng mắt lên.

Hắn nhận thấy sự kháng cự của nàng nhưng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, đã thế còn liếc xéo Lương Hạnh Thu đang ngồi im như tảng đá đằng kia một cách khiêu khích, được đằng chân lân đằng đầu mà hừ giọng, “Đùa bỡn chính là như thế này đây! Khi nào ta thích, muốn đem nàng đi lúc nào thì đem. Khi nào ta nổi hứng, muốn dẫn nàng đi đâu thì dẫn. Khi nào ta vui, muốn làm gì với nàng thì làm!”

Tảng đá kia quả nhiên toàn thân cứng đờ, quét đôi mắt hùng hực lửa giận về phía hắn.

Tề Thiên Sanh hát cầm lên, không hề chịu thua mà dùng vẻ cợt nhả thách thức Lương Hạnh Thu. Đường Tam Hào quay lưng về phía cậu muội phu đang ngồi yên như tượng kia nên không hề biết phía sau đang diễn ra chuyện gì, chỉ thấy được mỗi vẻ mặt côn đồ của Tề Thiên Sanh, đành khập khiễng bước đến trước mặt hắn.

“Sao tự dưng chàng lại hung hăng thế này, xấu chết đi được.”

“Xấu lắm sao?” Hấn lơ đễnh.

“Ừm, không phải chàng lại sắp nổi giận đó chứ?” Có đứa cháu tính tình ngang ngược thế này, phận làm dì như nàng đúng là khó xử.

Hấn khẽ đảo mắt, rồi bỗng dựng cúi thấp người cắn vành tai nàng. “Thế thì nàng xoa mặt cho ta đi, như thế sẽ không xấu nữa.”

“Hả?” Sao lời này nghe cứ kì kì thế nào ấy, đúng rồi, y chang lời thoại trong tuồng khi mấy đại thúc xấu xa dụ dỗ các bé gái đây mà.

“Xoa mặt ta đi nào.”

“...” Có âm mưu, hẳn tuyệt đối có âm mưu.

“Bảo nàng xoa thì cứ xoa đi, nàng tưởng mặt của tiểu gia ai muốn sờ cũng được hay sao?”

“Được... được, được rồi...” Nhìn đi nhìn đi, lại nổi cáu nữa rồi. Nhìn bộ dạng hấn lúc này đúng là rất phóng túng, không biết kiềm chế mà.

Chiều theo ý đứa cháu cúi kính, nàng đành kiễng chân, vươn tay sờ vào

mặt hấn, thế nhưng đúng lúc ấy sau lưng lại vang lên tiếng “loảng xoảng”.

Nàng ngoảnh lại xem thế nào, thì bất ngờ hấn giữ lấy đầu nàng xoay ngược trở về, “Không được quay đầu lại”.

“Nhưng mà hình như vừa có thứ gì vỡ.” Hơn nữa không chỉ một cái, ít nhất cũng phải đến chục cái.

Tề Thiên Sanh chẳng buồn để ý, bàn tay to của hấn vẫn khăng khăng giữ chặt đầu của đậu hũ. Chỉ là tâm tư không đáng một xu của nam nhân nào đó bị bỏ toang ra ấy mà, kệ xác nó đi.

“Mấy món đồ sứ đó quý lắm.” Nàng vẫn chưa hết hi vọng, muốn thoát khỏi bàn tay hấn để xoay đầu lại nhìn thử mấy món đồ sứ xa xỉ kia, tất cả đều là thứ tử tử cố tình bày ra để khoe, không hề rẻ tí nào.

“Không được nhìn.” Hấn nâng khuôn mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng rồi buông ra lời khản cầu buồn nôn nhưng cũng chân thành nhất đời này của hấn, “Cả đời này nàng chỉ được phép nhìn tiểu gia thôi”.

“...Được, được, được.”

Hán hài lòng nở nụ cười, “Để thưởng cho nàng, ta sẽ đưa nàng đi ngắm lá đỏ!”.

“Hả?” nàng đã làm chuyện gì đặc biệt cần được khen thưởng à? Cùng

lắm chỉ là hơi quan tâm đến mấy món sứ xa xỉ vừa vỡ kia thôi mà.

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, “Chẳng phải chàng sợ độ cao sao? Làm cách nào để hái được lá phong thế?”

“...Nhặt trên mặt đất ấy mà.” Người phụ trách việc vặt vờ trên cây cao chính là Thị Kiếm, còn đại gia hấn chỉ cần nhàn nhã ngồi nhặt lá trên mặt đất là xong.

“...” Một con khi không dám leo cây, ngồi dưới đất để nhặt lá phong ư?

“Không được cười! Có gì buồn cười sao?”

Cảnh ngọt ngào cũng đã diễn xong cho người ta xem, không cần rầy rà thêm làm gì. Hấn vội vàng đưa nàng bước nhanh ra ngoài cửa, trước khi đi còn không quên quẳng lại một câu xanh rờn, “Người thân gì đó từ phương xa đến kia, các người cứ tiếp tục ăn uống, còn tiểu gia xách người đem đi đùa nghịch đây. À phải rồi, bà thị thiếp kia, sẵn tiện nói cho bà rõ luôn, không có việc gì tốt nhất bớt lời kéo nàng ta đi đông đi tây nữa, nàng bận quyền rũ tiểu gia rồi không rảnh rồi đâu!”

Vừa dứt lời, Tề tiểu gia ôm lấy khối đậu hũ bé nhỏ ngoan ngoãn nghe lời không hề có ý định phản kháng ra ngoài.

Đường Song Thái bị tình huống kia làm cho sững sờ, lúc này đành quay về chỗ của mình, hít sâu vào, rồi liếc nhìn Tề Nam Vương gia vẫn đang coi như mọi việc chả liên quan gì đến mình.

Tề Như Thích thờ dài nhìn bàn ăn đầy những mảnh vỡ, rồi thoát cái tung chân đá văng cả cái bàn to, khuôn mặt trắng bệch, bao nhiêu bình tĩnh nhỏ nhả khi nãy đều mất sạch. Ý không thể không chế được lửa giận trong người, nhìn thẳng mặt Lương Hạnh Thư, nói bằng giọng lạnh lẽo, “Lương muội phu, oắt con nhà ta tuy có chút vô sỉ phóng dăng, cậu là quân tử thấy chương mắt cũng là chuyện đương nhiên, nhưng mấy món đồ sứ này của bản vương thì có tội tình gì chứ?”

“...”

Gần giờ Tý(*), ánh trăng treo tít trên cao rọi xuống kéo dài hai bóng người dưới sân Tề Nam Vương phủ.

(*) 11h đêm – 1h sáng

Bóng nhỏ phía trước cứ né né tránh tránh, nom sợ hãi rụt rè hết như tên trộm vặt.

Bóng to phía sau thì lại khá nghênh ngang hết như vào chỗ không người.

Không chịu được vẻ né tránh như con chuột nhắt của người trước mặt, Tề Thiên Sanh bèn lén vọt lên phía trước rồi xoay người lại, kề sát nàng, môi mấp máy, khàn khàn thốt ra mấy lời đầy thèm khát, “Đậu hũ, đêm này đừng về.”

“... Vậy... Vậy thì đi đâu?”

“Đến phòng ta.” Hấn không chút e dè đưa ra lời mời sẵn sàng.

Sao hấn lại cứ phải lo lắng đề phòng làm gì chứ? Thay vì ngày nào cũng nom nớp lo sợ trong lòng nàng còn chỗ cho con mọt sách ngốc họ Lương thì chi bằng trực tiếp ăn luôn nàng là xong. Hấn còn nhiều thời gian để cải tạo nàng mà.

Nét mặt nàng lộ vẻ khó xử, có phải trong mắt hấn nàng rẻ mạt lắm không? Có phải hấn bảo đi đâu nàng liền đàn độn lẻo đẹo theo sát đó nên hấn cho rằng nàng là loại người dễ dãi?

Nàng chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn hấn, muốn cho hấn thấy dáng vẻ nữ tử đàng hoàng của mình. Nào ngờ lọt vào mắt Tề Thiên Sanh, tất thấy đều hoá thành hành động dụ dỗ người khác.

“Thế thì đến phòng nàng, vậy đi!”

“...Hả?” Vậy cái gì mà vậy? Nàng còn chưa mở miệng đồng ý, hấn kích động như vậy làm gì?

“Đi thôi. Tiểu gia không ngại phải chui vào phòng ai đó, ở sân hay ở vườn thế này đều được hết.” Hấn một tay nắm chặt cổ tay nàng, tay kia đã mau lẹ chuẩn bị tháo cả đai lưng ra.

“Không, không, không phải vậy mà, chàng đợi đã, chúng ta không thể

lại...” Lần trước thì thôi không nói, còn lần này, bọn họ có muốn làm gì thì cũng phải biết kiêng dè một chút. Chưa gì đã lăn thẳng lên giường, tốt xấu gì nàng cũng là dì út hàng thật giá thật của hắn cơ mà.

Nàng tức giận vùng vẫy khỏi tay hắn. Hắn không hài lòng xoay người lại, định mở miệng mắng ai đó rằng, hắn ở ngay giữa sân quyền rũ nàng, nơi tình tự này cũng do nàng chọn, thế mà nàng còn không biết điều gạt tay hắn ra, cự tuyệt hắn một cách trắng trợn!

Muốn vì muội phu thủ tiết, làm một khối đậu hũ nguyên đai nguyên kiện cả đời ư?

“Chụt.”

Lời trách móc còn chưa kịp phát ra, hắn đã thấy bên má mình được làn môi mềm mại của ai đó chạm vào.

Nàng chậm rãi hạ mũi chân đang kiễng lên xuống, hắn cảm giác cả khuôn mặt mình nóng bừng như vừa bị thiêu đốt. Hành động rất đổi trong sáng của ai đó khiến hắn giật mình đứng ngậy ra, bất giác đưa tay sờ lên bên má nóng ran vừa bị chạm vào, cũng chẳng hề ý thức bản thân lại có động tác hết sức ngây thơ trái hẳn với vẻ ngoài lang sói trắng hoa bao năm của mình.

“Môi chàng ở cao quá, em không với tới được. Thế thôi nhé, em về phòng đây.”

Này này! Gì mà môi ở cao quá không với đến được, với không tới sao không bảo hắn cúi thấp xuống, lúc hôn môi nữ nhân còn tỏ ra kiên cường bất

khuất làm gì chứ!

Gì mà “thế thôi nhé”, gì mà “em về phòng đây”, còn hấn thì sao? Bởi vì được hôn một cái thế này nên hấn phải chịu cảnh đêm dài vò võ một mình ư? Nói thật chứ hấn thà bị muỗi chích còn hơn được nàng đả ngộ kiểu này!

Chẳng phải lúc nào nàng cũng xem hấn là súc sinh cầm thú sao? Vậy thì với bản tính súc sinh ăn vào máu được rèn luyện ngày này qua ngày khác như thế, thử hỏi cái hôn phốt qua như côn trùng cắn của nàng làm sao mà thoả mãn được hấn, nói xem hấn phải làm sao để đim thú tính đang nổi dậy trong người mình xuống đây!

“Lịch bịch, lịch bịch...”

Tiếng bước chân lạch bạch của ai đó càng lúc càng xa, Đường Tam Hảo giữ chặt quả tim đang đập loạn trong lồng ngực phóng thẳng vào phòng, xoay người đóng chặt cửa lại, thở hên hên.

Xong đời nàng rồi, dì út mà lai đi yêu cháu trai của mình, đời này nàng sẽ bị thiên hạ phỉ nhổ cho xem.

Cho dù hấn có ngàn vạn điều không tốt, nhưng nàng chỉ muốn được ở cạnh hấn mà thôi. Mặc cho hấn chỉ biết châm chọc người khác, nhưng chỉ cần được cùng hấn ngắm tản bộ ngắm lá phong, thì có bị hấn khi dễ hay ngược đãi, nàng đều cam lòng chịu đựng.

“Đây chẳng phải là thứ trong sách mà Bạch công tử cho mình mượn có nhắc đến.. là thứ tình cảm ngược tâm ngược thân đó sao? Hoá ra mình lại

thích bị ngược đãi, đùa bỡn đến vậy? Không thể được!”

Nàng len lén hé cánh cửa nhìn ra ngoài, trong lòng cũng bắt đầu tự hỏi, vào những lúc như thế này, lẽ ra hẳn phải đuổi theo đến tận đây chứ? Trong tình cảnh này nam chính đều phải đuổi theo chứ...

Gió lạnh lùa vào trong phòng, dạ dày nàng bỗng dựng co thắt, cơn buồn nôn chực trào ra khỏi cửa miệng.

“Oẹ!” Là do lúc tôi ăn nhiều thịt mỡ quá chăng?

“Oẹ oẹ oẹ!” Hay là do gió thổi mạnh quá nên cảm lạnh?

Nàng không không chế được mà nôn liên tục, tay ôm bụng mò mẫm đến bên cạnh bàn.

“Rầm!” Tiếng vỗ bàn bất thành linh ập đến khiến Đường Tam Hảo sợ tới mức không dám nôn nữa, chỉ biết nhìn về phía phát ra tiếng động...

“Tỷ tỷ?!”

Đường Song Thái nhìn khuôn mặt đẫm mồ hôi của muội muội một cách nghiêm nghị.

“Tỷ đang chờ muội sao? Tỷ... Oẹ...!”

Đôi mày Đường Song Thái nhíu chặt, nhìn thấy muội muội mình che miệng nôn mửa không ngừng, bất giác siết chặt nắm tay lại, rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa mở miệng hỏi.

“Muội đã có rồi sao?”

“Có gì chứ?”

“Có cột nhục của Tề Thiên Sanh.”

Bao nhiêu ngọt ngào bỗng chốc thắt chặt lại, đôi con ngươi của Đường Tam Hảo bỗng dung quay vòng như bánh xe, nàng cúi đầu nhìn xuống bụng mình.

“Tam nha đầu, muội đừng hoảng hốt, lần cuối cùng của cả hai là...?”

“Lần cuối cùng?”

“Quan hệ thân mật.”

“... Muội không nhớ nữa, không có mà. Không đúng, trước đó có một lần, muội... tỷ phu bảo muội phải cẩn thận, không được có thứ không nên có.”

“...” Nếu là ngày Tam nha đầu vừa tới Vương phủ, tính toán thời gian, đúng là nên có rồi.

Đường Song Thái cũng không thể lường được Tề Thiên Sanh lại hành động nhanh như vậy, hại nàng không kịp trở tay. Nàng đành nhắm mắt hít sâu một hơi, đôi môi đỏ mọng chậm rãi phun ra từng chữ, “Tam nha đầu! Chuyện này tuyệt đối không thể để Vương gia biết được. Chúng ta phải nhanh tay bỏ nó đi”.

“Bỏ nó ư?”

“Đúng vậy! Bỏ nó đi! Không thể giữ lại, Tề Thiên Sanh không thể lưu lại con nôi dôi.”

“Vì sao chứ? Vì sao chàng không thể lưu lại con nôi dôi?” Mấy nhà giàu có chẳng phải luôn để tâm đến việc khai chi tán diệp(*) có con cháu nôi dôi tông đường hay sao?

(*) Khai chi tán diệp: Tương tự như “Đâm chồi nảy lộc” ý chỉ việc con đàn cháu đống, nôi dôi tông đường.

“Nếu hãn có con thì bao vinh quanh hiển hách của hãn đều mất sạch. Thế tử gia gì đó. Cửu thiên tuế gì đó đều không còn. Nếu hãn hai bàn tay trắng, thử hỏi là sao tử tử có thể để muội tiếp tục theo hãn nữa.”

“...”

“Bỏ nó đi! Để không ai nghi ngờ, ngày mai tử tử sẽ cho người mang đơn thuốc đến, muội cứ đến hiệu thuốc mà tử căn dặn, lấy thuốc uống ngay tại chỗ rồi về.”

Quả là toan tính hết sức chu đáo chặt chẽ, kế hoạch cũng vô cùng cẩn thận, nàng ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn tử tử mình, im lặng một lúc thật lâu rồi mới dờ dãn lắc đầu, “ Muội không muốn!”

“Tam nha đầu!”

“Muội không muốn! Tử tử, tử thật là lạ, chính tử bảo muội phải giữ chặt chàng, giờ lại muốn muội phải...”

“Thứ mà tử muốn muội giữ chặt chính là Cửu thiên tuế chứ không phải một kẻ không có thứ gì trong tay. Nếu chuyện hấn có con bị Thái hoàng Thái hậu biết được, thế thì tất cả sẽ chấm dứt! Muội không được nông nổi, chẳng lẽ muội cho rằng, muội vác cả cái bụng này đến trước mặt hấn thì hấn sẽ không nói những lời như tử tử sao? Trò đùa này sẽ khiến hấn mất tất cả, muội cho rằng hấn sẽ chọn cách cho phép muội giữ lại đứa bé này sao?”

“...Hấn... Hấn...”

Hấn sẽ không.

Sau khi bãi triều hấn có thể nhật lá phong về cho nàng xem, lúc nhàn rồi hấn cũng có thể đùa giỡn vui chơi với nàng, nhưng hấn sẽ không vì người dì chẳng đáng bận tâm này mà hi sinh nhiều như vậy, lại càng không vì sinh

mệnh bé nhỏ chưa thành hình này mà từ bỏ nhiều thứ như vậy.

Hắn sẽ không.

Có khi hắn còn nghĩ rằng đây là âm mưu của tỷ muội nàng, muốn dùng cách này để áp chế, trói buộc hắn.

Tính cách của hắn thế nào... nàng biết rõ, cũng hiểu rất rõ.

Tỷ tỷ đưa tay xoa đầu nàng, vỗ về yêu thương, “Tam nha đầu à, đừng nghĩ nữa, bỏ nó đi, tất cả những gì tỷ tỷ sắp xếp đều là tốt cho muội. Muội xem, chẳng phải hôm nay chúng ta đã khiến Tứ Diễm tức điên lên sao? Muội không thấy vẻ mặt không can tâm lúc ra về của nó à? Khó khăn lắm mới có thể ngồi lên được, chẳng lẽ muội muốn để nó nắm được nhược điểm rồi tiếp tục chế nhạo muội nữa à?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Đường Song Thái.

Tỷ tỷ đã nhầm rồi, nàng căn bản không nghĩ đến việc có bị Tứ Diễm cười nhạo hay không. Nàng khổ sở, đơn giản là vì có người đánh thức nàng khỏi giấc mộng mà bản thân nàng chưa kịp nếm vị ngọt của nó, bức nàng đối mặt với sự thật, ép nàng phải nhìn rõ tình cảnh của mình, chấm dứt ảo tưởng viển vông tham lam của nàng.

Hôm sau.

Đường Tam Hảo cầm đơn thuốc mà tử tử đưa cho, lượn lơ trước cửa tiệm thuốc.

Nàng đưa tay sờ lên bụng mình, vừa bồn chồn vừa do dự.

Nàng thật sự không hiểu được, rốt cuộc con khỉ kia gieo giống vào bụng nàng từ khi nào. Có thật là phải phá bỏ khỉ con này hay không? Nàng không hỏi qua ý kiến của hắn, tự ý quyết định thế này có được không?

Nhưng mà..

Nếu chính miệng hắn nói với nàng “Ta không cần thứ này, bỏ đi”, lúc đó nàng nhất định sẽ phát điên. Nói không chừng nàng sẽ giật lấy kiếm với roi của Thị Kiếm, Phụng Tiên mà đuổi giết đương triều Cửu thiên tuế.

Đang lúc nàng tập trung tinh thần lưỡng lự giữa việc có nên vào tiệm thuốc hay không, phía sau lưng một cái bao bố to dần dần chụp xuống người nàng. Trước mắt chợt tối sầm, nàng bỗng dưng cảm thấy đất trời như đảo ngược, sau đó bị mấy người khiêng trên vai chạy như điên.

“Các người, các người, các người là ai hả? Bắt cóc! Cứu mạng, có người bắt cóc này!”

“Cung thiếu gia, chúng ta quên mất phải nhét vải bịt miệng nàng ta lại rồi!”

“Ta đã nói thế nào hả, ta thật xui xẻo khi mang mấy người vô dụng các người theo bên mình! Các người sao lại ngu đến vậy, trời nữ nhân còn quên trước quên sau!”

“Không phải mà, tại kế hoạch của ngài thay đổi đột ngột thôi, lẽ ra chúng ta phải đến Tề Nam Vương phủ, nhân lúc thần không biết quỷ không hay mà hành sự, nào ngờ nữ nhân này tự dưng lại chạy đến tiệm thuốc.”

“Cái gì mà nữ nhân này, mở cái bao bố kia ra cho ta, đây chính là nữ nhân mà ân sư ta coi trọng, chính là một nửa sư nương của Cung thiếu gia ta đó biết không?”

“Nhưng mà sư nương của ngài hình như muốn đi phá thai đó. Cung thiếu gia, ngài nhìn đơn thuốc này xem.”

“Này! Nữ nhân kia, ân sư ta tương tự người như thế, cô lại dám mang thai đứa con của nam nhân khác à, nói cho trăm biết, là của tên nam nhân chết tiệt nào, trăm phải tru di cử tộc cả nhà hắn, lăng trì xử trảm, băm thây vạn khúc.”

“...”

“Này! Sao lại không trả lời ta hả?”

“Cung thiếu gia, tiểu nhân cho rằng, có lẽ vì chúng ta đã bỏ phần mê vào trong bao nên chắc nàng ta đã ngất mất rồi.”

“Mấy người các người! Ta thật xui xẻo khi mang mấy người vô dụng các người theo bên mình! Ta chỉ không muốn nàng ta làm ồn, nàng ta mà làm ồn thì cả con đường này đều nhìn chăm chăm chúng ta. Nhưng đến lúc ta muốn hỏi chuyện, nàng ta lại ngắt đi là sao?”

“..Ngài đúng là khó hầu quá.”

“Hồi cung, hồi cung, đưa nàng ta đến chỗ của Lương Thái phó, đặt lên hành tháp xử(*) của ân sư cho ta! Nói với ân sư rằng đây là lễ vật trăm tặng cho ân sư, cứ mặc sức vui đùa, sau này không cần vì nhớ nhung nữ nhân này mà trung khuôn mặt sầu khổ như mướp đắng ra nữa. Muốn nữ nhân thôi mà, chỉ cần mở miệng nói với trăm là có ngay, thật tình!”

(*) Giường thấp hẹp và dài.

“Cung... Cung thiếu gia, mấy ngày qua tiểu nhân chưa kịp đọc sách đã bị lôi đi khắp nơi nên có điều không rõ, đặt lên hành tháp xử là sao ạ?”

“Là đặt lên giường đó!” Giờ có cần giải thích mấy thuật ngữ chuyên môn để chỉ mấy vật dụng trong phòng Thái phó họ cũng chả hiểu.

“Dem cô nương này đặt lên trên giường của Lương đại nhân ấy ạ? Ôi trời! Được rồi! Nô tài biết rồi! Có điều.. đặt người có mặc y phục hay đặt người không mặc gì lên?”

“Thế người cảm thấy Lương Thái phó thích kiểu nào hơn?”

“Nửa kín nửa hở, như ẩn như hiện.”

“Đồ đàn, đó là sở thích của biểu ca cầm thú chuyên nịnh hót nhà ta!”

“Nhưng mà, Lương đại nhân cũng là nam nhân, nam nhân ai chả giống cầm thú, đều thích ăn mặn như nhau, nói ra thì họ chả kém gì nhau đâu. Ngài đừng làm khó bọn nô tài nữa, dù gì bọn nô tài có còn là nam nhân nữa đâu.”

Chương 29: Đường Đậu Hủ bị bắt cóc

Type: Nha Đậu

Đường Tam Hảo bị tên nô tài chụp thuốc mê.

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt chính là giường to chẵn gấm êm ấm mềm mại, nhắm mắt lại mở to mắt ra một lần nữa, trước mặt nhói ra một bé trai mặt mày hồng hào, trên người nó phủ một hoàng bào thêu rồng vàng lấp lánh, mũ rồng được buộc gọn trên đầu, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia thoạt nhìn chưa đến mười tuổi. Thằng bé không hề giữ chút phép tắc nào mà ngồi xổm trên giường, rướn cổ, nghiêng đầu, đôi mắt to tinh quái nhìn chằm chằm vào nàng.

Đây là bộ mặt thực của tên quân bắt cóc nhà Cung thiếu gia sao? Một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi ư?

“Ô... Ô a... a ô!” Nhóc ranh con nhà nào mà hư thế này, sao lại trói tử chứ!?

Cổ gào mãi đến khi âm thanh phát ra chỉ là mấy tiếng ậm ừ, nàng mới nhận ra miệng mình đã bị sợi dây thừng thô chặn lại.

Không chỉ có thế, hai tay nàng cũng bị trói lại, buộc vào cột giường, hai chân cũng bị trói chặt.

“Gì mà nữa kín nữa hở, lúc ẩn lúc hiện, chi bằng cứ trói gô lại thế này nhìn mới thích, hẳn là biểu ca cầm thú chuyên nịnh hót nhà ta cũng dùng qua chiêu này rồi, hừ hừ hừ!”

“Vạn tuế gia nói rất đúng, sách có nói, muốn quyền rũ, kích thích dục vọng chinh phục của nam nhân nhất, chính là trói lại như thế này đây. Tiểu nhân đóng gói xong xuôi, hẳn Lương đại nhân sẽ thích đến mức không rời tay cho xem.”

“Như thế này đã được chưa? Sao trẫm cứ cảm thấy còn thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ. Nào nào nào, mang quyển sách kia lại đây cho trẫm xem thử, trẫm phải đích thân nghiên cứu, không thể trông cậy vào mấy kẻ các ngươi được.”

Cung thiếu gia đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn ra, với quyển sách đặt ngay đầu giường, Đường Tam Hảo tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào tựa sách...

“Phụ thân, thật là càn quấy quá đi!”

Cái gì thế này? Bọn họ dựa theo sách mà trói nàng thành thế này à?

“Ừm... ô... ô...!” Nàng lắc lư người ra sức giãy giụa.

“Tàn hoa bại liễu! Không được lộn xộn!” Tiểu thiếu gia thấy nàng giãy giụa, liền quơ quyển sách trong tay gõ lên đầu nàng, “Đây chính là bộ sách kinh điển truyền lại trăm đời đó, cứ dựa theo trong này mà trói người lại, nhất định sẽ tạo ra được phong thái tuyệt nhất”.

“Ô ô ô!” Nàng cố nâng đôi chân bị buộc thẳng tắp lên đá về phía y, thể hiện sự phản kháng của nàng. Nghĩ sao lại dùng thứ dâm thư này để biến nàng trở nên ô uế thấp kém, dù nàng không phải là hoàng hoa khuê nữ cũng không muốn bị hạ nhục như vậy!

Không ngờ nữ nhân bị trói gô như thế này mà còn đủ sức bật người ra đòn phản công, cái mông nhỏ của Cung thiếu gia bị đôi chân bánh tét của nàng ta đá trúng khiến y lăn lóc ngã phịch xuống giường, mấy tên thái giám vội hô lên vạn tuế rồi giang tay phóng đến đỡ người. Cái lưng nhỏ xíu của y vừa vặn lật lại, ngã vào trong tay đám nô tài. Y nghiêng người, kéo cái đai lưng nhỏ xíu màu vàng xuýt nữa thì tuột mất lên, không hề giận mà lại nhe răng cười, nhìn nữ nhân đang nằm thờ hờn hển trên giường.

“Có cá tính, rất mạnh mẽ, dám nhấc chân đá trẫm xuống giường, trẫm thích.”

“Ô... ô... ô...!” Thích cái rắm, ai muốn y thích, một thằng ranh chưa dứt sữa bày đặt học người lớn xem mấy chuyện tình tự trong dâm thư, đã thế còn hung hăng trói nàng chặt thế này, đây là sản phẩm giáo dục thất bại của nhà ai không biết. Mà tiểu quý này ngứa mông rồi hay sao còn dám chơi trò giả Hoàng đế, không khéo bị lôi ra chém đầu như chơi!

Dáng vẻ co chân giãy đành đạch, miệng hàm hừ làu bàu của nàng khiến Cung thiếu gia hết sức vừa lòng.

“Hành vi quái đản thô lỗ, không có lấy một chút mềm mại dịu dàng, không hổ người trong mộng của Lương Thái phó, khiến ân sư nhớ mãi không quên, nảy sinh dục vọng. Với tính cách nhu nhược của Lương Thái phó thì nên có một nữ nhân đánh đá chanh chua thế này bảo vệ, tránh bị những kẻ cầm thú lưu manh như biểu ca nhà ta bắt nạt! Trẫm chẳng thích vị

phu nhân suốt ngày nũng nã nũng nịu kia của ân sư chút nào, sau này phải bảo ân sư bỏ quách cho rồi!”

“Ô? Ô... ô...ô...?” Lương Thái phó? Tiểu quỷ này sao lại biết muội phu nhà nàng?

“Này! Tàn hoa bại liễu!” Cung thiếu gia cố hóp cái bụng bẹp dí của mình lại, học theo dáng đi ung dung khoan thai của các bậc đế vương bước đến trước mặt nàng, sau đó kiễng chân lên, đưa tay vỗ vỗ vào má nàng, nheo đôi mắt to tròn lộ vẻ đe dọa, “Trẫm không cần biết cái thai trong bụng cô là của ai, từ nay về sau trong lòng cô chỉ được phép có Thái phó đại nhân thôi. Chỉ cần cô hầu hạ Thái phó đại nhân thật tốt, cô muốn gì trẫm đều ban cho cô hết. Nhưng nếu cô dám hai lòng, phản bội tình cảm thắm thiết mà Thái phó đại nhân dành cho cô, trẫm sẽ đem cô và tên gian phu kia xử tội một thể, thiến xong rồi giết, cho hấn xuống âm phủ làm công công luôn”.

Đường Tam Hảo hít sâu một hơi, hàng chân mày nhíu chặt thành một đường, trong đôi mắt nửa tin nửa ngờ của nàng chất đầy lo âu.

“Vạn tuế gia, chúng ta nhanh lên một chút, Lương Thái phó sắp về rồi, chẳng phải ngài bảo là sẽ khiến Thái phó bất ngờ sao?”

“Ồ, đúng đúng đúng, nghe lệnh của trẫm, trẫm đã nói gì với các người ấy nhỉ, à à, phải để bờ vai hơi hơi lộ ra, có hiểu không hả?”

“...Vạn tuế gia, đã nói với ngài rồi chúng tôi là...”

“Chuyện đó cùng với thứ bị mất đi của các người chả liên quan gì hết,

mau làm theo lời trẫm, các người biết thế nào mới gọi là bờ vai hờ hững không hả?”

“Xoạt!”

Vạt áo bị kéo toạc xuống tận cánh tay để lộ bờ vai trắng hồng như mảnh ngọc, Đường Tam Hảo giận sôi cả lên, nhưng chỉ có thể gằm gừ trong họng một cách đầy lo lắng.

“Phân hồng quyền rũ yếu điệu, thế mà cũng không hiểu à? Mau thoa son!”

“ ... ”

“Đôi mắt ướt nước, long lanh động lòng, mau bơi hành lên nào!” Bôi đến khi mắt nàng ta ngập nước, nhìn người người phải động lòng mới thôi!

“ ... ”

“Đôi môi hé mở, hơi thở thơm mùi đàn hương, để lộ lưỡi hồng mềm mại, mau bơi ọt vào chôn ta!” Bôi nhiều vào, để nàng ta cay đến mức chỉ có thể há miệng ra, xem cái lưỡi kia có chịu ló ra không!”

“ ... ”

Ngược đãi xong, đại công cáo thành.

Cung tiểu thiếu gia hài lòng đắc chí, vỗ tay reo lên, “Chúng ta đi thôi. Đi ra ngoài xem Lương Thái phó đã về chưa nào!”

“Vâng!”

Đám người nhón nháo này gời cũng bước ra khỏi phòng, cửa gỗ cũng bị đóng chặt lại.

Lương Hạnh Thư day day ấn đường đau nhức rồi đẩy cửa phòng, vừa bước vào phòng liền xoay người chốt cửa lại.

Cả đêm thức trắng chỉnh sửa tư liệu, soạn thảo ấu chương khiến đầu y có chút choáng váng. Cũng may tong cung có chiếc giường nhỏ, thuận tiện cho y ngủ 1 giấc trước khi giảng bài cho Thánh thượng.

Y hớp một ngụm trà rồi đưa tay tháo vạt áo phía trước, cởi bộ quan phục, vòm ngực trắng thấp thoáng lộ ra. Đang định tháo nốt đai lưng bằng ngọc trắng xuống thì bỗng dung phát hiện sau tấm rèm bên giường có một bóng đen.

Sâu trong cấm cung, kẻ nào lại leo lên giường y mai phục sẵn thế này?

Y nhướng mày, không tiếp tục cởi y phục nữa, rồi bất thành linh hất tung tấm rèm mỏng bên giường lên.

Không gian rộng mở, cảnh tượng đập vào mắt khiến y ngỡ như mình đang lạc bước trong giấc mộng xuân ngọt ngào mà y luôn chôn giấu trong lòng.

Nếu không phải là mộng, thì tại sao tam tiểu thư lại nằm trên giường của hắn, cả người bị trói gô lại, vai áo thì trĩu xuống hờ quá nửa, má hồng xinh xắn, đôi mắt long lanh, làn môi hé mở, hơi thở thơm mùi đàn hương, ánh nắng ướm át cứ chớp chớp chẳng khác gì đang quyến rũ y cả.

Biểu cảm khiến người ta yêu thương như thế rốt cuộc cũng làm cho hắn không tài nào từ chối được cảnh vật trước mắt, mà dán chặt ánh nhìn lên thân hình nữ nhi yêu kiều kia.

Muốn không nghĩ đến nhưng vẫn cứ nghĩ, muốn quên đi lại càng chẳng thể quên được.

Có lẽ do tổn thương quá nặng khắc sâu tận xương cốt khiến y không biết được rốt cuộc bản thân mình đã trúng phải loại ma chướng gì – chỉ cần nàng xuất hiện, y liền quên hết lễ nghĩa liêm sỉ của người đọc sách thánh hiền.

Lớp băng bao phủ trái tim đã lâu giờ lại dễ dàng bị phá vỡ, thân thể y kêu gào đòi hỏi phải quên đi tất cả lễ nghĩa mà buông thả mọi dục niệm phóng túng.

Y vốn chỉ cho rằng đây là cảnh trong mộng, thế nên không do dự mà dán sát vào nàng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi hoa mềm mại hồng nhuận của nàng, khiến đôi môi kia thoáng run lên, nàng đành phải cố xoay cổ - nơi duy nhất không bị trói buộc sang hướng khác.

Hành động cự tuyệt của nàng khiến y nheo mắt lại. Nữ nhân này hôm qua còn vô tâm nâng chén chúc y trăm năm hảo hợp, nữ nhân này hôm qua còn nhẫn tâm bỏ đi cùng kẻ khác ngay trước mặt y, nữ nhân này ngay cả trong giấc mộng cũng không cho y chạm vào.

Hôm qua nàng ở cùng tên áo gấm kia vui vẻ lắm sao? Diễn một màn châm chọc khiến y chế giễu y, khiến y tức điên lên thì chắc là buồn cười lắm? Tên kia luôn mồm bảo rằng đang đùa bỡn nàng, nàng không nghe thấy sao? Sao nàng còn không biết tự trọng mad cứ dính chặt lấy hắn? Có phải đúng như lời Bạch Long Mã nói, nam nhân không xấu nữ nhân không yêu? Nàng đừng nghĩ y không xa được, y cũng có thể trở thành kẻ vô cùng xấu xa!

Nghĩ đến đây, y vội vàng nâng gáy nàng lên rồi áp môi mình xuống cắn chặt môi nàng không để nàng cự tuyệt. Sợi dây thừng thô chắn ngang miệng khiến nàng không thể khép môi lại được, đành bất đắc dĩ hé mở khiến y dễ dàng công chiếm được vùng cấm phía sâu bấy lâu mơ ước, cảm nhận được vị cay xè từ vòm miệng nàng. Đầu lưỡi của nàng vẫn ương bướng cố tránh né sự truy đuổi của y qua lớp dây thừng chắn.

Mát hết kiên nhẫn, y vội vàng gỡ bỏ sợi dây rắc rối đang cản trở hành động kia ra. Sợi dây ẩm ướt ấm nóng được gỡ ra, khoảng cách giữa hai người cũng được xóa bỏ, đầu lưỡi của nàng cũng không còn đường lẩn trốn khỏi những trận cuồng mê của y. Và rồi, y chậm rãi ép nàng vào phía trong giường.

“Luong... Ừm... Luong công tử... Ta...”

Hai tay nàng bị trói chặt, không thể phản kháng, nên chỉ chờ sợi dây kia được gỡ ra để có thể mở miệng giải thích. Thế nhưng y lại đang chìm trong cơn mê muội, chẳng nghe được lời giải thích nào từ nàng, chỉ biết liên tục giày vò đôi môi nóng bỏng kia, một làn hơi ấm nóng cứ vờn quanh giữa hai bờ môi. Một lúc lâu sau y mới chịu lùi lại, vẫn không ngừng mê mẩn nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, giọng khàn đặc thì thào.

“Vì sao lúc ta muốn lấy nàng, nàng lại cố tình dây dưa với nam nhân khác?”

“...”

“Vì sao nàng không tin ta cũng có thể cho nàng lựa là gấm vóc!”

“...”

“Tam tiểu thư... Sau này nàng đừng trêu đùa ta nữa, có được không?”

Y vẫn tưởng rằng mình đang đắm chìm trong giấc mộng xuân rộn rạo, vì thế đã dờ dẫm bỏ mọ phòng bị, thẳng thắn cầu xin nàng thỏa hiệp. Nàng bị những câu hỏi của y dồn ép đến hoang mang, chỉ có thể ngửa đầu nhìn lại y.

Ở một góc khác trong cung, Tề Thiên Sanh đích thân cầm mật thư giao cho một tên thái giám, sau đó ghé vào lỗ tai hắn dặn dò vài câu, rồi phái hắn cưỡi ngựa rời cung.

“Lại mật báo cho Thái hậu đây à, Tề công công này, cái tính mách lẻo của ngươi vẫn không thay đổi nhỉ?”

Phía sau lưng truyền đến giọng châm chọc của Bạch Long Mã, Tề Thiên Sanh vờ như không nghe thấy, xoay người lờm gã, “Thì sao, ngươi cứ lo việc kẻ tội của ngươi, ta lo chuyện báo cáo kết quả của ta, ai hầu chủ nấy, có vấn đề gì hả?”.

“Làm gì có vấn đề gì chứ, có điều Bạch mỗ tốt bụng nhắc nhở ngươi một câu, ngươi nên bớt càn quấy đi thì hơn.” Bạch Long Mã tựa người vào vách tường cười mỉa, “Đạo trước có phải ngươi rảnh rồi quá nên chạy đến phủ ta, nhìn thấy tám bia Tiên hoàng ban cho phụ thân ta nhưng lại không chịu xuống ngựa, đúng không?”.

“Thì sao? Có giỏi thì cứ trực tiếp đến chỗ Hoàng đế mà kể lể, đừng có đứng khoe khoang trước mặt tiểu gia.” Chịu hẳn không chịu xuống ngựa đâu phải lần một lần hai, mấy chuyện càn quấy này chẳng phải hẳn phạm không biết bao nhiêu lần rồi đó sao?

“Lần này người kể tội ngươi không phải ta.”

“Nghe xong mấy lời đầy ẩn ý của Bạch Long Mã, Tề Thiên Sanh lập tức cau mày, trong chốn quan trường này kẻ dám kể tội Cửu thiên tuế hẳn vốn không nhiều, ngoại trừ tên Bạch Long công tử này ra, còn kẻ nào to gan lớn mật dám đi dâng tấu kể tội hẳn?”

Trong lúc hẳn đang mãi suy nghĩ, mấy tiểu thái giám mới được thay ca vừa đi đến gần vừa huyên não âm ỉ, khiến mấy lời bàn tán ồn ào cứ thế lọt vào tai hẳn.

“Đây có thật là đơn thuốc phá thai không?”

“Đúng vậy đây, lúc ta theo Vạn tuế gia rời cung hành sự, thì bắt gặp nữ nhân đó muốn phá thai.”

“Vạn tuế gia đã đến tuổi ra khỏi cung tìm nữ nhân rồi sao? Không thể nào!”

“Không phải, ngài muốn bắt nữ nhân đó làm lễ vật dâng lên cho Lương Thái phó đây. Nghe nói nữ nhân đó chính là cô nương mà Lương đại nhân ngày nhớ đêm mong khi còn ở Tây Dur. Nghe đâu lúc chưa thành thân, vì ngưỡng ngùng nên Lương đại nhân không chịu mở miệng khiến mọi chuyện lỡ dở. Vạn tuế gia cũng vì ân sư của mình, liền nhảy ra làm Nguyệt lão giúp đỡ Lương đại nhân, Nào ngờ nữ nhân kia không phải người đoan chính, lúc bọn ta vừa tới tìm nàng ta, thì thấy phương thuốc phá thai này rơi ra.”

Phương thuốc phá thai kia bị đem ra rêu rao bàn tán, tiểu thái giám vừa dứt lời thì mảnh giấy trong tay cũng bị người ta giật phắt đi. Tiểu thái giám vội ngược đầu lên nhìn, thấy trước mặt là Tề Thiên Sanh thì mặt mày tái mét, sợ đến mức quỳ rạp xuống đất mà cúi đầu lạy.

“Bái... Bái kiến Cửu thiên tuế.”

Hắn nheo mắt nhìn phương thuốc trong tay mình, sau đó siết chặt tờ giấy trong tay lại, nghiêng răng hỏi, “Nữ nhân mà các người bắt được... chải tóc kiểu gì?”

“Hả? Dạ bẩm... Dạ bẩm Cửu thiên tuế, nữ nhân đó chỉ là một nha hoàn rất bình thường thôi ạ.” Tiểu thái giám hơi ngược đầu lên, thoáng thấy Cửu thiên tuế có vẻ không hài lòng với đáp án này. Con ngươi của hắn trở nên lạnh lẽo, lập tức hỏi lại, “Có phải nàng ta búi hai nắm tóc trên đầu không?”.

“Nàng ta đâu?”

“Bị... Bị Vạn tuế gia đưa đến phòng của Lương đại nhân rồi.”

“Cút!”

Cửa phòng Lương Hạnh Thư bị người ta hung hăng đá văng ra. Đường Tam Hảo đang nằm trên giường bị dọa hồn bay phách lạc, vội vàng nhìn về phía cửa, nhưng tấm rèm mỏng buông xuống phía trước đã che hết tầm nhìn. Trước mắt nàng chỉ có thể thấy lờ mờ bóng dáng ai đó đang âm âm chạy vội đến trước giường.

Đôi tay bị trói chặt phía sau còn chưa được cởi ra, nàng xấu hổ nhích người, sau đó nhìn thoáng qua Lương Hạnh Thư đã gỡ bỏ mọi rào chắn phòng bị mà ôm nàng ngủ một giấc ngon lành.

Tấm rèm mỏng bị người nọ hất lên, đối diện với nàng là đôi mắt xám tro lạnh thấu xương đang nhìn nàng đăm đăm. Cảnh tượng trước mắt làm hắn nheo mắt lại, cảm thấy thật buồn cười.

Rốt cuộc nàng xem hắn là gì đây?

Nữ nhân hôm qua còn được hắn lo lắng chiều chuộng giờ đang nằm trên giường cùng nam nhân khác, trở thành cái gối cho người ta kê đầu. Nữ nhân hôm qua còn đứng trước mặt hắn thốt ra lời ong bướm, giờ lại có thể làm ra chuyện quá đáng đến mức phải cầm trong tay phương thuốc phá thai.

Hắn nhếch môi, không vội vàng tách đôi nam nữ trên giường ra, chỉ yên lặng đứng bên giường nhìn nàng cười lạnh lùng, “Ra đây, giải thích cho ta nghe, ta chờ.”

Nàng chưa từng nhìn thấy biểu hiện này của hắn – mím môi như cười như không. Hắn không giống như lúc trước vội vã kéo nàng lên ngựa, không liên tục nói những lời tổn thương người khác. Hắn giờ không buồn đếm xỉa đến nàng mà chỉ đứng một bên cười mỉa mai, khiến nàng trở nên luống cuống, “Em bị người ta bắt đi, còn vì sao Lương công tử lại ở đây, em không hề biết”.

“Vậy cô có biết đây là thứ gì không?”

Không biết hắn lấy phương thuốc phá thai kia từ đâu, khiến nàng nhất thờ sững sờ, miệng cứng lại không thể trả lời được.

Chương 30: Từ bỏ tình cảm có khó không?

Type: Lán^^

Đường Tam Hảo nghẹn lời chẳng nói được câu nào, Tề Thiên Sanh cũng không lấy làm lạ. Hắn chỉ đang hỏi hện rằng bản thân sao lại đặt ra câu hỏi vớ vẩn như thế để tự rước nhục vào người cơ chứ.

Những lời tên khôn Bạch Long Mã kia nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

“Nàng ta cùng lắm chỉ là một cô nương ăn nhờ ở đậu tại nhà của người mà thôi, chẳng có quan hệ mật thiết gì với người hết. Hơn nữa, người ta cũng chẳng muốn giữ đứa con của người làm gì, cho nên mới nhân lúc này tự mình đến chỗ của Hạnh Thư. Bản thân người vốn là cháu ngoại của Thái hoàng Thái hậu, cần gì tự mình đa tình mà xông vào tằm cung Hoàng đế làm loạn, người có biết đó là tội chết không?”

“Ta chạm qua nàng ta lúc nào chứ? Tiểu gia có làm ra chuyện sai trái hay không, chẳng lẽ bản thân ta lại không biết?”

“Vậy sao? Nhưng chính tam cô nương đã nói với Bạch mỗ rằng người đã từng chạm vào nàng ta, cho nên giờ nàng ta mới mang thai đứa trẻ vốn không nên có của người đấy.”

“Người nên cảm ơn người ta lấy đại cục làm trọng, nếu như đứa bé này tồn tại, hẳn người sẽ rất khó ăn nói với Thái hoàng Thái hậu, những kẻ làm hậu thuẫn cho người cũng chẳng giúp gì được cho người, không phải sao?”

Đã là Phụ chính đại thần thì không thể có con nối dõi, đó chính là ước định của hắn và Thái hoàng Thái hậu.

So với thế lực trong tay, quyền khuynh thiên hạ thì điều kiện đó có đáng là gì. Bởi thế hắn không hề do dự suy tư mà gật đầu đồng ý, cũng tức là đã xác định kể từ đó bản thân sẽ không lưu lại cốt nhục.

Nhưng sao mọi việc lại thế này? Nàng cứ như vậy rời xa hắn, không hề nhắc đến chuyện này với hắn, lại tự tiện dùng thuốc bỏ đứa nhỏ, không thèm nói với hắn một tiếng. Hắn còn phải cảm ơn kiêu thức thời chết tiệt và ngu ngốc này của nàng sao?

Dây thừng trên cổ tay nàng vừa được tháo ra, Đường Tam Hảo liền vội vàng nhào người bò xuống giường, nhưng vòng eo lại bị Lương Hạnh Thu ôm chặt. Nàng sợ làm y tỉnh giấc, khi ấy sáu mắt nhìn nhau thì sẽ xấu hổ biết nhường nào, liền nhanh tay cạy bàn tay đang ôm chặt mình ra, sau đó rón ra rón rén bước xuống giường.

Vừa tỉnh nhón chân đi, nhưng liếc mắt nhìn lại thì thấy trong lúc ngủ say hai chân mày của Lương công tử vẫn nhíu chặt vào nhau, nàng không khỏi nảy sinh cảm giác thương cảm. Nếu không phải lúc trước nàng vô dụng, thì không cần người khác lôi kéo mai mối họ với nhau. Nếu không phải lúc trước nàng hèn nhát, thì hiểu lầm đã sớm được tháo bỏ từ lâu. Nếu không phải lúc trước nàng chỉ biết đến ham muốn của bản thân, tùy ý trêu đùa tình cảm của người khác, thì y cũng không trở nên đa nghi, ngoan cố như bây giờ.

Thấy y trong lúc ngủ say vẫn không dám gạt đi sự đề phòng với mình,

lòng nàng liền mềm nhũn, tiện tay kéo chặn đắp cho y.

“Cô xót y như vậy, thế thì cứ ở lại săn sóc từng giấc ngủ cho y đi.”

Hắn sợ nàng bị lợi dụng, tranh thủ từng giây từng giây chạy đến đây, nhưng khi đến nơi thì chẳng khác gì vật dư thừa, đứng nhìn nàng dịu dàng săn sóc con mọt sách này.

Lời nói chua chát của hắn làm nàng giật mình, vội vàng rút tay về.

Hắn ghé tòm bầu không khí trong phòng này, liền rảo bước ra ngoài, nàng vội vàng đuổi theo sau hắn, vất óc nghĩ xem nên giải thích với hắn về phương thuốc kia như thế nào.

Hắn đã biết đơn thuốc đó, vậy cũng tốt. Có lẽ hắn sẽ không giống tở tở bắt nàng bỏ khỉ con trong bụng đi. Có lẽ hắn sẽ xoa đầu nàng bảo rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Có lẽ hắn cũng thích trẻ con, như thích Thị Kiếm với Phụng Tiên vậy?

Được rồi, nhất định là vậy, chỉ cần nàng mạnh dạn nói ra, hắn sẽ cho nàng câu trả lời vừa ý.

“Khỉ con... Ta... Đứa bé...”

“Cô đã không muốn giữ thì thôi, tiểu gia ta cũng chẳng lấy làm lạ.”

Nàng lẽo đẽo theo sau hắn, không thể nhìn được nét mặt của hắn khi nói ra mấy lời này, chỉ cảm thấy cả người mình lạnh cứng lại, đứng đơ tại chỗ.

“Dù sao cô cũng sợ ta có con rồi thì sẽ mất sạch vinh hoa phú quý, nên mới muốn dùng thuốc để bỏ nó đi đúng không?” Hắn dừng lại, phát ra tiếng cười lạnh lẽo, “Làm tốt lắm, nếu ta không có gì cả, tỷ tỷ cô sẽ không phải cô đến quyến rũ ta, cô cũng sẽ không cam tâm tình nguyện mà hầu hạ ta. Bản thân ta không biết cô hóa ra là một người di thức thời đến vậy”.

Từng câu từng chữ lạnh buốt trong lời hắn nói khiến chướng khí trong bụng nàng căng đầy lên, bao cảm xúc chìm sâu xuống vực tuyệt vọng, không thể ngoi lên được. Mồ hôi thấm đẫm trên vòm trán nàng.

“Ta đã sớm nói với cô rồi, ta sẽ không cưới vợ sinh con. Chỉ là bỗng dưng ta thấy buồn chán nên mới dành chút thời gian để tiêu khiển vui đùa với cô mà thôi. Cô không nên cho là thật, cô nghĩ trong mắt ta cô đặc biệt đến mức ta muốn cưới cô về sao? Tỷ muội cô vốn không nên có ý đồ với ta mới phải. Dù gì cô cũng còn tên thư sinh ngọc họ Lương kia làm đường lui, nếu muốn bất cứ lúc nào cô cũng có thể...”

“Phịch”

Âm thanh nặng nề ngã xuống phát ra từ phía sau khiến Tề Thiên Sanh vội quay đầu lại.

Đống đậu hũ kia đang ôm bụng vặn vẹo trên mặt đất, nàng đau đến mức cắn răng lặn lội, nhưng môi mím chặt không gọi hắn lấy một tiếng, vệt máu đỏ thẫm loang qua lớp quần lụa. Lòng hắn đau xót, cắn răng ôm lấy nàng

luồng cuồng chạy ra ngoài.

Đường Tam Hảo từ trong không gian u tối dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra, nàng đã nằm trên chiếc giường trong phòng mình.

Không... Không phải là giường của mình, là của Tề Nam Vương phủ, là chiếc giường trong căn phòng nàng đang ăn nhờ ở đậu.

Tỷ tỷ đang ngồi bên giường thổi thuốc cho nàng, thấy nàng tỉnh, đôi tay ấm áp liền đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng hỏi, “Con bé ngọc này, sao không nói với tỷ là tháng này muội vẫn chưa đến ngày?”

“Gì vậy tỷ?” Nàng xoay đầu lại ngây ngô hỏi tỷ tỷ.

“Đại phu nói, muội trong lúc hành kinh chạy ra ngoài bị trúng gió, nên mới khiến bụng trướng lên, nôn mửa suốt. Muội làm tỷ sợ quá. Tề Thiên Sanh chưa từng chạm vào muội, có đúng không? Muội sợ tỷ không vui, nên không nói cho tỷ biết sao?”

“...Muội không biết.” Nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, bụng trướng đau quặn, chẳng muốn nghĩ nhiều nữa.

“Được rồi, muội không muốn nói thì thôi, muội uống hết chén thuốc bổ này, tỷ tỷ sẽ ra ngoài ngay, không phiền muội nghĩ ngợi nữa.”

Nàng ôm bụng ngồi dậy, đón lấy chén thuốc ngoan ngoãn uống hết, đây

là thuốc bổ cũng được, thuốc phá thai cũng chẳng sao, thuốc độc thì càng tốt, chỉ cần nàng uống hết là xong chuyện.

“Có đắng không? Tỷ có cho thêm ít đường vào thuốc đó.”

Nàng uống hết nước thuốc rồi đặt cái bát không xuống, là ngọt hay đắng nàng cũng không phân biệt được, chỉ biết kéo ống tay áo tỷ tỷ, mở miệng nói, “Tỷ tỷ, muội không muốn quyền rũ Tề Thiên Sanh. Muội không thích hắn”.

“...”

“Muội không thích hắn. Chưa từng thích hắn. Muội ghét hắn.”

Hai câu phủ định liên tiếp, câu kể lại khẳng định ý của hai câu trước, từng tiếng từng tiếng lọt vào trong tai Tề Thiên Sanh, trái tim trống rỗng như bị khoét sâu từng vết, bàn tay đang tính đẩy cửa vào bỗng dung lơ lửng giữa không trung, cứng đờ lại. Hắn lặng lẽ rút tay về, quay đầu bỏ đi.

Máu chảy như trút nước khiến Đường Tâm Hảo đành nằm trên giường tĩnh dưỡng. Thiếu máu khiến cơ thể mệt mỏi, nàng ngủ li bì, không muốn xuống giường, không muốn dùng bữa cùng mọi người, thoải mái tự tung tự tác một mình trong phòng đến độ sắp không phân biệt nổi giữa ngày và đêm nữa.

Cũng không biết đã ngủ được mấy giấc, nàng bị tiếng chim ríu rít ngoài cửa sổ đánh thức, nàng xoay người, trong không gian mơ màng thoáng thấy trước giường một bóng hình quen thuộc. Người kia đang ngồi bên giường,

mắt chăm chú vào quyển sách trong tay, ống tay áo rộng, áo dài màu sương, môi mỏng tinh tế, cằm nhọn sắc nét, nàng theo bản năng run run đưa tay về phía đó, nhưng tay vừa đưa lên thì lại nặng nề rụt trở về.

Người nọ thấy nàng vừa tỉnh, liền đặt quyển sách xuống, đưa tay kéo chân giúp nàng.

“Tam cô nương, đừng ý vào bệnh của nữ nhi mà cứ nằm trên giường mãi thế.”

Lời trêu chọc dịu dàng kia khiến nàng trùng xuống, mãi lúc này mới dám mở mắt to nhìn về phía người nọ, “Bạch công tử? Sao huynh lại tới đây?”

“A, ta được người khác nhờ vả ấy mà, nghe nói nàng không khỏe trong người, nên đến thăm nàng một chút.”

Nàng vội vàng chống người gượng dậy, miễn cưỡng nở nụ cười, “Là tỷ phu nhờ huynh đến thăm ta sao? Ta không sao đâu, chỉ là lười biếng không muốn xuống giường thôi”.

Tỷ phu?

Bạch Long Mã nhướn mày, mỉm cười phản đối, tỷ phu nhà nàng không giống như người sẽ quan tâm lo lắng cho nàng đến vậy. Đó không phải là người thấy nhớ mà không dám đến, muốn gặp lại không dám gặp, càng không phải người bé một cô gái không hề mang thai và bản thân mình cũng chưa từng chạm qua hơi hót hai như mất hồn chạy đến Thái y viện bảo người ta bắt mạch, còn cảnh cáo người ta không giữ được đứa bé thì sẽ mất

đầu.

Mấy vị Thái y trong Thái y viện đều nhìn nhau trăn trối, nữ nhi tới tháng thì lấy đâu ra đứa bé? Đầu óc Cửu thiên tuế có vấn đề rồi sao?

Máu của nữ nhi tới tháng mà cứ tưởng là máu do sảy thai, nhớ đến bộ dạng ba hồn bảy vía đều bay sạch của con khỉ kia, nét mặt xấu hổ của hắn khiến gã không nhị được mà cười thành tiếng.

“Vừa nãy thấy nàng thoáng khựng lại, là sao thế? Có phải nàng rất thất vọng khi nhìn thấy ta không? Nhìn nhầm Bạch mỗ là con khỉ kia sao?”

“... Không phải! Sao lại thế được! Bạch công tử sao mà giống hắn được!”

“Đúng vậy, ta sao lại giống hắn chứ. Bản thân ta có bao nhiêu con cũng không thành vấn đề, dù nhiều con nhiều cháu cỡ nào cũng chẳng ai quản được. Cho nên, tam cô nương này, chúng ta đừng thích hắn nữa, cả hai chúng ta cùng gác tình cảm của mình qua một bên đi.”

“Từ bỏ tình cảm của mình có khó không?”

“Đó phải là chuyện đơn giản nhất trên đời này chứ?”

“Thật vậy sao? Được được được. Ta muốn học.”

Nàng biết Bạch công tử lại đang trêu đùa người khác, khẽ gật gật đầu. Nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều mà cười ha hả, nhưng nỗi chua xót đã kéo lên tận cánh mũi.

Những giọt nước mắt tích tụ đã lâu chờ ngày được kéo nhau tuôn ra, rốt cuộc giờ cũng đã vỡ òa.

Bạch Long Mã kéo tay áo trắng tinh, dung đầu ngón tay thô ráp lau gò má ướt đầm của nàng rồi cười nhẹ.

“Tam cô nương, nam nhân luôn lúng túng trước nước mắt của nữ nhân, cô khóc như vậy khiến Bạch mỗi không biết nên làm thế nào cho phải.”

Nàng được an ủi bằng giọng nói ấm áp kia, đôi mắt không cảm nổi những giọt lệ nữa, nàng cứ sụt sùi, và rồi nước mắt cứ lã chã như mưa.

“Ta... Ta cho rằng hấn sẽ thích khi con, ta cho rằng hấn không ghét trẻ con, ta cho rằng bản thân mình đặc biệt lắm, có thể cùng hấn ở bên nhau ngắm lá đỏ rơi, ta cho rằng hấn sẽ không nghĩ về ta như vậy.”

“...”

“Hấn không hề thật lòng với ta, hấn chỉ vui chơi qua đường thôi. Sao ta lại thích loại người như vậy.”

“ ... ”

“Hắn chỉ biết ý thể hiệp người, hắn là tên khốn nạn, súc sinh, là con khi thối tha, ta không thèm hắn, ta không thèm hắn!”

Ngực áo trắng tinh ướt đầm một mảng nước mắt, trở thành nơi vững chắc nhất để nàng tựa vào lên án hắn.

Dựa vào vòm ngực ấy, nàng khó mà đè nén được cảm xúc của bản thân, chỉ biết càn quấy gục đầu vào bờ vai gã mà khóc.

Quả đầu tròn vo kia đang dụi trong ngực gã, chưa bao giờ có nữ nhân ở trước mặt gã khóc lóc nói nàng bị nam nhân khác tổn thương đau đến thế nào, nói nàng thích người ta đến mức nào. Gã chẳng biết nói gì, chỉ biết dùng cách đơn giản nhất là đưa tay vỗ về tấm lưng đang run rẩy của nàng để an ủi, đôi mắt khẽ liếc về phía cánh cửa đang khép hờ.

Mãi sau một lúc lâu, Bạch Long Mã mới thông thả bước ra khỏi phòng của Đường Tam Hảo, vừa nhìn đã thấy một bóng người mặc áo đỏ bóng đang nghiêng mình tựa vào cánh cửa, đôi mắt nhìn thẳng vào vệt nước ướt đầm trước ngực áo gã.

Gã hoàn toàn phớt lờ mà phui phui vết tích trước ngực mình, cũng chẳng buồn để ý xem Tề Thiên Sanh có thấy hay không.

Tam cô nương đã nhào vào lòng gã mà khóc. Hắn bực bội sao? Ghen tị sao? Đều là do hắn đi năn nỉ gã mà, có dũng khí thì đừng sợ người ta vút gói ném chẵn đuổi ra ngoài, tự mình vào thăm nàng đi chứ?

Có điều thứ hấn sợ không phải là chấn hay gổi nàng sẽ ném tới, mà là năm chữ kia.

“Nàng có ổn không?” Tề Thiên Sanh mở miệng một cách gượng gạo.

“Ta nghĩ hấn ngươi đã nghe được hết rồi chứ?”

“ ... ”

“Nếu không nghe được, ta có thể lặp lại cho ngươi nghe.” Chỉ có năm chữ đơn giản thôi.

“ ... ”

“Nàng muốn buông tay ngươi. Còn ngươi?”

Chương 31

Type: Lán^^

Lương muội phu lấy việc công trả thù riêng

Đường đậu hủ muốn buông tay hấn ư?

Không biết.

Dù là người sống cùng một nhà, nhưng hấn có thể vài ngày liền không được gặp nàng.

Mặc cho hấn về nhà đúng giờ dùng cơm, thì trên bàn ăn vẫn sẽ thiếu một người.

Mặc cho hấn có ở lì trong phòng sách, người gõ cửa bước vào mãi mãi không phải là người trong lòng hấn nghĩ đến.

Mặc cho hấn về muộn, trên bàn sẽ không bao giờ có một bát cơm nguội để dành cho hấn nữa.

Nếu tất cả những điều ấy đều là thật, vậy thì hấn thật sự bị lãng quên rồi.

Cảm giác bị người trong lòng đập thẳng xuống vực sâu chính là như thế này đây, giờ hắn đã cảm nhận được rồi.

“Cửu thiên tuế, ngài với dì Đường tam sao vậy? Mấy hôm trước chẳng phải vẫn còn rất tốt mà? Sao đột nhiên mỗi người một hướng thế?”

“Thế tử gia, lần này ngài chọc dì Đường tam giận thật rồi à? May mà dì ấy không giận cá chém thớt trút xuống đầu bọn tôi, hôm qua dì ấy còn cười đùa với tôi và Phụng Tiên nữa.”

Nàng vẫn chào hỏi mọi người, chỉ gẻ lạnh hắn.

Nàng vẫn đối với mọi người như trước, chỉ hắt hủi mình hắn.

Nàng cười nói “được được được” với tất cả mọi người, bỏ mặc hắn cô quanh một mình trong xó xỉnh nào đó đến đóng bụi cả người.

“Nàng chẳng qua chỉ là một cô nương ăn nhờ ở đậu tại nhà người mà thôi, người cần gì phải để ý nàng đến vậy?”

Giọng cười mỉa mai của Bạch Long Mã vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn, chỉ một câu nói đó thôi cũng khiến hắn mất đi cái cơ kéo nàng đến hỏi rõ mọi chuyện

Hắn không muốn thừa nhận sự mất mát này, lại càng không muốn thừa

nhận bản thân không thể không có nàng. Hấn không thể mở miệng đi hỏi được, hấn sẽ để lộ sự yếu đuối dễ gục ngã ra mắt. Lúc nàng đưa ra quyết định muốn buông tay hấn thì hấn lại chạy đi tìm nàng sao? Để làm gì chứ? Để chứng minh bản thân không thể rời xa nàng sao, để chứng minh bản thân mình không hèn nhát ư, để chứng minh rằng mình vẫn quan tâm đến nàng sao?

Tất cả sẽ chỉ khiến bản thân trở thành tên vô lại, tên khốn không phẩm cách sống, chết cứ quân lấy nàng mà thôi.

Ngay cả chút phong độ cuối cùng hấn cũng đánh mất trước mặt nàng, như vậy sẽ chỉ khiến nàng cảm thấy may mắn khi sớm nhận rõ bản chất của hấn, sẽ không thấy hối hận khi rời xa hấn, càng không muốn quay đầu lại nữa.

Hấn không muốn như vậy!

Tuyệt đối không muốn.

“Cửu thiên tuế! Không hay rồi, không hay rồi!”

Tiếng la í ới đầy kích động của Thị Kiếm từ xa truyền vào trong thư phòng của Tê Thiên Sanh.

Chuyện xấu nhất cũng đã xảy ra rồi, giờ còn chuyện gì có thể tệ hơn được chứ, hấn liền ngồi lì trên ghế chẳng thèm nhúc nhích.

Thị Kiêm đẩy cửa bước vào, thở hồng hộc, “Ngài còn ngồi ở đây xem cái gì nữa, dì Đường tam đang thu dọn hành lí chuẩn bị trở về Tây Dư kia.”

“Người nói gì?!” Hấn đứng bật dậy.

“Một hai hôm nữa sẽ khởi hành, xe ngựa cũng chuẩn bị xong xuôi cả rồi.”

Nàng muốn đi ư? Quay về Tây Dư sao?

Nàng tránh mặt hấn đến thế vẫn chưa đủ sao, còn nhất định muốn biến mất khỏi tầm tay của hấn để chứng minh bản thân đã kiên quyết từ bỏ hấn à?

Hấn chậm rãi ngồi lại xuống ghế, cố gắng kiềm chế để không chạy khỏi phòng.

Nàng muốn thì cứ để nàng đi vậy, chẳng phải nữ nhân muốn đi chính là để nam nhân chạy ra giữ lại sao? Nàng cho rằng hấn sẽ đuổi theo, ôm nàng khóc lóc sụt mướt sao? Thần kinh! Hấn sẽ không để nàng được như ý, muốn đi thì đi nhanh đi! Hấn cũng chẳng trông mong nàng còn có thể ở lại bên cạnh con khi thôi tha, tên súc sinh khốn nạn như hấn.

Ta... Ta cho rằng hấn sẽ thích khi con, ta cho rằng hấn không ghét trẻ con, ta cho rằng bản thân mình đặc biệt lắm, có thể cùng hấn ở bên nhau ngắm lá đỏ rơi, ta cho rằng hấn sẽ không nghĩ về ta như vậy.

Lời chú Kim cô ấy cứ lớn vồn trong đầu, cuốn hẳn vào vòng mê muội. Nếu nói rõ mọi chuyện có phải sẽ tốt hơn không, như thế có thể giữ nàng lại, nếu nàng đạt được mục đích rồi sẽ không giận dữ hẳn nữa. Hẳn ghét cái tính cứng đầu không chịu thua của mình, chỉ biết tức tối ném quyển sổ trong tay xuống bàn, cuối cùng không thể ngồi yên được nữa mà rảo bước đến biệt viện của nàng.

Đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra, nhìn thấy tấm lưng đang cúi thủ thu dọn hành lí, tay nải đã xếp xong đặt trên bàn, cảnh tượng trông trái người đi lâu vắng khiến hẳn cau mày.

Nghe thấy tiếng cánh cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Đường Tam Hảo không quay đầu lại, tưởng rằng nha đầu đến giúp mình thu dọn hành lí nên chỉ mở miệng nói, “Tiểu Thúy, mọi thứ ta đều thu dọn gần xong rồi, mấy cái yếm kia đừng cho vào tay nải của ta, ta không cần, cứ để trong tủ áo kia đi”.

Nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, hẳn thấy mấy cái yếm quen mắt đang nằm trơ trong tủ trống trơn, không ai để tâm.

Đó là mấy cái yếm hẳn mua cho nàng, chẳng đáng cho vào hành lí của nàng, bị nàng bỏ ra ngoài.

Nàng đã bỏ lại.

Nàng ghét thứ hẳn đã chạm vào nên nhất quyết bỏ lại.

Mãi vẫn thấy bóng người phía sau không có động tĩnh khiến Đường Tam Hảo phải ngừng động tác mà hoài nghi xoay người lại, còn chưa kịp

nhìn rõ đã bị câu chát vắn của người đó đè xuống đầu.

“Cô thật sự muốn bỏ hết sao?” Không cái kính, không đùa cợt, cũng không cần biết là ai quan tâm đến ai nhiều hơn, chỉ từ đầu đến cuối đều dứt khoát phủ định, vứt bỏ tất cả sao?

Hắn đưa mắt nhìn về phía mấy cái yếm kia, giọng nói tràn đầy trách móc khiến nàng sụp mắt xuống, đứng trơ như gỗ mà gật đầu, “Mấy thứ đó, t không thích”. Những thứ hắn vênh vác hung hang “ban ơn” cho nàng, nàng đều không thích.

“Không thích? Đến giờ cô mới nói với tiểu gia rằng cô không thích?”

“Ta sớm nói với ngươi rồi, chỉ là... ngươi chưa bao chịu nghe ta nói hết!”

Hắn bị chọc cho một câu khiến bản thân cứng họng, chỉ biết âm thầm nhìn nàng, “Là không thích, hay là chưa hề thích?”.

“Thế tử gia, chẳng lẽ ngài đã quên rồi ư? Chính ngài đã bắt ta phải thề rằng không được trèo cao mơ tưởng đến ngài mà.”

Lời hứa hẹn trẻ con kia đã bị hắn vút lên tận chín tầng mây từ lâu, giờ nàng nhắc lại khiến hắn như bị sét đánh, á khẩu không trả lời được mà đứng ngây ra.

Nàng xem như không có gì mà xoay người lại tiếp tục loay hoay với túi hành lí của mình, để mặc hấn ở hía sau rơi vào khoảng không im lặng.

Một kẻ tự quyết mọi chuyện cùng một kẻ mặc người khác định đoạt, chuyện giữa hai người bọn họ cùng lắm chỉ có vậy mà thôi.

Hấn ngang tang hống hách, chỉ đông chỉ tây. Nàng không có chủ kiến, chỉ biết nghe theo.

Nhưng nếu nàng không phối hợp theo ý hấn, không để hấn tùy tiện sai khiến, thì sẽ không còn giá trị nữa. Hấn sẽ khiến nàng phải cút thật xa, nếu Tây Dư còn chưa đủ xa, hấn có thể tiến nàng thêm một đoạn nữa, cho dù là chân trời góc biển hay biên cương xa xôi hấn đều có thể tùy ý đá nàng đi. Hấn sẽ không bao giờ giữ một nữ nhân không biết điều lại bên cạnh để trói chân mình đâu.

“Không được đi.”

Câu mệnh lệnh từ phía sau lưng đánh vỡ sự yên tĩnh này giờ.

“Cô không được trèo cao mơ tưởng đến tiểu gia, nhưng tiểu gia không cho phép cô được đi, cô có tư cách gì mà nói với ta rằng muốn rời khỏi đây hả?”

“... Sao ta lại không có tư cách? Ta không muốn ở mãi chốn này làm rong rêu rơm rạ ăn nhờ ở đậu, ta muốn về nhà ta ở Tây Dư, ta...”

“Ta nói không cho phép cô đi! Là do cô dây vào ta trước, vậy thì trước khi ta cảm thấy chán, cô phải ở lại đây với ta.”

“Người...! Ta không phải là con chó nhà các người nuôi, vì sao nhất định phải ở lại chỗ này?” Nàng chỉ hơi cúi kính một chút, hấn dựa vào cái gì mà xem nàng như chó mà xích lại nơi này? Dựa vào cái gì mà nàng phải chờ hấn chán ghét nàng, dựa vào cái gì mà không để nàng cách xa hấn một chút?

Đôi mắt Tề Thiên Sanh lạnh lẽo nhíu chặt lại, hấn đưa tay giữ chặt cầm nàng, “Cô thì không, làm sao cô có thể là con chó nhà ta nuôi được chứ. Nhưng tử tử cô thì không biết có phải hay không”.

Cả người nàng bỗng chốc lạnh buốt, hoàn toàn không ngờ được hấn lại đề tiện vô sỉ đến mức này.

“Đường Tam Hảo, cô nghe kĩ cho ta, chỉ cần cô dám rời khỏi ta, ta cam đoan sẽ có cách khiến cô muốn sống không được muốn chết cũng chẳng xong, không tin thì cô cứ thử xen.” Hấn nghiến chặt răng, từng lời từng chữ buông ra một cách nhẹ nhàng.

“...”

“Cứ việc nhìn ta với ánh mắt đó đi, dù gì từ trước đến giờ cô cũng chưa từng thích ta, muốn ghét ta thế nào thì tùy cô!”

Tề Thiên Sanh sau khi buông lại lời cay nghiệt đó vào cung, còn Đường Tam Hảo thì cứ thấp thỏm ở lại Vương phủ, muốn bỏ đi nhưng lại bị lời đe dọa của hấn dọa cho sợ đến mức không dám nhích chân.

Nhưng đôi lại đã có chuyện lạ xảy ra.

Ngày đầu tiên, Tề Thiên Sanh lại không về.

Hôm sau, Tề Thiên Sanh lại không về.

Ngày tiếp đó, Tề Thiên Sanh cũng không về.

Nàng gần như đã cho rằng hắn đang tạo cơ hội để mình trốn đi, cũng có thể những lời cay độc kia hắn vốn đã quên rồi, hoặc là, sau khi hắn nói xong mấy lwoif đó thì hoàn toàn chán ngấy nàng, cho nên nàng có đi hay ở cũng chẳng sao.

Đến ngày thứ tư, nàng quyết định rời khỏi chốn kinh thành này.

Tỷ tỷ đã có tỷ phu bảo vệ, cho dù hắn có ngang ngược cỡ nào cũng không động đến tỷ ấy được. Còn nàng cứ quay về Tây Dư là an toàn nhất.

Nàng mang theo hành lí đến sảnh chính từ biệt tỷ tỷ và tỷ phu, nhưng chưa kịp mở miệng thì một toán quan binh từ bên ngoài xông vào, mấy đội kỵ binh đã bao vây Vương phủ.

“Vương gia, đây là quan binh ở đâu vậy, họ không biết đây là Vương phủ ư? Sao có thể lỗ mãng xông vào như thế chứ?” Đường Song Thái nhíu

đôi mày thanh mảnh nhìn Vương gia.

Tề Nam Vương gia không tỏ bất kì thái độ gì mà chỉ nhấp môi nếm trà, nhướn mày trả lời, “Cận vệ của Hoàng đế”.

Cận vệ của Hoàng đế ư? Sao cận vệ của Hoàn đế lại xông vào nhà của tử phu? Tim Đường Tam Hảo thoáng run rẩy khi nhìn về phía đội quan binh xếp hai hàng kia, mỗi binh sĩ đều mũ giáp chỉnh tề, bên hông đều giắt một thanh bảo kiếm. Nàng nuốt ực một ngụm nước bọt, rồi chợt thấy bóng người vận áo bào đen từ giữa hai hàng binh lính bước đến.

Nàng đưa tay dụi dụi mắt khi thấy người đang từ xa bước đến, giờ mới có thể nhìn rõ là ai...

Lương... Lương Hạnh Thư?

Y dẫn theo binh lính đến Tề Nam Vương phủ làm gì vậy? Muốn tìm nàng báo thù cũng không cần bày binh bố trận như vậy. Nàng biết tội khi quân thì dễ mất đầu như chơi, nhưng nàng không biết là động vào ân sư của Hoàng thượng cũng sẽ bị kiếm đâm đến chết.

Đường Song Thái thấy người vừa đến chính là phu quân của Đường Tứ Diễm, lập tức đập bàn lên tiếng, “Lương muội phu, hôm nay đệ làm vậy là có ý gì? Ta không phải người chôn quan trường, không biết được chức quan của đệ to cỡ nào, ta chỉ biết đệ là tiểu bối, ở đâu lại có chuyện tiểu bối đem người xông vào nhà trưởng bối thế này?”.

Đôi mày Lương Hạnh Thư hơi nhướn lên, thoáng nhìn qua búi tóc tròn

vo kia, ánh mắt lại như trầm sâu xuống.

“Lượng muội phu! Đệ không nghe thấy ta đang nói gì sao?”

“Phu nhân, hôm nay Hạnh Thu mặc quan phục trên người là có chuyện công cần xử lí, Xin đừng làm khó hạ quan.”

Y dùng lời lẽ lạnh như băng để đáp trả Đường Song Thái, nhưng con ngươi đầy ảm ý vẫn luôn nhìn về phía Đường Tam Hảo đang đứng ở một góc trong chính sảnh.

Ánh mắt ấy hệt như đã chắc chắn được con mồi không thể thoát khỏi bẫy của mình, ngược lại còn nảy lên hứng thú muốn vui đùa với nó. Y khẽ nhếch đôi môi mỏng, quay ra nhìn về phía Tề Nam Vương, khom người nói nhỏ, “Vương gia, hạ quan phụng mệnh điều tra việc Thế tử tiếp xúc với loạn đảng ở Tây Dư, cố ý mưu phản, Hoàng thượng khẩu dụ, phải điều tra thư phòng của Tề Thế tử, khẩn cầu ngài đáp ứng”.

Y đang nói gì vậy?! Tiếp xúc loạn đảng? Mưu phản?

Chẳng lẽ y đang nhắc đến chuyện lần đó ở Tây Dư sao? Làm sao mà Lương côn tử biết được chứ? Nàng chưa từng đề cập chuyện này với người khác mà.

Không... Không phải.

Bạch công tử cũng từng hỏi nàng, nhưng nàng đã nói rõ rồi mà, bọn họ bị đuổi giết, sao lại biến thành tiếp xúc loạn đàng, cố ý mưu phản được chứ?

Tề Nam Vương gia đặt chén trà xuống bàn, nhìn thoáng qua Lương Hạnh Thu, chợt mở miệng hỏi, “Con trai ta giờ đang ở đâu?”.

“Hồi bẩm Vương gia, Hoàng thượng đã mời Tề Thế tử ở lại trong cung ít hôm.”

“...Bị giam rồi ư, haizz, thật đáng thương mà.” Tề Như Thích dường như đắm chiêu, mãi một lúc sau mới nhớ đến Lương Hạnh Thu còn đang chờ mình trả lwofĩ, đành phẩy tay áo mà trầm giọng, “Bản vương không rành chuyện quan trường, nếu Lương đại nhân đã phụng mệnh Hoàng thượng, vậy cứ làm đi. Thu phòng của con trai ta ư... Tiểu di tử này, chẳng phải muội thường đến đó sao? Có thể dẫn đường cho Lương đại nhân không?”.

“Được được được!”

Nàng có thể nhân lúc dẫn đường mà giải thích rõ chuyện thích khách lần đó với muội phu!

Mưu phản này là tội lớn dễ mất đầu, cho dù Lương công tử có ghét thói ỷ thế lộng quyền của con khi kia thế nào đi nữa, nhưng y là người đã đọc sách thánh hiền, là quân tử chính trực, hẳn sẽ không vì thù riêng mà vu oan cho người khác được!

Thu phòng Tề Thiên Sanh bị binh sĩ ủa vào, dáng vẻ ào ào khám kia

khiến nàng phát run, đem hết nỗi lòng giải thích rõ chuyện ngày hôm đó với Lương Hạnh Thư. Nàng càng giải thích thì sương lạnh càng đọng dày trong đôi mắt y, cuối cùng y chỉ buông ra một mệnh lệnh thờ ơ.

“Lục soát hết! Bất cứ thứ gì có bút tích hay quán ấn của Tề Thế tử đều đem đi hết.”

Lương Hạnh Thư không màng đến nửa phần tình cảm, lời lạnh nhạt kia rõ ràng là bảo nàng biết điều thì nên ngậm miệng lại. Nàng sợ hãi nhìn y, không rõ vị công tử nho nhã khí chất kia đã đi đâu mất, người đang đứng trước mặt nàng lúc này toàn thân đều toát vẻ quan liêu khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Nàng mím chặt môi không dám mở miệng nữa, sổ sách trên bàn bị gom đi hết, bình hoa cổ để bên góc cũng bị từng nhát kiếm chọc vào rà soát. Những binh sĩ kia dùng mũi kiếm lục tung mọi thứ trong phòng. Nàng vì lách mình kéo lấy cái ghế dựa khỏi những mũi kiếm chớp nhoáng vô tình kia mà suýt nữa ngã xuống, khiến họ trừng mắt lườm nàng một cái.

Nàng cố sức kéo lấy cái ghế dựa kia, muốn dời nó đến một chỗ an toàn, thế nhưng khuỷu tay lại bị Lương Hạnh Thư kéo ngược lại. Y u ám nhìn xuống mười ngón tay đang bấu chặt cái ghế của nàng, nặng nề nhấn mạnh từng chữ, “Buông tay. Theo ta ra ngoài”.

“Ta muốn đem nó đi chỗ khác...”

“Đừng hao tâm tổn trí lấy lòng hấn nữa, hiện giờ hấn không thể thấy nàng liêu mình cứu lấy cái ghế dựa này của hấn đâu.”

Lương công tử không hiểu, con khi kia có thói quen xấu, lúc nào có việc phải suy nghĩ là hắn sẽ ngồi xếp bằng trên cái ghế này, miệng ngậm bút lông, tay chống cằm đăm chiêu nghĩ ngợi. Nếu không có cái ghế dựa này, nhất định hắn sẽ giẫm chân cái kính.

“Nàng cho rằng hắn có thể toàn mạng quay về ngồi trên cái ghế này sao?”

Lời của Lương Hạnh Thư giống hệt gáo nước lạnh đổ ập xuống đầu nàng, tay nàng chột buông lỏng, sau đó bị y kéo ra khỏi thư phòng hỗn độn như gà bới kia.

Trong mắt nàng, Lương Hạnh Thư vốn không phải người xấu, nhưng bộ dạng ỷ quyền, ngang ngược không nói lí của y lúc này lại một lần nữa chứng minh cho Đường Tam Hảo biết, mắt nhìn người của nàng thật sự quá tệ.

“Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm”, đây chẳng phải là câu cửa miệng y vẫn thường hay nhắc sao?

Dù y có ghét con khi kia cỡ nào, cũng không thể cố ý hãm hại hắn được.

Nàng vẫn còn ôm chút hi vọng với nhân phẩm của y, không tin mà mở miệng hỏi: “Lương công tử, hắn thật sự không hề tạo phản, huynh sẽ không đổ oan cho hắn, có đúng không?”.

“Đổ oan hắn?” Y dừng bước, quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng, “Nếu có thì sao?”.

“... Lương công tử, huynh không nên đùa người khác như vậy. Ha... Ha ha.”

“Ta không đùa cợt ai hết. Hiện giờ, Tề Thiên Sanh sống hay chết đều nằm trong tay ta, ta nói hắn có tội, hắn ắt có tội. Ta nói hắn mưu phản, hắn ắt là kẻ mưu phản.”

Y không hề phủ nhận việc mình làm chuyện bất nghĩa có ý hãm hại người khác. Chẳng phải Lương công tử y luôn tự nhận bản thân là người đọc sách thánh hiền chỉ làm chuyện nhân nghĩa thôi sao? Chẳng phải Lương Hạnh Thư y là trang quân tử, ghét hành động của bọn tiểu nhân sao? Sao y có thể ăn nói lung tung hãm hại người khác như vậy chứ?

Nhận thấy nghi ngờ trong mắt nàng, y kéo nàng sát lại người mình, nhẹ nhàng nói, “Đối với tiểu nhân, ta cần gì phải quân tử chứ? Nàng nhớ lại xem, các người đã dùng hành động tiểu nhân thế nào để gài bẫy ta?”

“Cho nên... Giờ đây, ngươi đang lấy việc công trả thù riêng đó ư?” Mấy chữ này có hơi nặng, nàng đã đắn đo rất lâu mới có thể thốt ra, thế nhưng khóe môi y lại nhếch lên, gật đầu nói.

“Đúng vậy.”

Y thẳng thắn thừa nhận khiến nàng luống cuống, không ngăn được mà hỏi ngược lại y, “Nhưng mà... Nhưng mà, chẳng phải ngươi đã lấy Từ Diễm rồi sao? Chẳng phải hťuf gì ngươi cũng đã trả xong hết rồi ư? Chẳng phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?”

Những câu hỏi không hề có ác ý kia lại có thể khiến mắt y nheo lại đầy nguy hiểm, y túm chặt khuỷu tay nàng hơn, “Tam tiểu thư hi vọng mọi chuyện cứ kết thúc như vậy ử? Thật không may, chuyện giữa chúng ta vẫn chưa xong đâu”.

“Đồ oan hấn?” Y dừng bước, quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng, “Nếu có thì sao?”.

“Nhưng, mọi chuyện đều không liên quan gì đến hấn hết, đều do ta, là ta muốn được gả đi nên mới đùa giỡn ngươi, hấn chỉ tiện tay giúp ta thôi.”

“Sao nàng phải cầu xin cho hấn?” Nét mặt cuống cuống kia của nàng chỉ khiến đáy lòng y càng dấy lên ác cảm.

“Bởi vì hấn vốn không hề tạo phản, là ngươi vu oan cho hấn!”

“... Nàng càng muốn giúp hấn, ta càng muốn hấn phải chết.”

“...”

“Nếu nàng thật lòng muốn cứu hấn, tốt nhất đừng để ta nghe thấy từ miệng nàng thốt ra bất cứ chữ nào liên quan đến hấn nữa.”

Lời của y khiến nàng hoảng sợ, vội vàng cắn chặt môi không dám hé

lời, không dám nói ra điều gì chọc giận y nữa. Y dường như rất hài lòng trước sự khuất phục đầy hợp tác của nàng, đưa ngón tay sờ trớn đôi gò má nàng, rồi cúi thấp đầu xuống, rừ rừ bên tai nàng bằng một giọng dịu dàng không rõ là vui hay giận.

“Nếu muốn giúp hắn như thế, vậy thì tam tiểu thư theo ta đi gặp hắn, có được không?”

Một bàn tay đưa đến trước mặt nàng, rõ ràng muốn nàng chủ động làm theo ý y.

Nàng rụt mình lại, đôi mắt trớn tránh nhìn bàn tay không cho phép nàng cự tuyệt kia đang giơ đến trước mặt.

“Không muốn cứu hắn sao?”

“...”

“Không muốn cứu hắn cũng được.”

Y xoay người toan rút tay lại, nàng quýnh quáng lênh, không biết làm gì hơn bèn nhào đến túm chặt tay y, không để y dễ dàng rút tay về. Trong mắt y ngập ý cười, đặt một tay khác lên tay nàng, nhẹ nhàng bước đến, cúi người gần sát nàng, đến khi chỉ cách nàng một gang tay thì dừng lại, yên lặng chờ nàng chủ động.

Hơi thở nóng bỏng, đôi môi mỏng kia hiện rõ trước mặt khiến nàng nghiêng đầu muốn lùi bước.

“Không muốn sao? Thế thì thôi vậy.”

Y thẳng lưng nhào dẩy toan bỏ đi, nàng hít sâu một hơi, kiễng chân, ôm lấy cổ y, dán chặt môi mình vào môi y.

Áo ảnh thoáng qua lần đó, quả thật đã khơi dậy dự vọng chiếm hữu đối với nàng mà Lương Hạnh Thư không hề muốn thừa nhận, nhưng nhiệt độ chân thật từ đôi môi kia lúc này đây khiến y phải giật mình. Y không ngờ nàng có thể làm như vậy, vì tên khốn chỉ biết ăn chơi trác táng kia mà có thể dâng hiến bản thân mình chon am nhân khác ư? Mặc kệ người đó là ai đều không quan trọng sao? Kể cả là y cũng không thành vấn đề sao? Y đã thực hiện được âm mưu của mình, đã hạ nhục nàng như thế, y nên cảm thấy vui vẻ sáng khoái mới phải. Nhưng sao ngọn lửa trong bụng y lại sôi sục thế này?

Y dùng sức giữ chặt gáy nàng, cảm giận mà gặm cắn làn môi đang không tình nguyện dán trên môi y kia.

Không đủ, chưa đủ, không thể chỉ có vậy!

Y muốn nhiều hơn nữa.

Y muốn Tề Thiên Sanh biết được, rốt cuộc y cũng có ngày hôn nay, ngày mà tam tiểu thư cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh y.

Cả đời này Tề Thiên Sanh chưa từng chịu uất ức như vậy, bị một thằng nhóc chết giẫm chưa dứt sữa giam lỏng khiến hắn bực đến phát điên. Thằng ranh đó cho rằng bản thân có thể tự chấp chính thật rồi ư, cầm lông gà mà cứ xem như lệnh tiễn, dám lấy tội danh “có lẽ có” để giam lỏng hắn, còn chọn ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này nữa chứ. Nếu là bình thường muốn giờ trò vui đùa với hắn cũng được, đằng này ở nhà hắn có một người dì có thể chuồn đi bất cứ lúc nào. Không có hắn đích thân trông chừng, nhờ đâu nha đầu kia không biết sợ mà mò lên xe bò chuồn về thành Tây Dur thì phải làm sao đây?

Hắn nhắc chân đá vào chỗ được chạm trở trên cánh cửa gỗ, vút sạch mọi phong độ mà há miệng ra mắng.

“Thằng ra Cung Thiên Bồng kia, nguoi đứng là đồ Trư Bát Giới, tưởng mọc cánh cứng cáp rồi muốn bay lên trời đấy hả? Đừng tưởng rằng có tên Đế sư khốn khiếp kia làm chỗ dựa thì làm càn, heo mọc cánh cũng chả bay cao được đâu. Đợi xem tiểu gia có bắt hai người các nguoi đme đi luộc hết được không!”

Tiếng trẻ con cười ha hả từ phía sau cánh cửa truyền đến, “Khỉ biểu ca, do trẫm nhớ nguoi quá nên mới giữ nguoi ở lại làm khách vài ngày thôi mà. Bao nhiêu rượu ngon, thức ăn ngon đều đem lên chiêu đãi nguoi hết, nguoi vẫn chưa tiêu được con tức trong lòng sao? Hay là còn muốn trẫm chọn ra mấy cung nữ đến hầu hạ nguoi?”

“Ai thêm hứng thú với nữ nhân của nguoi, nguoi cứ để dành đợi ngày dậy thì mà dùng, muốn nữ nhân thì trong nhà tiểu gia cũng có, mau thả ta ra!”

“Không thả! Bằng không, nguoi nói cho trẫm biết, nguoi cùng Thái hoàng Thái hậu đang lén lút âm mưu gì vậy?”

“Lén lút âm mưu chọn phi tần hậu cung cho ngươi, mưu tính để con heo ngươi phải cho ra đời một đám heo con mới được nghỉ ngơi!”

“Con khi họ Tề kia, ngươi dám mắng trẫm là heo sao?”

“Trư Bát Giới!”

“Khi thôi tha! Ngươi thực sự cho rằng trẫm không dám làm gì ngươi sao?”

“Ngươi có giỏi thì chém tiêu gia đi.”

“Ngươi!”

“Thánh thượng, ngài không nên tức giận với hắn làm gì. Nếu Tề Thế tử đã không hiểu đạo quân thần, không hiểu phận làm thần phải tận trung, chi bằng cứ lấy lại quan hàm rồi chừa cho hắn một mạng đi.”

Lời nói bình thản của Lương Hạnh Thư đã cắt ngang cơn căm gắt của Tề Thiên Sanh, đều là do tên Đế sư khôn nạn này kiếm chuyện sinh sự, buông lời gièm pha với nhóc con Hoàng đế, ngay cả quan hàm của Phụ chính đại thần như hắn mà cũng dám truất.

“Lương Thái phó, ngươi đã về rồi ư? Ồ? Nữ nhân này sao lại ở đây?”

Lời ngoài cửa khiến Tề Thiên Sanh sinh nghi, vàng trán hấn chột nhúu lại.

“Mở cửa, thả Tề Thế tử ra đi.”

Khóa sắt vừa tháo ra, Tề Thiên Sanh vội vã đập cửa phóng ra ngoài, đập vào mắt là miếng đạu hủ khiến hấn phiền lòng suốt mấy ngày qua. Nàng vẫn chưa bỏ đi, nhưng lúc này vẫn không thể khiến hấn an tâm được. Sao nàng lại im lặng đứng bên cạnh Lương Hạnh Thư thế kia, còn ngoan ngoãn vâng lời mà không thèm liếc nhìn hấn một cái.

“Tề Thế tử, ngài có thể an tâm trở về quý phủ. Đi đường cẩn thận.”

Hấn không thèm để ý đến mấy lời nhạt nhẽo của Lương Hạnh Thư, đưa mắt nhìn thẳng về phía Đường Tam Hảo, rồi bỗng dung đưa tay kẹp nàng toan rời khỏi, “Cô còn đứng ngây ra đây làm gì? Theo ta về nhà”.

Cổ tay mềm mại kia bỗng trượt khỏi tay hấn như cổ rữ sạch quan hệ giữa hai người. Trong tay bỗng trở nên trống rỗng khiến ngực hấn căng cứng lại.

“Sao ta phải đi theo ngươi, ngươi bị cách chức, chẳng còn gì nữa, dựa vào cái gì mà ta theo ngươi?”

“...” Những lời chua chát khó nghe kia khiến hấn không thể tin vào tai

mình. Từ miệng của Đường đạo hũ thốt ra mấy lời mưu lợi vô sỉ kia sao, hẳn cho rằng mình đã nghe lầm, “Cô... cô vừa nói gì hả?”

Nàng im lặng lùi ra phía sau Lương Hạnh Thư, túm lấy ống tay áo đen của y.

“Tề Thế tử, ta nghĩ ngài là người thông minh, chỉ cần nhìn thì đã hiểu rồi chứ.”

“Tiểu gia đang nói chuyện với nàng ta, ngươi đừng xía mũi vào!”

Con người đen lách của Lương Hạnh Thư co lại, cúi đầu dạn dò nàng, “Tam tiểu thư, Tề Thế tử đang hỏi nàng đấy, mau trả lời ngài ấy đi”.

“Nếu tử tử không cản dạn, ta cũng không hề có ý muốn tiếp cận ngươi. Ta không muốn đi theo người không có gì trong tay, nếu thật sự như vậy... Ta... Ta tình nguyện làm thiếp của Lương Thái phó!”

“...”

Lời nói thiếu trách nhiệm kia bị Tề Thiên Sanh nhanh tay chặn lại, hắn bóp mạnh quai hàm nàng, đôi mắt âm u chăm chú nhìn nàng, “Lặp lại lần nữa. Cô muốn làm gì của tên này hả?”

“...Ta...”

Hắn vừa cảnh cáo nàng lặ lại lần nữa, vừa siết chặt quai hàm của nàng như sợ nàng lại một lần nữa thốt ra mấy lời chết tiệt kia, khớp hàm của nàng bị siết đến đau buốt, vốn không thể mở miệng nói chuyện được.”Cô chán ta chỉ có hai bàn tay trắng, cho nên mới đi làm thiếp của tên này ư?”

“ ... ”

“Nữ nhân chết tiệt, ta không có gì trong tay liền đi làm thiếp kẻ khác à?”

“ ... ”

“tiểu gia thật không ngờ, thời khắc mấu chốt này cô có thể sử dụng bộ não đậu hũ của mình tài đến vậy. Gì mà lấy lui làm tiến, giậu đổ bìm leo chứ, thủ đoạn của cô còn cao tay hơn cả tử tử nhiều.” Hắn cười lạnh, chẳng biết là đang bỡn cợt nàng hay bỡn cợt chính mình. Hắn còn lo lắng gì nữa chứ, lo nàng sẽ hiểu lầm mình, sẽ buông tay mình, sẽ rời khỏi mình ư? Từ đầu đến cuối nàng đều chỉ diễn kịch cho hắn xem, trong lòng nàng vốn không có hắn!

“Được lắm, hay cho đi út rất biết nghe lời tử tử, cứ đi làm thiếp của tên khốn này đi, đi mà làm thiếp cho hắn đi! Hạng đàn bà như cô, tiểu gia không cần!”

Trong mắt hắn chỉ đầy oán giận, đưa tay đẩy nàng ra, xoay người bỏ đi.

Thấy hắn đi xa, đôi tay Đường Tam Hảo này giờ vẫn túm chặt áo Lương Hạnh Thư bỗng buông thõng xuống, trong tai văng vẳng mấy lời giễu cợt khinh thường của tiều Hoàng đế, “Xi, trăm còn tưởng ngươi là một cô nương

tốt, thaant không ngờ lại là hạng mưu lợi xấu xa như vậy, Lương Thái phó, mắt nhìn nữ nhân của người thật là tệ quá”.

Hạng mưu lợi xấu xa, nhất định hẳn cũng nghĩ nàng như vậy, e là từ khó nghe hơn vẫn còn chưa nói ra, có lẽ sau này hẳn không muốn nhìn thấy nàng nữa. Nàng đang thất vọng gì chứ? Chẳng phải nàng đã quyết tâm không thích loại người đó nữa sao? Dù gì trước đó hẳn cũng nghĩ nàng chẳng ra gì rồi, chẳng qua giờ đây đã có đủ bằng chứng chứng minh rằng nàng chính là hạng người mà hẳn nghĩ, việc gì phải nhìn nàng thất vọng thế chứ.

Lương Hạnh Thư dùng ngón tay chai sạn của mình lau đi hàng lệ mong manh lặn dài trên mặt nàng, rồi y thấp giọng hỏi, “Tam tiểu thư sao lại khóc? Chẳng lẽ không bỏ được hẳn ư?”

Nàng vội vàng thu lại dòng lệ đang chảy dài, vội phủ định, “Ta không có, không có không có”.

“Những lời vừa rồi của nàng là thật lòng sao?”

“...”

“Lại muốn lừa ta nữa ư?” Đôi mắt y tối sầm lại, nheo chặt đê phòng.

“Ta... Ta không có.”

Nghe được lời phủ định của nàng, y liền nhoẻn miệng cười, “Như vậy,

có phải sau này nàng sẽ ở lại bên cạnh ta không?”.

Nàng không thể nói “không phải”, cũng không dám nói “ không phải”, chỉ biết gật đầu ngập ngừng, “... Ừm... ừm, ừm”.

Chương 32: Bị giam ở phủ Thái Phó

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa phủ xa hoa, màn the được hạ nhân vén lên một cách cung kính.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến Đường Tam Hảo đang định xuống xe bỗng ngây người ra.

Hạ nhân gần trăm người tất thấy đều quỳ xuống trước mặt nàng, đầu không dám ngẩng cao, tay không dám động đậy, hết như đang khấu lạy ân đức cao cả của nàng vậy. Cảm giác thành linh được ở ngôi cao này ập đến khiến nàng luống cuống lùi bước lui vào trong xe.

Lương Hạnh Thư ở phía sau đưa tay giữ chặt vòng eo mảnh mai của nàng, ngăn không cho nàng lùi lại, thậm chí bên tai nàng.

“Sao thế? Muốn nàng bất ngờ vậy mà nàng lại không vui sao?”

“Đây...Đây là sao?” Nàng đương nhiên không thích rồi, bản thân vốn có công đức tài cán gì đâu, sao lại khiến nhiều người quỳ lạy nghênh đón nàng như thế.

“Ta đã bảo tất cả hạ nhân trong phủ đến đây quỳ đón nàng đấy.” Lương Hạnh Thư nhẹ nhàng vén lọn tóc mai đang rủ xuống trước trán nàng qua một bên, xem đó như chuyện hiển nhiên mà cười nói, “Có như vậy mới khiến nàng vui được chứ?”

Nàng nhìn y một cách khó hiểu, người trước mắt nàng suy nghĩ phức tạp, cứng nhắc cố chấp, giờ đây nàng khó lòng hiểu được y nữa rồi.

“Mau hầu tam tiểu thư xuống xe.”

Lương Hạnh Thư vừa ra lệnh, một gã nô bộc không dám nhiều lời vội chạy đến cúi người bò sấp trước xe ngựa, dùng lưng làm đệm, đợi nàng đặt chân lên lưng gã.

Đùa kiêu gì vậy, dùng lưng người khác làm đệm để bước xuống xe ư? Hành động coi rẻ người khác thế này khiến nàng cảm thấy rất khó chịu, nàng không làm được.

“Ta... có thể tự mình xuống xe.”

Y nhướng mày, khom người, từ trên cao nhìn xuống gã nô bộc đang dùng lưng làm đệm kia, “Nếu tam tiểu thư ngay cả lưng người cũng không thềm giẫm lên, vậy người cứ tiếp tục quỳ đi”.

Gã kia chợt run như cây sậy, sợ tới mức luôn mồm dạ vâng, nàng xoay đầu lại, trừng to mắt nhìn y. nàng hoàn toàn không ngờ y có thể nói ra những lời không có lương tâm như vậy, còn y lại nhếch đôi môi mỏng, cười nhạt với nàng.

Y đang cố ý gây khó dễ để khiến nàng khó xử sao?

Đặt chân lên tấm lưng của gã sai vặt kia, nàng có thể cảm thấy lưng người nọ đang run lên, tựa như gánh hết sức nặng trên người nàng. Cảm giác này không chỉ khiến người ta khó chịu, mà còn quá mức ghê tởm, nàng cắn chặt răng bước nhanh xuống đất. Phủ đệ xa hoa hoà nhoáng trước mắt không hề thua kém Tề Nam Vương phủ, chúng nô bộc quý trước cửa càng tăng thêm vẻ quyền quý ngất trời, không ai dám động vào.

“Nàng có thích toà nhà này không?” Y từ phía sau vòng tay ôm lấy nàng, hết như đó là chuyện bình thường, không chút tránh né e dè, còn ở trước mặt bao nhiêu tôi tớ mà cắn lấy vành tai nàng.

“Không thích thì cứ nói với ta, ta sẽ đổi.”

Nàng khó chịu đẩy y ra, dù gì y cũng đường đường chính chính là muội phu của nàng, cứ dây dưa đùng đùng như vậy còn ra thể thống gì nữa.

Y không chiều theo ý nàng mà nhíu mày lại, cũng không hờn giận mà thấp giọng nói, “Ta sẽ chiều nàng hết, Tề Thiên Sanh có thể cho nàng thứ gì, ta cũng có thể cho nàng thứ ấy. Phong cảnh muốn thế nào cũng được, nhà rộng cỡ nào, tôi tớ nhiều bao nhiêu cũng được. Tam tiểu thư, nàng còn muốn gì nữa hả?”

Y cung phụng lấy lòng nàng như thế còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ nhà cửa như vậy còn không đủ xa hoa, không đủ để thoả mãn ham muốn của nàng ư?

“Ta chỉ không muốn để Diêm Nhi nhìn thấy thôi.”

Dáng vẻ e ấp của nàng lọt vào mắt Lương Hạnh Thư, khiến con người y

dịu lại, Y cho đó là chuyện hiển nhiên mà gạn hỏi nàng, “Muốn ta cho nàng một danh phận đúng không?”

“Ta không cần!” Có gì ai nấy cũng đều như vậy hết, vì sao mỗi câu mỗi chữ của nàng đều bị xuyên tạc thành ý xấu thế này? Đã không tin tưởng nhân phẩm của người ta, sao còn thích kéo người ta lại giữ chặt bên mình, để rồi sau đó đêm ngày đề phòng? Nói nàng ham mê hư vinh cũng được, nói nàng phá tan cuộc sống hạnh phúc của muội muội cũng được. Nếu đã cho rằng nàng là hạng tiện nhân thói tha đê hèn thì cứ mặc kệ nàng tráo trở phóng đảng hạ lưu đi, cần gì quản giáo nghiêm ngặt, hay là sợ nàng đi gây họa cho người khác nên phải giữ nàng lại bên cạnh làm nô dịch.

Nàng mở miệng từ chối suy đoán mà y mong mỏi trong lòng, khiến y không khỏi cau mày, “Không cần? Sao nàng lại không cần?”

Nàng hít sâu một hơi đang muốn trả lời, thì lại bị giọng nói ngọt ngào sau lưng cắt ngang.

“Phu quân, tam biểu tử sợ Diêm Nhi giận, nên mới nói lời không thật lòng như vậy. Có đúng không? Tam biểu tử?”

Đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn kia bỗng dưng nắm lấy cổ tay nàng, không biết từ lúc nào Đường Tứ Diêm đã đứng sát bên cạnh, nở nụ cười ngọt ngào ấm áp, lặng lẽ tách biểu tử ra khỏi phu quân mình.

Xấu hổ kèm theo chột dạ, Đường Tam Hảo đang muốn phun ra hết bất mãn trong lòng đành nuốt lại vào bụng.

“Tam biểu tử sao lại không dám nhìn Diêm Nhi vậy? Đang cảm thấy hổ thẹn với Diêm Nhi sao?” Đường Tứ Diêm lời đầy hàm ý rồi vờ như vô tình mà đưa mắt liếc nhìn phu quân đang không có chút biểu cảm của mình.

Ngay cả một câu giải thích cho có cũng chẳng thèm nói, y cứ vậy mà dẫn theo nữ nhân khác về nhà, đã vậy nữ nhân đó lại là tử tử của nàng. Y mở rộng cửa bảo tất cả hạ nhân phải quỳ gối trước mặt tử tử ấy, còn ở trước mặt tử tử ấy làm đủ trò phô trương, hứa hẹn đủ điều, không hề mảy may nghĩ đến vị Lương phu nhân như nàng, giờ còn dùng nét mặt hờ hững đứng đối diện với nàng.

“Diêm Nhi, tử chỉ ở tạm đây vài hôm, rồi sẽ sớm quay về Tây Du thôi mà. Tử sẽ ngoan ngoãn về với cha mẹ, không quay lại kinh thành này nữa.” Nếu không phải vì Lương Hạnh Thu, nàng đã sớm rời khỏi đây rồi, chẳng qua lùi lại vài ngày thôi. Y trút giận lên nàng, hẳn giờ cũng đã nguôi ngoai, thể diện chắc cũng lấy lại hết rồi, đợi vài hôm nữa y cảm thấy chán, sẽ thả nàng về.

Vừa nghe thấy nàng muốn rời khỏi, Lương Hạnh Thu má hửng nheo mày lại, vươn tay kéo nàng đến sát bên mình chất vấn. “Quay về Tây Du ư? Nàng nôn nóng muốn thoát khỏi ta đến thế sao?”. Khi ở cạnh Tề Thiên Sinh nàng có thể an tâm thoải mái, còn lúc ở bên cạnh y thì lại thấy khó chịu như bị kim châm sao?

Dáng vẻ luống cuống của Lương Hạnh Thu đập vào mắt Đường Tứ Diêm, khiến nàng phải cười lạnh một tiếng, “Phu quân, chàng đứng sốt ruột như vậy chứ. Tam biểu tử chỉ sợ Diêm Nhi không vui nên mới nói thế thôi. Nhưng Diêm Nhi chẳng thấy không vui chỗ nào hết. Cho nên... Diêm Nhi muốn giữ tam biểu tử lại để cùng Diêm Nhi hầu hạ phu quân, có được không?”.

Lương Hạnh Thu đứng ngậy ra đó, không ngờ được Đường Tứ Diễm lại có thể đưa ra quyết định như vậy, y dùng ánh mắt hết sức kì quái nhìn nàng ta. Còn Đường Tam Hảo thì tròn tròn mắt, nhìn về phía muội muội của mình không thể tin được.

“Diễm Nhi?! Sao có thể như vậy được?!” Với tính cách không cam lòng chịu thua, lúc nào cũng muốn mình là người chiến thắng của Diễm Nhi, nàng đã liệu trước Đường Tứ Diễm ắt sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành động tùy tiện của Lương Hạnh Thu. Nhưng sao muội ấy có thể mở miệng bảo nàng cuàng hầu hạ phu quân của muội ấy được? Diễm Nhi đang muốn gì đây?

“Sao lại không thể? Tỷ muội cùng hầu một chồng, Diễm Nhi đã không để tâm, tam biểu tỷ còn bắt mãi gì nữa?”

“Ta không bắt mãi gì hết, ta là...”

“Tỷ sợ danh phận củ mình thấp hơn Diễm Nhi sao?”

Đầu mày của Lương Hạnh Thu khẽ giật, đưa mắt nhìn Đường Tam Hảo như đang có điều âm ức khó lòng giải bày.

“Hay là tam biểu tỷ muốn một mình độc chiếm phu quân của Diễm Nhi? Nếu đúng là vậy thì... dù gì hiện giờ lòng của phu quân đều ở chỗ tam biểu tỷ cả, nếu tycảm thấy khó chịu, vậy cứ bảo phu quân bỏ Diễm Nhi đi, tam biểu tỷ không cần về Tây Du đâu, để Diễm Nhi về là được rồi.”

“Không, không, không phải mà, Diễm Nhi muội không thể trở về!” Nàng có chút mất kiên nhẫn, vươn tay níu lấy muội muội của mình. Dây dưa

lẳng nhằng vờ muội phu, còn ép muội muội mình phải trở về nhà mẹ đẻ, lời này truyền ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp người khác nữa chứ? Chắc chắn nàng sẽ bị người đời phỉ báng đánh đuổi.

“Cho nên, tam biểu tử đồng ý cùng Diêm Nhi hầu chung một chồng sao?”

“Ta...”

Không đợi Đường Tam Hảo mở miệng trả lời, nàng ta đã trực tiếp đến trước mặt Lương Hạnh Thu, nở nụ cười ngọt ngào, “Phu quân, Diêm Nhi đã uỷ khuất bản thân để tác hợp hai người rồi đấy. Chàng thấy thế nào?”

“...”

Lời thoả hiệp kia cũng chẳng đổi được một tiếng “ừ” của Lương Hạnh Thu, nàng ta liền kiễng chân, đưa tay mơn trớn đôi môi đang mím chặt của y, dịu dàng thì thầm, “Dù gì Diêm Nhi cũng giúp phu quân được thoả nổi tương tư hằng đêm rồi, chẳng phải chàng nên cười với Diêm Nhi một cái sao? Đã lâu rồi Diêm Nhi không thấy chàng cười”.

Y nghiêng người, cố tình tránh đôi tay của Đường Tứ Diêm. Không phải y ghét nàng ta, chỉ là bản thân y không muốn ở trước mặt tam tiểu thư có bất cứ hành động đụng chạm gì với nàng ta. Đôi mắt phượng của Đường Tứ Diêm nhíu chặt lại, nàng ta nhẹ nhàng rút tay về rồi đưa mắt nhìn sang Đường Tam Hảo đang cố tránh nàng mà nhìn đi hướng khác.

Ngày tháng gượng gạo xấu hổ như thế bắt đầu.

Đường Tam Hảo ở lại phủ Thái phó trong ánh nhìn khác lạ của tất cả hạ nhân.

Dựa dẫm vào uy quyền của Lương đại nhân mà tra tấn hạ nhân, tác oai tác quái trước mặt Lương phu nhân, hơn nữa còn cư xử ám muội mập mờ với muội phu, ngay cả bản thân nàng xũng óc thể thấy hết mọi ý tứ trong mắt họ...

“Hồ li tinh.”

“Tiểu tiện nhân phá tan hạnh phúc gia đình của muội muội mình.”

Nha hoàn đang quét sân khẽ lắc đầu, nhìn cô nương kì quái mà chủ mình mấy ngày trước đó đã hết sức phô trương đón về.

Bọn hạ nhân truyền tai nhau quả không sai, Lương đại nhân kim ốc tàng kiều(*), mà nàng Kiều ấy quả là tệ hại. Nàng ta không chỉ có mắt thẩm mỹ rất kém mà tính tình còn không tốt nữa, chỉ biết nhốt mình trong phòng, chẳng buồn đi đâu, ý được chủ nhân sủng ái mà không thềm đi thỉnh an Lương phu nhân, lúc nào cũng dùng ánh mắt đáng sợ quan sát bọn hạ nhân quét dọn từng phòng.

(*) Xây nhà vàng cho người đẹp ở

Tiểu nha hoàn trong lòng không vui mà lẩm bẩm trong miệng, còn nàng

thì ở trong góc phòng râu rĩ tự trách móc mình.

“Không biết xấu hổ.”

“Đúng là hạng xấu xa đến cả muội phu của mình cũng quỵên rũ.”

“Tam tiêu thư à, cô đang mắng em sao?”

“Ta đang tự mắng mình.”

“Vi ... Vi sao cô phải tự mắng mình chứ?”

“Dù gì ta không tự mắng, thì cũng bị các người mắng thôi, thà ta tự mắng mình, còn hơn để người khác hưởng lợi.”

“Ngay cả chút lợi nhỏ nhoi ấy mà cô cũng muốn chiếm luôn sao?”

Đi kèm tiếng cười khúc khích là tiếng cửa phòng khép hờ bỗng bị Lương Hạnh Thư đẩy ra. Y bước vào trong phòng, thản nhiên đưa mắt ra hiệu cho nha đầu kia rời khỏi, rồi thông thả bước đến bên cạnh cô nương đang rúc mình vào góc phòng kia, vén áo ngồi xỏm xuống cạnh nàng, “Ai dám ở sau lưng ta mắng nàng hả? Sao lại không nói cho ta biết?”.

Nàng không cảm kích, mắt cứ dán chặt xuống đất, không buồn mở miệng.

“Là nha đầu vừa nãy đúng không? Y lại suy đoán rồi nhận định sau đó đúng đây toan rời khỏi. “Ta sẽ đuổi nha đầu đó đi.”

Vừa nghe y nói muốn dùng cái danh của nàng để tạo nghiệt nữa, khiến nàng vội vàng túm chặt lấy cổ tay áo y, “Không... không được!”.

“Sao lại không được?”

Vì sao ư? Còn vì sao gì nữa, thấy nhân duyên của nàng còn chưa đủ tệ hay sao, còn muốn bỏ cho nàng thêm một đao nữa chắc?

“Sách.. sách có câu, tu mười năm mới được cùng thuyền, tu trăm năm mới có thể cùng nhà. Khó khăn lắm mọi người mới ở cùng với nhau như vậy, đó là duyên phận.”

Lời giả dối sáo rỗng của nàng khiến mắt y trầm hẳn, y muốn nói cho nàng biết, trong sách thành hiền không hề có những lời đó, y cũng muốn nói cho nàng biết, nàng không được nói lung tung rằng trong sách có câu đó, thế nhưng lời buông ra khỏi miệng lại quanh co vòng vo thay đổi hoàn toàn.

“... Thế còn ta và tam tiểu thư là gì đây?”

Là nghiệt duyên. Còn có thể là gì nữa chứ.

Nàng không mở miệng trả lời, cũng không buồn giấu giếm biểu cảm của mình khiến ngực y không khỏi nhói lên.

Nghịch duyên ư? Đó có phải là thứ duyên phận tồi tệ nhất mà bản thân y muốn dứt khỏi nhưng lại không thể buông tay?

Y bỗng trở nên hoảng loạn, không nhiều lời mà kéo nàng vào trong lòng mình. Rõ ràng y đã nhốt nàng trong vòng vây thế lực của mình rồi, sao bản thân vẫn không thể yên tâm. Ngày đêm theo dõi cảm xúc, nàng căn bản không thể đi đâu được, chỉ có thể bị khoá chặt bên cạnh y. Nhưng chưa đủ, vẫn còn chưa đủ.

Mỗi ngày nhìn thấy nàng vẫn chưa đủ, vươn tay cũng có thể chạm được nàng vẫn chưa đủ, ôm nàng vào lòng cũng chưa đủ. Y muốn dùng nàng dùng nét mặt vô tư nhất để đối diện với y, chứ không phải dùng dáng như thể trả nợ báo ứng này mặc y trêu chọc, dùng bộ dạng nhẫn nhục chịu khổ... Bốn chữ đó như mây dày đen kịt vây quanh người y.

Đúng vậy. Nàng chỉ vì tên khốn chơi bời trác tang kia mới miễn cưỡng ép mình ở lại cạnh y, cho nên, y chỉ có thể nhìn thấy thể xác nàng ở Lương phủ, còn lòng nàng không hề cam chịu mà đã ở bên tên họ Tề kia. Trong đầu nàng vẫn là hình ảnh cây phong vững chãi kia, lá đỏ rải rộng khắp sân, y phải nhổ tận gốc mới được.

Y bế nàng đặt lên trên thư án, nghiêng mặt muốn cướp lấy đôi môi nàng.

Hai chân nàng lơ lửng, bị y dùng tay chặn lại không còn đường trốn. Nàng chỉ biết theo bản năng ngửa người lùi về sau, y lại ngang ngược siết chặt lấy gáy nàng kéo mặt nàng thấp xuống sát mình.

“Đại nhân, có người gây sự trước cửa phủ chúng ta, ngài mau ra xem ạ.”
Tiếng đập cửa không đúng lúc kia chợt vang lên.

Lương Hạnh Thư tỏ vẻ không vui mà cau mày lại, đôi môi âm áp lướt qua mũi nàng. Y quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa, trầm giọng thì thầm, “Tam tiểu thư”.

“Hà?”

“Nét mặt hồ hởi vì may mắn được giải thoát này của nàng, có phải nên giấu kĩ một chút không?”

“...”

Trước cửa Lương phủ bỗng dung xuất hiện một bức hoành phi ca tụng công đức to tướng, được bọc kín bởi tấm vải đỏ tươi, không thể thấy rõ trên đó viết những lời tán dương ca tụng gì, chỉ biết người đưa nó đến chính là hai đứa nhỏ, một đứa cầm kiếm, một đứa cầm roi.

“Gọi chủ các người ra đây mau đi! Thế tử gia còn đang chờ bọn ta về báo cáo kết quả nữa đây.”

“Thế tử gia nhà các người là cái thá gì chứ, chức quan đã bị tước còn dám chạy đến trước phủ Thái phó gây sự nữa.”

“Úi! Tên khốn kia nói gì thế hả, rõ ràng Lương đại nhân nhà các người không biết xấu hổ, làm thầy không lo làm, còn xúi giục trẻ con làm chuyện xằng bậy, đã bậy còn làm chuyện phi pháp giam lỏng dì út nhà bọn ta nữa chứ!”

“Ngươi ngươi ngươi, Lương đại nhân nhà ta đường đường là Đế sư, ngươi dám bảo ngài ấy xúi giục trẻ con!”

“Không phải xúi giục trẻ con thì là gì? Đã thế còn xúi con nít nhà người ta chơi trò giam lỏng nữa chứ! Đó gọi là nhà dột từ óc có biết không hả?”

“Ngươi!” Tên gia đình kia nóng lòng muốn lên tiếng bảo vệ chủ mình, nhưng Lương Hạnh Thư từ phía sau đã lên tiếng.

“Thế tử gia nhà các người không ở yên trong phủ mà suy ngẫm tử tế, lại chạy đến phủ ta muốn chỉ giáo gì đây?”

Thị Kiếm vừa thấy Lương đại nhân xuất hiện, lập tức giữ chặt Phụng Tiên này giờ vẫn luôn mồm mắng người lại, nháy mắt với nó, sau đó khom người, “Lương đại nhân, thất kính, thất kính”.

“Cậu ở đó ‘thất kính’ gì với hắn nữa hả? Mặc kệ chuyện thất kính đi! Bảo hắn mau đưa dì út của chúng ta ra đây!”

“Phụng Tiên! Hôm nay chúng ta đến đây không phải là cướp người đâu!”

“Nữ nhân bị người ta cướp mất mà không thềm đoạt lại, đầu óc Thế tử gia bị úng cả rồi, còn bảo chúng ta mang tấm biển này đến tặng hẳn nữa chứ, muốn khen hẳn cướp người thật tuyệt ư?”

Hai đứa nhóc cứ âm ỉ khiến đôi mày Lương Hạnh Thu thoáng nhướng lên, đôi mắt quét về phía tấm biển to dùng đặt cạnh cửa kia.

“Đó là gì?”

Thị Kiếm cười ha hả, “Đây là lễ vật mà Cửu thiên tuế phải tốn nhiều tâm sức lắm mới nghĩ ra đều biểu Lương đại nhân đây, um, hi vọng Lương đại nhân có thể thông qua chức vụ của mình, mà nói đỡ vài lời tốt cho ngài ấy.”

“Hừ, Tề Thiên Sanh muốn ta đỡ lời cho hẳn ư?” Lương Hạnh Thu cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp, “Muốn gì đây?”

“Đương nhiên là nịnh bợ! Khẩn thiết thành thật, toàn tâm toàn ý nịnh bợ ngài đây! Cửu thiên tuế có nói, đây là món khai vị, để khen ngợi đôi chút công đức vĩ đại của ngài, ngài có cần vàng bạc châu báu gì thì cứ việc mở miệng ra nói. Thế tử gia nhà chúng tôi giờ đã nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền mà thôi.”

Tấm vải đỏ được tháo xuống, đập vào mắt là mấy chữ to dùng được khảm trên bức hoành phi kia, nước sơn đỏ chói loá cả mắt.

Lương Hạnh Thu vừa thấy bốn chữ kia, khuôn mặt nhất thời biến sắc, giận đến tím mặt mà đứng ngây tại chỗ.

Thị Kiêm vùng Phụng Tiên dụi mắt nhìn mấy chữ dưới tấm vải đỏ kia, sau đó bùm miệng cười, nhấc chân muốn chạy đi.

“Hoành đao đoạt ái”(*)

(*) Chỉ hành động thiếu đạo đức của kẻ thứ ba, dùng mọi thủ đoạn để cướp vợ người khác.

Đó mà cũng xem như công đức mà viết trên biển lớn được sao?

Sắc mặt trắng xanh của Lương Hạnh Thu khiến Phụng Tiên phải ngừng cười, chen thêm một câu, “Lương đại nhân, mong ngài rộng lượng tha thứ, Thế tử gia nhà bọn tôi không học rộng biết nhiều. Ngài ấy có dặn, chữ “đoạt” phải to hơn một chút, nên phiền ngài sửa lại giúp cho, đa tạ ngài trước!”

Thế tử gia thật là cao tay.

Người ta biểu bức hoành công đức, còn bức hoành của hắn lại “thất đức” như vậy!

Chương 33: Không thể tha cho tình địch

Type: Nha Đầu

“Hoành đao đoạt ái”

Có lẽ đây chính là cực phẩm trong tất cả những bản thư pháp mà Tề Thế tử đã viết, nét ngang, nét hất, nét sỏ, nét móc, bắt đầu, hướng lên, chuyển nét, kết thúc, tất cả đều rất có phong thái của một đại tướng.

“Xem ra, Thái hoàng Thái hậu dạy bảo cũng thật tài tình, không phải người không biết viết, chỉ là không chịu luyện tập mà thôi.”

Bạch Long Mã đặt chén trà trong tay xuống, có chút buồn cười khi nhìn thấy mớ giấy trắng bị vo lại vứt lung tung trên sàn.

Gã vốn đến để cười nhạo việc Cửu thiên tuế bị bãi quan.

Trên thực tế, con khỉ này quả thật cũng rất buồn cười.

Quan hàm bị tước, nữ nhân cũng bỏ đi, lúc này hẳn phải chờ dẫn ra rồi mới phải.

Nhưng gã vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy con khỉ đáng thương lẽ ra đang mượn

rượu giải sầu kia lại đứng bên bàn múa bút viết chữ.

Thế tử gia từ trước đến nay vẫn luôn xem thường nét chữ uyển chuyển cứng cáp của Bạch gia gã, giờ lại chịu cầm bút tu tâm dưỡng tính luyện thư pháp sao? Hay là hắn đã hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của câu thành ngữ “nấu mình chờ thời”?

Gã có chút hoài nghi mà bước đến bên cạnh hắn, đập vào mắt là bốn chữ to đùng ngút đầy oán giận, Bạch Long Mã nhất thời nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Tề Thiên Sanh chậm rãi xoay đầu lại, dùng ánh mắt u ám nhìn gã, “Cười cái gì hả?”

“Cho dù ta đến cười nhạo ngươi, ngươi cũng không cần phản ứng như vậy chứ?” Còn tưởng hắn siêu nhiên thoát tục thế nào, hóa ra vẫn không cưỡng lại được món ngon chốn dân gian.

“Khỉ ranh này, bốn chữ này có lẽ đạt đến đỉnh cao thư pháp trong đời ngươi đấy. Ta chưa hề thấy qua chữ nào ngươi viết đẹp đến vậy.”

Tề Thiên Sanh không muốn nhiều lời, đưa tay đẩy tên Bạch Long Mã đang làm vướng chân vướng tay hắn ra, nâng bút lên chuẩn bị viết tiếp.

Thanh chặn giấy bị Bạch Long Mã dùng hai ngón tay đẩy ra, sự quấy rối của gã khiến Tề Thiên Sanh phải khó chịu nhíu mày, “Nếu ngươi muốn cười, thì cứ ngồi yên một bên mà cười, đừng có phiền ta”.

“Lẽ ra lúc này ngươi không nên ở kinh thành mới phải. Thế này chẳng giống tác phong của ngươi chút nào.”

Hắn cười lạnh, “Hừ! Vậy ngươi nói xem tác phong thật sự của ta là gì hả?”

“Có thể là rời kinh, thỉnh Thái hoàng Thái hậu trở về trấn giữ kinh thành.”

“...”

“Tề thế tử ngươi là tay chân được Thái hoàng Thái hậu bồi dưỡng nhiều năm như vậy, Bạch mỗ không tin ngươi mới bị mãi quan mấy ngày lại có thể thờ ơ với việc triều chính. Lương Thái phó giờ đã không còn là thư sinh mà ngươi có thể tùy tiện gây khó dễ như lúc còn ở Tây Dư. Ấu đế sủng ái hẳn vô cùng, chỉ cần một câu của hắn, ngươi có muốn rời khỏi kinh thành cũng khó.”

“Xi, trước giờ ta chỉ nghe qua chuyện đám người trong hậu cung mới có thể thủ thi rỉ tai vua chúa, hắn chỉ là tên thư sinh có chức quan suông, gây ra chuyện gì được gì chứ?”

“Ai bảo ngươi không lấy được lòng tiểu Hoàng đế của chúng ta, nên ngài ấy mới răm rắp nghe theo lời của Hạnh Thu.” Bạch Long Mã chột ngừng một chút, rồi nói tiếp, “Hay là ngươi vẫn chưa bỏ ý định, đang đợi tam cô nương? À, lẽ nào trong lòng ngươi, Hạnh Thu cũng là một quân tử nên vẫn chưa động vào nàng ta?”

Nét bút thô bạo, đầu bút lông vung lên, nét cuối chữ “ái” bị kéo dài, trượt khỏi mép giấy. Bạch Long Mã nhẹ nhàng dịch bước, liền thấy mấy giọt mực đen vung dài trên mặt đất nơi gã vừa đứng.

Tránh được dưới chân, không tránh được trên người.

Con khỉ kia hung hăng vươn người qua thư án mà túm lấy áo gã, kéo gã sát về phía hấn, nheo đôi mắt nguy hiểm lại mà chất vấn gã, “Muốn đánh nhau thì cứ lên tiếng! Đừng có lời thôi dài dòng với tiểu gia”.

Gã để mặt hấn túm lấy áo mình, nhướn đôi mày lên trêu tức, “Nếu có một cô nương khiến ta thần hồn điên đảo, ngày nhớ đêm mong ở ngay trong phủ mình, ta đảm bảo bản thân sẽ khó mà giữ được lễ nghĩa liêm sĩ”.

“Thế thì mở sách thánh hiền hấn đọc đem vút cho chó gặm đi!”

Bạch Long Mã chỉ cười không lên tiếng, nét mặt đó tựa như đang nói, còn ai có thể hiểu rõ bản tính nam nhân hơn ta với người cơ chứ, đừng ở đó lừa mình dối người nữa.

Hấn buông đôi tay đang túm áo Bạch Long Mã ra, vòng qua thư án muốn đi ra ngoài, cánh tay lại bị họ Bạch kia níu lại.

“Khỉ ranh, chuyện của tam cô nương, ta giúp ngươi.”

“Giúp ta? Người có lòng tốt giúp ta ư?” Hấn không thể tin được bật cười, tựa như vừa nghe được một câu chuyện hài nào vậy.

“Ta nói có thể giúp thì nhất định có thể giúp. Bây giờ, người chỉ cần thỉnh Thái hoàng Thái hậu trở về. Bằng không sẽ có chuyện lớn đấy.”

“Ta đang thắc mắc xem tình cảm giữa chúng ta bắt đầu chuyển biến tốt từ khi nào. Hóa ra là vậy, ngoài mặt thì nói là muốn giúp ta, nhưng thực tế là muốn mượn tay ta cứu tên ngốc họ Lương kia một mạng, có đúng không?” Một lời đánh vào trọng điểm, Tề Thiên Sanh nắm thế thượng phong mà cười khẩy, “Cho dù hấn có giật dây được tên Hoàng đế Trư Bát Giới lấy lại kim ấn Thái hoàng Thái hậu để nắm quyền, thì tiểu gia cũng muốn chờ xem Thái hoàng Thái hậu làm thế nào để trị tội tên thư sinh ngốc dám đâm chọc lưỡi trời kia”.

Để xem tên thư sinh cổ hủ hết lòng phò chúa nhưng chẳng làm nên việc gì kia sẽ bị Thái hoàng Thái hậu chinh như thế nào, không hề biết trong tay tên ranh con Hoàng đế kia có những gì mà dám cả gan xúi giục thẳng ranh ấy lật đổ Thái hoàng Thái hậu sao.

Hấn thật muốn nhìn xem tên thư sinh ngốc đó rốt cuộc sẽ phải chịu kết cục gì!

Nhưng Tề Thiên Sanh chưa kịp đợi đến ngày nhìn thấy kết cục của Lương Hạnh Thư, thì đã phải chứng kiến cảnh nam nữ hết sức chướng mắt.

Hấn ngồi trong xe ngựa, vòng qua chợ để đến Bạch gia. Chung quy là hấn đã rơi vào kế của tên họ Bạch kia.

Tuyết đầu màu rơi, vào thời điểm khiến người ta lạnh run ấy, hắn không ngờ lại chạm mặt họ.

Đôi nam nữ chết tiệt kia, tự dưng chạy ra ngoài làm gì? Sao không trốn trong phủ cả đời luôn đi?

Ngoại trừ những người làm ăn cần ra đường để kiếm sống, với cái thời tiết này chỉ có hắn trở cơn thần kinh, nhàn rồi quá mức nên mới mò ra đường chịu lạnh. Bọn họ cố tình chen ra trước mặt hắn, khiến hắn thấy gai mắt à?

Dì út của hắn giờ đã đổi một bộ trang phục màu đông xinh xắn mới toanh màu hồng phấn, đó cũng là màu nàng thích nhất còn hắn thì cực ghét.

Bên cạnh là Lương Hạnh Thư, cả người y mặc quan phục màu đen, màu sắc một đậm một nhạt rất đối đãi hài hòa ấy đâm thẳng và mắt hắn.

Vành áo lông cừu trắng tinh quấn quanh đôi gò má đang đỏ ửng vì lạnh, tà áo phủ xuống tận đôi giày thêu hoa của nàng. Nhìn dáng vẻ được chăm chút ân cần kia, hoàn toàn trái ngược với lúc còn ở cạnh hắn, khi ấy nàng chỉ mặc những bộ xiêm y cũ kỹ mà thôi.

Hắn cuối đầu nhìn lại chiếc áo nhưng đỏ bóng trên người mình, màu này hoàn toàn không ăn nhập với màu sắc tươi tắn của nàng, trong lòng chợt dâng lên chút hờn ghen, hất chân đá đổ lò thang trong xe ngựa.

Hắn cho rằng nàng không hợp màu hồng nhạt, nhưng không hề biết nàng vì sở thích của hắn, mà bỏ đi những bộ xiêm y màu hồng mình thích

nhất, chỉ còn lại mấy bộ mặc tới mặc lui.

“Tam tiêu thư, nàng đã ăn no chưa?”

“Ừm. No lắm rồi.”

“Miệng nàng còn dính ớt kia.”

“Ô!” Nàng đưa tay lau đôi môi bị tương ớt nhuộm đỏ của mình, cười ngây ngô, “Đã lâu rồi ta chưa được ăn mấy món ở quê nhà. Giờ mới biết ngon đến vậy!”

Đoạn đối thoại ngắn gọn kia lọt vào tai hắn, hết như bức tường được dựng lên ngăn cách hắn và nàng.

Hắn không phải người ở quê nàng, đương nhiên không biết nàng thích ăn món gì ở quê nhà. Hắn không phải người cùng quê với nàng, đương nhiên không hiểu mấy câu địa phương mà nàng ngẫu nhiên nói rala có ý gì. Hắn không phải người cùng quê với nàng, cho nên phải đứng một bên nhìn nàng chuyện trò vui vẻ với nam nhân khác.

Ngoại trừ quyền thế của mình, quả thật hắn không nghĩ ra bản thân có tài cán gì có thể khiến nàng ở lại bên cạnh hắn.

“Hắt xì!”

Tiếng hắt xì chợt bật ra khỏi đôi môi hồng nhỏ nhắn của Đường Tam Hảo.

“Ta phải vào cung một chuyến, ngoài trời lạnh lắm, để ta phái người đưa nàng về phủ trước.”

“Phải về rồi sao?” Nàng không muốn lại bị nhốt trong phủ nữa đâu, thời gian hít thở không khí sao mà ngắn quá. Chẳng qua là dành chút thời gian áp giải nàng đi ăn một bữa thôi mà. Vì sức hấp dẫn của tự do, nàng đành bạo gan mở miệng, “Ta có thể dạo chơi một lúc được không?”

Y mím chặt đôi môi mỏng, để cho nàng đi dạo, liệu nàng có rời khỏi y hay không? Nàng có quay về Tề Nam Vương phủ không? Đây là cái cớ mới để nàng có thể thoát khỏi y hay không?

“Ta cam đoan sẽ không chạy trốn! Ta chỉ đi dạo một chút thôi. Người tin ta đi mà!” Mấy chữ cuối nàng dùng giọng địa phương ở Tây Dư mà nói.

Lương Hạnh Thư bị giọng quê nhà kia khiến cho mềm lòng, đưa tay chỉnh áo ấm lông cừu ngay ngắn lại cho nàng, “Nàng sẽ không lừa ta nữa, đúng không?”

Nàng ra sức lắc đầu, nàng sẽ chỉ dạo một vòng rồi về, bên ngoài rét run cầm cập, phủ Thái phó của y tuy không giống cái nhà nhưng cũng là nơi có mái hiên che đầu, nàng lừa y làm gì? Nàng không mạnh mẽ đến mức hứng gió dầm sương ngủ ngoài đầu đường đâu!

Thấy nàng như vậy, y buông tấm lá chắn đề phong trong lòng xuống, “Được rồi. Ta tin nàng. Đi đi”.

“Được được được!”

“Nhớ về nhà sớm đây.”

“Biết rồi.”

Cả người như được thả lỏng, không có mấy lời than vxn như có như không của Đường Tứ Diêm, cũng không có Lương muội phu thoát ần thoát hiện gây áp lực, có thể chạy khỏi phủ Thái phó vốn không thuộc về mình kia khiến Đường Tam Hảo bỗng nhiên thấy trong lòng thoải mái vô cùng.

Nàng thề rằng bản thân không hề muốn chạy trốn, càng không dám nghĩ đến việc phải lừa Lương muội phu nữa. Nàng chỉ là đơn giản muốn đi tới đi lui một mình mà thôi, chôn mình quá lâu trong căn phòng kia khiến cả người nàng muốn mọc lên luôn rồi.

Trên người chỉ có chút bạc vụn, không đủ để đi đâu xa, nhưng cũng có thể mua chút đồ ăn vặt về, miệng cũng còn hơi cay, sẵn tiện mua chút nước trà uống luôn.

Nàng cầm ngân lượng trong tay suy tính, quyết định xong liền quay người rẽ vào ngã tư bên cạnh.

Vừa vòng qua ngã rẽ, một bóng người tựa bên từng chắn ngang lối đi của nàng.

Nàng nhìn từ đầu đến chân của người nọ, đôi ủng đen sậm dính đầy tuyết trắng, áo khoát màu xám đậm, nàng vẫn chưa nhìn lên mặt hắn, chỉ biết đảo tròn mắt một cách đầy nghi ngờ. Nam nhân ăn mặc như vậy, nàng không hề quen biết. Đôi tay đang khoanh trước ngực kèm theo tư thế ác bá sőt sắng kia, hắn đang muốn chặn đường cướp tiền thiếu nữ yếu đuối sao?

Nàng đang tính ngẩng đầu lên xem hắn là kẻ nào.

Thế nhưng lời chất vấn vừa rời ra khỏi miệng của người nọ đã cho nàng biết, hắn chính là Tề Thiên Sanh.

“Môi của nàng... là bị người ta cắn sưng sao?”

“...”

“Nàng sao để tên đó tùy tiện cắn môi nàng hả?”

Đường Tam Hảo đứng ngây người ra, cho rằng mình đã nhận làm người.

Người trước mắt nàng là ai? Tề Thiên Sanh trong ký ức của nàng không giống như vậy.

Áo khoác màu xám đậm, không hề phô trương kiêu ngạo mà ngược lại có vài phần chững chạc. Màu sắc đó hẳn chưa bao giờ mặc qua.

Ánh mắt bắn khoăn khó dò của hắn như muốn dừng lại trên người nàng, nhưng lại vì lúng túng mà bất giác chuyển hướng, đến cả hắn cũng không thể thích ứng được với dáng vẻ áp a áp úng này của mình. Sự cô đơn trống trải cùng lời trách móc sâu sắc trong đôi mắt xám tro kia khiến nàng không thể khẳng định được liệu mình có nhận đúng người không.

Đợi đã. Bây giờ không phải là lúc nàng chú ý đến dáng vẻ hay nét mặt của hắn. Nàng không thể tiếp tục gây thêm rắc rối rồi rước họa vào người nữa. Lương muội phu vẫn chưa đi xa, nếu đột nhiên y quay trở lại sẽ cho rằng nàng tiếp tục lừa y, khi đó y sẽ phát điên tìm cách trả thù nàng.

Tề Thiên Sanh có để lộ nét mặt lúng túng đáng yêu cô đơn cỡ nào cũng không liên quan đến nàng. Cho dù hắn có thay bộ y phục chững chạc khác thì giữa bọn họ cũng không còn quan hệ gì nữa. Không được nói chuyện cùng hắn, không được nhìn hắn, không được nghe hắn nói, cứ làm như không biết mà đi đi...

Chạy đi.

Hắn không bao giờ lường được nàng sẽ đối xử với hắn như thế.

Rốt cuộc nàng đối xử như thế với hắn là sao? Không còn vòng sáng quyền thế lóng lánh vây quanh, hắn khiến người ta phải xa lánh đến vậy sao?

Một câu cũng chẳng buồn nói, nàng cứ thế cắm đầu bỏ chạy, tựa như muốn nói thẳng với hắn rằng, dù hắn có ăn mặc chững chạc thế nào đến gặp nàng, nàng cũng không có ý hàm huyên với hắn.

Nhìn bóng dáng lão đảo cuống cuống chạy trốn của nàng, hắn cười chế giễu chính mình, vẫn đứng trơ tại chỗ không hề bước theo, tầm mắt cứ dừng trên người nàng, để nàng chạy càng lúc càng xa, nhìn bóng nàng khuất dần.

Thế diện của nam nhân rốt cuộc cũng không thể thắng được đôi chân, hắn ba chân bốn cẳng chạy lên phía trước túm lấy khuỷu tay nàng mà hỏi, “Ta không gây khó dễ bắt nàng phải ở bên cạnh ta, có cần thiết vừa thấy mặt ta lại cắm cổ chạy thế không?”.

“Đừng có kéo ta, buông tay ra đi! Nếu bị nhìn thấy thì sao.”

Đôi mắt hắn nheo lại, vết thương đang rỉ máu một lần nữa bị đâm mạnh, hắn nhẹ nhàng buông tay, rồi buột miệng nói ra câu hèn nhất nhất đời này của mình, “Ta không chạm vào nàng, nàng đi với ta một đoạn nhé”.

Nàng thôi giằng co, khó hiểu nhìn hắn. Hắn khẽ mấp máy đôi môi, u sầu nói nhỏ, “Chỉ có một mình ta thấy rất tẻ nhạt”.

Nàng muốn đánh hắn một cái. Nàng không muốn hắn lúc nào thấy tẻ nhạt mới chạy đi tìm nàng, cũng không muốn những lúc hắn rãnh rỗi mới chịu nhớ đến nàng. Nhưng nét mặt khổ sở kia của hắn khiến nàng phải nuốt xuống tất cả những lời khó chịu vào lòng.

Có phải nàng đã hiểu sai ý lời năn nỉ vừa rồi của hắn rồi không? Hắn

muôn tản bộ? Sao hấn phải tìm đến nàng. Không ai cùng hấn đi dạo sao? Có phải sau khi bị bãi quan thì tình người âm lạnh càng khiến hấn chán ghét thói bạc bẽo của nàng rồi không?

Nàng đang mãi nghĩ ngợi thì chợt giật mình phát hiện hấn đã bước lên phía trước, hết sức tuân thủ giao ước mà duy trì khoảng cách vài bước chân với nàng. Nàng cảm thấy trong lòng đau xót, đôi chân không nghe theo ý mình mà cứ lê bước theo sau hấn, kẻ trước người sau, không dám đi quá xa nhưng cũng chẳng dám tới quá gần, chừa ra một khoảng không khá lớn để tuyết trời rơi trắng xóa.

Được vài bước, thấy hấn vẫn không nói lời nào, cỉ cô độc đi về phía trước khiến nàng phải cau mày, cố gắng tìm chuyện tán gẫu để xua tan không khí lúng túng giữa hai người họ lúc này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui mới phát hiện tất cả đề tài nói chuyện của họ đều rất dễ gây xung đột.

Nàng không thể hỏi hấn thời gian qua tở tở thế nào, hấn cũng sẽ chẳng muốn biết những ngày nàng ở phủ Thái phó sống ra sao.

Những chuyện mập mờ trước kia cũng không thể lôi ra nói, chỉ gọi lại xấu hổ khó xử mà thôi. Xem ra tình cảm hiện giờ họ chẳng thể tán gẫu được gì, càng nói thì càng khó chịu.

Họ nên nói gì với nhau thì tốt đây?

“Y đối với nàng có tốt không?”

Câu hỏi ập tới khó tin khiến nàng ngẩng đầu nhìn quanh, rớt cuộc trong

tầm mắt cũng chỉ có bóng dáng ai đó, khó thấy được nét mặt.

“Ồ. Ừm. Tốt.”

“Tốt thế nào?”

“...Cũng chẳng biết nói thế nào nữa.”

“Có hơn ta không?”

“... Thế huynh cảm thấy sao?”

“Xùy!” Hấn cười khẩy mỉa mai.

Đương nhiên là tốt rồi. Hấn không cho nàng được mặt y phục màu hồng phấn mà nàng thích nhất. Hấn cũng chưa từng hỏi nàng thích ăn món gì. Hấn vui thì vẫy nàng đến, tức tối thì xua tay đuổi nàng đi, hấn dần đến mức khi nàng rời khỏi hấn thì hấn mới biết vì tính khí quái đản dở hơi của mình nên nàng mới không muốn ở cạnh mình nữa. Ngay cả hấn cũng không cảm thấy được hấn tốt với nàng ở điểm nào, thì làm sao anngf có thể cảm thấy được?

“Vì sao huynh lại thay quần áo thế này?”

Vì muốn xứng với nàng, lời đó liệu có thể nói ra lúc này không?

Hắn quay đầu liếc nhìn nàng, bỏ ngoài ta câu kia mà hỏi ngược lại nàng, “Nàng thật sự muốn gả cho tên đó sao?”.

“...”

“Là vì hắn đối tốt với nàng, hay là...” Nếu là vì quyền thế lúc này của tên họ Lương quá lớn, nếu nàng chỉ để ý điều đó, có phải hắn vẫn chưa bị hết hy vọng? Không giống việc nữ nhân trao trọn con tim mình cho người khác, quyền thế của hắn không phải không thể lấy lại được, cho nên...

“Chuyện đó thì liên quan gì đến huynh?”

Hắn bị câu trả lời thẳng thắn của nàng đâm mạnh vào tim, suy nghĩ trở nên rối rắm, “Có nghĩa là, nàng thật sự thích y sao?”.

“Thích Lương công tử thì có gì không tốt?”

“...”

“Huynh ấy vốn là đối tượng thành thân của tôi, huynh ấy thích tôi, như vậy chẳng phải quá đủ rồi sao?”

Lời vô tâm của nàng lọt vào tai hắn thật khó nghe, hắn không nhịn được mà dừng bước hỏi lại nàng, “Người ta nói thích nàng, nàng liền thích lại

người ta sao? Không cần biết kẻ đầu đường xó chợ nào mở miệng nói thích nàng, nàng đều vui vẻ nhận lời kẻ đó sao?”

Những lời này sao mà nghe quen thế, đúng rồi, khi còn ở thành Tây Du hấn cũng từng hỏi nàng như vậy, lúc đó dù hấn có ghét nàng, nhưng cũng không bao giờ nghi ngờ nàng.

Trong mắt hấn lúc đó, nàng chỉ có chút ngốc nghếch, ngây ngô, không giống như bây giờ là một nữ nhân rác rưởi, tâm kế sâu xa, gieo sòng gieo gió khắp nơi.

Nàng chậm rãi cúi đầu, đáp lại câu hỏi hấn không phải là câu trả lời ngây ngô khờ dại như trước.

“Tôi là vậy đấy! Thì sao? Chẳng lẽ cứ chạy theo lấy lòng huynh, chờ huynh gào thét đuổi đi sao? Tôi với huynh cùng lắm cũng chỉ là vui đùa mà thôi, tôi không muốn thành thân với huynh, tôi cũng không muốn sinh khí con cho huynh!”

“...”

“Tôi không phải người chuyện gì cũng có thể gạt đầu nói ‘được được’, tôi chỉ hơi ngốc nghếch mà thôi, không phải người ngốc không biết đau lòng đâu.”

Nàng thấy dường như hấn đang có chút nhớ thương nên muốn níu kéo nàng, nếu không nàng cũng chẳng bắt buộc phải nói ra những lời này. Nàng thừa nhận nàng không thể quên hấn hoàn toàn, nếu không sẽ không vì hấn cô

đơn mà đi theo sau hắn. Lẽ ra nàng không nên dừng lại cùng hắn nói những lời vô nghĩa này, lẽ ra nàng nên nhắm tâm, xoay người đi thẳng thì tốt hơn.

“Cũng không còn sớm, tôi thấy lạnh nên về trước đây.”

Đôi giày đen chột xuất hiện chắn ngang lối đi của nàng, hắn đưa tay về phía nàng, vẫn giữ đúng lời hứa không chạm vào nàng mà chỉ lơ lửng giữa không trung. Giọng nam trầm ấm đầy nhẫn nại liên tục giội vào đầu nàng khiến đôi tai cứ ù đi trong lòng tuyết lạnh.

“Đậu hũ. Dừng về.”

“...”

“Dừng làm thiệp của y.”

“...”

“Theo ta đi, chúng ta rời khỏi kinh.”

“...”

“Đến khi tìm được Thái hoàng Thái hậu, ta có thể lấy lại được tất cả những gì thuộc về ta, chức quan cũng được, quyền thế cũng được.” Nàng muốn bất cứ thứ gì hắn đều có thể cho nàng hết. Muốn con khi con cũng

được; muốn bắt hấn đối với nàng thật tốt cũng được, kể cả tiếng địa phương của nàng hay những sở thích mà nàng chưa nói cho hấn biết, hấn sẽ học từ từ, cho dù lâu thế nào, hấn cũng có thể học được.

Nàng chỉ biết há hốc miệng không nói nên lời, cuối cùng phun ra một chữ “không”.

Nàng chẳng qua chỉ là món đồ mà hấn muốn lấy lại thôi, thể diện cũng vậy, chức quan cũng vậy, quyền thế cũng vậy, nàng không muốn bản thân tiếp tục làm món đồ chơi cho hấn nữa. Trở thành món đồ hấn muốn lấy lại thì sao, lấy lại được không có nghĩa là sẽ cần, cần rồi không có nghĩa là sẽ quý trọng.

Nàng là đậu hũ chứ không phải thạch cao, mặt đậu hũ không cứng đến mức đâm vào không thủng, không thể hết lần này đến lần khác làm vật thí nghiệm cho hấn được, không thể hết lần này đến lần khác mặc cho hấn đâm nát tim mình. Lờn ngon tiếng ngọt của hấn chỉ là lớp vỏ bọc cái nhân đắng ngắt bên trong mà thôi, cái đắng bên trong nàng đã ăn đủ rồi, ăn đến tận hôm nay, quả thật không muốn ăn nữa.

Hấn cũng không bất ngờ trước lời cự tuyệt của nàng, chỉ biết ngây người nhìn dấu chân cách mình mỗi lúc một xa trên nền tuyết dày.

Đường Tam Hảo quay về phủ Thái phó ngay trước bữa tối, biết được Lương Hạnh Thư vẫn chưa về, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, đứng một lúc trong sân rồi bước về phòng.

Vừa bước vào phòng liền trông thấy Đường Tứ Diễm đang ngồi chỉnh lại mấy nhánh mai trên bàn, bên cạnh có một chén trà đã nguội, dường như

chờ nàng về đã lâu.

Không có chuyện nàng ta tội gì phải đến đây.

Nàng cảm thấy căng thẳng, lập tức biết được Điềm Nhi chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Quả thực không ngoài dự đoán, còn chưa đợi nàng hỏi, Đường Tứ Điềm đã ngọt ngào mở lời trước.

“Tam biểu tử, tử cũng sắp gã vào Lương gia rồi, gặp tình nhân cũ sau lưng phu quân như vậy không tốt đâu.”

“...”

“Tỷ nói xem... nếu như phu quân biết được chàng vừa rời khỏi, quay lưng tỷ liền chạy đi gặp vị Thế tử họ Tề kia, thì sẽ thế nào đây?”

“...”

Điềm Nhi lại cho người theo dõi nàng ư? Nàng nên sớm phát hiện có người âm thầm theo sát phía sau nàng mới phải!

Toi rồi! Nếu để Lương muội phu biết được việc nàng gặp mặt Tề Thiên Sanh, không biết y sẽ làm ra chuyện khủng khiếp long trời lở đất như thế nào nữa đây!

Chương 34: Hoạ từ xuân được mà ra

Còn chưa đến lúc lên đèn, cửa thư phòng bị Đường Tứ Diễm nhẹ nhàng khép lại, tiếng ván gỗ vang lên kéo kẹt, nhất thời một màn âm u phủ xuống khắp phòng.

Trong phòng giờ chỉ có hai tỷ muội nàng, có vẻ không ổn cho lắm.

Đường Tam Hảo dùng ánh mắt đề phòng dõi theo từng động tác nhỏ của muội muội mình. Đường Tứ Diễm nhếch môi cười khẩy hết như đang nhạo báng biểu cảm quá đà của tỷ tỷ.

“Tam biểu tỷ à, cần gì phải trưng vẻ mặt như vậy ra, hết như muốn nói Diễm Nhi đang bắt nạt tỷ vậy, phu quân không có ở đây, Diễm Nhi là nữ nhân, quả thật nuốt không trôi cái dáng vẻ vờ vịt đáng thương của tỷ đâu.” Nàng cầm lấy ống lửa trên bàn, thấp sáng ngọn đèn, lửa cháy phụt lên kéo hai bóng người đổ dài xuống bàn.

“Diễm Nhi à, tỷ không cố ý ra ngoài gặp Tề Thế tử, chỉ là trùng hợp thôi...”

“Được rồi, tỷ đi mà nói với phu quân ấy, bảo rằng duyên phận giữa hai người sâu đậm đến mức trùng hợp, chàng vừa xoay người vào cung, cho tỷ thời gian thông thả một mình, thì Tề Thế tử liền xuất hiện. Tỷ cảm thấy phu quân sẽ tin những lời nói đó sao?”

“...” Sẽ không... Lương Hạnh Thư tuyệt đối sẽ không tin, chắc chắn y

sẽ lại nghĩ rằng nàng tiếp tục bày kế lừa y, mưu tính rời khỏi y.

Thấy nàng cứ cắn chặt môi, Đường Tứ Diễm đắc ý cười lạnh, vươn tay túm lấy cánh tay lạnh ngắt của nàng, “Được rồi. Tam biểu tử, đừng có trưng cái bộ dạng sắp chết tới nơi đó ra nữa. Diễm Như đâu có nói sẽ đem chuyện này nói lại với phu quân đâu. Chỉ cần tử không nói, tôi không nói, thì chàng sẽ không biết.”

Diễm Nhi mà lại nhân từ thân thiết như vậy sao? Túm được nhược điểm của nàng mà lại không vạch trần ra à?

“Có thật muội sẽ không nói cho muội phu biết không?”

Đường Tứ Diễm dỗ ngọt, “Diễm Nhi cam đoan sẽ không nhắc đến việc này trước mặt phu quân, chỉ cần... tam biểu tử giúp Diễm Nhi một chuyện.”

Giữ bí mật mà còn muốn bàn điều kiện à?!

“...Chuyện gì vậy?”

Dưới ánh nến leo lắt, Đường Tứ Diễm chớp đôi mắt xinh đẹp, mấp máy môi...

“Giúp muội động phòng với phu quân.”

“Cái gì?!” Đường Tam Hảo không thể tin mà trợn tròn mắt, giúp muội muội động phòng với muội phu sao? Chuyện... chuyện này mà cũng coi là điều kiện để đám phán à?! Quá hoang đường!

“Điềm Nhi, chuyện này... tỳ không giúp được. Tỳ...”

“Tỳ không giúp Điềm Nhi? Được thôi, vậy chuyện tỳ gặp mặt Tề Thế tử...”

“Dừng! Dừng, dừng, dừng mà! Không phải tỳ không muốn giúp, mà mấy chuyện phòng the giữa phu thê muội, tỳ phải giúp thế nào đây...”

“À, hoá ra tam biểu tỳ đang lo lắng không biết phải xuống tay thế nào ư. Hi hi, chuyện nhỏ ấy mà, Điềm Nhi đã sớm tính toán cả rồi, tam biểu tỳ chỉ cần nghe theo lời Điềm Nhi là được, đem thứ này cho vào...”

Dứt lời, Đường Tam Hảo bị dúi vào tay một gói thuốc nhỏ, nàng đờ đẫn nhìn về phía Đường Tứ Điềm đang cong môi cười ngọt ngào, hệt như đã thực hiện được ý đồ, bất giác nàng cảm thấy khó hiểu mà mở miệng hỏi.

“Điềm Nhi à... Thứ này không phải là...” Ngàn vạn lần dừng là thứ trong đầu nàng nghĩ đến, ngàn vạn lần dừng là thứ trong đầu nàng nghĩ đến, ngàn vạn lần dừng là...

“Xuân dược.”

“Muội muốn ta hạ xuân được với huynh ấy sao?!”

“Thì sao nào? Điềm Nhi đâu có bảo tử phải hiến thân cho chàng. Chàng cứ cầm mình trong thư phòng xem công văn, còn tử thì chẳng khác gì kì đà cản mũi, khiến Điềm Nhi không thể đến gần chàng được. Đợi chàng về rồi, Điềm Nhi sẽ bảo tử đưa trà đến, tử bỏ thuốc xong thì tìm cơ rời khỏi là được. Bằng không, tử có cách nào hay hơn không?”

“Nhưng mà, nếu Lương công tử biết được...”

“Biết được thì sao nào? Điềm Nhi vốn là nương tử hợp pháp của chàng! Biết đâu sau khi động phòng rồi, phu quân sẽ chẳng buồn liếc mắt nhìn tam biểu tử nữa. Tử muốn về Tây Dư cũng được, muốn ở cùng một chỗ với Tề Thế tử cũng chẳng sao, chàng sẽ không để ý đâu.” Đường Tứ Điềm như đã liệu trước mọi việc mà đưa mắt liếc nhìn Đường Tam Hảo, thấy nàng ta vẻ mặt lúng túng, im lặng không nói lời nào, liền đảo tròn mắt hừ một tiếng, “Sao nào? Hay là tử thấy hiện giờ phu quân tôi tiền đồ xán lạn, nên nảy sinh suy nghĩ không an phận với chàng?”

“Tử không có! Nếu được như lời muội nói, vậy thì tốt quá... Nhưng lỡ như...”

“Tam biểu tử, tử đừng hiểu lầm, Điềm Nhi đến đây không phải để năn nỉ tử, mà là tử có nhược điểm bị Điềm Nhi bắt được. Nếu không đồng ý với Điềm Nhi, kết quả thế nào, trong lòng tử nên biết rõ.”

Có lẽ đúng như lời Điềm Nhi, để phu thê người ta thân mật, nảy sinh tình cảm rồi thì sẽ xem nàng như rắm mà xì ra vậy, dù sao nam nhân cũng là loài động vật khó nắm bắt.

Hương hồ, giờ nàng vốn chẳng còn đường để chọn, nếu không giúp Diêm Nhi, thì đêm nay nàng phải trải qua thế nào cũng khó lòng nói được.

Diêm Nhi quả là đáng sợ.

Nhưng Lương công tử lúc bị lửa giận thiêu cháy còn đáng sợ hơn.

Nàng đành bó tay chịu trói trước đôi phu thê nhà này, vốn không thể ứng phó được, vậy thì đành hi vọng có thể tránh được kiếp nạn này.

Được ăn cả ngã về không, nàng cược một lần vậy!

Xiết chặt gói thuốc trong tay, Đường Tam Hảo nuốt một ngụm nước bọt mà nói, “Được! Tỷ giúp muội. Nhưng muội phải đồng ý với tỷ, sau khi chuyện thành công, tỷ muốn trở về Tây Du. Không, tối nay giúp tỷ chuẩn bị xe ngựa ngay đi, tỷ tỷ...”

“Tam biểu tỷ muốn trốn chạy ngay trong đêm sao? Không thành vấn đề, Diêm Nhi cũng không muốn thấy tỷ cứ lượn lờ trong phủ mình.”

Xuân dược trong tay, không có chuyện gì phải lo.

Chỉ cần đem cái đồng này đổ hết vào trà, nàng liền được giải phóng hoàn toàn khỏi tay hai người ác ma này!

Đường Tam Hảo, có gì mà phải mềm lòng chứ? Trong dân thư có nói, xuân dược chính là hàng tốt chuyên dùng để đối phó với mấy nam nhân trong đầu rặt kinh thi luân lí. Nàng thân là tỷ tỷ của người ta, không đành lòng thấy cảnh phòng the lạnh lẽo của muội muội và muội phu, nên mới bỏ thuốc giúp đỡ, thay trời hành đạo. Với lại, đây là xuân dược, đâu phải độc dược, sẽ không khiến người ta phải xuống suối vàng yên nghỉ, ngược lại còn giúp người ta vui vẻ, dục tiên dục tử.

Ông trời sẽ không trách nàng đâu, ngay cả tác giả vô lương tâm của mấy cuốn dân thư thỉnh thoảng lại dùng xuân dược để truyền bá tư tưởng tục tĩu còn chưa bị sét đánh chết, không có lí nào nàng lại bị đâu nhỉ?

Bỏ thuốc xong, nàng vội vàng vo miếng giấy gói lại giấu trong tay áo, khuôn mặt chợt tái đi khi nhìn vào chén trà xanh kia, nàng lén đưa mắt nhìn về phía Lương Hạnh Thư đang mãi xem công văn.

“Tam tiểu thư.” Bị ánh mắt quý dị kia nhìn chăm chăm khiến Lương Hạnh Thư có chút không tự nhiên mà ngẩng đầu lên.

“Hả? Chuyện... chuyện gì vậy?”

“Chén trà kia... là cho ta uống đúng không?”

“Đúng... đúng vậy!”

Nghe được câu trả lời đó chính là trà dành cho y từ miệng nàng, y liền mím môi cười, có chút xấu hổ, “Tam tiểu thư thích cho ngón tay vào trong

trà nước của ta sao?”

“Ồ... ơ... ơ...?”

Nàng vội vàng rút ngón tay đang ra sức khuấy nước trà của mình ra, cười gượng, “Bản mắt rồi, để tôi đi đổi chén khác vậy.”

Nói xong lời chính nghĩa kia, nàng thở dài liên tục. Khó có được cơ hội trốn thoát như vậy, nàng lại không vượt qua được ác cảm lương tâm trong mình.

Nếu Lương muội phu cũng là kẻ trải đời, tình trường phong phú như con khỉ kia, thì cho dù có phải bỏ mấy cân xuân dược nàng cũng không bận tâm. Nàng bị coi là người đàn bà dâm dăng mà, cảm nhận của người đàn bà dâm dăng ai thèm để ý chứ Nhưng đây là nam nhân trong đêm động phòng hoa chúc lại thủ thân như ngọc, gạt nung tử xinh đẹp yêu kiều của mình sang một bên không hề thương tiếc.

Hành động đê tiện bỉ ổi, huỷ đi trong sạch của người khác, nàng không làm được đâu!

Nàng bung chén trà lên, quyết định sẽ ra ngoài đổ. Thế nhưng ngón tay cần còn đang ướt nước trà chợt bị kéo lại, đầu ngón tay chạm vào một thứ mềm mại ướt át đến tê dại. Nàng khẽ run lên, quay đầu lại thì thấy đôi mắt đen láy đang chăm chú nhìn nàng, còn ngón tay nàng thì đang bị Lương Hạnh Thư ngậm vào trong miệng.

Y đang cắn ngón tay nàng – ngón tay vừa khuấy xuân dược – y đang

uống xuân được?!

“Không được mà, trên tay tôi có xuân...” Nàng vội vàng rút ngón tay dính đầy được tính độc hại của mình về.

“Xuân gì?” Y đang hưởng thụ giây phút vô cùng gần gũi này, không hài lòng khi nhìn nàng rút tay ra khỏi miệng y, ánh mắt có chút luyến tiếc nhìn về phía ngón tay vừa bị rút ra kia.

“Xuân... xuân... khuẩn, vi khuẩn bản đó mà...”

Vành môi ướt át khẽ nhếch lên, y ôn tồn giải thích, “Ta không chê nàng bẩn, tam tiểu thư, nàng đừng giận”.

Giận ư? Y cho rằng nàng đang giận dỗi nên mới đem nước trà đổ ra ngoài sao? Mọi phu của nàng đúng là thích nghĩ ngợi nhiều quá, nàng nào có gan giận hờn ai chứ. Nàng đang không ngừng oán thầm trong lòng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy y vui vẻ đón lấy chén trà trong tay nàng, nâng tay áo lên che miệng uống.

“Đừng! Huỳnh chờ đã, bên trong đó...”

“Sao? Gì thế?”

“...Huỳnh đã uống rồi sao?”

“Tam tiểu thư đưa trà cho ta, vì sao ta lại không uống?”

“Nhưng mà trong đó có...”

“Ngay cả đầu ngón tay của tam tiểu thư ta cũng dám cắn chén trà này thì có là gì?”

“...Lương công tử, huynh có cảm thấy gì đặc biệt không?”

Nàng dùng ánh mắt rối rắm nhìn vào chén trà đã vơi đi phân nửa trong tay y, nhìn thấy đôi môi y bị nước trà nóng làm cho đỏ rực, mày nàng chau lại, mặt mày nhăn nhó, đôi mắt lo lắng trông chờ phản ứng của y.

“Uống được lắm.”

Nước xuân được mà uống được ư? Vị giác của y bị sao vậy?

“Vậy huynh có thấy nóng không?”

“...Nóng ư? Tam tiểu thư, bây giờ đang là tháng chạp đây.”

“Có thấy bồn chồn trong người không?”

Y im lặng không nói. Bản thân vốn chẳng thấy bồn chồn gì cả, nhưng bị ánh mắt nhiệt tình hiềm thấy của nàng nhìn chăm chăm kiểu này, thành thử có chút kì quái, khiến y theo bản năng đưa tay lên sờ lồng vạt áo.

Dáng vẻ khó lòng kiềm chế của y khiến mồ hôi nàng ồ ạt tuôn ra, nàng liền giơ tay chùi trán mình, “Xong rồi, xong rồi, xong rồi...”

Y vẫn chưa nắm được vấn đề, chỉ thấy nàng dùng ánh mắt thăm dò nhìn thẳng vào miệng y, để lộ khuôn mặt nom rất đáng thương, thế là y liền thông thả bỏ chén trà ra, vờ hỏi nàng, “Vẫn chưa hết, nàng cũng muốn uống à?”

“Ai muốn uống chứ... Không, ý của tôi là, huynh tự mình thưởng thức là được rồi, ta phải đi nhà xí cái đã...”

“Nàng không muốn uống cùng ta sao?” Sự bài xích cự tuyệt của nàng khiến y thu lại dáng vẻ ôn nhu lấy lòng nàng khi nãy, không nói nhiều lời cảm chén trà trong tay đưa đến môi nàng, “Ta muốn nàng uống!”

“Ta không muốn uống mà!”

“Nàng đang ghét ta đấy ư?”

Ghét y với cự tuyệt uống xuân dược là hai chuyện khác nhau mà, nhưng làm sao nàng dám nói ra chứ.

“Uống hay không?” Y gần như cưỡng bức.

Nàng ngậm chặt miệng sòng chết chống cự, nhưng nàng càng chống cự thì càng khiến ngọn lửa trong lòng Lương Hạnh Thu bùng cháy mãnh liệt, hấn ngang tàng không nói lí mà túm lấy nàng, cố ép chén trà đến sát môi nàng mà đổ vào.

“Ừng ực, ừng ực!” cuống hống nuốt lấy nước trà, nhưng Đường Tam Hào không đỡ khát hơn, ngược lại miệng lưỡi càng thêm khô nóng như bị thiêu đốt. Nàng vừa ho vừa đẩy Lương Hạnh Thu đang ở trước mặt mình ra.

Hơi thở nóng bỏng len ra khỏi miệng bắt đầu có chút khác thường, Lương Hạnh Thu quờ quạng ôm lấy đầu, bắt đầu có chút mơ màng, cảm thấy có gì đó không ổn. Nhìn thấy làn nước đang vương trên khoé môi của tam tiểu thư, chợt một chữ mà y cho rằng cả đời này mình sẽ không dùng đến chợt xuất hiện trong đầu y...

Thật gợi cảm.

“Tam tiểu thư, vì sao nàng lại cởi quần áo?”

Đường Tam giật mình cúi đầu nhìn xuống, thật may y phục trên người mình vẫn còn nguyên chưa bị thiếu đi mảnh nào, lại nhìn vào ánh mắt u mê mờ mịt của Lương Hạnh Thu, tiếng thở dốc của y ngày càng nặng nề báo hiệu nguy hiểm đang sắp sửa ập đến.

“Tam tiểu thư... nàng... có phải đã cho gì vào trong trà hay không?” Y thật khó khăn mới có thể hỏi thành tiếng, y tin tưởng nàng như vậy, chẳng lẽ nàng lại lừa y nữa sao?

Nàng chìm trong tội ác ngút ngàn chỉ tựa mình bên ván cửa, không dám trả lời. Nàng biết được lực đã phát tác, bản thân mình cũng bị rút đầy một bụng xuân dược chưa biết rõ sẽ thế nào, nhưng chắc chắn không thể nhẹ hơn y dược, nàng muốn tìm Diêm Nhi lấy giải dược, nếu mà kịp, nói không chừng còn có thể cứu vãn được sự trong sạch của Lương muội phu.

“Tôi đi tìm thuốc giải. Huynh chờ ta!”

Vừa dứt lời, nàng liền tung cửa xông ra, cầm đầu chạy về phía phòng của Đường Tử Diêm, nhưng mới đi được một nửa đã bị nha đầu của nàng ta chặn lại.

“Phu nhân dặn dò, cô làm xong chuyện của mình thì có thể đi được rồi, đừng xen vào chuyện của người khác!”

“Đi đâu? Ta vẫn chưa làm xong, ta đổi ý rồi, chuyện thất đức như vậy ta mặc kệ, bảo phu nhân của các người đem thuốc giải ra đây!”

“Thuốc giải? Thuốc giải của đại nhân chính là phu nhân. Người đã đến làm thuốc giải cho đại nhân rồi.”

“Cái gì?! Còn thuốc giải của ta thì sao?”

“Thuốc giải của cô ư?”

“Đúng đúng đúng, của ta, của ta ấy.”

“Ai biết thuốc giải của cô là ai chứ! Ra ngoài tìm đại ai đó giải quyết đi!”

“Sập!”

Cánh cửa lớn nhà Lương Thái phó bị đóng mạnh lại. Đường Tam Hảo lê thân thể trúng xuân dục bước trên đường, khóc không ra nước mắt. Muội muội nàng đúng là ác quá mà. Dù gì cũng cho nàng nán lại một đêm đi, cứ đá nàng ra ngoài đường như vậy, giả như đến lúc thuốc phát tác rồi nàng thành tên tội phạm cường gian người ta, lúc đó phải làm sao đây?

Đúng rồi! Tìm đại phu! Tìm đại phu mua thuốc giải là xong!

Nàng nghiêng ngả lão đảo lê bước về phía hiệu thuốc, dùng hai tay bịt chặt mắt không dám nhìn nam nhân trên đường.

“Này! Nha đầu thôi! Đụng vào ông mà không chịu xin lỗi à?”

Giọng nói thô thiên của nam nhân vừa lọt vào tai nàng lại biến thành âm thanh khiêu khích đến tê dại! Toàn thân nàng toát ra hơi nóng điên người, cố gắng bịt chặt hai mắt. Đường Tam Hảo, mày không thể sa đoạ như vậy được, vị đại thúc này khẳng định đã có vợ, con đàn cháu đống rồi, nếu mày cưỡng bức ông ta, sau này làm sao ông ấy có thể làm người được chứ?

“Được lắm, nha đầu thôi không xem ai ra gì kia, ông đang nói chuyện với mày đây, sao mày không thèm để ý đến ông hả?”

Đại thúc vừa bị đụng trong lòng tức anh ách, cảm thấy con ranh này không xem mình ra gì, muốn tóm nó để dạy dỗ một phen.

Một tay nàng bị kéo xuống, đôi mắt bị ép phải nhìn thấy vòm ngực trắng kiện của người kia. Nàng không thấy ham muốn gì gì vốn cũng chẳng có thiện cảm, nhưng không hiểu sao nước miếng lại cứ chảy ròng ròng, đến cả khoé môi cũng không không chế được mà hé mở. Không cần soi gương nàng cũng biết bộ dạng háo sắc thèm khát của mình giờ thế nào, lòng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, “Đại thúc, buông tôi ra đi, tôi quả thật không muốn làm vậy với ông đâu! Ông không phải kiểu người tôi thích!”

“Mày mày mày... Con ranh chết tiệt này, hôm nay ông phải dạy mày một bài học, bằng không ông không gọi là Dương Vĩ nữa!”

“Bị liệt dương (*) sao?! Thật tốt quá, bình tĩnh nào, Đường Tam Hảo, mày phải bình tĩnh! Thúc thúc đây bị liệt dương đó! Vốn không có gì hay ho để mày phải thèm thuồng cả.” Nàng ra sức tìm có lẽ lừa dối người, ánh mắt bắt đầu dao động quét một lượt các đường cong trên người nam nhân kia.

(*) Trong tiếng Trung “liệt dương” đồng âm với Dương Vĩ.

Đại thúc nổi giận gầm lên một tiếng, giơ tay lên tính dạy cho nàng một bài học.

Hai con ngựa cao to từ bên đường đi đến, hai tiểu đồng một trước một

sau cùng chen chúc trên một con ngựa, nghển cổ ra xem náo nhiệt, còn chủ bọn chúng thì mặt mày nghiêm nghị, như đang suy tính gì đó.

“Thế tử gia, có người cưỡng đoạt dân nữ ngay trên đường kia!”

“Thị Kiếm, ngươi nhìn nhầm rồi, rõ ràng là có dân nữ đang cưỡng đoạt nam nhân ngay trên đường.”

“Hai đứa ranh các ngươi bớt xía mũi vào chuyện của người khác đi! Chúng ta còn bận rời kinh, không thể chậm trễ được.”

“À! Được rồi... Vậy dì Đường tam, dì ở lại vui vẻ với thúc thúc kia đi nhé, tự cầu phúc cho mình nhiều một chút, Thế tử gia không quan tâm đến dì nữa đâu!”

Tề Thiên Sanh bị lời xưng hô trong miệng hai con khỉ ranh kia làm giật mình, vừa quay đầu lại nhìn, liền thấy một cảnh tượng khiến hấn cả đời cũng khó quên.

Dì út của hấn đang cưỡi trên người một thúc thúc thô thiển, miệng cứ cười ngây ngô không ngớt, tay kéo đai lưng người ta, đầu lắc lư liên hồi.

Hôm nay nàng vừa mới đá hấn, ngoan ngoãn quay về trong lòng nam nhân khác, nhưng vừa mới đó để hấn thấy cảnh nàng đang cưỡi trên người một ông nông dân thô kệch?! Khẩu vị của nàng sao càng lúc càng tệ thế này?

“Hai đứa ranh này! Tiểu gia quay lại sẽ xử hai đứa bay sau! Đường đậu hũ, nàng mau xuống cho ta!”

Đường Tam Hảo mơ hồ nghe thấy có người gọi nàng, lắc lư cái đầu, rồi nhìn xuống đại thúc đang bị mình đè lên đến mức phải kêu gào thảm thiết, “Kêu cái gì mà kêu! Chờ đó rồi tôi sẽ yêu thương ông bù lại! Hê hê hê hê! Oái oái oái, đứa nào kéo áo ta hả!”

Nghe thấy lời lẽ lưu manh côn đồ của nàng, Tề Thiên Sinh giận sôi lên, liền vươn tay tóm áo xách nàng ra khỏi người đại thúc kia. Thúc thúc đó vừa được giải thoát khỏi con nhỏ biến thái, lập tức hai tay che ngực, chạy toé khói.

“Này! Nam nhân kia! Sao ngươi dám thả nam nhân của ta đi hả?” Đường Tam Hảo bị xách lên cao không ngừng quấy đạp, bưng bình vươn hai tay quờ quạng phía trước muốn tóm đại thúc kia trở về.

“Cái gì mà nam nhân của nàng hả? Con mẹ nó, rốt cuộc nàng xem ta là cái quái gì?”

“A a a! Thật là khổ quá mà! Ta cần nam nhân, ta cần nam nhân, ngươi cho ta nam nhân đi!”

“Nữ nhân nà! Cô dám làm trò trước mặt ta à? Còn muốn tiểu gia cho cô nam nhân nữa ư?”

“Ta muốn, ta muốn, ta muốn mà!” Ồ? Nàng gào khóc làm quái gì, chẳng phải sau lưng nàng chính là nam nhân sao? Nàng quay đầu lại, ngơ ngác

nhìn hấn.

Nhìn ngũ quan của hấn còn sắc nét hơn cả người Trung Nguyên, nàng dâng lên cơn đói khát, ngây ngốc nhìn rồi đưa tay áo lau miệng, tránh để nước dãi chảy ra ào ạt. Vừa rồi nàng đói quá nên mới ăn tạp, con mồi trước mặt lúc này mới tươi tốt, sắc, hương, vị đều đủ cả.

Đầu lưỡi tê rần, nàng đói đến đỏ mắt, run rẩy mở miệng.

“Này, nam nhân.”

“Cô gọi ta là gì hả?” Nam nhân ư? Nàng lại chảy nước dãi mà gọi hấn là nam nhân à? Đây là kiểu xưng hô chó má gì vậy?! Dù có ghét hấn cỡ nào, dù muốn giả vờ như không biết hấn, cũng không cần thiết dùng giới tính đực - cái để nhận diện hấn chứ?

“Nhìn chàng rất ngon đó.” Nàng liếm liếm môi, ánh mắt ướt át đầy ám muội nhìn thẳng vào hấn. Hai chân hươu hươu tìm cách cọ sát vào người hấn.

Từ khi nào mà nàng trở nên vừa hạ lưu vừa quyền rũ thế này? Nàng chảy nước dãi thềm thường hấn, đúng là hấn cảm thấy rất dễ chịu, nhưng nha đầu này mới trước đó không lâu còn không lưu tình mà đá hấn đi, rồi lập tức lại khiêu khích hấn ngay trên đường? Loại nữ nhân lăng lơ hay thay đổi này là do ai dạy ra đây? Kẻ nào dám dạy dỗ miếng đậu hũ do chính tay hấn đào tạo thành thế này hả?!

Hấn nghi hoặc nhíu mày, kéo nàng lại gần mình một chút, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc khuôn mặt nàng bỗng dung trở nên đỏ bừng khác thường là do

đâu. Nhưng hắn vừa cúi người xuống, liền thấy ánh mắt cảm thú kia chột loé lên.

Đôi chân càn quấy kia quặp lấy hông hắn, không nhiều lời mà dán chặt miệng vào môi hắn, đôi tay len vào mái tóc của hắn, kéo đầu hắn sát về phía mình. Hắn như bị một luồng điện làm cho tê người, đôi môi cũng tê dại, chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ, cả người cứng đờ như gỗ để mặc nàng dùng đầu lưỡi nghịch phá. Nàng mãnh liệt cạy mở khớp hàm hắn, tiến thẳng vào bên trong như vũ bão, đại nào thiên cung.

Chết tiệt, chẳng phải đây là tuyệt chiêu cường hôn mà hắn hay dùng nhất sao? Nàng cũng dám học trộm, đã vậy còn áp dụng ngược lại trên người hắn nữa chứ.

“Um!”

Tiên sư nhà nó chứ, sao hắn lại thốt ra âm thanh thoải mái sung sướng hệt như đàn bà thế này, chỉ có nữ nhân khó nén được dục cảm, không thể chống đỡ trước màn cường hôn của nam nhân mới rên lên như vậy.

Nhưng mà, mãi đến giờ hắn cũng chưa từng được ai hầu hạ thoải mái như vậy, yêu thương nhớ nhung của nàng khiến hắn bất giác mở miệng ra, hào phóng để mặc nàng phóng túng đùa giỡn.

Nam nhân một khi thoải mái sẽ lỏng cảnh giác, đợi hồn từ trên mây bay xuống, thì bên hông đã cảm thấy lỏng lẻo.

“Này! Nam nhân, chúng ta đi vui vẻ nhé!”

“Đường đậu hũ! Ai cho phép cô kéo quần ta xuống ngay giữa đường vậy hả?”

Chương 35: Bắt chàng làm thuốc giải

Type: Alpha

Có thuốc nào giải được xuân dục không?

Tề Thiên Sinh cũng gào lên với đại phu như thế.

Nhưng đáp án nhận được chính là ánh mắt chứa chan sự hiểu biết của đại phu đang quét nhìn nửa thân dưới của hắn.

“Đó chẳng phải là thuốc giải sao?”

“...”

“Hay là ngài không có?”

“Quý tha ma bắt ông đi, ai bảo tiểu gia không có hả? Tiểu gia tất nhiên là có rồi! Cần bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Không những có mà còn rất ...”

Chữ “khỏe” hắn còn chưa kịp nói thành lời, đại phu đã trợn mắt nhìn với vẻ không hài lòng, “Vậy thì cởi ra đi”. Đã là nam nhân thì có ai lại hào hứng vỗ tay khi có kẻ khác chạy đến trước mặt mình khoe khoang thứ đó khỏe đến cỡ nào chứ.

“... Ý của ta là, không có thứ thuốc giải nào có lí tính có nhân tính hơn một chút hả?” Thú tính của hắn đối với nàng đã nồng đậm đến mức ngay cả người qua đường cũng nghĩ được, chẳng lẽ muốn giúp hắn được toại nguyện gấp đến thế ư?

“Thứ dưới đũng quần của ngài thật ra chỉ đồ trang trí thôi đúng không?”

“Ông nói cái gì là đồ trang trí hả?”

“Không phải là đồ trang trí thì là gì? Một đại nam nhân mà lại túng quần đến mức phải dùng tiền để mua thuốc giải xuân được à? Chậc chậc!”

Chậc lưỡi cái rắm ấy? Có điều luật nào quy định rằng nam nhân đến mua thuốc giải xuân được thì mắt mặt à? Nam nhân thì cũng được phép tu thân để thay đổi bản tính cầm thú rác rưởi, giữ tâm trong sạch để nhìn thấy món mận đặt trước mặt mà lòng vẫn không rung động chứ.

“Muốn học Liễu Hạ Huệ* à?” Đại phu cười ha hả, đứng dậy chuẩn bị bào chế thuốc cho hắn, vừa làm vừa lắc lắc đầu, “Haizz, tiểu ca à, nhìn tướng mạo của cậu tuần tú, mắt đẹp mũi cao, không ngờ lại... À nhân tiện tôi kê cho cậu một bài thuốc trị thận hư luôn nhé?”

(*) Âm chỉ “chính nhân quân tử”, từ điển cổ Liễu Hạ Huệ dùng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Thân là hoàng tộc không thể phá hoại trị an, không thể làm loạn sự yên bình của xã hội, không thể gây trở ngại đến muôn dân, mấy lời giáo huấn như chú Kim cô của Thái hoàng Thái hậu cứ lờn vờn quanh đầu khiến gân xanh hấn lồi hết cả lên, thế nhưng...

Có cái nhìn được, có cái không thể nhìn!

Tề Thiên Sanh giận đến mức hất tung cả bàn, nếu không phải bị hai đứa nhỏ lôi kéo, nếu không phải trên vai hấn còn đang vác một cô ngọc đang phát xuân, nếu không phải một tay hấn mãi giữ chặt nàng, một tay khác thì phải giữ chặt cái lưng quần sắp bị tuột mất, bằng không hấn nhất định sẽ đập cho tên đại phu kia mấy phát.

“Ông chờ đó, ngay ngày mai tiểu gia sẽ để nàng ấy đến nói cho ông biết tiểu gia khỏe cỡ nào! Bài thuốc bổ thận kia ông cứ giữ lấy mà dùng đi!”

“Được được được, ta nghe thấy hết rồi, huynh đã đồng ý với ông ta rồi, huynh phải vui vẻ cùng ta đó!”

“Dì Đường tam, giờ đang trên đường lớn, cô mau buông thắt lưng của Cửu thiên tuế ra đi! Cửu thiên tuế, ngài cũng đừng để bị gặm đến mức quên cả việc đang ở trên đường lớn chứ!”

“Thị Kiếm... đứng ra xa chút đi, vờ như không biết họ là xong.” Phụng Tiên không thể tiêu hóa nổi cảnh tượng cảm thú quán quýt ngay trước mắt, vội kéo Thị Kiếm còn đang muốn đuổi theo lại.

Thị Kiếm nhìn xung quanh, đắn đo, “Vậy không ổn đâu, Cửu thiên tuế là người phát lương cho chúng ta, chúng ta cứ mặc kệ ngài thế này, ngài sẽ không vui đâu”.

“Cậu muốn ngài vui vẻ ư?”

Thị Kiếm gật đầu.

“Vậy thì chúng ta cứ đi trước, đến khách điếm thuê một phòng, không khéo còn được tặng lương nữa đây.”

“O...”

“O cái gì chứ! Cậu vẫn không biết vì sao tiền lương của cậu lại ít hơn tôi tận mười đồng ư? Bởi vì lúc nào tôi cũng hiểu rõ tâm tư nam nhân hơn cậu!”

Tâm lý nam nhân của Tề Thiên Sanh quả thật cũng đã từng nghĩ đến chuyện tăng tị khó mở lời này. Hắn thừa nhận trong đầu mình đã từng không dưới một lần nảy sinh những ý đồ xấu xa với dì út.

Lần đầu tiên trong đầu hắn dấy lên ý định muốn chạm vào nàng chính là lúc ở dòng suối nước nóng, càng về sau số lần ham muốn được gần gũi nàng càng tăng khiến hắn đã không ít lần muốn nhào vào phòng nàng. Hắn dường như hoàn toàn thích ứng với sự chuyển biến của bản thân mình, từ một vị công tử phong lưu phóng khoáng dần dà trở thành một con khỉ cầm thú vô sỉ.

Nhưng... việc hắn nhận ra bản thân mình biến thái như thế, không đồng nghĩa với việc hắn có thể chống đỡ được người mình luôn mong nhớ bỗng dung thú cái lẳng lơ bỏ về phía hắn.

Rốt cuộc trong thuốc này có cái quỷ gì khiến nàng lọt vào giấc mộng xuân của hắn, rồi như cá gặp nước mà mê hoặc hắn thế này?

Cửa phòng vừa đóng, nàng dính sát trên người hắn, gần như dùng hết sức mình mà đẩy hắn dán vào cánh cửa, đôi môi mấp máy theo nhịp thở dốc, rồi như không kiềm nổi mà mân mê từ bờ vai lên kéo dài lên cổ hắn.

Hắn chưa kịp hỏi nàng vì sao không ở bên cạnh tên gốc họ Lương mà nàng luôn nhớ nhung đi, lại xuất hiện trước mặt hắn làm gì, còn xuân được trên người nàng là từ đâu mà ra, sao lại bị dồn đến bờ vực dục niệm thế này.

Hắn ngoảnh cổ, nhắm chặt mắt không muốn nhìn thấy nàng, muốn tìm cơ hội mở miệng hỏi, nhưng vừa quay đi, lời còn chưa kịp nói đã cảm thấy vòm miệng ẩm ướt ẩm áp của ai đó đang cắn lấy cổ mình.

Tiếng rên tê dại hụt hơi chọt bay ra từ đôi môi mỏng của hắn. Hắn không thể kiềm lòng mà vươn ngón tay dài bầu vào then cài cửa.

Vạt áo hắn bị đôi tay không kiên nhẫn của nàng gạt ra, lòng bàn tay nóng bỏng của nàng chà sát trên vòm ngực phập phồng của hắn, xúc cảm da thịt khiến hắn nhú mày thở dốc, vội đưa tay lên trước ngực nàng như muốn ngăn lại, nhưng lại không biết nên đẩy nàng ra hay luồn vào trong áo nàng.

Hắn giả thanh cao làm gì chứ? Trước mắt chính là nữ nhân hắn khao

khát, muốn chạm vào, muốn giữ lấy cơ mà.

Không cần biết là do nàng ăn phải xuân dược nên đầu óc mơ hồ, hay nam nhân mà nàng muốn không phải là hắn, hắn chỉ cần đề nàng ra ăn tươi nuốt sống là được rồi.

Đôi tay còn hành động nhanh hơn cả suy nghĩ, hắn đẩy đôi môi đang càn quấy trên cổ mình ra, đôi mắt xám tro nheo lại nhìn nàng chăm chú. Đôi môi mọng nước kia ngày một đỏ thắm trong mắt hắn, dường như đang rất khó chịu mấp máy kháng nghị. Ngay sau đó hắn đã khom người xuống, dùng môi minhg khóa chặt môi nàng.

Hắn dùng một tay nâng cằm nàng lên, tay còn lại vòng qua hông nàng, ngón tay dài tinh nghịch chui xuống dưới lớp y phục của nàng, rồi dừng lại trên bờ mông nõn nà trơn mịn. Hắn thở dốc nặng nề, không kiềm chế được nữa lần tay vuốt ngược lên trên, mặc sức sờ soạng bầu ngực thấp thoáng ẩn hiện dưới làn yếm mỏng của nàng.

“Ừm... ừm... Đau!”

Hắn cau mày, hồi hận vì đã quá nôn nóng mà không khống chế lực tay của mình, đầu lưỡi bót cuồn nhiệt, đôi tay cũng nhẹ nhàng hơn, bắt giác dịu dàng hầu hạ nàng thật cẩn thận.

“Có thích không?”

“Ừm ừm... ừm...” Nàng thả lỏng ngửa đầu ra hưởng thụ, cơ thể không ngừng ngọ nguậy trong lòng hắn.

Hắn giờ chẳng khác gì con ngựa đứt cương lao đi không thể quay đầu lại, lửa dục vọng bốc lên ngàn ngút, thế mà nàng còn uồn éo như vậy, chẳng khác nào trút thêm dầu vào lửa, “Đừng vạy vẹo nữa”. Hắn khàn giọng nhắc nàng.

“Cởi... Cởi ra...” Nàng phớt lờ lời hắn, chỉ biết say mê cắn mút đôi môi khiến người ta càng thêm ngứa ngáy, đôi tay nhỏ nhắn tìm cách kéo vạt áo đang cản trở tiếp xúc trên người hắn xuống.

“Hửm?”

“Em muốn chàng cởi!”

Hắn lặng lẽ chăm chú nhìn nàng.

Dâm dục ngấm vào người khiến nàng mút cắn môi hắn không hề khách sáo, vô thức ôm chặt lấy hắn, tất cả đều như muốn thông báo với hắn, nàng chỉ xem hắn như viên thuốc giải mà cắn thôi.

Nếu hắn còn chút khí phách trong người thì không nên...

“Được”.

Hắn mặc kệ mấy sợi tóc xám lò xo trước mắt, đưa tay lên kéo lớp áo

trên người xuống, rồi dứt khoát ném thẳng xuống đất.

Những đường nét mạnh mẽ tinh tế từ khuôn ngực rộng kéo dài đến thắt lưng, cơ bụng rắn chắc phập phồng, thắt lưng lụa bên hông thào dờ một nửa để lộ chiếc quần màu sương trắng mập mờ lỏng lẻo sắp tuột.

“Ừc!” Tiếng nuốt nước bọt rõ ràng của ai kia khiến hắn hài lòng cười khẽ.

“Ta cởi rồi. Còn nàng thì sao?”

“Ta...”

“Tự cởi? Hay là... Muốn ta giúp nàng?”

Lọn tóc mềm rơi xuống trên ngực nàng như thể khiêu khích, đôi môi ẩm áp kia vẫn dính chặt lấy môi nàng, rồi chợt tách ra để lộ sợi tơ bạc óng ánh. Đầu lưỡi trơn mềm sục sạo trong miệng nàng, rồi sau đó cố tình dừng lại trên môi nàng không chịu tiến vào sâu hơn.

Ham muốn trong lòng như đang thiêu đốt tim gan nàng, sao hắn dám bắt nàng chịu đựng màn đùa giỡn này của hắn? Luồn tay vào mái tóc đang buông rối kia, nàng há miệng cắn vào lưỡi hắn.

Nàng cứ thúc giục kích tình như vậy chỉ khiến hắn muốn lột sạch y phục trên người nàng nhanh hơn thôi, đầu lưỡi hắn lướt từ chiếc cằm xinh xinh

của nàng xuống bầu ngực tròn trịa đang bị năm ngón tay của hắn giày vò.

Hắn giữ chặt hai cánh tay nàng, kéo nàng sát lại, đầu môi ươn ướt ấm nóng in trên da thịt mềm mịn, dùng đầu lưỡi thăm dò khám phá cơ thể kiều diễm kia khiến nàng phải rên rỉ.

“Khó chịu quá! Ta thấy không thoải mái...”

“... Mở chân ra nào.”

Hắn không cho nàng làm loạn nữa, bàn tay mơn trớn cái rốn nhỏ nhắn đang nhấp nhô phập phồng của nàng, sau đó bất thành linh kéo rộng đôi chân đang khép chặt của nàng ra. Cảm giác đau đớn từ thân dưới truyền thẳng lên não, nàng xấu hổ muốn thoát khỏi sự xâm chiếm mãnh liệt này, nhưng vẫn muốn tham lam hưởng thụ hơi thở đậm chất nam nhân toát ra từ người hắn, thành ra ngày càng quấn chặt lấy hắn.

“Ừm... Ta muốn chàng... muốn chàng nhanh hơn!”

Không phải muốn hắn, mà là muốn hắn nhanh hơn ư?

Hắn dừng lại, kéo thân thể bị giày vò đến mềm nhũn của nàng lên, dứt khoát muốn làm rõ cái “danh phận” của mình, “Đường đậu hũ, nàng nhìn rõ chưa? Là ai đang chạm vào nàng? Là ai đang muốn nàng?”.

“Ta không biết, ta mặc kệ, chàng là ai cũng được!”

“Không được nói ai cũng được, không được nói rằng nàng chỉ xem ta như công cụ tiết dục! Ta muốn nàng nhìn cho rõ! Là Tề Thiên Sanh ta đang chạm vào nàng!”

Hắn phải để nàng biết ham muốn chất chứa trong lòng nàng lúc này chính là ai, nàng không khách khí bấu móng tay xuống lưng ai, sự kích thích tốt đỉnh này là ai cho nàng, cảm giác bồng bênh tê dại, sáng khoái còn cao cả người là do cùng ai mà có.

Hắn nâng cơ thể của nàng lên, chỉ còn thiếu chút nữa thôi. Hắn bỏ đi sự bá đạo thường ngày, rủ rỉ dụ dỗ nàng, “Nào, nói rằng nàng thích ta. Rất thích ta, thích vô cùng”.

“...”

“Nói đi rồi ta cho nàng.” Nói đi rồi hắn sẽ cam tâm tình nguyện dâng mình làm thuốc giải cho nàng.

Nàng bị vờn đến mức cả người ướt đẫm hết như một miếng đậu hũ đường mềm mịn, ngả người thì thậm đáp án khuất phục vào tai hắn. Mắt hắn như bùng cháy, lục phủ ngũ tạng cũng như sắp bị thiêu chín. Đầu lưỡi đang mải mê khiêu khích vàng tai hắn không có cơ hội rụt lại vào trong miệng, ngược lại còn bị hắn bắt được mà mút mạnh.

Nam tử đại trượng phu, nói lời phải giữ lời.

Hắn rộng rãi mở “túi” thuốc giải – dù nàng muốn gấp đôi, gấp ba hắn

cũng đều có thể tặng nàng hết.

Tặng nàng đến khi nàng thỏa mãn, không chống đỡ được, không dám mở miệng nói muốn nữa thì thôi.

Không, kể cả ngay bây giờ, dù nàng có mở miệng khóc lóc năn nỉ rằng “Đủ rồi, không muốn nữa, nhiều lắm rồi”, thì hắn cũng phải “cương quyết” mà tặng nàng!

Lấy lại ý thức, trở mình choàng tỉnh, toàn thân đau nhức khiến Đường Tam Hảo phải mở mắt ra. Nàng đang gối đầu trên một cơ thể rắn chắc, vòm ngực rắn rỏi phập phồng đều đặn, hơi thở nóng bỏng phả vào trán. Nàng ngẩng đầu lên, chóp mũi của nàng chạm phải bờ môi gợi cảm đang hé mở, khuôn mặt say ngủ kẻ sát trước mắt khiến nàng hít vào một luồng khí lạnh.

Mũ ngọc rơi trên sàn, quần áo ngổn ngang, mái tóc dài mềm mại của hắn buông xõa, một lọn tóc dài vương trên môi hắn tạo nên dáng vẻ quyến rũ vô cùng. Cả người nàng lỏa lồ bị khóa chặt, cuốn vào trong làn tóc rối tung của hắn, vài sợi tóc nghịch ngợm vắt qua cổ của nàng, vài sợi quyến rũ quấn ngang hông nàng. Chẳng cần nói cũng biết, đêm qua bọn họ đã quấn lấy nhau nồng nhiệt ra sao, đã hòa quyện vào nhau bao nhiêu lần.

Kinh sợ, nín thở, run rẩy, thở dài, co người lại. Kí ức hoang đường tục tĩu, thổi gạo thành cơm bắt đầu rõ dần trong đầu nàng.

Cánh tay của nàng mới nhừ... Tất cả đều do con khí gian tà nóng này kia, hắn không nên áp dụng tư thế kì quái đó để làm chuyện xằng bậy với nàng. Nàng vì muốn đứng vững để dễ dàng chìm đắm trong màn hoan ái mà đành phải dùng sức chống tay lên mặt bàn, kết quả thành ra thế này.

Cổ của nàng cũng mỗi... Là do hấn ngang ngược gấp gáp lật ngược nàng lại, muốn vừa giày vò vừa cắn mút cổ nàng.

Toàn thân nàng đều mỗi... Là vì dược lực đã hết, thế nhưng hấn vẫn tham lam không chịu tha cho nàng, kéo nàng lên giường tiếp tục vui vẻ!

Hấn đúng là con khỉ chết dẫm dâm dục mãn tính mà! Nàng uống xuân dược nên không tỉnh táo, chẳng lẽ hấn không biết dùng nước lạnh dội nàng, đánh nàng vài cái cho tỉnh hay cột nàng vào cửa cho phơi gió một đêm sao? Co biết bao nhiêu cách để giải xuân dược mà không chịu thử, ai mượn hấn xen vào chuyện của người khác, lấy bản thân làm thuốc giải độc cho nàng chứ?

Sự trong sạch của nàng bị chà đạp đến mức chút cặn cũng chẳng còn, từ giờ trở đi nàng phải nói lời vĩnh biệt với mấy lời xung hô kiểu hoàng hoa khuê nữ rồi. Ôi trời ơi... Sao nàng lại xui xẻo thế này! Nàng vẫn muốn làm hoàng hoa khuê nữ, không muốn làm dâm oa đấng phụ đầu.

Thấy vật trong lòng mình động đây, Tề Thiên Sanh liền siết chặt vòng tay kéo miếng đậu hũ mềm mại kia sát lại.

Sức ép từ phía sau khiến nàng hoài nghi ngoái đầu lại nhìn, bàn tay to lớn của hấn đang không biết xấu hổ mà đặt lên mông nàng bóp mạnh.

Nàng cựa quậy, nhìn xung quanh tìm quần áo trong của mình. Nhưng tìm tới tìm lui, kết quả chỉ thấy vật đó đã bị con khỉ dã man kia xé nát vụn không thể mặc được nữa. Nàng cảm giận trừng mắt liếc tên đầu sỏ gây họa kia, nhích mông muốn thoát khỏi bàn tay to của hấn.

“Ừm?” Cảm giác được cái móng nhỏ trong tay mình như muốn trón ra, hấn không mở mắt, chỉ nhú mày.

“Dì út lẳng lơ hạ lưu kia, ta vẫn chưa cho nàng ăn no sao? Giờ lại muốn thêm vài lần nữa à?”

Tiếng hừ nhẹ khàn đục trôi ra khỏi đôi môi mỏng của hấn, chứa đầy nhục dục khiến nàng nổi da gà.

Nàng cứng người không dám lỡ mãng, việc này lại khiến hấn tưởng rằng nàng lại nổi ham muốn nữa, bàn tay đặt trên móng bắt đầu rời vị trí, di chuyển lên trên vuốt ve lưng nàng.

“Chuyện... chuyện đó...”

“Hừm?” Hấn miễn cưỡng trả lời, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, chuyện làm tình chỉ là theo bản năng thôi.

“Ta... Chàng...”

“Ồ trên giường chúng ta rất hợp nhau.”

Hấn đưa ra lời tổng kết xong thì đưa môi ra trước mặt nàng, ra vẻ đáng yêu mà còn cong môi lên, “Hôn ta đi”.

Hai làn môi mỏng kia đối với nàng có sức quyến rũ nặng tựa ngàn cân. Hình như được tính của xuân được vẫn chưa tan, suýt chút nữa nàng đã cúi người đặt môi lên môi hắn rồi, nhưng nghĩ đến hiềm khích lúc trước giữa bọn họ không những chưa giải mà còn kết thêm, nàng xoay đầu nói thẳng, “Không được”.

Lời từ chối của nàng khiến hắn mở to mắt hơn một chút, thoáng liếc nhìn nàng mà nói ám muội, “Mới ngủ dậy nên chưa tỉnh à?”.

“Chàng đề cả lên y phục của ta rồi. Mau dậy đi.”

Hắn khép hờ mắt, đưa tay lên vò mái tóc rối của mình, tư thế lười biếng đầy mê lực kia khiến nàng phải cắn chặt môi. Xiêm y dưới thân bị nàng rút thẳng ra, qua loa mặc nhanh lên người, dáng vẻ không muốn nhắc đến chuyện đêm qua cùng bộ dạng muốn rũ sạch quan hệ của nàng khiến tâm trạng đang nháy nhót vui sướng của hắn như bị đè nặng trở lại.

Rõ ràng nàng cho rằng hắn là tên ngốc không có cảm giác, còn mặc quần áo, chuẩn bị bỏ đi ngay trước mặt hắn nữa. Không phải nàng mới ngủ dậy nên chưa tỉnh, mà là nàng thật sự muốn rũ sạch quan hệ với hắn.

Rũ sạch quan hệ sao? Mơ đi!

“Đường đậu hũ... Chúng ta đã ngủ với nhau rồi.”

“ ... ”

“Ta là nam nhân đầu tiên của nàng.”

Nàng quay đầu lại thì nhìn thấy nam nhân kia cả người trần trụi nhàn nhã nghiêng người tựa vào thành giường, lời tuyên bố thẳng thừng của hắn khiến nàng mặt đỏ bừng, lúng túng ngượng nghịu.

“Vậy... Vậy thì sao?”

Vậy thì sao?! Có đúng là nàng không màng đến sự trong sạch bản thân không? Có phải nếu như người đêm qua nàng gặp không phải hắn, nàng cũng sẽ không ngại hiến thân? Hắn chọt dạ dày còn cào, vươn tay kéo nàng quay về giường, đặt đầu xuống gối nặng nề nói.

“Chúng ta đã ngủ với nhau rồi, đã vậy còn làm không chỉ một lần, nàng nói xem phải làm thế nào đây?”

“Đây chẳng qua là hiểu lầm thôi!”

“Hừ, hiểu lầm gì mà leo lên tận trên giường thế này?”

“Là do ta bị hạ xuân dược, đem chàng ra làm thuốc giải, làm chuyện xằng bậy bừa bãi, leo lên tận trên giường.”

“Nàng đem ta ra làm thuốc giải à... Hừ, nàng xem ta là thuốc giải nên đã ăn sạch, sau đó lại mặc xiêm y vào muôn bỏ của chạy lấy người hả?”

“O! Chàng nói như thế ta là người xấu phá hoại sự trong sạch của chàng vậy! Chàng cũng đâu có mất mát gì!”

“Sao mà nàng biết ta không mất mát gì?” Nàng khiến hắn nghiệm nàng như thế này, liệu ai sẽ giải quyết đây? Khẩu vị của hắn bị nàng thay đổi thành ra thế này, hắn biết tìm ai thay thế đây? Sau này nếu hắn muốn chạm vào nàng thì phải làm sao? Tất cả những điều đó đều là mất mát to lớn, hắn bị mất mát rất nhiều đó chứ!

Nàng đang muôn cãi lại hắn thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng hỗn loạn, tiếng bước chân huỳnh huých cùng tiếng gặng hỏi của binh sĩ từ dưới lầu truyền lên.

Tề Thiên Sanh cảnh giác, kéo áo mặc qua loa cho xong rồi bước đến bên cửa, vết cào hằn sâu trên tấm lưng rắn chắc của hắn đập vào mắt nàng, khiến nàng hết đường chối cãi. Hắn nhận ra bằng chứng đang nằm trên lưng mình, chợt cuoiwfkhex, rồi nhẹ nhàng che miệng của nàng ra dấu im lặng, sau đó chậm rãi mở hờ cánh cửa nhìn xuống.

“Chủ quán, có thấy cô nương nào đầu búi hai búi tóc, không cao lắm, lại sợ hãi rụt rè không hả?”

“Cô nương búi hai búi tóc sao? Quan gia, cô nương như vậy có đây trong quán này, ngày nào đến cửa tiệm tôi ngó vào cũng thấy được không dưới trăm người, ngài hỏi vậy muôn tôi phải trả lời sao đây?”

“Hiện nay cả thành giới nghiêm tìm người, hễ thấy người nào liền bắt người đó, bắt đến khi nào đúng người mới thôi, nếu ông có thấy nhớ đưa đến quan phủ.”

Tề Thiên Sanh nhăn mặt nhìn tên tội phạm truy nã trong lòng mình, “Nàng đã làm ra tội á tày trời nào thế? Khiếm binh lính Hộ bộ tìm nàng khắp nơi thế này?”.

Nàng lắc đầu không hiểu, cho dù có tình nghi nàng hôm qua cường bạo nam tử ngay trên đường lớn, nhưng không nhất thiết phải làm to chuyện đến mức giới nghiêm cả thành để bắt mỗi mình nàng chứ?

Ông chủ khách điếm nhận lấy tờ cáo thị trong tay quan gia, lầm bầm đọc.

“Đường thị Tam Hảo, đức hạnh không tốt, bản tính khinh người, mưu hại phu quân, bỏ trốn trong đêm, trơ tráo vô cùng, nếu ai nhìn thấy, tức tốc bắt giữ... Quan gia, cô nương này là nương tử của ai thế? Đúng là gia môn bất hạnh quá!”

“Hừ, nhà ai à? Chính là Lương gia ở kinh thành đây”.

“Lương gia? Lai lịch thế nào vậy?” Có mỗi nương tử chạy trốn mà lại khuấy động Hộ bộ, giới nghiêm kinh thành để bắt lại à, chuyện bé xé ra to, việc nhà biến thành việc nước, xem ra uy quyền của người này không hề nhỏ.

“Chính Lương gia – Thái sư đương triều Lương Thái phó. Lại lịch như vậy có đủ lớn không?”

“Ôi mẹ ơi! Vậy cô nương này là...”

“Chính là vị hôn thê của Lương Thái phó. Nếu có thể bắt được nàng ta đưa đến cho Lương đại nhân, sẽ có thưởng lớn.”

Đôi tay đang bịt miệng Đường Tam Hảo chột siết chặt, kiêu xung hô làm người ta không thoải mái kia khiến Tề Thiên Sanh phải nheo mắt lại.

Nữ nhân vừa cùng hấn mây mưa suốt đêm qua, vì sao bị bôi danh thành người của nam nhân khác, hơn nữa còn bị phát lệnh truy nã toàn thành chứ?

“Lương đại nhân có lệnh, bắt nhằm còn hơn bỏ sót, bọn tôi phải làm theo phép, khách điểm nào cũng phải tra soát từng phòng một! Mong ông chủ thứ lỗi.”

Chương 36: Ta nên làm gì với con đây?

Type: Alpha

Bên trong thành Lâm Dương giới nghiêm chặt chẽ, binh lính xếp hai hàng dài đứng trước cửa thành, khí thế hùng dũng bắt trọn phạm triều đình.

Ngay chỗ cổng thành lầu cao cao, một vị công tử khí chất uy nghi, thân vận quan phục đen tuyền ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bành bằng gỗ lim vững chắc. Đôi mắt y sâu hoắm âm trầm hung tợn, không hề chớp lấy một cái, chỉ chăm chăm nhìn xuống dòng người đang ngược xuôi phía dưới thành lầu.

Nói y ngồi ngay ngắn, thực ra là y đang cố tỏ ra mạnh mẽ thì đúng hơn.

Tay y nắm chặt trên tay vịn của ghế bành, mồ hôi chảy từ trán xuống cổ, dường như đã dùng hết sức lực trong người mới có thể ngồi vững tại đây được.

Xuân được khiến người ta vui vẻ, nhưng thú vui này tựa như muốn lấy mạng y luôn vậy.

Nữ nhân trong lòng lại dùng mưu kế bỏ thuốc y, tha thiết mong y cùng nữ nhân khác trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, còn bản thân mình thì lại bỏ trốn mất dạng, không thấy tung tích. Nàng hết lần này đến lần khác lừa gạt đùa giỡn y, thế nhưng y lại bị được tính tra tấn đến mức chẳng còn sức lực để giận dữ nữa, đành phải nuốt xuống một bụng tức tối khó có thể chịu

được. Tâm trạng nhục nhã, trong lòng mất mát, y lê thân mình tàn tạ, mong muốn kéo nàng quay về bên cạnh càng sớm càng tốt.

“Lương đại nhân thật là hăng hái, mới sáng sớm đã khiến mọi người được chiêm ngưỡng cảnh đẹp thế này. Đế sư đương triều của chúng ta sắc mặt hồng hào, quyen rũ bất ngờ, mồ hôi đầm đìa, dáng vẻ buồn bực như chưa được lấp đầy dục vọng vậy.”

Nghe thấy lời móc khố kia, Lương Hạnh Thư nhíu mày, nhướng mắt liếc nhìn, liền thấy Bạch Long Mã đang tựa lưng bên tường thành, không hề phóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn phong cảnh, trái lại dồn toàn bộ ánh nhìn tò mò để soi mói khuôn mặt đỏ bừng đẫm mồ hôi của Lương Hạnh Thư.

Cổ họng Lương Hạnh Thư nóng ran, chỉ biết im lặng, y sợ vừa mở lời giọng nói sẽ biến thành âm thanh khàn đặc rên rỉ khát cầu dục vọng.

“Xùy, xem ra tam cô nương xuống tay không hề lưu tình, càng lúc ta càng thích nàng ấy rồi đây. Nhìn bộ dạng tức tối chịu đựng của huynh lúc này, xem ra tối qua huynh đã...” Rốt cuộc đã chịu trải qua hương lửa nhân gian, nếm thử phần son mỹ vị rồi sao?

Đôi mày của Lương Hạnh Thư dựng đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Long Mã.

“Bỏ hi vọng đi. Huynh tìm không ra nàng ta đâu.”

“Ôm cây đợi thỏ cũng phải xem duyên phận. Thành Lâm Dương có tám cửa thành, cứ cho là nàng muốn trốn về Tây Dur thì ắt phải qua cửa Tây này,

nhưng Hạnh Thư này... không lẽ huynh đã quên mất trong thành còn có vị Cửu thiên tuế một tay che trời hay sao?”

Lời Bạch Long Mã nói như kim đâm thẳng vào tim y.

đây cũng là điều y lo lắng nhất, đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Y vốn không phải loại người bất lương, không thể học được bản tính ương ngạnh ngang ngược như tên Tề Thiên Sanh kia, chuyện cố chấp nhất đời này mà y từng làm chính là cưỡng ép chiếm lấy nàng, muốn giữ nàng bên cạnh mình. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại lừa gạt xỉ nhục y, nàng nói rằng sẽ ở bên cạnh y nhưng lại tàn nhẫn xuống tay bỏ thuốc y. từng dây từng phút nàng đều muốn tìm cách trốn thoát khỏi vòng kiềm hãm của y, giờ nàng đã được như ý rồi, tất nhiên sẽ vội vàng trở về bên cạnh tên khốn Tề Thiên Sanh kia.

Nhưng Tề Thiên Sanh đã bị y bãi chức điều tra, là nghi phạm phản nghịch, hẳn có tư cách gì mà rời khỏi thành chứ.

Tựa như nhìn thấy sự tự tin mơ hồ trong lòng y, Bạch Long Mã nhẹ nhàng cười, “Vẫn có câu nói, củ cải bị nhổ lên ắt còn dính bùn, con khỉ kia ở triều đình xây dựng thế lực gần mười năm, huynh nói xem các ty các bộ sẽ nghe lời vị tiểu thư sinh như huynh, hay là nghe lời cháu ruột của Thái hoàng Thái hậu.?”

“Keng!”

Tiếng then cài cửa bị đá văng một cách thô bạo, cửa vừa mở liền thấy

một đôi nam nữ đang đứng bên mép giường quay lưng về phía cửa.

Nam nhân thân trên lỏa lồ, lười biếng duỗi thẳng hai tay ra, chờ người nữa ở phía sau mặc y phục vào giúp mình, nữ nhân mái tóc đen dài xõa rối, không cài bất cứ trang sức gì, chỉ biết cúi thấp đầu, ngoan ngoãn cầm áo hầu hạ nam nhân, vừa thấy vệ binh xông vào, đôi tay liền khựng lại, bất giác run rẩy.

“Này, nàng nhìn đi đâu thế? Hầu hạ tiểu gia thay y phục cho tử tế đi nào.”

Nàng bị hấn gọi liền hoàn hồn, vội vàng cúi người để luôn ống tay áo vào cổ tay hấn cho dễ, khoác áo lên vai hấn, hấn kiêu ngạo khẽ hừ giọng, “Còn tóc nữa”.

Mái tóc dài mềm bị lớp áo ngoài đè lên, tự hấn cũng có thể vòng tay kéo tóc ra, nhưng lại cứ thích lên giọng sai bảo nàng.

Nàng bĩu môi, đành phải kiễng chân, vòng hai tay qua cổ hấn, giúp hấn kéo mái tóc bị đè dưới cổ áo ra, nhìn qua hệt như nàng không biết liêm sỉ mà vòng tay ôm lấy cổ hấn, đu trên người hấn, sà vào lòng hấn.

Được rồi! Nhìn dáng vẻ thân thiết của hai người này rõ ràng là vừa làm xong chuyện đây mà, sau khi thân mật rồi thì bắt đầu dịu dàng săn sóc nhau.

Nhưng chuyện cấp trên căn dặn, bọn họ không thể chậm trễ được. Cũng may là họ vừa làm xong, bằng không, dù bọn họ có đang vui vẻ, cũng phải kéo dậy khỏi giường để hỏi chuyện bằng được.

“Khụ, hai người các người, có thấy một...”

“Tuần thành Ngự sử Cố đại nhân, ta không ra tiếng, người tính vờ như không biết ta sao?” Nam nhân để mặc vạt áo trước mở toang, ngang tàng ôm lấy nữ nhân đang chỉnh lại vạt áo giúp mình vào lòng, mắt kiên nhẫn đưa mắt liếc về phía cánh cửa.

Cái giọng âm dương quái khí, ý thế làm càn này nghe quen quen! Vị Tuần thành Ngự sử vốn không hề muốn chạy đi rình rập chuyện phòng the người khác quét mắt thăm dò, sau khi tập trung nhìn kỹ nam nhân đang đứng cạnh giường, y liền như hít phải một luồng khí lạnh, không dám nhiều lời vội phóng vào phòng, “rầm” một cái liền quỳ rạp xuống.

“Cửu... Cửu thiên tuế, sao lại là ngài? Thứ cho hạ quan không biết ngài đang ở phòng này, nên mới bạo gan xông vào.”

Tề Thiên Sanh chột nhướn mày, không tỏ ra giận, chỉ kéo nữ nhân trong lòng sát vào người mình hơn, lạnh nhạt hừ một tiếng, “Ái chà, ta còn tưởng rằng lòng người dễ thay đổi, mũ quan của ta vừa bị truất, chức vụ vừa bị cách, ngay cả người do ta đề bạt lên cũng chẳng buồn nhận mặt ta nữa cơ đấy”.

“Cửu thiên tuế à, sao ngài có thể nói vậy được, quả thật là hạ quan không hề biết ngài đang ở đây.” Tuần thành Ngự sử xấu hổ đưa mắt lên nhìn nữ nhân mà Tề đại nhân đang ôm trong lòng, “Nếu biết được ngài đang ở đây... tìm thú vui, hạ quan nhất định sẽ không vào quấy rầy”.

“Tìm thú vui à?” Tề Thiên Sanh nở nụ cười, không thèm để ý có người đang nhìn, liền cúi đầu, há miệng vừa mút lấy cổ của người vừa bị gán mác là vật để hấn “tìm thú vui” kia vừa nói, “Nhìn các người sốt sắng như thế, rốt cuộc là đang làm việc giúp vị nào?”

“Bẩm Cửu thiên tuế, chính là Lương đại nhân của phủ Thái phó ạ.”

“Ồ? Chuyện gì thế?”

“Dạ bẩm... là vị hôn thê của Lương đại nhân đúng lúc ngài ấy chuẩn bị rước về lại mất tích.”

Hai chữ “hôn thê” nghe thật chói tai, hấn như để trả thù mà ra sức cắn mạnh vào cái cổ kia.

“Nương tử của mình mà cũng để mất được à? Hừ, Lương đại nhân cũng thật là giỏi. Hay là người ta vốn không muốn gả cho y, nên bỏ trốn biệt dạng?”

“Chuyện đó... Hạ quan cũng không biết nữa, Lương đại nhân cầm thánh chỉ của Hoàng thượng đến, hạ quan chỉ biết phụng chỉ làm việc thôi.”

“Phụng chỉ à? Xem ra, hiện giờ chỉ có Hoàng thượng mới có thể làm phiền đại nhân ngài thôi. Không biết lời của Cửu thiên tuế ta còn có giá trị không nhỉ?”

“Còn chứ còn chứ, đương nhiên là còn rồi, Thánh thượng chẳng qua cũng chỉ đùa với quan hàm của ngài một chút thôi mà, việc có phé truất hay không còn phải đợi lệnh của Thái hoàng Thái hậu, cả lục bộ đều ngóng trông ngày ngài phục chức đấy ạ! Ngài có việc gì quan trọng cần căn dặn thì cứ sai bảo chúng tôi.”

“Cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì.” Tề Thiên Sanh liếc nhìn nữ nhân trong lòng mình, thuận miệng nói, “Nữ nhân này hầu hạ tiểu gia rất tốt, khiến ta giờ chẳng muốn rời nàng, ngược lại còn muốn đưa nàng về nhà nữa”.

Nữ nhân trong lòng đột nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nhìn hắn chăm chăm, bắt đầu đưa tay đẩy hắn tỏ ý chống cự, nhưng mấy động tác giãy giụa này lọt vào mắt người khác thì đều biến thành dáng vẻ làm nũng lầy lòng. Hắn chỉ cần dùng một tay khóa chặt nàng cũng đủ khiến nàng không thể làm gì hơn.

“Chuẩn bị sẵn cho ta một cỗ xe, ta muốn đích thân đưa nàng đi du sơn ngoạn thủy, ném đủ đặc sản các vùng, cho nên... đừng để chuyện tìm hôn thê của Lương đại nhân làm phiền ta.”

“Dạ vâng, hạ quan lập tức ra ngoài giúp ngài chuẩn bị, ngài cứ thoải mái chơi đùa đi ạ.”

Tuần thành Ngự sử hốt hoảng rời khỏi phòng, còn không quên cẩn thận kéo chặt cửa lại, khiến Tề Thiên Sanh lạnh nhạt bĩu môi nhìn theo.

Hừ! gì mà thoải mái chơi đùa chứ?! Bộ nhìn mặt hắn giống hệt tên cầu quan thói tha thích ỷ thế hiếp người, chiếm đoạt nữ nhân lắm sao?

Giống, rất giống, thật sự rất giống.

Ít ra trong mắt nữ nhân vừa cùng hắn vui vẻ đêm qua thì hắn chính là kẻ như vậy.

Nếu không nàng sẽ không khăng khăng tranh trả tiền phòng với hắn.

Đứng trước quầy tính tiền, hắn túm chặt bàn tay đang định lấy ngân lượng của nàng, hung hăng chất vấn, “Nàng đang có ý gì đây hả?”.

Đời này của hắn sao có thể chịu đựng chuyện này chứ? Mây mưa cả đêm lại để nữ nhân trả tiền phòng? Hành động đó của nàng chẳng khác nào thẳng tay tát cho hắn một phát vào mặt. Nàng có ý gì đây? Có phải nàng đối với hắn chẳng có lấy một chút tình cảm nào, chỉ đơn giản là nhu cầu hoan ái giữa nam nữ, nên coi như hiểu lầm mà quên hết đi sao?

Mặt hắn lạnh đến mức cả chương quỹ cũng có thể nhận ra được, ông ta đành phải lên tiếng giảng hòa, giải thích với cô nương không hiểu chuyện kia.

“Tiểu phu nhân à, cô quả là không biết coi trọng phu quân mà, có phu quân cô ở đây, đời nào lại để nương tử phải móc ngân lượng ra. Nam tử đại trượng phu là phải trả tiền thay nương tử, cô hãy để phu quân cô trả tiền đi.”

“Ồ hay! Chương quỹ, giữa bọn tôi không phải kiểu quan hệ có thể trả tiền cho nhau như vậy!”

“Thế quan hệ giữa chúng ta là thế nào?”

Đường Tam Hảo ngây người, vấn đề hết sức thực tế của hắn khiến nàng nghe lời, mấp máy môi, “Thì là... quan hệ giữa xuân dục và giải dục”.

Được. Được lắm. Quan hệ rõ ràng như thế khiến hắn không thể nói vào đâu được. Nàng xem hắn là giải dục, giờ dục tính cũng hết rồi, hắn liền không có tác dụng nữa, có thể vứt sang một bên được rồi.

“Nàng xem ta là công cụ để tiết dục sao?”

“...” Đành phải chớp mắt để khẳng định vậy.

“Được lắm! Xem như nàng lợi hại! Ông chủ. Chuyện tiền nong cứ đi mà tìm nàng ta! Công cụ tiết dục đây không có tiền!”

Ai thèm chia sẻ tiền thuê phòng với nữ nhân khôn khéo này chứ. Ai thèm ra vẻ phong độ rằng trả tiền thay nữ nhân trước mặt người vô tâm vô phé này làm gì! Miếng đậu hũ quá đắt này không hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, không biết ngon ngọt dỗ dành, chỉ biết vung tiền mua trọn một đêm của hắn làm thuốc giải cho bản thân mà thôi. Được rồi! Giờ thì hắn đứng sang một bên để mặc nàng trả tiền phòng, dù gì thì đêm qua hắn cũng đã cố gắng lấy lòng nàng như vậy, phục vụ nhiệt tình tận tâm, chất lượng trên cả tuyệt vời, hắn không thẹn với lương tâm, cho nên chuyện tiền nong cứ để nàng lo đi!

Nam nhân đỏ mặt tức tối ngồi sang một bên, chương quỹ lên nhìn sắc

mặt hai người, bèn quyết định cứ đòi được tiền của mình trước đã, mới nhìn sang phía nữ nhân kia mà tươi cười, “VẬY... cô nương, tiền thuê phòng...”

“... Ồ... Tôi... Trên người tôi không có nhiều ngân lượng thế này... Ở đây có cho nợ không...?”

“... Cô nương, khách điếm của chúng tôi bắt buộc phải trả tiền ngay, không cho ghi nợ.”

Nàng rụt tè đứng trước quầy tiền, rồi lại quay đầu lén nhìn Tề Thiên Sanh đang giận sôi máu, nàng tuy thấy ngại ngùng nhưng vẫn đành mở miệng hỏi.

“Việc này... Huynh có thể cho tôi mượn tạm ít tiền không? Hôm khác tôi trả lại huynh.”

“... Cô mượn tiền của ta để mua ta đấy à?” Da mặt hắn co giật, há hốc miệng nhìn nữ nhân càng ngày càng không coi hắn ra gì kia, “Cả thân thể này của ta cô cũng chiếm luôn rồi, giờ cô còn muốn ta cho cô vay tiền, làm người sao có thể để mất sạch như vậy được, cô cho rằng ta là thằng đàn sao?”.

“Thì cứ để ra khỏi đây đã, rồi tôi sẽ sớm trả cho huynh thôi mà. Rốt cuộc huynh trở nên nhỏ mọn như vậy từ khi nào thế?” Trước kia lúc nào hắn cũng hào phóng, phong độ ngời ngời, giờ lại đi so đo mấy lượng bạc với nàng. Chẳng lẽ nam nhân sau khi qua đêm rồi thì tính tình lại thay đổi dữ dội như vậy sao? Mây mưa xong thì giờ thói cầu quan đê hèn, chẳng những không ôn tồn săn sóc mà ngược lại bắt nạt con gái nhà lành, kì kèo mặc cả tiền phòng với nàng.

Ngữ khí đầy tiếc rẻ của nàng khiến hắn càng thêm khó chịu, “Trước giờ ta đều nhỏ mọn như thế đấy, giờ cô mới nhận ra à?”. Ngủ cũng đã ngủ rồi, cho dù nàng có ghét hắn hơn đi nữa, hắn cũng là nam nhân đầu tiên của nàng, sao nào?

Hắn gian trá liếc xéo nàng, đôi mắt xám tro không dấu nổi đục vọng, khoanh tay trước ngực nhưng dáng vẻ hết như muốn lột sạch y phục của người ta, “Cho cô mượn tiền không phải là không được, nhưng mà... hừm hừm, cô tính lấy gì để trả cho ta?”.

Giọng điệu của hắn lúc này chẳng khác nào gã viên ngoại dê già háo sắc chuyên đi áp bức tiểu nha đầu, rốt cuộc là học ở đâu ra vậy?

Đường Tam Hảo hệt hẫng nhìn nam nhân trước mặt, bị hắn nhìn chằm chằm khiến cả người nổi gai ốc lên, liền theo bản năng đưa hai tay chắn trước ngực mình, lui từng bước về phía sau. Chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng ai đó từ phía sau truyền đến đáp lời thay nàng.

“Chi bằng lấy thân trả nợ, người thấy thế nào?”

Được lời như cời tấm lòng, Tề Thiên Sanh vui vẻ vô cùng, thế nhưng vẫn còn chút hoài nghi quay đầu nhìn về phía nàng, sau đó đặt tay lên trán nàng, “Đường đậu hũ, nàng vừa bị va đầu vào cửa đấy à?”. Mới trước đó còn tranh nhau trả tiền thuê phòng với hắn, thế mà tích tắc sau lại muốn dùng thân gán nợ, thuốc kia vẫn chưa tan hết sao? Hay là kĩ xảo của hắn quá tuyệt, khiến nàng mê muội đắm nghiện mà hồi tâm chuyển ý không muốn rời xa hắn nữa?

“Thật không ngờ Tề Thế tử hô mưa gọi gió thao túng đất trời lại có sở thích làm công cụ tiết dục dâng lên tận miệng cho người khác nữa!”

Giọng điệu xía xói châm biếm quen thuộc khiến Tề Thiên Sanh cau mày, sắc mặt tối sầm.

Viên ngoại háo sắc mà nổi nóng thì không ổn, nàng vội vàng đưa tay lên vẫy vẫy, “Ồ? Ồ ơ, không... không phải tôi nói đâu”. Kẻ gian ác nào lại ở đằng sau lưng nàng bảo sẽ dùng thân nàng gán nợ, còn bảo hẳn thao túng đất trời thế này?

Đường Tam Hảo xoay người lại, bên chiếc bàn gỗ trong góc có một nữ nhân thân mặc hoa phục, đầu đội mũ có che sa mỏng nên không thể nhìn rõ dung nhan, chỉ thấy tay người đó đang cầm chén trà, ngón tay miết trên miệng chén.

“Chậc chậc, vừa về đã phải chứng kiến cảnh con cưỡng đoạt dân nữ giữa ban ngày thế này, Sanh nhi à, con nói xem, ta nên làm gì với con đây?”

Chương 37: Một miếng đậu hũ xẻ làm đôi

Type: Alpha

“Ta nên làm gì với con đây?”

Câu thoại này Đường Tam Hảo nghe mãi thành quen, bởi vì nó xuất hiện thường xuyên trong mỗi cuốn dâm thư mà Bạch Long công tử cho nàng mượn.

Nhưng mà, câu thoại này có nhất thiết phải dùng ngay lúc này không? Nữ nhân cũng có thể nói câu này với nam nhân sao? Lời này thốt ra từ miệng nam nhân thì phù hợp hơn, sao giờ lại tuôn ra từ miệng một nữ nhân, mà đối tượng được người kia nhắc đến chính là kẻ cả đêm qua mây mưa với nàng nữa chứ?

Rút lại biểu cảm phóng túng bất cần, Tề Thiên Sanh bối rối mím chặt môi, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đôi mắt trầm xuống nhìn về phía nữ nhân đang ngồi nhâm nhi thưởng trà đằng kia.

Đôi mắt xám tro tựa như chất chứa muôn vàn lời không nói ra được, ánh nhìn trầm mồi lo lắng kia lọt vào mắt Đường Tam Hảo lại thành ra ý khác.

Nàng giật giật ống tay áo của hắn, hắn vẫn không phản ứng, ánh mắt hắn vẫn hướng thẳng về phía nữ nhân vẫn gọi hắn là “Sanh nhi” hết sức âu yếm kia.

Nàng huých khuỷu tay vào hắn, muốn lôi kéo lại sự chú ý của hắn nhưng không ngờ hắn lại gạt tay nàng ra, rồi giữ chặt cổ tay nàng, kéo nàng ra phía sau mình, dùng thân hình cao to chắn trước mặt nàng, hết như ngại nàng cản trở hắn và nữ nhân kia vậy.

“Ta phải đi đây.” Nàng làm bầm.

Nào ngờ đôi lại chỉ là tiếng “ừm” hờ hững đầy bất an của hắn.

“Vậy người buông tay đi chứ!” Nàng vung tay ra, mong sớm thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn.

“Buông gì mà buông!” Hắn đang đề phòng từng động tác của nữ nhân kia, thế mà nha đầu ngốc phía sau lại nhằm ngay lúc này mà gây hắn với hắn.

“Ta phải đi đây, người còn lôi lôi kéo kéo tay ta làm gì hả?”

“Đi? Ai cho phép nàng đi? Nàng muốn đi đâu hả?” Hắn vội giữ chặt tay nàng.

“Không cần người lo! Người cứ tiếp tục ở lại đăm đuôi nhìn nữ nhân khác đi! Tương lai người chắc chắn sẽ biến thành lão viên ngoại hạo sắc nhất thế gian này, trở thành lão dê già tám mươi tuổi còn muốn lấy cô nương mười sáu tuổi về làm tiểu thiếp!”

Mặc dù hẳn thừa biết bản thân có thể sống lâu sống khỏe đến tận tám mươi, nhưng mà... “Nàng đang giận dữ gì đây? Ta đăm đúi nhìn nữ nhân khác khi nào?”

“Rõ ràng quá rồi mà, chẳng phải ngươi đang nhìn chăm chăm nữ nhân đó sao? Nhìn mê mẩn đến mức trông mắt muốn rơi cả xuống đất rồi kia kìa!” Nàng đưa ngón tay chỉ về phía cái bàn trong góc, nữ nhân kia đặt chén trà xuống bàn một cách tao nhã, ngón tay thon dài trắng hồng miết quanh miệng chén, lớp vải sa mỏng dính trên mũ che kín toàn thân người đó khiến Đường Tam Hảo không biết chắc người đó đang nhìn về hướng nào, nhưng nhất định là đang phóng ánh mắt về phía hai người bọn họ.

“Ta nhìn người ta thì có sao, nàng giãy nảy như vậy làm gì?”

“Ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn nhìn thì tự đi mà nhìn, việc gì phải kéo ta nhìn cùng ngươi chứ!”

“Sanh nhi, người con đang ôm trong lòng không hề thích con, chẳng lẽ con không cảm nhận được sao?” Nữ nhân kia thản nhiên chen lời, “Không thích thì là không thích, chuyện tình cảm nam nữ không phải con cứ gượng ép chiếm lấy thì sẽ có được. Đúng không nào, Đường... cô nương?”

Lời khó nghe kia khiến Tề Thiên Sanh phải nheo mắt lại, còn Đường Tam Hảo thì tròn xoe mắt nhìn.

“Ồ ơ ơ? Sao... sao lại biết tên tôi?”

“À, ta không chỉ biết cô, mà cả tử phụ, muội phụ của cô ta đều biết. Sẵn

tiện cho ta hỏi một câu, Lương công tử có khỏe không vậy?”

Nhắc đến Lương Hạnh Thu, sắc mặt Đường Tam Hảo chợt tái xanh lại, chuyện nàng bỏ xuân dục bị lộ, nhất định đã khiến Lương muội phu thẹn quá hóa giận rồi, nếu không cũng đã chẳng truy nã nàng khắp thành như vậy. Nữ nhân này biết Lương muội phu, có phải là người do y phái đến để bắt nàng không? Không đúng, người nọ cứ liếc mắt đưa tình với con khi chết tiệt này, sao có thể là người Lương muội phu phái đến được!

“Sao người kia lại quen biết muội phu ta vậy?” Nàng giật giật ống tay áo Tề Thiên Sanh, “Không phải đây là tình nhân của ngươi sao?”

“...”

“Không... Không phải?” Sao lại tỏ vẻ như vừa nuốt phải ruồi nặng thế kia.

“Người đó là tình nhân của ta, vậy còn nàng là gì của ta?”

“Vậy... người đó là...?”

Hắn tức giận gằn giọng, “Có ai lại đi tìm bà ngoại mình làm tình nhân không hả?”

“Bà ngoại... Bà ngoại?!” Người đó chính là thân mẫu của mẫu thân hắn sao? Ồ? Hình như nàng vừa phun ra mấy lời chửi rửa khó nghe...

Đợi đã đợi đã...

Cầu quan rác rưởi chiếm đoạt trong sạch của hoàng hoa khuê nữ chính là Thế tử gia, mẫu thân hẳn chính là trưởng Công chúa, vậy mẫu thân của mẫu thân hẳn chính là... Thái hoàng Thái hậu – người còn tôn quý hơn cả tiểu Hoàng đế kia ư?

Bàn tay ngà ngọc của bà ta vươn ra khỏi tay áo rườm rà, ngón út giờ cao, ngón trở cong cong, nhẹ nhàng ngoắc cháu ngoại mình, “Con định đứng ngây ra đó đến khi nào nữa? Có nữ nhân bên cạnh liền quên mất việc phải hầu hạ ta sao? Sanh nhi, còn không lại đây dìu ai gia”.

Thái độ coi thường này hệt như đang trêu đùa con chó ngoan nhà mình vậy.

Cách chào hỏi kì quái kia khiến Đường Tam Hảo không khỏi nhíu mày, nàng thừa biết lớn bé có tôn ti, gia đình có trật tự, nhưng kiểu sai khiến như vậy chó thể này vốn không hề có chút yêu thương nào cả. Nàng cũng thừa biết nam nhân cạnh mình lúc nào cũng trọng sĩ diện, thế nên không khỏi xấu hổ lén nhìn về phía Tề Thiên Sanh, nhưng hẳn vẫn thẳng lưng đứng im không lên tiếng, đôi môi mím chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn người kia trừng trừng, khiến bà ta bật cười.

“Bởi vậy mới nói, ai gia không thể để nữ nhân ở cạnh con được, khiến phạm chân chó như con quên mất chữ “trung” phải viết như thế nào thì ai gia biết phải làm sao?”

Lời gai góc kia khiến Tề Thiên Sanh phải cảnh giác. Tiếng bước chân

rầm rập ngoài đường lớn đột nhiên đồng loạt dừng lại trước cửa khách điếm, bụi mù bị giẫm tung lên còn chưa kịp lặn xuống thì đã thấy hai hàng thị vệ trong cung xếp ngay ngắn trước mắt.

Từ giữa hai hàng binh lính, tiểu Hoàng đế bướng bỉnh khó chiều cũng giấu đi vẻ bông đùa thường ngày của mình, khoác hoàng bào rực rỡ bước ra, khom lưng nhẹ giọng.

“Tôn nhi bất hiếu, ngênh giá chậm trễ, mong Hoàng Tổ mẫu thứ tội.”

Nữ nhân kia không tháo mũ sa xuống, vẫn ngồi yên tại chỗ, không hề đáp lại.

Thấy tay bà ta vẫn còn giơ lên giữa không trung, tiểu Hoàng đế liền vội vàng bước đến, đưa tay muốn đỡ, nào ngờ cánh tay kia chợt vung lên, đẩy thân thể bé nhỏ của y sang một bên.

“Tránh ra đi.”

“Hoàng Tổ mẫu?”

“Sanh nhi à, còn không mau lại đây dìu ai gia hồi cung.”

Tiểu Hoàng đế kinh ngạc nhìn cánh tay vừa đẩy mình ra, ánh mắt hần học nhìn Tề Thiên Sanh đang đứng bên cạnh. Hoàng Tổ mẫu lại đẩy mình ra mà chọn Tề Thiên Sanh, rõ ràng là muốn khiến y khó xử trước mặt mọi

người đây mà.

Nhất định là chân chó kia đã đi mất báo rồi, khiến Hoàng Tổ mẫu biết được việc hấn bị bãi quan nên mới vội vàng quay về làm chỗ dựa cho hấn!

Hừ! Muốn khiến y khó xử ư, vậy thì y đành phải đi trước một bước vậy!

“Hoàng Tổ mẫu, người về thật đúng lúc, tôn nhi đang có chuyện không biết nên xử lí thế nào, giờ người đã về, tôn nhi mong Hoàng Tổ mẫu có thể thay tôn nhi làm chủ việc này.” Tiểu Hoàng đế nhưng mày nhìn về phía Đường Tam Hảo đang bị giấu phía sau Tề Thiên Sanh, cong môi gần giọng, “Sáng nay ân sư đã để mất vị hôn thê của mình, tìm kiếm khắp thành cũng không thấy, nhưng giờ người đó lại ở ngay phía sau Tề biểu ca. Nam nữ đây dựa, cả đêm không về nhà, Tề biểu ca lấy việc công trả thù riêng, có ý đồ chạm vào vị hôn thê của ân sư, xin hỏi Hoàng Tổ mẫu, việc này nên xử thế nào đây?”.

“Tên Trư Bát Giới kia, đầu người bị lừa đá hỏng rồi à? Con mắt nào của người nhìn thấy nữ nhân sau lưng ta đã gả cho ông thầy cầm thú của người hả?”

“Chính miệng nàng đã đồng ý làm thiếp cho ân sư ta, người cũng nghe rõ rồi mà.”

“Chính miệng nàng nói thì sao nào, thân thể nàng không hề nói với ta như vậy, lời không thật lòng thì ta xem như không hề nghe qua. Ranh con chưa chạm qua nữ nhân như người đừng có ở đây giả vờ giả vịt!”

“Hoàng Tô mẫu, người cũng nghe thấy rồi đấy, chính miệng Tề biểu ca đã thừa nhận, hẳn đã chạm vào vị hôn thê của Lương Thái phó. Thân là hoàng thân nhưng lại gian dâm cùng thê tử của triều thần, tội này phải xử thế nào, đúng là làm khó trăm quá.”

“Gian dâm?!” Tấm sa mỏng thoáng phát phơ, sau đó chợt truyền ra tiếng cười khẽ, “Sanh nhi à, từ khi nào con lại khát nữ nhân đến độ này? Có phải do ai gia quản con quá chặt không? Có điều, gian dâm cũng được, chạm rồi cũng được, ai gia đây chỉ muốn hỏi Đường cô nương một câu, người và Sanh nhi... là ai mê hoặc ai?”

Đường Tam Hảo bị gọi trúng tên chỉ biết đàn mặt ra.

“Nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời, là Sanh nhi nhà ta gian dâm với người? Hay là do người không biết xấu hổ, quyến rũ cháu ngoan của ta?”

Mấy lời khó nghe kia khiến Đường Tam Hảo xấu hổ cắn chặt môi, muốn giết muốn chém gì thì cứ tự nhiên đi. Nàng không thể nói rằng, mình vì cuộc sống phu thê hòa hảo của Đế sư nên mới đại tay bỏ xuân dục, càng không thể nói mình đại nghịch bất đạo lôi hoàng thân quốc thích ra làm thuốc giải xuân dục. Do nàng xui xẻo quá mà thôi, kiếp trước hẳn nàng là con quỷ xui xẻo chui rúc tạm bợ trong lò than, cả đời chưa từng được nhìn ánh mặt trời, nên giờ mới bị con khí chết tiệt đẹp trai người người này hút hồn, đem lòng đi yêu hẳn...

Bên tai bỗng dung truyền đến cảm giác ngứa ngáy ươn ướt, hóa ra là đôi môi của tên kia đang gặm nhấm vành tai nàng, rồi khẽ thì thào chuốc cho nàng đáp án của hẳn, “Nói cho lão thái bà kia biết, hai chúng ta đã...”

“Thông dâm?!”

Nàng quả là con vẹt học nói mà, giật mình nói toạc ra hết toàn bộ lời lẽ không màng vai vế đạo đức của hẳn. Hai người bọn họ cùng lắm chỉ là bị thuốc làm mất lí trí thôi mà? Bảo rằng thông dâm là sao?!

Nàng cuống cả lên, chỉ biết im lặng nhìn Thái hoàng Thái hậu, kiểu này đừng nói là chém hay giết, có khi nàng sẽ bị xử ngũ mã phanh thây ngay lập tức luôn.

“Tôn nhi có nghe rõ không? Nữ nhân này nói hai người bọn họ đã thông dâm, không phải là gian dâm, có điều... Hai người này cũng chẳng tốt lành gì! Người đâu, đưa ai gia hồi cung! Cho gọi Lương Thái phó vào cung, hôm nay ai gia sẽ thay y chủ trì công đạo, tận tay xử lí đôi... cặp nam nữ này.”

Thái hoàng Thái hậu bãi giá hồi cung, bản thân ngồi trên xe ngọc giá phương, còn nhẫn tâm buộc một cô nương yếu đuối phải đi bộ ở phía sau xe.

Không biết nàng ta đã gây nên tội lỗi chồng chất gì mà để hai tay bị trói chặt bởi một sợi dây thừng to, đầu dây kia thì bị Thái hoàng Thái hậu giữ chặt, kéo cô nương kia phải lao đảo bước chân lê người theo xe ngọc.

“Nha đầu kia, đem qua chơi đến mức nhũn cả chân rồi đúng không? Đẹp cái vẻ mặt khổ sở vờ đáng thương đó đi, đi nhanh một chút cho ai gia!”

“Không được ai gia cho phép mà dám quyến rũ Sanh nhi của ta, ăn xong còn quệt mỡ, chẳng phải vừa rồi người rất có khí phách đó ư? Không đúng à? Còn đòi tự mình trả tiền thuê phòng nữa chứ! Xí! Sanh nhi à, ai gia

đang làm chủ cho con, xử đẹp nha đầu này, để xem nó còn dám dùng lời ngu đần tôn thương con nữa không!”

“...Bà ...” Lão thái bà này chắc chắn là cố ý đây mà!

Tách hẳn với Đường đậu hũ ra, một người thì đưa lên xe ngọc giá phượng ngồi cùng bà ta, hết như Thiên tử mà yêu chiều sủng ái, còn người kia thì bị kéo lê phía sau chẳng khác gì tử tù.

Ranh giới Hán – Sở bị chia quá rõ rồi, hai người bọn họ bị tách ra để trị, hẳn hưởng hết mọi ưu đãi của hoàng thân quốc thích, còn nàng thì đương nhiên không thể sánh cùng.

Đúng là hiệu quả mà, Đường đậu hũ kia quật cường đến mức chỉ biết khó nhọc lết theo xe ngọc, cả đoạn đường chẳng buồn ngẩng đầu liếc nhìn hẳn lấy một lần.

“Kéo cái gì chứ?! Nha đầu thôi nhà ngươi chẳng là gì cả, Sanh nhi nhà ta cùng lắm chỉ chơi bời qua đường với ngươi thôi, ngươi thật lòng muốn sánh đôi cùng Sanh nhi nhà ta ư?”

“Còn dám to gan chân ngòi bất hòa giữa Sanh nhi và Lương Thái Phó nữa cơ đấy? Sanh nhi, con đừng giận, ai gia sẽ thay con dạy cho nó một bài học.”

Gay khó dễ cho nữ nhân của hẳn, còn kiếm cứ bảo rằng đang thay hẳn báo thù ư? Bà ta giúp hẳn gì chứ, rõ ràng đang muốn ngấm ngấm tạt gáo nước bẩn lên người hẳn đây mà, khiến Đường đậu hũ càng thêm ghét vị Cửu

thiên tuế chỉ biết tác oai tác quái này hơn, nguội lạnh trái tim với hấn.

Có cái nhìn được, có cái không thể nhìn!

Đường Tam Hảo cúi thấp đầu, nàng đá hòn đá bên chân mình đi, rồi lắc đầu thờ dài, tự biết bản thân sẽ trở thành vật hi sinh để Thái hoàng Thái hậu chu toàn đại cục.

Sự khác biệt về thân phận của hoàng thân và thường dân không phải là thứ mà nha đầu thối như nàng có thể hiểu được. Cho dù là thông dâm, đối với Cửu thiên tuế hấn mà nói cũng chẳng phải chuyện to tát gì, hấn có thể chễm chệ ngồi trên xe ngọc hồi cung, nhưng còn hạng tiểu nha đầu không thức thời như nàng thì chỉ có thể bị kéo lê theo sau thế này thôi.

“Sao nàng lại không bảo ta giúp?” Bất thành linh ai đó bỏ nhào đến trước mặt trách móc nàng.

Nàng mở to mắt, dùng ánh mắt thù địch, phân biệt giai cấp mà trừng hấn, chứng tỏ nàng đã bất mãn đến mức nào với xã hội này.

“Giương mắt cá ra nhìn ta làm gì, nàng không biết ta đang chờ nàng mở miệng làm nũng với ta sao?”

“...”

“Có phải nàng thừa biết bản thân nàng bị giày vò thì ta sẽ khó chịu, cho

nên mới dùng cách này đối phó với ta?”

“... Ta nào có... Oái! Chàng làm gì vậy?”

Hắn cúi người, ôm nữ nhân đang bị trói chặt hai tay kia vào lòng, vòng hai tay nắm lấy tay nàng, để nàng tựa vào người mình.

“Dạo phố với nàng.”

“...”

“Không cần cảm động đâu. Gian phu dâm phụ thôi mà.”

“Phụt...”

“Cho nên, nàng không được ngầm ghét bỏ ta.”

“Ta đâu có ghét bỏ chàng.”

“Nàng đừng chối, khi ta vừa đặt chân lên xe, rõ ràng nàng đã dùng vẻ mặt 'ngươi không phải là nam nhân, ngươi chỉ là con khỉ chết tiệt không có tính người' mà nhìn ta!”

“Thế bây giờ thì sao?”

“E hèm?” Hấn nhìn nàng, rồi bỗng dung cong môi cười, “Không hổ là nam nhân đầu tiên của ta, quả là biết chịu trách nhiệm”.

“Mặt ta sẽ không hiện lên mấy lời thoại nham nhở thế đâu!”

“Không có sao? Ta thấy nét mặt của nàng lúc này đúng là đang nghĩ thế mà.”

“Mà sao chàng cứ nhấn mạnh mấy chữ 'lần đầu tiên' thế, xấu hổ chết được!”

“Có gì mà phải xấu hổ, ta chính là nam nhân đầu tiên trong đời nàng, nàng nghĩ cho kĩ, cho chính xác vào, tự ngẫm lại xem sau khi thành phụ nữ rồi thì phải tuân thủ những điều gì, biết không?”

“Ai là phụ nữ chứ!” Đời nàng sao lại lâm vào cảnh không thể cứu vãn được nữa thế này?

“Không phải là tiểu cô nương hoàng hoa khuê nữ nữa, không gọi là phụ nữ thì gọi là gì?” Hấn nhướn mày, bày ra vẻ mặt “chuyện đó là đương nhiên” mà nói rằng, “Khụ, những việc hồ đồ hoang đường trước kia của nàng ta sẽ không so đo nữa”. Dù gì thân thể nàng cũng thuộc về hấn rồi, hấn cũng thỏa mãn sáng khoái rồi, chỉ cần nàng ngoan ngoãn đặt dấu chấm hết với tên ngốc họ Lương kia, từ nay về sau an phận thủ thường, ở bên cạnh làm nữ nhân yêu thương của hấn, thì hấn sẽ rộng lượng bỏ qua tất cả hành động vô sỉ trước kia của nàng. Nghĩ đến đó, hấn bèn đồng dục dục, “Nàng

đó, tốt nhất từ giờ phải ngoan ngoãn chung thủy với tiểu gia, nôi mẹ úp vung hồng, lấy gà theo gà, có biết không?”.

“...” Nôi mẹ úp vung hồng? Còn lấy gà theo gà nữa? Có ai lại tự ví mình thế chứ, sao hẳn có thể nói ra mấy lời khó nghe tổn hại uy phong như vậy nhỉ? Nhưng có điều...

“Bà ngoại chàng sẽ xử lí chúng ta thế nào đây?”

“Cùng lắm là phạt ta quét nhà vệ sinh nam vài hôm, không chết được đâu.”

“O?! Vậy chàng quét nhà vệ sinh nam, còn ta quét nhà vệ sinh nữ đúng không? Nhưng em thấy bà ta không có vẻ là người tử tế như vậy.”

“Chuyện của nàng có thể gác qua một bên.”

“Có thể được sao?” Nàng giật giật đôi tay đang bị trói chặt, như muốn nhắc nhở hẳn, bà ngoại hẳn không tốt đến vậy đâu.

“Ta nói có thể là có thể, trước mắt nàng có việc cần giải quyết gấp.”

“Gì thế?”

“Chờng nào nàng mới vạch rõ quan hệ với tên ngốc họ Lương kia?”

Cũng nên để hắn có thể quang minh chính đại leo lên giường nàng chứ?

“Chuyện đó sao có thể nói vạch là vạch được!” Quan hệ giữa nàng và Lương mọii phu, chỉ cần còn Đường Tứ Diêm, thì ắt sẽ làm thân thích cả đời!

“Nàng không muốn kết thúc với tên đó sao? Nàng vẫn muốn vắn vương tình ý với y mãi thế sao? Nàng đã ngủ với ta rồi, giờ lại muốn thế nào với tên đó nữa đây?”

“Trời ạ, chàng không hiểu được đâu, quan hệ giữa ta và y, cả đời này không thể cắt đứt được.”

“...” Cả đời ư? Mẹ kiếp, nàng còn muốn lằng nhằng với tên đó cả đời sao? Vậy đời này của hắn phải làm sao đây?!

“Em đang nghĩ nên giải thích thế nào với y. DÙ gì em cũng phải nói với y một tiếng xin lỗi.” Chuyện xuân được, đúng là nàng phải xin lỗi y, chẳng biết y có giữ được sự trong sạch của mình không. Âu là chẳng còn hi vọng gì rồi, Tứ Diêm không bỏ qua cho y dễ dàng vậy được, huống hồ được lực của thuốc mạnh đến thế, ngay cả tiểu cô nương như nàng cũng không giữ được mình nữa là.

“...” Ngủ với hắn một đêm mà lại thấy có lỗi với tên Lương góc kia?! Đã thế nàng còn tính giải thích với y nữa chứ? Có gì mà phải giải thích? Hay là muốn nói cho y biết, đêm qua, tay trái hay tay phải của hắn vuốt ve nàng nhiều hơn? Là bị cái lưỡi của hắn liếm khắp người trên chọc vui hơn, hay là rên rỉ khi nằm dưới thân hắn vui hơn? Nếu nàng muốn giải thích như vậy, hắn sẽ không ngăn đâu.

“Giá như y có thể tha lỗi cho em thì tốt quá. Haizz!”

“Không có thằng đàn ông nào lại có thể bỏ qua chuyện này, nàng đừng có mơ.” Mấy lời tha thứ mà nàng nói là ý gì đây? Muốn chạy về bên cạnh y, mừng rỡ vẫy đuôi như chó đón chủ, sau đó bắt đầu diễn cảnh gương vỡ lại lành sao?

Nàng chán nản gục đầu xuống, liên tục thở dài, rồi bỗng dưng nhận ra cả người mình bị nhấc bổng lên, “Ồ? Chàng muốn bế ta đi đâu?”.

“Cho chó ăn.”

Dạng nữ nhân vô lương tâm, không biết chùng mực, không biết giữ lễ tiết, không đem cho chó ăn vậy để lại làm gì? Giữ mãi trong lòng để nàng ta làm mình tức chết sao?

Trên đại điện, không khí nghiêm túc như chuẩn bị cho màn giảng co sắp sửa diễn ra.

Hai vị trọng thần đứng hai bên trái phải chờ đối chất, nhìn nhau đầy khó chịu.

Tề Thiên Sanh đứng bên phải, không chút đứng đắn mà dẩu môi huýt sáo, hai tay khoanh trước ngực, mũi chân đánh nhịp. Tỏ ra hết sức nhàn nhã tự tại, dùng thân hình cao to che chắn cho đồng phạm phía sau.

Ở bên trái, sắc mặt Lương Hanh Thư đen xì như than, siết chặt nắm tay giấu dưới ống tay áo, đứng nghiêm không động đậy.

Móng tay y cắm sâu vào lòng bàn tay, lá phổi cũng co rút đau thắt lại, y dường như cảm thấy đôi mắt mình như bật ra lửa, nhưng bị uy nghi của Thái hoàng Thái hậu phủ xuống khiến y không có chỗ để phát tác, đành phải cố gắng áp chế ngọn lửa kia xuống, vươn tay muốn kéo Đường Tam Hảo về phía mình.

Cùng y về nhà, khi đó bọn họ có thể từ từ tính toán nợ nần. Giờ y chỉ muốn tách tam tiêu thư ra khỏi tên súc sinh khốn kiếp kia càng nhanh càng tốt! Trên người nàng có mùi của tên súc sinh kia, khiến y không thể chịu được, cũng không thể chấp nhận được, y muốn đem nàng đi tẩy rửa ngay, tẩy thật sạch sẽ, tẩy sạch mùi ô uế trên người nàng!

“Tam tiêu thư! Lại đây, cùng ta về thôi.”

Y vươn tay tóm lấy cánh tay nàng, không hề dông dài kéo nàng ra khỏi người Tề Thiên Sanh. Y muốn giấu nàng đi, không bao giờ để nàng có cơ hội thoát khỏi mình nữa!

“Ai nói Đường đại hủ sẽ về nhà ngươi? Lương đại nhân, phiền ngươi buông tay nữ nhân của ta ra.”

Tề Thiên Sanh kéo ngược Đường Tam Hảo về bên mình, rồi khó chịu nheo mắt. Đâu chỉ có mỗi con mọt sách ngu ngốc kia cảm thấy ghét hấn, chính hấn cũng ghét cay ghét đắng mùi nho giáo cổ hủ trên người y.

“Tề đại nhân, người cần buông tay là người mới phải, tam tiểu thư là vị hôn thê của Lương Hanh Thư ta, chuyện này cả kinh thành đều biết. Nếu người có chút giáo dục thì nên biết bản thân phải cư xử thế nào với thê tử người ta chứ.”

“Giáo dục à? Hừ, đó là cái thứ gì thế? Ta đây không biết đấy, người cứ dứt khoát hỏi thẳng miếng đậu hũ kia xem, đêm qua tiểu gia đã đối đãi với nàng ta ra sao, có đủ ôn nhu, có đủ triền miên hay không.”

Tam tiểu thư của y đã bị kẻ khác chạm vào, tam tiểu thư mà y yêu thương nhất đã bị tên súc sinh kia tùy tiện làm hoen ố.

Sắc mặt y bỗng dựng trắng bệch, giận sôi máu.

Mê được vẫn còn trong cơ thể y chột rục rịch, y vốn không dám đưa mắt nhìn tam tiểu thư, thế nhưng lại bị lời ám muội của Tề Thiên Sanh khiêu khích, khiến y không thể kiềm lòng mà lén nhìn Đường Tam Hảo.

Nàng chợt dạ né tránh ánh mắt xoi mói của y, ngoảnh cổ sang hướng khác, dấu vết đỏ ửng trên cái cổ trắng nõn chột đập ngay vào mắt y khiến lòng y lạnh run lên. Y không kiềm chế được mà phát hỏa, trong đầu mường tượng đến đủ loại tư thế thân mật đêm qua của họ khiến cơ thể y bỗng dựng xuất hiện phản ứng hết sức tự nhiên, luồng lửa nóng cuộn cuộn phía dưới bụng như muốn thiêu rụi y. Chân y run rẩy không đứng vững, bản thân không thể phân rõ đây là ngọn lửa khát dục vì gặp được người trong lòng hay là lửa giận do người đó đã phản bội y.

Hít sâu một hơi, lá phổi co thắt lại khiến lồng ngực y đau không chịu nổi, tiếng ho khan cũng bất chợt trượt khỏi cuống họng khô rát của y, “Khụ...

Khụ khụ”.

“Luong công tử, huynh không sao chứ?” Vừa thấy Luong muội phu phải chịu đả kích nặng nề, dáng vẻ khổ sở hết như vừa bị sỉ nhục chà đạp khiến Đường Tam Hảo không giấu nổi thiện tâm, trong lòng dấy lên bản năng làm mẹ, đưa tay muốn đỡ lấy thân thể đang lung lay sắp ngã quy của y, “Khi chết tiệt, chàng mau giúp em dìu người ta coi”. Dù gì cũng là thông gia với nàng, hấn sẽ không hẹp hòi đâu nhỉ?

“Nàng cho rằng đầu ta bị lừa đá hỏng rồi sao? Dìu y a!? Đẹp đi!” Xin lỗi nhé, hấn ích kỷ vậy đó, đừng nói đến dìu tên Luong ngốc kia, nếu được hấn đây chỉ ước gì có thể thả ngàn con lừu giẫm nát đầu tên kia!

“Vậy em tự dìu.”

“Nàng! Khốn kiếp... Cứ để ngàn con lừu kia giẫm chết ta đi!” Hấn đã bị tẩy não triệt để rồi, sao lại đưa tay đỡ tình địch cơ chứ!

Cánh tay không hề tí có cam lòng nào của hấn vừa vươn ra đã bị Luong Hạnh Thư lạnh nhạt hất đi, y vốn đâu có để ý đến hấn. Thế nhưng “tiểu thánh mẫu” kia đâu biết được người ta thấy khó chịu thế nào trước hai kẻ phạm tội thông dâm như họ, thế mà còn cố tình đưa tay ra dìu người ta.

“Cút ngay, đừng chạm vào ta.”

Chỉ một đêm mà có thể thay đổi lớn đến thế sao, nàng gọi y là Luong công tử một cách xa lạ, thế nhưng lại không gọi tên khốn kia là Tề công tử mà bắt đầu không phân lớn nhỏ gọi hấn là khi chết tiệt.

Kiểu xung hô kia khiến Lương Hạnh Thư không chịu được quát lớn, đồng thời cũng khiến đôi tay đang vươn ra của Đường Tam Hảo bị dọa cho phải rút ngược trở về. Y thấy nàng muốn lui về sau, đành cắn chặt răng, mặc kệ tất cả kéo nàng đến cạnh mình, không muốn nói nhiều nữa định dẫn nàng rời khỏi.

Tác dụng của xuân dược khiến cơ thể trở nên mẫn cảm vô cùng, chỉ là kẻ cận nho nhỏ cũng như muốn lấy mạng y. Y muốn ghét bỏ cơ thể dơ bẩn của nàng, muốn ghê tởm cơ thể đã bị kẻ khác chạm qua của nàng, nhưng vừa tựa vào người nàng, y lại thậm chí muốn giữ chặt nàng lại. Chỉ cần không bao giờ thả nàng ra ngoài nữa, chỉ cần không có lần thứ hai, y sẽ chịu được.

“Họ Lương kia, ngươi cho rằng tiểu gia chết rồi sao? Ngươi muốn dẫn nữ nhân của ta đi đâu hả?”

“Về Lương phủ, tránh xa tên súc sinh ngươi một chút.”

“Con mẹ nó, ngươi mắng ai là súc sinh?”

“Tùy tiện làm hoen ố nữ nhân của người khác, không phải súc sinh thì là gì?”

“Được lắm, tiểu gia là súc sinh, vậy người ngươi đang ôm chính là con khỉ cái vừa cùng ta giao phối đêm qua đấy!”

“Người đâu, mang một đĩa hạt hướng dương lên cho ai gia, nào nào nào, mọi người cũng lấy một đĩa đi, chúng ta vừa cắn hạt hướng dương vừa xem kịch vui.” Một khay hạt hướng dương liền được thái giám dâng lên cho người đang ngồi trên ngai cao. Vừa nghe thấy lời nói lạnh như băng của Thái hoàng Thái hậu từ trên cao trút xuống, ba người đang giăng co nhau dưới điện rớt cuộc cũng bình tĩnh hơn.

“Sao thế? Sao các ngươi lại dừng lại thế này? Không tranh tiếp à? Cứ giăng co tiếp đi, xé đôi nha đầu kia ra, mỗi người một nửa xách về nhà, muốn đem thi thể nó ra vui đùa hay là xào nấu để ăn dần đều tùy các ngươi cả đấy.”

Lời nói chua chát khiến mấy người bọn họ chẳng ai dám đáp lời, bà ta hừ lạnh một tiếng, rồi nói tiếp, “Hai thần tử đương triều lại đi giăng co một nha đầu ngay trước mặt ai gia, các ngươi không ngại xấu hổ à? Lương Thái phó, ngươi làm Đệ sư của Hoàng đế mà lại vậy sao? Có phải muốn tương lai ngài cũng học theo ngươi, tức giận trên triều chỉ vì một... con khỉ cái?”

“Sao lại mắng tôi?” Phận hồng nhan tự dung lại bị hạ thấp thành khỉ cái khiến Đường Tam Hảo bực tức trong lòng.

“Nếu không có kẻ hồng nhan họa thủy như ngươi, thì chuyện này sao có thể xảy ra chứ? Người đâu, tạm thời giam nha đầu này lại cho ta, trước khi ai gia đưa ra phán xét, bất kì ai cũng không được thả nó ra!” Thái hoàng Thái hậu đưa mắt lờm hai kẻ đứng dưới triều, nói thêm vào, “Bất luận là Cửu thiên tuế thống lĩnh lục bộ, hay là tôn sư của Hoàng đế cũng vậy!”

Hai đại thần bị gọi đích danh kia chột cứng người lại...

Ngự tiền thị vệ nhận lệnh, người nào đó còn chưa được minh oan đã bị lệnh “giết gà dọa khỉ” của Thái hoàng Thái hậu giáng xuống đầu, bị thị vệ lôi ra khỏi điện. Dưới điện chỉ còn lại hai vị đại thần sắc mặt xanh mét, tức tối lườm nhau.

“Lúc này chẳng phải yên tĩnh hơn sao, quân thần chúng ta cùng nhau thông thả tâm sự, nghĩ xem có biện pháp nào giải quyết triệt để chuyện chẳng hay ho gì này không.” Thái hoàng Thái hậu vừa cắn hạt hướng dương, vừa nhàn nhã nói, “Theo ý ai gia thì cứ thế này đi, Lương Thái phó này, nếu nha đầu kia đã cùng Sanh nhi nồng nàn một đêm, nữ nhân không sạch sẽ như thế cũng chẳng có gì phải lưu luyến, chi bằng người xem như nước chảy bèo trôi mà tặng cho đồng liêu đi...”

“Không được!” Không đợi Thái hoàng Thái hậu nói hết lời, Lương Hạnh Thu đã quả quyết cự tuyệt.

Y nhìn vị Thái hoàng Thái hậu chễm chệ trên ngai đang cao đầu khinh thường bất mãn đáp, “Thái hoàng Thái hậu nếu đã muốn nhúng tay vào chuyện nhà hạ thần, vậy thì cũng nên dựa theo chứng cứ mà phán xét chứ? Sao có thể giúp người thân bao che khuyết điểm, che chở cho cháu ngoại chiếm đoạt nữ nhân, còn nói cía gì là nước chảy bèo trôi, chẳng lẽ người không sợ Thánh thượng rồi cũng học theo người, không phân biệt thị phi đúng sai sao?”

“Nói như thế, việc này người không chịu giúp ai gia sao?”

“Thứ cho hạ thần khó mà tuân lệnh!”

“Được rồi. Vậy Sanh nhi, con trả nha đầu kia lại cho Lương Thái phó đi.

Ai gia sẽ đồng ý trả con một ngàn lượng bạc.”

“Hừ! Không thềm.”

“Ta cho phép con lúc lâm triều có thể đeo khuyên tai, bất cứ lúc nào cũng có thể giữ nguyên tạo hình phong lưu ngời ngời của mình, thế nào?”

“... Đẹp đi!”

“Ta cho phép con ở trên triều có thể nói tục nửa tháng!”

“Bà xem tôi là gì hả?”

“Là đứa thích nói tục, là đứa vung tiền như rác, thích chung diện khoe khoang!”

“...” Hấn chỉ là món đồ chơi như thế thôi sao?!

“Mơ đi, không có cửa đâu! Kẻ nào dám tranh miếng đậu hũ này với tiểu gia, tiểu gia sẽ khiến kẻ đó lưu lại tiếng xấu ngàn đời!” Dù sao tiếng xấu của hấn cũng lan khắp bốn phương thiên hạ vô địch rồi!

“Nói với con bao lần rồi, không đọc nhiều sách thì đừng dùng thành ngữ lung tung.”

“Tôi tự nghĩ ra đây, thế thì sao nào?”

“Hai người các người vẫn không chịu nhượng bộ nhau, thật khiến ai gia khó xử, cứ vậy thử hỏi sao ai gia có thể giải quyết được đây? Hoàng nhi à, con thấy sao?”

Tiểu Hoàng đế vừa bị gọi trúng tên bèn lúng túng, đang muốn mở miệng đỡ lời cho ân sư, nhưng vừa đưa mắt lên thì đụng phải ánh mắt xoi mói của Thái hoàng Thái hậu, khiến y đành mím chặt môi, đầu nghĩ một đặng miệng nói một nẻo, “Nếu Hoàng Tổ mẫu đã trở lại triều, vậy mọi chuyện đều do người làm chủ, hoàng tôn... sẽ làm theo ý của người”.

“Vậy sao? Hóa ra lời ai gia nói vẫn còn giá trị cơ đấy, chẳng phải có người đã dâng tấu muốn hủy kim ấn của ai gia sao, còn truất cả quyền nhiếp chính nữa chứ? Là ai dâng tấu ấy nhỉ... à, hình như là Lương... Lương gì đó nhỉ?” Bà ta vừa nói vừa quét mắt liếc nhìn Lương Hạnh Thư đang bình tĩnh đứng dưới điện.

“Thái hoàng Thái hậu không cần ám chỉ, tấu chương đó do hạ quan dâng lên.”

“Ồ hóa ra người lại gan dạ hơn người, dám cả gan dâng tấu truất quyền của ai gia ư?”

Khóe môi Lương Hạnh Thư khẽ nhếch lên, đón nhận công kích, rồi nhẹ nhàng nói, “Thái hoàng Thái hậu quá tin cháu ngoại gian tà, để cho tiểu nhân nắm chức quan to, phong hầu tiến tước, nắm giữ triều chính, chiếm đoạt thế tử người khác, đã vậy còn để hấn to gan lớn mật xưng hiệu là Cửu thiên tuế,

chẳng lẽ như thế không đáng bị truất quyền ư?”

“Cho nên, người liền thay ai gia trừng trị tên tiểu nhân to gan lớn mật này, truất bỏ quan hàm của hắn để điều tra sao?”

“Hạ quan chỉ nói lời trung với Thánh thượng mà thôi.”

“Luong đại nhân là người ngay thẳng tận trung, quả là khiến ai gia cảm động. Tuy rằng ai gia không hề muốn yếu thế trước người, muốn tiếp tục yêu thương chân chó trung thành là Sanh nhi nhà ta, nhưng nếu người khăng khăng cố chấp, thế thì ai gia đành để kẻ đầy bụng kinh lý như người lải nhải bên tai vậy. “Nữ nhân ngồi trên ngồi cao cười lạnh, “Để tránh bia miệng người đời truyền rằng ai gia bao che thân thích, các người cứ tử thí với nhau một trận đi!”

“Tử thí?” Không thể lường được Thái hoàng Thái hậu lại dùng chiêu này, khiến hai kẻ như nước với lửa dưới điện chỉ biết đứng sững ra đó.

Thái hoàng Thái hậu giơ tay lên, cầm lấy hai bản tấu chương trên bàn, “Trước mắt trong tay ai gia có hai chuyện cần giải quyết gấp, thứ nhất là Hộ bộ thiếu ngân lượng, muốn ai gia chuyển gấp bạc trắng để sung vào quân lương biên giới, thứ hai là Lại bộ vừa tiến cử mấy vị tiến sĩ học vấn không tồi, nhưng lại tự cao vô lễ, ngạo mạn coi thường ai gia, không chịu vào triều làm quan, kết giao với đám thư sinh nho nhã cố chấp đó không phải là sở trường của ai gia, cho nên ai gia cần tìm người chia sẻ. Hai chuyện này, hai người mỗi người nhận một việc giải quyết sớm cho ai gia, người nào xong trước, thì nha đầu kia liền để người đó dắt về nhà... tùy ý xử lý”.

Bốn con mắt đầy thâm ý không hẹn mà cùng nhau hướng về phía nữ

nhân đang ngồi trên cao kia, lời nói cùng nụ cười gian tà của bà ta rốt cuộc là ý gì? Tùy ý xử lí là...

“Các người muốn lôi nó về làm tiểu thiếp hay nha hoàn, hay là... hay là muốn dùng roi da xát bột ớt quất nó thừa sống thiếu chết, cũng không thành vấn đề.”

“Có vậy thôi sao, tiểu gia cứ tưởng chuyện gì to tát lắm.”

Điều kiện kia đơn giản hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, Tề Thiên Sanh nở nụ cười kiêu ngạo, giơ năm ngón tay hướng về phía bà ngoại lang sói đang ngồi trên cao, sau đó đồng dạng tuyên bố, “Năm ngày, nội trong năm ngày tôi sẽ chuẩn bị đủ ngân lượng đưa đến biên cảnh, nữ nhân tôi sẽ đưa đi trước, hẹn gặp lại”.

Hắn xoay người muốn bước vào nhà giam khiêng Đường đậu hũ đi. Vừa vui vẻ một đêm, hắn còn chưa trút sạch tình cô độc được nong nặc trên người đã bị túm cổ lên điện thẩm vấn ba cái chuyện tư tình chó má này, bị giội một gáo nước lạnh lên đầu như thế, thử hỏi có thằng đàn ông nào chịu được? Giờ hắn sốt ruột đến mức muốn ngay đêm này bế nàng vào phòng, rồi dùng đủ loại tư thế luyện lại bài tập tối qua!

“Đợi đã!”

Lương Hạnh Thư chớp mắt, nén cơn buồn bực trong lòng xuống, hung hăng túm lấy tay áo của kẻ đang tính rảo bước đi kia, sau đó trầm giọng nói, “Ta chỉ cần ba ngày, nhất định sẽ khiến mấy vị tiên sĩ kia khoác triều phục lên người, nghe lệnh thần phục, vì nước tận trung! Tam tiểu thư sẽ cùng ta về phủ!”.

“Ngươi! Được lắm... Kia vậy tiểu gia ta chỉ cần hai ngày...”

“Hừ, thế thì ta cũng chỉ cần một ngày là xong...”

“Con mẹ nó, ngươi đừng ép ta phải đập nồi bán sắt để chuộc được nữ nhân chứ?”

Chương 38: Tình hình hỗn loạn trong nhà

Type: Thập Thất

Nửa đêm, trong tấm cung Thái hậu đèn đuốc sáng ngời. Trên chiếc ghế đặt ở sảnh ngoài có một người đang dựa lưng, tay nâng một chén trà không còn bốc khói, hiển nhiên người này ngồi đợi đã lâu.

Nghe thấy tiếng cung nữ đẩy cửa ra, ông ta đứng dậy nhìn người vừa bước tới, hành lễ.

“Thần thỉnh an Thái hoàng Thái hậu.”

“Con rể, người vẫn không muốn gọi ta một tiếng nhạc mẫu thế sao?”

“...”

“Con gái ta giờ cũng đã nằm yên dưới đất, thế mà người còn đem con trai nó ra trêu chọc? Chúng cứ trong tay Lương Hạnh Thư có phải do kẻ làm phụ thân là người đưa ra đúng không? Bã quan miễn chức hơn nữa cũng là ý của người, ai gia nói không sai chứ?”

Tề Nam Vương Tề Như Thích thản nhiên, không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, chỉ dăm dăm nhìn người trước mặt, nở nụ cười xa xôi.

“Nếu ai gia không trở về thì người còn muốn ức hiếp Sanh nhi thế nào nữa? Người muốn đè nát Sanh nhi ra sao?”

Ông ta im lặng hồi lâu, sau cùng chỉ thốt ra một chữ: “Đúng”.

“Vì sao?”

“Người biết mà, thần hận mẫu thân của nó.”

“Chỉ vì thế thôi sao?”

“Không chỉ vậy, thần còn muốn Long nhi trở lại Tề gia, nhận tở, quy tông.”

“...Người muốn cho nó kế thừa tước vị của người?”

“Thần biết người sẽ không đồng ý.”

“Nói thừa! Đương nhiên ta sẽ không đồng ý, thằng bé đó nếu đã tặng cho Bạch gia, vậy thì chính là huyết mạch nhà ấy! Đứa con trai do con gái của ta dứt ruột sinh ra mới là người được kế thừa tước vị.”

“Nghe người nói kìa, như thế người thương thằng con đại của thần lắm vậy. Nếu thương nó thật sao người còn mở miệng yêu cầu nó phó chính,

không sinh con cái. Chẳng qua người sợ nó có con rồi sẽ nảy dã tâm tranh thiên hạ, nên mới dùng ba chữ chữ “không con cái” để kìm hãm nó, đề phòng nó mà thôi. Từ đầu chí cuối, người đâu hề tin tưởng nó, đúng không?”

“...”

“Người Thái hậu thật sự yêu thương là ai, cả thần và người đều rõ. Triệu một Thái phó vào kinh, người muốn đè ép khí thế của ai? Các thế lực trong triều fnces ngự lẫn nhau, giữ thế quân bình, có lợi cho ai nhất? Khuyển nhi từ nhỏ được người ftin yêu dạy dỗ, đã có một thế lực thâm căn cố đế trong triều, nhưng hiện tại người cảm thấy nguy hiểm, mới tìm về một Lương Hạnh Thư được đám quan văn đồng tình ngưỡng mộ. Bọn chúng đấu càng hăng, vị trí của tiểu Hoàng đế lại càng vững chãi, không phải sao? Người chẳng qua chỉ đổi một phương pháp mới, dạy tiểu Hoàng đế cách nắm dây rồi gỡ trong tay, lợi dụng nó để xử kẻ khác chứ không được dựa vào một thư sinh vô dụng, “nuôi” tiểu Hoàng đế thành một con hổ...”

“Chát!”

Tiếng đập bàn giận dữ văng vẳng vọng trong tâm cung u tĩnh.

Thấy Thái hậu thực sự nổi cơn thịnh nộ, Tề Như Thích nhướng mày, im lặng không nói thêm nửa lời.

“Ai gia tự nhận bản thân đối xử với con trai ả thị thiếp của người không bạc, niệm tình mẫu thân nó là người Long gia còn cố ý đưa nó tới cho Bạch thừa tướng dưỡng dục. Nay cả Bạch phủ đều nằm trong tay nó, người chớ tiếp tục tham lam nữa.”

“Được, nếu chính miệng người đã nói không bạc đãi nó, thế thì chiều lòng nó thêm một lần nữa đi.”

“Chiều lòng nó cái gì?”

Một cỗ xe ngựa phóng như bay hướng phía cửa cung, phía trước xe là Tề Thiên Sinh giục ngựa điên cuồng. Lòng hấn nóng như lửa đốt, bất kể người nào nếu phải thức trắng một đêm, hai mắt thâm quầng thì tâm trạng cũng chẳng tốt được. Sau lưng hấn là Thị Kiếm cùng Phụng Tiên vừa ngáp dài liên tục vừa khuyên giải chủ tử.

“Thế tử gia, ngài lại định bày trò gì vậy? Không phải chúng ta nên nhân lúc trời còn chưa sáng rõ, tìm mấy tên thư sinh không thức thời kia tấn cho một trận nên thân, sau đó giao cho Thái hoàng Thái hậu xử trí hay sao? Làm vậy là có thể đưa dì Đường tam về rồi, ngài hà tất gì phải lãng phí thời gian vào cung chuyển nữa?”

“Không được, không thể để nàng ở một mình được, rất nguy hiểm!”

“Cửu thiên tuế, không phải ngài đang sợ...” Thái hoàng Thái hậu sẽ giận dữ nhân cơ hội giết luôn dì Đường tam đấy chứ?

“Chẳng lẽ hai đứa không phát hiện ra khối đậu hũ kia đã thay đổi rồi sao?” Sau khi được hấn chạm vào, được hấn gột rửa, được hấn đéo mài.

“Thay đổi? Đâu có đâu.” Bộ dạng vẫn y chang ngày xưa, ngơ ngác ngác lại dễ lừa.

“Mắt hai đứa đều lệch hết rồi à, rõ ràng nàng ta đã... rõ ràng đã trở nên rất... lòi... rất... lòi...”

Phụng Tiên chớp mắt, tự ra vẻ thông minh tiếp lời chủ tử: “Lòi thôi lệch thếch ấy ạ?”

“...” Thế tử gia đưa mắt liếc xéo, lạnh lùng khinh bỉ tên tiểu đồng.

Vừa thấy Phụng Tiên tiếp sai lời, Thị Kiếm cũng mở miệng đua theo: “Cao to thô lỗ chằng?”

“Hai tên nhãi ranh này, có phải đang ngứa đòn không hả? Là lòi cuốn! Lòi cuốn đó! Là nét quyền rũ chứa chan đầy hiểu chưa?!!”

Đôi con người ngờ nghệch kia tự lộ ra vẻ đẹp kinh người, cơ thể cũng phảng phất thứ hương vị kì quái cực hợp ý hấn. Rõ ràng nàng đã lấy dương bổ âm, cắn nuốt hấn xong lại dám ngông cuồng để lộ ra bộ dạng vừa gợi cảm vừa hạ lưu như thế!

Đức hạnh nàng như thế, sao hấn có thể yên tâm để nàng ở một nowimaf bản thân không thể nhìn được như vậy, đến cả định lực của thái giám hấn cũng phải nghi ngờ nữa là!

Hấn xông thẳng tới trước mặt Thái hoàng Thái hậu, vừa mở miệng đã nói ngay một câu: “Bà đừng có diễn trò tỳ thí ấy với tôi nữa, mau trả nữ

nhân lại cho tôi, lúc ấy mọi người còn dễ nói chuyện, bằng không cá chết lười rách.”

Thái hoàng Thái hậu nheo mắt phượng, gần như sắp quên mất lần bị người khác uy hiếp trước đó là khi nào. Con khỉ nhãi này từ khi nào lại dám ngông cuồng như thế.

Khẽ thở dài một tiếng, bà ta trấn định cười: “Hiện tại câu thành ngữ này dùng thật không sai. Thấy Sanh nhi con thiếu thốn nữ nhân như thế, ai gia đau lòng khôn tả, Tuy lúc đầu ta và con có ước định không lưu lại cốt nhục, nhưng cũng đâu cấm con không được hưởng thụ nữ nhân. Nếu đã như vậy, lần này ta cho con tùy ý chọn, tất cả thiên kim của quan lạo tam phẩm đổ lên, con thích người nào cũng được, ai gia thay con hạ chỉ ban hôn.”

Nói xong, bà liền ném ra một tập danh sách dày xuống đất.

Hắc cú đầu, nhìn danh sách dày rơi trước chân mình, máu như đông lại cười vô hồn, “Hạ chỉ ban hôn?”

“Đúng. Chỉ cần là cô nương trong danh sách này, con thích mấy người ai gia cũng cho con.”

Hắn khom lưng nhặt tập danh sách ấy lên, vừa lật đọc vừa lạnh lùng hỏi, “Nữ nhân trong danh sách này, hẳn đều là hoàng hoa khuê nữ?”

“Nữ nhi của nhà quyền quý chưa gả chưa cưới, đương nhiên phải giữ thân trong sạch rồi.”

“Thế thì gay rồi, khẩu vị của con hơi nặng, chỉ thích mỗi hoa tàn liễu bại thôi.”

“...”

Hắn ngán ngẩm ném tập danh sách trong tay qua một bên, chẳng màng quy củ ngồi bệt xuống đất, khoanh chân, hai tay chống cằm, ngửa cổ nhìn Thái hoàng Thái hậu ngồi tít trên cao, tiếp tục biếng nhác miêu tả nữ nhân hấn hằng huyền tưởng, “Không chỉ là hoa tàn liễu bại, nữ nhân ấy cắn vào phải ngọt, ăn vào phải thơm, như miếng đậu hủ thêm đường vậy. Tốt nhất phải búi hai cái búi tóc nhìn xấu muốn chết, áo lụa màu hồng phối váy dài hồng phấn, mắt to mà ngơ ngác, mặt đờ đẫn ngây ngô, bất kể người nói gì nàng cũng sẽ gật đầu nói được.”

Thái hoàng Thái hậu lạnh lùng cười, tiếp lời: “Nếu cô nương này vừa khéo họ Đường, lại là dì út của con nữa, thì có phải càng tốt hay không?”

“Đét”, hắn vỗ đùi nghe vang dội, “Nghe có vẻ hay đấy, vậy cứ quyết thế đi”.

“Quyết cái đầu con! Con túng quẫn quá rồi à? Con chạy tới trước mặt ai gia kẻ lẽ đông dài, có thời gian tới chỗ ai gia sao không mau chóng đi dẹp yên đám thư sinh cổ hủ kia đi, con không sợ Lương Thái phó nhanh chân tới trước hay sao?”

“Bà nhốt nữ nhân cùng tôi hoan hảo một đêm vào trong ngục, ai còn lòng dạ đâu đi làm việc cho bà!”

“Lần này không thể chiều con được, Sanh nhi, con có biết nha đầu kia hiện giờ đang ở chỗ nào không?”

“...”

“Bạch phủ.” Ánh nhìn sắc bén chiếu vào hấn thăm dò, bà mở miệng bổ sung, “Đây là ý của phụ thân con đấy. Thông minh như Sanh nhi, hấn không cần ai gia phải nói trắng ra đâu nhỉ? Ngoan ngoãn nghe lời ai gia, tránh nàng ta xa một chút. Miếng đậu hũ đường kia ngọt thì có ngọt, thê nhưng phụ thân con trăm phương nghìn kế đặt gần con thì không thể không có độc được. Hiện tại con có thể lành sẹo quên đau, nhưng nếu lại bị phụ thân con nắm được điểm yếu thì con tàn đời. Còn nhớ rõ chuyện ả tiểu thiếp kia không?”

“...”

“Sanh nhi, phụ thân con đã giăng sẵn lưới, chỉ chờ con lao vào thôi. Nếu con nghiêm túc với nàng ta thì đồng nghĩa với việc nhận thua trước phụ thân con. Hơn nữa, nếu nàng ta biết được chuyện xấu năm xưa thì sẽ nhìn con bằng ánh mắt như thế nào hả Sanh nhi?”

“Đường thị Tam Hào, hành vi không đoan chính, khiến đại thần đương triều nảy sinh xích mích, Thái hoàng Thái hậu có chỉ, phạt Đường thị từ nay về sau làm nô tỳ trong phủ Hữu đô Ngự sử, nghe bề trên sai khiến.”

Tiếng truyền khẩu dụ ê a của thái giám Tổng quản khiến Đường tam hào mù mẫm cả người.

“Hữu đô Ngự sử... Hữu đô Ngự sử là ai thế?”

Nàng bầu tay vào cột buồng giam, tay kia vươn ra túm chặt vạt áo của thái giám Tổng quản, nghiêng đầu hỏi. Nàng có quen Hữu đô Ngự sử gì đó đâu, sao đang yên đang lành lại phạt nàng tới nhà người ta làm nô tì?

Thái giám Tổng quản chẳng đoái hoài, chỉ dùng phương pháp nhanh nhất khiến nàng biết Hữu đô Ngự sử là thần thánh phương nào.

“Bạch... Bạch Long công tử?”

Đường Tam Hào giật mình nhìn Bạch Long Mã mặc áo trắng thanh thoát, tà áo tung bay trong gió, cả người hiên ngang đứng trước cổng phủ Bạch gia, nở nụ cười khế với nàng.

Hắn nhét một đĩnh bạc vào tay vị công côn đưa nàng đến, nhẹ giọng dặn dò: “Phiền công công thay ta chuyển lời cảm ơn tới Thái hoàng Thái hậu.”

“Bạch đại nhân quá lời rồi, phạm nhân này giao cho ngài trông coi quản giáo, đã khiến Thái hậu bớt nhọc lòng. Lần này ngài đã giúp Thái hậu, tiểu nhân sao có thể nhận tiền của ngài được.”

“Công công đúng là người tận tâm, nếu ngài đã nói vậy, chút bạc này Bạch mỗ xin giữ lại vậy, về sau mua mấy cây trầm ngọc tặng các vị nương tử trong nhà, bảo rằng đây là do công công có lòng đưa tặng. Ngài thấy thế nào?”

“Hả?” Vị bạch đại nhân này không trông thấy cai miệng y đang há thật tochờ người ném tiền thưởng vào hay sao? Cái gì mà mua trâm cho nữ nhân, y là thái giám, không có hứng thú với nữ nhân!”

“VẬY Bạch mỗ thay mặt mấy vị phu nhân cảm tạ công công, ccoong công đi cẩn thận.” Hấn ghét nhất bọn chơi trò khẩu thị tâm phi với hấn, dù là thái giám cũng không được.

Sau khi đuổi được vị công công hận hực không vui kia đi, Bạch Long Mã mới quay đầu lại nhìn miếng đậu hũ xui xẻo nhà họ Đường, “Tam cô nương, xem ra gần đây nàng sống cũng không được vui vẻ cho lắm?”

Đâu chỉ sống không vui vẻ, nhìn nàng xem, mặt mà lấm bần, đầu tóc rối bù, áo quần sắc mặt đều quá tệ, chặc chặc chặc... Xem đi xem đi xem đi, hai đại nam nhân chẳng ra đâu vào đâu tranh tới tranh lui, hành hạ tiểu cô nương nhà người ta thành bộ dạng thế này.

Thấy nàng thần thờ nhìn mặt đất, bộ dáng đáng thương như bèo trôi chỉ đành thả mình theo nước chảy, hấn đành mở miệng gọi nàng, “Tam cô nương?”

“Khụ... Hả?”

“Được Bạch mỗ cứu, nàng thất vọng thế sao?”

Thì ra cảm giác ruột gan rồi bời chua xót không thôi này gọi là thất vọng? Nàng tẩu hỏa nhập ma mất rồi, còn dám nói là không ôm hi vọng vào con khỉ kia. Giờ người cứu nàng không phải con khỉ thôi kia rồi, nàng còn

chưa xót nổi gì nữa?

“Ta nghĩ Cửu thiên tuế của chúng ta giờ còn đang bận ngập đầu, không có thời gian cứu nàng, bởi vậy mới tiện tay giúp hấn một phen. Nhưng xem ra... nàng đang trách ta nhiều chuyện thì phải?”

“Không, sao lại thế được. Chỉ là Bạch công tử, nhà huynh thiếu người hầu hay sao?”

“Thiếu người hầu ư?”

“Bởi vì Thái hoàng Thái hậu đã hạ chỉ bảo tôi đến làm nô tì cho huynh. Không phải huynh đang thiếu người hầu sao?”

“À, Đó là do Thái hoàng Thái hậu hiểu lầm thôi. Nhà ta không thiếu kẻ hầu người hạ.” Hấn thoáng ngừng một chút, sau đó đột nhiên áp sát, nhìn đôi con ngươi đang ngây ngô vì không rõ tình hình của nàng mà nói, “Ta chỉ thiếu nữ nhân thôi”.

“Hả hả hả?”

Câu nói của Bạch Long Mã khiến Đường Tam Hào kinh hãi, chân không vững mà lùi ra sau mấy bước. Hấn tay nhanh mắt lẹ đỡ sau lưng nàng, cười khế, “Tm cô nương đúng là không biết đùa”.

Cự li gần sát khiến hấn ngửi thấy hương vị sau khi hoan ái vẫn còn

vương vắn trên người nàng, Bạch Long Mã thoáng nhú mày, “Cái mùi khi bám đầy người cô nương đúng thật là...”

“Hả? Nồng... nồng lắm sao?” Nàng vội vàng hít hà ống tay áo mình, mùi hương ngang tàng huyênh hoang sau một đêm triền miên đã từ người con khi đó bao quanh thân nàng, muốn không dính cũng chẳng xong. Có điều, nàng không ghét mùi hương của con khi đó.

“Thôi chết mất.”

“...”

Bạch Long Mã phui phui áo, hách dịch bảo rằng, “Tam cô nương, nếu Thái hoàng Thái hậu đã phải nàng đến làm hạ nhân ở Bạch phủ, vậy thì sẽ khác hẳn với quan hệ bạn bè ngày trước của chúng ta. Nàng phải ngoan ngoãn tuân thủ quy củ nhà họ Bạch.”

“Quy củ trong nhà Bạch công tử là...”

“Nói ngắn gọn, chính là – lời chủ tử nói nhất định phải nghe, chuyện chủ tử giao nhất định phải làm, người chủ tử thích nhất định phải thích, người chủ tử ghét...”

“Tôi cũng phải ghét?”

“Đúng.”

“... Ừm. May mà Bạch công tử thích nam nhân. Hi hi.” Nếu muốn nàng thích nữ nhân thì... độ khó có hơi cao, thế này thật là tốt quá.

“Ai nói với tam cô nương rằng Bạch mỗ thích nam nhân?”

“Hả? Không phải công tử cũng thích con khi hoang đó hay sao?”

“Ta ghét con khi đó, thế nên, nàng cũng không được thích hẳn nữa.”

“...”

Cái điều lệ bá đạo đậm đặc mùi dấm chua này là sao, là sao, là sao hả? Chẳng lẽ lúc hai người đánh nhau tôi phải đứng một bên giúp huynh ném đá hẳn ư?

Đường Tam Hào không có cơ hội ném hòn đá ấy ra, bởi vì gã nam nhân cùng nàng hoang đường một đêm xứng đáng bị ném ấy đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt nàng, chẳng thấy bóng hình đâu nữa.

Không ai tới hỏi sau khi bị giam nàng bị nhốt ở đâu, không ai đoái hoài sau khi bị phạt nàng bị đẩy tới đâu, càng không ai để tâm nàng là tiểu thư sống nhờ nhà người hay là nha hoàn mặc người sai bảo.

Nàng thay Bạch công tử rót nước bung trà, trái chần quét đất. Nàng ra ra vào vào Bạch phủ, từ phần chân hăng hái, ôm đầy kì vọng thuở ban đầu, dần

dần biến thành âu lo cùng ai oán.

Đây nhất định chỉ là một hình phạt cho có lệ mà thôi, nàng sẽ không ở đây làm hạ nhân cả đời, sẽ không bị quên lãng cả đời. Nhất định chỉ lát sau sẽ có người dùng giọng điệu hung hăng nói với nàng rằng, gian phu đã tới đón cô về nhà rồi, tránh cái tên làm bộ làm tịch, cố ý viết chữ lả lướt ấy ra xa một chút.

Nhất định là như thế.

Không chừng là có chuyện gì đang trói chân hãm lại, cũng có thể Thái hoàng Thái hậu đang phạt hãm làm gì. Nàng có thể chờ hãm thêm vài ngày nữa, suy cho cùng hãm cũng đã nói rồi, nôi mẹ úp vung sứt, gả cho gà thì theo gà, ngủ cùng khỉ thì theo khỉ mà.

“Này người mới tới, cô không phải là nha hoàn hầu hạ cạnh chủ nhân sao? Mua rồi có thấy không? Chủ nhân ra ngoài không thích ngồi kiệu, còn không mau cầm ô sang cho ngài ấy.”

Nàng buông miếng giẻ lau bàn trên tay xuống, quay đầu liếc thấy ngoài song cửa đã đổ mưa tạt bao giờ, “Được được được, tôi tới ngay.”

Nàng tiện tay vợ lấy chiếc ô giấy dầu, men theo hành lang uốn lượn đang tí tách rơi từng giọt nước, chạy ra cổng lớn, chỉ thấy Bạch công tử đang đứng dưới mái hiên cổng phủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa rơi dai dẳng.

“Bạch công tử, ô của ngài này.”

Bạch Long Mã liếc mắt nhìn chiếc ô giấy dầu, khựng lại một lúc lâu mới gơ tay nhận lấy, “Tam cô nương, xem như Bạch mỗ phiền nàng một việc. Mấy việc săn sóc như đưa ô phân cơm, nàng đừng tùy tiện làm với nam nhân có được không?”

“Hả? Tôi làm sai gì sao?”

“Nàng không sai gì cả, chỉ là ta cùng với đám bằng hữu đều rất dễ nghĩ nhiều về ý tốt mà nữ nhân dành cho chúng ta.” Gã nói xong thì nghiêng người, lộ ra chiếc xe ngựa đứng bên đường, đối diện với công phủ.

Chiếc xe ngựa kia không biết đã đứng ở đó bao lâu, thân xe đã ướt đẫm, những giọt nước mưa không ngừng lã xuống theo mặt vải, một đôi giày đen sừng sững như núi đứng bên vũng nước. Nàng nhìn đôi giày quen thuộc kia, siết chặt chiếc ô trong tay. Trước cổng Bạch phủ, quan võ xuống ngựa, quan văn xuống kiệu, kẻ đám vô lễ ngang ngược xông vào thế này ngoài hẳn ra chẳng còn ai.

Thanh âm rõ rệt trong lòng ngực khiến bản thân nàng cũng cảm thấy bồi rối ngượng ngùng. Chẳng hiểu vì sao mặt nàng nóng bừng lên, đến đâu fluwowix cũng thấy tê rần. Như thể sau khi bị xâm phạm, thân thể sẽ có cái gọi là cảm giác quy phục, nhận rõ hương vị trên người hắn, không kiềm chế được mà hướng về phía hắn. Nàng quên bằng đi chiếc ô, cứ thế cầm ô chạy tới trước mặt Tề Thiên Sanh.

Dường nhu đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau lần đó, màu mắt xám tro của hắn dường như đậm hơn mấy phần so với trí nhớ nàng, mái tóc ẩm nước dài hơn mấy phân so với cảm giác của nàng. Quả nhiên chẳng thể nào nhớ rõ một người nếu chỉ dựa vào kí ức.

Ngón tay nàng bầu lấy vạt áo hắn, ní non hỏi, “Sao lâu thế rồi chàng mới đến đón ta?”

“ ... ”

“Bọn họ nói nam nhân chơi một lần rồi sẽ mất cảm giác mới mẻ, chàng sẽ không như thế, có đúng không?”

“ ... ”

“Sao chàng lại đứng đây dầm mưa như thế? Trông thương quá!” Nàng nhón chân lên, ngón tay lần từ chiếc cằm nhọn ve vuốt lên trên, bàn tay áp vào khuôn mặt trắng bệch lạnh lẽo của hắn.

“Đề ta vào trong lấy cho chàng cái ô. Chàng chờ ta nhé.” Nàng quay người, định bụng chạy vào trong phủ, lại bị kẻ sau lưng ngang ngược ghì vào lồng ngực lạnh buốt ướt sũng.

Hắn nhào người ôm chặt lấy thân hình chuẩn bị rời khỏi mình, dùng sức mạnh như muốn khảm nàng vào thân thể mình và giữ lại. Hắn thấp giọng thở dốc bên tai nàng, lặng im không nói.

Nàng bị hắn ôm đến không thở nổi, cánh mũi hít lấy vạt áo thấm đẫm nước mưa của hắn, ho khan không ngừng, song lại chẳng dám đẩy hắn ra, chỉ bới vì kẻ không sợ trời không sợ đất ấy đang vừa ôm lấy nàng vừa run rẩy

từng cơn.

“Em... liệu có...”

“Chàng nói gì, ta nghe không rõ.” Thanh âm thô ráp ấy khiến nàng giật mình, song lại không nghe rõ được những lời hấn mới thốt ra một nửa, nửa còn lại vẫn còn nhốt giữa hàng môi.

“Cửu thiên tuế đại nhân, nha hoàn phủ ta cũng để cho ngài chơi chán rồi, có phải đã đến lúc buông tay về phủ rồi không?” Thanh âm lạnh như băng của Bạch công tử truyền tới từ phía bậc thang.

Thân thể đang ôm lấy nàng rõ ràng cứng lại, nàng như nghe thấy tiếng hấn nghiến chặt răng. Hấn buông nàng khỏi vòng tay mình, từ đầu chí cuối hấn không nói lấy một lời, song ánh nhìn nặng nề khó hiểu của hấn khiến đầu mày nàng từ từ cau lại.

Chẳng lẽ bị lạnh đến phát sốt rồi? Thế thì đứng đây làm cái gì, ra về ta đây là thanh niên phóng khoáng trữ tình, học người ta dầm mưa làm thơ cho lãng mạn à?

“Chàng đứng đây đi, ta đi lấy ô với y phục mới cho chàng.”

Quãng câu nói hung hăng toàn là mệnh lệnh ấy lại, Đường Tam Hào xoay người muốn chạy vào trong phủ, thế nhưng tay lại bị một người thành linh bắt lấy, “Không được đi. Nha hoàn nhà ta sao có thể hầu chủ tử nhà khác!”

Nàng quay đầu lại nhìn công tử Bạch gia trước nay vẫn ôn văn hiền hòa, làm việc có chừng xử sự có mực kia. Khí chất nho nhã quanh người gã giờ đã bay đâu mất sạch, giống một kẻ xa lạ đang ngang ngược giữ lấy nàng, ánh nhìn thờ ơ lạnh lẽo rời khỏi người nàng, nhìn sang Tề Thiên Sanh đang đứng dưới bậc thang.

“Hừ, không ngờ con khi nhà người giả bộ đáng thương cũng ra dáng lắm, định đón người từ chỗ ta đi sao?”

Mi mắt dài màu nhạt giờ dính đầy hạt nước chậm chậm giương lên, hấn ngược mắt liếc nhìn nàng, đôi mắt ấy khiến trái tim nàng se lại. Nàng chăm chăm nhìn đôi môi mỏng đang mím chặt của hấn, thứ tà ác nóng hôi hổi ấy vừa mấy ngày trước thôi còn đang càn rỡ vuốt ve môn trớn thân thể nàng. Mấy ngày không gawoj như trái mấy xuân thu, hấn cũng nên thốt ra những lời nàng muốn nghe rồi chứ...

“Ta không tới đón người. Người đừng việc gì cũng tranh giành với ta như thế.”

Thanh âm nặng trĩu thoát qua kẽ răng Tề Thiên Sanh, như sấm nổ vang một tiếng nhức óc bên tai Đường Tam Hào.

Hấn nói xong liền quay bước, vén rèm chui vào trong xe.

Tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia khiến lòng hấn thêm rối loạn, hấn tựa người vào thành xe, kéo mở vải dính ướt trên người.

Trong tay còn lưu lại chút hơi ấm mới lấy được từ nàng ban nãy. Là kẻ nào nói nam nhân chiếm được rồi sẽ giảm sút hứng thú, là kẻ nào nói chỉ có đám đàn bà mới bị sự cận kề xác thịt trói buộc tâm tư. Sau khi gần gũi xong, những đoạn cảm xúc và kí ức ngắn vụn vỡ ấy sẽ biến thành cơn trớn ve vuốt giác quan. Hắn bắt lực, cực kì bắt lực, chưa bao giờ hắn lại thấy nhớ nhung một nữ nhân đến thế.

Hắn muốn vươn tay vén rèm xe, nhưng rồi lại chân chừ buông xuống, ảo não vuốt lại mái tóc rối bù. Hắn chán chường ngồi trên ghế, mặc xe ngựa chậm rãi lộ cộc rời đi.

Hắn thật vô dụng, khao khát một nữ nhân đến vậy rồi lại không dám đề nàng ở gần bên.

Bởi lẽ...

Kẻ làm phụ thân kia đã cảnh cáo hắn thế nào?

“Ta đã đứng ra làm chủ. Tặng dì út đến Bạch phủ, nàng ta là lễ vật ta tặng Long nhi. Ta không cho phép con gặp lại nàng ta, không cho phép con cùng nàng ta qua lại, bằng không, khuyến nhi à, con cũng biết con có điểm yếu gì đang bị ta nắm trong tay đúng không? Nếu con không muốn chuyện xấu xa trước kia bị nàng ta biết được, không muốn bị nàng ta ghê tởm, căm ghét, khinh thường, thì mau ngoan ngoãn làm theo lời ta bảo đi.”

Điểm yếu bị cha ruột hắn nắm trong tay hết như cơn ác mộng giam cầm hắn. Hắn đã sớm biết rồi sẽ có một ngày lão sẽ mang ra uy hiếp mình, nhưng không ngờ lão lại mang ra chặn họng hắn vào lúc này.

Đều là nàng không tốt, đều tại nàng khiến hấn khổ sở, đều tại nàng khiến một người đã sớm bực mình trong lớp vỏ cứng như kim cương không gì phá nổi là hấn có thêm một điểm yếu không lồ. Hấn căm ghét có điểm yếu, bởi vì ngay trên đầu fcon khi là hấn, vừa khéo lại có một vị Phật Như Lai có thể tùy ý giáng ngọn núi Ngũ Chi xuống người hấn

Chương 39: Trong sạch là vấn đề lớn sao?

Type: Thập Thất

“Ta tới đây không phải để đón người!”

Đường Tam Hảo bị câu nói này của hắn làm cho nghe hợm.

Người nàng thương nhớ nhiều như vậy sao có thể nói ra những lời khiến nàng tổn thương như thế?

Chờ mong khiến nàng ngày càng lún sâu, sắp không thở nổi nữa, đứng trước mặt hắn nàng cũng phải cẩn thận từng li. Thế mà chỉ một câu nói thôi. Chỉ bằng một câu nói hắn đã có thể gạt nàng qua một bên dễ dàng như thế, hờ hững đến độ khiến người ta không biết nói gì.

Nàng cần thứ ôm ấp đầy bất đắc dĩ ấy làm gì? Hắn cố ý chạy tới tận cổng Bạch phủ một chuyến, chỉ để nói câu này với nàng sao? Để bảo nàng đừng chờ nữa, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, đừng tự ý chất quá nhiều áp lực cùng trách nhiệm trên vai hắn nữa ư? Nàng và hắn chỉ mới qua đêm với nhau có một lần thôi, hắn chưa từng có ý để tâm đến ngày sau của nàng, tương lai của nàng, càng đừng nói đến cả đời nàng.

Thế thì việc gì hắn phải đối mặt trực tiếp với nàng, chỉ cần bảo Thị Kiếm hoặc Phụng Tiên hay bất kì kẻ nào đến báo cho nàng một tiếng là được mà?

Chờ đợi hành vô ích, ước vọng phút chốc hóa hão huyền.

“Bạch công tử, ô của ngài đây.” Nàng đỡ cầm chiếc ô nhét vào tay Bạch Long Mã, cố kìm nỗi chua xót nghẹn ngào nơi sống mũi, định bụng cáo lui, “Tôi xin phép lui xuống trước.”

“...Nàng không định mở miệng hỏi ta sao?”

“Tôi không biết phải hỏi ngài cái gì.”

Gã nhìn chằm chằm vào mái đầu cúi thấp của nàng, một lúc lâu sau mới mở miệng, thản nhiên bảo, “Ta không thích cầm ô. Từ hôm nay trở đi, nếu ta ra ngoài gặp mưa, sẽ do nàng cầm ô cho ta.”

Nơi nào là nơi đám văn nhân mặc khách ưa lui tới nhất? Đương nhiên là ngõ thanh lâu.

Nàng không hiểu Bạch Long công tử có dụng ý gì, sao lại dẫn nàng tới chỗ này. Nàng nhón gót thật cao mới miễn cưỡng cầm vững được cây ô cho gã, gã lại sải bước thật nhanh, chẳng hề đoái hoài xem nàng có thể theo kịp hay không, cũng chẳng để tâm đến nửa người trước đã bị nước mưa làm cho ướt sũng của mình.

Những mái hiên chìa ra san sát, những cô gái bán tiếng cười lả lướt gheo tru, tiếng chuốc rượu, cười cợt giữa các kĩ nữ cùng khách làng chơi không ngừng giội vào màng nhĩ. Đột nhiên, Bạch Long công tử dừng chân trước một quán rượu. Gã quay người lại, khẽ cười với nàng đầy ẩn ý, giờ ngón trở

chỉ vào ban công một gian phòng của quán rượu.

Nàng không nghi ngờ gì, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn theo.

“Thế tử gia, ngài xem thử xem bài thơ này ta viết thế nào?”

“Hay lắm hay lắm, khụ... Có điều chữ này đọc là gì thế?”

“... Chim ngói...” Đến chữ còn không biết, ngài còn đọc thơ cái nỗi gì, hay lắm hay lắm cái con khỉ ấy.

“À À, được lắm được lắm, bài thơ tả chim này của người viết rất hay.”

“...”

“Thế tử gia, ngài tới nhìn xem, ý cảnh trong bức họa này của ta thế nào?”

“Rất tuyệt, rất tuyệt. Hai con gà rừng này ý nghĩa rất sâu xa.”

“...Đây là uyên ương mà...”

“Khụ... Xem ra mấy vị đồng liêu ngài đây ddeuf thích chim chóc cả, ha

ha ha... khặc, ta kính xin các vị chim chóc một li.”

“ ... ”

“Hôm nay tâm trạng của tiểu gia rất tốt. Các người thích cô nương nào cũng được, tính hết cho tiểu gia đây.”

“Cả hoa khô cũng được ư?”

“Ôi chao, vị huynh đài này đúng là chẳng biết điều gì cả. Thế tử gia đã mời chúng ta tới đây hưởng lạc, cô nương hoa khô đương nhiên phải dành lại cho người chi bạc rồi.”

“Ha ha ha, nên thế nên thế.”

Dưới hàng hiên, chiếc ô giấy dầu trong tay Đường Tam Hảo rơi nghiêng trên mặt đất ướt nhẹp.

Hắn lại đi thanh lâu, tìm hoa khô, uống rượu hoa. Sau khi vứt bỏ nàng, hắn đã gấp gấp tìm ngay một người tới lấp chỗ trống nàh rồi. Nàng bị thay thế dễ đến thế ư? Vì sao nàng không bịt chặt tai, vì sao Bạch Long công tử lại dẫn nàng tới đây nghe người ta huyền náo, sao lại dẫn nàng tới xem cảnh tượng này?

“Là Thái hoàng Thái hậu muốn ngài trừng phạt tôi như vậy sao, Bạch công tử?” Nàng râm rì mở miệng, giọng ghen ngào.

Hừ, người ta muốn trừng phạt không phải là tam cô nương, mà là con khỉ đó...” Bạch Long công tử vẫn giữ nguyên vẻ ung dung bình thản, nở nụ cười vô thưởng vô phạt. Nhưng vừa quay đầu, nữ nhân vốn nên đứng trước mặt nghe gã ba hoa khoác lác đột nhiên biến mất không thấy bóng. Mặt gã tức thì cứng lại, quay đầu mới phát hiện, nữ nhân kia đã xông lên gian phòng kia mất rồi, “Này... tam cô nương! Nàng muốn làm gì thế?”

Trong tích tắc...

Một chuỗi âm thanh liên hoàn “rầm rầm rập”, “loảng xoảng leng keng”, “lạch cách choang” kinh hoàng dội xuống từ tầng trên. Mấy đĩa thịt cá ê hề phi ra từ cửa sổ, dội cả xuống lòng đường, huyeenh hoang nói cho người đời biết thế nào là “cửa son rượu thịt để ôi”.

“Gàn kẻ da thịt” quả nhiên là thứ thuốc vô cùng ảo diệu, tam cô nương đã bị lây thói ngang tàng từ con khỉ kia mất rồi, lật bàn đồ ghế không chớp mắt. Lên lầu, đập cửa, hất bàn, giơ ống tay quẹt mũi.

Đường Tam Hảo vừa thở hồng hộc vừa nhìn đám cầu nam nữ đang ngồi đầy trong phòng đang giương mắt trông nàng bằng biểu cảm cực kì kinh khiếp, nhất là con khỉ chết toi còn đang ôm trong tay một vị mỹ nhân. Mỹ nhân đang nhào người chuốc rượu, ly rượu đương kề sát bên môi hấn. Hấn há hốc mồm nhìn nàng ngơ ngác, sững sốt cả người. Sau đó phản ứng đầu tiên của cơ thể là đẩy bật nữ nhân trong lòng qua một bên như thể chứng minh ta với ả không có quan hệ gì hết, sau đó định mở miệng giải thích.

“Cô ta chỉ... ta... nàng...”

“Cô ta gì hả?” Đường Tam Hảo cũng chẳng ngờ bản thân lại có ngày hành xử như vậy. Có điều cảnh tượng trước mặt quả thực quá xôn mắt, nản còn tâm trí đâu để ý nhiều chuyện như vậy chứ! Nàng nheo mắt lại, giận dữ quát âm lên, không để hấn có cơ hội giải thích.

Sức uy hiếp bất ngờ phát ra từ người nàng khiến Tề Thiên Sanh choáng váng, có miệng cũng khó phân trần, “Cô ta... khụ...”. Không đúng! Mặc mớ gì hấn phải hốt hoảng, chột dạ, chảy mồ hôi lạnh, lẩy bẩy hai chân cơ chứ, “Tiểu gia sao phải giải thích với cô? Cô là ai? Bản thể tử đang bày tiệc đãi khách ở đây, cô bớt sinh sự đi, ngoan ngoãn đứng qua một bên!”

Hấn tới lầu xanh đương nhiên là để tìm cô nương chén tạc chén thù, nàng đột nhiên lại xông tới chất vấn hấn. Bao nhiêu con mắt đang chăm chú nhìn hấn kia kìa, sĩ diện của hấn biết vụt đi đâu? Cái gì cũng phải giải thích với nữ nhân thì còn đâu uy thế của nam nhân?

“Lại đây, hầu tiểu gia uống rượu.”

Mỹ nhân mới bị hấn xô qua một bên để chứng minh trong sạch lại bị Tề Thiên Sanh kéo vào trong lòng. Hấn cứ thế uống cạn luôn chén rượu trên tay cô nương nọ như muốn khiêu khích nàng.

“Uống ngon không?” Nàng bị hấn chọc đến độ lửa giận bùng bùng mà cười nhạt.

Hấn không đáp, chỉ ngậm rượu trong miệng, phảng phất như đang thưởng thức tư vị ẩn sâu trong đó, nhượng mảy khiêu khích nhìn nàng.

“Nuốt đi.”

“...” Hấn nghẹn cứng yết hầu, chớp chớp đôi mắt màu tro bắt đầu có vài phần sợ hãi. Nữ nhân này... nữ nhân từng bị hấn ôm ấp, nữ nhân từng bị hấn đè nghiền dưới thân động chạm đủ kiểu cũng không biết đường phản kháng... rốt cuộc là mới tìm được kim cương hộ thể, hay đã thỉnh giáo Quan Âm đại sư mà học được chú Kim cô? Sao giờ này trông thấy nàng hấn lại thấy sờ sợ vậy.

“Sao ngại không nuốt? Mím môi làm cái gì?”

Cổ họng hấn như bị ai niện chú, rượu nồng hương không sao nuốt xuống cho được, cứ nghẹn lại trong miệng, đã thế hấn còn phải ra vẻ như chẳng có chuyện gì cả.

Không nuốt xuống được phải không? Đáng thương quá nhỉ, Có cần dì út đây tới giúp một tay hay không?” Nàng ngoắc tay với hấn, cười cực kì hiền hậu.

“Đừng sợ! Tới đây, dì út sẽ đối xử với ngươi thật là tử tế!”

Trên nguyên tắc, hấn rất muốn lắc đầu để cự tuyệt yêu cầu giúp đỡ của một nữ nhân đã không còn lí trí, Thế nhưng dưới ánh mắt bao người, nếu hấn rút lui chẳng phải chứng minh hấn sợ nàng sao?

Đường Tam Hảo chớp lấy thời cơ duỗi tay ra, giữ chặt lấy gương mặt tuần tú đẹp đẽ mà thối nát tận ruột của hấn.

Hắn thấy nàng nhón gót, lập tức cho rằng nàng chuẩn bị làm chuyện gì to gan với mình, không khỏi giật mình kinh hãi, sau đó đưa mắt quét nhìn đám người đứng xung quanh đang trợn tròn hai mắt thì có vài phần xấu hổ.

Sao trước giờ hắn chưa bao giờ phát hiện ra dì út nhà hawnslaij có một mặt... ừm, dũng cảm bất cần như vậy chứ?

Một luồng hơi thở nóng bỏng thổi vào tai Tề Thiên Sanh, hắn chẳng ngờ trước kucs hôn mình nàng lại còn càn rỡ khiêu khích bản thân thế này, nhất thời mang tia cũng nóng đỏ cả lên, thế nhưng...

“Ê... Không phải người nghĩ ta chuẩn bị hôn người đấy chứ?” Chóp mũi vô ý quét ngang vành tai nóng rực của hắn, trái tim nàng mềm nhũn ra, song lại nhớ tới những lời đồn mật hắn thốt ra trước cổng Bạch phủ ngày hôm đó, nàng lập tức mở miệng, cất giọng âm u.

“...”

“Ai thèm hôn thứ nam nhân vô sỉ thất đức mặt dạn mày dày như người chứ! Người cứ chết đi ở đây ngâm thơ chim uống rượu chim ôm gái chim cò đi! Ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận! Phập!”

Âm cuối cùng, là tiếng răng người gập thặt, mục tiêu chính là tai của Tề thế tử, cảnh tượng máu me bày ra trước mắt.

“Ưm ưm ưm! Khụ khụ khụ!” Đấy tuyệt đối không phải tiếng rên rỉ hưng phấn, đăm chìn, sáng khoái của một nam nhân phát ra sau khi được nữ nhân

dùng miệng chạm vào vành tai.

Đương nhiên, cuối cùng cũng xem như đã nuốt được ngụm rượu kia xuống, tuy có hơi bị nghẹn.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, phù... ha ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười vừa dè chừng lại càn rỡ truyền ra từ phòng ngủ của Tề Thiên Sanh, Hắc bị hai thằng oắt con chính mình bồi dưỡng cười nhạo!

Được rồi, cứ cho là đáng vẻ hiện tại của hắc quả thực rrats đáng bị chê cười đi, tai in dấu răng, mặt hầm hầm nhưng phải im thin thít, đau đến méo xệch mặt mày. Thế mà hai thằng nhãi ranh kia còn chẳng biết đường suy nghĩ đến tâm tư phiền muộn của chủ tử nhà mình.

“Thế tử gia, không phải ngài tới thanh lâu để uống rượu xã giao sao? Đòi thuở nhà ai lại tới thanh lâu để chơi đùa nữ nhân nhà mình chứ, lại còn bị cắn vào tai nữa? Ngài đứng là biết cách làm tăng thể diện cho nhà chúng ta quá.”

“Cửu thiên tuế, ngài với dì Đường tam có cần nhiệt tình như thế không? Cuồng nhiệt đến độ tai sắp đứt đến nơi rồi kia kìa?”

“Hai thằng ranh này đã cười đủ chưa. Cười đủ rồi thì lăn tới đây bôi thuốc cho ta!” Nha đầu kia thật chẳng biết “khẩu hạ lưu tình”, cái miệng nhỏ xinh hơi bĩu, lưỡi phấn hồng linh hoạt, độ nóng cùng độ ấm đều tiếp cận êm ái, chỉ có điều sức cán đòn toàn lực kia quả thực chẳng êm ái chút nào, quả là hung tàn mà!

So với Phụng Tiên – đứa trong lòng đã có nơi có chốn, thì Thị Kiếm chính là đứa tận tâm tận tụy nhất. Nó vừa bung hòm thuốc bôi cho chủ tử, vừa nhiều chuyện quan tâm, “Răng của dì Đường tam đúng là đẹp thật. Cứu thiên tuế ngài xem, dấu răng này mới đều và ngay ngắn làm sao”. Dấu vết đậm sâu vào thịt tới ba phân, đương nhiên người cản cực hận nam nhân này rồi.

Hắn liếc nhìn tiểu đồng lẩm miệng, có tiểu đồng nhà ai lại đi hứng thú với dấu răng trên người chủ mình bao giờ không?

“Ngài tự làm tự chịu đi.” Phụng Tiên hầu một bên cũng không kìm được mà chế nhạo vị chủ tử để mặc người khác khi dễ nhà mình, “Dì Đường tam xem như phúc hậu, nếu mà đổi thành tiểu Thúy nhà tôi ấy à, có mà cắn đứt luôn, nhai xong nuốt ực xuống bụng ấy chứ”.

“Cứu thiên tuế không phải đang cứu dì Đường tam sao? Nếu không thì có gì phải xã giao lôi kéo quan hệ với đám thư sinh thôi đó chứ? À! Giờ thì tôi đã hiểu được, cái gì gọi là chỉ có tiểu nhân cùng nữ nhân là khó dạy bảo rồi! Nghe nói tên một sách họ Lương đang chạy đôn chạy đáo khắp nơi gom tiền đây ạ.”

“Nhìn vào chả ai nghĩ ngài ấy đang định xã giao với người ta cả.”

“Thế giống làm gì?”

“Giống tên đôn mặt sau khi chơi đùa khuê nữ nhà lành liền chạy tới thanh lâu đòi món, tiêu dao khoái hoạt.”

“Ai là tên đôn mạt đi thanh lâu đòi món hả?” Tề Thiên Sanh đập bàn bật dậy.

Hắn giận dữ đứng lên, song lại bị Thị Kiếm đang bôi thuốc cho ép ngồi xuống, “Phụng Tiên, Cữu thiên tuế cùng lắm cũng chỉ có khẩu vị hơi “nặng” một chút thôi, làm gì có thói quen đổi qua đổi lại. Cậu nghĩ xem, từ lúc ngài ấy bắt đầu dạo thanh lâu tới khi nhìn trúng người hiện giờ, từ đầu tới cuối đã đổi khẩu vị bao giờ đâu”.

“...”

“Cữu thiên tuế, ngài đừng có trùng tôi, đũa bảo ngài đôn mạt là Phụng Tiên cơ mà. Lại nói, chuyện này cũng đâu trách ngài được, ai bảo dám thu sinh thói kia cứ như đám đá kê trong nhà xí, dầu muối tưới không thấm, tặng tiền tặng ruộng tặng nhà đều lừ lừ như hòn núi. Hừ, ai biết được vừa nói đến thi từ ca phú, tuyết nguyệt phong hoa, nữ tử lầu xanh thì kẻ nào kẻ nấy đều hăng tiết vọt lên như thế. Không hầu bọn họ tới thanh lâu chơi đùa mấy lượt thì sao khuyên bọn họ bán mạng cho Thái hoàng Thái hậu được chứ. Chẳng trách Cữu thiên tuế lúc nào cũng bảo chỉ có tiểu nhân với thư sinh là khó dạy bảo thôi.”

Kì thực nữ nhân cũng khó dạy bảo, ví như nha đầu vừa để lại dấu răng trên tai hắn.

“Vậy hiện giờ phải làm sao đây? Chúng ta biết Thế tử đang làm gì, thế nhưng di Đường tam đâu có biết? Hay là để tôi với Thị Kiếm tới Bạch phủ một chuyến vậy?”

“Hai đứa ở yên đây cho ta, không đi đâu hết.” Thấy Phụng Tiên nhóm dậy định đi, Tề Thiên Sanh cau mày, quát bảo nó ngồi xuống.

“Ngài sợ quái gì, tôi đảm bảo sẽ lên lên vào lúc nửa đêm, tuyệt đối không để lão gia bắt được đâu ạ.” Phụng Tiên nhắc cây roi giắt bên hông lên, lầu bàu bảo.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, chẳng đợi Tề Thiên Sanh mở miệng, cửa đã bị đẩy ra.

Đường Song Thái bung bình thuốc ngọc trên tay, kéo dài váy sa lả lướt bước vào phòng. Nàng giương mắt liếc nhìn Phụng Tiên cùng Thị Kiếm, sau đó đôi môi điểm tô cực kì cẩn thận kia hé mở, “Thế tử bị thương thế này sao hai người không nói với Vương gia, tự ở trong phòng bồi bừa quét bậy cái gì. Vạn nhất khiến Thế tử gia bị thương nặng hơn, các người có gánh nổi trách nhiệm không?”

Thị Kiếm với Phụng Tiên đưa mắt nhìn nhau, không đáp lời. Đường Song Thái biết rõ hai người này đã ở bên hầu hạ Tề Thiên Sanh nhiều năm, cũng không cố tình làm khó, nhẹ giọng ra lệnh, “Được rồi, chỗ này có ta giúp Thế tử gia bồi thuốc, các người tạm thời lui ra trước đi”.

Hai tiểu đồng không hề nhúc nhích, Phụng Tiên thậm chí còn nhú mày, sau đó chắn ngang trước người Đường Song Thái. Đương lúc nó định đưa tay ngawnnagf bước tới, thì giọng nói vọng tới từ phía sau lưng lại khiến nó ngừng động tác.

“Hai đứa lui xuống trước đi.”

“Cửu thiên tuế?” Thị Kiếm sững sốt, nữ nhân này bề ngoài có vẻ mềm mại không xương, hoàn toàn vô hại, thế nhưng sau lưng lại có lão gia tâm tư sâu kín chông lưng. Lão gia đã giục quân cò vào tận trong tim gan Cửu thiên tuế rồi, đầu tiên là việc Lương thái phó bãi miễn chức quan của Cửu thiên tuế, nay lại nhốt dì Đường tam vào trong Bạch phủ. Hiện tại người này chắc chắn đã có chuẩn bị nên mới dám đến đây, sao có thể không đề phòng được chứ?

“Lui xuống đi!”

“... Dạ.”

Mệnh lệnh cứng rắn khiến Thị Kiếm không thể không kéo Phụng Tiên cùng rời khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Đường Song Thái liền cười.

“Đúng là hiếm có. Bước chân vào Tề gia đã bao năm, không ngờ cũng có ngày Thế tử gia chiếu cố, chịu ở một mình cùng tiểu thiếp đây.” Nàng vừa nói vừa cầm bình sứ ngọc lại gần hần.

Hần ngồi cạnh bàn không hề nhúc nhích, mặc nàng có chút không hợp lẽ giáo mà sát lại gần mình, thì thềm bên tai hần.

“Thường ngày chẳng phải ngay cả nhìn cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn

ta hay sao? Hôm nay ngài nể mặt ai mà lại cho ta vinh dự thế này?” Đầu ngón tay mềm mại dính chút nước thơm trong bình ngọc, nhẹ nhàng xoa miệng vết thương, “Chặc chặc, dấu răng sâu thế này là do ai cắn vậy? Cảm thấy đau không?”.

Lời đường ý mật thổi vào tai Tề Thiên Sanh, hấn khẽ nhíu màyfm nhắc tay xúc Đường Song Thái lên, không nói gì mà ép nàng xuống mặt bàn, phủ người lên lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng ngạc nhiên kêu lên một tiếng khi phát hiện bản thân đang mờ ám nằm giữa hấn và mặt bàn. Nhưng sau đó mắt nàng thoáng nheo lại, vươn đầu ngón tay khẽ chạm vào lồng ngực hấn.

Đầu óc hấn giờ đang bị đầu lưỡi mềm mềm nóng nóng của khối đậu hũ kia chọc cho bưng bưng phẩn chấn, hỗn loạn trong lòng không cách nào giải thoát. Hấn là nam nhân, dù có vừa ý nàng thế nào, có yêu thích nàng ra sao, cũng chưa bao giờ nảy ra ý định vì nàng mà thủ thân như ngọc. Nếu có một nữ nhân có thể thay thế nàng, vậy cũng vừa khéo chứng minh dù không có Đường Tam Hảo hấn cũng không quá khổ sở. Nếu giờ phút này thân thể hấn đã quanh quẽ cô đơn khó nhin, nếu giờ phút này vừa hay có một nữ nhân có thể an ủi hấn, vậy thì tới luôn đi.

Như thể đáp lại cái nhiệt tình dạn dĩ của nàng, móng vuốt nam nhân bắt lấy ngón tay ve vãn của nàng, không e dè mà trắng trợn nhìn vào nàng. Nàng vừa thấy động tác của hấn, liền muốn dán môi mình vào đôi môi hơi hé mở của hấn.

“Người có đúng là tỷ tỷ của nàng không thế? Sao ôm vào lòng chẳng thấy dễ chịu gì cả.”

“Cái gì?!”

Hắn đột nhiên kéo giãn cự li giữa hắn và nàng, đôi mắt tro lạnh lẽo nhìn sang hướng khác, vẻ mặt xoi mói thấy rõ. Ngay sau đó hắn trực tiếp cho ra kết luận, “Ôm người ta không thấy dễ chịu tí nào”.

Hắn vốn nghĩ nếu ôm nàng mà thấy mềm mại dịu êm như lúc ôm khối đậu hũ kia, thì bản thân có chịu thiệt một lần cũng chẳng sao hết. Thế nhưng hắn ôm rồi, hắn thử rồi, song tâm trí rối bời của hắn chẳng những không được giải thoát, ngược lại còn bắn về phía khối đậu hũ kia với tốc độ kinh hãi hơn xưa. Nước xa không cứu được lửa gần, thế nhưng mặc kệ đầu óc không thanh tịnh, thân thể hóa đê hèn, cũng nhất định phải chờ uống cho bằng được ngụm nước xa xôi chất miệng mà đầu lưỡi hắn trông mong.

Đôi mắt hắn chợt lóe tia nhìn sắc lẹm, lạnh lùng nhìn Đường Song Thái đang nhòai nửa người trên bàn, “Nói cho lão già ấy hay, lần sau nếu có dùng lại chiêu này, thì cảm phiền đôi nữ nhân nào hợp khẩu vị của ta ấy”.

“Thế nữ nhân nào hợp khẩu vị của Thế tử ngài? Mong ngài nói sớm, để tiện thiếp nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Vương gia giao cho.” Nhiệm vụ khi gả vào Tề gia của nàng chính là bò được lên giường của Tề thế tử.

Từ lúc bước chân qua cửa Tề gia đến giờ, nàng đã nghĩ đủ mọi cách để lôi kéo sự chú ý của hắn, từ lạnh lùng xa cách đến chủ động ve vãn, thế nhưng trước giờ hắn vẫn tránh nàng như rắn rết, vừa thấy mặt đã phòng bị trăm bề, không để nàng vượt lằn ranh dù chỉ một phân. Hai tiểu đồng cạnh hắn càng đề phòng nàng hơn trộm cướp, một roi một kiếm lúc nào cũng chặn nàng ngoài phạm vi một mét, như thể nàng có thể há miệng cắn nuốt chủ tử bọn nó không bằng. Cơ hội tiếp cận gần hắn như ban nãy, quả thực là ban ngày nằm mộng.

Hắn nói nàng không hợp khẩu vị của hắn?

Đường Song Thái bật cười, ngầm có ý mỉa mai, “Ta cứ nghĩ Thế tử gia thích nữ nhân như thế, thị thiếp của Vương gia cùng ngài dan díu năm đó chẳng phải rất được lòng Thế tử hay sao? Hay là lúc ấy ngài không tự nguyện... A!!”.

Lời còn chưa nói hết, đôi mắt chất chứa băng sương khiến người kinh khiếp đã nhìn nàng chòng chọc. Không đợi Đường Song Thái hoàn hồn lại, tiếng kêu thảm thiết chói tai đã phát ra từ khe miệng nàng. Cằm cổ mảnh mai bị bàn tay nhìn rõ khớp xương của nam nhân hưng hăng bóp nghẹn, nỗi thống khổ khi cổ họng bị ép cứng khiến nàng giãy dụa.

Chương 40: Có nam chính nào lại xuất gia không?

Type: Thập Thất

Trong thư phòng, Bạch phủ là cảnh tượng hỗn độn không để đâu cho hết.

Trên chiếc bàn gỗ dài cực lớn, trên cái ghế bát tiên kê bên cạnh, đến cả đầu đỉnh vốn treo mấy bức tranh nổi tiếng cũng bị đám sổ sách ghi đầy những con số chiếm cứ cả.

Mà người đang ngồi bên bàn vùi đầu tính toán dư nợ quốc khố không phải là chủ nhân căn phòng – công tử Bạch gia, mà là Thái phó Lương gia ...

Thái phó thuộc lâu cả vạn sách thánh hiền, nào có ngờ được lại bị mấy cái bàn tính đầy ngã chổng vó thế này.

“Hạnh Thư này, huynh định ăn thua với đồng sổ sách ấy thật đấy à?” Bạch Long Mã đang ngồi uống trà cạnh đó lên tiếng khuyên giải, giọng nói chán nản, “Không phải người trong nghề, thì khó lòng cầm được bàn tính. Trước nay huynh chưa từng tính toán sổ sách, làm sao xử lý nổi tiền bạc dùng cho quân đội? Thái hoàng Thái hậu rõ ràng đang làm khó huynh mà.”

Lương Hạnh Thư ngược mắt lên từ đồng sổ sách, nhìn người bạn tốt của mình bằng vẻ khó xử, “Chính vì thế tôi mới đặc biệt đến nhờ huynh giúp.”

“Giúp ấy hả? Haizz, có lời này tôi phải nói trước với huynh. Nhà tôi hai đời Thừa tướng, một đời Ngự sử, vị nào vị nấy trong như nước sáng như gương, trong nhà trên có ba vị tâu tấu dưới có vài chục hạ nhân, nếu muốn mượn tiền thì... không có đâu.” Cảm tình thì có thể giữ lấy để còn qua lại được, chứ chuyện tiền bạc ấy à, thứ lỗi không thể cho người ngoài mượn. Quân tử chi giao mà, vốn nên như thế.

“Không phải tôi muốn mượn tiền huynh, tôi chỉ... chỉ muốn huynh giúp tôi xem phải làm thế nào mới giúp quốc khố mau chóng dồi dào được.”

“Thu thuế đi.”

“Nhưng ngày mùa đã dứt, cả năm làm việc đã ngừng, phải đợi đến năm sau, dân có thu nhập thì mới thu thuế lấy bạc được. Lúc này, bạc trong quốc khố chẳng còn bao nhiêu, phải làm thế nào đây?”

“Ôi chao. Nói đến chuyện này thì tôi đây quả thật phải giơ tay chịu trời rồi.” Chức Hữu đô Ngự sử này của hắn thường chỉ lo phê phán quan văn chỉ trích quan võ, cùng lắm chỉ no được cái mồm. Lương Hạnh Thư thân là Thái phó đương triều, dựa vào một bụng kinh luân văn chương là có thể nhẹ bước trên mây. Xử lí quân lương vốn không thuộc phạm vi chức trách của hai người, bọn họ trước nay chỉ đọc luật pháp điều lệ, bút tích thánh hiền, tay múa may cán bút, nếu động đến những vấn đề tỉ mỉ thực tế như chuyện này thì quả thực hỏi câu nào tịt câu nấy.

“Tôi không có cách nào giúp huynh, nhưng có một người cụ tinh thông vấn đề này. Nếu huynh bằng lòng, có thể thử thỉnh giáo hắn xem sao.”

“Ai?!” Thấy bạn tốt có người tiến cử, Lương Hạnh Thư háng hái gặng

hỏi.

“Người này huynh cũng biết mà?”

“Tôi cũng biết ư?”

“Cũng có thể là không.” Gã mím môi cười nhạt, quay người liếc nhìn cửa sổ khép hờ, “Tình nhân mới của nha hoàn nhà tôi - Thế tử Tề gia, huynh quen không?”

“ ... ”

“Áy! Đây là cái bàn vuông tiền triều chạm trổ cầu kì từ gỗ Nam mộc, huynh không được phá!”

Muốn Lương Hạnh Thư y đi thỉnh giáo hạng súc sinh ấy ư? Năm mơ giữ ban ngày! Dù phải nghĩ nát đầu y cũng sẽ tìm cho ra cách.

Y cũng biết Thái Hậu cố ý gây khó dễ cho mình. Bà ấy vốn ngứa mắt y là hạng thư sinh vô dụng, cho rằng y ngồi không mà hưởng, chẳng được tích sự gì, Hoàng đế theo y không học được điều hay, nên mới cố ý giao nhiệm vụ này cho y. Nếu y nhận thua thì chẳng những không đòi được tam tiêu thư về, đến cả tước tôn của kẻ làm thầy người khác cũng đi tong.

Những con số khô khan cứng nhắc sắp hàng tổ hợp làm mắt y hoa cả lên. Thời gian vụt qua khiến y chẳng biết mình gục đầu xuống bàn chợp mắt

từ lúc nào, chỉ biết lúc ngẩng đầu lên thì Bạch Long Mã đã rời phòng, bóng đem cũng dần buông xuống.

Tiếng chén trà bằng sứ va nhau vang lên bên tai. Y vì sợ nước trà dây bắn ra sỗ sách nên không sai người dâng trà hầu hạ. Nghĩ đến đây, y liền cảnh giác nhìn sang bên cạnh. Một đôi tay nữ nhân nâng chén trà nghi ngút khói, đặt xuống bên tay y.

“Mang chén trà ra chỗ khác, đừng nhiều chuyện.”

“Hả? Nhưng Bạch công tử bảo tôi dâng trà cho ngài ...”

Giọng nói ngày đêm y nhưng nhớ vừa vang lên liền khiến đôi mắt y trở nên sáng bừng. Lương Hạnh Thu vội nắm chặt lấy tay người nọ, kéo nàng tới trước mặt mình.

Tóc búi đen nhánh, mắt tròn lúng liếng vì kính sợ mà mở thật to.

Nàng chỉ biết hôm nay công tử Bạch Long có khách tới chơi, công tử bảo nàng dâng trà, nàng liền lon ton bung trà đến. Nàng đâu có ngờ người ngồi đây lại là đối tượng khiến nàng lúng túng thế này.

Nàng theo bản năng vùng vẫy muốn rút cổ tay khỏi vòng kìm kẹp của y. Y thấy nàng vừa gặp mình liền muốn chạy, lửa giận càng bốc cao, hung bạo ôm ghì nàng vào lòng.

“Ta thật sự thua kém hẳn nhiều thế sao? Nàng bằng lòng cùng hẳn gian dúi, thế nhưng vừa trông thấy ta lại muốn chạy xa?”

Rốt cuộc là vì sao? Bởi vì y chỉ là tên một sách, không giống hẳn làm được việc thực tế ư? Y thì bó tay chịu trói trước đống sổ sách này, còn tên họ Tề kia đã có thể bốc phét ba hoa với cử tử, văn nhân lâu rồi. Tề Thiên Sanh có thể làm tốt việc của y, nhưng y lại không thể thay thế được Tề Thiên Sanh, đến cả Bạch Long Mã cũng nói y không sinh ra để làm việc này rồi mà.

“Nếu tam tiểu thư đã ở đây, ta cũng đỡ mất công làm những chuyện này, Cứ coi như ta không bằng hẳn, ta không tranh với hẳn nữa, nhưng giờ tam tiểu thư phải đi cùng với ta.”

“Ta không đi!”

Y không để lời cự tuyệt của nàng vào tai, cúi người muốn cắn lấy bờ môi mềm mại. Nàng nghiêng cổ cự tuyệt y đến gần, y lại áp sát không chịu rút lui.

Y đổ kị đèn phát điên rồi.

Càng tới gần nàng y lại càng cảm thấy như có người đang nói, chỗ này, chỗ này, còn cả chỗ kia đều thuộc về người khác. Y nhú chặt mày, há miệng cắn lấy cái cổ kia, cố sức biến phần thân thể trong miệng thuộc về bản thân mình.

Động chạm mãi cảm khiến nàng biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng hoảng loạn vươn tay, định cự tuyệt mà đẩy y ra. Nhưng y không hề buông lỏng, tay ôm chặt eo nàng, xâm phạm phần cổ nàng, thậm chí còn mất kiểm soát giật cổ áo nàng ra.

Không thể tiếp tục, nàng phải khiến y dừng tay, ngay lập tức...

“Ta thích chàng ấy.”

Trong bóng tối, lời nàng nhẹ nhàng thốt ra, vọng vào tai hắn lại đặc biệt rõ ràng. Ngón tay y thoàng cứng đờ, bàn tay sắp sửa lột bỏ y phục của nàng chợt dừng lại.

“Ta thích chàng ấy, thích từ tận đáy lòng. Vừa nhìn thấy chàng ta đã thích, càng về sau lại càng thích.”

“...” Y không muốn đếm xỉa đến lời nàng nói, bịt chặt tai tiếp tục giày vò môi nàng.

“Ta bằng lòng gian díu với chàng ấy, chỉ cần chàng mở miệng nói muốn ta, ta sẽ bằng lòng.”

“...” Y muốn tiếp tục, nhưng lồng ngực nghẹt cứng không thở nổi.

“Dù chàng bừa bãi không ra gì, dù chàng căn bản không hay biết, cũng không sao, ta vẫn thích chàng.”

Rốt cuộc y cũng không thể tiếp tục hôn nàng, không tài nào thuyết phục bản thân tiếp tục chạm vào nàng nữa, người y cứng cả lại.

Y muốn lên tiếng hỏi nàng, vậy còn y thì sao đây.

Tình yêu cùng nỗi cố chấp của y không mấy may kém hẳn, phải xử trí thế nào? Ngày ấy nàng chọc ghẹo y, có gì không ra tay triệt để hơn một chút, sao lại gieo cho y cả mảnh chân tình? Thế nhưng bao lời muốn nói ra của y cứ nghẹn cả trong yết hầu, không sao thốt ra được.

Y không muốn nói thêm bất kì lời nào với nàng nữa, bởi vì miệng vết thương của y đang bị xé toạc ra, đau đớn rít gào không ngừng.

Cửa bị mở tung rồi lại bị đóng sập vào.

Hết như cánh cửa trái tim người ta vậy.

Lương Hạnh Thư mau chóng biến mất trong bóng đêm.

Đường Tam Hảo trượt dài theo cạnh bàn, ngã bệt xuống đất. Nàng run rẩy kéo lại y phục đã bị xé gần rách, rồi chợt thấy sống mũi đột nhiên cay lạ. Nàng ngơ ngác thần thờ một lúc lâu, sau đó thình lình đứng bật dậy, lao người ra khỏi cửa.

Trời lúc này đã tối hẳn, hơi lạnh tê buốt.

Ngoài cửa Tề Nam Vương phủ, đèn lồng treo cao, tuy đỏ hồng diễm lệ muôn phần, nhưng người ta nhìn vào lại không cảm nhận được chút hơi ấm mỏng manh nơi đó.

Đường Tam Hảo co rúm người bên con sư tử đá ngoài cửa, xoa xoa hai tay. Tiếng lọc cọc từ cỗ xe ngựa đang lăn bánh trên đường lớn chọt vang lên khiến nàng phải ngẩn cổ nhìn.

Xe ngựa dừng trước cổng phủ, nàng nghe được rõ ràng tiếng sênh ca rộn rã trên xe, tiếng nam nữ đang đùa giỡn.

Hắn không vì lần trước bị nàng bắt gặp mà kiềm chế bớt lại, hắn vẫn cứ làm Thế tử Tề gia, làm Cửu thiên tuế phong lưu của hắn, còn nàng vẫn là đậu hủ không muối gọi dạ bảo vâng của nàng.

Giữa nàng và hắn chỉ là một hồi ngộ nhận hoang đường, sau buổi hân hoan mê mang hồ đồ, người nào lại trở về vị trí của người đó.

Tề Thiên Sanh nhảy xuống xe ngựa, gương mặt ửng đỏ của hắn nóng phùng phùng, ngả ngón phát tay với đám nam nữ còn đang âm ỉ trên xe, bảo bọn họ mau chóng đi đi. Hắn quay người lại, buông tiếng thở dài như vừa trút được gánh nặng, nhắc chân định bước vào trong.

Thế nhưng cạnh con sư tử đá lại có một bóng người, khiến hắn sững sờ tại chỗ.

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, thấy nàng không nói gì, liền dứt ánh nhìn, làm như không trông thấy mà lướt qua nàng.

Mùi rượu, hương son phấn, vị phóng túng, tất cả đều xộc vào mũi nàng.

Nàng thoáng chần chừ, rớt cuộc vẫn lên tiếng.

“Em thích chàng.” Nàng không thể cứ nhất gan như vậy, nàng đã chịu đủ cảnh nước chảy bèo trôi rồi. Nàng có thể đứng trước mặt Lương Hạnh Thư nói những lời như thế, cứ sao không thể cao giọng nói với người thực sự nên được nghe lời ấy?

“...” Lung hắn sững lại, quay mặt sang liếc nàng.

“Là thích từ tận đáy lòng. Lần đầu tiên gặp đã thích, càng về sau càng thích.” Đúng thế, hôm nay nàng mới biết, mới thừa nhận cái giới hạn mơ hồ không rõ này.

Hắn vẫn lặng thinh, nhưng ánh mắt nhìn nàng từ thản nhiên biến thành âm trầm nặng trĩu, nóng bỏng đến mức khiến đối phương phải tan chảy.

“Chỉ cần chàng nói muốn em, em sẽ bằng lòng.” Nàng không muốn lấy chén xuân dục kia làm cái cớ cho mình.

“...”

“Dù chàng có cảm em thích chàng, dù chàng có thấy em phiền phức, em cũng...”

Lời còn chưa nói hết, mà cũng không cần nói hết, nàng đã bị ghì vào một vòng ôm kín bung không lọt gió, sức ghì kia như muốn xiết nàng vào tận trong thân thể hắn. Vòng tay hắn nồng nặc mùi rượu, nhưng nàng không chống cự, tơ thêu khảm vàng trên áo cào đau gò má nàng, nàng không để ý, hoa tai ngọc hình rồng lạnh lẽo thấu tim chui vào cạnh cổ, nàng phớt tỉnh như không. Vòng ôm không đó ảm áp thơm hương, không đủ mềm mại dịu dàng của hắn, nàng nguyện ý rúc người vào.

Hơi thở gần sát như sương trắng vấn vít giữa hai người, hắn tự động kiểm tìm hai phiến môi hơi hé mở trên gương mặt nàng, rụt rè tiếp cận, hôn nhẹ, liếm nhẹ, sau đó lui về.

“Thế này đã đủ chưa?” Hắn cúi đầu chọc ghẹo nàng.

Không chờ nàng đáp lại, một tay hắn đã giữ chặt gáy nàng cái lưỡi nóng bỏng cạy mở môi nàng, chặn cứng cái miệng nói toàn những lời đáng yêu của nàng lại, cắn mút như muốn hút cạn phần năng lượng còn sót lại của nàng.

Hắn thô bạo bế bổng nàng lên, giơ chân đá bay cổng phủ, hơi thở áo sát ngực nàng có phần dồn dập, “Nói ra những lời như thế rồi, chắc em không hi vọng đêm nay ta sẽ tha em đi đấy chứ?”

“Đúng!”

“To mồm quá nhỉ, có phải bị ai chuốc thuốc, muốn lấy ta làm thuốc giải không đấy?” Hấn cố ý chọc ghẹo nàng.

“Không phải.”

“Thật không đấy?”

“Em nói thật mà.”

“Chứng cứ đâu?”

“...Em có mặc cái ấy...”

“Cái nào?”

“Cái yếm chàng tặng em đó!”

“...”

“Này, đừng có đứng ngoài cửa mà lộ đồ người ta chứ!”

Nàng đã hoàn toàn chiếm lấy vị trí quan trọng nhất trong trái tim hấn.

Hắn không thể thoát khỏi nàng, cũng không thể đuổi nàng đi được, lại càng không xua được nỗi ỷ lại đến khó hiểu vào nàng.

Nếu thực sự có một người chiếm giữ vị trí quan trọng duy nhất trong lòng người, thì sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đây?

Liệu miếng đậu hũ trắng trong thuần khiết này, có chê hắn bẩn hay không?

“Ta muốn giấu em đi.”

“Ta muốn em ngoan ngoãn cuộn mình bên người ta.”

“Ta muốn mỗi ngày về nhà có thể nghe tiếng em nói với ta, nói muốn ta ăn cơm, muốn tắm rửa, còn... muốn cả ta.”

Hắn chống cằm, thầm thì những lời tình ý với nữ nhân ngủ say như chết kia. Bộ dạng mặt mặt này hoàn toàn chẳng giống hắn chút nào. Hắn bị sao vậy nhỉ?

Hắn nhìn nữ nhân vừa bị bản thân mình giày vò suốt cả một đêm, mệt đến độ ngủ quên trời quên đất mà phì cười, rồi đột nhiên hạ quyết tâm, nhòm người rời giường, đắp chăn cho nàng cẩn thận, sau đó rời phủ tiến cung.

“Tôi không làm nịnh thần nữa, bà tìm người khác đi.”

Đó là câu hấn quăng cho Thái hoàng Thái hậu - người đang ngồi trên ghế cao.

Hấn nhìn thấy chằm này bà ta nhướng lên rõ ràng. Bà chậm rãi nói, “Con định cáo bệnh hay xin nghỉ? Hay vì ta không xử lí tên Lương Thái phó kia khiến con ghi hận trong lòng, làm mình làm mẩy với ta?”

“Tôi chỉ muốn cướp nữ nhân của tôi về.”

“Tôi chỉ muốn nàng ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, chỉ được hầu hạ mỗi mình tôi mà thôi.”

“Còn nữa... tôi còn muốn sinh một con khi nhỏ.”

Mỗi lời hấn nói đều khiến Thái hậu nhướng mày, lúc nói đến câu cuối, hấn liền nhìn thẳng vào bà ta không hề giấu giếm. Bà ta âm u mở miệng, “Ý của con là, con muốn phá vỡ lời hứa đã định với ai gia?”

“Đúng thế.”

“...”

“Bà không cần lo lắng chuyện tôi sẽ chuyên quyền họ ngoại, cũng không cần bận lòng việc tôi có con rồi sẽ sinh lòng dạ bất chính với triều đình. Chúng ta cứ thoả thuận như vậy đi.”

“Hoang đường! Giờ con muốn tính nợ với ai gia đó ư?” Rốt cuộc Thái hoàng Thái hậu cũng không ngồi yên được nữa, đập tay xuống long án. Mọi chuyện trong triều, dù là công khai hay ngầm ngầm đều có bàn tay hắt nhúng vào xử lí. Có thể nói hắt chính là phụ chính chuyên thần mà bà tự tay bồi dưỡng từ tấm bé. Trước đó bà chỉ ra tay trừng phạt hắt có chút thôi, thế mà hắt lại muốn buông tay bỏ gánh, “Năm đó con đã quỳ trước mặt ai gia, cầu xin ai gia che chở con như thế nào hả?”

“Tôi muốn nắm quyền trong tay, tôi muốn tước vị của kẻ kia, tôi muốn có chỗ đứng trong Tề gia, tôi muốn mọi người phải cung kính, cúi đầu khom lưng với tôi.”

“Hừ, xem ra con vẫn còn nhớ nhỉ. Vậy hùng tâm tráng chí ngày đó của con đâu rồi? Ý niệm muốn lật đổ phụ thân con đâu rồi? Lão ngầm ngầm giấu mình suốt bao năm qua để chờ ngày này, chẳng lẽ giờ đây cũng giống hệt ngày đó, lão chỉ cần dùng một nữ nhân liền có thể hạ gục được con rồi sao? Hay là con đã quên chuyện năm ấy, lão nhân lúc con còn chưa hiểu chuyện nam nữ thế nào, để thị thiếp của mình làm nhục con?”

Lòng hắt trĩu xuống, hồi ức ghê tởm của bản thân bị người khác khơi lại khiến hắt thấy thấy buồn nôn.

“Năm đó nếu không có ai gia một lòng bảo vệ thì con đã sớm bị phụ thân con đuổi khỏi Tề gia. Con nghĩ vị trí Cửu thiên tuế, Thế tử Tề gia này của con là nhờ ai mà có hả?” Sau khi lớn tiếng răn đe, bà đột nhiên dịu giọng, thanh âm mang theo vài phần khuyên giải, “Sanh như à, phụ thân con trước nay chưa từng có ý muốn truyền tước vị cho con, con không hiểu sao? Lão chỉ coi con là hòn đá cản đường con lão thừa kế tước vị mà thôi. Để loại đi chương ngại là con, lão có thể dùng bất cứ thủ đoạn tởm tộ nào. Con thử nghĩ xem, nếu nữ nhân kia biết được chuyện con bị thị thiếp của cha ruột

mình dụ dỗ gian dân lúc mới mười ba tuổi thì nàng ta sẽ nhìn con thế nào đây? Chê con dơ bẩn? Thấy kì quái, hay thấy ghê tởm con?”

“...”

Hắn còn nhớ rõ câu nàng từng hỏi.

“Người... cũng đùa cợt với thị thiếp của tỳ phu như vậy sao?”

Hắn không dám để nàng biết sự thật, cũng không dám đối diện với vẻ mặt khi ấy của nàng, nỗi khó hiểu cùng cơn trách giận của nàng đã khắc sâu vào lòng hắn.

Để nàng cho rằng bản thân phóng đảng, còn hơn để nàng biết được sự bản thủ ân sâu trong đó. Để nàng hiểu lầm bản thân vô sỉ hạ lưu, còn hơn để nàng thấy miệng vết thương hắn đè chặt trong lòng.

Phụ thân hắn đã đối xử với hắn như thế đấy.

Trong Vương phủ này, ai hắn cũng phải đề phòng, không phòng không được.

Chỉ bởi vì mẫu thân của hắn không phải là nữ nhân phụ thân hắn thương yêu nhất.

Yêu là thứ quái quỷ gì mà có thể khiến một người cố chấp ti tiện đến nhường kia? Chữ “yêu” đó hẳn chỉ muốn tránh càng xa càng tốt mà thôi.

Nữ nhân, cũng chỉ là thứ chơi cho vui là được.

Hắn đã chịu đựng đủ những tháng ngày nhu nhược, bị người điều khiển, bị người gài bẫy. Chỉ cần có thể hô gió gọi mưa, có thể đứng vững bằng cái vị trí Cửu thiên tuế này, thì mấy chuyện như lấy vợ sinh con can hệ gì đến hắn.

Lúc ấy hắn đã nghĩ như vậy đấy, sao hôm nay lại không tiếp tục được như thế nữa?

Bởi vì, miếng đậu hũ này vô lí có thừa, gây sự có dư. Không sinh khí con thì nàng sẽ một hai khóc lóc gây sự, nếu không trông coi cẩn thận, nàng sẽ chạy khắp nơi rồi bị người ta bắt nạt. Với ai nàng cũng luôn mồm được được, thế mà chỉ duy có hắn là nàng không ngừng lắc đầu, lè lưỡi, giở trò chơi xấu. Nàng chịu đựng tính khí xấu xa, nghi kị ngờ vực cùng vô vàn những lời lẽ quá đáng của hắn. Nàng cũng phân cơm cho hắn lúc nửa đêm, cũng từng nói muốn buông tay, từng cắn tai hắn, cuối cùng vì mấy câu nói mà về bên cạnh hắn.

Nàng từng bảo nàng thích hắn, dù hắn ghét nàng phiền phức cũng không sao.

Nàng đúng là một ổ phiền phức, phiền hắn vì nàng mà nghĩ đông nghĩ tây suy sau tính trước, phiền hắn đắn đo cách nghĩ cách nhìn của nàng như vậy, phiền hắn tự tay phá vỡ toàn bộ kế hoạch của mình.

Đáng lí ra hấn phải phong lưu thành tính, trăng gió chơi bời, làm ra bộ dạng đại nam nhân cho phụ thân hấn xem. Hấn vẫn nhớ lão già kia từng treo bên môi nụ cười mĩa mai, hàm hừ với hấn rằng: “Khuyển nhi, mấy chuyện âm mưu thủ đoạn, ta không có hứng thú, còn con – là không có tài năng.”

Hấn không muốn bị lão già khốn kiếp ấy xem thường, hấn muốn chỉ vào mũi lão mà rằng, nữ nhân dơ bẩn kia hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hấn, hấn hoàn toàn không nhớ gì về bóng người ẩn hiện đêm hôm đó, không nhớ mái tóc quấn lấy thân thể hấn như dây mây, hơi thở khiến người ta muốn nôn, móng tay dài đỏ rực khiến người ta sôi gan của ả, hấn thậm chí còn không nhớ ả tên họ là gì. Hấn là nam nhân, hơi sức đâu quan tâm đến cái gọi là trong sạch, coi như bị chó cắn một phát thôi.

Từ giờ phút ấy trở đi, hấn đều cẩn thận đề phòng tất cả nữ nhân trong Vương phủ, thậm chí còn sợ bóng sợ gió đến mức sắp xếp hai tiểu thị đồng hầu hạ bên người, từ mặc áo hằng ngày đến lên giường nằm ngủ cũng không muốn thấy bóng bất kì nữ nhân nào.

Hấn cứ nghĩ trò hãm hại của lão khốn kia đối với mình không đau không ngứa, chẳng đáng một đồng, cùng lắm cũng chỉ bị chụp mũ cái tội coi thường luân lý, không biết liêm sỉ mà thôi, hấn không để ý.

Thế nhưng lão khốn ấy chỉ cần dùng một câu đã dễ dàng ép hấn dưới chân núi Ngũ hành, vĩnh viễn không thể trở mình, “Nếu tiểu di tử biết được mấy chuyện xấu xa của con, thì hấn sẽ có chuyện đặc sắc đấy nhỉ?”.

Nằm trên chiếc giường ám đầy mùi của tên khỉ đó, Đường Tam Hảo lười biếng lăn lộn thật lâu. Nàng dụi đầu vào gối không muốn dậy, mãi đến khi một giọng nói vang lên, kéo nàng khỏi giường.

“Tam nha đầu, em còn muốn nằm đó đến bao giờ?”

Giọng Đường Song Thái vừa vang lên khiến nàng giật thót. Phản ứng đầu tiên của nàng là không biết giấu thân thể trần trụi của mình vào đâu. Nàng bật người dậy ngay lập tức, vợ lấy tấm chăn rồi rúc người vào trong đó.

“Tỷ... tỷ..., muội với chàng, bọn muội...”

Đường Song Thái thấy bộ dạng nàng hoảng hốt như vậy, cũng không trách cứ, ngược lại phì cười, “Làm cũng đã làm rồi, giờ mới sợ bị người ta bắt gian tại giường thì có muộn quá không?”

“...”

“Chuyện này có gì to tát đâu, dù sao đây cũng không phải lần đầu Thế tử gia bị người ta bắt gian trên giường. Đến Vương gia cũng quen rồi, chỉ hi vọng muội cũng có thể làm quen với chuyện này.”

Lời lẽ khó nghe khiến Đường Tam Hảo cau mày lại.

“Thói quen xấu này của Thế tử gia sửa hoài cũng không được. Nào, xuống giường mặc quần áo vào, theo tỷ tỷ trở về.”

“Về... về đâu?”

“Về đâu? Đương nhiên là về phủ của Bạch Long công tử. Tam nha đầu, em quên là Thái hoàng Thái hậu đã ban em cho người ta rồi sao?”

“Em không muốn, em không về chỗ ấy đâu!”

“Ôi chao, câu này nghe mới lạ thật, thì ra Tam nha đầu cũng biết nói không cơ đấy. Ngoan, nghe lời tử tử, về chỗ Bạch Long công tử đi. Thế tử gia của chúng ta nhân duyên hỏng hết, khí số đã tận rồi, Vương gia đã có lòng muốn truyền tước vị cho Bạch Long công tử, Thái hoàng Thái hậu cũng không làm chỗ dựa cho hắn nữa. Nếu đã không quyền không quý, em theo hắn cũng có gì tốt đẹp đâu?”

Đường Song Thái nhẹ nhàng giật tấm chăn Đường Tam Hảo ôm chặt trong tay xuống, chỉnh lại lọn tóc rối vương bên khoe môi sưng đỏ, khoác y phục lên người cho nàng, “Vương gia đã nói rồi, thứ phế vật bản thủ tội cùng kia không xứng với Tam nha đầu, chúng ta không cần khom người trước hắn.”

“Cái gì mà bản thủ tội cùng?”

Đường Song Thái liếc mắt nhìn Đường Tam Hảo, trong con ngươi bao hàm thâm ý, giúp nàng chải lại mái tóc dài, mở lời như vô tình.

“Nếu một nam nhân vô dụng đến mức bị người ta làm nhục, thì có phải loại bản thủ, đáng vứt đi không?”

“ ... ”

“Giả như nữ nhân làm nhục hấn còn là thị thiếp của phụ thân hấn, vậy thử hỏi hấn có đáng bị xem như thứ phế vật bản thủ tột cùng không?”

“...” Nàng bị những lời Đường Song Thái nói đóng đinh lên giường.

Nàng ngơ ngác một lúc lâu, não bộ trống rỗng vô thức hiện lên khoảng thời gian nàng cùng hấn cãi nhau đến long trời lở đất vì người thị thiếp kia. Lời còn vang vọng, thanh âm chói tai ấy liên tục lặp đi lặp lại bên tai nàng...

“Người... cũng đùa cợt với thị thiếp của tỳ phu như vậy sao?”

“Cô muốn quản chuyện của ta à? Quan hệ của bọn ta thế nào thì liên quan gì đến cô? Cô có tư cách gì mà muốn biết rõ chứ”

“Bây giờ người đang thẹn quá hoá giận sao? Bị người ta vạch trần chuyện xấu thì chỉ biết to mồm che giấu! Người có giỏi thì nói cho ta biết mình chưa từng làm ra chuyện đó, có giỏi thì nói cho ta biết người trong sạch đi!”

“Ta đã làm đấy, thì sao? Thất vọng lắm à?”

Hấn nói ra những lời lạnh lẽo làm tổn thương người khác ấy cũng chỉ vì tự bảo vệ mình, người thất vọng phải là hấn mới đúng. Nàng đúng là ngốc, đi hỏi một câu hỏi đốn mạt đến thế, lại cứ nghĩ bản thân có quyền chất vấn,

hùng hồ xông lên xé toạc vết thương của hắn ra.

“Chẳng ai nói oan cho ta cả, năm mười hai tuổi ta đã to gan chạm vào thị thiếp của phụ thân mình đây, cô còn muốn biết gì nữa không? Muốn biết ta đã làm ra bao nhiêu chuyện thất đức rồi ư? Hay là muốn biết ta đã trêu ghẹo bao nhiêu cô nương, từng có quan hệ mờ ám với bao nhiêu người rồi?”

“Muốn khinh thường ta cũng được, coi ta là súc sinh cũng chả sao, tùy cô. Cái tên thân kinh trong lòng cô có như thế nào cũng mặc kệ... chẳng liên quan gì đến ta. Cô cho rằng ta sẽ để tâm mấy chuyện đó sao?”

Khi ấy rốt cuộc hắn đã cảm thấy thế nào mới hét lên với nàng những lời như thế? Hắn đã sợ hãi nàng phát hiện được sự thật khó chấp nhận ấy xiết bao, còn nàng chỉ chăm chăm nhớ rằng mình phải trút bỏ nỗi uỷ khuất cùng bất công dồn nén trong lòng, mà quên để tâm xem lòng hắn đang vương bận những gì.

Hắn sợ hãi ánh nhìn thất vọng của nàng, sợ nàng chê hắn bản thủ, sợ nàng trốn tránh hắn, vậy mà nàng đã đối xử với hắn thế nào? Nàng lảng tránh hắn thật xa, dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn, lấy cái kiên trinh tự cho là đúng của mình ra khinh rẻ hành vi ngả ngón của hắn cùng thị thiếp, thậm chí...

Thậm chí nàng đã từng thật sự cảm thấy hắn bản thủ vô cùng.

Xé mở từng lớp từng lớp nguy trang mạnh mẽ kia đi rồi thì mới phát hiện, hoá ra hắn đã ôm theo vô vàn uỷ khuất lâu như thế, những ngờ vực tổn thương, hoài nghi nàng đều trút cả lên người hắn.

Nàng phải vô sỉ đến chừng nào mới có thể nói ra những lời ngọt ngào mà nàng vốn không dám nói, tình yêu của nàng sao mà yếu ớt thế.

“Cạch.”

Tiếng chậu hoa vỡ nát từ ngoài cửa vọng vào, Đường Song Thái nhướng mày tiến ra ngoài cửa, trông thấy mấy chậu hoa trong sân đều đã bị roi vọt nát, bốn bề lại không một bóng người. Nàng nhếch môi cười nhẹ, quay đầu nhìn Đường Tam Hảo đang hoá đá trên giường.

Nàng muốn đuổi theo, lại không biết đuổi theo rồi phải nói gì. Có phải gặp rồi sẽ thấy xấu hổ lắm không? Rốt cuộc nàng phải nói gì mới khiến hắn thoải mái, phải làm cách gì mới khiến hắn tin nàng, thích nàng.

Cũng có thể... liệu có phải vốn dĩ hắn không muốn gặp nàng? Cho rằng nàng cũng là một quân cờ được người sắp sẵn?

Nàng không biết, một thoáng chần chừ này giày vò người khác thế nào, làm tổn thương người khác ra sao.

Tề Thiên Sanh ngơ ngác ngồi trên bậc thềm ngoài cổng Tề Nam Vương phủ, cánh cổng lớn sau lưng từ đầu tới cuối vẫn im im đóng, tiếng cửa mở hẳn muốn nghe rốt cuộc không thấy vang lên.

Đến cả hắn cũng thấy kì vọng của bản thân quá nực cười.

Chuyện đến bản thân hẳn còn thấy bản thủ thì lấy tư cách gì đòi hỏi người khác phải bỏ qua, đòi hỏi người khác phải cảm thông?

Sắc trời dần tối, xe ngựa dành riêng cho Tề Nam Vương gia từ xa lại gần, dừng trước cửa Tề Nam Vương phủ, nam nhân trên xe một tay cầm chiếc hộp gấm thêu một tay vén rèm bước xuống.

Tề Như Thích phải đi bụi đất trên người, đang định bước vào phủ, lại vì trông thấy bóng người đang ngồi trên bậc thềm mà dừng bước.

“Khuyến nhi cũng biết ngồi đây chờ ta về sao, thật là lạ quá.”

“Lại dẫn nữ nhân ra ngoài đi dạo đây à? Ôm bài vị thôi mà cũng hào hứng được.” So với bài vị của Công chúa mẫu thân hẳn hưởng nhang khói trong từ đường, thứ đang được lão ôm trong lòng quả thực hạnh phúc, không cần khói hun lửa đúc hằng ngày cũng được.

Lão chỉ cười nhạt không đáp.

“Tước vị kia tôi không cần nữa, ông đem đi cho gã họ Bạch đi.”

Sau đó hẳn đứng dậy, lướt qua thân hình sừng sững như núi của lão mà đi.

Lão đâu ngờ được thằng con mình chờ ở đây chỉ để nhận thua, con người hơi nheo lại, có phần ngờ vực, “Con định đi đâu?”

“Hành Thiên tự.”

Xuất gia làm hoà thượng?

Sau đó, Tề Thiên Sanh quả thực mất tích.

Trên triều vắng bóng một vị Cửu thiên tuế, Tề Nam Vương phủ mất đi một vị Thế tử gia, trái tim Đường Tam Hảo thiếu mất một con khi hoang tính tình bừa bãi.

Thế giới đảo điên.

Lục bộ Thị lang thành một đám ruồi nhặng không thủ lĩnh: Công bộ Hình bộ cần tiền sửa cầu sửa nhà, Binh bộ Lại bộ cần tiền phát lương bổng quan binh, Hộ bộ không chính lí được sổ sách công nợ, đến cả Lễ bộ cũng góc cổ ngồi chờ vị nịnh thần Cửu thiên tuế kia ra chủ ý cho đại thọ của Thái hậu.

Đám quan viên khuất tất không tìm được cửa miếu đăng hương, vàng bạc châu báu cầm trong tay muốn tiêu mà không dám tiêu, không tiêu lại sợ tiền vàng phát mốc.

Đường lớn vắng bóng công tử nông nghênh giục ngựa bắt cần, bách tính không tìm được đối tượng mắng chửi cho vui bớt cơn bực dọc.

Thái hoàng Thái hậu thiếu mất đứa cháu ngoan chạy việc đỡ đàn, tấu chương đến tay với đủ thứ chuyện lông gà vỏ tỏi chất cao như núi: Cái gì mà đường cống ngầm trong hoàng cung bị sập, cái gì mà con chó sư tử bà nuôi có chữa hoang. Nếu Sanh nhi còn ở đây thì mấy chuyện vút đi ấy đâu cần phải đến lượt Thái hoàng Thái hậu ngày bận trăm công nghìn việc như bà hỏi đến.

Bạch Long công tử không còn ai để bới móc, công việc đột nhiên tăng vọt. Chạy động chạy tây khắp nơi bắt lỗi của người ta đâu có phải nhẹ nhàng bằng tập trung tấn công một người? Thử hỏi gã phải đi đâu mới tìm được một con khỉ khắp người đầy tật xấu lại còn thích khoe ra cho thiên hạ người người đều thấy như Tề Thiên Sanh chứ?

Đến cả tiểu Hoàng đế cũng thấy bực bội trong lòng. Không còn ai cùng y cãi nhau tay đôi trên triều nữa, Lương thái phó lúc nào cũng nghiêm khắc muốn y theo đạo lí của người quân tử, đôi lúc muốn văng tục cũng tìm không ra đối tượng phân cao thấp.

Tất cả mọi chuyện là do ai?

“Đường Tam Hảo, tất cả đều là lỗi của ngươi.”

Đường Tam Hảo bị lôi lên triều, mặt cứ đàn ra.

Nàng mắc phải tội lớn đến thế nào? Trên có Thái hoàng Thái hậu dưới có quan viên lục bộ, tất cả đều nhắm thẳng vào nàng.

Thế giới này thật kì quái.

Nàng đuổi được cháu ngoại Thái hậu, trừ bỏ công tử ninh bợ tác oai tác quái, lật đổ Thế tử phong lưu coi thường vương pháp, nhận của hồi lộ, độc quyền triều chính, vì có gì nàng còn bị người ta chửi rủa?

Thái hoàng Thái hậu đi đi lại lại trên ngai cao, tức giận không kiềm được. Tiểu Hoàng đến đứng một bên liên tục cầm quạt phe phẩy cho bà, lửa càng bốc cao.

“Người ép cháu ta đến mức nó phải xuất gia rồi? Người giỏi lắm!”

Đường đầu hũ vừa nghe liền hoảng hốt, “Xuất giá? Chàng gả cho ai rồi?”

“...Gả cho Phật Như Lai làm hoà thượng rồi!”

“Cái gì? Chàng đi làm hoà thượng rồi ư?” Sao có thể được?! Chàng yêu quý mái tóc đen xám không có lấy nửa sợi vấn màu của mình, lúc nào cũng thích dùng đuôi tóc mỏng man gò má cùng khoé miệng của nàng như thế cơ mà.

“Người nói đi! Vì sao người lại ghét bỏ nó?”

“Thần không có. Thần có ghét bỏ gì chàng đâu.” Làm ơn đi, nếu không nhầm thì đến tỏ tình cũng là nàng nói trước. Đến giờ nàng còn chưa nghe được nửa lời yêu thích từ miệng vị thiếu gia kia đâu đấy. Dù có là màn kịch

kẻ ác đi cáo trạng, ra về ta đây đáng thương cũng không thể diễn như thế được.

“Người nói đi, người làm sao đến được cho ta một đứa cháu toàn diện cả về đức – trí - thể, dù cho việc trên đời có bản thủ, cực nhọc vô sỉ đến thế nào cũng đều có thể hoàn thành hả?”

Nàng bị quát đến độ giật lùi từng bước, bờ môi khẽ mím vào. Để tóm được con khi giận dỗi bỏ nhà ra đi kia, nàng bất chấp tất cả, “Thần có biện pháp có thể tìm được chàng, có điều cần nhờ người giúp sức.”

Thái hoàng Thái hậu lơ đãng nhướn mày, “Người có biện pháp gì?”

Hành Thiên tự.

Non xanh nước biếc, cảnh sắc nên thơ, chuông chùa ngân vang, văng vẳng bên tai, nhang khói nghi ngút, lượn quanh thân người.

Mọi người thấy đoạn trên có vẻ quen tai đúng không? Vậy lão hoà thượng thổi sấp xuất hiện trước mắt đây nhất định sẽ khiến nội người còn thấy quen hơn nữa.

Trước tượng Phật cao sừng sững, lão hoà thượng thân khoác cà sa, tay nắm đạo cạo đoạn duyên trần thế lập loè phản chiếu ánh nắng tiến về phía vị công tử áo gấm đang đứng quay lưng lại. Phàm phu tục tử mài dao xoèn xoẹt với bò dê, mà những người ăn chay niệm Phật như lão thì chỉ mài dao xoèn xoẹt với quả đầu của người sống. Lúc này đây chỉ thấy công tử kia y phục đồ bóng, tóc xám buông xuống vai, cau chặt đôi mày mà khinh thường lão hoà

thượng đang cực kì hưng phấn xúi bẩy người khác để quả đầu trọc như mình.

“Lần đầu nhìn thấy ngài, lão nạp đã cảm thấy ngài có duyên với Phật môn rồi. Kiếp trước của ngài nhất định là một con linh hầu.”

“Ông mắng ai là khi đấy?”

“Ngộ Trì, muốn cạo đầu đi tu thì phải quỳ gối trước Phật để nhận lễ. Bản phương trượng lệnh cho con quỳ xuống hành lễ sau mới được nhận vào cửa Phật lánh mình.”

“...Quý tha ma bắt lão trọc nhà ông! Ông mắng ai vô sỉ (*) đấy hả?”

(*) Ngộ Trì và vô sỉ trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

“Là Ngộ Trì. Ngộ Trì có ý nói tuy con ngộ đạo muộn, nhưng vẫn có duyên với Phật, con không thích pháp hiệu này sao? Thế con thấy Ngộ Liễu thế nào? Dù sao thì cũng một hàng với Ngộ Không cả, cứ tùy ý lựa cho thoả thích.”

“...Có phải ông rảnh rồi (*) quá không hả? Quý tha ma bắt lão trọc ông đi, ai bảo ông là tiểu gia muốn làm hoà thượng trọc đầu! Ta chỉ đang hỏi ông có cách gì khiến bản thân trở nên sạch sẽ hay không mà thôi!”

(*) Ngộ Liễu và rảnh rồi trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

“Năng tắm rửa một chút là sạch ngay mà.” Phương trượng chớp mắt, ra vẻ cực kì vô tội. Ông cảm thấy vị Thế tử này thật là khó chiều, hùng hùng hổ hổ từ kinh thành vọt thẳng tới đây, túm lấy cổ áo ông mà gào thét muốn trở nên sạch sẽ.

Đi đường vất vả đương nhiên là rất bẩn rồi, tắm rửa một phen không phải là sạch sẽ ngay sao. Tốt xấu gì ông cũng từng là cao tăng đấy nhé, có mỗi câu hỏi thiếu nào như thế có cần phải chạy từ kinh thành tới tận đây chất vấn ông không? Đối với loại chấp niệm không cần thiết như việc ưa sạch sẽ này, người xuất gia trước nay chưa từng có.

“Ôi chao, lão tăng sư phụ ơi, Cửu thiên tuế nhà bọn con đâu có nông cạn như thế chứ. Ngài ấy muốn hỏi việc thăng hoa về mặt tâm linh kia!”

“Nếu Tề Thế tử đã có giác ngộ muốn theo đuổi sự thuần khiết cao độ về mặt tâm linh, vậy thì ngài nhất định phải cắt đứt duyên trần mới mong giải thoát được. Nào, đến đây, đến đây nào, để lão nạp thay ngài cắt bỏ ba nghìn sợi phiền não trên đầu đi nhé.”

“Sư phụ, sư phụ! Người này chúng ta không thể nhận, không thể nhận được đâu!” Ngoài cửa vang lên tiếng của một chú tiểu.

“Cũng vì con khỉ này mà cáo thị được ban ra khắp nước, nào là giả mạo Tề Thiên đại thành, dụ dỗ khuê nữ nhà lành, triều đình đặc biệt ban lệnh thưởng, nếu ai bắt được con khỉ này sẽ được thưởng một quả chuối tiêu bằng vàng ròng. Để dân chúng dễ bề phân biệt, đặc trưng của con khỉ này như sau: Bên tai đeo một khuyên hồng ngọc trạm trở hình rồng, bên người lúc nào cũng dắt theo hai con khỉ nhỏ, một cầm roi, một cầm kiếm, món ăn ưa thích là đậu hũ, ngoài ra còn có câu cửa miệng ‘Quý tha ma bắt nhà ngươi! Người máng ai là khỉ hả?’.”

“Cửu thiên tuế, ngài bị truy nã kia... Con khi kia vẽ y hệt ngài.”

“Đúng thế... Đến cả tên cũng chẳng buồn viết... Thế nhưng... mọi người đều biết đó là Thế tử ngài đây...”

“Lão trọc, hai tên tiểu đồng lẩm lời này tặng cho ông cắt tóc giải sầu đây, tiểu gia không cần nữa.”

Tề Thiên Sanh giơ chân đá văng hai tên oát con lẩm miệng kia ra, quay người đi thẳng về phía sương phòng mà bản thân đang lánh tạm, làm nghe những lời lên án thâm vang lên phía sau lưng.

Cái lệnh truy nã nhắm nhí kia nhất định là do lão thái bà bày trò trêu hấn, thế nhưng bức tranh trên đó vẽ quá quá, khó coi như thế, giống y hệt tờ giấy nhỏ mà lúc ai đó phần cơm cho hấn đặt lại vào buổi tối hôm nào đó.

Hấn biết bản thân mình rất nực cười, từ sau khi chuyện đó xảy ra, hấn đã phóng túng vô sỉ buông thả bao nhiêu năm rồi, giờ lại đột nhiên muốn trở nên trong sạch.

Hấn biết đó là chuyện xa xỉ biết nhường nào. Hấn cũng không còn cách nào khác nên mới mang theo tấm thân đầy vị hồng trần trốn đến cửa Phật thanh tịnh này.

Tiếng chuông vẫn văng vẳng từng hồi, khói hương vẫn vẩn vít lượn lờ.

Hắn đẩy cánh cửa căn viện nhỏ ra, đang định sải bước tiến vào, còn chưa kịp đứng vững đã bị một người nhào thẳng vào lòng. Mái tóc màu tro buông xuống bờ vai bị đối phương túm gọn lên. Hắn nghe thấy tiếng gió thổi vào tai như mang theo tươi vui ấm áp, khiến hắn thấy lòng mình cũng phới phới lên.

“May quá may quá, chàng còn chưa cạo trụi quả đầu này, nói thật là đầu trọc khó coi lắm, nếu phải ngày ngày đối diện với cái đầu trọc lóc của chàng chắc em sẽ điên luôn quá.”

“Sao nàng lại ở đây?”

“Em có lời muốn nói với chàng mà.”

Yết hầu của hắn chuyển động, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt xuống, bộ dạng lếch thếch đến độ chính bản thân hắn nhìn còn ngửa mắt, giọng căng thẳng vô cùng, “Không cần, những lời trước đây nàng nói với ta, ta sẽ xem như chưa từng nghe thấy.”

“Em từng nói gì cơ?”

“...” Những lời nói ngọt ngào, những lời yêu thương liên miên không dứt nàng nói với hắn, hắn bảo không nghe thấy, nàng liền xem như chưa từng nói, quên toàn bộ hay sao, “Nếu nàng đã quên rồi thì càng tốt.”

Giận dữ, xoay đầu, quay người đi mất.

Nhưng mới đi được hai bước, hắn liền phát hiện ra mái tóc mình còn nằm gọn trong lòng bàn tay nàng.

“Trả tóc cho ta!” Hắn giăng lại mái tóc đang được nàng âu yếm.

“Chàng muốn đi đâu?”

Hắn nheo mắt lại, “Làm hoà thượng, làm đầu trọc, cắt tóc!” Cắt trụi mớ tóc lướt qua khoé môi nàng, dính nước miếng của nàng, trở thành một nam nhân thuần khiết đến độ không thể xâm phạm, thần thánh đến độ không ai chạm được, sau đó thẳng tới Tây Thiên hầu hạ Phật tổ Như Lai! Pháp hiệu ư, cứ dùng vô sĩ vô lại là được!

“Chàng định biến thành đầu trọc thật đấy à?”

“Hừ!” Cắt có mấy sợi tóc thôi, không đau không ngứa. Dù sao nàng cũng quên mình từng nói thích hắn thương hắn rồi, đời còn gì tiếc nuối, còn gì không thể?

“Được rồi, nếu ý chàng đã quyết thì em cũng hết cách. Vốn em còn có lời muốn hỏi chàng kia.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi chàng về rồi, thì muốn ăn cơm trước, muốn tắm rửa trước, hay

là muốn em trước?”

“...” Hấn không thể tin được những gì mình mới nghe, quay đầu lại nhìn nữ nhân vừa hết sức tự nhiên thốt ra câu hỏi ấy. Nàng đang lấy lòng hấn, một lòng một dạ muốn hấn được vui.

“Ăn cơm, tắm rửa, hay là...”

“Muốn nàng!” Màu mắt hấn từ nhạt nhoà thành đậm đặc, vội vàng đáp lại như sợ nàng thu hồi lời đã nói ra.

Đây là vấn đề đơn giản nhất mà hấn từng gặp suốt cuộc đời này, hấn chẳng cần động não, thân thể và miệng đã cho ra phản ứng nguyên thủy nhất rồi.

Ngọn núi đang đè trên lưng hấn bỗng nhẹ bằng như không, chỉ cần một câu nói băng quơ của nàng đã có thể phá tan mọi gông xiềng, dù cho cái giá phải trả có là chú Kim cô, hấn cũng bằng lòng.

Nàng nhếch môi mỉm cười, mở rộng hai tay với hấn như thể trẻ nhỏ muốn được bế bồng.

Lựa chọn đã xong, hấn sải bước tiến về phía trước, ghì nàng vào lòng, động tác đang định tiến xa hơn lại đột nhiên khựng lại. Hấn dời mắt sang nơi khác, rầu rĩ, “Nàng... không chê ta bẩn ư?”

“Chàng có chê em sạch sẽ quá không?” Nàng kì quái hỏi, “Không sao, em có thể tìm ngay một nam nhân đến làm em dơ bẩn. Chàng cứ chờ ở đây, em đi một lát sẽ về...”

“...Mẹ kiếp! Nàng dám à?!” Hấn bị những lời ngậy thơ của nàng chọc đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Việc làm nàng dơ bẩn ấy à, không cần phiền người khác, để ta là được!”

Nơi Phật môn thanh tịnh, vẫn nên dừng lại ở mức tắm rửa dùng com thôi, những hoạt động mang tính hạn chế vẫn phải cân nhắc đến tâm tình Phật tốt.

Hấn đưa mắt nhìn tượng Phật cao cao sừng sững cách đó không xa, đầu mày nhướng lên. Hấn giang rộng vạt áo trước mình, giấu nàng trong vòng tay, chặn đường nhìn của Phật tử mà hung hăng cắn xuống.

“Dừng, vẫn nhìn thấy đấy. Này!”

“Có làm sao, giỏi thì cho sấm sét đánh tiểu gia đi! Này, đây là di út nhà ta đấy, ta ưng nàng đến mức muốn loạn luân cùng nàng đấy, có giỏi thì bỏ sấm sét xuống người ta đi!”

“Àm ầm”

“...”

“...Vào phòng đi. Em không muốn thấy chàng bị sét đánh đâu.” Môm người không thể nói lời xúi quẩy quá, đây là bài học ông trời dạy cho.

Đoạn kết

Tên tội phạm truy nã đã bị bắt giữ, tiếp theo nên làm gì đây? Dương iên là áp giải hắn về kinh thành rồi.

Tề Thiên Sanh bị dì Đường tam túm lên cỗ xe ngựa hoàng gia, lòng cứ âm ức tức tối không thôi.

“Đường đậu hũ”.

“Sao?”

“Rốt cuộc nàng thích ta ở điểm nào vậy?”

“Ồ hay? Chuyện này chẳng phải nên để nữ nhân hỏi ư?”

“... Ta muốn hỏi đấy, không được sao?”

“Rồi rồi rồi.” Từ sau khi con khỉ này bị sét đánh, dường như tính tình của hắn có vẻ bốc đồng hơn thì phải, “Thì... tại chàng có rất nhiều ưu điểm”.

“Ví dụ xem?”

“Ví dụ như, ơ...”

“... Nàng đang dẫn đo cái gì thế hả?” Ngay cả một ưu điểm cũng không kể ra được sao?

“Ta có xe có nhà, phụ mẫu đều đã mất, đến cái điểm tốt cơ bản như thế của một nam nhân, nàng cũng không kể ra nổi sao?”

“Tỷ phu còn chưa có chết, làm gì chàng cứ rửa mãi thế?”

“Mẹ kiếp! Ông ta mà chết được có khi cũng chết luôn rồi ấy chứ.” Nếu không để tránh hẳn trở thành một tên ác bá cướp giết, ông già đó cũng leo lên bàn thờ mà ngồi sớm rồi.

“Vậy thân thể có tính không? Lúc ôm chàng em thấy rất thoải mái...”

“Thế thì nàng phải khen đáng vẻ của ta nhiều vào, như vậy ta mới thấy vui được. Mà đợi đã... Cái đáp án đầy tính ham muốn thể xác kiểu này chẳng phải là lời cửa miệng của cánh nam nhân sao?”

“Cũng tại chàng cứ muốn hỏi cái câu nữ nhân hay hỏi ấy, nen em chỉ cs thể hco chàng đáp án nam nhân hay nói nhất thôi.”

“... Mà này, lúc về nàng nhớ tạt ngang qua hiệu thuốc cạnh cổng thành nhé, vào đó mà tán dóc với ông chủ tiệm một lúc.”

“Tán dóc? Chàng bảo em vào đó nói gì với ông?”

“Thì nàng cứ vào đó nói với ông ấy rằng, chẳng biết cái thứ ở đưng quần tiểu gia nhà tôi có phải để trang trí hay không, chứ tôi thấy nó được việc ra phết!”

Thị Kiếm và Phụng Tiên ngồi trên cỗ xe ngựa đung đưa xóc long sông sọc kia mà đàn mặt nhìn nhau.

Thế tử gia ơi, Cửu thiên tuế ơi, quả nhiên ngài vẫn còn đề bụng chuyện đây mà!

“Phụng Tiên, cậu có biết vì sao Tề Thiên đại thánh oách như vậy mà cũng bị đè suốt năm trăm năm không? Đó là vì Phật tổ muốn để ngài ấy đã gặp gỡ Đường Tam Tạng đó. Thật là lãng mạn quá!”

“Cậu thôi đi, hai nhân vật đó đều là giống đực hết cơ mà.”

“Nhưng chẳng phải hai người trong kia là một đực một cái đó sao?”

“Phụ, ý của cậu là, không lâu sau, chúng ta có thể nghe được đi Đường tam độc chú Kim cô với Thế tử gia sao?”

“Phương trượng sư phụ có nói, đây là thiên cơ, không thể tiết lộ, không thể tiết lộ...”

“Thị Kiêm, nói thật đi, có phải cậu rất muốn xuất gia làm hòa thượng không?”

“Phải đấy, thế còn cậu?”

“Tôi chả quan tâm liệu con khi kia có trở thành kẻ bị vợ quản gắt gao hay không! Giờ tôi chỉ muốn sớm về nhà để ôm Tiểu Thúy của tôi thôi!”